TANRI İNANÇLI OLANLARI DEĞİL, İYİ OLANLARI YANINA ALIR...

ARAF'TA KALANLAR

ÜMİT SAVAŞ

Tarih Boyunca
Tanrı Arayışları ve
İnançların Evrimi

3. BASKI

EVRİM

ARAF'TA KALANLAR

Ümit Savaş

EVRIM:
Bilim Dizisi
Ω
© Copyright 2016
ARAF'TA KALANLAR
Ümit Savaş
Ω
3. Basım Eylül 2016
ISBN: 978-975-503-232-0
Ω
Kitabın Özgün Adı : Araf'ta Kalanlar
Hazırlayan: Ümit Savaş
Ω
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince EVRİM YAYINEVİ ve BİLGİSAYAR SAN. TİC. LTD. ŞTİ. ' ne aittir.
Ω
Yayın Yönetmeni : Hayriye Ezel ÖZDİL
Yayına Hazırlayan : Veli KARAÖZ
Kapak tasarım : Özcan SAPAN

Baskı/Cilt : Ege Reklam Basım Sanatları San. Tic. Ltd. Şti.
Esatpaşa Mah.Ziyapaşa Cad. No:4 Ege Plaza Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70
Matbaa sertifika no: 12468

Ω
EVRİM YAYINEVİ ve BİLGİSAYAR SAN. TİC. LTD. ŞTİ
Kadıköy İş Merkezi Neşet Ömer Sok. No: 1/ 73 – 78
Tel : (0216) 347 49 63 Pbx Fax : (0216) 347 76 I2
81300 Kadıköy / İSTANBUL
Ω
http://www. evrimkitap. com
e–mail:evrim@evrimkitap. com
e–mail:vkaraoz@hotmail. com
Ω

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 5

ARAF'TA KALANLAR 11

İNANMAK 32

KURAN'I VE İNANÇLARI SORGULAMAK 56

KUTSAL KİTAPLAR KUTSAL İNANÇLARI NE KADAR TEMSİL EDEBİLMEKTEDİR? 59

İSLAMİYET'İN TEK KAYNAK KİTABI KURAN'DIR VE O'NUN YORUMU DA YOKTUR. TEVRAT VE İNCİL' DE KURAN' LA AYNI EŞ DEĞERDE KUTSAL KİTAPLARDIR. 71

KURAN'IN BİLİNÇLİ ÇARPITILMASI 78

KURAN'DA AYETLER ÇATIŞMASI VE İSLAMİYET'İN YOZLAŞTIRILMASI 88

" HER KAVİM'E BİR PEYGAMBER" , "HELAK" VAKALARI, KARARLARI VE KRİTERLERİ 104

EŞİTLİK, İSLAMİYET'İN VAZGEÇİLEMEZ KOMÜNAL BİR İLKESİDİR. 110

İSLAMİYET'İN EŞİTLİK FİKİRLERİ. HRİSTİYANLIK VE MUSEVİLİĞİN İLK DÖNEMLERİNİN DE TEMEL FİKİRLERİDİR. 116

KURAN EVRENSEL DEĞİL. YALNIZCA ARAP KAVMİ İÇİN İNDİRİLMİŞ BİR KİTAPTIR 119

PEYGAMBERLERİN YAŞADIĞI GÜVEN VE ŞÜPHE SORUNLARI VE İNANÇ SARSILMALARI. 123

İLAHİYATIN MİTOLOJİK KONUSU "MUCİZELER", HZ: MUHAMMED' İN MUCİZE MAHRUMİYETİ VE İSLAMİYET'TE YOL AYRIMI 129

İSLAMİYET'TE SONRADAN TÜRETME BİR MUCİZE. "MİRAÇ" 142

KURAN'IN ARAPÇA NİTELİĞİ 155

KURAN'DA "İLK MÜSLÜMAN" BELİRSİZLİĞİ VE ÇELİŞKİSİ .164

KURAN TEVRAT VE İNCİL'İ DOĞRULAYIP, KABUL EDER; BU KİTAPLAR DA KURAN'A GÖRE BİRER HAK KİTAPLARIDIR 169

TEVRAT VE İNCİL DEĞİŞTİ Mİ ? 176

PEYGAMBERLER BÖLGESİ ORTADOĞU 188

MÜSLÜMANLIK VE HRİSTİYANLIĞIN MENŞEİ MUSEVİLİK, MUSEVİLİĞİN DE MEZOPOTAMYA MİT VE TEOLOJİLERİDİR. 195

TANRI ENLİL VE İNSANIN YARATILIŞI 200

İSLAMİYET'İN MEZOPOTAMİK BİR HİKAYESİ: TUFAN VE NUH'UN

GEMİSİ.....213

KURAN' IN BİR BAŞKA MİTOLOJİK ÖYKÜSÜ; MUSA VE MUCİZELERİ 230

MESİH İSA MUAMMASI VE UYDURULAN DİN HRİSTİYANLIK 244

KURAN'IN İKİNCİ TEMEL ALT YAPISI HRİSTİYANLIK VE KURAN'IN İNCİLLEŞMESİ.....274

İBRAHİM PEYGAMBER VE LÛT 289

BİR GARİP ÖYKÜ: BABİL KULESİ VE EFSANESİ 304

BABİL' İN DEĞİŞİK BİR VERSİYONU: " HARUT VE MARUT " 310

YÜZÜKLERİN EFENDİSİ " SÜLEYMAN " VE DAVUD.....317

YUNUS PEYGAMBER " ZÜNNUN " VE EFSANEVİ ÖYKÜSÜ ...333

HABİL – KABİL VE TARİHTE İLK ENSEST 341

KURAN'DA KADIN VE KADIN HAKLARI 347

HZ. MUHAMMED HANIMLARININ MÜMİNLER TARAFINDAN TACİZİ VE ÇARŞAF SAÇMALIĞININ TÜRETİLİŞİ.....377

KURAN' DA YERİ OLMAYAN TÜRETME BİR GELENEK " TÜRBAN " VE TÜRBAN' IN PAGAN KÖKENİ 383

TÜRBAN VE ÇARŞAF İSLAMİYET'E SONRADAN ETİKETLENMİŞ BİR YAHUDİ VE MEZOPOTAMYA PAGAN GELENEĞİDİR 394

" CENNET–CEHENNEM ", "ŞEYTAN VE MELEKLER " 404

" CEHENNEM ", CEHENNEM'İN GERÇEK VARİSLERİ YAHUDİLER VE PAGAN YAHUDİLERİ'NİN "GE–HİNNOM"U.....409

İLAHİYATIN SUÇU HALA ANLAŞILAMAMIŞ BİR VARLIĞI " ŞEYTAN " VE ŞEYTAN'IN MİTOLOJİK ÖYKÜSÜ 421

ADEMOĞLU'NUN İDEAL MEKÂNI "CENNET" VE CENNET'İN MEZOPOTAMİK KÖKENİ.....429

İLAHİYATIN İSLAMİYET'TE KAYBOLMUŞ ÖNEMLİ BİR KONUSU: " SONSUZLUK AĞACI ".....435

İLAHİYATTA TANRI'NIN OLMASI GEREKEN GERÇEK YER...442

İLAHİYATIN SEVİMLİ VARLIKLARI: " MELEKLER ".....453

DÜNYA VE EVRENİN YARADILIŞ ÖYKÜSÜ 463

İSLAMİYET ARAP PAGANİZMİNİN REFORME EDİLİP, MONOTEİSTİLEŞTİRİLMİŞ BİR DEVAMIDIR. 479

İNDEX.....503

ÖNSÖZ

Böyle bir kitabı aslında hiç mi hiç kaleme almak niyetinde değildim. Sorun şayet insanoğlunun düşünsel evrimi ve inançlarında bu evrimin olağan akıntısına bırakılması olabilseydi, bu kitabı asla kaleme almaz ve "bırakın insanlar istediği gibi inansın" der geçer giderdim. Zira, yeryüzüne ayak bastığı andan itibaren uzun bir evrim maratonuna çıkan insanoğlunun, bugüne kadar peşine takarak beraberinde getirdiği inanç fikirleri değilmi ki her daim sabit kalmayacak, er ya da geç bir şekilde mutlaka değişim gösterecektir. Zaman içerisinde kazanılacak yeni bilgi birikimleriyle insan düşünce yapısının böylesi bir aşamaya sıçraması kaçınılmazdır. Uzun vadeli bakıldığında, inançların getirebileceği bir zarar elbette ki yok. Ama ya kısa vadede?

İşte, aynı şeyleri bugün itibariyle söyleyebilmek ne yazık ki hiç de kolay olmuyor. Dünyada ve ülkemizde yaşanan süreç bu zorunlu yönelimin adeta aksini kanıtlıyor. Sürece damga vuran misyonlarıyla inançları artık ne sıradan kurumlar olarak görebilmek, ne de çözümlerini düşünce evriminin akıntısına bırakabilmek ne yazık ki çok zor. Yetkinleşmiş ve de politize olmuş nitelikleriyle inançların, toplumlar ve evrim süreci üzerinde oynadığı aktif rol eski çağlardaki misyonlarına kıyasla çok daha fazla artmış durumdadır. Ok ve yayların değil, artık tamamen ağır silahların konuşma ihtimallerinin bulunduğu bir çağda inançlar üzerinde oynayarak politika yapmak çok daha tehlikedir. Bu oyunlar, günümüzde çeşitli senaryolarla defalarca sahneye konulmaktadır. Bu oyunları, düşünce evriminin yeterince gelişmediği ve sanayi devrimlerinin de daha henüz yaşanmadığı antik çağlarda bir yerlere koyup oturtabilmek yine nispeten kolaydır. Lakin bilim ve beyin evriminin önemli aşamalar katetmiş olduğu günümüz koşullarında bir yerlere oturtabilmek ve de açıklayabilmek hiç de kolay değildir. Kaldı ki bu oyunların oynanmasına olanak sağlayan inançların kendileri zaten bugünkü yoz ve akıl almaz nitelikleriyle günümüz realitesine yakışmamaktadır. Yakışmadığı gibi insanoğlunun geleceğe ilerleyişi önünde de başlı başına bir engel oluşturmaktadır.

Biz komünistler savunduğumuz diyalektik materyalist felsefenin bir gereği olarak tarihsel olgu ve olaylara öncelikle yaşamın asli belirleyicisi olan sistem sorunları ve sistem kaynaklı sınıf ilişkileri ve çelişkileri ile bakmaya çalışmışızdır. Bu nedenle, inançlar, bizim açımızdan asla birinci planda bir yer tutmamış, sistemin belirlediği birer üst yapı kurumları olarak görülmüşlerdir. Sol camiadan bugüne kadar inançlar üzerine doğru dürüst tek bir materyalin çıkmamış olmasının nedeni de zaten budur.

İnançlar şayet analarımızın babalarımızın zamanındaki o nispeten saf ve masum hallerini koruyabilselerdi, belki gelecekte de çıkma imkânı olmayabilirdi. Ama ne yazık ki koruyamıyor ve her geçen gün de daha bir radikalizme kayma sinyalleri veriyor. Kaldı ki bu sinyaller bir tek İslâm cephesinden de gelmemektedir. Karşılıklı etkileşimler içerisinde, dünya topyekun konjoktürel bir inanç çatışmasının eşiğine kadar gelebilmiştir. İnanç radikalizminin iyiden iyiye boy verdiği, inanç politikalarının da her geçen gün daha fazla devreye sokularak artış gösterdiği bir aşamada, inançlar karşısında artık suskun kalabilmek ve de süreci iyi niyet temennileriyle geçiştirebilmek ne yazık ki pek mümkün görünmüyor. İnançların en başta da insan temel hak ve özgürlüklerini ihlal eden boyutlanışlarını görerek, karşı bir ideolojik savaşım başlatmak bizler açısından artık kaçınılmazdır.

Lakin, bu amaçla giriştiğim araştırmalarım sırasında karşılaştığım bazı sonuçların, benim açımdan son derece şaşırtıcı olduğunu itiraf etmeden de yapamayacağım. Beni en çok şaşırtan şey de, bugüne kadar kendilerini devamlı yadsıyıp karşı çıktığımız Hristiyanlık, Musevilik ve İslâmiyet'in asli köklerinin, bir tek yaratıcı fikriyatı dışında savunduğumuz komünist ilkelerden özünde pek de farklı olmayışıydı. İslâmiyet *"Mal ve servetlerin adil paylaşım ve dağılımı", "Eşitlik" , "Rızık'larda eşit olma" , "Ana–baba aleyhine dahi olsa daima adil ve gerçeklerden yana olma" , "Haram mal yememe"* gibi birçok hüküm ve fikirleriyle aslında safkan bir komünizmi temsil etmekteydi. Kaldı ki, bir zaman sonra vardığım bu sonucun yalnızca şahsıma ait olmadığını da gördüm. Buna benzer bir tespiti "Hristiyanlığın Temelleri" adlı eserinde, Hristiyanlığın ilk dönemlerine işaret eden Karl Kautsky de yapmaktaydı. Yani, Hristiyanlık ve Musevilik gibi, İslamiyet de özünde başını Hz. Muhammed'in çektiği ezilen ve sömürülen Arap sınıflarının Mekke müşrikleri olarak adlandırılan soylu sınıflara karşı başlattığı bir başkaldırı ve hak arama savaşımından başka bir şey değildi.

Bugün Hz.Muhammed Dönemi denildiğinde hiç kimsenin aklına hanlar, saraylar, beyler ya da padişahlar gelmez, çünkü İslamoğlunun bilinçaltı güdüleri bu tür vasıf ya da ayrıcalıklardan hiçbirini onlara layık görmez. İlk Müslümanlar dendi mi akla genellikle, Arap çöllerinde her türlü menfaat ve çıkar duygularından uzak, canlarını dişlerine takarak inançları uğruna kararlı bir savaşım vermiş mütevazi insanlar gelir. Bilinçaltı güdülerimizle onlara yakıştıramadığımız şeyler İslamiyet'te asla olmaması, yakıştırdıklarımız ise mutlak olması gereken şeylerdir. Bugünün han, saray ve servetlere boğulmuş İslamiyeti, ilk komünal niteliklerinden koparılarak kralların, beylerin, zenginlerin, kısacası

egemenlerin hâkimiyeti altına sokulmuş feodal ve finansal bir İslamiyet' ten başka bir şey değildir. İlk Müslümanlar ve Müslümanlığı ile sonraki dönem Müslümanları ve Müslümanlığı arasındaki derin uçurum, bizim her türlü tenkitlerimiz dışında İslamiyet'te ters giden bir şeylerin var olduğunu zaten yeterince kanıtlamaktadır. Her iki dönem İslamiyeti arasındaki bu derin farkı görmüş olmam nedeniyle kritiklerimi kabil olduğunca inançlara değil de, inançların dejenere edilmiş niteliklerine dayandırmaya çalıştım. Çünkü yanlışlık inançlarda ya da bir şeylere inanılıyor olmasında değildir. Yanlışlık inançları yozlaştırarak egemen sınıfların hâkimiyeti altına sokmaya çalışmaktadır. Bu tarihte de böyle olmuştur, keza günümüzde de. Egemen sınıflar inanç ideolojilerini zaman içerisinde devamlı yozlaştırarak, gerçek köklerinden koparıp alınış ve kendi çıkarlarına hizmet eden birer ideoloji haline getirmişlerdir. İlahiyatçıların çoğunun yaptığı, "Tanrıya hizmet ediyoruz" lafları ardına saklanarak, aslında egemen sınıflara hizmet etmekten başka bir şey olmamıştır. Zaten bu nedenledir ki, ezilen sınıfların mücadelesi içerisinde, istisnalar dışında din adamı ya da ilahiyatçıya rastlanılmaz!

Yaratıcı bir tanrı vardır ya da yoktur, orası ayrı mesele. Ama şayet varsa, bilin ki o tanrı ne bugünkü Kuran, ne de İslamiyet tarafından asla temsil edilmemektedir. Mevcut resmi Kuran'da, bizim Arap komünarlarının mücadelesi ve ideolojisinden türeyerek geldiğine inandığımız, Müslümanların ise birer Allah vahyi olarak kabul ettiği gerçek hükümlerle, daha sonraki dönem Arap egemenlerinin ürettiği sahte hükümler bir hayli birbirine karışmış durumdadır. Kuran'ı lafzıyla değil de, ruhuyla okuyup anlamaya çalışan biri, ondaki bu karışıklığı çok kolay algılar. Zamanında zenginlere karşı savaşımın bir ürünü olarak ortaya çıkan Hristiyanlık, başta Romalılar olmak üzere tarihte nasıl ki batılı egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eden bir ideoloji haline dönüştürülmüş ise, İslamiyet'te aynı şekilde sonradan yozlaştırılarak egemen İslami kesimlere hizmet eden bir ideoloji haline dönüştürülmüştür. Bütün bu değişimler dikkate alındığında bizim tavrımız, bir Allah'a inanalım ya da inanmayalım, daima İslamiyet'in gerçek sınıfsal özü ve eşitlikçi fikirlerinden yana olacaktır. Zira İslamiyetin "*eşitlik*" ve "*adil paylaşım*" gibi asli fikirleri, bizimde zaten benzer biçimde savunduğumuz ve hatta uğruna can verdiğimiz komünist fikirlerdir. "*Herkes kendi inancından yargılanacaktır*" gibi hükümleri de, başka inançlar üzerinde tahakküm yaratmayan ve insan temel hak ve özgürlüklerini esas alan demokratik hükümler. Aradaki tek fark yalnızca bu fikir ve ilkeler üzerine bir yaratıcı fikrini koyup koymama kadarıyla bir farktır. Kimse size "Allah'a inanmayın" demiyor. Yeter ki inanç

Allah'ın da buyurduğu üzere "*dosdoğru tutulabilsin*" ve İslamiyetin gerçek öz hükümlerine de sahip çıkılabilsin. Şimdilik bu kadarı da yeter.

İnançlar bugüne kadar bize hep çarpıtılmış halleriyle sunuldu ve bizlerde bunları sorgusuz sualsiz kabul etmek zorunda kaldık. Ama bir kere bile olsun yanlışları olabileceğini düşünemedik ya da düşünmek istemedik. Hâlbuki tanrıya karşı gerçek sadakat ve itikat, O'na ait olduğu iddia edilen kitapları kirli kul ellerinden korumakla da ancak sağlanabilirdi. Aksi takdirde, atmosfere girdikleri andan itibaren kul himayesine geçen kitapların kirlenmemesi ve delinmemesi için hiçbir neden yoktur. Koskoca ozon tabakası dahi basit Ademoğlu tarafından delinebildikten sonra, kitapların delinmemesinin zaten hiçbir garantisi olamaz. Kitapların olduğu gibi korunabilmelerinin olsa olsa ancak tek bir garantisi olabilir, o da bütün insanlığın analarının ak sütü kadar temiz olması! Hâlbuki hepimizde şunu çok iyi biliyoruz ki, insanoğlu bu düzeyde temiz bir varlık değildir. Bu kadar basit bir ayrıntının unutulmuş olması yüzünden insanoğlunun inançlardan yana çekmediği şey kalmadı. Her kutsal inanç kendi kitabının değişmediği iddiasıyla diğer inançları devamlı bastırıp, tahakküm altına almaya çalıştı. Hâlbuki saldırganlık kitapların değişmemesinden değil, tam tersi olabildiğince değişmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Aksi takdirde feodal ve kapitalist sınıflar karşısında müşterek bir sınıf oluşturan dünya proleteryası ve yoksul halk kesimleri neden birbirlerine o derece düşman olsunlar ki? İnançların ilk komünal yaşam biçimleri üzerine, asırlar içerisinde atılmadık saldırganlık tohumu bırakılmamış, menfaat ve çıkarları aynı olan ezilen sınıflar inanç bahaneleriyle devamlı birbirlerine düşman edilmeye çalışılmıştır. İslamiyet'in asli kaleleri etrafında oluşturulan bir yığın gecekondu arasından değil cennetin kapısını çalabilmek, yolunu dahi bulabilmek artık iyice imkânsız bir hale gelmiştir. Ortalık gecekonduların labirentleri arasında dolanmaktan başı dönmüş müminlerden geçilemez bir haldedir. Tabi bir o kadar da kayıp müminlere yol göstermeye çalışan rehberlerden!

"*Allah'la kul arasına hiç kimsenin giremeyeceği*", Kuran'ın kullar tarafından ancak birebir okunarak öğrenilmesi gerektiği, Hz. Muhammed'in görevinin dahi "*insanlara sadece kitabı tebliğ etmek*"(Rad. 40) olduğu gibisinden temel Kuran hükümleri tamamen bir kenara bırakılmış, Allah'la kul arasına sokulmadık araç, kayıp müminlere yol göstermedik ilahiyatçı, evliya, ermiş, üfürükçü, muskacı, ya da büyücü kalmamıştır. Kendilerine Allah katından biçilmedik paye ve misyon bırakmayan din tacirleri, utanmadan birde "Kuran'ın ilmi hakikatinden herkesin kolay kolay bir şey anlayamayacağını, bu nedenle

Kuran'ı öğretmede ilahiyatçılara mutlaka görev düştüğünü" belirterek, müminleri Kuran aracılığı ile Allah'a bağlayan birebir ilişkiden koparıp, almaya çalışırlar. Halbuki Allah kitaplarının anlaşılması için bazı kişilere şayet ihtiyaç duymuş olsaydı, bunu zaten misyoner ilahiyatçılara bırakmaz, Kuran'ı tercümanlarıyla birlikte indirirdi! Ama ihtiyaç duymamıştır, çünkü ihtiyaç duyulan her bilgi ve öğretinin " *Yerin karanlıklarındaki bir tek tane, yaş, kuru bir şey yoktur ki apaçık kitapta bulunmasın* "(En'am. 59) ya da "*Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık*"(Enam. 38), "*Andolsun, biz bu Kuran'da insanlara her türlü misali değişik şekillerde açıkladık.*"(İsra. 89) diyerek, Kuran'da zaten var ve mevcut olduğuna hükmetmiştir. Buna rağmen bazı ilahiyatçılar tanrı ile kul arasına yine de girmeden duramazlar. Bundan güdülen amaç bellidir. Zira müminler Kuran'la ne kadar aracısız bir şekilde yüzleşirlerse, kendilerinin Allah hükümleriyle bağdaşmayan sahtekar yüzleri bir o kadar açığa çıkacak, Kuran etrafında oluşturmaya çalıştıkları bütün sektörel yapılaşmalar yıkıma gidecektir. İşte bu nedenledir ki Kuran'ın müminler tarafından birebir okunup, öğrenilmesine asla rıza göstermezler. Hele Arapça dışında kendi dillerinden okunmasını hiç mi hiç istemezler. "Kuran'ı herkesin anlayamayacağı", "insan aklının Kuran'ı anlamada aciz ve yetersiz olduğu", "dinin akılla yürüyemeyeceği" türünden uydurdukları yalanlarla insanların kendilerine ve bilinçlerine olan güvenlerini devamlı sarsıp, yok etmeye çalışırlar.

İnsanoğlu evriminin ileriki aşamalarında da bir yaratıcı fikri belki yine olacaktır. Ama bu fikrin bugünkü basit çerçeve ile sınırlı kalmayacağı da kesindir. Bilimde kat edilen mesafeler ilahiyat ilminin de yavaş yavaş ufkunu açmakta ve reform paketlerini bir bir müminlerin önüne sunmaktadır. Geriye sadece bu paketlerin açılması kalmıştır. Fakat konu ilahiyat olunca, kimsenin eli kolay kolay bu paketleri açmaya varmaz. Hâlbuki paketler ilahiyatçılar tarafından açılabileceği kadar zaten açılmış ve gerekli olan her türlü düzenlemelere de gizliden gizliye çoktan gidilmeye başlanmıştır. İlahiyatçıların çoğu, reforme edilmesi gereken şeylerin neler olduğunu herkesten çok daha iyi bilir, lakin bunları bir türlü ifşa etmek istemezler. Kendi restorasyon faaliyetleri dışında tek bir yabancı elin Kuran'a dokunmasına da asla müsaade etmezler. Kuran'a dokunan kendi kirli ellerini görmezden gelerek, müminlere utanmadan birde "Kuran'a dokunmaya çalışan kirli eller olduğunu" , "Şayet dikkat edilmezse Kuran'ın kirlenerek, Allah'ın kalesinin yıkılıp gideceğini" ve "Toplumsal ilişkilerin bozularak, insanlar arasında günah ve ahlaksızlıkların artacağını" telkin etmeye çalışırlar. Bugüne kadar iktidarda olanlar inançsızlarmıydı ki, toplumda ahlaksızlık ve günahlar bu

düzeyde artmış olsun? Rüşvetlerden yolsuzluklara, fuhuştan sübyancılık ve ensest ilişkilere kadar etik değerlerden yoksun sayısız günah ve kötülük örnekleri inançsızların egemenliği altında mı yaşanıp ortaya çıktı, yoksa kendi egemenlikleri altında mı? Unutulmasın ki, onlar kendi günahlarının vebalini inançsızların üzerine atmaya çalışırken, bu memlekette Deniz Gezmiş gibi komünistler, Kuran'ın da temel hükümlerinden olan "*eşitlik*" , "*paylaşım*" ve "*adil olma*" gibi fikirler uğruna ölümü bile göze alabilmişlerdir. Sosyalizmin hâkim olduğu ülkelerde dahi inanç eksenli yaşanıp, ortaya çıkmış tek bir vahşet ve barbarlık örneği yoktur. Velhasıl, "Din ve ahlak elden gidecek" türünden çıkarılan bütün iddialar asılsız, saçma ve maksatlıdır. Aynı zamanda ilahiyatçıların ve ekmeklerine yağ sürdükleri egemenlerin kendi günahlarını kapatmak ve de müminleri uyutmak maksadıyla uydurdukları masal ve yalanlardan başka bir şey değildir. Yoksa inançsızlık fikirleriyle yıkılacak olan ne Allah'tır ne de insan ahlakı. Yıkılacak olan tamamen, İslamiyet'in asli kökleriyle hiç bir ilişkisi bulunmayan kendi İslâmi kurum ve rant ilişkileridir. Şunu çok iyi bilirler ki, bu ilişkiler şayet bir yıkılacak olursa, hem kendileri bu enkazların altında kalacak, hem de bu yıkıntılar arasından tanrının gerçek silueti tüm ihtişamıyla ortaya çıkacaktır. Zaten bu kaçınılmaz sonucun artık iyiden iyiye görülmeye başlanmış olması nedeniyledir ki, daha bir hırçınlaşmakta ve ilerlemeyi temsil eden tüm dinamiklerin sürekli önünü kesmeye çalışmaktadırlar. Lâkin artık ne yapılsa nafile, zira asırlardan beri kanlı bir diktatör yerine konulmuş olan tanrının gerçek siluet ve vasıfları ilahiyatın ufkunda da kendisini yavaş yavaş göstermektedir. Tanrı tüm ihtişamıyla ufukta kollarını açmış sizleri beklemektedir. Yeter ki sizde ona artık bir parça olsun kulak vermesini ve yönelmesini bilin. Tanrıya gerçekten dokunmak ve daha da yakın olmak istiyorsanız, bugüne kadar ilahiyat adına sizlere yutturulmuş olan tüm yalanlara dokunmaktan ve bunları Allah adına mercek altına almaktan asla kaçınmayın ve de korkmayın. Çünkü tanrı korkakları ve körü körüne biat eden aptalları değil, gerçekleri araştırarak kendisine bilinçli bir şekilde inanmaya çalışan cesaretli kullarını sever. Tıpkı sizinde insanlar arasından bu niteliklere haiz olanları daha çok sevdiğiniz gibi. Bunu anlamak hiçte zor değil. Neden mi? Çünkü tanrı herkese olduğu gibi, size de "*ruhundan üflemiştir*" de onun için!

ARAF'TA KALANLAR

"Zihinleri gelişmemiş ya da gelişmeye elverişli olmayan kimseler, gerçekleri ya anlayamaz ya da kaldıramazlar." (HERMES)

Soğuk nefesini hissettirdiğinde ölüm insanoğlunu bambaşka bir ruh haline sokar. Tüm düşünce sistemleri kilitlenir ve kişinin iç dünyasını derin bir yalnızlık ve karamsarlık duygusu kaplar. Zira çanlar artık ölümlüler için çalmaya başlamıştır. Çaresizlik içerisinde kaçıp saklanılacak bir kovuk aranır. Lakin ne yapılırsa yapılsın boşuna, zira bomboş koltuklarıyla sahnede artık yalnızca ölüm rol almaktadır. Azrail'in korkunç sahne gösterileri karşısında insanoğlu izlemeye mecbur kaldığı bu korkunç oyunu yarıda bırakıp dışarıya da çıkamaz. Yanından geçilen bir mezarlığın kasvetli atmosferi dahi insanın tüylerini diken diken eder ve bir an önce oradan kaçıp uzaklaşılmak istenir. Kaçmak ve uzaklaşıp kurtulmak, çünkü bu tür mekânlar insanoğluna devamlı ölüm ve yok olmayı çağrıştırmaktadır. Ölüm karşısında duyulan nefret insanoğlunu sürekli yok olma fikrinden uzaklaştırır ve kendisi için elzem olan yaşam arzusuna yönlendirir. Gerçekler bir türlü kabul edilmek istenmez. Kişi için önemli olan yalnızca tek bir amaç vardır, o da ne bahasına olursa olsun ölüme asla bir adım dahi atmamak.

Korku güdülerinin yarattığı psikolojik travmalarla insanoğlunun tarih boyunca sergilemediği trajikomik eylem kalmamıştır. Ruhun bedende tutulması amacıyla ölenlerin mumyalanmasından tutun da, öldükten sonra kullanılmak üzere birçok eşyanın ölenlerle birlikte defnedilmesine kadar. Mısır Piramitleri ölenlerle birlikte defnedilmiş sayısız nesne ve eşyalarla doludur. Ölen kişinin yaşarken en çok sevdiği eşya, hayvan ve hatta kadınlarla! Ölen erkekleri ölüm diyarında yalnız bırakmamak için eski Hint geleneklerinde az kadın yakılmamıştır. Kısacası, dünyanın dört bir bucağında ne kadar insan varsa, artık bir o kadar da ölüm korkusu vardır. Bunlar ya Hindistan'da bir Mihrace'dir, ya da Mısır'da bir Firavun, Amerika'da bir Aphaçi'dir veya Yunan'da Eflatun, hiç fark etmez, zira ölüm değil mi ki her yerde, en karanlık giysileriyle bir karabasan gibi kol gezmekte ve hiçbir dil, din, ulus farkı da gözetmemektedir. O düşünen ve yeri geldiğinde de her şeyi çok iyi idrak edebilen insan beyni, ölümün kendisine nasıl dolandığını ve kendisinden kaçıp kurtulabilmeninde asla mümkün olamayacağını çok iyi bilmektedir. En çok da, yaşlanmış ve lime lime olmuş bedenleri derin bir korku, hazin bir yalnızlık duygusu tıpkı bir yılan gibi sarıp sarmalar. Gençlik hoyratlıkları arasında fazla

önemsenmeyen yaşam denklemleri, çok zor bir matematik sorusu olarak yaşlılıkla birlikte insanoğlunun karşısına çıkar. Yaşam yeni baştan sorgulanır ve hiçbir zaman olmadığı kadar da tanrıya bağlanılır. Zira ölüme artık ramak kalmış, bir yaratana olan ihtiyaçta iyiden iyiye artmıştır. Tanrı'ya duyulan ihtiyaç, inanç ve ulus farkı gözetmeksizin bütün bir yaşlı nüfusu bir araya getirip, kucaklaştırır. Çünkü, ölüm hiçbir ayrım gözetmemekte ve vizesiz, pasaportsuz her yerde de elini kolunu sallaya sallaya özgürce gezinmektedir.

Hayvanlar dünyasında ise manzara bambaşkadır. Ölüm vardır, ama panik yoktur. Doğalarını en yalın haliyle yaşar, büyür ve ölürler. Öleceğini hisseden bir fil içgüdüsel bir kabullenmeyle sürüden ayrılır ve son derece saygın bir eylemle ölümüne uzanır. Ne şaşalı bir merasim vardır ne de herhangi bir tören. Hayvanlar âleminde ölümün bu basit ve mütevazi kabullenilişi, genetik yasasına kazık atmaya son derece alışkın insanoğlunun ölüm basiretsizliği ve de rezaletleri yanında en anaç ve saygın eylemlerden birisidir. Korku güdülerinden türeyerek gelen ölüm zafiyet ve de rezaletleri yalnızca insanoğluna mahsus yaşanıp gider, çünkü ona giyinmesini sağlayarak doğasına kazık atmasını ve neticede de yavaş yavaş doğadan uzaklaşmasını öğreten beyin, ona bir ömür boyu unutamayacağı ve devamlı kötü bir ikiz kardeş gibi birlikte yaşamak zorunda kalacağı bir başka şeyi daha öğretmiştir: "Ölüm" ü....Yaşamı boyunca tüm derslerden geçme uğraşısı veren insanoğlu her nedense bir tek bu dersten başarılı olup geçmek istemez. Devamsızlığın bu kadar çok olduğu bir başka ders daha görülmemiştir. Sınav da kendisine kopya verecek olan kimse de yoktur. Ne anası, ne babası ne de herhangi bir arkadaşı, zira onlarda değilmi ki, kendisi gibi sadece birer ölümlüdür. Bu güç besbelli ki beşeri bir güç olamayacaktır. Olamayacaksa, o zaman ne yapılıp edilip mutlaka başka yerlerden bulunmalıdır. Üstelik bu öyle bir güç olmalı ki, onu hem ölüm psikozlarından hem de içine bir türlü girmek istemediği kara mezardan tuttuğu gibi çekip çıkarabilsin. Bu amaçla girişilen ilk eylem düşünceyi bedenden ayrıştırmak ve onu hiçbir zaman ölmeyecek bir ruh haline dönüştürmek olur. Diyalektik zincirin halkalarından kopartılarak gerçekleştirilen bu akıl almaz eylem, insanoğlunun kendisine ve doğal evrimine attığı belki de ilk kazıktır. Ama bu onun umurunda bile değildir, zira ne de olsa sonsuz bir yaşamın kapıları artık aralanabilmiş, ölüm fobileri de bastırılabilmiştir. Aralanan kapıdan her ne kadar beden geçmeyecek olsa da, ruh özgürce geçip ebedi bir yaşama uzanabilecektir. İnsanoğlunun en çok ilgi duyduğu konuların başında ruhların gelmesi de zaten bu yüzden değil midir? Bilinç ne kadar gelişirse gelişsin, kişinin ruhlar konusunda yaklaşımı hâlâ ilk insanların

seviyesinden bir adım öteye geçmez. Geçmesi de zaten beklenemez, zira ruhlar çağdaşlaşarak değil, ilkel kalarak gizemlerini koruyabilirler. Fantastik film yönetmenlerinin ruhları ilkel versiyonlarla senaryolaştırmaları da zaten bu yüzdendir. Ruhlarla trans seanslarında kullanılan araçlar bile hep taş, çakıl ya da kurşun gibi ilkel araçlardır.

Lakin ruhu özgürleştirmek, sorunu çözmeye daha henüz yetmez. Zira özgürleşen ruh ortalarda ilelebet avare avare dolanacak değildir. Bedenine yaşam ruhunu aşılamasını becerebilen insanoğlu ne yapar eder, bu sergüzeşt ruhları yönlendirmesini de bilir! Bu basit yönlendirimler günümüze kadar uzanacak olan ilahiyat tarihinin de ilk yapı taşlarıdır. Vahşi hayvanlardan ve ölümden korunma güdüleriyle dağların doruklarına tırmanan insanoğlunun gördüğü müthiş manzara karşısında duyduğu heyecan onu farklı bir dünyaya sokar ve evriminin daha henüz başlarındayken boyundan büyük bir işe kalkışarak uzaya bir delik açmasına yol açar. Geriye artık sadece açılan bu delikten kafayı uzatarak uzayın boşluklarına ve varlığının kaynaklarına şöyle bir göz atması kalmıştır. İşte, göz atılan bu yerler, teolojik fetişizmin ilk totemlerinin dikildiği, tanrının soy ağacının da ilk kez yeşerdiği yerlerdir.

Ölümle yaşam arasındaki psikolojik dengelenme ihtiyacından türeyerek gelen ilk fikirler, tanrıyla kul arasında kurulacak inanç köprülerinin de ilk fikir harçlarını oluşturur. Ve bu harç yalnızca köprülerin yapımında da kullanılmaz. Harçın bir parçası, milyarlarca yıllık evrim emeği hiçe sayılarak insanın yeniden yaradılışında da kullanır. Ölüm mademki insanoğluna yakışmamaktadır, o zaman ilahiyat köprüsünden basit bir insanoğlu olarak değil de, bir ölümsüz olarak geçilmeye çalışılmalıdır. Ölümsüzlüğü gerçekleştirmesi içinde tanrıya görev verilir. Tanrı korkak kullarından aldığı bu emirle çamuru yoğurur, kendi suretinde bir insan yapar, adını da "Adem" koyar. Devamında birbirinden saçma öyküler alır başını gider. Ademoğlunun yaşam realitesiyle yüzleşmemek için türetmediği masal, uydurmadığı yalan kalmaz. Ama olsun, değilmi ki üretilen bu paranoid fikirler sayesinde, beynin ölüme mahsus yarattığı bütün halüsinasyonlar artık bastırılabilmiş, rahat ve derin bir nefes alınabilmiştir. Lakin bu rahatlama ileride ona çok pahalıya patlayacak, asırlarca inanç tahakkümleri altında ezilmesinden başka bir şey kazandırmayacaktır.

Dağların doruklarına tırmanarak varlığını açıklama ihtiyacı duyan ilk insanların basit ve ilkel teolojik fikirlerini anlayabilmek aslında hiç zor değildir. Bilim bizim irademizin dışında doğada nesnel olarak zaten var olan bir realitedir. Önemli olan bu realiteye yakınlaşabilmektir. İlk insanların o zamanlar ki bilinç seviyeleri itibariyle bu realiteye çok yakın

olabilmeleri elbette ki beklenemezdi. Bilime olan yabancılık ilk insanın bilincinin doğal olarak basit fikirler etrafında şekillenmesine yol açacaktı, Doğal olmayan şey, aynı ilkel fikirlerin günümüz insanoğlu tarafından da aynen benimsenip, kabul ve devam ettiriliyor olmasıdır. Atalarımızın ilk fikirleri görünen o ki, nesillerden nesillere geçerek onların torunlarının DNA'sını da şekillendirmişe benziyor.

Velhasıl, evrensel bir muammayla yüzleşme ihtiyacı içindeki insanoğlu bilinmeyeni en nihayeti tanımlamış ve tanrı fikriyatına ulaşmıştır. Geriye artık yalnızca ağacın dallarını süslemek kalmıştır. Asırlar içinde kıran kırana geçecek inanç çatışmalarıyla artık ne Müslümanların Allah'larından, ne Hristiyanların tanrılarından, ne de Musevilerin RAB'lerinden vazgeçmeye hiç mi hiç niyetleri yoktur. Aynı şekilde pagan Araplarının Lat, Menat, Uzza, İnkaların İnti, İlyapa, Viracocha, Kızılderililerin Manitu, Hintlilerin de kendi Buda'larından. Beyin travmalarından türeyerek gelen tanrı her ulus ya da coğrafyaya göre şekilden şekile girmektedir. Tanrı ile birlikte bütün toplumlar reorganize olur. Tanrıdan başlayarak hayatta artık her şeyin bir anlamı oluşur. Sahipsiz ve ölümlü hiç kimse yoktur. Hayat rastlantısal ve yok olmaya dayanan bir süreç değil, tanrı tarafından kurgulanan ve ölümden sonrada devam edecek olan bir başka yaşam biçimidir. Tanrıyı yaratmasını beceren hünerli eller, yarattığına hizmet amacıyla yaratılması gereken ne varsa hepsini de bir bir yaratmasını bilir. Manifaktürel inanç atölyelerinde üretilmedik tanrı heykeli kalmaz. Ortalık putlardan geçilmez bir hale gelir. İnsanlar tanrıları, tanrılar da insanları tekrar tekrar yaratıp durur. Çağ atlanarak politeizmden monoteizme geçilmiş olması da pek bir şeyi değiştirmez. Aradaki tek fark sadece, dağların doruklarına atalarımız tarafından dikilmiş olan totemlerin, o doruklardan sökülerek beyin loplarının doruklarına taşınmış olması kadarıyla bir farktır. Paganlara ait tanrı heykelleri arkeoloji müzelerine kaldırılarak birer sanat eseri haline getirilir, lakin kültür ve gelenekleri kutsanarak aynen devam ettirilir. Üretim ilişkileri içerisinde ki sınıf çatışmalarına bağlı olarak daha bir despotikleştirilir. İnsanoğlunun yaşam arzusundan doğarak üretilen tanrılar, kendi yaratıcılarına karşı korkunç bir ölüm makinesine dönüşmeye başlamıştır artık. İlk günahı cennetin basit bir meyvesinde arayan insanoğlu, bu ölüm makinesini yaratmış olmakla asıl günahın kendisi tarafından işlendiğinin farkında bile değildir.

Tanrı'nın icadı ile birlikte kötülük kavramı da artık öznel bir kavram olmaktan çıkar ve daha organize bir hale dönüşür. Organizasyona bağlı olarak tarihin şahit olmadığı kötülük ve barbarlık örneği kalmaz. Maya mabetlerinin basamaklarından kana susayan tanrıları doyurmak için

kurban edilen insanların kelleleri yuvarlanır. Kutsal topraklar uğruna yola çıkan Haçlılar geçtikleri her yeri talan eder. İsa'nın önderliği altında Avrupalı sömürgeciler Amerika kıtasını baştan başa ele geçirir ve yerli halkları kırıma uğratır. Ama yaşanan onca mezalime rağmen, İsa'nın insanlık ve kardeşlik vaazları da bir türlü bitmek bilmez. İslam cephesinde de durum çok farklı değildir. Hıristiyanların tanrısı, Musevilerin RAB'lerine misilleme olarak Emevi, Abbasi, Memluk ve Osmanlıların da kendi Allah'larını ileri sürerek İspanya, Afrika ve Ortadoğu da yapmadığı zulüm kalmaz. Ama her ne hikmetse "*aynı tanrının çocukları*" olunduğu, "*aynı tanrıya inanıldığı*" vaazları da bir türlü dillerden düşürülmez. Barbarlık ve kana susamışlık örnekleri sadece farklı inançlar arasında kalsa hadi yine neyse. Zira tanrı insanoğlunun aç ihtirasları yüzünden o kadar kana susamış bir hale getirilmiştir ki, yeri geldiğinde kendi müminlerini dahi yemekten hiç çekinmez. Dünya, Protestan-Katolik, Alevi-Sünni, Hanefi-Şii ve daha da sayılabilecek nice mezhep çatışmalarıyla tam bir cehenneme döner. 1600'lü yıllarda Avrupa'da mezhep savaşları yüzünden on binlerce insan katledilip yaşamını yitirir ve binlerce kadın cadı yerine konulup yakılır. İspanya'da gök yerine, yeri gösteren her kişi engizisyon mahkemelerine gönderilir ve ağır işkencelerden geçirilir. Daha da yaz yaz bitmez. Kısacası, ilahiyat sofrasına sunulmadık malzeme bırakılmamıştır. Hem de insanoğlunu yarattığına bin defa pişman olmuş tanrı adına.

Dağların doruklarından uzaya bakarak bir şeyleri keşfetmeye çalışan atalarımızın bilgi seviyeleriyle kıyas dahi kabul etmeyen onca bilgi birikimine rağmen, ilkel inanç saçmalıkları günümüzde de alır başını gider. Asırlar öncesinde kalması gereken Kenâni-İsrailoğulları çatışmasının günümüzde İsrail-Filistin sorunu olarak daha hala devam ediyor olması bunun somut bir kanıtıdır zaten. İşin komik yanı da, "*âlemlere üstün kılındıkları*" ve şimdiki topraklar kendilerine "*Allah tarafından vaat edildiği*" Kuran tarafından bile belirtildiği halde, İsrailoğullarının cümle bir İslâm alemi tarafından yine de ortadan kaldırılmaya niyet edilmiş olmasıdır. Kendi hükümlerine bu kadar ters düşen bir başka inanç daha herhalde yoktur. Günümüz sorunlarına doğru inanç hükümleriyle yaklaşılabilseydi, dünyada barış herhalde çok daha kolay sağlanabilirdi. Ama ne gezer. İnançlar ardına gizlenen uluslararası finansal menfaatler, yamakları olan ilahiyatçılar aracılığıyla yaşlanmış totemleri daha hala kanla sulamadan edemezler. Şayet varsa, bir tanrının senaryolaştırmasının asla mümkün olamayacağı kirli ilahiyat oyunları, tarihte olduğu gibi günümüzde de değişik senaryo ve farklı oyuncularla kanlı perdelerini açmaya daha hala devam ediyor. Taş ve sopalarla

başlayan ilkel oyunlar, yerini zamanla önce kılıçlara, daha sonra da ağır silahlara bıraktı. Bütün bu trajikomik oyunlar arasında tanrının gerçek vasıflarının neler olabileceği ise hiç düşünülmedi. Aksi takdirde hangi tanrı yarattığı kullarının kötülüğünü isteyebilirdi ki? İstemediği, her üç kutsal dinin ilk dönemlere ait olduğu her halinden belli olan son derece hümanist hüküm ve öğretilerinden anlaşılmaktadır zaten. İsa'nın elinden şayet barışın simgesi olan zeytin dalı alınıp, kılıç tutuşturulabildiyse, "*herkes kendi inancından sorumludur*" gibi her inanca saygılı olmayı buyuran Kuran hükümlerinin yerini "*kâfirleri bulduğunuz yerde öldürün*" türü saldırganlık hükümleri alabildiyse, orada oturup bugüne kadar hangi tanrıların konuşmuş olabileceğini çok iyi sorgulamak gerekir. Bugüne kadar hep sahte tanrılar konuştu, gerçek tanrılar sustu. Sahte tanrıların konuşması dünyayı cehenneme çevirmekten başka bir işe yaramadı. Artık sahte tanrılar susmalı, birazda gerçek tanrılar konuşmalıdır. Bu ise ancak, adamakıllı bir inanç sorgulaması yapmakla sağlanabilir. Sanayiden teknolojiye, ekonomiden bilime kadar pek çok alanda köklü değişim ve reform yapmasını becerebilen insanoğlunun, gerekli reformları bir tek ilahiyat alanında gerçekleştirememiş olması bir hayli düşündürücüdür. Bu durumun, inançların politik malzeme olarak kullanılması dışında olsa olsa tek bir nedeni olabilir, o da insanoğlunun ölüm fobilerinin, ilk günlerdeki tazeliğini günümüzde de aynen koruyor olması. Aksi takdirde, günümüzün ileri bilinç düzeyi ile ilkel fikirler arasındaki derin uçurumu açıklayabilmak asla mümkün değildir. Bu nedenle, çağımızın en önemli değişim ve dönüşümlerinden birisini de görünen oki, kendi iç dünyamızda da yaşayacağa benziyoruz.

Biz komünistler, inançlar hakkında her ne kadar belli bir bilgi birikimine sahip olsak da, bu bilgilerin topluma servis edilmesini hiç bir zaman düşünmedik. Türkiye sosyalist hareketinin tarihine de şayet şöyle bir göz atacak olursanız, bunun belirgin bir örneğine zaten rastlayamazsınız. Buna rağmen Türkiye'de sol yine de, gerek ilahiyatçılar tarafından olsun, gerekse de mevcut iktidarlar tarafından, devamlı inançları tehdit eden ve dini ortadan kaldırmaya çalışan bir kesim olarak sunulmaya çalışıldı. Hâlbuki komünistler kadar inançlara saygı gösteren başka hiç bir akım daha olmamıştır. Kaldı ki, komünistler değil inançları ortadan kaldırmak, inanç ideolojilerinin birçok gelenekleri ile çoğu zaman birlikte yürümesini dahi bilebilmişlerdir. Analarımızın kıldığı masumane namazlardan tutun, hayrımıza yapılan dualara kadar birçok İslâmi gelenek hemen yanıbaşımızda yer alabilmiş ve hatta bunlardan gizli bir mutluluk dahi duyabilmişizdir. Zararsız bir İslamiyet'in mütevazı sıcaklığını hepimiz hissetmişizdir. İki büklüm camiye giden Ak sakallı Ahmet ya da

Mehmet dayılara, inancımız olmasa dahi "Allah kabul etsin" diyerek az saygı göstermedik. Hangi birimiz namaz kılan analarımız ya da ninelerimizin önünden geçme cüretini gösterebilmişizdir ki? Hastalıktan bezmiş ve içini derin bir ölüm korkusu kaplamış olan rahmetli anamı, moral bulsun diyerek evinin duvarında asılı Kâbe resmi karşısına az götürmedim. Çünkü kadıncağız bununla huzur buluyor ve bir parça olsun rahatlayabiliyordu. İşte o zaman çok daha iyi anlıyordum ki, inançlar amaçları dışına çıkmadıkları sürece insanlar üzerinde gerçekten moral motivasyon bir rolde oynayabilmekteydiler. Keşke kimseyi rahatsız etmeyen bu misyonları içerisinde kalabilseydiler. İnançların, ölümün yadsınmaz gerçekliği karşısında zayıf kalan insanların ölüm psikozlarını bastırmada önemli bir rol üstlendiği çok açık. Herkesten, çok güçlü ya da ölümü metanetle karşılamalarını bekleyemezsiniz. Ölüm karşısında paniklemiş insanlara sadece hayatın gerçeklerini anlatarakta yaklaşamazsınız. Yani bazen doğruların sunumu da zararlıdır. Zincirlikuyu Mezarlığı'nda yazan "Her canlı ölümü tadacaktır" ifadesini son derece ürkütücü bulan bayan profesörü neredeyse linç girişimine uğratan ve onu Kuran cahili olmakla suçlayan R.T.Erdoğan'ın anlayamadığı şey işte budur. İnançları insanlar üzerinde oynadıkları moral motivasyon rolleri ile değil de, iğrenç politikalarına tabi kılarak kullanmaya kalkışanların, her konuda olduğu gibi bu konuda da anlayabilecekleri pek fazla bir şey yoktur. Bizim inançlar üzerine gidişimizin ana nedeni de zaten inançların varlığı değil, inançları politize ederek yozlaştırmaya çalışan bu tür insan tiplerinin varlığıdır.

Yanlış inanç gelenekleri ve bu geleneklerin oluşumuna fırsat tanıyan siyasi güçlerin egemenliğine bir son vermeden, görünen o ki, ne inançların asli köklerine oturtularak doğru bir yolda ilerletilebilmesi, ne de kalıcı bir dünya barışının sağlanabilmesi pek mümkün olamayacak. Bugün İsrail devlet politikalarının Yahudilerin RAB'binin Tevrat'ta "*Kutsal toprakları İsrailoğullarına vaat etmiş*" olmasından, ya da bazı Müslüman akımların İsraili ortadan kaldırma planlarının Kuran'ın "*Kâfirleri bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurdunuzdan çıkardıkları gibi, sizde onları yurtlarından çıkarın* "(Bakara. 191) gibi hükümlerinden kaynaklanmadığını kim iddia edebilir ki? Bu tür inanç hükümlerinden kaynaklanmıyor da, onun için mi cümle bir batı âlemi Ortadoğu sorununda ekseriyetle İsrail'i desteklerken, İslam alemi de Filistinliler'in yanında yer alabiliyor? Musevi olmasına rağmen batılı ülkeler şayet yine de İsrail'in arkasında durabiliyorsa, bunun nedeni politik nedenler dışında bilin ki, İslamiyet'in bu ülkeler tarafından da daha tehlikeli görülüyor olmasıdır. Kabaca sergilemeye çalıştığım bu konjonktürel konumlanışlar,

farklı türden yapılabilecek kritikler bir yana, genetikleşmiş inanç şartlanmalarının uluslararası siyasi arenada ne kadar aktif ve etkin bir rol oynayabildiklerinin çok önemli bir göstergesidir. Bu ve daha da verilebilecek örneklerden de şu anlaşılıyor ki, uluslararası siyasetin kıbleleri Mescid-i Haram, ya da Mescid-i Aksa'lardan uzaklaştırılarak, insanlığın tek bir kıblesine yönlendirilmeden, ne inanç merkezli konjonktürel çatışmaların önüne geçilebilmek, ne de Ortadoğu'da kalıcı bir barışı sağlayabilmek asla mümkün olamayacaktır.

İnançların kapitalizm tarafından istismarını engelleyebilecek ana güç, ancak diyalektik ve tarihsel materyalizm donanımına da sahip olan sosyalizm olabilirdi. Zira Sosyalizm, yaşanmış Sovyet deneyiminin de kanıtladığı üzere, ulusların olduğu kadar her türden inancın da içinde en özgür bir şekilde yer alabildiği yegâne siyasal sistemdir. Sovyetler içinde Yahudisin'den Müslüman'ına, Hristiyan'ından da ateist'ine kadar bütün inançlar karşılıklı saygı temelinde rahatlıkla birlikte varolabilmiş ve hiç kimse de inancından ötürü baskı görmemiştir. Hiç bir sistem sosyalizmdeki kadar farklı fikir ve inançlara eşit, mesafeli ve saygın bir duruş sergilememiştir. Lâkin, sosyalizmin kendi içindeki zaaflar neticesinde zamanla ağır yaralar almış olması radikal dini hareketlerin önüne çekilen barajları zayıflattığı gibi, radikal inanç ideolojileri ve akımlarının gelişimine de çok uygun bir fırsat yarattı. Bu fırsat, kendi menfaatleri uğruna inanç ideolojileri üzerinden dünya haritalarıyla oynamaktan hiç çekinmeyen kapitalistlerin iğrenç politikalarıyla da birleşince, uluslararası radikal inanç akımları iyice bir güç kazandı. Ama bunun faturası çok ağır oldu, zira canavar büyüdükçe bu defa da kendisini büyüten kapitalistlerin başını yemeye başladı. Afganistan'da Sovyetler karşısında gerici Taliban güçlerine destek verenler, bu makyavelist politikalarının neticesi olarak aciziyet içerisinde ikiz kulelerinin yıkılışını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Yakın zamanda yaşanan örneklerde zaten çok farklı değildir. Müslüman güçlere Arap çöllerinin seraplarına kanarak verilen destekler de, bazı Arap ülkelerinde şeriata dayalı yönetimlerin iş başına gelmesinden başka bir işe yaramadı. Aynı makyavelist politikalara devam edildiği sürece de, çok daha ciddi sonuçlarla karşılaşılması kaçınılmaz olacaktır. Demokrasinin gerçek kurallarına göre oynamamanın faturası sonuçta herkes için çok ağır olur. Sosyalizm cephesinin ağır yaralar aldığı, kapitalizmin de son derece tutarsız davrandığı bugünkü siyasal konjonktürde, radikal inanç akımlarına karşı durma görevi bu nedenle en başta uluslararası demokrasi güçlerinin sırtına düşmektedir. Uluslararası demokrasi cephesinin geliştirilip, güçlendirilmesi, geri ve çağdışı kalmış akım ve ideolojilerin

önünü keseceği gibi, insan temel hak ve özgürlüklerinin genişletilmesinin de yolunu açacaktır.

Kapitalizmin derinleşen bunalımına bağlı olarak ortaya çıkan global kriz, dünyada bir yandan uluslararası sermaye dağılımının eşitsizliğinden artık iyice rahatsız olmaya başlayan geniş bir uluslararası demokrasi cephesinin oluşumuna fırsat tanırken, diğer yandan da bugüne kadar statik bir konumda seyretmiş olan inanç ideolojilerinin hızla radikalizme kaymasına yol açtı. İnsanoğlunun düşünsel evrimini tayin edecek olan eninde sonunda elbette ki diyalektiğin gelişim ve değişim yasaları olacaktır, buna kimse bir şey diyemez. Lakin inançların günümüzde kazanmış olduğu olağanüstü radikal ivmeyi de kimse görmezden gelemez. . Bu ivme şayet bir tek İslam cephesine mahsus olmak üzere kazanılmış olsaydı, sorunun çözümü yine nispeten daha kolaydı. Ama ne yazık ki böyle değil. Bu ivmenin oluşumunda İslam cephesinden tutun, diğer çoğu inanç ideolojilerine kadar hemen hemen herkesin çok önemli katkı payları ortaya çıkmış durumda. Özellikle Hristiyan inanç ideolojisinin hâkim olduğu batılı kapitalist ülkelerin ve uluslararası finans güçlerinin. Yani sorun bir tek İslâm cephesine mal edilemeyecek kadar nesnel ve konjonktürel bir sorundur. Kriz dönemleri inançların genellikle radikal hükümlerini ve uzlaşmaz niteliklerini ön plana çıkarır. Başta Avrupa'nın İskandinav ülkeleri olmak üzere tüm dünyada İslam karşıtı hoşnutsuzluk ve eylemlerin artması ve buna paralel olarak anti İslamcı partilerin eskisine nazaran daha çok iktidar oluşları, ABD'nin ikiz kuleler faciasının hemen ardından başlattığı Afganistan ve Irak operasyonları, Fransa, İngiltere ve diğer bazı batılı ülkelerde Kuzey Afrika ve Müslüman kökenlilere karşı yasalarda gidilen değişikliklerle birlikte daha etkin ve katı tedbirler alınması ve tıpkı bunlar gibi daha da sayılabilecek nice olumsuz örnek, inançların salt İslam cephesine mal edilemeyecek kadar nasıl global ve uluslararası bir boyut kazandığının ve gittikçe de radikalleşmeye başladıklarının çok önemli birer göstergeleridir. Ve aynı zamanda ortaçağ cihat geleneği ve haçlı zihniyetlerinin günümüzde daha hâlâ devam ettiğinin ve bu nedenle inanç ideolojileriyle mutlaka kökten bir yüzleşme içerisine girilmesi gerektiğinin de.

Günümüzde sorun sistem ve bu kapitalist sistemin içerisinde farklı sınıfların konumlanışı ve çelişkileri sorunu olduğu kadar, aynı zamanda inançlar sorunudur da. Sorun şayet bir tek sınıf sorunu olsaydı, oniki yıllık iktidar süreci içerisinde AKP'nin emekçi ve proleterler oy tabanını çoktan kaybetmiş olması gerekirdi. İşçi sınıfı aleyhine pekçok uygulamalarına rağmen, AKP'nin oy potansiyelini kaybetmeyerek hâlâ koruyor olmasının ana nedeni, başta proleterya olmak üzere emek

güçlerinin büyük bir bölümünün, tercihini sınıf ilişkisine göre değil de, inançlarına ve bu inancını temsil ettiğine inandığı siyasal partilere göre kullanıyor olmasıdır. Belki çok ağır bir itham olacak, ama Türkiye'de emekçi kesimler tercihlerini bu yönde kullanarak hem kendi sınıf çizgilerine, hem de uluslararası sınıf dayanışması ve mücadelesine açıkça ihanet etmiş olmaktadırlar. Dünya da ve Arap ülkelerinde seyreden inanç eksenli gelişmeler Türkiye'yi derinden etkilemiş ve sınıf esaslarını bozarak, toplumun inanç fikriyatı karşısında alınan tavırlara göre yeniden örgütlenip, kutuplaşmasına yol açmıştır. Bu kutuplaşmanın kanatlarından birini, sürecin laik bir çizgiden ilerletilmesi gerektiğini savunan demokrasi cephesi, diğerini de islami çizgiden yürünmesi gerektiğini savunan inanç cephesi temsil etmektedir. Toplumun inanç fikirleri etrafında organize olması gerektiğine inanan ülkedeki İslami potansiyeller, bu ihtiyaca en iyi yanıt verebildiğine inandıkları AKP'ne dört elle sarılmakta ve onun önemli bir kitle gücünü oluşturmaktadır. AKP'de bu talep etrafında bir araya gelen kesimlerin dini duygularıyla çok iyi oynamakta ve bol bol da takiye yapmaktadır. Sözün kısası, AKP'nin iktidarda devamlı kalmasının ana nedeni politik ya da ekonomik başarıları değil, esas olarak inanç faktörüdür. Türkiye'de İslami politikalar şayet Arap ülkelerindeki kadar ileri gidemiyorsa bunun nedeni, Türkiye'nin Arap ülkeleri ile kıyaslanamayacak kadar çok daha köklü bir demokrasi ve cumhuriyet geleneğine ve de bu geleneği temsil eden geniş bir demokrasi ve Kemalizm cephesine sahip olmasıdır. Tavrını cumhuriyetten yana kullanan azımsanamayacak miktarda ılımlı ve liberal bir islami potansiyel de bu cepheye önemli oranda güç katmaktadır. Bütün bu faktörler Türkiye'de dengenin İslam cephesinden yana kırılmasını şimdilik engellemektedir. Aksi takdirde durumun bir anda tersine dönmesi ile ortaya bugünkü demokratik görünümlerden çok uzak radikal islami manzaraların çıkması işten bile değildir. Bunun sinyallerini -Ergenekon gibi tartışma konusu örnekler şimdilik bir kenara konulacak olursa- iktidarın gezi eylemleri karşısında aldığı politik tavırlardan da zaten yeterince almış bulunuyoruz. Askeri vesayetlerin alternatifi asla fikir hürriyetini temelden kırıp, ihlal eden şeriat yönetimleri olamaz. İslam ideolojisine dayalı bir demokrasi hiç bir zaman güvenceli bir demokrasi değildir. Tarih bunu defalarca ispatlamıştır. Şeriatın demokrasisi olmaz. Zira şeriat insan temel hak ve hürriyetleriyle bağdaşmaz. R.T.Erdoğan'da bir zamanlar "hem laik olacaksın, hem de Müslüman, bu böyle olmaz. Ya laik olacaksın, ya da Müslüman" diyerek bunun itirafını kendi inanç mantalitesiyle zaten yapmıştı!

İşin ilginç olan yanı, ortada siyasal iktidar tarafından inanç

sömürüsüne dayalı tam bir orta oyunu oynanırken, AKP'ne gönül vermiş seçmenlerden çoğunun oynanan bu oyunları bir türlü göremiyor olmasıdır. Buna yol açan nedenlerin en başında, sınıf bilinci de dâhil olmak üzere toplumdaki bilinç ve kültür düzeyinin bir hayli düşüklüğü, savunulan inanç ideolojisinin dahi tam olarak bilinemiyor olması, bilinemediği içinde yanlış İslami söylemlere kolayca kanılması gelmektedir. AKP'de bunları çok iyi bildiği için, kendi seçmen kitlesinin dini duyguları üzerinde durmadan oynayıp, bolca takiye yapmaktadır. Demokrasiyi de bu takiye politikaları doğrultusunda kullanıp, uyarlamaktadır. Siz hangi demokrasiden bahsediyorsunuz Allah aşkına? Vakti zamanında çıkıp "Nasıl bir demokrasi? Bu demokrasi amaç mı olacak yoksa araç mı? Bize göre demokrasi hiçbir zaman amaç olamaz" diyen R.T.Erdoğan'ın kendisi değil miydi? Kaldı ki, Erdoğan'ın bu fikrini değiştirdiğine dair bugüne kadar herhangi bir ifşaatı da olmamıştır. Demokrasinin kuralları gereği ateistlerin görüşlerini dile getirme hakları olduğuna dair herhangi bir açıklaması da yoktur. Hadi çıkıp her yerde bunu da haykırsın da görelim. Ama asla yapamaz, zira bunu yaptığı an kendisine inanç fikirlerinden dolayı oy vermiş seçmen kitlesini nasıl kaybedeceğini çok iyi bilir. O zaman nerede kaldı demokrasi, nerde kaldı inanç özgürlüğü? Erdoğan ve AKP şürekasının sahte demokrasi söylemlerine ancak Nagehan Alçı gibi kişilik bozumuna uğramış sözde aydınlar kanabilir. Sahte demokrasi söylemleri demokrasi anlayışında tutarlı ve dürüst olmayanlara yakışırda, demokrasinin gerçek anlamda savunucusu olanlara asla yakışmaz. Demokrasi anlayışında samimi olanların yapması gereken tek bir şey vardır, o da insan temel hak ve özgürlüklerini taviz vermeden ve hiçbir ayrım gözetmeden herkes, her fikir, inanç ya da düşünce için sonuna kadar savunmaya çalışmak. Sahte demokratlık hayatın her alanında ve örneğinde kendisini hemen belli eder ve o iğrenç çirkef yüzünü gösterir. Demokrasi bu gibi aydınlar için hem çifte standarttır, hem de Erdoğan'ın da belirttiği üzere "asla amaç olmayan" ve sadece belli bir amaca hizmet eden bir araç. Madem Erdoğan'la başladık, konuyu yine onun bir sözüyle bitirelim ve demokrasi falan derken neticede Erdoğan'ın nasıl bir amaç güttüğünü hep beraber görelim. "Bu medeniyet inanıyorum ki 21. Yüzyıl İslam medeniyetinin öne geçtiği bir asır olacaktır. Bu medeniyet dalgasına kim katkıda bulunursa, o katkıda bulunanlar ecrini kat be kat fazlasıyla alacaklardır. İslam medeniyetinin onurlu yükselişine katkıda bulunmayanlar ise zillet içerisinde kalmaya mahkûm olacaklardır." Sizce bundan âlâ bir demokrasi ihlâli ve tehdidi olabilir mi?

Demokrasinin hiçbir zaman amaç olamayacağını vurgulayan

zihniyetler, yeri geldiğinde demokrasiye can simidi gibi sarılmadan da duramazlar! Söz konusu kendileri oldu mu demokrasiye giydirmedikleri kıyafet kalmaz. Yeri gelir azınlığı çoğunluğa, yeri gelir çoğunluğu azınlığa tabi kılarlar. Nasıl mı? Bir örnek verelim isterseniz. AKP'nin dilinden düşürmediği HAMAS, Filistinlilerin çoğunluğunu oluşturan ve bütün uluslar tarafından da Filistinlilerin yegâne meşru örgütü olarak kabul edilmiş olan FKÖ yanında azınlık bir örgüt değil midir? Peki, siz hiç Erdoğan ve şahsında temsil ettiği AKP'den, Filistinlilerin yegâne meşru örgütünün FKÖ olduğuna dair herhangi bir açıklama duydunuzmu? Bugüne kadar yapılmış açıklamaların neredeyse tamamı hep Gazze ve HAMAS üzerinedir. Zira HAMAS İslami nitelikli bir örgüttür, FKÖ ise demokratik bir örgüt. Demokraside ikiyüzlülük ve sahtekârlığın ancak bu kadarı olur. Bir tek bu örnek dahi, AKP'nin İslam ideolojisine dayanan siyasi çizgisi dışında hiç kimseye yaşam hakkı tanımadığını ve de insan temel hak ve özgürlüklerini hiçe saydığını yeterince kanıtlamaktadır.

Lâkin sorun eğer ki inançlar üzerinden demokrasinin ihlâli sorunuysa, bunu diğer inançlardan ayırarak, tek başına İslam cephesine mâl etmekte doğrusu çok büyük bir haksızlık olur. Çünkü inanç kaynaklı günahların ortaya çıkışının tek müsebbibi sadece İslam cephesi değildir. Bağnaz ve fanatik hükümler taşıdıkları sürece hiçbir inanç kendisini yaşanan bu konjonktürel günahlardan ayrı tutamaz ve de aklayamaz. Her ne kadar İslam cephesinde ki kadar olmasa bile, çeşitli devlet manipülasyonları, evangelist politikaları ve dünyanın birçok yöresindeki kışkırtıcı misyonerlik faaliyetleriyle geniş bir Hristiyan cephesi de, günahın uluslararası örgütleniş ve ortaya çıkışında çok önemli bir paya sahiptir. İslam cephesinde daha aleni görülen ve bu nedenle de rakip inançlara kolayca malzeme olabilen radikal teokratik faaliyetler, Hristiyan cephesinde daha sinsi ve üstü örtülü yürüyen faaliyetler biçiminde kendini göstermektedir. İslam âlemine karşı korkunç bir şartlanma ve ön yargıya sahip gizemli bir Hristiyan akımı, yeri geldiğinde Hristiyan ideolojisinin kuram ve haritalarına göre oynamaktan ve de politika yapmaktan asla geri kalmaz. Türkiye ve hiçbir İslam ülkesinin Avrupa topluluğuna kabul edilmeyişinin nedenlerinden birisi de zaten bu değil midir? Bu durum, Sarkozy ya da Angela Merkel gibi bazı batılı liderler tarafından da zaten açıkça dile getirilmektedir. Bir ülkeye şayet inançlarından ötürü bir ambargo uygulanıyorsa, orada bilin ki mutlaka inanç ayrımcılığı da var demektir. Bu durumda da, bu gibi ülkelerde demokrasinin asla tam olarak uygulandığından bahsedilemez, zira gerçek bir demokraside fikir ve inanç ayrımı kesinlikle gözetilmez. Bu tür gözetimler gizlenmiş bir haçlı zihniyetinden başka bir şey değildir ve bu

zihniyet, İslam ülkelerinde doğan her çocuğun kimliğine "dini İslam" yazılması gibi, her Hristiyan çocuğun da doğar doğmaz hemen vaftiz edilmesiyle daha baştan aşılanmaktadır. Bu aşılanımın izlerini her Hristiyan bir ömür boyu taşır, durur. Bugün yeryüzünde hangi birey bağrında doğmuş olduğu toplumun inanç gelenekleri ve kimliğinden etkilenmeden tam olarak bağımsız ve özgür hareket edebilmektedir ki? İnanç gelenekleri kişi üzerinde her zaman etkisini hissettirir ve onun bağımsız ve özgür hareket etmesini frenler. İnanç güdüsü inanç şartlanmasının ana etmenlerinden biridir. Kişi bu genetik şartlanmayla kendisini devamlı içinde yer aldığı inancın bir üyesi olarak görür. Zira doğduğu andan itibaren hep bu tanıdığı geleneklerle büyümüş, iyi ya da kötü hep bu geleneklerin sıcaklığını hissetmiştir. Kendi dışındaki geleneklere ise yabancı ve kapalıdır. Yabancı olduğu için onlara ne kadar yakınlaşmaya çalışırsa çalışsın, her zaman mesafeli bir duruş sergiler. Cephelerden birinde herhangi bir durumun yaşanması karşı cephede de hemen refleks yaratır ve inanç potansiyellerinin harekete geçmesine yol açar. Yani karşılıklı bir tetiklenme olayı yaşanır. Günümüzde olanda işte tastamam budur.

Kaldı ki, Hristiyan aleminin bu inanç politikaları yeni bir şey değildir. Tarihi boyunca konu üzerine nelerin yaşanmış olduğunu az çok hepimizde zaten biliyoruz. Uygarlık seviyesi itibariyle bugün bunlar her ne kadar kaybolmaya yüz tutmuş gibi görünse de, bazı etmenlere bağlı olarak zaman zaman ortaya çıkarak, o iğrenç yüzünü göstermeden yapamamaktadır. Yani ortaçağ dönemlerinin karanlık dalgaları çağımız kıyılarına daha hala ulaşabilmekte ve dünya barışından da çok şeyleri alıp götürebilmektedir. Kıyılarımızı koruyabilecek sağlam dalgakıranlar oluşturulmadığı sürece de, götürmeye yine devam edecektir. Erozyonların varlığı, durmadan islamiyetin geriliğinden dem vuran batılı ülkelerin inanç ideolojileri itibariyle İslamiyetten aslında hiçte ileride olmadıklarını ve yeri geldiğinde de ortaçağ zihniyetleri peşi sıra nasıl koşabildiklerini kanıtlamaktadır. İnançlar var olduğu ya da en azından gözden geçirilip, düzeltilmedikleri sürece de bu aynen böyle devam edip gidecektir.

Lakin inanç ideolojilerini ve inançlar üzerinden sürdürülen politikalarını ne kadar yererseK yerelim, İslam ülkeleriyle kıyaslandıklarında, batılı ülkelerin demokrasiden insan hak ve özgürlüklerine kadar pek çok konuda ne kadar ileride oldukları da asla inkâr edilemez. İslam ülkelerinde karşılaşılan kol, el, kafa kesme, kadını kapatma ya da recm gibi çağ dışı kalmış ve insan temel hak ve özgürlüklerinden tamamen yoksun manzaralara bu ülkelerde asla rastlanılmaz. Rastlanılan örnekler genellikle sistem krizlerinden

kaynaklanarak gelen ve ekseriyetle de faşizm dönemlerinde görülebilen örneklerdir ki, bu örneklerin inanç çatışmalarıyla falan öyle çok fazla bir ilgisi yoktur. Yani, zamana yayılmış ya da kurumlaşmış örnekler değillerdir. Çünkü batılı ülkelerin inanç yapısında şeriat diye bir şey yoktur. İnançlar doğrudan bir egemenlik kurumu olarak görülmez, kilise türü inanç kurumları da sadece sisteme hizmet eder. İslamiyet, daha doğrusu yanlış İslami gelenekler ise, teokratik bir düzeni hedefleyerek baskıyı Allah adına, diğer bütün inanç ve fikirler aleyhine her zaman mutlak ve kalıcı kılmaya çalışır. İslam ülkelerinin çoğunda şeriat yasalarının hakim olmasının nedeni de zaten budur. Baskı ve baskı hükümleri elbette ki Hristiyan inanç ideolojisinde de vardır. Şayet bu hükümler olmasaydı İsa'yı elinde kılıcıyla değil, zaten devamlı zeytin dalıyla görürdük! Ama buna rağmen teokratik baskı yine de İslamiyet'teki kadar kurumlaşıp, örgütlenmemiştir. Kurumlaşmadığı gibi çağdaş gelişime bağlı olarakta gittikçe ikinci plana itilmiştir. Bu ayırt edici özellik nedeniyle batılı ülkelerde inançların iktidarda olduğu doğru dürüst tek bir ülke dahi gösterilemez.

Peki, İslamiyet batılı medeniyetler tarafından o derece aşağılanmayı acaba gerçekten de hak etmekte midir? Daha doğrusu, bugünkü İslami gelenekler Allah'ı ve kitabı Kuranı acaba ne kadar temsil edebilmektedir? İşte, günümüzde ortaya çıkan ve yaşanan pek çok sorunun çözümü tamda bu kilit sorunun yanıtında gizlidir. Yaptığım araştırmalardan çıkarabildiğim sonuç şudur ki, İslamiyetin bugünkü kötü panoramasının müsebbibi ne inanıldığı iddia edilen Allah'tır, ne de Kuran. Bunun tek nedeni, asırlardan beri İslamiyetin öz nitelikleri üzerine durmadan yanlış formatlar atılmış olmasıdır. Bu formatların neler olduğunu kitabımın içerisinde ayrıntılarıyla zaten işleyeceğim. Ama şimdilik kısaca belirtmem gerekirse, İslamiyet bugünkü kötü manzarasını aslında hiçte hak etmiş bir inanç ideolojisi değildir. İslamiyet diğer inanç ideolojilerinden daha geri olduğu için değil, tam tersi bir Hristiyan ve Musevi inanç ideolojilerinden bile çok daha ileri niteliklere haiz olmasına rağmen, bu niteliklerinden koparılıp uzaklaştırıldığı için geri görünen bir inanç ideolojidir. Bugünkü İslami geleneklerde uygulanan çoğu kuralların Kuran'da dahi karşılığı yoktur. Örneğin, çarşaf gibi. Çarşaf tamamen Hristiyanlık ve Museviliğe özgü bir gelenektir. İslamiyeti bu tür yanlış gelenek ve formatlardan kurtarmadan ne inanç yolunda doğru adımlar atılabilmesi, ne de inançlar üzerinden ortaya çıkan konjonktürel sorun ve çatışmaların önüne geçilebilmesi asla mümkün değildir. Bunun yolu da hiç korkmadan çekinmeden bir inanç sorgulaması yapmaktan geçer. Günah mademki bütün inançlardan kaynaklanmaktadır, o zaman böylesi

bir sorgulamayı ayrım gözetmeksizin tüm inançlar mutlaka yapmak zorundadır. Özellikle de Hristiyan ve Museviler. Zira bugünkü inanç çatışmalarını tetikleyen katı hüküm ve öğretilerin çoğu, İslamiyet ve Kuran'dan çok daha fazla bu inançların kutsal kitaplarında yer almaktadır.

Batılı ülkelerin kapitalist gelişkinlik düzeyleri ve demokrasi yolunda attıkları büyük adımlar, kutsal kitaplarının Kuran'dan çok daha geri ve saldırgan hükümlerini izole etmekte ve inançlarının da sanki doğru olduğu izlenimini yaratmaktadır. Kuran da Tevrat ve İnciller de olduğu gibi, insanları sistemli bir şekilde diğer inançlar aleyhine kışkırtan ve kronik düşmanlık aşılayan hükümler pek yoktur. Tam tersi, sahte İslam anlayışının her türlü provokasyon ve üstünü örtme çabalarına rağmen, "*Kitap ehli ile ancak en güzel bir yolla mücadele edin ve onlara şöyle deyin: 'Biz, bize indirilene de, size indirilene de iman ettik. Bizim ilahımız ve sizin ilahınız birdir* "(Ankebût. 46) denilerek diğer kutsal inanç ve kitapları da bir sahipleniş vardır. Diğer inançlara barış mesajları ileten bu tarz hükümlere Hristiyanlık ve Musevilik'te asla rastlanılmaz. O inançlar İslamiyet'i zaten bir din olarak bile tanımaz. Bir tek bu bile İslamiyeti diğer inançlardan ayıran ve daha demokratik kılan çok önemli bir özellik ve farklılıktır. İnciller ve Tevrat Kuran'ın aksine devamlı kin ve nefret kusmakta ve müminlerine de durmadan bunlarla bağıntılı fikirleri aşılamaktadır. Her pazar ayin için kiliseye götürülen çocuklar, çarmıha gerilmiş İsa ikonlarını gördükçe daha küçük yaştan itibaren İsa düşmanlarına karşı kin ve nefret ile dolmakta ve büyüdükçe de bu kin ve nefret tohumları onlarla birlikte büyümektedir. Şarabın İsa'nın kanı, ekmeğin de onun eti olduğunu simgeleyen "Ekmek ve Şarap Ayinleri" çoğu Hristiyanın bilinçaltına gizli bir sadizm ve kan dökme hissini yerleştirirken, diğer yandan da İsa'nın intikamını alma duygusunu aşılar. Hristiyanlığın bugünkü şeklini almasında önemli katkı payı olan Pavlos'un risaleleri dahi baştan sona kin ve nefret öğretileriyle doludur. Batılı demokrasiler inançlar karşısında bugün için ne kadar mesafeli bir duruş sergiliyor olsalar da, Hristiyanlığın bu vaaz ve öğretileri varlığını koruduğu sürece bu mesafeli duruşun her daim statik ve güvenilir kalamayacağı kesindir. İslam cephesindeki gelişmelere bağlı olarak, zamanla bugünkü masum görünümlerinden uzaklaşarak daha radikal niteliklere bürünebilmesi her zaman için ihtimal dâhilindedir. Şartlar olgunlaşır ve global krizde şayet daha derinleşecek olursa, inançlara karşı bugün için mesafeli bir duruş sergileyen batılı medeniyetlerin daha ne gibi tavırlar sergileyebileceği hiç mi hiç belli değildir.

Lakin bu ihtimallerin varlığı, batı demokrasilerinin bugünkü ileri

niteliklerinin gözardı edilmesine de yol açmamalıdır. İnanç ideolojilerinde yer alan baskın fanatik hükümlerden ötürü bu tür ihtimaller her ne kadar geçerliliğini ve varlığını koruyor olsa da, bu ihtimallerin gerçekleşebilme şansı, o ülkelerde ortaya çıkmış olan geniş bir demokrasi cephesinin varlığı nedeniyle bir o kadar da engellenebilmektedir. Batı insanı demokratik hak ve özgürlüklerinden kolay kolay taviz vermez, hakkını aramasını da İslam insanına nazaran çok daha iyi bilir. Bu özellik batı insanının sanayi devrimlerinin başlangıcından günümüze kadar olan süreçte demokrasi bilinci ve geleneklerini yaratmış olmasından ileri gelmektedir. İslam ülkelerinde ise durum tam tersidir. Müminler başlarına gelen felaketlerin, yani ilâhi tabiriyle günahların sistemden değil, Fatalizm, yani kadercilik anlayışı nedeniyle Allah'tan geldiğine inanır ve sömürü çarkına karşı mücadele edip haklarını arayacakları yerde, kaderlerine daha çok boyun eğerler. Kriz dönemleri, İslam ülkelerinde insanların dini duygularını arttırır ve inançlarına iyice sarılmalarına yol açar. Dikkatler dünyevi sorunlardan çok, ilahiyat bağlantılı ruhban sorunlara çevrilir. Fatalizm felsefesi hayata tam bir teslimiyet anlayışıdır ve en çokta İslamiyete özgüdür. Bu nedenle batıda son derece güçlü olan bireysel hak arama savaşımlarına İslam ülkelerinde pek rastlanılmaz. Kadercilik diğer kutsal inançlarla İslam ideolojisini, dolayısıyla da batı insanıyla, İslam insanını birbirinden ayıran en önemli özelliklerden birisidir. Günahın nedenleri diğer inançlarda daha dünyevi, İslamiyet'te ise daha uhrevidir. İslam insanı dünyevi sorunlarda edilgen, ilahiyat konusunda ise daha etkendir ve bu nedenle de duyguları kolayca başka yönlere kaydırılıp yönlendirilebilir. Fatalist fikir ve hükümlerden yola çıkılarak müminlerin inanç duyguları üzerinde öyle bir oynanır ki, iş onları ölüme yönlendirmeye kadar bile varabilir. Politik amaçlarla Cennet vaatleri ileri sürülerek müminlerin cennet dışında başka hedeflere yönlendirilmesi işten bile olmaz. Yani İslam insanının ilâhi provokasyonlara uğrama ihtimali çok daha yüksektir. "Kaderini değiştiremezsin", "alın yazın bu" ya da "kaderine razı ol" türü telkinler de zaten hep bu inanç provokasyonları neticesinde türetilmiş uydurma söylemlerdir. Fatalizmin en yaygın görüldüğü ve kolayca ikame edilebildiği alanlarda genellikle toplumun kültürsüz ve eğitimsiz geri kesimlerdir.

İnançlar dendi mi herkesin aklına genellikle hep Müslümanlık, Hristiyanlık ya da Musevilik gibi popüler inançlar gelirde, bir türlü diğer inançlar gelmez. O inançların adlarının pek geçmiyor olmasının nedeni kutsal olmamaları değil, kutsal olarak adlandırılan inançların yanında daha masum ve mütevazi kalmış olmalarıdır. Popülarite ilahiyatta

genellikle kötülüklerle kazanılan bir şeydir. Kötülük şüphesiz insanoğlunun var olduğu bütün alanlarda kol gezer. Ama önemli olan bu kötülüklerden ne derece uzak kalınabildiğidir. İşte bu mesafe kriteriyle alındığı takdirde, tarihte olduğu gibi, günümüzde de kötülük ve günahların diğer inanç topraklarından çok daha fazla kutsal olarak tanımlanan topraklarda gezindiği görülür. Kötülük popülaritesi ve reytingi bir hayli düşük kalan o diğer inançlar her ne hikmetse, kutsal inançların her türlü karalama çabalarına rağmen genellikle pagan inançlardır. Diğer inançlar üzerinde tahakküm kurma derecelendirmesiyle alındığı taktirde de pagan inançlar mevcut teolojik kurumlar içerisinde yine son sıralarda yer almaktadır. Ve bu sıralamanın kapitalist gelişim düzeyiyle de pek ilgisi yoktur. Teokratik günahların nicelik ve niteliği her zaman sistemle orantılı gitmez. Örneğin, bir Japonyayı ele alalım. Japonya'da eskinin sömürgeci günümüzün de gelişmiş kapitalist bir ülkesidir ama, Japonlar eski sömürgecilik dönemlerinde dahi inançlarını asla başka uluslara zorla dayatma yoluna gitmemişlerdir. Yani politikalarında inanç tahakkümü istisnalar dışında hemen hemen yok gibidir. Çünkü onların inançlarında inanç jenosidine dayanan öğretiler yoktur. Japon inancı esas olarak Şintoizme ve birde 6. yüzyıldan itibaren benimsenmeye başlanmış olan Budizme dayanır. Bu her iki inançda öğretilerinde genellikle tabiat ve tabiatın yarattığı güzel şeylere inanmayı savunur. Şintoizmin en önemli öğretilerinden biri, başka inançlara karşı son derece hoş görülü ve saygılı olmaktır. Keza Çinlilerin meşhur Konfüçyüs öğretileri de öyle. Konfüçyüs öğretilerinin ana teması insancıl düzendir. Buna ulaşmanın yolu diğer insanlara ve atalarına saygılı olmaktan geçer. Zaten bu nedenledir ki Konfüçyüs aynı zamanda "mükemmel ve manevi bir insan" olarakta tanımlanmıştır. Konfüçyüs'e göre insan dünya bütünüyle uyum içinde yaşamalıdır. Ahlaki varlığımızın tüm dünya düzeniyle uyum içinde olma noktasına erişmesi, ulaşabilecek en büyük amaçtır. "Uyum", "denge" ve "iç huzura" erişmenin yolu ise öncelikle insan eğitiminden geçer. Buna benzer öğretilere Budizmde de rastlanılır. Budizm dine değil her şeyden önce felsefeye dayanır. Budizmin ana amacı hayattaki acı, ızdırap ve tatminsizliğin kaynaklarını açıklamak ve bunları giderme yollarını insanlara göstermektir. Bu nedenle Budist öğretilerin temelini, meditasyon gibi kişinin içe bakış yöntemleri oluşturmaktadır.

Kaldı ki bu türden öğretiler sadece günümüz paganizmine özgüde değildir. Tarihte çeşitli medeniyet ve bu medeniyetlerin ruhbanları da konuya büyük önem vererek, teolojilerinde benzer konuları işlemesini bilmişlerdir. Örneğin bunlardan biri Hermes'tir. Hermetizm öğretileri insan ahlakı, terbiyesi ve insanın bedensel ve beyinsel yönlendirimini esas

alır. Hermes'e göre iyilik ve kötülük tanrı tarafından yaratılmamıştır. Kötü düşünceler "daimon" denen cin yada "kara melekler" tarafından insanlara musallat edilmektedir. Kötülük sadece dünyaya aittir. Kötülüğü bütün Cosmosa mal etmek tanrıya hakaret etmektir. Tanrıya inanan insan kötülüğü iyiliğe dönüştürmeye çalışmalıdır. Tanrının misyonu ise sadece "yaratmak ve her şeyi yapmak" tır. Bu, tanrının tabiatıdır ve tanrı "yaratıcı bir irade gücü" dür. Tanrılık, tanrının tek ve gerçek sıfatıdır. Tanrı akıl değil, "aklı yaratan"dır. O ruh (Geist) değil, "ruhun var oluşunun sebebi"dir. O ışık yani "nur" da değildir, "ışığın var oluşunun sebebi"dir. Kötülükler yalnızca insana aittir, bu nedenle de insanın mutlaka eğitilmesi ve kötülüklerden uzaklaştırılması gerekir. Buna benzer felsefi öğretilere Sümer, Asur, Babil ya da Mısır gibi tarihin bilinen en eski uygarlıklarında da rastlanılır. Zaten bu nedenledir ki, bütün bu uygarlıklar tarihsel dönemleri içerisinde ne kadar hegemonyal bir süreç yaşamış olursa olsun, bilinen tarihten çıkarabildiğimiz kadarıyla teolojilerini asla başka uluslara dayatma yoluna gitmemişlerdir. Tam tersi, bu medeniyetlerin hemen yanı başında var olmuş nice kavim, onların teolojilerini severek ve de isteyerek kabul etmişlerdir. Kutsal inançları besleyende zaten bu öğretiler değimlidir? Başta Musevilik olmak üzere kutsal inançların hepsi, ilk çıkış dönemlerinde insan faktörü ve eğitimine önem veren bu pagan öğretileriyle işe başlamış, daha sonra ise palazlanıp, yozlaşmışlardır.

Paganizm ve pagan öğretileri asırlardan beri Allah'ı reddeden bir inançsızlık akımı olarak insanlara tanıtılıp, sunuldu. Bunun ana nedeni pagan öğretilerinin insanların bilinçlenip, uyanmalarına hizmet ediyor olmasıydı. Zira paganlık doğa ve insan sevgisine dayandığı kadar, insanoğlunun sömürüsüne de karşı çıkar. Her pagan aynı zamanda bir doğa insanıdır ve kendisini doğanın bir parçası olarak görür. Paganların zihinlerine takılmış katı kuralları yoktur, En önemlisi de paganlarda yalana pek rastlanılamayışıdır, Çünkü paganlara göre "yalan" insanoğlunun en büyük kötülüklerinden birisidir. Doğa-birey ilişkisinde son derece gerçekçidirler ve kendilerini sonsuz varoluşun bir parçası olarak görürler. Talepleri son derece mütevazidir. Yani bir paganın karşılanması çok zor istek ve arzuları yoktur. Kutsal inanç egemenleri, müminleri kandırıp, ceplerini doldurmaya çalışırken, bir pagan basit ve mütevazi şeylerle dahi yetinmesini bilir. Reklama önem vermez. Van depreminde Japonların yardım parası konulmuş isimsiz zarfları Türk konsolosluğuna bırakıp oradan hemen uzaklaşmalarının nedenide zaten budur. Terbiye edilmiş kişiliğiyle bir paganın beklentisi, yalnızca yaşamını idame ettirebileceği kadardır. Öyle çok organize olmuş, katı

kurallar içinde boğulmuş inanç fikirleride yoktur. Bu nedenle paganlar, dünyanın neresinde olursa olsun, aralarında kin ve düşmanlık gütmeden kolayca anlaşıp kaynaşabilirler. En takdire şayan özelliklerinden biride inançlarıyla asla övünmemeleridir. Kutsal inançlarda görülen dini ukalalık ve başka inançlara itibar etmeyiş paganlarda asla yoktur. Yozlaşmış İslam geleneği paganları o kadar kötülemesine rağmen, onlardaki mütevaziliğin zerresine bile sahip değildir.

Yanlış İslam geleneğinde bir buyurucu tanrı vardır, birde ona kayıtsız şartsız biat etmesi gereken kullar. Allah her şeydir, kullar ise hiçbir şey. Müminlerin kendilerini eğitip geliştirebilmeleri için geriye öyle fazlaca bir şey bırakılmamıştır. Beyin insanoğlunun Allah tarafından kendisine bahşedilmiş öz malı olduğu halde, her türlü sorgulamadan mahrum bırakılmaya çalışılır. İslami kurallar dışında beynin üretimi bütün fikirler yadsınıp, lânetlenir. Beyin bir üretim merkezi değilde, sanki Allah'a bir tabiye merkezi gibidir. Kendisini Allah nezdinde karalama ve aşağılamaya son derece alışkın İslamoğlu, tanrıdan olduğunu iddia ettiği bu mükemmel organı küçümseyerek aslında tanrıya da nasıl hakaret ettiğinin farkında bile değildir. Beyin lopları arasında avare avare dolanıp durur da, lâkin tanrısını bulmak için dağlara tırmanan atalarının gösterdiği cesaretin zerresini dahi gösteremez. Ne kendini sorgular, nede inançlarını gözden geçirir. Bunun adı da her ne hikmetse inanmak olur.

Yanlış inanç gelenekleri insanları bugüne kadar hep ayrıştırıp, birbirlerinden uzak tutmaya çalıştı. Bize düşen görev ise, insanları inançlarına göre ayırmak değil, insanlık kriterleri etrafında birbirine yakınlaştırmaktır. Amaç insanların bir şekilde muhtaç olduğu inançlarını ortadan kaldırmak değildir. Amaç, haçlı ve cihad zihniyetlerinin önüne geçmek ve inançların çeşitli amaçlarla kullanılıp radikal zeminlere çekilmesine bir son verebilmektir. Herkesin farklı inançlarına rağmen birlikte yürüyüp bir araya gelebildiği, kalleşçe olmayan kardeşçe bir dünyayı kurabilmektir. Bunun için ise gerekli olan tek şey insanoğlunun ortak duygularını yakalayabilmektir. Bunlar yakalandı mı insanoğlu zaten birbirine yakınlaşır. Doğal afetlerde yakınlaşır, acı, ızdırap, yalnızlık ya da korkuları sırasında yakınlaşır. Ve hatta kokular da. Odalarımızı süsleyen yapay bir çiçeğin kokusunu alamadığımız zamanlar, basit bir kır çiçeğinin doğal görüntü ve kokusuna olan hasret inançlısından inançsızına kadar herkesi etkiler ve duygularını ortaklaştırır. Hangi birimiz teknolojik gelişimin bizleri doğadan ve doğamızdan uzaklaştırmasından şikâyetçi olmamışızdır ki? Doğa söz konusu oldumu şikâyetler aynı, düşman aynıdır. Zira değilmi ki eninde sonunda hepimiz insanızdır, koklamaya, içmeye, görmeye ihtiyacımız vardır. En çokta sevmeye, sevilmeye. İster

ve bekleriz ki kendisine sarıldığımız şeylerde bizi sarıp sarmalasın. Tıpkı bir ana gibi. Sarmalanmak daha ana rahmindeyken bile duyduğumuz en büyük mutluluk ve doğal özelliğimizdir. Bu özelliğimiz nedeniyle tanrının da bizi sarıp sarmalamasını, tüm sıcaklığıyla bizleri kucaklamasını bekleriz. En zor anlarımız tanrının bize en çok sahip çıkmasını beklediğimiz anlardır. Bir geminin batışı ya da uçağın düşüşü anındaki yakarışlarımız, hem duygularımızın hem de tanrılarımızın nasıl aynı olduğunun samimi bir itirafıdır zaten. Bedensel yok oluş tehlikesinin ortaya çıktığı anlar, tanrıların da, insanların da gerçek siluetlerinin meydana çıktığı anlardır. Bu gibi anlarda hiç kimse yanındakinin bir Hintli ya da Çinli olmasına bakmaz. Aynı şekilde hangi inanca mensup olduğuna da... Yalnızca herkes korkudan birbirine sarılır gider. Ölümün boy verdiği yerler, her türlü ayrılığın battığı, dostluk ve dayanışma ruhunun ise yükseldiği yerlerdir. Ve de yaşam realitesinin. Bu realiteyi en çok hissettiğimiz anlardan biriside yaşlılık dönemlerimizdir. Yaşlılık gelip çatıp ölümün soğuk nefesini ensemizde hissettiğimizde, doğanın yasalarıyla artık daha bir aracısız yüzleşmeye başlarız. Fikir ve düşüncelerimiz daha bir natürelleşir. Maddi hırslar büyük ölçüde gider ve yaşam tüm çıplaklığı ve gerçekliğiyle bir anda karşımızda beliriverir. Zira yıllar boyu devamlı sansür edilmiş olan insan beyni gerçekleri artık tüm çıplaklığıyla görebilmektedir. Desmond Morris'in "çıplak maymun" u tüm çıplaklığıyla gözümüzün önündedir. Tüm giysiler atılmış, "çıplak maymun" a geri dönülmüştür. Bu, doğamıza ve öz benliğimize dönüşün de ta kendisidir. İnsanoğlu düşünmeye başladığı andan itibaren devamlı doğasından uzaklaştı ve kendisini diğer hayvanlar sınıfından ayırmaya çalıştı. Bu ayrım düşünen bir hayvan olması itibariyle onun elbette ki en doğal hakkıydı. Ama bir tek şeyi korumasını asla bilemedi. Oda, ne kadar giyinirse giyinsin, doğadan ve doğasından asla kopup, uzaklaşmaması gerektiğini. Zira bu kopuş, ölümden kaçarken ona bir başka ölümü kazandırmaktan başka bir işe yaramadı. Kendi doğasının ölümünü! Artık ne giyinirse giyinsin bu ölüm her daim varlığını hissettirecek ve kendisiyle hesaplaşmaya en çok ihtiyaç duyduğu anlarda da onun hep karşısına çıkacaktı.

Doğamızla yüzleşmeye gerçekten ihtiyacımız var. Doğamız, öz varlığımız ve de yaşamımızla. Çarpıtmadan ve de korkmadan. Gören göz ve düşünen beynimiz dışında hiçbir aracıyı da devreye sokmadan. İşte o zaman göreceklerimiz, gerçeklerimizdir. Görülmesi gereken şeylerin ta kendisidir. Ve şayet varsa, yaratıcı bir tanrının da gerçek vasıf, siluet ve nitelikleridir. Hele ki bir de her şeyin yaratıcısı olduğu iddia edilebiliyorsa. Tanrı tahayyül ettiklerimizin çok ötesinde olması gereken

en natürel, en mükemmel, en doğru, hata yapması ve de yaptırması asla düşünülemeyecek en güzel varlık olmak zorundadır. Tanrısal çözümlemenin bu kadar basit ve kolay bir denklemi ortadayken, basit insanoğlunun ise, sırf ölüm fobilerinden kendisini kurtaracak diye inandığını iddia ettiği tanrısına etmediği hakaret, yakıştırmadığı kötü vasıf, saçmalık, hikâye ve yalan kalmamıştır. Mükemmel bir tanrının, koskoca evrende kaale dahi alınamayacak kadar küçük olan dünyamızın küçücük insancıklarıyla oynamasının asla sözkonusu olamayacağını, Lût' u öz kızlarıyla, Nuh'u da oğullarıyla ensest bir ilişkiye sokamayacağını; evrende her şeyi son derece uyum içerisinde yaratmışken, insanlar arasına nifak sokup, savaşlar çıkararak bu uyumu bozamayacağını; savaşlar çıkardığı yetmezmiş gibi, çıkan savaşları da yedi kat arşa oturup sadistçe bir zevk ve iştahla izleyemeyeceğini, çünkü bunun bir tanrıya asla yakışık almadığını; Cennetin basit ve sıradan bir meyvesinin ya da Adem'in çamurlarının O'nu hiç mi hiç ilgilendirmeyeceğini; evren ve belki de evrenlerdeki üstünlüğü zaten ortadayken, insanoğlunun kendisine erişmek için yaptığı Bâbil gibi basit kuleleri sanki bir çocukmuş gibi kıskanarak yerle bir edemeyeceğini; Kâbe gibi kendisine tahsis edilmiş evleri olamayacağını; her şeyden önemlisi de, kompleks yaparak kendisini basit insanoğluna ispat etme çabasına girişemeyeceğini bir türlü idrak edipte, algılayamamıştır! Bu türden basit, ilkel ve hatta etik değerlerden yoksun hikayeler belki size yakışabilir, ama her şeyin sahibi olduğu iddia edilen mükemmel bir yaratıcıya asla. Belki bir tanrı vardır. Ama bilin ve emin olun ki, o tanrı asla ve asla bahsini yaptığınız ve de kötü bir şekilde bize tanıtmaya çalıştığınız bu tanrı olamaz. Bu nedenle size tavsiyem, tanrınızı bu iğrençliklerde değil de, başka yerlerde aramaya çalışmanızdır. Bir şeylere inanmak öyle kolay ve rastgele bir iş değildir beyler. İnanmak her şeyden önce inancın doğru bir tanımlamasını yapmayı gerektirir. Bunun için de gelin isterseniz bu tanımlamayla birlikte bir inancın ne ve nasıl olması gerektiğine kısaca bir göz atalım.

İNANMAK

"Zihinsel sağlıkları yerinde olmayanlar, gerçekleri araştırma yolundaki uzun ve zorlu girişimlere katlanamaz, başarılı sonuç elde edemezler." (HERMES)

En yalın anlamıyla bir şeyi doğru bilip, benimsemektir, inanmak. Herhangi bir fikir ya da düşünceyi benimseyip kabul etmektir. Önyargılı, yargısız, doğru veya yanlış, ama neticede değilmi ki bir şeylerin benimsenip kabul edilmesidir. Bir şeylere inanmadan duramaz insan. Bunun en önemli nedeni, ekseriyetle yaşamın bize dayattığı zorunluluklara cevap verme ihtiyacımızdır. Bu dayatımlar kişiyi motive eder ve onu bir şeylere inanmaya zorlar. Kişi bu dayatmaların etkisiyle ya kendinden bir şeyler üreterek ya da var olanlardan birini tercih ederek illaki bir şeylere inanır ve kendisine en uygun yaşam felsefesini oluşturmaya çalışır. Şöyle ya da böyle, ama değilmi ki sonuçta herkes bir şekilde bir düşünce konumlanışı seçer ve motive olma derecesine göre de bu konumlanış etrafında aktif ya da pasif bir duruş sergiler.

Geleneksel kabullenmeler dışında, esas olarak beyin faaliyetinin bir sonucudur inanmak. İnsan beyninin hayatı çözümseme uğraşıları sırasında ürettiği fikirlerin benimsenip kabul edilmesidir. Düşünen bir hayvan olduğu içinde insanoğlunun bu beyin faaliyeti asla bitmez ve kişi yaşamında daima bir şeylere inanmak ister. Doğumdan ölüme her gün üretilen fikirler insanoğlunun bilinç duvarını örer ve kişi ya bu duvarların içinde hapsolup kalır ya da bu duvarların ötesine geçerek özdeş diğer fikirlerle bütünleşmeye çalışır. Bu seçeneklerden birincisi fikirlerin bireysel kullanımını, ikincisi ise kurumlaşıp yaygınlaşmasını hedefler. Dinlerden, hiziplere, sosyal cemiyetlerden, devletlere kadar pek çok kurumlaşma da zaten hep bu fikir taşınmalarının organize olmasıyla ortaya çıkmış sonuçlardır. Ama üretim ve taşınma sonuçları ne olursa olsun, her fikir mademki beyin üretiminden doğmuştur, o zaman her düşünce ve kurumlaşmaya da saygı duymak gerekir. Zira bu, insana olduğu kadar onun mülkiyetinde olan insan beynine de bir saygıyı içerir. Hiç kimsenin düşünce ve fikrini beyin marjinalitesi gereği asla suçlayıp, mahkûm edemezsiniz. İnsana insan vasfını kazandıran bu temel özelliğin yok sayılması, insanın varlığını da yok saymaktan başka bir anlama gelmez. Çünkü, insan bedeniyle değil, esas olarak düşüncesiyle var olabilen bir canlıdır. Descartes'ın ünlü "Cogito ergo sum" yani "Düşünüyorum, öyleyse varım" sözü de zaten bundan dolayıdır. Bu nedenle, beğenelim ya da beğenmeyelim her fikir ve düşünceye saygı göstermek mutlak bir zorunluluktur. Bu zorunlulukta, günümüzün

popüler konusu olan demokrasinin temel ilkesini oluşturur. Yani "düşünce özgürlüğü" denilen hak insana insan tarafından bahşedilmiş bir şey olmayıp, ona yaratılıştan, üstelik bir de Allah'a inanılıyorsa Allah tarafından sunulmuş olan ve bu nedenle de herkesçe tartışmasız kabul edilmesi gereken bir haktır. Dolayısıyla hiç kimsenin insanoğlunun bu en temel hakkını gasp etmeye hakkı yoktur. Bu hak var olduğu sürece insan mutlaka düşünecek ve bir şeyleri araştırıp sorgulayacaktır. Gerekirse tanrıyı bile. Bu nedenle hiç kimse "tanrıyı asla sorgulayamazsınız"da diyemez. Çünkü birilerinin inanmaya olduğu kadar bazılarının da inanmamaya hakkı vardır. Fiili bir dayatıma dönüşmediği sürece her düşünce meşru bir haktır. Hakların kullanımı karşısında alınan tavırlar demokrasiyle despotizmin de ayrım ve kırılma noktasıdır. Bütün kızılca kıyametler de zaten tam bu noktada kopmakta ve düşünen insan beynine karşı tam bir linç kampanyasına girişilmektedir. Kâfir, cadı, şeytan ya da yobaz gibisinden kullanılagelen pek çok yakışıksız sıfatta zaten hep bu linç kampanyalarının, yani insanoğlunun düşünen beyninin gasp edilmeye çalışılmasının ürünü olan ifadelerdir. Bazı müminler Allah'ın "küfür" ile ilgili ayetlerini ve "küfür"ü lanetlemesini görmezden gelerek, inançsızlara karşı tam bir küfür furyasına girişir. Amacım burada elbette ki yalnızca inanançlı olanları suçlamak değil. Lakin düşünce ve inanç özgürlüğünde kırılmanın en çok inananlar tarafından gerçekleştirildiği dikkate alınacak olursa, örneklerimi neden ekseriyetle bu kesimlerden sunmaya çalıştığım sanırım çok daha iyi anlaşılır. İnandığını iddia edenlerin inançları uğruna bugüne kadar üzerinde baskı kurmadığı fikir ve düşünce kalmamıştır. İnanç jenosidi Irak'tan Mısır'a, Filistin'den, Hindistan'a kadar dünyanın dört bir bucağında kol gezmektedir. İnsanlığı kurtaracak gözüyle bakılan inançlar bugüne kadar insanları ve onların en temel haklarını boğazlamaktan başka bir işe yaramadı. Ortaçağ engizisyonları böyle. Keza haçlı seferleri de öyle. Saddam devrildi ama Irak hâlâ huzura kavuşamadı. Ortadoğu ikinci yüzyıldan beri kronik bir savaşımın içinde. Tek, ama sadece tek bir nedenden ötürü! İnsanoğlunun temel hak ve özgürlüklerinin tanınmaması ve diğer inançlara karşı saygılı olunamamasından ötürü. Fikirlere saygı göstermek bu kadar mı zordu? Nerede bir çatışma varsa, bilin ki orada mutlaka inançlarında bir etkinliği vardır. İnançlar üzerine gitme zorunluluğuda zaten bundan dolayıdır.

İnanç fikirleri genellikle değişmez bir mutlakiyetle kabul edilir. Kabullenişin bu türü hiçte yanlış bir şey değildir. Her inanç kendi ilahiyat fikirlerinin değişmez ve doğru olduğunu elbette ki iddia etme hakkına sahiptir. İnançlardan bu iddialarını kaldırmalarını beklemek, inançlarını da ortadan kaldırmalarını istemekten başka bir anlama gelmez. Sorunda

zaten, inançların değişmez bir mutlakiyetle kabullenilişinde değil, bu kabullenilişin kendi kabuğu dışına çıkarılarak başka fikir ve inançlar üzerinde zorla kabul ettirilmek istenmesindedir ki, bu teokratik despotizmden başka bir sonuca ulaşmaz. Despotizmin ortaya çıktığı yer insan temel hak ve özgürlüklerinin kırıldığı, tahammül ve hoşgörü sınırlarının aşıldığı, mukabilinde ise baskının iyice kurumlaşmaya başladığı yerdir. Değişmezlik iddiası inananlar açısından her ne kadar bir hak olsada, özünde yinede yanlıştır. Zira demokrasi başka inançlara saygılı olmak kadar, açık olmayı da gerektirir. Çünkü toplumlar çeşitli fikirler arasındaki diyalog ve iletişimler sayesinde ilerlerler. Demokrasi de zaten bunun için vardır ve var olmak zorundadır. Dolayısıyla değişmezlik iddiası ne kadar bir hak olsa da, demokrasinin açıklık ilkesine de bir o kadar kapalılıktır. Dışarıya kapalı bir fikirden asla hayır gelmez. Fanatik inanç fikirleri kendi içeriklerinde mutlaka totaliter nitelikler taşır ve yeri geldiğinde demokrasiyi kullanarak kendi teokratik inanç ilkelerini ikame etmeye çalışmaktan asla geri kalmaz. Farklı inançların demokrasi zemininde buluşup, kaynaşmasını önler ve her türlü düşünce paylaşımını engeller. Hâlbuki fikir paylaşımı, bir toplumun sağlıklı ilerleyebilmesinin en önemli güvencesidir. Zira toplumlar ancak fikir paylaşımında bulunarak doğrulara ulaşırlar. İnandığımız şeyler o an için doğru, lâkin zamanla değişmeyecek şeyler değillerdir. Yargılarımızın değişmeyeceğinden bahsedebilmek soyut olarak mümkün değildir. Yeni veriler ışığında her an bir değişim gösterip, bugünkü muhtevalarından çok uzaklaşabilirler. Unutulmasın ki, hayatta değişmeyen tek şey değişim kavramının kendisidir. İnandığımız fikirlerde ne kadar kararlı olduğumuzu iddia edersek edelim, bunların her an bir değişme ihtimalleri olabileceğini hesaba katmak zorundayızdır. Hepimizde şunu çok iyi biliriz ki, yaşamımızda doğru bildiğimiz pek çok fikir ve düşünce zamanla erozyona uğrayarak değişime uğrayabilmiştir. "Şimdiki kafam olsaydı böyle yapmazdım" gibisinden bazı pişmanlık duygularımızda zaten hep bu düşünce ve değer yargılarımızın yerinden oynamasının birer sonuçları değil midir? Hangimiz hayatımızda bazı şeylerden dolayı pişmanlık duyupta, hatalarımızı ve yaşamımızı yeniden gözden geçirme ihtiyacı duymamışızdır ki? Yaşamın diyalektik akışı içerisinde bir şeyleri gözden geçirme neticesinde alacağımız doğru tavırlar, beşeri ilerleyişe olduğu kadar, tarihin istikrarlı bir şekilde ileriye doğru gitmesine de etki eden çok güçlü elektronlardır. Bu elektronlar, insanlık tarihinin ve doğanın diyalektiğinin en büyük güvencesi olduğu kadar, aralarında bileşerek sürecin daha da ileriye gitmesine yol açarlar .

Diyalektiğin bu değişim yasasını kabul etmeyen ve bazı fikirlerin hep

aynı kalacağını iddia eden yegâne ideolojiler inanç ideolojileridir. Bu nedenle Ortodoks ve muhafazakar kabullenişin temsilcileriyle inançlar üzerinde tartışıp anlaşabilmek çok zordur. Çünkü inananlar inanç fikirlerinin yaratıcı bir tanrıdan geldiğine inanır, bu nedenle de başka fikirlere asla hoş bakmazlar. Hâlbuki inançlar tartışılmaz ve sorgulanmaz diye bir şey yoktur. Her fikir gibi inanç fikirleri de rahatlıkla tartışılıp, sorgulanabilir. Buna karar verecek olanda inananlar değildir. Sorgulama hakkı, mümin olma kriterine bağlanmaksızın herkesin en doğal hakkıdır. Eşyayı tanımlamak için nasıl ki mümin olmak gerekmiyorsa, ilahiyatı tanımlamak içinde illaki bir mümin olmak gerekmez. Önemli olan eşyanın olduğu gibi, ilahiyatın da doğru tanımlanabilmesidir. Bu tanımlama görevini de Allah herhalde sadece inananlara vermemiştir! "*Ruhundan üfleyerek kendisine can verdiği*" ve akıl bahşettiği herkese vermiştir. Kaldı ki sorgu yalnızca tanrıyı sorgulamak amacıyla da yapılmaz. Bir inancın ne kadar doğru yürüyüp yürümediğini kontrol ve inançları kullanmaya kalkışanların maskelerini düşürmek maksadıyla da yapılır. Allah'a karşı inanç ve güveniniz tam olabilir, ama bu her inandığını iddia edene de illaki inanıp, güveneceksiniz demek değildir. İnançlı olduğunuzu iddia etmek ne ilahiyatı açıklamaya, ne de her önüne gelene inanmaya yetmez. Şayet yetseydi, şeytan ortalıklarda o kadar kol gezmezdi. Bir hayli geziniyor olmalı ki, onca inanç iddiası ve tanrının tartışmasız gücüne rağmen ortalık kötülüklerden adeta geçilmez bir hale gelebilmiştir. Şeytan inanç iddialarının aksine, yerleşebileceği kadar inanç yolları üzerine yerleşmiş ve kâfirlerden çok daha fazla müminlerin aklını çelebilmiştir. Müminlerin şeytanı kovmaya besbelli ki güçleri yetmemektedir. Bu durumda da, müminler kusura kalmasın ama, yaşanan dünyayı şeytandan koruyabilmek için inançlısından inançsızına herkese iş düşer. Eh, bu da bizleri ister istemez bir parça olsun ilahiyatçı yapar ve ilahiyatla ilgilenmeye yöneltir. Yönelelim ki, şeytan yerleştiği tüm makamlardan kovulabilsin. Tıpkı tanrının makamından kovulduğu gibi!

Tanrı fikri insana beşeri âlem dışında herhangi bir yerlerden aşılanmamıştır. Her fikir gibi yaratıcı fikri de insanoğlunun beyin faaliyetinden doğmuştur. Yani tanrıyı yaratan da gene insandır. Metafizik idealizmde ise durum bunun tam tersidir. İlahi genetik varoluşa bağlı olarak tanrı fikri insana daha baştan bizzat tanrı tarafından aşılanmıştır. Bu nedenle idealistlerde realistlerden farklı olarak hiçbir zaman değiştirilemeyecek bazı mutlak doğrular vardır. Realistlerde ise doğrular yalnızca yanlışlanana kadar geçerlidir. İdealistler de gerçekler soyut ve öznel, realistlerde ise nesnel ve deneyseldir. Bu farklılaşma nedeniyle idealistleri doğrular konusunda ikna edebilmek hiçte kolay olmaz. İdealist

inanç anlayışının iknadan bu çok uzak özelliği, müminlerin beyin faaliyet ve üretimini de kısıtlar. Bu kısıtlanışla hayata artık bilinçli ve objektif bakılamaz. Çünkü bakışı insanın özgür iradesi değil, katı ve dogmatik fikirler yönlendirmektedir. Bu fikirler ne kadar katılaşırsa, beyin düşünce üretimi de bir o kadar sınırlanır. kişi kendi öz benliğine yabancılaşır ve statik sabit fikirler tüm benliği kaplamaya başlar. Ve insan inandığı şey ile zamanla öylesine bütünleşir ki, inanılan şey kişinin hayatını tanımlayıp, yönlendiren yegane ve değişmez tek gerçek halini alır. Bu şartlanılmışlık ortamında savunulan şeyin çelişkili ve mantık dışı olması artık çok önemli değildir. Önem taşımadığı içinde, inanılan şeyin gözden geçirilip, değiştirilmesi yönünde çaba sarf edilmez. Zira kişi inancını değil, inancı artık onu tamamen kontrol edip yönlendirmektedir. Sabit fikirler beynin tüm düşünce merkezlerini ele geçirmiş ve örümcek ağı gibi sarıp sarmalamıştır. İnanç fanatikleri ve sofular için neden "örümcek kafalılar" dediğimiz de sanırım şimdi çok daha iyi anlaşılmıştır.

İnanç örtüsü kişiyi ölümün her türlü soğuğundan korur. Bu korunma gereksinimi ile kişi inancına dokunulmasına asla müsaade etmez. Çünkü örtünün kaldırılması, kişinin tüm ölüm fobilerini açığa çıkaracak ve onu yaşamın şaşmaz realitesiyle karşı karşıya getirecektir. Yani, kişinin korumaya çalıştığı şey aslında tanrının varlığı da değildir. Bireysel savunma güdüsüyle o aslında kendi varlığını korumaya çalışmaktadır. İdealist bir insan kendini öldürmemek amacıyla inancını ve Allah fikriyatını öldürmemeye çalışır. Tanrının buradaki misyonu ise, kişinin ölüm fobilerine alet olmaktan başka bir şey değildir. Günümüze kadar pek çok fikir ya da ideoloji değişime uğrayabildiği halde, bir tek inanç ideolojilerinin değişmemiş olmasının nedeni de zaten budur. Yani yaratıcı fikri insana doğuştan aşılanmamıştır. İnsanoğlu tanrıyı korkuları sonucu yaratmıştır. Tanrı fikriyatı şayet ilahiyatın genetiğinden geliyor olsaydı, her doğan çocuğun daha doğduğu andan itibaren buna işaret eden bazı belirtiler göstermesi gerekirdi. Size biraz komik gelecek belki ama, örneğin; ana baba isminden önce tanrının adını zikretmesi ya da namaz kılması gibi! Ama maalesef, hiç bir bebek yoktur ki daha doğar doğmaz namaz kılmış ya da Allah'ın adını ziktermiş olsun. Çünkü insanoğlu bu fikirleri genetik olarak öğrenmez, geleneksel olarak öğrenir. Ve ölümü ile de bu fikri yeniden kaybeder.

Şayet şöyle bir düşünecek olursanız, inandığınızı zannettiğiniz şeylerin acaba ne kadarı sizlere aittir? Bunların çoğu zihnimize genellikle dışarıdan taşınmışlardır. Geleneksel taşınma ne kadar artarsa, fikir üretimi de o oranda azalır ve kişi kendi iradesiyle değil, alışkanlıklarla yürür. Kendisi gibi beyni de geleneksel sürece tabi bir hale gelir. Bu gibi kişiler

zihnen teslim olmuş ve başkalarının dediğine göre de en çok hareket eden kişilerdir. Başkalarının dediğine göre hareket ettikleri içinde beynen tembel insanlardır. Geleneksel fikir taşımasına da bu nedenle en çok bu tür insanlar aracılık ederler. İlahiyatta da durum farklı değildir. Geleneksel kabulleniş inanç fikirlerinin beyinde bilinçli yer etmesini engeller. Hâlbuki önemli olan inancın beyinde bilinçli bir şekilde yer ettirilebilmesi ve bu sayede tanrıyla daha bilinçli bir bütünleşmeyi sağlayabilmektir. Yani, inançla bilinç arasında doğrudan bir orantı olmak zorundadır. Bilinçli kılınamayan bir inanç asla inanç olamaz. Bu olsa olsa ancak şırıngalama bir inanç olabilir. Hayatta değirmenler taşıma suyuyla belki dönebilir, ama ilahiyat maalesef asla böyle dönmez. Şayet dönerse müminlerin başı döner. Ne kadar döndüğü de müminlerden çoğunun Kuran'ın daha kaç sure ve ayet olduğunu bilmiyor olmasından bellidir. Bunları bilmeyen neredeyse yüzde doksanlara yakın bir mümin kitlesi vardır. Sure adı ve içeriklerini bilmeyenleri ise hiç saymıyorum. Zaten bunlar bilinmediği içindir ki "*Her şeyin **yalnızca** kitaplardan öğrenilmesi gerektiği*" ne dair Allah hükümleri de bir türlü kavranılamaz ve müminler durmadan onun bunun dediklerinin peşine takılıp giderler. Hâlbuki ayet çok açık bir şekilde, ilahiyata dair her bilginin geleneklerden değil, yalnızca kitaplardan öğrenilmesi gerektiğini kesin şart koşmaktadır. İlahiyat mantığı açısından da olması gereken zaten budur, zira İslam ilahiyat anlayışına göre Allah ile kul arasına hiç kimse giremez. Kullar Allah hükümlerini başkalarından değil, ancak ellerinin altında bulunan kitaplar aracılığıyla öğrenebilirler. Ve diğer her şeyi de. Çünkü Allah "***her bilginin** kitaplarda zaten mevcut olduğu*" na hükmetmiş ve "*yeryüzünde yaş ya da kuru **hiç bir şey yoktur ki** kitapta olmasın*" demiştir. İslamiyet'te "*Herkesin kendi yaptıklarından sorumlu olması*" hükmü de ilahiyatın zaten bu temel felsefesinden kaynaklanmaktadır. Hz. Muhammed'e "*oku*" ve "*senin görevin yalnızca kitabı tebliğ etmektir*" denmiş olmasının nedeni de yine budur. Yine "*Ahrette herkesin kendi kitabına çağırılması*" nın nedeni de. Mahşer'de Allah'ın huzuruna hiç kimse dünya yaşamı sırasında kendine akıl, fikir vermiş olan hacı ya da hocalarla çağırılmayacaktır. Çağırılacak birileri varsa, onlar sadece "*biri yazıcı, diğeri de okuyucu olan iki taşıyıcı melekler*" dir. Kuran'ı iyi hatmetmiş olan biri, bunun böyle olduğunu mutlaka bilir. Bilir bilmesine de, ancak her ne hikmetse bir türlü ifşa etmez. Hâlbuki bütün bu zorunluluklar inancın araya hiç bir aracı sokulmaksızın ancak Kuran'dan öğrenilmesi gerektiğini şart koşmaktadır. Yani, Kuran içeriği kavranamamış bir inanç, inanmak değildir. Allah'ı da, ilahiyatını da kitapları okuyarak değil, başkalarının anlattıklarına göre tanıyıp, tasavvur etme biçimi, ruhen değil sadece şeklen bir tanıma biçimidir. Bu yolla

Allah'a bağlanma sadece usulen ya da görücü usulü bir bağlanmadır. Bu türden bir bağlanmanın içtenlik ve samimiyetinden asla bahsedilemez. İnancında başkalarının sırtından beslenen bu tür samimiyetsiz mümin tiplerine yüce yaradanın ne derece güvenip cennetine kabul edebileceği de takdir edersiniz ki bir hayli şüphelidir!

Allah'ın bir inancın nasıl olması gerektiğine dair onca sarih hükümleri ortadayken, müminler ise bu hükümlerin tam aksine davranır ve günlük yaşamlarında gazetede dâhil pek çok şeyi okurlarda, lakin bir türlü kendi kitaplarını doğru dürüst okumazlar. Bu kitap cehaleti, durmadan din ve kitaptan bahseden müminlerin, kitaba ve dolayısıyla da Allah'a ne kadar önem verdiklerinin çok önemli bir kanıtıdır. İnançlarında ki samimiyetsizliğin ve zımnen de şüphelerinin gizli bir itirafıdır. Bizim kızdığımız şey de zaten bir yaratıcıya inanılıyor olması değil, inanç adına yapılan bu soytarılıklardır. Kendi tutarsızlıkları ortadayken çıkıp bir de bizi suçlamaya kalkarlar. Hâlbuki suçlamış oldukları bizler, müminlerin inandıklarını iddia ettiği Allah'ı karalamıyor, O'nun kelâmlarını doğru bir biçimde kendilerine göstermeye çalışıyoruz. Göstermeye çalıştığımız bu doğrulardan birisi de "*Allah kelâmları dışında kesinlikle başka bir kelâm olamayacağı*" hükmüdür. İslam ilahiyat anlayışına göre kelâmına tam olarak güvenilebilecek yegane varlık ancak Allah'tır. Kul kelâmları ise çeşitli nedenlerle her zaman için bir yanıltıcılık payı taşır. Taşımaması için, başta ilahiyatçılar olmak üzere bütün müminlerin analarının ak sütü gibi temiz olması gerekir. Hâlbuki Allah kitabı olan Kuran'da "*Namaz kıldıkları halde bazılarının namazlarına bile güven olmayacağından*" bahsetmektedir. Yani, birilerinin ilahiyatçı ya da mümin olması güven getirebilmemiz açısından yeterli bir ölçüt değildir. Kaldı ki, güven denilen şey, ortada her ne kadar ilahiyat gibi hassas bir konu sözkonusu olsada, soyut olarak her zaman güvenli bir yolda değildir. Bazen birilerine çok güveniriz, ama bilemeyiz ki o güvendiklerimiz bizi her zaman doğrulara ulaştırmayabilir. İşte o zaman yandınız demektir. Zira günlük yaşamda yanlışlar belki çok fazla önem taşımayabilir ama, ilahiyatta yanlışlar cehenneme döşenen birer günah taşlarıdır.

İnançların geleneksel kabullenilişi onu zamanla bir alışkanlığa dönüştürür. Alışkanlığa dönüşmüş bir inanç zihin yoluyla kavranıp öğrenilmediği için asla bilinçli olmaz ve sürekli zihnin kendi öz üretimi olan fikirlerle çatışıp durur. Bu durum insan düşünce sistemi üzerinde daimi bir paradoks yaratır, kişi öz benliğinde sıkışıp kalır ve devamlı farklı fikirler arasında gider gelir. Beyinden gelen sinyaller geleneksel fikirleri yalanlasa da, kişi inanç geleneklerinin esiri olduğu için beynin yolladığı bu reel ve doğru sinyalleri bir türlü algılayamaz. Daha doğrusu

kabul etmek istemez. Sigara içmekten büyük haz alan biri, nasıl ki sigaranın sağlığa zararlı olduğu uyarılarını dikkate almıyorsa, inancını alışkanlık haline getirmiş biri de inancı üzerine yapılan hiçbir uyarıyı dikkate almaz. Şayet alınmış olsaydı, dünya dinler haritası asla bugünkü gibi olmazdı. Geleneksellik ve alışkanlığın hâkim olduğu bir inanç dünyasında, Hristiyan birinin çocuğu genellikle Hristiyan, Müslümanınki de Müslümandır. Yani ne Hristiyanlık, ne de Müslümanlık insanların bilerek ya da isteyerek kabul ettiği birer inanç ekolü değildir. Keza başka inançlar da. Herkes genellikle doğup büyüdüğü coğrafyanın hâkim inanç yapısının birer parçasıdır. İnançların geleneksel olarak kabullenilişi, yeryüzünde yapay inanç haritalarının ortaya çıkmasının olduğu kadar, bu coğrafyalarda bebeklikten başlayan inanç şartlanmalarının da ön koşullarını hazırlar. Bu coğrafyalar içinde beyinler daha küçük yaşlardan itibaren inanç gübreleriyle beslenir ve olası bir inanç savaşımına hazır hale getirilir. Geriye ise artık yalnızca silahları teslim etmek kalır. Biberonlar gider, bunların yerini ağır silahlar alır. Batılı medeniyetler durmadan çocuklarında hak ve özgürlüklerinden bahsederler, görüş ve onayları alınmaksızın gerçekleştirilen bebek vaftizlerini ise bir türlü görmek istemezler, zira bu türden ruhani eylemler sistemin duvarlarını ören ve onu güvencede tutan çok önemli harçlardan birisidir. Müminleri bu harçları üreten kutsal fabrikalardan uzak tutmak, sistemin duvarlarını zayıflatmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Kişinin özlük haklarının sistem yararına ihlaliyle yaratılan geleneksel inanç kurumlaşmaları arasında çocuk hakları da, pedagojisi de artık tamamen güme gitmiştir. Hiçbir inanç tek bir evladını diğer inançlara kaptırmak istemez. İslam ülkelerinde doğan her çocuğun kimliğine, kendilerinin haberi dahi olmaksızın peşinen "Dini İslam" yazılır. Fişleme ve çocuk kaçırma eylemleri Museviler de doruğa ulaşır ve doğan her Musevi çocuk doğumunu takip eden ilk sekiz ayın içerisinde "*İsrailoğulları'nın RAB'leri tarafından üstün kılınmasının bir simgesi olarak*" hemen sünnet edilir. Keza, İsrailoğullarının bu üstünlüğünden geri kalmamak için kendilerini tanrıya ispat uğraşısına kaptırmış olan Müslümanlar da öyle! Kaptırırlar kaptırmasına da, lakin bir türlüde "Neden bizde onlar gibi sünnet oluyoruz, madem oluyoruz o zaman neden onlarla çatışıyoruz" diye sormak akla gelmez. Gelmediği içinde, İsrailoğulları'nın Kuran tarafından buyurulmuş bütün "*üstünlük*" hükümleri bir kenara atılır ve kendileriyle anlamsız bir rekabet ve çatışma içine girilir. Üstelikte, İsrailoğullarının ortadan kaldırılması ve topraklarından çıkarılmasına dair Kuran'da hiçbir hüküm ve kayıt buyurulmamışken. İsrailoğullarının bu üstünlüğünün kalktığı ya da geçersiz kılındığına dair Kuran'da herhangi bir şeyde belirtilmemiştir. Ama konuyu deştiniz mi, önünüze serilmedik

malzeme ve izah kalmaz. Bu nasıl bir ironidir ya Rabbim! Yoksa "*Ey İsrailoğulları, size verdiğim nimetleri ve sizi her şeyden üstün tuttuğumu hatırlayın* "(Bakara 47) ayeti kerimesini biz mi yanlış okuduk! Sürme hâşâ, biz doğru okumasına doğru okudukta, sadece imam bildiğini okudu. Ama okurken de, Kuran'ın da ayetlerinin de canına okudu. Okumakla da kalmadı çıkıp birde "*Kutsal topraklar Allah tarafından kendilerine vaad edildiği*" halde İsrailoğullarını bir çırpıda haritadan silmeye kalkıştı.

Geleneksel inanç anlayışının temsilcileri işte bu Kuran gerçeklerini asla görüp kabul etmek istemez ve müminleri durmadan muhafazakâr sınırlar içine hapsetmeye çalışır. Kuran ya da bizler ne demiş, dememişiz hiç mi hiç umurlarında olmaz. Kendileri açısından sadece tek bir amaç vardır, o da ne bahasına olursa olsun geleneksel statüyü korumaya çalışmak. Zira, bu statüko içerisinde değimli ki her şey güvencededir. Ama bilmezler ki sadece bu statüko ile yetinmek, onca ihtişamlı inanç şovları ve saltanatlarına rağmen aslında ilkel bir kabile zihniyetinden başka bir şey değildir. İlkel kabilelerde kendi sınırları ötesine pek geçmek istemezler. Zira şayet geçilecek olursa kabile üyeleri dışarıda da yaşanılabilecek bir hayat olduğunu görüp öğreneceklerdir. Bu ilkel zihniyet yalnızca İslamiyet'e özgü birşey de değildir. Musevilik ve Hristiyanlık'ta da aynen böyledir. Kendi menfaatleri söz konusu oldu mu, onca çağdaşlık söylemine rağmen batılı medeniyetler dahi bir adım olsun bu ilkel inanç duvarlarının ötesine geçmek istemezler. Pek çok şeyi ileriye taşımalarına karşın, inançlarını hep geride tutmaya çalışırlar. Bilim ve teknikte atılan dev adımlar dahi bu geriye düşüşü bir türlü tersine çeviremez. İnançlar karşısında gösterilen bu zafiyet, insanoğlunun beyin faaliyeti ve demokrasi adımları önünde devamlı bir engel oluşturur. Egemen ideoloji etrafında şartlandırılmış olan müminler kendi inançları dışında diğer inançlara karşı hoşgörü ve saygıyla bakamaz bir hale gelir. Bu da fikir ve inanç özgürlüğünün devamlı sekteye uğramasına yol açar. Hâlbuki inançlara saygı gerçek bir demokrasinin olmazsa olmaz en önemli şartlarından birisidir.

Fikirlere saygı insana saygıyla eş anlamlıdır ve bu saygının bir yaratıcıya inanıp inanmamayla da hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü her fikir gibi inanmamakta beyin faaliyetinin bir sonucudur ve dolayısıyla da kişinin en doğal hakkıdır. Lâkin bu hakka rağmen inançsızlık fikirleri bugüne kadar devamlı aşağılanıp, dışlanmaya çalışıldı. Sürekli akla dahi getirilmemesi ve lanetlenmesi gereken zararlı bir fikir olarak topluma servis edildi. Sivas Madımak otelinde 37 aydın "kâfirlere ölüm" sloganları altında, basit kabile zihniyetine bile sahip olamayan irticai bir kalabalık tarafından hunharca katledildi. Bu katliam aslında, insan düşünce hak ve

özgürlüklerinin katledilmesinden başka bir şey değildi. Çünkü, fanatik inanç anlayışı kendi dışında başkalarına asla söz hakkı tanımaz, tanınmış olanları da "katli vacip" sayar. İnanç fanatizminin öncelikle inançsızları hedef almasının ana nedeni, aslında onların fikirlerinden son derece korkup, çekiniyor olmasıdır. Zira inançsızlar, inançsızlık fikrine inançları çok iyi tanıyarak ulaştıkları için hem müminlerin inanç fikirlerindeki açıklarını, hem de inançların çeşitli çıkar ve menfaat grupları tarafından nasıl kullanıldığını çok iyi bilmektedir. İnançsızlara biraz fırsat tanınması, yalanlar üzerine kurulu inanç imparatorluğunun pek çok taşının yerinden oynamasına yol açacaktır. O zaman yapılması gereken tek şey vardır o da Allah için değil, asıl kendileri ve kendi saltanatları adına zararlı olan bu fikirleri durmadan bastırmak. Bu durumda demokrasiden yana olduğunu iddia eden herkes, demokrasinin yalan olmaması açısından da kendisine mutlaka şu soruyu sormalı ve yanıtını verebilmelidir. Özelliklede demokrasi lafını bir an dahi olsun dilinden düşürmeyen AKP şûrekasının. İnançsızlık fikirleri geleneksel mahkûmiyet kararıyla daha hâlâ bastırılıp yokmu edilecektir, yoksa insan temel hak ve özgürlüklerinin bir gereği olarak bu fikirlere de artık kayıtsız şartsız saygımı gösterilecektir? Sorunun yanıtı, demokrasi kuramları açısından tartışmasız bir şekilde zaten bellidir. Her düşünceye olduğu gibi inançsızlık fikirlerine de saygı gösterilmeden ne demokrasiden bahsedilebilir ne de fikir hürriyetinden.

Muhafazakâr inanç temsilcilerinin en büyük hatası, inançsızlıkta dâhil, bütün inanç fikirlerinin "Allah vergisi" olarak nitelendirilen insan beyninin birer ürünü olduğunu bir türlü kabul etmemeleridir. Bu kabullenemeyiş, insan beyninin yaratıcısı olan Allah'ı da tanımamak ve O'nun yarattıklarına güvenmemekten başka bir anlama gelmez. Allah'ın yarattıklarına güvenemezseniz, inancınıza o zaman nasıl güveneceksiniz? Zira inanç dediğimiz ideoloji de değilmi ki neticede ancak beyin faaliyetiyle kazanılıp kendisine ulaşılabilen bir şeydir. Ve bu faaliyet insanı illâki bir yaratıcı fikrine götürecektir diye bir kural da yoktur. Şayet olsaydı, Allah insanoğlunu "*inanın*" diyerek devamlı kendisine inanılması doğrultusunda yönlendirmeye çalışmaz, beyni daha doğuştan sadece inanç fikirlerine göre programlardı. Ama programlamamıştır. Programlamadığı gibi, "*sizin inancınız size, bizim inancımızda bize*" dahi diyebilmiştir. Allah'ın bile peşinen programlamadığı bir organı yalnızca inanç fikirleri etrafında programlayıp diğer inanç, fikir ve düşüncelere ambargo uygulamak kula düşmez. Kuran'ın hiçbir yerinde Allah'a kayıtsız şartsız ve sorgusuz sualsiz biat edileceğine dair açıktan belirtilmiş herhangi bir hükümde zaten yoktur. Bunlar tamamen Kuran dışı seyretmiş İslami gelenekler tarafından türetilerek sonradan getirilip

islamiyet'e yerettirilmiş kul imalatı yasaklamalardır.

Hiç kimse durduk yere Allah'a inanmazlık etmez. İnançsızlık ne gurur duyulacak, ne de mutlu olunacak bir vasıf değildir. İnançsızlığı tercih ederek kişisel olarak kazanılacak bir şey de yoktur. Kadınlarımız kusura kalmasın, ama hiç kimse ebediyen sürecek bol hatunlu cennet mekânlarını elinin tersiyle itip de, cehennem ateşlerinde yanmak istemez. Keza dirilmenin bir daha asla mümkün olamayacağı kara topraklara girmeyi de. Yitip gitme endişesini herhalde bir tek inananlar taşımıyor. İşin kolay, rahat ve daim olanı vaat edildi de, kim bunları reddetti? Kişinin kendini ebedi bir mazoşizme teslim edebileceği nasıl düşünülebilir, buna aklınız yatıyor mu hiç? Bu kadar basit bir ayrıntı dahi akıl edilebilseydi, inançsızlık fikrinin hiç te öyle zannedildiği kadar basit ve sıradan yargılardan türemediği, bunun tamamen bilinçli bir sorgulama üzerinden gerçekleştiği kolayca anlaşılabilirdi. Hatta inançsızları bu düşünce konumlanışları itibariyle taktir dahi etmek gerekir, çünkü sonsuz bir yok oluş ve ölümü göze almak öyle her babayiğidin harcı değildir. Bu hem bir cesaret işidir, hem de inanılması istenen yaratana karşı bir saygı. Zira saygı, aynı zamanda kişinin kendisini ve karşısındakini aldatmama meziyetidir ve ahlaklı olmayı içerir. İnandığını iddia eden müminlerin çoğu ise bilinçsiz ve kör bir inanışla durmadan hem kendilerini, hem de tanrıyı aldatıp durur ve içlerinde de mutlaka şüphe duygusu taşırlar. Bu duygularını da her ne hikmetse bir türlü dışa vurmazlar. Ne söylerse söylesinler, ne kadar iddialı davranırsa davransınlar şüphe belleklerinin bir kenarında varlığını her zaman korur gider. Savunulan inançla beynin gerçek değer yargıları arasında bocalanılır, ama şüphelerden yine de açık verilmemeye çalışılır. Gerçeklerle yüzleşmekten her defasında korkulup, kaçılır. Ama bilinmez ki tavşan korktuğu için değil, kaçtığı için korkar. Korkunun egemen olduğu bir yerde ise şuurlu bir bilinçten bahsedebilmek asla mümkün olmaz.

İnsan beyni bir defa yaşam realitesine göre değil de, ilahiyatın soyut verilerine göre şekillenmeye başladı mı, şuursuz eylemlerde artık dur durak bilmez. Ortalık metafizik kurgulama ve akıl oyunlarından geçilmez bir hale gelir. Ruhlar, evliyalar, cinler, şeytanlar, melekler ve daha da neler neler. Bu oyunların hiçbirinin yaşamda ise karşılığı yoktur. Zira soyut gerçekler sadece beynimizdedir. Soyut gerçekler şuursuz metafizik üretimlerdir ve devamlı olarak beynin gerçek işleyiş ve fonksiyonlarını bozarlar. Batılı medeniyetler bu türden idealist fikirleri çağdaşlaşarak ve de bilimsel gelişmelere öncelik tanıyarak tam anlamıyla olmasa bile nihayet aşmasını ve bilinci şuurlu kılmasını becerebildi. Peki, ya İslamiyet ve İslam ülkeleri? Üzgünüm, ama İslamiyet bu konuda maalesef

sınıfta kaldı. İslam ilahiyat anlayışı tarihte olduğu gibi günümüzde de, çağdaş bilimsel gelişimlerin tam aksine giderek beyin fonksiyonlarını iğdiş edip travmatik ve halüsilasyonik müminler yaratmaya daha hâlâ devam ediyor. İşte bu yönelimle alındığı taktirde, batılı medeniyetler demokraside daha çağdaş ve ileri, İslam ülkeleri ise daha muhafazakar ve geri kalmaktadır. Şuursuz bilince dayalı İslami geleneklerden türeyerek gelen son derece ilkel ve yakışıksız paranoid eylemler ve bunları temsil eden insan prototipleri doğrusunu söylemek gerekirse ne günümüz realitesine yakışmaktadır ne de inanıldığı iddia edilen Allah'a. Bugünkü koşullar da Türkiye'de mevcut siyaseti de ne yazık ki bu türden insan tipleri yönlendirmektedir. Mevcut siyasetten nemalanmaya çalışan yalakalıkları malum aydın tipler dışında, bugün AKP'ne kimlerin oy verdiğini zannediyorsunuz ki?

Metafizik idealist bir inanç somut verilere dayanmaz. Dayanmadığı için de somut ispatları yoktur ve tamamen bilim dışıdır. İlahiyatçılar soyut metafizik konular gündeme geldi mi, hemen bilginin de bir sınırı olduğunu, her türlü somut bilginin gelip eninde sonunda bu sınırlara dayandığını, sınırların ötesinde ise gayb gerçeklerinin konuştuğunu iddia ederek akıllarınca bilimi ve bizleri köşeye sıkıştırdıklarını sanarlar. İlk bakışta doğru gibi görünen bu iddia, aslında ortalığı bulandırmaktan başka bir işe yaramaz. Bilginin bir sınırı olduğu iddiası şüphesiz doğrudur. Sonsuz bilgi diye bir şeyde zaten yoktur. Bilgilerimiz genellikle bilimin o an için ulaşmış olduğu seviye ile sınırlıdır. Bu sınırlanışı kendileri için bir koz olarak gören ilahiyatçılar, bilim taraftarlarından durmadan gaybın olmadığını ispatlamalarını isterler. Hâlbuki bilmezler ki, sorun gaybın olmadığını değil, varlığını kanıtlamaktır. Çünkü kanıtlanması gereken şeyler iddia edilen şeylerdir. Bilim ve onu temsil eden biz materyalistlerin gayba dair herhangi bir iddiamız yoktur ki çıkıp da gaybın varlığı ya da yokluğuna dair bir şeyleri kanıtlamaya çalışalım. Gaybın varlığını iddia edenler idealistler olduğuna göre, bunu ispatlayacak olanlar da yine kendileridir. İşte madalyonu tersine çevirip, soruna bir de bu şekilde yaklaşıldımı, ortada soyut rivayetler dışında idealistlerin ispatlayabildiği hiçbir şey kalmaz. Bir hayalet ya da ruhun varlığının kanıtlanabilmesi için, bunların somut olarak görülüp, bilinmeleri gerekir. Ama bir taşın şeklide, şemali de somut olarak bellidir, yani kanıtlanabilirler. Kaldı ki, idealistlerin gaybi olarak sunduğu bilgi ve örnekler de zaten gaybdan değil, yine sınırlı olduğunu iddia ettikleri bilimin somut verilerinden sunulma bilgi ve örneklerdir ve gayb iddialarıyla da hiçbir şekilde örtüşmemektedir. Bilimin sunduğu her türden bilgi gaybın ispatı maksadıyla kullanılırda,

lâkin bu bilgilerin ilahiyat bilgileriyle ne derece uyuşup uyuşmadığına bir türlü bakılmaz. Bakılmadığı içinde ispat çabaları, gayb iddialarını çürütmekten başka bir işe yaramaz. Bilimin imkânlarını kullanarak çıktıkları her gayb yolculuğu da bu nedenle her defasında hayali sükuta uğrar. Bu gaybi yolculukların ünlü astronotlarından birisi de Gülen hocadır. Hocamız gaybi delil olarak sunduğu bir örneğinde, Stewan Hawking'e bile taş çıkartarak öncelikle fiziğin uzun bir tarifini yaparak işe başlar ve böylece hem bilimin dahi henüz nail olamadığı gaybi sırlara ulaşmayı başarır hem de bu sırların yanıtını Kuran'dan bulup çıkarır. Çıkarır çıkarmasına da lâkin Kuran ayetlerini de ters yüz edip yüzüne gözüne bulaştırır.

Gülen'in gaybla yaşam arasında bir sınır olduğuna dair bulduğu en çarpıcı örnek elektron örneğidir. "Elektronların çekirdeğin etrafında dönmeleri esnasında adeta çepeçevre her şeyi saran tayfunlar, hortumlar ve fırtınalar meydana gelmektedir. Ama bütün bunlar insanlar tarafından duyulmamaktadır. Evet, elektronlar alabildiğine küçük olmalarına rağmen çekirdek etrafında adeta kıyametler koparmaktadırlar."(F.Gülen "Kuran' da varlığın en küçük parçası" başlıklı yazıdan). Elektron faaliyetlerinin kimse tarafından görülemiyor olmasını gaybın bilinemezliğiyle özdeşleştiren hocamız, nasıl becermişse becermiş, bu olaya Kuran'ın Zariyat Sûresi'nin de işaret ettiğine dikkat çekmiştir; "Şimdi şu ayet–i kerimedeki *'zerre'* kelimesinin farklı manalarıyla mevzumuza nasıl ışık tuttuğunu görelim: *'Savrulup kaldıranlara* (eserek bulutları tozları kaldıran rüzgarlara, yanardağdan lavlar püskürten tabiî kanunlara, atomlara) (yağmur) *yüküyle yüklü* (bulut)*lara, Kolayca akıp giden* (gemi ve gezegen)*lere.'*(Zâriyât 1'den 4'e). Ayet–i kerimede, zerreleri ve cisimleri evirip–çevirerek ve karıştırarak hareket ettiren Allah'ın adına yemin edilmektedir."(Aynı başlıklı yazıdan). Hocamızın Zariyat Sûresi'nin şehâdeti altında gaybla yeryüzü arasında kurmaya çalıştığı köprüler, ayetin tam karşılığına denk gelen ayetin doğru mealiyle yıkılır gider ve hoca da bunun günahı vebali altında kalır. Zira ayetin tam karşılığının hocamızın anlattıklarıyla uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Bunu daha iyi anlayabilmek bakımından gelin isterseniz ayetin önce tam ve doğru mealine bir göz atalım. Bu sayede hocamızın kaş yapiyim derken nasıl göz çıkardığına ve Kuran ayetlerini çarpıttığına tanık olacaksınız "*Esip savuran rüzgarlara, yağmur yüklü bulutlara, akıp giden gemilere, işleri idare eden meleklere andolsun ki, size vaad edilen kıyametin kopması şüphe yok ki gerçektir.*"(Zariyat 1'den 6'ya). Gördüğünüz gibi, hocamızın kâh parantezler açarak, kâh ayetin kelimeleriyle oynayarak –ki bildiğiniz üzere, Kuran ayetleri üzerinde

oynamakta ayrıca çok büyük bir günahtır– yaptığı meal ve yorumların ayetin doğru mealiyle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yok. Hocamız ayet–i kerimeden bu müthiş bilimsel bulguları nasıl bulup çıkartabilmiş ve gayba mal edebilmiştir hayret doğrusu. Kuranın gayet mütevazı ve "*Herkesin de anlayabileceği*" şekilde dile getirilmiş olan ayet–i kerimesinde ne elektron lafı geçmektedir, ne de tayfun ya da fırtınalar. İlahiyatın meşhur ve hepimizin de bildiği "***kıyamet kopma***" vakası, hamdolsun hocamızın hünerli elleri sayesinde "elektron parçacıkları üzerinde kıyametler kopma" vakasına kadar dönüşmüş durumda. Hocamız ayetteki "*savurmalar*"dan değil, asıl okyanus dalgalarının onu Amerika kıtasına savurup atmasından olmalı ki, ayetin meali arasında bir hayli boğulmuşa benziyor! Herşey bir yana, bir defa hocamıza Kuran ayetlerinin yorumunu yapma ve kelamlarıyla oynama görevini de kim verdi? Allah' mı? Zinhar, zira yaradan "*onun manası* ***apaçık ayetleridir****, onun müteşâbih olan ayetlerinin yorumunu da* ***ancak Allah bilir***"(Al–i İmran.7) diyerek Kuran'ın bu müteşâbih ayetlerinin yorumunun gerçek anlam da "*ancak kendisi tarafından yapılabileceğini*" açıkça belirtmiştir. Allah Kuran'ı kullarına açıklamada yetersiz mi kalmıştır ki hocamız bu görevi üstlenebiliyor? Yoksa Kuran araya kimse sokulmaksızın ve de yorum hakkı tanınmaksızın kullara doğrudan tebliğ edilmiş bir kitap değil miydi? Allah'ın açık hükümleri ortadayken, F. Gülen nasıl olurda bu salâhiyeti kendisinde görebilir? Hocaya tavsiyemiz ya Kuran ayetlerinin meallerini doğru yapması, ya da şayet beğenmeyip yetersiz buluyorsa kendisinin yeni bir Kuran kaleme almasıdır. Ve de Bakara suresinin şu ayetini dikkatlice okuması. "*İnsanlardan bazıları inanmadıkları halde 'Allah'a ve ahiret gününe inandık'derler. Oysaki onlar inanmamışlardır" böyleleri Allah'ı ve inananları aldatmaya çalışırlar. Oysa sadece kendilerini aldatırlarda farkına varmazlar.* "(Bakara 8).

İnanmak eğer ki hocamızın kavradığı şekilde bir inanma olacaksa, aman yerinde kalsın. İlahiyatın bu türden temsili olsa olsa temsilciler meclisi olurda, asla Allah'ı temsil olmaz. Tahrif edilmiş bir Kuran'da Kuran'dan sayılmaz. Kitaplar da dahil olmak üzere kutsal değerlerin korunması her şeyden önce sıkı bir inancı gerektirir. Kişisel konumları ile Kuran hükümleri arasında derin uçurumlar bulunan insanların ne inançlarının sıkılığından bahsedilebilir ne de kutsal değerleri koruma duyarlılıklarından. Kuran'ın fakir fukara hakkı buyuran onca hükümleri ortada dururken, birileri ayakkabı kutularıyla dünya malını götürmeye kalkışırsa, adama orada "Hop, hele bi dur bakalım" denir ve inançlarının hükümleri ile hiçbir şekil de bağdaşmayan icraatları da bir bir teşhir edilir. Müminler de İslami hırsızların peşisıra takılıp gideceklerine, şayet

bir parça olsun o karalamaya çalıştıkları komünistleri örnek alabilmiş olsalardı, bir inancın nasıl olması gerektiğini çok daha iyi anlarlardı. Çünkü, bu ülkede komünistler İslamiyet'i sömüren soysuzlardan çok daha fazla, Kuran'ın mutlak gözetilmesi gereken bir sınıf olarak ilan ettiği fakir fukara hakkı için savaşmışlardır. Hem de canlarını, mevkilerini, kariyerlerini hiçe sayarak. Belki Allah için değil, ama Kuran'ın da buyruğu olan *"fakir hakkı"* ve onların *"ezilmemeleri için"*. Peki, bu durumda sizce *"Biz ise istiyorduk ki, yeryüzünde ezilmekte olanlara lütufta bulunalım, onları önderler yapalım ve onları varisler kılalım"*(Kasas. 5) gibi bir Allah hükmünü, kesesini doldurmakla meşgul İslam tacirleri mi, yoksa hiç bir menfaat gözetmeyen komünistler mi yerine getirmiş oluyor? Sorunun yanıtını artık tamamen sizin insaf ve takdirinize bırakıyorum. Rahmetli Papa Jean Paul " Kafirlerde cennete gidebilir" diye demek ki boş yere dememiş. Yeri gelmişken, konuyla da bağıntılı olmasından ötürü "Leyla ve Mecnun" hikâyesinden bir enstantaneyi burada aktarmadan geçemeyeceğim. Mecnun bir gün çölde avare avare gidiyormuş. O kadar dalgınmış ki, namaz kılan bir ihtiyarın önünden geçip gittiğinin dahi farkına varmamış. Bu duruma İhtiyar çok kızmış ve "Körmüsün be adam, bu nasıl Allah'a saygısızlıktır ki, namaz kılarken önümden geçiyorsun" diye bağırmış. Mecnun duymamış. Adam "Bak bir de duymazlıktan geliyor" diyerek ikinci kez yine bağırmış. Mecnun bu defa sesi duymuş ve dönüp ihtiyara "Buyur baba, bir şey mi dedin" diye sormuş. İhtiyar da "Bir de çıkmış "bir şey mi dedin" diyorsun demiş ve şikayetini tekrarlamış. Bunun üzerine Mecnun'dan tek bir yanıt gelmiş; "Ah be babacım, ben Leylamın aşkından hiçbir şeyi göremez olmuşum, sendeki nasıl Allah aşkıdır ki beni görebildin"!

E, nede olsa "Aynası iştir kişinin lafa bakılmaz". Öyküden de anlaşıldığı üzere, kimlerin Allah'a daha yakın durduğu da hiç mi hiç belli olmaz. Benzer örneklerle günümüzde de karşılaşılmıyor mu zaten? İnançsız birinin, inanan birine nazaran daha iyi, yani ilahi tabiriyle "sevapkar" ya da bunun tam tersi, yani inançsız birinin kötü, inanan birinin ise daha iyi olabileceği gibi. İyilik ve kötülük kavramlarının kişiden kişiye ve esas olarak ta karakter yapılanmasına bağlı olarak uğradığı izafiyetle bu örnekler daha da arttırılabilir. Bütün bu izafi dönüşümler şunu kanıtlamaktadır ki, iyilik ve kötülük kavramlarının inançlarla herhangi bir ilgisi yoktur. İyilik–kötülük insanoğluna ne genetik olarak bulaşmış, ne de bir yaradan tarafından aşılanmıştır. İnsanoğlu bu nitelikli, niteliksiz vasıfları ahlaki yönden kendisini eğitip, eğitmemesi, daha doğrusu doğa ve sosyal yaşamın kendisine dayattığı veriler karşısında takındığı tavırlar ile birlikte kazanır. Yani iyilik-kötülük

kavramları bizlerin hayatın doneleri karşısında verdiğimiz doğru ya da yanlış yanıtlarımızın bir karşılığıdır ve iyilik vasfına ulaşabilmesi içinde mutlaka doğru yanıt ve seçeneklerin tercih edilmesi gerekir. Ancak doğru seçeneğin hangisi olması gerektiği belli olduğu halde, bazıları buna yinede doğru yanıt vermez ve gidip yanlış olanı seçer. Bunun ana nedeni öznel egoist tercihlerimizin doğanın diyalektik yasalarıyla bazen örtüşüp, çakışmamasıdır. Örneğin, doğal felaketleri ele alalım. Deprem, sel ya da fırtına gibi doğal felaketler bize göre kötüdür; ama doğanın şaşmaz diyalektiğine göre ise doğru; yani iyi. Ölümde zaten böyle değil midir? Ölüm insanoğlunun gözünde tercih edilmeyen ve devamlı surette de yadsınması istenen bir biçim olduğu için kötüdür, ama diyalektik süreçte doğal ekolojinin dengelenebilmesi açısından ise gayet doğal ve olağan. İnsanoğlu ne yaparsa yapsın, ne fikir üretirse üretsin, bu diyalektik yasalanışı asla değiştiremez. Bizim her türlü iradi eylem ve tercihlerimize karşılık doğa yine de bildiğini okur ve o şaşmaz diyalektik realitesini bizlere ezbere okutturur. Bizler ne dersek diyelim, sonuçta devamlı haklı çıkan her defasında mutlaka o olur. Bu savaşımda haksız ve yanlış olan bu genel yasalanışla uyum taşımayan, ondan kopuk kendi değer yargılarımız ve genellikle de çıkar ve menfaatlerimiz doğrultusunda saptırıp kendimize göre türetmeye çalıştığımız iyilik ya da kötülük tanımlarımızdır. Ama biz ne üretirsek üretelim doğa yine de kendi üreteceğini üretir ve zamanı geldiğinde de bizim bütün ürettiklerimizi öldürür. Hatta kul üretimi tanrıları bile! İnsanoğlunun doğanın bu şaşmaz diyalektiği karşısında bugüne kadar vermediği direnme savaşı ve sahneye koymadığı uydurma senaryo kalmamıştır. Bu senaryolardan en rağbet görmüş ve daha hâlâ görmeye devam ediyor olanı da "Yaratıcı senaryosu" dur. Sürenin uzunluğu ve hâlâ devam ettiğine bakılarak, bu senaryonun doğru ve gerçek olduğu zannedilebilir. Hâlbuki bunun nedeni, insanoğlunun ilk korkularıyla şimdiki korkuları arasında herhangi bir fark ve değişimin yaşanmamış olmasıdır. Realiteyi kabullenemeyiş dün olduğu gibi bugün de mevcudiyetini aynen korumaya devam etmektedir. Mevcudun yadsınma ve kabul edilmeyişi açısından ilk insanla günümüz modern insanı arasında öyle çok fazla bir değişim yaşandığı söylenemez. Doğanın son derece cömert davranarak kendisini her fırsatta devamlı gösterme cesaretini bulabildiği bir durumda, bir tek var olduğu iddia edilen tanrıların kendilerini gizliyor olması asla kabul edilebilecek bir şey değildir. Yanıtı bu derece açık ve aleni olan bir sorunun cevabı bile daha henüz insanoğlu tarafından verilebilmiş değildir. Bizlerin "tanrı tanımazlığı" değil, asıl inananların "doğa tanımazlığı" var olduğu sürece de anlaşılan o ki pek verilemeyecektir. Genetik bir kabullenememe güdüsü, insanın kendisine göre yaratmaya çalıştığı bütün doğrularının,

daha doğrusu yanlışlarının ana kaynağıdır. Aynı zamanda da samimiyetsiz bir tanrı inancının. Ne doğa ve yaşama sırt dönmüş bir tanrının ne de bunu görmezden gelen inançların samimiyetinden asla bahsedilemez. Doğru bir ilahiyat anlayışında ya tanrı evrenin bir parçası olmak zorundadır ya da evren tanrının. Ama ister öyle olsun isterse de böyle, sonuçta her ikisi arasında mutlaka kopmaz bir bağ, uyum ve ahenk olmak zorundadır. Yaratıcı denilen varoluş kaotik ve evrensel diyalektikten kesinlikle muaf olamaz. Aksi bir yaklaşım her şeyi karma karışık hale getirir ve ilahiyatı da teokratik bir anarşi ve kaos içine sürükler. Diyalektikten kopan her şey ya bir hikâye olur ya da çocuklara anlatılacak güzel bir masal. Hâlbuki biz biliriz ki tanrı asla hikâye olmamalıdır. Tam tersi, O gerçeğin ta kendisi olmak zorundadır. Bu nedenle de, aranacaksa hikâyeler de değil, gerçeğin tam içinde aranmalıdır.

İşte müminlerin bir türlü görüp, anlayamadığı şey de budur. Anlayamadıkları içinde idealizm bataklığında kulaç atmaya daha hâlâ devam edip giderler. Korku fobileriyle ölüyü diriltmesini becerebilen idealist mantık, hayal dünyasında tanrılar yaratmasını bilir de, lâkin tanrının asıl gerçekler dünyasında aranması gerektiğini bir türlü idrak edemez. Hayal dünyalarında ne gerçek bir tanrının yeri vardır, ne de evrensel doğruların ve de mantığın. Yeri olan yegâne şey sahte bir tanrı ve o tanrı etrafında kurgulanmış olan akıl oyunlarıdır. Bu halüsilasyonik oyunlar arasında neyin doğru neyin yanlış olduğu ise bir türlü anlaşılmaz. Hayalet görmek ne kadar doğruysa, Musa'nın Kızıldenizi yarma veya İsa'nın göğe yükselme motifleri de o kadar doğrudur. Metafizik idealizm bir mikrop gibi her tarafa bulaşır. Görülmedik evliya, ruh, cin ve hatta peygamber kalmaz. Hastalığa kapılan her kişi her söylenene kolayca inanır ve bir taşıyıcı haline gelerek bu yalan rivayetleri her yana bulaştırır. İdealizm sarhoşluğunda en mantıksız şeyler bile mantıklı hale gelir. Doğrular yanlışa, iyiliklerde kötülüğe dönüşür. İnançlara özgürlük kâfirlere teslimiyet, Darwin'i savunmak İslamiyet'e ihanet olup çıkar. Yaşamın diyalektiğini ters yüz etmesini becerebilen şuursuz idealist mantık, kavramları ters yüz etmesini de ne yapar eder becerir, ama dünya da her ne hikmetse iyilik ve sevaba dönüştürülmüş olan kötülük ve günahlardan adeta geçilmez bir hale gelir.

Varlığını doğanın diyalektiğiyle bağıntılı ve uyumlu bir şekilde açıklayamayan bir kişi objektif olmaktan çıkıp, yargılarını soyut ve sübjektif değerler üzerine kurmaya başlamış demektir. Bu gibi kişiler diyalektiğin malzemelerini kullanmaktan da hiç çekinmez. Örneğin, depremleri insanlık adına yıkım, ama doğanın diyalektiği açısından

zorunluluk olarak algılayan bir mantık, eğer ki art niyetliyse çevresindeki diğer sosyal bireylerin yıkımını da kendi iyiliği açısından bir zorunluluk olarak değerlendirebilir. Felaket anlarında insanların inançlarına aldırmaksızın öncelikle kendilerini kurtarmaya çalışmaları da zaten bu yüzden değil midir? Örnekleri say say bitmez. Diyalektik yasalanıştan kopma sürecine girmiş sübjektif bir mantığın daha nerelere kadar uzanacağı ve yaşamın doğrularını tersyüz ederek kendi egoist menfaatleri uğruna ne kadar devşirip kullanacağı hiçmi hiç belli olmaz. Egoist tercihler dışında ise, yaşam kendisiyle senkronize olmamız gereken tüm rasyonel değerleri bir bir önümüze sunmaktadır. Geriye artık sadece bu değerleri görebilmemiz ve bunlara kendimizi eklemleyebilmemiz kalır. Kişi bunları ya göremez ya da gördüğü halde işine gelmediği için kabul etmek istemez. Kısacası, iyilik dediğimiz şeyler bizim sübjektif ve menfaatçi değer yargılarımıza göre değil, yaşam diyalektiğinin dayattığı doğrulara göre belirlendiği zaman ancak gerçek karşılığını bulur. İyilik ve kötülükler yaşamın verileri karşısında alınan tavırların bir karşılığıdır. Doğayla uyum gösterebilen düşünce, eylem ve tercihlerimiz iyilik ve doğrularımız, gösteremeyenler ise kötülük ve yanlışlarımızdır. Böyle alındığı zaman kavramların kişiden kişiye bir değişkenlik taşıması artık hiçbir önem taşımaz. İyilik ve kötülük olarak nitelenmesi gereken şeyler herkes açısından daha net ve belirgin bir hale gelmiş olur. Yolda kendi halinde giden bir kediciyi sinirlerimizi yatıştırmaya iyi geliyor diye tekmelemenin iyi bir şey olduğunu herhalde hiç kimse iddia edemez. Bu tür bir eylem, doğayı birlikte paylaştığımız hayvanların da bizler gibi yaşam hakları olduğuna dair diyalektik bir doğa yasasını ihlal etmek olur ki, bunun karşılığı da kötülük; yani ilahi tabiriyle "günah işlemek" ten başka bir şey değildir. Davranış ve eylemlerimizin diyalektik yasalara göre değil de sübjektif değer yargılarına göre belirlenmeye çalışılması, doğanın diyalektiğini ters yüz etmekten başka bir anlama gelmez. O zaman da doğa bizi asla affetmez.

İyilik ve kötülüklerin sadece ilahiyat kriterine göre belirlenmiş bir haritası da yoktur. Bu vasıflardan herhangi birine sahip olan birisi bir Budist'te olabilir, bir Musevi'de, bir Müslüman ya da bir Hristiyan'da. Ne yani, sırf Hristiyan oldukları için insanlığa büyük hizmetleri geçmiş olan Edhison'u, kuduz hastalığından uzak kalmamızı sağlayan Pastör'ü, hastalıklardan kurtulmamızın önemli aracı olan mikroskopu keşfeden Hollandalı Janssesnd'i, bulduğu teleskop sayesinde astronomiye büyük katkıda bulunan bir Hans Lippershey'i, Arap çöllerinde tembel tembel oturup da sıkıntıdan patlamış olan Şeyh Sultan bin El Nahayan'a izlemesi için televizyonu sunan İskoç John Logie Baird'i ya da İslamiyet'te haram

kılınmış olmasına rağmen, yüzde doksan dokuz Müslümanın başından bir türlü ayrılmak bilmediği ATM'lerin mucidi bir John Shepherd'ı çıkıp da kötü olarak mı niteleyeceğiz? İsterseniz daha da ötelere gidelim. İnsanlık felsefesinin büyük yaratıcı ve ustalarından Budha'yı, Konfüçius'u; deprem sonrası "halkıma iyi hizmet edemedim" diyerek intihar yolunu seçen Japonya Kobe Belediye Başkanını; bugün bile yurdum sözde demokratları demokrasiyi tam olarak kavrayamamışken, demokrasiyi ta M. Ö. 500'lü yıllardan keşfeden bir Eflatun, Aristo ya da Diogenes'i, sırf pagan olmalarından ötürü "kâfir", "günâhkâr" ya da "kötü" olarak mı vasıflandıracağız? Allah'ın son derece adaletsiz davranarak, başka inançlardan olan bütün bu doğru, dürüst ve son derece adil kişilikleri cehennem ateşlerinde yakacağını sanılıyor? O zaman çok yanılınıyor. Zira doğruluk ve adalette yanılması asla mümkün olmayan yaratıcı, insanlığa büyük hizmet ve emeği geçmiş olan tüm kullarını çok sever. Her inançlıyım diyenin inancına tam olarak güven olmayacağını da çok iyi bilir. Biliyor olmalı ki "*dini doğru ve düzgün tutmayarak yoldan çıkaranlar olabileceği*"ne hükmedebilmiştir. Yani kısacası, iyi olmanın Müslüman olup olmama ile de herhangi bir ilgisi yoktur. Esas olarak erdemli bir kişi olmayla ilgisi vardır. İyilikler sadece İslam topraklarıyla sınırlanmaksızın tüm dünyaya dağılmıştır. Tıpkı erdemsizlik nedeniyle kötülüklerin dağıldığı gibi.

Bir inancı inanç yapan en önemli özellik, o inancın insanlar üzerinde gerçekten ikna edici olabilmesidir. Hele ki bu inanç bir de ilahiyat gibi şaşmaz bir ilmiyâtsa. İlahiyat mademki yanılmamaktadır, o zaman her konuda da mutlaka kusursuz olmak zorundadır. Zira ilahiyat ilminin, şaşması asla düşünülemeyecek bir yaratıcıdan geldiği iddia edilmektedir. Bu iddiaya göre tanrı asla hata yapmaz ve yapabileceği de kesinlikle düşünülemez. İddia bir defa bu olduktan sonra, tanrıya ait ve O'nunla aramızda yegâne bağlantı köprüsünü oluşturan kutsal kitapların da artık mutlaka kusursuz, doğru ve hatasız olması gerekir. Gayb "bilinemez" iddiaları nedeniyle belki sorgulanamayabilir, ama bu ilahiyatı temsil eden kutsal kitapların da sorgulanamayacağı demek değildir. Zira kutsal kitaplar somuttur ve somut bir dünyadan sunulma sayısız somut örneklerle doludur. Unutulmasın ki, Kuran'da soyutun yani gaybın dışında kalan her şeyin bilinebilir olduğuna hükmetmektedir. Bilinebilir olmalı ki, Allah Kuran'da çok sıkça " *bilmez misin* "," *görmez misin* " diyebilmektedir. Kuran'ın bu bizi durmadan iknaya çalıştığı hükümlerinden de şu anlaşılıyor ki, ilahiyat yalnızca soyut değil, gerekli her türlü somut bilgi, deneyim ve verilerle de tamamlanıp, açıklanabilen spritüel bir ilmiyat olmak zorundadır. Kısacası, ilahiyata hiçbir zaman

yaşamsal realiteyi dikkate almayan bir soyutlukla bakamazsınız. Soyutluk ilahiyatın yalnızca "gaybi" muhtevası için geçerli bir şeydir. Gayb dışında ise her şey deneyseldir. Ayaklar yere bastığı ve aynı atmosfer solunduğu sürece de, hiç kimse kendisini yeryüzünün diyalektik–materyalist çizgisinden koparıp ayıramaz. İlahiyatın yaşama dair iddia ettiği her şey somut, gerçek, doğru ve bilinebilir olmalıdır. Aynı zamanda bir o kadar da mantıklı. Aklın ve mantığın almadığı hiçbir şey tanrıya ve ilahiyatına ait olamaz. Nuh'un bin yıl yaşadığını kabul edebilmek, aklını yitirmemiş ve yaşam realitesini inkâr etmemeye çalışan biri açısından asla mümkün değildir. Birinin şayet bin yıl yaşayabileceğini savunacak olursanız, yeryüzünde Aborjin yerlileri de dâhil olmak üzere buna kanabilecek yanınızda tek bir kişi dahi bulamazsınız. Zira herkes te çok iyi bilir ki, bir insanın bin yıl yaşayabilmesi insanoğlunun anatomik ve de biyolojik özellikleri itibariyle asla mümkün değildir. Yaşandığına dair herhangi bir örnekte bugüne kadar daha henüz görülmemiştir. Ama buna rağmen Nuh'un yaşadığı daha hâlâ iddia edilebilmektedir. Peki edilemez mi? Elbette ki edilebilir. Peter–Pan, Donkişot, Pinokyo iddia edilebildikten sonra, Nuh gibi masallarında iddia edilmemesi için hiçbir neden yoktur! Ama Nuh'un masal olmadığını, çünkü onun hikâyesinin tanrıdan olduğunu iddia etmeye yine de devam edecek olursanız orada hele bi durun bakalım. Zira Allah kullarına akılda vermiş ve bu aklın "*doğru yolda kullanılmasını*" istemiştir. Aynı zamanda "*batıldan*" ve "*batıl olan her şeyden kaçınılması gerektiği*"ni de. "*Batıl*" denilen şeyler İslamiyet açısından herhalde bir tek kara kedi ya da cuma günleri yer süpürülmemesi gibi şeyler değildir. İslamiyet'te "*batıl*", içeriğinde gerçeklik payı bulunmayan şeylere inanmayı da içeren çok geniş muhtevaya sahip bir ifadedir. O zamanlar Arap coğrafyasında, bilhassa da Hristiyan ve Musevi kaynaklı rivayetlerin bir hayli yaygın olarak dolaştığı şayet dikkate alınacak olursa, Kuran'ın "*batıldan kaçınma*" ile neyi kastettiği ve neden bu kaçınmaya o kadar özen gösterdiği sanırım çok daha kolay anlaşılır. Kuran'ın "*fitne ve fesattan uzak durma*" hükümleri de bir yerde zaten bundan dolayıdır "Fitne" de "aslı mesnedi olmaksızın kişiler arasına nifak sokmak" demektir. Allah'ın bir konuda gözettiği bir kuralı bir başka konuda gözetmemezlik edebileceği herhalde düşünülemez.

Velhasıl ilahiyatta da bazı şeyler mutlaka şaşmaz bazı kurallara göre yürümek zorundadır. Yürümezse her şey birbirine karışır. Yargılarımız bir soyutlaşır bir de somutlaşır. Aslanlarla kuzular Nuh'un hayal gemisinde kardeşçe seyahat edebilirken, gerçek hayatta ise durmadan kapışır. İnsanoğlu normalde bilemedin yüzyıl yaşar, Nuh ya da Adem'de

ise bu yaş sınırı binlere ulaşır. Neyin neye göre uzayıp kısaldığı ya da hangi gök cisminin nereye ait olduğu dahi anlaşılmaz bir hale gelir. Ay kâh "*aydınlatma aracı*" olur, kâhsa "*ısı kaynağı*". Güneş'in ışığını kendinden mi yaydığı, yoksa Ay'dan mı aldığı dahi belirsiz hale gelir. Doğrusunu söylemek gerekirse ilahiyatçılara bazen hak vermemek elde değil. Ay ile yıldızlar, Adem ile de Nuh'lar arasında gidip gelmekten kafaları iyice karışmış olan ilahiyatçılar, durumu kurtarmak bakımından işin içine durmadan kendi yorumlarını katar dururlar. Neticede de işin içinden çıkamaz ve her şeyi "valla orasını artık Allah bilir" diyerek olduğu gibi Allah'a havale ederler. Bu teslimiyet anlayışıyla birlikte müminlerden de tek bir şey istenir, o da kayıtsız şartsız Allah'a biat etmeleri. Ama bilinmez ki Allah'ın kullarından beklentisi kendisine körü körüne biat etmeleri değil, inançlarını bilinçlerine çıkararak gerçekten inanabilmeleridir. Bilinçli bir inanışın gerçekleşebilmesi için yapılması gereken tek şey ise sorgulamadır. "*Kuran indirilirken bunlara ait bir şey sorarsanız hükmü size açıklanır.* ***Allah sorduğunuz şeyleri affetmiştir***"(Maide 101) hükmü de zaten bu sorgulamanın yapılabileceğine yeterince yeşil ışık yakmaktadır. İslamiyet şayet sorgulamayı yasaklamış olsaydı Kuran'da onca delil boş yere sunulmazdı. Delillerin sunulmasından maksat, kulların bilinçli bir inanışa çekilmeye çalışılmasıdır. Kuran müminlere sadece ibadet yollarını göstermek maksadıyla indirilmemiştir. O aynı zamanda insanların ikna edilip gerçek anlamda inanmalarını sağlayabilmek maksadıyla da indirilmiştir.

Gaybi herhangi bir mucizeye de artık tanık olamadığımız ve asla da olamayacağımıza göre, inanabilmemiz açısından geriye artık tek bir malzeme kalmaktadır, onlar da sadece elimizin altındaki kutsal kitaplardır. Yalnız bu yegane kaynaklar aracılığıyla bir yaratıcı fikrine ulaşabilmek te acaba ne derece mümkündür. Bir başka deyişle, bu kitaplar var olduğu iddia edilen bir yaratıcıyı acaba tam ve doğru bir şekilde temsil edebilmekte midir? İşte bütün bu sorular bizleri ister istemez, kutsal kitapların ve bu kitaplar da sunulan bilgilerin doğruluk derecelerini araştırmaya yöneltir. Hadi, gaybın bilinemez ve bu nedenle de asla sorgulanamayacağını bir yerde biz de kabul ettik diyelim. Ama bu, elimizin altında bulunan kutsal kitapları da sorgulayamayacağımız anlamına gelmez ki. Tam tersi, sorgulanmaması gereken olguyu yani tanrıyı korumak adına bile bu sorgulamanın zaten yapılması gerekir ve böylesine kutsal bir görev de bizlerden çok daha fazla inananların sırtına düşer. Kaldı ki bu kitaplar Allah'ın koruması altında da değillerdir, bu nedenle her türlü tahrifata açıktırlar. Tehlikenin Allah'da zaten farkında olmalı ki "*Kuran ayetleri üzerinde oynamaya kalkanlar olabileceği*" ne

işaret ederek bizleri çok sıkça uyarma yoluna gidebilmektedir. Kutsal kitaplara bugüne kadar değmedik kul eli kalmamıştır. Tevrat ve İncil'in durmadan değiştiğini iddia edenler, söz konusu Kuran oldu mu her ne hikmetse değişim lafının kenarından dahi geçmek istemezler. Tevrat ve İncil'e dokunan eller insan eliydi de, Kuran'a dokunan eller sanki meleklerin eli miydi? Güldürmeyin adamı Allah aşkına, yüce yaradan o zaman boşuna mı "*Kuran ayetleri üzerinde oynamaya kalkanların vay haline*" deme gereğini duydu? Allah'ın Kuran'ın korunması hususunda Müslümanlara da tam olarak güvenemediği çok açık. Kuran ayetlerinde şayet herhangi bir oynama söz konusu olduysa –ki bu kuvvetle muhtemeldir–, bu ibadetimizi de asla tam olarak yerine getiremeyeceğimiz anlamına gelir. Yok hayır, bütün bu doğru açıklamalarımıza rağmen şayet yine de "ben değiştiğini kabul etmiyorum" diyorsanız, artık ona bir şey diyemem. O zaman olası bir yanlış ibadet geleneğine devam. Ama ne yazık ki bu şekilde bir devam da asla sözkonusu olamaz, zira Allah "*Dininizi dosdoğru tutun*"(Şura 13) diyerek bir başka emirde buyurmaktadır. Dolayısıyla, ne yaparsanız yapın, ne bahane uydurursanız uydurun, "*dininizi dosdoğru tutmak* " adına elinizin altında bulunan kitapları ve inancınızı sorgulamaktan asla kaçamazsınız. Çünkü bundan kaçmak Allah'ın uyarılarını dikkate almamak olduğu kadar, Kuran'ın bundan sonrası içinde çarpıtılıp, dejenere edilmesine fırsat tanınmak olur.

Ayrıca, bir inanç kritiğinden de neden o kadar korkulup, kaçılır ki? Yaradanın "*bana inanın*" demiş olması, inanmak için her şeyin sorgulanması, incelenmesi ve de araştırılmasını zaten gerektirmez mi? Şayet varsa, yaradanın kullarından kendisine körü körüne inanmalarını isteyeceğine ben şahsen hiç mi hiç ihtimal vermiyorum, zira ilahiyat, kişinin kendini tam olarak ikna ettiği bir itikat biçimi olmak zorundadır. İlahiyat kuramları açısından, içinde bir parça olsun şüphe barındıran bir mümin asla gerçek anlamda inanmış bir mümin sayılmaz. Şüphe etmemek, bir yaratıcının varlığından tam ve bilinçli olarak emin olmak demektir. Emin olmanın yolu da zaten şüphelenmekten ve bu şüphelerle bilinçli bir şekilde yüzleşmekten geçer. Bu yüzleşme gerçekleştirilmeden nasıl olur da şüphelerden arınıldığından bahsedilebilir? Kaldı ki, müminler ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsınlar, bilinçaltlarında bu şüpheleri zaten taşımaktadırlar. Taşıyor olmalılar ki, yeri geldiğinde "Adaletin bu mu tanrım" ya da "Neden bunca zulmü bana reva görürsün" gibi bazı serzenişlerde bulunabilmektedirler. Bütün bu sitemler, müminlerin iç dünyalarında taşımış oldukları şüphe duygularının dışa vurumundan başka bir şey değildir. Kaldı ki dışa vurum yalnızca bu tür

sitemlerden mütevellit de değildir. "*Faizin her türlüsü haram*" kılındığı halde, müminlerin faizin bir numaralı kurumlarından olan banka önlerinden hiç ayrılmayışları dahi, hem inançlarından yana nasıl şüphe duyduklarının, hem de inançların da samimi olmadıklarının zaten yeterli bir ispatıdır. İnanç cephesinde yaşanan onca olumsuz örnek, bir inanç kritiği yapılmasının mutlak zorunlu olduğunu yeterince kanıtlamaktadır. İlahiyatçılar sorgulama önerilerinin bugüne kadar hep inançsızlardan geldiğini lanse ederek, hem onları karalar, hem de müminleri inançlarıyla yüzleşmekten devamlı uzak tutmaya çalıştılar. Hâlbuki alakası bile yoktur. Zira sorgu Allah'ı karalamak maksadıyla yapılmaz. Her şeyden önce bir inancın doğru olup olmadığını veya hiç değilse en azından o inancın doğru yürüyüp yürümediğini kontrol amacıyla da yapılır. İnançsızların inançsızlık fikirlerine ulaşmış olmaları da zaten böylesi bir sorgulamanın sonucudur. Yani, inançsızlar inançtan ve yaratıcı fikriyatından kaçındıkları için değil, tam tersi gerçek anlamda inanmak istedikleri için inançları sorgulamış ve neticede de inançsızlık fikrine ulaşmışlardır. Aynı zamanda da kendilerini kandırmamak için. Ama onların bu takdire şayan zihin eylemleri inananlar tarafından bir türlü görülmez ve kolayca "kâfir" yaftası yapıştırılır. Zira ne de olsa bu etiketi inançsızlara yapıştırarak kestirme yoldan kendilerini kolayca cennete kavuşturabileceklerdir. Gerçi kavuşacaklardır kavuşmasına da, lâkin bu arada çok önemli bir şeyi de hesap edememişlerdir. "*Dünyanın geçici bir mekân olduğu*" gibi Allah hükümlerine rağmen, dünya nimetlerinden yararlanma sonucu aldıkları kilolarla o cennetin kapılarından nasıl geçebileceklerini!

Üzülerek belirtmek isterim ki, ne bugünkü mevcut inanç gelenekleri ve kitaplarla, ne de müminlerin yaşam tarzlarıyla bir yaratıcı fikrine ulaşabilmek gerçekten çok zor. Belki bir tanrı vardır, ama bilin ki o tanrının bugünkü inanç geleneklerinin sunduğu ve tanıtmaya çalıştığı tanrı olabilmesi asla mümkün değildir. Belki kitaplar değişti, belki de ilahiyatın ruhu kayboldu da gerçek tanrıyı bu yüzden bir türlü bulamıyoruz. Ama açık olan bir şey varsa, o gerçek tanrının ilahiyatın bugünkü muhtevasının çok ötelerinde, bambaşka bir yerlerde gizlendiğidir. Bu nedenle müminlere tavsiyemiz, eğer ki inançlarına gerçekten aşırı özen de gösteriyorlarsa, inançlarını ve tanrılarını bugünkü inanç çerçevesinin dışında, başka biçimde ve başka yerlerde aramalarıdır. Zira, özellikle de günümüzde inanç adına ortaya çıkmış onca şaklabanlık, soytarılık, üçkâğıtçılık, adaletsizlik ve de yolsuzluk örneklerinin, kâinat ve hatta belki de kâinatlara hükmettiği iddia edilen bir yaratıcıya yakışabilmesi kesinlikle ve asla mümkün değil. Tarihte onca kan, sistem

sorunları dışında inanç kaynaklı olarakta döküldü ve daha hâlâ da dökülmeye devam ediyor. Kullarının iyilik ve güzelliğinden yana olan hangi tanrı asırlardır ve günümüzde dökülen bu anlamsız kanların müsebbibi olabilir ki? Tanrı iyilik demektir, mükemmellik demektir, yoksa basitlik değil. Tanrı tasavvur ettiklerinizin bile çok ötesinde olağanüstü değerlerle donanmış mükemmel bir varlık olmak zorundadır. Tanrıyı bir damla kanı umursamaz bir varlık olarak tasavvur edebilen bir zihniyet ne tanrıdan ne de onun vasıflarından hiçbir şey anlamamış demektir. Dejenere edilip, yozlaştırılmış bir ilahiyat anlayışı ve tanrı fikriyatıyla hiç bir yere varılmaz ve cennetin kapıları da çalınamaz. Bu nedenle, imanınızı gerçekten yüksek tutmak ve düzgün kılmak istiyorsanız, sizi tanrının gerçek vasıflarından uzaklaştıran bütün yanlış inanç geleneklerinden uzak durup kurtulmak zorundasınız. Bunun için yapılması gereken tek şey sağlıklı bir inanç sorgulaması yapmaktır. Doğru bir inanç ancak bu şekilde gerçekleştirilebilir, yoksa "bir iki namaz kıldık ta cenneti kaptık" şeklinde değil. Sorgulama yapılırken de ne korkulmalı ne de kaçınılmalıdır. Zira yüce yaradan sizlere her türlü soru sorma hakkını zaten tanımıştır. Nasılmı? Şöyle.

KURAN'I VE İNANÇLARI SORGULAMAK

"Kuran indirilirken bunlara ait bir şey sorarsanız, hükmü size açıklanır. Allah sorduğunuz şeyleri affetmiştir" (Maide 101)

Yüce yaradan kullarına böylesine hoşgörülü bir hak tanımışken, ilahiyatçılar bunu yine de dikkate almaz ve nerden geldiği dahi belli olmayan "Tevhit" türü bir takım yasaklarla müminleri bu hakkın kullanımından sürekli uzak tutmaya çalışırlar. İddialarına göre "*La İlahe İllallah*", yani "Allah tektir" şahadeti, Allah'ın ve Kuran'ın kayıtsız şartsız kabulünü şart koşmaktadır. Peki, ama neden? Allah'ın kullarının kendisine yönelteceği sorularından yana herhangi bir korku ya da endişesi mi vardır ki, bizzat kendi yaratmış olduğu insan beynine herhangi bir yasak ve ambargo koyma yoluna gitmiş olsun? Bana kalırsa, asıl tevhit üreticilerinin bir şeylerden yana korkuları olmalı ki, bu anlamsız yasakları koyabilmişlerdir! Aksi takdirde, bütün bir kozmosa hükmedip sonsuz bilgilere de sahip olabilen bir varlığın, kendisine yöneltilebilecek olası bazı sorular karşısında aciz kalabileceği zaten düşünülemez. Yani aciziyet Allah'ta değil, aslında O'nun ulvi niteliklerinden hiçbir şey anlamayan cahil müminlerdedir.

Kuran'da "Tevhit"e işaret eden tek bir hüküm dahi yoktur. Ama, mesele şayet Allah'ın varlık ve birliğine inanmaksa, Kuran'ın tamamı zaten insanları buna inandırmaya çalışan bir muhtevaya sahiptir. Sorun eğer ki kayıtsız şartsız ve üstün körü bir şekilde inanmak olsaydı, Allah ne Kuran'da boş yere delillerini sunar, ne de Maide 101'de belirtildiği gibi herhangi bir soru sorma hakkını bizlere tanırdı. Sadece "Bana inanacaksınız" der, konuyu kapatırdı. Kaldı ki soru hakkı sadece ayetlerin anlaşılması ve açıklanması maksadıyla da tanınmamıştır. Maide 101'de sorma hakkının çok geniş bir çerçevesi çizilmiştir. Kuran'ı şayet dikkatlice inceleyecek olursanız, bu çerçevenin kimi zaman Allah'ın varlığından şüphe noktasına kadar bile gelip dayandığını kolayca anlarsınız. Kuran'da dahil olmak üzere, kutsal kitapların tamamı zaten peygamberlerin sayısız şüphe ve bu şüphelerinden dolayı tanrıyla tartışma örnekleriyle doludur. Örneğin, Tevrat'ta Musa'nın tanrıya şöyle bir itirazını dile getirişi vardır. " *Musa RAB' be döndü ve, ' Ya Rab, niçin bu halka kötü davrandın?' dedi, 'Beni bunun için mi gönderdin*"(Tevrat Mısır'dan çıkış. Bölüm 5/22). İbrahim peygamber de Lût kavminin helak kararının önüne geçebilmek için yine Allah'la tartışır ve O'nu iknaya çalışır. "*İbrahim, 'Ya Rab, lütfen konuşma yürekliliğimi bağışla' dedi, 'Eğer yirmi kişi bulursan?' RAB, 'Yirmi kişinin hatırı için kenti yok*

etmeyeceğim' diye yanıt verdi."(Tevrat Yaradılış blm.18/31). Ama tabi, ilahiyatçılardan çoğu bizzat Tevrat'tan alıp getirip sunduğumuz bu örneklere, Tevrat'ın değişim iddiaları nedeniyle elbette ki sıcak bakmayacaklardır. Eh, mademki kabul etmiyorlar, biz de o zaman peygamberlerin maruz kaldığı Kuran'da ki şüphe örneklerine geçeriz. Kuran'da İbrahim peygamber Allah'ın varlığı hususunda zaman zaman tereddütlere düşer ve hatta Allah'tan varlığını kanıtlamasını dahi ister. "*İbrahim demişti ki, 'Allahım, ölüleri nasıl dirilttiğini bana göster'.Allah 'inanmıyor musun' demişti. 'Hayır inandım, fakat kalbim iyice kansın.*"(Bakara 260). Allah'ın varlığından yana içine düşülen şüphe vakaları yalnızca Musa ve İbrahim peygamber ile sınırlı kalsa hadi yine neyse! Zira, Allah'ın varlığından en çok şüpheye düşen peygamberlerden birisi de, Hz. Muhammed'dir. "*Ey Muhammed! andolsun, onların söyledikleri şeylerden dolayı* ***göğsünün daraldığını*** *biliyoruz.*"(Hicr 97). Ayette "*göğüs daralması*" ile kastedilen şey, Hz. Muhammed'in şüphelerinden başka bir şey değildir. Bunun böyle olduğunu ilerleyen bölümlerde zaten açıklayacağım için şimdilik geçiyorum. Kısacası, yaşanan onca şüphe vakalarına rağmen Allah ne Hz. Muhammed'i, ne de diğer peygamberleri asla yadırgayıp, lanetlememiştir. Tam tersi, kendisine yöneltilen sorular karşısında devamlı mütevazi yanıtlar vermiş ve hatta bazen Tufan hadisesi sonrasında olduğu gibi ikna dahi olabilmiştir. Bütün bunlar şunu kanıtlıyor ki, Kuran felsefesinin "tevhit" gibi uyduruk birtakım yasaklamalarla uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Tevhit, İslam ilahiyatı ve ideolojisini tam bir mutlakiyet ve tabu haline dönüştürmek isteyen İslam ilahiyatçılarının sonradan uydurduğu bir yalandan başka bir şey değildir. "La ilahe illallah" şahadeti de iddia edildiği gibi olmayıp, yalnızca Allah'ın tek olduğunu ve ondan başkada hiçbir ilah olmadığını vurgulayan İslami bir slogandır. İnsanları İslama ve Allah'ın birliğine çağıran bir yönlendirimdir, ama asla bir dayatım değildir.

Bütün bu gerçeklere rağmen ilahiyatçılar müminlerin önüne birtakım yasaklar koymadan yine de yapamazlar. Bundan güdülen amaçta bellidir, zira Allah ne kadar demokratlaşırsa kullar da bir o kadar cıvıklaşacaktır. Kullar şayet bir cıvıklaşacak olurlarsa isyanlaşıp, egemen anlayış ve sömürü çarkına baş kaldıracaklardır. İlahiyatçılar bu tehlikenin çok iyi farkında ve bilincinde oldukları için sistemin hakim egemen yapılarıyla devamlı uzlaşırlar ve Allah'ı da müminlere sevimli ve hoşgörülü vasıflarıyla değil, genellikle hep diktatör gibi tanıtmaya çalışırlar. Zira, tanrı ne kadar diktatörleşirse kulların hizaya geçmeside bir o kadar kolaylaşacaktır. İlahiyatın ulvi niteliklerinden tamamen uzak bütün bu

şahsi amaç ve eylemler de o inancın bir korku imparatorluğuna dönüşmesinden başka bir sonuca yol açmaz. Korkunun egemen olduğu bir yerde ise müminler tanrıya severek değil, daha ziyade korkarak bağlanırlar. Hâlbuki Kuran'da Allah çoğu ayetinde kullarının kendisine korkarak değil, severek bağlanmalarını buyurmaktadır. Kuran'ın ruhuna nüfus edebilen biri bunun böyle olması gerektiğini çok kolay hisseder ve anlar. İncelemelerimden çıkarabildiğim kadarıyla, şahsen bende Kuran'da yer alan katı hükümlerden çoğunun Allah'tan değil, Emeviler'den beri gelen yozlaştırma faaliyetleri neticesinde türetilerek getirilip Kuran ayetleri arasına yerleştirildiğine inanıyorum. Nitekim, bu sonradan türetme ve ikâme ayetler, Kuran'ın Maide Sûresi 101.ayeti gibi son derece toleranslı ayetleri yanında da zaten belirgin bir şekilde sırıtmaktadır. Bu nedenle her aklıbaşında mümin Kuran ayetlerinde bir değişim yaşanmış olma ihtimalini mutlaka dikkate almak zorundadır.

KUTSAL KİTAPLAR KUTSAL İNANÇLARI NE KADAR TEMSİL EDEBİLMEKTEDİR?

İlahiyatçılar Tevrat ve İncil'in değiştiğini, buna karşılık Kuran'ın ise hiç değişmeksizin bugünlere kadar geldiğini iddia ederek durmadan kendi kitaplarıyla övünüp dururlar. Hâlbuki ortada konuya dair övünülecek bir şey varsa, bunu en çok hak eden Museviler'dir. Zira Tanrı Eski Ahid'i Kuran tarafından da teyit edildiği üzere Musa'ya Tur Dağı'nda araya hiçbir aracıyı da katmaksızın bizzat kendisi sunmuştur. Doğrusu da zaten bu değil midir? Kitaplar üzerine sonradan ortaya çıkabilecek her türlü şaibenin önüne geçilebilmesi bakımından da kutsal kitapların bizzat tanrı tarafından yazılıp peygamberlere sunulmuş olması gerekir. Tanrı'nın Tevrat'ı Musa'ya doğrudan kendisi sunmasına karşılık, Kuran'ı çıkıpta Cebrail gibi bir takım aracılar vasıtasıyla Hz. Muhammed'e yazdırtmış olmasındaki ilahi mantığı anlayabilmek gerçekten çok zor. Kitapların insanlara ulaştırılması maksadıyla İsa ya da Hz. Muhammed gibi bazı peygamberlere ihtiyaç duyulmuş olması elbette ki anlaşılır bir şey, lâkin bu kitapların peygamberlere ulaştırılmasında birtakım aracılara ihtiyaç duyulmuş olması anlaşılır gibi değil. Ayrıca bir de keşke peygamberlere yazdırılmış olsaydı, zira bugün elde mevcut kutsal kitapların hiçbirisi zaten tanrının resulü sayılan peygamberlere ait değil. Ortada İsa'nın kaleminden çıkma herhangi bir İncil olmadığı gibi, Hz. Muhammed'in kaleminden çıkma herhangi bir Kuran'da yok. Bu kitaplar ya Yuhanna, Marcos, Luka, Matta gibi, bazıları havari dahi olmayan kişiler tarafından, ya da Ebubekir, Osman gibi Kuran'da bile yeri olmayan halifelerce daha sonradan kaleme alınıp, derlenip toparlanmış kitaplardır. İşte bir tek bu nedenle bile, Musa'ya tanrı tarafından doğrudan sunulduğu iddia edilen taş tabletler, ilahiyat ruhuna diğer kitaplardan yine de çok daha yakın durmaktadır. İncil ve Kuran'ın akıbeti ise tamamen meçhuldür. Örneğin Kuran'ın vahyini ele alalım. Kuran "vahiy" den bahseder, ama bu vahyin nasıl gerçekleştiği bugün dahi daha hâlâ belirsizliğini korumaktadır. Kuran'da bir yandan "*Cebrail'in öğretmesi*"nden bahsedilir, diğer yandan da "Hz. *Muhammed' in kalbine vahyedildiği*" ya da "*okuma yazma bilmediği halde satır satır Hz. Muhammed'e yazdırıldığı*"ndan. Hem vahye dair birbirini tutmaz farklı hükümler, hem de sonradan derlenip toparlanma faaliyetleri, Kuran'ı önemli oranda zan altında bırakmaktadır.

Allah Hz. Muhammed'e "*sen okuma bilmiyor ve sağ elinlede yazamıyordun ya Muhammed*"(Ankebut 48) derken açıktır ki, Kuran'ın Hz.Muhammed tarafından yazıldığının mesajını da bizlere ulaştırmış olmaktadır. O zaman ortada mutlaka Hz. Muhammed'in kaleminden

çıkma orjinal bir Kuran'ın olması gerekir ya da en azından o Kuran'a ait bazı kanıtların. Ama hepiniz adına üzgünüm ki, ortada ne böyle bir Kuran vardır ne de o Kuran'a ait herhangi bir kanıt. "Hırka–i Şerif " ya da " Sakal–ı Şerif " gibi peygamber emanetlerine sahip çıkılabildi de, bir tek her şeyin üstünde bir öneme sahip olan Allah'ın kitabına mı sahip çıkılamadı, bu nasıl bir anlayış, bu nasıl bir mantıktır ya Rab? Hz. Muhammed'den bile çok daha fazla bir öneme haiz ve doğrudan Allah'a ait olan bu kitap nasıl olur da ortada olmaz ve müminler de bunu sorgulamaz? Böylesine kritik bir öneme sahip gizemli bir soru bir kenarda daha hâlâ yanıt bulmayı beklerken, nasıl olurda çıkıp sadece Ebubekir, Ömer ve Osman gibi Kuran'da dahi yeri olmayan bazı halifelerin sonradan derleyip toparlattığı bir Kuran kale alınabilir? Hani "*Allah kimseyi kendisine vekil tayin etmemiş*"ti? Bir tek bu durum ve orijinal Kuran yoksunluğu bile Kuran'ın değişmezlik iddialarını çoktan yıkıp çöpe atmıştır. Kuran ne kadar başarılı bir şekilde derlenip toparlanmış olursa olsun, bütün bu toparlanmaların kendisine bakılarak yapıldığı orjinal nüsha ya da parçaların yine de çok iyi korunup saklanmış ve bugün elimizde mevcut olması gerekirdi. Zira tek vekil Allah ve kitabı olan Kuran'dır. Bu orijinal Kuran bugün şayet elimizin altında olabilseydi, bizler de bu sayede o orjinal nüshalarla şimdiki Kuran ayetleri arasında bir kıyaslama imkânını bulur ve bugünkü resmi Kuran'ın değişip değişmediğine daha sağlıklı karar verebilirdik. Allah'ın "*Kuşkusuz Kuran'ı biz indirdik, kuşkususuz koruyucuları da yine biziz*"(Hicr 9) hükmüne rağmen, ortada besbelli ki korunması asla becerilememiş bir Kuran söz konusu.

Matta, Marcos, Luca ve Yuhanna İncilleri, İsa öğretilerinin havariler tarafından sonradan kaleme alındığı İnciller olmalarından ötürü bir değişim kanıtı olarak gösterilebiliyorlar da, halifeler tarafından sonradan kaleme alınıp derlenip toparlanmış olan Kuranlar peki neden Kuran'ın da değişmiş olabileceğine kanıt sayılmıyor? Mesele eğer ki Kuran'ın koruyucuları olduğu ayrıcalığıysa, hiç endişe edilmesin, zira Allah değil sadece Kuran'ın, bütün kutsal kitaplarının koruyucuları olduğuna hükmetmektedir. Kuran Allah'ın kitabıdır da, İncil ve Tevrat sanki üvey evlat mıdır? Yüce yaradan İncil ve Tevrat'ın da kendi kelâmlarını içeren birer kutsal kitap olduğunu hükme bağlamamışmıdır? Yoksa, Kuran'da ayan beyan yazan pek çok Allah kelâmını göz ardı ettiğiniz gibi, buna dair hükme bağlanmış olan Allah kelâmlarını da mı inkar edip yok sayacaksınız? Orjinal nüshaları ortada olmadığı ve sonradan derlenip toparlandığı için, Kuran'ı da asla günümüze kadar hiç değişmeden kalmış tek Allah kelâmı bir kitap olarak niteleyemezsiniz. Açıkça itiraf etmek

gerekirse, İncil'de Kuran'da, Allah tarafından doğrudan sunulma eski ahit yanında, başlarından geçen maceralardan ötürü ilahi karnede bir hayli sınıfta kalmış iki kitaptır. İster halifeler sayesinde olsun, isterse de Emeviler gibi tarihteki İslam devletlerinin tahrifatları yüzünden, tıpkı İncil gibi Kuran'da kul eli deymiş olması nedeniyle bir hayli kirlenip değişime uğramış bir kitaptır. Kaldı ki bu kirlenmenin ilk nüvelerini oluşturan Kuran derleme faaliyetleri de zaten bir hayli tartışma götürmektedir. Nasıl mı? Bir göz atalım isterseniz.

Kuran'ın Hz. Muhammed'in vefatı sonrasında üç defa derlenip toparlandığı iddia edilmektedir. İddiaya göre vahyedilen Kuran Hz. Muhammed'in sağlığında bir yandan hafızlara ezberlettirilirken, diğer yandan da katipleri aracılığıyla küçük taşlara (Lihaf), deri parçalarına (Rıka), ağaç oymalarına (Usub) ve kemiklere (Ektaf) yazdırılmıştır. Ancak ne var ki, bu iddia Kuran'ın doğrudan Hz. Muhammed tarafından kaleme alındığına dair Kuran hükümleri ile çelişmektedir. Aynı zamanda "*Kuran'ın Hz.Muhammed'in kalbine vahyedilme*" hükümleri ile de. Ayrıca, doğrudan Allah'tan geldiği iddia edilen vahiylerin böylesine basit nesnelere yazdırılmasındaki mantığı kabul edebilmekte çok zordur. Kuran gibi âlemlere hitap ettiği iddia edilen bir kitabın böylesine basit nesnelere yazılmış olması doğrusunu söylemek gerekirse bir hayli tuhaf, komik ve Allah'a son derece yakışıksız kaçmaktadır. Hz. Muhammed'e büyük bir mucizeyle okuma, yazma yetisini kazandıran yaradanın, sonradan ortaya çıkabilecek bütün şaibelerin de önünü kesebilmek maksadıyla, mucizeden dahi sayılmayacak kadar basit kâğıt parçalarını kulu Muhammed'den esirgemiş olabileceği nasıl düşünülebilir? Ama diyelim ki esirgedi ve Kuran'ı gerçekten de taş, deri parçaları ve kemik gibi basit ve değersiz nesnelere yazdırma yoluna gitti. Ama keşke böyle olsaydı, biz bu kadarına da razıydık. Neden mi? Çünkü bu razı olabileceğimiz nesneler de zaten ortada yoktur da onun için! Bu durumda "Valla biz bu taşları koruyamadık, düşürdük" diyecek haliniz yoktur herhalde? Bu taşlar böbrek taşımıdır ki düşürülmüş olsun! O zaman geriye sadece iki şık kalmaktadır. Ya "Sakalı Şerif", "Hırkai Şerif" gibi peygamber emanetlerine dahi sahip çıkılabilirken, bir tek Allah'ın emanetlerine sahip çıkılamamıştır ya da bu iddia yanlıştır. Şayet iddia doğruysa, gerek iddia sahipleri, gerekse de Hz. Muhammed sonrası Kuran yazıcıları açısından durum çok daha vahim demektir. Zira bu durumda, başta halifeler olmak üzere, daha sonra ki dönem Kuran yazıcıları Allah'ın emanetine hıyanet etmekten, iddia sahipleri de aynı hıyaneti benimseyip devam ettirmekten affı da kabil olmamak üzere Allah'ın nezdin de çok büyük bir suç ve günah işlemiş olmaktadırlar.

"Kuran'ın Hz. Muhammed zamanında bazı hafızlara ezberletildiği" iddiası ise zaten kaale almaya bile değmeyecek kadar basit ve komik bir iddiadır. Düşünebiliyor musunuz, okuma yazması dahi yok iken Allah Hz. Muhammed'e okuma yazma yetisi veriyor, o da bu yetiyi kullanıp Kuran'ı bizzat kendisi yazacağı yerde, bu görevi tutup bazı hafızlara iletip onlara ezberlettiriyor. El insaf diyorum da artık başka bir şey demiyorum. Bu durumu nasıl yorumlamak gerekir, inanın artık kestiremiyorum.Böylesine gülünç bir iddiayı ileri sürenler, görünen o ki bir peygamberin vasıf ve görevlerinin ne olduğundan tutun da, konuya dair Kuran'da açıkça yazılı olan bir hükümden bile daha bihaberler. Ne yani, bu iddia sahipleri şimdi Hz. Muhammed'in ezberleme ve akılda tutma gibi bir yeteneğinin olmadığını mı iddia ediyorlar? Bu yetmezmiş gibi, iddia sahipleri çıkıp bir de, Kuran ezbercisi bu hafızlardan çoğunun müşriklerle, özellikle de El Yemame savaşları sırasında ölüp gittiğini iddia etmektedirler. Bu iddia şayet doğruysa, bilinsin ki Kuran'ın çoğu zaten çoktan yitip gitmiş demektir. Velhasılıkelam, konuya hangi açıdan yaklaşılırsa yaklaşılsın, ortaya her defasında tam bir saçmalıklar yığını çıkmakta, Kuran'ın orjinal nüshalarına bir türlü ulaşılamamakta, ama bütün bunlara rağmen Kuran'ın günümüze kadar hiç değişmeksizin aynen kaldığı da her ne hikmetse büyük bir pişkinlikle daha hâlâ iddia edilebilmektedir. Herkes elbette ki istediğini iddia edebilir. Ama hiçbir iddia Kuran'ın orijinal nüshalarının ortada olmadığı gerçekliğinin üzerini örtmeye ne yazık ki yetmiyor. Bizi asıl ilgilendiren de budur, yoksa kimin nerede ve nasıl ölüp gittiği değil. Bu orijinal nüshalara rastlanılamadığı sürece de ne bugünkü Kuran'a değişmemiş olarak bakılabilir, ne de orjinal olarak. Orjinal bir Kuran elde şayet mevcut olsaydı, bu Kuran zaten bugün ya Topkapı Sarayı'nda, ya da Kâbe gibi herhangi bir kutsal mekânda, bir peygamber hırkasının korunduğundan çok daha fazla özenle korunup saklanıyor olurdu.

Ama diyelim ki, Kuran nüshaları gerek taşlara yazılmayla olsun, gerekse de hafızlara ezberlettirilme yolu ile bir şekilde de olsa yine de halifelere kadar ulaşabildi. Lakin iş bununla da bitmiyor ki. Zira Kuran'ın o aşamadan sonra da başından geçen bir hadiseler zinciri vardır ki sormayın gitsin. Kuran ayetlerinden çoğu zayi olup gittikten sonra, geriye kalan ayetlerin halife Ömer zamanında toparlanmasına karar verilir. Yeniden toparlanılmasına ihtiyaç duyulmuş olması dahi, ortada düzgün gitmeyen bir şeylerin var olduğunun zaten yeterli bir kanıttır. Ömer Ebubekir'e Kuran'ın yeniden toparlanması gerektiğini önerir. Ezberci hafızlardan çoğunun ölüp gitmiş olmasına rağmen Kuran'ın bu toparlanma eylemi nasıl gerçekleştirilebilecektir, bu da ayrı bir soru

işaretidir ya hadi neyse. Ebubekir "Peygamberin bile yapmadığı bir şeyi kendilerinin yapmalarının hiç te doğru olmayacağını" ileri sürerek bu öneriye ilk önceleri karşı çıkar. Ebubekir muhtemeldir ki, taşlara kabuklara dahi yazılmış olsa, sadece bunların Kuran olarak kabul edilmesi gerektiğini düşünmüş olabilir. Şayet böyleyse Ebubekir'in karşı çıkış gerekçeleri bize göre de son derece haklı ve yerindedir. Ancak, İslam tefsir kaynaklarından öğrenebildiğimiz kadarıyla sonuçta Ebubekir'de ikna olur ve Ömer'in önerisiyle Kuran'ın toparlanmasına karar verilir, bu iş içinde Zeyd İbn Sabit görevlendirilir. Zeyd hemen kolları sıvar ve Kuran'ı toparlar. Ancak bu toparlama eylemi de bir hayli şaibelidir, zira Zeyd toparlama eylemini kemik ve deri parçalarında kayıtlı olanlar dışında, Kuran ezbercisi yedi hafıza danışarak gerçekleştirdiğinden söz etmektedir. Halbuki Hz. Muhammed, Kuran ezbercisi sadece dört hafız olduğunun bilgisini vermiştir; "Peygamber öldüğünde **dört kişiden** başka Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olan yoktu. Ebu'd Derda, Muaz ibn Cebel, Zeyd İbn Sabit ve Ebu Zeyd"[1]. Velhasıl, bütün bu rivayet ve hadisleri bir kenara bırakacak olsak bile, Allah'ın "*satır satır yazdıklarına andolsun*"(Kalem 1) diyerek tartışmasız bir şekilde Hz. Muhammed'in kaleminden çıktığına hükmetmiş olduğu orjinal Kuran'ın, bütün bu eylemlerle birlikte artık yavaş yavaş zayi olma sürecine girmiş olduğu kesindir. Bundan da bir tek sonuç çıkar. Halifeler orijinal ve doğrudan Allah'a ait olan Kuran'ı beğenmeyerek değiştirmiş, üstelik değişimi kendileri de üstlenmemiş, bu görevi halife dahi olmayan birilerine bırakmış ve neticede de ortaya Allah'a ait olduğu hiçbir şekilde iddia edilemeyecek olan bugünkü Kuran çıkmıştır.

Yalnız, iş bu kadarıyla da bitmez, zira, Zeyd İbn Sabit tarafından hazırlanıp yeniden kaleme alınmış olan Kuran'ın da başına gelmedik şey kalmaz. Zeyd tarafından derlenmiş olan Kuran önce Ebubekir tarafından kendisi ölünceye kadar muhafaza edilmiş, ölümünden sonra da Ömer'in korumasına verilmiştir. Ömer ölünce de kızı, yani Hz. Muhammed'in karısı olan Hafsa'nın muhafazasına geçmiştir. Ancak, Hafsa'nın elindeki Kuran üzerine ortalıkta türlü şaibeler dolaşmaktadır. Huzeyfe İbnul Yeman Halife Osman'a gelip o Kuran'da birbirini tutmayan şeyler olduğunu söyler. Bunun üzerine Osman Hafsa'dan Kuran'ı aldırtır ve Zeyd İbn Sabit, Abdullah İbn Zübeyr, Sad İbn'ul As ve Haris oğlu Abdurrahman'dan oluşan bir heyete yeni baştan "İmam" adında yeni bir Kuran hazırlatır, Hafsa'dan alınan bir önceki Kuran'ı da Mervan İbn

[1] Buhari, E's Sahih, Kitabu Menâkıbi'l Ensar 17. Sh.229.

Hakem'e yaktırtıp imha ettirir[2] Mervan daha önceki Kuran'ın yakılma gerekçesini de şöyle açıklar. "Onu yaktım, çünkü onda yazılı olanlar, resmi (İmam) mushafa yazılıp geçirilmiş ve korunmuştur. Artık ona gerek kalmamıştır. Yakılıp yok edilmeseydi, zamanla kuşkulara yol açılabilir, ondan alınarak yazılan mushaflar çevresindeki kuşkular önlenemeyebilirdi. Bundan korktum, o nedenle de yaktırdım"[3]. Toparlanma girişimleri sırasında bir de İbn Ömer'in bir beyanı vardır ki,. bu beyan bile tek başına Hz. Muhammed dönemi Kuran'ı ile Osman'ın hazırlattığı imam adlı Kuran, yani bugünkü resmi Kuran arasında ne kadar önemli farklar olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir. "Hiçbiriniz, Kuran'ın tümünü aldım elimde bulunduruyorum demesin. Bilemez ki, Kuran'ın çoğu yok olup gitmiştir. Yalnızca ' Ne kadar ortada varsa o kadarını elimde tutuyorum' desin"[4].

Velhasıl, Osman'ın bu yakma girişimiyle birlikte Ebubekir tarafından hazırlattırılmış olan ve her şeye rağmen yine de orjinal diyebileceğimiz yegâne Kuran'da imha edilmiş olur. Peşpeşe yaşanan bütün bu imha eylemleri ile birlikte, Kuran artık bir Allah kelamı kitap olma özelliğini yavaş yavaş yitirmeye başlar ve iyice şaibeli bir hale gelir. Bunun en güçlü kanıtı da yakma eyleminin zaten bizzat kendisidir. Neden mi? Çünkü, tekrar tekrar yazdırılıp derletilmiş olan Kuran'lar arasında şayet herhangi bir fark olmasaydı, bir önceki Kuranlar'ın yakılmasına zaten gerek kalmazdı da onun için. Arada çok önemli farklılıklar var olmalı ki, Mervan rahatlıkla "kuşkuların doğabileceğinden" söz edebilmektedir. Ayrıca, sizlerde takdir edersiniz ki, birebir aynı olan iki kitaptan imha edilmesi gereken hiçbir zaman ve asla orijinal olanı olamaz. Edilecekse mutlaka kopya olanı imha edilir. Hele ki, bu birde Allah'a ait kutsal bir kitapsa! Kuran'ın tek bir kelimesinin dahi değişmediğini iddia edenler her ne hikmetse, İslam engizisyon mahkemelerinin imha fırınlarından yükselen yakılmış ve doğrudan Allah'a ait olan bu orijinal Kuran nüshalarının dumanlarını bir türlü görmez, çıkıp bir de pişkin pişkin kendilerini Allah katına yükseltmeye çalışırlar. Kuran'ın değişmediği iddialarıyla böbürlene böbürlene ortalıkta dolananlar, bu boş iddialarıyla övünüp duracaklarına, şayet biraz da tarihteki bu Kuran katliamlarına kafa yormuş olsalardı, sanırım Allah nezdinde çok daha hayırlı bir iş yapmış olurlardı.

---

[2] Buhari, e's Sahih, Kitabu Fedaili'l Kuran 3, Dr.Suphi e's Salih "Mebahis fi ulûm-il Kur'an sh.83

[3] İbn Ebu Davud, Kitabu'l Mesahif sh.24 , Dr. Subhi Salih." Mebahis fi Ulumi'l Kuran" sh. 83.

[4] Suyuti, "El İtkan" 2/32.

Yine bitmedi! Zira, Osman'ın hazırlattığı "İmam" adlı Kuran'ın da başından geçmedik macera kalmaz. Bu Kuran'dan kaç adet çoğaltıldığı ve nerelere gönderildiği de bir hayli tartışmalıdır. Kimilerine göre dört, kimilerine göre ise beş ya da yedi adet yazılmıştır. Rivayet olunur ki Osman bu Kuran mushaflarından birini kendisine ayırmış, diğerlerini de Kûfe, Basra ve Şam'a göndermiştir. Buralara gönderilen Kuranlar'dan bazılarının oralar da çoğaltılarak değişik yerlere yollandığı da yine rivayetler arasındadır. Yollandığı yerler arasında Taşkent, Topkapı Sarayı ve Yemen'deki Ulu Cami'nin adları geçmektedir. Ancak buralardaki Kuran'lar üzerinde yapılan tetkik ve incelemelerden, bu Kuran'lardan hiçbirinin günümüz resmi Kuran'ı ile örtüşmediği anlaşılmıştır. Kaldı ki, bütün bu Kuranların kendisinden çoğaltıldığı iddia edilen İmam adlı Kuran'ın kendisi de zaten ortada yoktur. Konuya dair ortaya atılan yegâne iddia, bu orjinal nüshanın Kahire kütüphanesinde bulunan Kuran olduğudur. Bu nüsha üzerinde yapılan araştırma ve incelemeler de bu nüshanın kesinlikle İmam olamayacağını kanıtlamıştır. Bu nüsha da yer alan bazı noktalama işaretlerinin İslamiyetin ilk yıllarında kesinlikle kullanılmadığı anlaşılmıştır. Bütün bunların dışında, ünlü İslam yazarlarından Suyuti ve Buhari'de eserlerinde Osman döneminde ki İmam adlı Kuran'ın dışında ortalarda dolaşan birkaç Kuran mushafından daha bahsetmektedir. Bunlar, Hz. Muhammed'in ezberine başvurulması gereken dört kişiden biri olarak tanıtığı İbn Mesud'un mushafı, Übey İbn Kab'ın mushafi, Abdullah İbn Abbas'ın mushafı, Hz. Muhammed'in eşlerinden Ayşe'nin mushafı ve Ali'nin mushaflarıdır. Ancak bu mushaflardan hiçbirisi de, bazı ayetler dışında tam olarak günümüze ulaşamamıştır. Ulaşan ayet ve sûreler de bugünkü resmi Kuran'ın ayet ve surelerinden bir hayli farklılıklar taşımaktadır. Örneğin İbn Mesud'un mushafında Kuran'ın başlangıç sûresi olan Fatiha yoktur. Keza, Felak ve Nas sureleri de. Ali'nin olduğu iddia edilen mushafta da sûre sıraları bugünkü Kuran sûrelerinin sırasıyla uyuşmamaktadır. Suyuti'de kitabı olan El Itkan'da, Ahzab Sûresi'nin Bakara Sûresi ile aynı uzunlukta olduğundan bahsetmektedir. Ama gelin görün ki, resmi Kuran'da Bakara 285, Ahzab Sûresi ise 73 ayettir.

Kuran'ın kelime ve telaffuz edilişi açısından da değişik mushaflarla bugünkü resmi Kuran arasında önemli farklılıklar göze çarpmaktadır. Bir tek bu farklılıklar dahi Kuran'ın tek bir kelimesinin değişmediği iddialarını temelden çürütmektedir. Kuran'ın erozyon sürecine eklenmesi gereken ve Kuran'ı şaibeli hale getiren bir başka şeyde, Kuran'ın Zeyd tarafından kaleme alınırken Kureyş dili ile yazılmamış olmasıdır. Hâlbuki Kuran'ın Hz. Muhammed'e Kureyş dili ile indirildiği rivayet

edilmektedir. Bütün bunlara bir de daha sonraki dönem İslam devletlerinin bilinçli tahrifatları eklendi mi, Hz. Muhammed döneminde şu veya bu şekilde var olması muhtemel Kuran orjinalinden geriye ne kalmış olabileceğini kestirmek sanırım hiç te zor olmaz

Mısır, Sümer ya da Yunan gibi, üstelikte politeist pagan inanç yapısına sahip nice medeniyetlerden onca eser hiç bozulmaksızın günümüze kadar aynen ulaşabilmişken, bir tek Kuran gibi başlı başına öneme sahip ve doğrudan Allah'tan olduğu iddia edilen bir kitabın orjinal nüshalarının ulaşamamış olması ne kabul edilebilecek, ne de bağışlanabilecek bir şey değildir. Kuran nüshalarının korunamamış olması yetmezmiş gibi, bir de daha sonradan ortaya çıkmış olan tüm Kuranlar üzerinde tam bir linç girişimi yaşanmıştır. Bu kadar linç girişimleri arasında Kuran'ın sağlıklı kalabilmiş olma ihtimali doğrusunu söylemek gerekirse bir hayli zordur. Bugünkü resmi Kuran içerisinde, bize göre İslamiyet'in ilk dönemlerinden, müminler açısından da Allah'tan gelme bazı sure ve ayetler elbette ki vardır. Ama Kuranın özünü oluşturan bu asli ayeti kerimeler görünen o ki, belirttiğimiz linç girişimleri arasında Kuran'a daha sonradan getirilip ikame edilmiş olan çakma ayetlerle bir hayli karışmışa benziyor. Bu karışıklığı da en net bir biçimde, Kuran ayet ve hükümleri arasındaki itilaf ve çatışmalardan anlayabiliyoruz. Örneğin; "Kitap Ehli" olarak adlandırılan Hristiyan ve Musevilere yaklaşım hususunda Kuran bir yandan *"İçlerinden zulmedenler hariç,* ***Kitap ehli ile ancak en güzel bir yolla mücadele edin*** *ve onlara şöyle deyin: 'Biz, bize indirilene de, size indirilene de inandık. Bizim ilahımız ve sizin ilahınız birdir. Biz sadece ona teslim olmuş kimseleriz."*(Ankebut 46) şeklinde bir hüküm buyururken, diğer yandan *"Ey inananlar.* ***Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin.*** *Onlar birbirlerinin dostudur. Sizden kim onlarla dost olursa, şüphesiz o da onlardandır."*(Maide 51) gibi diğerine tamamen zıt bir başka hüküm daha buyurabilmektedir. Kuran'da tıpkı bunun gibi, birbirine tezat daha birçok ayeti kerime yer almaktadır. Bunları kitabımın içerisinde yeri geldikçe zaten işleyip aktaracağım. Müminler Kuran'ı bir bütün olarak kabul ettikleriden dolayı bu karışıklıkları ne yazık ki bir türlü görüp algılayamamaktadır. Hâlbuki müminler arasında yaşanan çoğu görüş ayrılıklarının ve hangi Kuran hükmünün uygulanması gerektiği hususunda doğru dürüst bir karara ulaşılamamasının ardında yatan ana neden bu belirtmiş olduğumuz hususdur. Kuran'ı şayet çok daha algılayıcı bir gözle inceleyecek olursanız, hem Kuran'da var olan gerçek ve sahte ayetler karışıklığını, hem de Allah'a ait gerçek hükümlerin hangileri olduğunu kolayca görüp anlarsınız. Bu karışıklıklar Kuran'da belirgin bir

biçimde sırıtıyorken, çıkıp da Kuran'ın hâlâ tek bir kelimesinin dahi değişmediğini iddia etmek, kendinizi kandırmaktan başka bir anlama gelmez. Bu kendini kandırmaca iddialarda bulunulacağına, Kuran'ı dikkatlice okuyarak, onu kendisine bulaşmış olan çakma ayetlerden kurtarmaya çalışmak, "*dinin dosdoğru tutulması*" adına da en hayırlısı olacaktır. Böylesi bir ayrımın nasıl yapılması gerektiğini şayet soracak olursanız da size şimdilik şu kadarını tavsiye edebilirim. Kötü olanlarla iyi olanları, doğru olanlarla yanlış olanları, sevgi ve barışa yönelik olanlarla, nifak sokucu ve fitneleyici olanları birbirinden ayırarak. Neden mi? Çünkü tanrı her zaman doğruluktan, güzellikten ve iyilikten yanadır da onun için!

Kuran'ın yalnızca Allah kelâmı bir kitap olmadığı, bir yerde sure ve ayet sıralamalarındaki karışıklıklardan da zaten anlaşılmaktadır. Örneğin, bugünkü resmi Kuran Fatiha Sûresi ile başlamaktadır. Hâlbuki vahiy sıralaması esas alınacak olunursa - ki başka türlü alınabilmesi zaten mümkün değildir - ilk sûrenin mutlaka ilk vahiy olan "Alak Sûresi" ve onun "Oku" diyerek başlayan ilk ayeti olması gerekirdi. "Alak" kelime karşılığı olarak "embriyo" gibi bir anlama gelmekte ve sûre anlatımları da adeta Eski Ahit'in başlangıç bölümünde ki "yaratılış" öyküsünü çağrıştırmaktadır. Bu başlangıç çakışması kutsal kitapların tek bir tanrıdan geldiği iddiasına da denk düşmektedir zaten. Hem kutsal kitaplar arasında ki bu kutsal çakışma, hem de vahiy sıralamasındaki yeriyle alındığı takdirde, ortaya yadsınması asla mümkün olamayacak şu sonuç çıkmaktadır. Kuran mutlaka Alak Sûresi ve onun "oku" diye buyuran ilk ayetiyle başlamak zorundadır. Kutsal kitaplar arasında kurmaya çalıştığımız bu bağlantı köprülerinden dolayı müminler bizi asla yadırgamamalıdır, zira kutsal kitapların tek bir tanrıdan geldiğini iddia edenler zaten kendileridir, bu nedenle de kutsal kitaplar elbette ki kendi aralarında kıyaslanacaklardır. Allah kitaplarını farklı dillerle farklı kavimlere indirmiş olabilir, ama bu ilahiyatın temel yasalarının da farklı indirileceği anlamına gelmez. Kaynağını Levh-i Mahfuz'dan aldığı ve tek bir tanrı'ya ait olduğu iddia edilen her kutsal kitabın yasaları da mutlaka bir ve aynı olmak zorundadır. Bu yasalar Tevrat ve İncil'de ne ise, Kuran'da da yine aynı olmalıdır. Örneğin; "*Adem'in topraktan yaratılması*" ya da "*yerin göğün sudan ayrışmış olması*" yasaları gibi. Tevrat ilahiyatı yaratılıştan başlayarak tam bir kronoloji içerisinde sunmuştur. Mantıken olması gereken de zaten budur. Lâkin Kuran, Tevrat'ın aksine ilahiyat kronolojisini tamamen bozmuş ve başlangıcı Alak Sûresi yerine, başlangıçla hiçbir ilgisi olmayan Fatiha Sûresi ile başlatmıştır. Daha doğrusu, bu başlangıç ve ayet karmaşasını daha

sonraki dönem Kuran yazıcıları yaratmıştır desek sanırım daha doğru bir şey söylemiş oluruz. Çünkü, her şeyi son derece mükemmel yaratıp dizayn etmesini bilen bir yaratıcının, Kuran'ı bu kadar kötü dizayn etmiş olabileceği asla düşünülemez. Alak Sûresi "oku" diyerek Kuran'ın kendisiyle başlaması gerektiğini tartışmasız bir biçimde açıkça beyan etmektedir. Alak Sûresi vazgeçtik ilk sure olmasından, Kuran'da üstelik bir de 96. Sûredir. "Oku" diyerek başlaması ve Hıra Dağı'nda vahyedilen ilk sûre olmasına rağmen, her nedense bir türlü önünde ki sıraları aşıp da gelip birinci sıraya yerleşememiştir. İlahiyatçılar da sorunun zaten farkındadırlar ve sadece anlamsız bir "Fetret" gerekçesi ile durumu kurtarmaya çalışırlar. "Bu ilk beş ayet, Hz. Peygamber, Hıra mağarasında iken Cebrail'in ilk getirdiği ayetlerdir. Bu ayetlerin inmesinden sonra vahiy bir süre kesilmiştir ki bu süreye 'fetret dönemi' denir. Daha sonra Müddessir sûresinin inmesiyle fetret dönemi sona ermiştir"[5]. Ancak, ilahiyatçılar ne yapmaya çalışırsa çalışsınlar, Kuran'da başlı başına bir ayetler karışıklığı yaşandığı çok açık.

Fatiha'ya gelince, Fatiha sûresinin nasıl olup da gelip birinci sıraya yerleştiği bugün dahi meçhûliyetini hâlâ korumaktadır. Hatta böyle bir sûrenin var olup olmadığı da. Gerçi tam olarak bilemiyoruz, ama bu itilâf halife Osman'ın Kuran derleme ve yaktırma eylemlerinden kaynaklanmış da olabilir. Ama bildiğimiz bileceğimiz bir şey varsa o da, Kuran'ın ilk vahiy olması nedeniyle de mutlaka Alak sûresi ile başlaması gerektiğidir. Alak ilk vahiydir ve bu yüzdenden de ilk sûre olmak zorundadır. Hiçbir rivayet ve hiçbir gerekçe Alak'ın bu öncelik hakkını ortadan kaldıramaz. Fatiha'nın, Allah'ın "*ayetlerim üzerinde kesinlikle oynamayın*" hükmüne rağmen, daha sonraki Kuran yazıcıları tarafından getirilip birinci sıraya yerleştirildiği gün gibi açık. "Kadir Gecesi" İslami inanışa göre Alak sûresi ve ayetlerinin, yani Kuran'ın indirildiği bir gecedir. Kuran'da Alak Sûresinin hemen ardından gelen ve 97. Sûre olan "Kadr Sûresi"de zaten buna işaret etmekte ve Alak'ın ilk vahiy olduğunu adeta teyit etmektedir. "*Şüphesiz, biz onu Kadir gecesinde indirdik*"(Kadr 1). İşte şimdi şöyle bir sıralama yapmak sanırım hiç te yanlış olmaz. Vahiy sıralaması esas alınacak olursa "Alak" sûresi mademki birinci sûredir, o zaman, bu sûrenin hemen ardından gelen ve 97. sûre olan "Kadr" sûresi de, Kuran'da mutlaka ikinci sûre olmak zorundadır. Bu sûrelerin birbirlerini tamamlayıcı bir şekilde art arda gelmesi ve aralarında da tam bir sistem oluşturması, bu sûrelerin Muhammed dönemi orjinal Kuran'ından gelmiş olma ihtimalini bir hayli arttırmaktadır.

---

[5] Diyanet.Alak sûre meali yorumu. Diyanet resmi web sitesi.

Alak suresinin konumuz açısından kayda değer çok önemli bir başka özelliği de, okuma yazma bilmediği iddia edilen Hz. Muhammed'in, Alak'ın "oku" emriyle birlikte okuma yazmayı nasıl öğrenmiş olduğuna işaret etmiş olmasıdır; "*O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir.*"(Alak 4). Allah'ın bu ilk vahiyle birlikte Hz. Muhammed'e okuma, yazma yetisini kazandırmış olması, ilahiyat normları açısından da zaten son derece mantıklı ve yerindedir. Çünkü takdir edersiniz ki, Hz. Muhammed'in okuma yazma bilmeden vahiyleri alarak satırlara dökebilmesi zaten imkânsızdır. Şimdi geliyoruz yeniden aynı can alıcı soruya. Hz. Muhammed madem ki Allah tarafından kazanmış olduğu bu okuma yazma yetisiyle Alak ayetlerini ve sonrasın da gelen diğer sure ve ayetleri "*satır satır* " yazıp çizmiştir, o zaman satır satır yazmış olduğu bu Kuran nerdedir? Üstelik bu Kuran öyle dağlara taşlara, ya da kamışlara yazılma bir Kuran'da olamaz. Olmamalıdır ki, Allah Alak sûresinde "*O, kalemle satır satır yazmasını öğretendir*" diyebilmektedir!

Kuran'ın başlangıç sûresi kadar, bitiş sûresi de bir hayli itilaflıdır. Konuya mademki başlangıç sûrelerini incelemeyle başladık, o zaman bir de son sûreleriyle bitirelim. Kuran'ın en son sûresi bildiğiniz üzere "Nas Sûresi" dir. Nas sûresi "*De ki: "Cinlerden ve insanlardan; insanların kalplerine vesvese veren sinsi vesvesecinin kötülüğünden, insanların Rabbine, insanların Melik'ine, insanların İlah'ına sığınırım.*" gibi, 1'den 6'ya kadar olan ve kutsal bir kitabın bitişiyle de hiçbir alakası olmayan son derece anlamsız ayetlerle biter. Âlemlere rahman bir kitabın böylesine ve ne anlama geldiği dahi belli olmayan ayetlerle bitmesi doğrusunu söylemek gerekirse son derece düşündürücüdür. Kuran, en azından kendisinin tamamlandığını vurgulayan ya da buna benzer mesajlar verebilen çok daha açık ve tatmin edici bazı ayetlerle bitebilmeliydi. Bu vurgulamaya denk gelen ayetler Kuran'da elbette ki var, lakin Nas'ta değil de, Maide Sûresinin "*Bugün kafirler dininizden ümitlerini kestiler. Artık onlardan korkmayın, benden korkun.* ***Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım***" vurgulamasını yapan 3. ayetinde. Ayet de geçen "*nimetimi tamamladım*" , "*dininizi kemale erdirdim*" ifadelerinden Kuran yazım sürecinin tamamlanmış olmasının kastedildiği çok açık. Dolayısıyla, bu ya da benzeri türden ayetlerin Kuran'ın son yani bitiş ayetleri olması gerekirdi. Lâkin Kuran'ın sıralama karışıklıkları o kadar had safhadadır ki, Maide'nin bitişe hükmetmesi gereken bu ayeti bile, Maide 3'ün diğer ayeti kerimeleri arasında son derece anlamsız durmaktadır. Bunu daha iyi anlayabilmek bakımından Maide 3'ü burada olduğu gibi aktarmayı uygun

görüyorum. "*Ölmüş hayvan, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına boğazlanan, kestikleriniz hariç; boğulmuş, darbe sonucu ölmüş, yüksekten düşerek ölmüş, boynuzlanarak ölmüş ve yırtıcı hayvan tarafından parçalanmış hayvanlar ile dikili taşlar üzerinde boğazlanan hayvanlar, bir de fal oklarıyla kısmet aramanız*[7] *size haram kılındı. İşte bütün bunlar fısktır.* ***Bugün kafirler dininizden ümitlerini kestiler. Artık onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı seçtim.*** *Kim şiddetli açlık durumunda zorda kalır, günaha meyletmeksizin (haram etlerden) yerse şüphesiz ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir*". Altını özellikle çizdiğim ve Kuran'ın bitişine hükmeden ifadelerin, ayet içerisinde ne kadar yakışıksız ve son derecede anlamsız durduğunu umarım siz de şimdi çok daha iyi anlamışsınızdır. Kuran'ın sadece başlangıç ve bitişinde yaşanan bu karışıklıklar, ilk ve son sûreler arasında yer alan diğer sûre ve ayetlerde de daha ne gibi karıştırmalar yapılmış olabileceğinin bize çok önemli mesajlarını vermektedir. Ömer zamanından başlayan Kuran derleme faaliyetleri, görünen o ki Kuran'ı daha çok deforme etmekten başka bir işe yaramamış.

Bugünkü Kuran'ı başından geçen onca badireye rağmen netice de kabullensek dahi, bu Kuran'ın geleceği de aslında hiçmi hiç güvencede değildir. İlahiyat üzerinden nemalanmaktan bıkmayan zihniyetler, bu yegâne kaynak Kuran'ı da kendi amaçları doğrultusunda çarpıtıp, kullanmaktan asla vazgeçmez, ya ayetleri kafalarına göre kurgulayıp yorumlar ya da Kuran'ı hadis ve tefsir gibi rivayeti dahi meçhul birtakım kaynaklara tabi hale getirmeye çalışırlar. Hâlbuki Kuran kendisinden başka bütün yorum ve kaynak kullanımlarını temelden yasaklamıştır. Yani Kuran'ın ne yorumu yapılabilir, ne de onun dışında herhangi bir kaynağa başvurulabilir. Bu bir Allah emridir. Gelin isterseniz şimdi kısaca bir de buna bir göz atalım.

İSLAMİYET'İN TEK KAYNAK KİTABI KURAN'DIR VE O'NUN YORUMU DA YOKTUR. TEVRAT VE İNCİL'DE KURAN'LA AYNI EŞ DEĞERDE KUTSAL KİTAPLARDIR.

"***Kurandan başka*** *hangi söze inanacaklar*"(Araf 185)

"O'nun bir kısmı manası apaçık ayetlerdir. bunlar kitabın temelidir. Diğer kısmı da çeşitli manalara benzerlik gösterir. Kalplerinde eğrilik olanlar fitne çıkarmak için ve kendilerine göre yorumlamak için çeşitli manası olanlara uyarlar. ***Hâlbuki onların yorumunu ancak Allah bilir.*** "(Ali İmran 7)

Dünyada hiçbir inanç İslami geleneklerin yarattığı kadar bol materyal ve malzeme yaratmamıştır. Tefsirler, hadisler, fıkıhlar, Ayet–el Kürsiler, Ya–Sin'ler ve daha da neler neler. Mekke'nin dev imari yapılaşmaları arasından Kâbe'nin yolunu bulmak ne kadar zorlaşmaya başladıysa, onca İslami eser arasından Kuran'ı bulabilmekte artık bir o kadar zor olmaya başladı. Dur durak bilmez bir eserler zinciridir almış başını gidiyor. Cami önündeki tezgâhlarda dahi sorsanız, size Kuran'dan çok öncelikle bu eserler takdim edilir de, Kuran en gerilerden gelir . E, ne de olsa Kuran tek başına pek para etmemektedir. Amacı Kuran'ı yaymaktan çok, ilahiyatın sırtından nemalanmak olanların yapacağı şey elbette ki talepe uygun kaynaklar yaratarak öncelikle bunları pazara sunmak olacaktır. Aynı konular üzerinde tekrar tekrar ve her defasında değişik baskı ve yorumlarla basılmadık kitap kalmaz. Rivayete dayanan "Rivayet Tefsiri", söylentilere dayanan "Dirayet Tefsiri", yorumlara dayanan "İşare Tefsiri" ve daha da bunlar gibi nice nice İslam eserleri. Herbiri de diğerlerinden mutlaka birtakım farklılıklar içermeli ki satılabilsin. Ortaya ne kadar eser çıkmışsa, bilin ki bir o kadar da Kuran'dan uzaklaşma başlamış demektir. Uzaklaşan sadece Kuran mı? Onca türedi eser arasından ara ki Allah'ı da, bulabilesin. Yüce yaradan her eser ve kitapta birbirinden farklı silüetlerle karşımıza çıkar durur ve ucu bucağı görünmeyen bir eser denizinde boğulup, kaybolur.

Allah'ın hükümranlığından ziyade kendi hükümdarlıklarını sağlamlaştırmaya çalışanlar sayesinde hamdolsun, İslam fabrikalarında üretilmedik tuğla ve harç kalmamıştır. Efendim neymiş, "peygamber sözleri hadisler" miş. Başka neymiş? Tefsir, Fıkıh, Ayet–el Kürsilermiş. Ve bütün bunlarla birlikte, bu ilmiyatların büyük ustaları Seyyid Kutublar, Elmalılı Hamdiler, Muhammed Bedreddinler ve daha da niceleri. Pardon, yüce yaradan kendi kitabı Kuran dururken, bu

kaynaklara da başvurabileceğinize dair size herhangi bir özel hüküm mü buyurdu? Şayet buyurduysa buyrun bulup getirin de biz de öğrenelim. Ama şayet Kuran'ın şahadetine başvurulacaksa hiç boşuna zahmet etmeyin, zira Kuran'da buna işaret eden en ufak bir ibare dahi yoktur. Olmadığı gibi tam tersi, bunun tam aksini buyuran ve her türlü yorumu da yasaklayan şaşmaz hükümler mevcuttur. Sözün kısası, yaradan kendi kelamları dışında bütün kelam ve yorumları kesinlikle yasaklamıştır. Lâkin ne yasaklama getirirse getirsin nafile, zira huylu huyundan, soylu da soyundan asla vazgeçmek niyetinde değildir. Değil ki, Allah'ın onca sarih hükümlerine rağmen imam yine de bildiğini okumaya devam edebilmektedir. Hadi diyelim hadisler doğru. İyi de, o hadislerden birinde bile Muhammed "Kuran dışında bir şey yazmayın, kim Kuran dışında başka bir şey yazmışsa onu yok etsin" demiyor muydu? Kaldı ki,bu konuda ikna olabilmeniz için illa ki hadislere başvurmanıza da pek gerek yok, zira Kuran'da bu yasaklamaya işaret eden hükümler zaten bolca mevcut. Örneğin *"Şüphesiz onu toplamak ve okumak bize aittir.","O halde, biz onu okuduğumuz zaman, onun okunuşuna uy","**onu açıklamak yalnızca bize aittir.**"*(Kıyamet 17'den 19'a) ayeti kerimeleri gibi. Ayet-i kerimelerin kastettiği şey çok açık. Ayet hükümlerinde Hz. Muhammed'in bile Kuran ayetleri üzerine yorum yapması, Kuran kelamlarına ters düşücü tek bir söz söylemesi yasaklanıyor ve kendisinden Kuran'ın okunuşuna bire bir uyması isteniyor. Ayet de, Kuran'ın ne yorumunun, ne de herhangi bir açıklamasının asla yapılamayacağını en iyi vurgulayan ifade de; ***"onu açıklamak yalnızca bize aittir"*** ayeti kerimesidir. Gördüğünüz gibi, Allah hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde Kuran'ın açıklanma ve yorumlanma yetkisinin sadece kendisinde olduğunu hükme bağlamakta ve kendisi dışında bütün kelam ve açıklamaları da yasaklamaktadır. Bu yasaklamaları benzer biçimde daha birçok ayetinde de tekrar tekrar sıralamaktadır. Örneğin; *"Onlar, ilmini kavrayamadıkları ve kendilerine **yorumu gelmemiş** olan bir şeyi yalanladılar."*(Yunus 39) gibi.

Ayrıca şu dillere destan ve cümle islam alemini uğraştıran tefsir ya da hadis gibi ilmiyatlar da acaba ne derece doğrudur ve kendilerine ne kadar güven duyulabilir, bu da bir hayli tartışma konusudur. Çünkü İslam tarihinde yaşanmış olan birçok olay ve hadise bu ilmiyatlar ve yazarlarının niteliği üzerine bir hayli gölge düşürmekte ve dolayısıyla da bu kaynakları bir hayli şaibeli hale getirmektedir. Bir tek tarihte ki mezhep çatışmaları dahi, hadislerin değişik şekillerde ve mezheplerden birinin amacına yönelik olarak tanzim edilmiş olma ihtimalini zaten yeterince arttırmaktadır. Tarihte İslam devletlerinin İslamiyet'in seyri

üzerinde oynadıkları onca kirli ve entrikalı rol ayyuka çıkmışken, Abbasilerin egemenliği altında yazılmış meşhur hadis kitaplarından biri olan "Kütüb–i Sitte" ye bile ne kadar güven duyulabilir ki? O dönemlerin birçok samimi Müslümanı da zaten yeterince güven duymamış olmalı ki, "Mutezile" adında bir İslam ekolü oluşturarak, hadisçiliğe karşı çıkıp Kuran'ın esas alınması gerektiğini savunabilmişlerdir. Ayrıca hangi güvenden bahsediliyor Allah aşkına ? Bugün değil sadece hadislere, tefsirlere güvenmek, Hz. Muhammed sonrası İslamiyet sürecine dahi güvenebilmek, bugün ortaya çıkan pek çok tarihsel gerçekler itibariyle zaten mümkün değildir. Hz. Muhammed sonrası yaşanan süreç, zaman içerisin de sürekli yozlaştırılan, asli köklerinden uzaklaştırılan ve de egemenlerin hizmetine sokulan bir İslamiyet sürecidir. Hz. Muhammed dönemin de ise ne saltanatlaşmış bir İslamiyet vardır ne de Kuran dışında herhangi bir kaynak. Hz. Muhammed döneminin o mütevazi İslami yaşam tarzı yerini zamanla şayet egemenlerin, finans çevrelerinin ihtişamlı saray yaşantılarının konuştuğu lüks bir İslami yaşam tarzına bırakabildiyse, orada müminlerin oturup, bütün bu yoz sürecin içerisinden gelme tefsir ya da hadis gibi birtakım kaynaklara ne derece güven duyulup duyulamayacağını çok iyi hesap etmesi gerekir. Bütün bu gerçekler ortadayken, hadis gibi kaynakların değil sadece güvenilirliğini konuşmak, bunların bir defa en başta varlıklarının dahi ne derece doğru olup olmadığını konuşmak gerekir.

Kuran'ın yeterli olup olmadığı hususunda müminlerin şayet memnun kalmadığı bir durum varsa, yapılması gereken tek şey, Kuran dışı kaynaklara müracaat etmek ya da usturupsuz yorumlarla Kuran boşluklarını doldurmak değil, Allah'tan daha yeterli olabilecek yeni bir kitap indirmesini niyaz etmektir. Bu önerimize de şayet sıcak bakılmadıysa, bu durum da bilinsin ki kaynak kullanmaksızın sadece Kuran'ın dediklerine uymaktan başkaca hiçbir yol yoktur. Bizler bugünkü Kuran'ın yetersiz ve yanlışlarla dolu olduğunu zaten biliyoruz. Bu tespit bizler için bir haktır, müminler için ise günah. Kuran'ı baştan sona şaşmaz bir biçimde benimseyip, kabul etmiş bir müminin Kuran'ı ne yetersiz bulmaya ne de özel bir takım yorumlar yapıp içindeki boşlukları doldurmaya hiçbir şekilde hakkı yoktur. Zira Kuran "*Yerin karanlıklarında bir tek tane, yaş, kuru bir şey yoktur ki* ***apaçık kitapta bulunmasın***"(En'am 59) diyerek her bilginin sayfaları arasında zaten mevcut olduğuna hükmetmiştir. Bu nedenle asla "ben şu konuda Kuran'ı eksik buldum da, o nedenle şu kaynağa başvurma ihtiyacı duydum" diyemezsiniz. Kuran'ın sunduğu bilgiler dışında konulara ışık tutabilecek ne bir kişi vardır, ne de herhangi bir kaynak. Çünkü, Allah kulla Kuran ve

dolayısıyla da kendisi arasına girebilecek her şeyi yasaklamıştır. Allah Kuran'ı her bilgiyi ondan öğrensinler diye kullarına göndermiş ve tebliğ içinde peygamberleri görevlendirmiştir. Kullar da öğrenmeleri gereken her şeyi hiçbir kimse ve kaynağı araya sokmaksızın bizzat Kuran'dan bulup, öğrenir. Ne kadar katı ve acımasız değil mi? Acı ama gerçek!

Kuran üzerine yorum yapmak ve açıklamalarda bulunmak değil sadece müminlere, peygamberlere bile tanınmış bir hak değildir. Hz. Muhammed'e *"görevin sadece kitabı tebliğ etmektir. Hesap görmek ise bize aittir."*(Ra'd. 40) denmiş olmasının nedeni de zaten budur. Peygamberlere düşen görev kendilerine tebliğ edilen kitaplar üzerine herhangi bir yorum ya da açıklamada bulunmak değil, yalnızca kendilerine tebliğ edilmiş olan kitapları kullara ulaştırmaya çalışmaktır. Tanrının kitaplarına verdiği önem o kadar büyüktür ki, bu hususta kitap gönderdiği peygamberlerine dahi tam olarak güvenmemektedir. *"Hiçbir peygambere emanete hıyanet etmek yakışmaz. Bu olacak şey değildir."*(Al–i İmran 161). Aynı ayetin devamında gelen kerimelerinde de, şayet buna yeltenen herhangi bir peygamber olursa, onu nasıl cezalandıracağına hükmetmektedir. *"Kim emanete hıyanet ederse, kıyamet günü günahı boynuna asılı olarak gelir"*.(Al–i İmran 161). Bu hüküm her ne kadar peygamberler için buyurulmuşsa da, *"her kim ki"* denmiş olmasıyla herkesin kastedildiği çok açık. Hal böyle olunca, Kuran'ı artık ne yorumlayabilmek ne de farklı kaynaklara çekebilmek artık imkansızlaşır.

Ama bütün bunlara rağmen, ilahiyatçılar gerek başka kaynaklara başvurarak, gerekse de işin içine kendi yorumlarını katarak Kuran'ı yine de kendilerince düzenlemeden duramazlar. Bütün bu eylemler Kuran'ın ilahiyatçılar tarafından da yetersiz bulunduğunun gizli bir itirafından başka bir şey değildir. Hristiyanlık'ta ve Musevilik'te Tevrat ve İnciller'in, ilahiyatçıların ilave yorumlarıyla sunuluşuna pek rastlanılmaz. Bu tür sunumlar genellikle İslam ilahiyatçılarına mahsustur. Bu farklılığın en önemli nedeni, Tevrat ve İnciller'in kendi içeriklerin de belli bir sistem ve retoriğe sahip olmasıdır. Her ne kadar o kitaplarda da kritiği yapılabilecek çok şey olsa da, konu, hikâye ve kişiler Kuran'a nazaran yine de çok daha net ve belirgindir. Kuran'da ise bu özelliklerin çoğu yoktur. Kuran ayetleri, tabiri caizse son derece dağınık, parçalanmış ve amorf bir haldedir. Bu durumda da, ilahiyatçıların işin içine başka kaynak ve kendi yorumlarını katması elbette ki kaçınılmaz olmaktadır. Tefsir ve hadis türü kaynaklar da zaten bu ihtiyaçtan doğmaktadır. Ama her ne tür ihtiyaçtan dolayı olursa olsun, bu tür araçların devreye sokulması Kuran'ın temel hükümleri açısından yine de son derece yanlıştır. Zira ihtiyaç falan derken işin içine tefsir ve hadisler dışında da katılmadık şey

bırakılmamış ve Kuran'ın artık iyice suyu çıkarılmıştır. Kuran'dan her uzaklaşma üfürükçülük, muskacılık gibi Kuran hükümlerine tamamen ters bir çok kurum ve ibadet şekillerinin araya girmesini beraberinde getirmiş ve bütün bu yanlış ibadet şekillerinin İslamiyet ve Kuran hükümleri yanında belli bir meşruiyet kazanmasına yol açmıştır. Neticede de Allah ile kul arasına, kendisine özel vekalet ve ayrıcalık tanıyarak girmeyen hiçbir kişi ya da kurum kalmamıştır. Müminlerin dikkati de Kuran ve onun öğretilerinden çok, genellikle hep bu gibi kurum ve kişilere yönelir. Hâlbuki Kuran hükümleri açısından bir cami imamının dahi görevi, cemaati dini konular da aydınlatmak değil, sadece onların ibadetlerine hizmet etmektir. Müminlerin inançlarını imam ya da herhangi başka birilerinden öğrenmesi diye bir şey asla söz konusu olamaz. Mesele eğer ki öğrenmekse, müminler bu öğretileri yalnızca Kuran'dan öğrenir. Kuran'ı öğrenmemiş bir kişiye de zaten mümin denmez. İslami öğreti ve çağrılar müminlere değil, İslamiyet'e çekebilmek maksadıyla sadece müminlerin dışında kalan kişilere yapılır.

İslamiyet'te kul ile Kuran arasında ki birebir ilişkinin bozulması, Allah ile kul arasında kurulması gereken doğrudan ilişkinin de bozulmasının ve bu ilişkinin tam ortasında bambaşka İslam manzaralarının ortaya çıkmasının ana nedenidir. Muskacılık, üfürükçülük, falcılık, cemaatçilik, şeyhlik, şıhlık, krallık, Telli Babalar, Eyüp Sultanlar, yatırlar, katırlar, anıt haline getirilmiş mezarlar hep bu kopmanın neticesinde ortaya çıkmış olan son derece yanlış İslami ritüellerdir. Bunların hepsi Allah ile kul arasında ki birebir ilişkiyi, ruhani bütünleşmeyi, transı ve meditasyonu bozan son derece yanlış islami kurum ve geleneklerdir. Herkesin, ayrım gözetilmeksizin "*Herkesin Allah'ın huzuruna bir ve eşit kullar olarak geldiği*", "*kimsenin gaybı bilemediği*" , Hz. Muhammed'in dahi görevinin sadece "*Kitabı tebliğ etmek*" olduğu mutlak bir eşitlik konumunda, kim artık çıkıp da "Ben başkalarından üstünüm" ya da "kutsal bir misyonum var" diyebilir ki? Hz. Muhammed bile "*ben neyim ki,ben de sizin gibi sadece bir insanım*"(Kehf 110) deme mütevaziliğini gösterebildikten sonra, bizdeki ilahi narsistlere artık yalnızca utanıp susmak düşer. Ama bu megalomanyak narsisler de utanma ve arlanma denen şey ne gezer! İnandıklarını iddia ettikleri Allah'ın kelamları dururken, ha babam de babam durmadan kendi kelamlarını konuşturur ve kendilerine hâlâ birtakım misyonlar biçip dururlar. Ama bilmezler ki Kuran'ın hiçbir yerinde kula biçilmiş özel bir paye ve misyon yoktur. İlahiyatı tek başına temsilen Kuran bunların hepsini yasaklamış ve Allah karşısında herkesi soyu sopu bir kullar olarak hizaya sokmuştur. İlahiyat'ta hiyerarşik

yapılanma ve kişisel ayrıcalık yalnızca Hristiyanlık ve Museviliğe mahsustur. Hristiyanlık da papalık gibi kurumların varlık nedeni de zaten budur. Papa ve kilise tanrının yeryüzünde ki vekil ve temsilcileridir. Tanrı adına günah da çıkarır, aforoz da ederler. İslamiyet ise bütün bu kurumlaşmaları yasaklamış ve "Allah'a şirh koşma" olarak nitelemişken, artık kim çıkıp da kendisini diğer kullardan üstün görerek Allah'a vekili tayin edebilir? İşte İslamiyet'in en güzel ve takdire şayan ayrıcalıklarından birisi de budur.

İslami geleneklerin Kuran'ın temel yasalarından uzaklaşmasının ana nedeni, tarihte olduğu gibi bugün de mevcut sistemden kaynaklanan üretim ilişkileri ve bu ilişkiler üzerinde yaşanan sınıf çatışmalarıdır. Ekonomik gücü elinde bulunduran egemen sınıfların, üzerlerin de hakimiyet kurmuş olduğu sınıfları kontrol etme ve yönetme ihtiyaçları, bu ihtiyaca en önemli katkıyı sağlayacak olan inanç ideolojilerinin de zamanla egemenlerin eline geçmesine ve onların çıkar ve menfaatleri doğrultusunda kullanılmasına yol açmış, sonuçta da artık inançların insanlara değil, egemenlerin inançlara hükmetmeye başladığı bir dönem başlamıştır. Siyasal ve sınıfsal bir güce tâbi kılınmış inanç ideolojisinin hakim olduğu bir yerde, Allah'ın hakimiyet ve hükmünden bahsedebilmek artık ne yazık ki çok zordur. Bu durum, inançların gerçek özlerinden koparak yozlaşma sürecine girmelerinden başka bir şey değildir. Bu yozlaşma sürecinin en çok gözlemlendiği ülkeler de genellikle İslam ideolojisinin hâkim olduğu ülkelerdir, zira bu ülkelerde toplum, her ne kadar kapitalist üretim ilişkileriyle eklemlenilmeye çalışılıyor olunsa da, daha çok feodal ilişki ve geleneklerin hâkimiyeti altındadır. Dolayısıyla, insanlar artık yalnızca Allah'ın değil, şeyhlerin, şıhların ya da aşiret reislerinin de kullarıdır. Osmanlı İmparatorluğun da "Herkesin padişahın kulları" olarak sıfatlandırılmış olmasının nedeni de zaten bu değil midir? Hâlbuki, Kuran insanların Allah'tan başkasına kulluk etmelerini kesinlikle yasaklamıştır. Bütün kulların tek bir hâkimi vardır, o da sadece ve sadece Allah'tır.

Velhasıl, İslamiyet'in Arap çöllerinden başlayan ve herkesi ferahlatan ılımlı rüzgarları, ne zaman ki sadece feodal kral ya da şeyhlerden yana esmeye başlamıştır, işte o zaman ne bu ılımlılıktan, ne de özgürlük, eşitlik, kardeşlik kavramlarından eser kalmamıştır. İslamiyet'te Asr-ı Saadet sonrası başlayan dönem, İslamiyet'in her açıdan değişim ve erozyona uğradığı bir dönemdir. Allah'ın kullara değil, kralların, sultanların artık kullara da Allah'a da hükmetmeye başladığı bir dönemdir. Bu yozlaşma süreci içerisin de, sınıfsal hâkimiyet ve egemenliğin idamesi için müminlerin şaşırtılması ve Kuran'ın da

bastırılması için yapılması gereken ne varsa hepsi yapılmış, kullar kendi haklarını gözeten Kuran hükümlerinden bilinçli ve sistemli olarak sürekli uzak tutulmaya çalışılmıştır. Bunlar yeterli olmadığın da, kanun gücünde kararname çıkartmaktan da kaçınılmamıştır. Örneğin; Osmanlı'da padişahlara kardeşlerini öldürme yetkisini veren "Fetva'lar" gibi!

Kemalist ya da inançsızları İslamiyet'i ortadan kaldırmaya çalışmakla tenkit edenler, Osmanlı'nın bu Kuran tahrifatları karşısında ise tek laf etmezler. Bu takiye politikaları başka alanlarda da zaten yine aynı değil midir? Bol bol demokrasi nutukları atıp, Adnan Menderes'lerin idamlarına karşı çıkarlar, lakin Demokrat Parti'nin o zamanlar her türlü muhalefeti bastırdığı anti demokratik uygulamaları üzerin de ise hiç durmazlar. Bu çifte standart sahiplerinin ne inançlarının samimiyetinden bahsedilebilir, ne de demokrasi anlayışlarının tutarlılığından. Çünkü, inanç onlar için yalnızca kullanılabilecek bir malzemeden ibarettir. Zaten bu nedenledir ki "Rızıklarınızı fakir fukaraya dağıtın da görelim" dediğimizde elleri ceplerine varmaz, zira ceplerinde akrep dolanmaktadır! Sonra da her ne hikmetse bunun adı İslam olur, iman olur. İslamiyet şüphesiz ki çoğu konuda ileridir, lakin onların anladığı meyanda değil. İlk çıktığı anlardaki o komünal yaşam biçimleriyle ve Kuran'da da ifadesini bulmuş olan "eşitlik" hükümleriyle ileridir. Yoksa bugünkü o çarpıtılmış ve dejenere edilmiş haliyle değil. İslami yozlaşma her alanda hissedilmektedir. İslamiyet'in ana felsefesi ve ruhundan geriye çok az şey kalmıştır. Bu olumsuz ve çirkin tablonun müsebbibi ne inançsızlardır, ne de başkaları. Bunun sorumlusu doğrudan, asırlardan beri inanç ideolojileri üzerinde oynamış olan ve bugün de daha hâlâ oynamaya çalışanlardır. Hem de öyle bir oynarlar ki, tek kelimeyle Kuran'ın dahi canına okurlar. Nasıl mı? Bir göz atalım isterseniz...

KURAN'IN BİLİNÇLİ ÇARPITILMASI

"*Allah kelamları üzerinde oynanmaması*" gerektiği Kuran'da hükme bağlanmışken, çoğu ilahiyatçının Kuran ayetleri üzerinde yapmadığı tahrifat kalmaz. Yeri gelir ayet kelamlarını değiştirir, yeri de gelir ayetleri kendi kafalarına göre yorumlarlar. Bu marifetli yorumlar sayesinde de Kuran her defasında yepyeni versiyonlarla karşımıza çıkar durur. Allah'a akıl hocalığı yapmaktan başka hiçbir anlama gelmeyen bu marifetli uyarlama faaliyetlerine karşın, Kuran'ın konuya dair hükümleri ise çok açıktır. Kuran, "*Yerin karanlıklarında bir tek tane, yaş, kuru birşey yoktur* ***ki apaçık kitapta bulunmasın*** "(En'am 59), "*İndirdiğimiz* ***apaçık*** *delilleri, bildirdiğimiz dosdoğru yolu, insanlara Kuran'da* ***tamamıyla*** *anlattık*"(Bakara 159) diyerek, içeriğinde açıklanmamış hiçbir şeyin olmadığına hükmetmektedir. Ayet hükümlerinin neyi kastettiği o derece açık iken, ilahiyatçılar da ya bir kasıt ya da zekasal bir özür olmalı ki, ayetleri yine de delik deşik etmeden duramazlar. Söyler misiniz Allah aşkına, Kuran "***Tamamiyle*** *anlattık*" ifadesiyle sizce ne kastetmektedir? "Hayır, biz aslında her şeyi anlatamadık, buyrun biraz da siz anlatın" mı, yoksa "Sizin herhangi bir şey anlatmanıza gerek yok, zira biz müminlerin öğrenmeleri gereken her bilgiyi "*Kuran'da zaten* ***tamamıyla*** *anlattık*" mı? Bunun sorusu dahi olamaz, çünkü elbette ki ikincisini. Bunun böyle olduğu Kuran'ın birçok ayetinde de zaten tekrar tekrar teyit edilmektedir. Örneğin; "*Allah size* ***her muhtaç olduğunuz şeyi bildirip, açıklayan*** *kitabı indirmişken, başka hakem mi arayacaksınız?*"(En'am 114) gibi. Bilmiyorum, burada acaba "***her***" kelimesinin altını ikinci bir defa çizmeme gerek var mı?

Bu temel hükümlerle alındığı takdirde, Kuran'ın artık ne bir kelamına dokunulabilmesi ne de dokunulmazlığa sahip kutsal ayetleri üzerinde özel birtakım yorumlara gidilebilmesi asla mümkün değildir. Ne yani, Allah günümüz realitesini göremedi de -sürme haşa-, Kuran'ın günümüze uyarlanma görevini yoksa bu aklı kıt ilahiyatçılara mı devretti? Hani Allah gaybı, geçmişi, geleceği velhasılı kelam her şeyi bilendi? Bir de utanmadan çıkıp Kuran'ın her daim geçerli tek evrensel kitap olduğu iddia edilip durulur. Kuran madem ki "ezelden gelip, ebediyete uzanan" ve içeriğinde de her tür evrensel bilgiyi barındıran bir hak kitabıdır, o zaman nasıl olur da yetersiz bulunup, günümüze uyarlanmaya çalışılır. Kuran'ı eğer ki Allah'tan gelme ve günümüzde de geçerli yegâne kitap olarak kabul ediyorsanız, onun hiçbir yoruma gereksinim duymayacak kadar tüm bilgilere haiz bir kitap olduğunu da peşinen kabul etmek zorundasınızdır. O zaman ilahiyatçılara düşen tek şey vardır, seslerini

kısıp oturmak. Tabi bir de, insanları "*Bütün hakikatlere sahip*" Kuran ile artık tamamen baş başa bırakmak.

Ama ilahiyatçıların çoğunda bu sorumluluk duygusu ne gezer. Allah'ın ilahiyatından çok, kendi ilmiyatlarını konuşturmakla iştigal ilahiyatçılar, Allah kelâmlarını son derece yetersiz bulmuş olmalılar ki Kuran'a katmadık şey yine de bırakmazlar. Ama bilmezler ki, Kuran ayetleri üzerinde oynayarak, olmuş ya da olacak her şeyin kendisinde yazılı olduğu ve sadece Allah katında mevcut olan Levh–i Mahfuz'a da dokunmuş olmaktadırlar. "*Bu Kur'an, Allah'tan başkası tarafından uydurulmamıştır. O kendinden öncekileri doğrulayıcı ve Kitabı açıklayıcı olarak, indirilmiştir.*"(Yunus 37). Kuran tahrifat eylemleri kendisini en çok da, Kuran'ı günümüz realitesine uyarlama, yani Kuran restorasyon faaliyetleri sırasında gösterir. Hem de öyle bir gösterir ki, günümüz bilimsel verilerinden getirilip Kuran'a yerleştirilmedik şey bırakılmaz. Bu sayede de Kuran'a güya evrensel ve bilimsel bir nitelik kazandırılacağı sanılır.

Kuran restorasyon ve düzenleme sanatının en önemli ustalarından birisi, ilahi kurumlaşmanın üst mercii olarak kabul edilmiş olan Diyanet'tir. Diyanetin Kuran'a olan çağdaş katkılarını doğrusunu söylemek gerekirse takdir etmemek mümkün değil. Bunu daha iyi anlayabilmek için Diyanet'in yapmış olduğu bazı ayet meallerine kısaca bir göz atmakta yarar var. "*İnsanların kendi işledikleri* (kötülükler) *sebebiyle* ***karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır.*** *Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı* (kötü) *sonuçlarını* (dünyada) *onlara tattıracaktır.*"(Rum 41). Bu Diyanetin ayet mealidir, ama yanlış bir mealdir. Çünkü. ayet'in doğru mealinde konu aynen şöyle geçmektedir. "*İnsanların kendi elleriyle kazandıkları şeyler yüzünden karada ve denizde bozgun çıkar. Allah'ta belki dönerler diye yaptıklarının bir kısmını onlara tattırır.*" İlk bakışta aralarında sanki hiçbir fark yokmuş gibi görünen her iki ayet arasında aslında dünya kadar fark var. Eğer ki bunu göremediyseniz açıklayalım. Ayetin doğru mealinde, "*İnsanların işlediği kötülük*" olan Allah'a eş koşmalar yüzünden Allah'ın " *karada ve denizde* " örneğin, fırtına gibi yarattığı bazı "*bozgun*"lar ile kâfirleri cezalandırdığı ve bu cezalar sayesinde de bazılarının Allah'a eş koşma günahından "*belki*" vazgeçebileceği anlatılmak istenmiştir. Bir önceki ve bir sonraki ayetlerde de, bozgunun "*Allah'a eş koşmalar*" nedeniyle gerekçelendirildiği zaten açıkça belirtilmektedir. "*De ki: 'Yeryüzünde dolaşın da önceki milletlerin sonlarının nasıl olduğuna bakın'.* ***Onların çoğu Allah'a ortak koşan kimselerdi.***"(Rum 42). Art arda gelerek, birbirini tamamlayan ayetlerin seyri içerisin de konu son derece anlaşılır

bir halde iken, Diyanet gerek parantezler açarak, gerekse de doğrudan ayet kelamlarıyla oynayarak konuyu alır getirir ve günümüzün flaş konularından olan biri olan Ozon tabakasının delinmesi ve buzulların erimesi gibi ekolojik bozulma hadiselerine bağlar. Bundan güdülen amaç bellidir, çünkü bu sayede "Bak bu konu Kuran'da da geçiyor" denilerek müminler güya daha çok inanmaya yönlendirilebileceklerdir. Beni belki teferruatlar üzerinde çok duruyor olmakla tenkit edebilirsiniz. Fakat unutmayın ki, konusu edilen kitap sıradan bir kitap değil, Allah kelâmı bir kitaptır. Kul elinden çıkma herhangi bir kitabın ayrıntıları üzerinde belki pek durulmayabilir, lakin konu Allah'tan gelme olduğu iddia edilen bir kitap olunca işin rengi değişir. Zira Allah'a ait kelâmların tek bir tuğlasının dahi yerinden oynamaması gerekir. Ama ne yazık ki oynatılabileceği kadar oynatılmış ve Allah'a ait bazı kelâmlar müminlerin daha çok inanabilmelerini sağlayabilmek maksadıyla bir çırpıda değiştirilip kenara atılmıştır. Hâlbuki değiştirilmese ayetin ne demek istediği ve neyi kastettiği çok açık. Ayet de ne doğanın bozulmasından bahsetmekte ne de bu bozulmaya insanların neden olduğundan. Üstelik Diyanet bir de kaş yapiyim derken göz çıkartmıştır. Neden mi? Çünkü ayet insanların doğayı bozmasından değil, tam tersi, Allah'ın doğayı bozmasından bahsetmektedir. İnsanlar Allah'a eş koşmak da, Allah'ta onları rüzgâr, fırtına gibi doğal afetlerle cezalandırmaktadır.

İşin komik tarafı, Diyanet bir de özrü kabahatinden büyük olacak şekilde açıklama yapma gereği duymuştur. "Yeryüzü, üzerinde taşıdığı sayısız nimetler ve güzelliklerle insana emanet edilmiştir. Bu emanete, ancak onun tabii dengesini koruyarak riayet edilebilir. Hâlbuki insan eliyle yeryüzünün tabii dengesi bozulmaya başlamıştır. Teknolojik gelişmelerin ortaya çıkardığı çevre sorunları, sanayi atıkları ekolojik dengeyi bozmaktadır. Bunun sonucun da toprak, su ve hava kirlenmekte ve zehirlenmekte, nice hayvan ve bitki türleri yok olup gitmektedir. Hatta bu bozulmanın genetik bozulmaya bile yol açması söz konusudur. Buna bir de sosyal hayattaki bozulma eklenince insanın, Allah'ın koyduğu değerleri dikkate almamasının acı faturası ortaya çıkmaktadır". İşte şimdi dikkat! Zira Diyanet bütün bu açıklamaları, günümüz açısından aslında son derece doğru ve yerinde, lâkin ayet açısından ise son derece yanlış olan bambaşka bir yere bağlamaya çalışmaktadır. "Ayette yeryüzünün bu şekilde bozulmasına sebep olan insanın, bunun acı sonuçlarının bir kısmını dünyada tadacağına, asıl cezanın ise ahrette olacağına işaret edilmektedir. İnsanın yapıp ettikleri sonucu karada ve denizlerde ortaya çıkan bu bozulmaya asırlarca önce işaret edilmiş olması dikkat çekici değil midir?"(Diyanet ayet yorumu). El insaf. En çok da neye üzülüyorum

biliyor musunuz. Kuran'ın gerçekten yetersiz kalması nedeniyle, Diyanet ve çoğu ilahiyatçının içine düştüğü aciz duruma. İnançlara elbette ki saygılıyız, lakin mesele bizim saygılı olmamız da değil ki. En başta ilahiyatçıların Allah'a da, müminlere de saygılı olmasında. Diyanetin ekolojik dengenin bozulması üzerine ileri sürmüş olduğu bu son derece yerinde ve doğru tesbitleri bizler elbette ki takdirle karşılıyoruz. Lakin, bakalım aynı taktiri acaba yüce yaradan da gösterebilecek mi? Zira, ne de olsa ayetleri ile oynanmıştır.

Kuran'da ki tahrifatlar zinciri bir tek Diyanet ile de sınırlı kalmaz. Çoğu ilahiyatçının önemli katkılarıyla alır başını gider. Bu katkının önemli ustalarından birisi de sayın F. Gülen'dir. Gülen Kuran'a katkı sağlamak maksadıyla öyle bir kendinden geçer ki, yeryüzü coğrafyasını dahi tanıyamaz bir hale gelir! Kuran'ın öncelikle Arap coğrafyası için indirildiğini dahi unutan hoca, üstüne üstlük bir de ırkçılık yaparak kendi tabiriyle "Elin Arabı" na sataşır. "Kuran'da yer alan tasvirlerin, o günkü Arabın aklının köşesinden bile geçiremeyeceği bir orjinalliğe sahip olduğu"[6] iddiası ile işe başlayan hoca, Kuran'dan getirdiği bir ayetle de bu iddiasını pekiştirmeye çalışır. Bu ayetin hangisi olduğunu şimdilik bir kenara bırakıp, hocamızın öncelikle şu Araplar hakkındaki kanaati üzerine birkaç laf edelim isterseniz. Zira görünen o ki, sayın Gülen, Kuran'ın öncelikle Araplar için indirilmiş bir kitap olduğunu birhayli unutmuşa benziyor. "Kuran'da yer alan tasvirlerin o günkü Arapların aklının köşesinden bile geçmemesi "de ne demek oluyor? Kuran tasvirleri ya da anlatılarından "o zamanın Arapları" bir şey anlamayacak da, Arap dahi olmayan F. Gülen mi anlayacak? Sayın Gülen hiç merak buyurmasın, zira Kuran'ı ve içinde "yer alan tasvirleri" gerek o zamanın, gerekse de bugünün Arapları çok daha iyi anlar da, kendisi o kadar anlayamaz, zira Kuran "*şehirlerin anası olan Mekke'de ve çevresinde bulunanları uyarsın.*"(Şura 7) diye asıl Mekke Arapları için gönderilmiştir de, yurdum insanı Gülen için gönderilmemiştir. Gülen besbelli ki, kendi ilahiyat kariyerini düşünmekten, Kuran'ın ne bu önceliğini ne de inceliğini görememiş. Göremediği içinde "elin arabı" na sataşmıştır. Söz konusu ilahiyat oldumu sayın Gülen'in aşağılamadığı kimse de zaten pek kalmaz. Allah'ın hükümlerini beğenmez, değiştirir, "o zamanın Arapları" nı hor görüp aşağılar, "Kuran'ın ilmi hakikatinden herkes bir şey anlayamaz" diyerek çıkıp anlayan tek kişi olarak kendisini lanse eder ve neticede de bir çırpıda Allah mertebesine ulaşır. Geriye artık sadece "Enel Hak" demediği kalmıştır. Müritleri ve cemaati de bütün bu

[6] F. Gülen Web sitesi, "Kuran'ın Uslubundaki Mucize" adlı yazısından.

palavraların peşi sıra takılıp gider. Gidenler bir tek müritleri olsa hadi yine neyse diyicez, zira Makyavelist politikaları kendisine esas almış nice mum aydını da, hocanın lafları peşisıra değil belki ama, saçtığı paraları peşinden bir türlü ayrılamaz, sonra da çıkıp "aydınız" diyerek ortalarda utanmadan hava atıp dururlar.

Şimdi de gelelim Gülen hocamızın "o zamanın Araplarının anlamaz " dediği şu meşhur şeyin ne olduğuna. Hocamızın işaret etmeye çalıştığı gizemli şey Nur Sûresinin 40. ayetinde gizlidir. Konuya aslında hocamızın son derece yanlış ayet mealiyle giriş yapmak vardı ama, gelin isterseniz biz yine de ayetin önce doğru mealiyle işe başlayalım. "*Ev ke zulumâtin fi bahrin lucciyyin yagşâhu mevcun min fevkıhî mevcun min fevkıhî sehâb(sehâbun), zulumâtun ba'duhâ fevka ba'd(ba'dın), izâ ahrace yedehu lem yeked yerâhâ ve men lem yec'alillâhu lehu nûren fe mâ lehu min nûr(nûrin)*" yani; "***Onların*** *amelleri, engin denizdeki karanlıklara da benzer. Üst üste dalgaların kapladığı bir deniz. Daha üstünde de bulutlar var. Birbiri üstüne karanlıklar. Elini çıkarsa göremeyecek halde. Allah'ın ışık vermediği kişiye hiçbir ışık bulunamaz* "(Nur Sûresi 40). Hepinizin de rahatlıkla gözlemleyebildiği üzere, ayet kâfirlerin içinde bulunduğu cehalet durumunu, denizlerin karaltılarından başlayarak koyu bulutlara kadar uzanan üst üste binmiş karanlıklara benzetmekte ve bu karanlıklar içinde onlara şayet Allah tarafından bir ışık sunulmayacak olursa bu karanlıklardan asla çıkamayacaklarına işaret etmektedir. Ayetin daha başlangıçta "*onların*" diyerek kastettiği kişiler kâfirlerden başkası değildir. "*Onların*" kâfirler olduğu bir önceki ayet tarafından da zaten teyit edilmektedir. "*Küfre sapanlara gelince, onların amelleri çöldeki serap gibidir ki, susuzluktan bunalan onu su sanır. Ama ona yaklaşınca hiçbir şey bulamaz; yanında Allah'ı bulur; O da onun hesabını eksiksiz bir biçimde görür. Allah, hesabı çok çabuk görendir.* "(Nur 39). Konuyla bağıntılı ve dediklerimizi pekiştirici olan bir sonraki ayet de ise, konu artık yeterince anlaşılır olduğundan "değinme gereği dahi duymuyorum" diyecektim ama, meğerse değinmek gerekiyormuş, zira hocamız en basit şeyleri dahi anlamakta bir hayli zorluk çekiyor.

"Arap'ın aklının alamayacağı kadar" gizemli olan şey meğerse Nur Sûresi 40. ayetinde gizlenmiş olan "ölü dalgalar" mış da, bunu ne o zamanın Arapları, ne de bizler görememişiz! Konuyu daha iyi anlayabilmek bakımından, gelin isterseniz hocamızın ayet üzerine yapmış olduğu şu yoruma bir kulak kabartalım. "Arap yarımadasında yaşayanların Kuran'da tasvir edilen bu ölü dalgaları bilmeleri imkânsızdır. Çünkü bu dalgalar ancak büyük okyanuslarda görülmektedir. Şöyle ki, denizin üstünde olduğu gibi altında da dağlar cesametinde dalgalar

mevcuttur. Kızıldeniz kenarında veya hiç suyun bulunmadığı bir çölde yaşayanlara bu tasviri anlatmak bile çok müşkil olsa gerek. Nerede kaldı ki onlardan biri bu tasviri yapabilmiş olsun. Zaten, adına ölü dalgalar denilen denizaltı dalgalarını, çok daha sonraları büyük okyanuslarda araştırma yapanlar keşfedebilmişlerdi"[7]. Allahu ekber, vallahül azim. Azim ki hem de ne azim. Söyler misiniz Allah aşkına, ayetin siz neresinde "ölü dalgalar" diye bir şey gördünüz? Ya biz okumasını bilmiyoruz, ya da ayet kelâmlarını hocamız kadar merceklemesine göremiyoruz. Üstelikte Kuran Allah'ın tabiriyle o kadar da "*basit ve anlaşılır*" bir kitap iken! Hocamızın nevi şahsına münhasıran yapmış olduğu yorumda "ölü dalgaları" görmeyi bilemem ama, hocamızın birçok paranoya ve halüsinasyonlarını görebilmek mümkün! Gülen filin kuyruğundan tutup süpürge sanmış, neticede de ortaya sadece hocamızın görebildiği "ölü dalgalar" çıkmıştır. Araplar da dâhil olmak üzere şayet hiçbirimiz şu mucize dalgaları F. Gülen haricinde göremiyorsak, bilin ki ya Allah Kuranı anlamamız için değil, anlamamamız için göndermiştir, ya da hoca açık açık bizlerle dalga geçmektedir. Hocamızın bu muhteşem iddiası karşısında inanın işin neresinden başlayacağımı tam kestiremiyorum. Araplar'ın Kızıldeniz'de dâhil olmak üzere denize aslında hiç de yabancı olmadıklarından mı, yoksa ölü dalgaların İslamiyet'ten çok önceleri zaten biliniyor olmasından mı? Gülen, ayeti gerçek içeriğinden uzaklaştırmakla kalmamış, yaptığı yorumları bir de yüzüne gözüne bulaştırmıştır. Ayetin ölü dalgalarla hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen kâfirlerin cehaletleriyle ilgili bir konuya temas ettiğini biraz önce zaten açıklamıştık. Ama hocamız madem temas etmiş, onu kırmamak babından şu ölü dalgalar denen şeyin de aslında ne olduğuna kısaca bir göz atalım isterseniz. Coğrafi literatürde "ölü dalga" denen şey -hocamız dalga geçtiğimizi sanmasın ama- sadece okyanuslarda gözlemlenen bir şey olmayıp, aynı zaman da "hızı azalarak gelen" ya da gençlerin üzerinde bolca sörf yaptığı dalgalardır da. Yani, hocamızın o "cahil Arapları" nın – sürme haşa, ayrıca belirtelim ki Hz. Muhammed'de bir Arap'tır – tam burnunun dibindedir. Kısacası, Hocamızın ölü dalgaları okyanusların altını üstüne getirerek öyle çok derinlerde aramasına hiçmi hiç gerek yoktu!

Hocamızın ayet tahrifatlarının hepsini alıp burada sergileyebilmek mümkün değil. Kitabım da bu türden benzer örneklere yeri geldikçe zaten değineceğim. Kaldı ki, ilahi gerçekleri açıklama kampanyamız da teşhir edilmesi gereken tahrifat örnekleri zaten bir tek Gülen'le de sınırlı

[7] F. Gülen Web sitesi, "Kuran'ın Üslubundaki Mucize" başlıklı yazıdan

değildir. Gülen'den Diyanete uzanan çok geniş bir yelpaze de, pek çok müfessir, ilahiyatçı ve hatta sözde aydın, dolaylı dolaysız, şu veya bu şekilde bu Kuran tahrif eylemlerine rahatlıkla katılabilmektedir. İlahiyatçıları hadi yine bir parça olsun anlayabiliyoruz, ama ya cemaatlerin peşisıra takılıp giden aydınlara ne demeli? Aydın dediğin konu, olay ve hadiseleri her şeyden önce bağımsız bir kişilik ve objektivite ile sorgulamasını bilmeli ve bu niteliğinden de asla ne birtakım politikalar ne de şahsi menfaatler uğruna taviz vermemeli. Ama bakıyoruz, maşallah bizdeki bazı aydınların gerek korkularından olsun, gerekse de kişilik ve karakter yoksunluklarından vermedikleri ödün pek kalmamış. Çağa ayak uydurmaktansa, çağdışı mumlarla aydınlanmayı tercih eden bu tür aydın tiplerinin ne kendilerine, ne de çevrelerine kazandırabileceği hiçbir şey yoktur. Nur Sûresi 40. ayetinde bahsi geçen "*karanlıklar içinde*" kalmış kişiler arasında kim bilir, belki bu türden kişiliksiz ve karaktersiz aydın tipleri de vardır!

Kuran'ın günümüze uyarlanma çabasını ihtiva eden uydurma mealler insanı adeta şok edecek düzeydedir. Ayetler genellikle günümüzün bilgi verileriyle takviye edilerek yeterli bir hale getirilmeye çalışılmakta ve bu yolla da Kuran'ın inandırıcılığı arttırılmak istenmektedir. Uyarlama faaliyetlerini Kuran'ın hemen hemen tüm ayetlerinde izleyebilmek mümkündür. Örneğin, şu ayet mealini ele alalım. "*Görmedin mi ki Allah geceyi gündüzün içine ve gündüzü de gecenin içine sokuyor. Güneşi ve ayı da koyduğu kanunlara boyun eğdirmiştir. Her biri* ***(kendi yörüngesinde)*** *belli bir zamana kadar akar gider.*"(Lokman 29). Mealde güneş ve ay, "belli bir zamana kadar" olan akış sürecinden çıkarılmış ve Diyanetin hünerli elleri sayesinde yörünge gibi daha bilimsel bir kurama oturtulmuştur. Hâlbuki ayetin doğru mealinde yörünge diye bir kavram yoktur. Ama keşke her şey Lokman 29'da olduğu gibi parantez açılımıyla belirtiliyor olabilseydi. Bu takdir de "diyanetin yorumudur" der geçer giderdik. Ama ne yazık ki Kuran'ın çoğu ayetinde tahrifatlar her zaman parantez açılımlarıyla sınırlı kalmaz, çoğu zaman ayet kelâmlarının bilinçli olarak değiştirilme noktasına kadar ulaşır. Tahrifat Lokman 29'da parantez açılımıyla yapılmıştır, zira ayete yörünge diye bir kavramın oturtulamayacağı gün gibi açıktır. Uygun ortamını bulduklarında ise ilahiyatçılar usta bir manevrayla ayetlere ince bir balans ayarı çekmekten hiç kaçınmaz, müminler de bütün bu manevraları birer Allah kelamı sanıp yutar giderler. Örneğin; "*Sizin için* ***işitme, görme ve idrak duygularını*** *yarattı*"(Secde 9) gibi. Ayetin doğru mealinde " *kulaklar, gözler, gönüller* " olarak geçen ifadeler, ayetin yanlış mealinde günümüz tıp terminolojisinin "işitme, görme ve idrak" tanımlarıyla yer değiştirmiştir.

Geriye ise artık sadece "Kulak–Boğaz–Burun mütehassıslığı" denmediği kalmıştır!

Gördüğünüz üzere Kuran'ın tek bir kelimesi dahi değişmemiştir! Anlayamadığım şey, ayetler üzerinde mademki bu kadar rahatlıkla oynanabiliyor, neden o zaman biz çıkıp da "İslamiyet'te reform şarttır" dediğimiz zaman kızılca kıyametler koparılıyor? " Ele verir talkını, kendi yutar salkımı " diye herhalde buna dense gerek. Halbuki, sizin de şahit olduğunuz üzere, İslamiyet'te her türlü reform ilahiyatçıların islamiyetin temelini oluşturan Kuran ayetleri üzerinde bizzat oynaması ile zaten yapılmakta. Geriye yalnızca bunun itiraf edilmediği kalmıştır. Ama işte bu itirafa asla yanaşılmaz, zira ufacık bir itiraf bile bugünkü geleneksel İslamiyet'in tüm bozkırlarını tutuşturmaya yetecektir. O zaman itirafa yanaşmaksızın ayetlere çek ayarı gitsin, müminler de bunları böylece birer Allah kelâmı zannetsin. İyi de, ya Allah? Bırakın Allahaşkına, Allah'ı sanki kaale alanmı var! Allah'ın ilahiyatçılar tarafından ne kadar kaale alındığı o kadar yasaklamasına rağmen ayetleri üzerinde ilahiyatçıların daha hâlâ oynamalarından belli olmuyor mu? Örneğin; "*O, sizi topraktan, sonra az bir sudan, **meniden**, sonra 'alaka' dan yaratandır* "(Mü'min 67) ayeti kerimeleri arasına getirilip "meni" tanımının oturtulması gibi. Hâlbuki ayetin doğru mealinde "meni" olarak geçen herhangi bir kelâm yoktur. Bu tamamen ayeti günümüze uyarlamaya çalışan ilahiyatçıların bir marifetidir. Ayet ise "meni"den değil, "nutfe" den sözeder. İlahiyatçılar "nutfe" yi tutup meniye dönüştürmüşlerdir. Yalnız dönüştürürken de başları dönmüş, bu yüzden de Kuran'ın son derece doğru ve yerinde bir varoluş kuramını tersyüz etmişlerdir. Çünkü, ayetin imha edilen "*nutfe*" si tam da Kuran'ın can alıcı konularından birisi olan yaradılış kuramına denk gelmektedir. Kuran, " biz *bütün canlıları sudan yarattık* " dediği için "nutfe"yi kullanmaktadır. Arapça da "nükte" "saf su"yun karşılığıdır ki, bu karşılık tamı tamına Kuran'ın "her şeyin sudan yaratılma" tezinin ta kendisidir, yoksa erkeğin "meni"sinden yaratılmış olmanın değil. İlahiyatçılar ayeti bilime uyarlayalım derken, Kuran'ın çok daha bilimsel bir kuramını yerle bir etmişlerdir. Yaratılışı erkeğin menisi ve de penisine bağlayarak açıklamak, ayet hükmünü hiçe saymak olduğu kadar, Allahla da düpedüz dalga geçmektir. Ayette ki tahrifat yalnızca "nükte" ile sınırlı kalsa hadi yine neyse diyicez, zira ayette geçen "alaka" nın Diyanet tarafından bir de yorumlanışı vardır ki, sormayın gitsin. Göz üstüne göz çıkarmak diye işte tamda buna denir. Diyanet "alaka" yı, tıp otoriterlerine bile taş çıkartırcasına "erkeğin spermiyle döllenmiş yumurtadan bir hafta zarfında oluşan hücre topluluğunun rahim cidarına asılıp gömülmüş hali" olarak açıklamaya

çalışır. Hâlbuki ayette adı geçen "alaka" nın (min alakın "مِنْ عَلَقٍ") ne rahim cidarıyla ne de sperm, yumurta ya da embriyo ile hiçbir alakası yoktur. Çünkü "alaka" Arapça'da tamamen "kan pıhtısı" anlamına gelmektedir ki, bu "alaka"dan, yani kan pıhtısından hiçbir hücre ya da canlının üreyebilme şansı maalesef yoktur. Diyanet, hiçbir şekilde üreyebilme şansı olmayan "alaka" ya, günümüz tıp literatürünün malzemelerini aşılayarak onu üreyebilir bir hale getirmiş, bu dönüştürme eylemi ise ayeti GDO' lu bir ürün yapmaktan başka bir işe yaramamıştır!

Diyanet Kuran restorasyon faaliyetlerini biyolojiden astronomiye kadar gerekli gördüğü her alanda uygulamaya sokar. Bunlardan birisi de, Allah'ın astronomi bilgisi herhalde bir hayli yetersiz bulunmuş olacak ki, O'nun evren ve yeryüzüne değinen ayetlerinde yapılan düzenlemelerdir. "*Varlığımızın delillerini,* **(kainattaki uçsuz bucaksız)** *ufuklarda ve kendi nefislerinde onlara göstereceğiz ki, o Kur'an'ın gerçek olduğu onlara iyice belli olsun* "(Fussilet 53). Delillerin gösterilip, sunulması, bu yanlış ayet mealinde bir insanın görebileceği kadar olan ufuk boyutundan alınmış ve getirilip "kâinatın uçsuz bucaksızlığı" na vardırılmıştır. Hâlbuki ayetin "ufuklar" diyerek işaret etmeye çalıştığı hat bellidir. Ayet bu hattın bir insanın bakış açısının ulaşabildiği "*ufuklar*" ve "*insan'ın kendi nefsi*" olarak nitelediği iç dünyalarında ki tahayyül gücü ile sınırlı olduğunu " *El afaki ve fi enfusi* " diyerek açık ve net bir şekilde belirtmektedir. Arapça'da "afak" kâinatı değil, tamamen bu dünyadaki bir bakış açısını ifade eden sınırlı bir kelimedir. Diyanet Kuran ayetinin bu sınırlarını ihlal ederek, kendi mealinde "*afak*"ı "kainat'ın uçsuz bucaksızlığı" na kadar vardırmıştır. Bu sayede de, Kuran'ın yine nasıl evrensel bilgilere çok önceden sahip bir kitap olduğunu insanlara yutturabileceğini zannetmiştir. Diyanet Allah'tan çok daha geniş bir bakış açısına sahip olmalı ki, Allah'ın "yer" dediğine o ısrarla "kâinat" diyebilmektedir. Diyanetin bu ısrarlı tavrına, Kuran'ın dünyaya işaret eden hemen hemen her ayetinde rastlayabilmek mümkündür. Örneğin; "*Yollara (***yıldızların dolaştığı yörüngelere***) sahip göğe andolsun ki,*"(Zariyat 7) ayeti kerimesinde rastlanıldığı gibi. Ayetlerin Kuran orjiniyle hiçbir ilgisi olmayacak şekilde çarpıtılıp, değiştirilmesi geleneği bir tek Diyanetle de sınırlı kalmaz. Diyanetin dışında daha birçok ilahiyatçı da ayetleri devamlı orjinal içeriklerinden koparark, farklı yön ve boyutlara taşımaya çalışırlar. Neticede de aynı ayet üzerinde ortaya çıkmadık farklı versiyon kalmaz. Örneğin; Zariyat 7. ayeti üzerinde çeşitli ilahiyatçıların yaptığı birbirinden farklı şu ayet meallerine bir bakalım. " *içinde* ***yörüngeleri olan göğe*** andolsun ki"(Adem Uğur), "*özen içinde yollar ve* ***yörüngelerle donatılmış göğe*** *andolsun ki* "(Ali Bulaç),

"*Mükemmel çizilmiş **yörüngelere sahip göğe** andolsun ki*"(Edip Yüksel), "*Yollarla, **yörüngelerle dolu gök** hakkı için andolsun ki*"(Suat Yıldırım) ve daha da sayılabilecek nice birbirinden değişik ve farklı mealler. Sonrada her ne hikmetse Kuran'ın tek bir kelimesi dahi değişmemiş olur. Kuran şayet günümüzde bile bu derece değiştirilebiliyorsa, çıktığından bu yana Allah bilir daha kaç sefer değiştirilmiştir! Hâlbuki birbirinden farklı mealleri yapılan ayet, hiçbir dolambaçlı yola girmeyi gerektirmeyecek kadar sadece tek bir şeyi anlatmak istemektedir." وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ", "*ve es semai zati el hubuki*" yani "*yollara sahip gökyüzüne andolsunki*". İşte hepsi bu. Ayette ne ilahiyatçıların astronomi bilgilerine göre çizilmiş yörüngelerin adı geçmektedir ne de galaksi ya da yıldızların. Geçmesi de beklenemez zaten, zira o zamanlar ne gezegenler bilinmektedir, ne de yıldız ve yörüngeler. Hal böyle iken, ayeti çıkıp bir de uzay cisimleriyle ve yıldızlarla gelinlik kız gibi donatıp süslemenin hiçmi hiç anlamı yok.

Kuran'ı değişmez bir mutlakiyetle kabul etmiş olan birinin, onun ne tek bir kelimesiyle oynamaya ne de üzerine yorumlar yapmaya hakkı yoktur. Hem bir yandan Kuran'ın tek bir kelimesinin dahi değişmediğini iddia edeceksin, hem de değiştirmediğin ayeti kerime kalmayacak, var mı böyle bir şey? İlahiyatçılar Allah'ın onca sarih hükmüne rağmen Kuran ayetleri üzerinde şayet yine de oynama cüreti gösterebiliyorlarsa, artık çıkıp da kimi Kuran'a dokunmakla suçlayabilirler ki? Bir şeyin açıklamasına neden ihtiyaç duyulur? O şey ya yetersiz ya da yanlış bulunmuştur da onun için. İlahiyatta ikilemlere asla yer yoktur. Bu nedenle ilahiyatçılar mevcut ikilemlerden mutlaka birini tercih etmek zorundadır. Ya işin içine hiçbir yorum ve düzenleme katılmaksızın Kuran'ın olduğu gibi benimsenmesi, ya da yetersizliğinden dolayı üzerinde oynanması gerektiğinin açıkça itiraf edilmesi. İlahiyatçıların bir Kuran düzenlemesinden yana oldukları ise icraatlarından zaten yeterince belli olmaktadır. Aksi takdir de Kuran'ın tek bir kelimesine dahi dokunmazlardı. Artık Kuran'ın değişmediği iddiaları tamamen bir kenara bırakılmalı ve Kuran ayetlerinde yapılması gereken tüm düzenlemeler yapılmalıdır. Bu mutlaka yapılmalıdır, zira Kuran'da birbiriyle çatışıp çelişen bir çok ayeti kerime yeralmaktadır. Bunlar günyüzüne çıkarılarak gerekli düzenlemeler yapılmazsa, bilin ki, ne müminlerin kafa karışıklığının önlenebilmesi ne de İslamiyet'in istikrarlı ve doğru bir yolda ilerleyebilmesi asla mümkün olamayacaktır.

KURAN'DA AYETLER ÇATIŞMASI VE İSLAMİYET'İN YOZLAŞTIRILMASI

" Eğer o Allah'tan başkası tarafından indirilmiş olsaydı, onda mutlaka birçok çelişki bulurlardı. "(Nisa 82)

Çoğu müminin şartlanmış bir ön yargıyla bir Kuran ve inanç kritiği yapılmasını hiç de hoş karşılamayacaklarını biliyorum. Muhafazakâr fanatik zihniyet, inancını tabu haline getirdiği kadar, ona tek bir toz da konsun istemez. Bilinçsiz ve şuursuz bir inanışla bütün sorgulamalardan kaçar, ama neden kaçtığını kendisi dahi bilmez. Sadece kuru kuruya inanır gider. Hâlbuki inanç sadece bir amaç değil, aynı zamanda bir niyet işi de olmak zorundadır. Amaç tek başına alındığı takdir de sadece bir hedef ve sonucu ifade eder, niyetler ise amaçlar doğrultusunda taşınan istek ve arzuları. Arzularımızın gerçekleşebilme şansı da amaçlarımız doğrultusunda sarfedeceğimiz emeğe bağlıdır. Tıpkı, evladını yetiştirme arzusunda ki bir annenin bu uğurda sarfettiği emek gibi. Cinsel ya da duygusal istek ve arzularımızda da zaten böyle değilmidir? Sevgi ve aşk emek ister. İlahi konularda ise bu emek yoğunluk çok daha yukarılara tırmanmak zorundadır, zira sizin de iddia ettiğiniz üzere Allah aşkı -şayet kuru bir laf olarak edilmiyorsa-, beşeri bütün aşklardan çok daha büyük ve kutsal bir aşktır. Yani, Allah aşkı ve inancı doğrultusunda emek sarf etmeyen bir müminin Allah sevgisinin tam olarak yerinde olduğu asla söylenemez.

"Ben bir yaratıcıya inanmak istiyorum" dediniz mi, öncelikle içinizden geçen niyetinizi ortaya koymuş olursunuz. Niyet bir defa böyle konuldumu, sıra bu defa da bu uğurda başlıbaşına emek yoğun bir çalışmayı gerektiren araştırma, inceleme ve kendinizi bilinçli bir şekilde ikna edip inandırma aşamasına gelir. Bu şekilde ele alındığı takdir de, niyetlerin ilk başlarda inanıp, inanmama ile herhangi bir ilgisi olmadığı görülür, zira inanmak ya da inanmamak niyetlerimizin ancak gerçekleştirilme çabaları neticesinde ortaya çıkacak olan sonuçlardır. Kendisini bu retoriğe tabi kılmış her kişinin ulaştığı sonucu benimseyelim ya da benimsemeyelim mutlaka takdir etmek gerekir, çünkü ortada değilmi ki kendisine samimi ve ciddi bir çaba üzerinden ulaşılmış bir fikir vardır. İşte, inanmanın bu temel kuralıyla bakıldığı zaman, inançsızlardan çoğunun inançsızlığı bir amaç olarak önlerine koydukları için değil, inananlardan belki de çok daha fazla inanma niyetiyle yola çıktıklarını, ama neticede inançsızlık fikrine ulaştıklarını görürsünüz. Bu bilinçli eylemlerinden dolayı, inançsızları değil "kâfir" gibi yakışıksız bir takım sıfatlarla tanımlamak, tam tersi, bu samimi uğraşılarından dolayı takdir

dahi etmek gerekir. Yeter ki herkes gerçekten samimi niyetlerle işe başlamış ve bilinçli bir neticeye ulaşmış olsun. Gerisi artık hiçmi hiç önemli değil.

Ama ne yazık ki, yola çoğu zaman bu niyetler ile çıkılmaz. Sonucun yanıtı daha baştan verilir ve ben "inanıyorum" ya da "inanmıyorum" denilerek işin içinden bir çırpıda kolayca sıyrılıp çıkılıverir. Bu şekildeki inançlara peşin ya da ön yargılı inançlar" denir. "Ben bilmem Allah bilir" türünden kestirme yanıtlarda zaten hep bu peşin hükümlü yargıların bir sonucudur. Bu tür inançlar bilince tam olarak çıkarılamadığı için alt yapıdan mahrum kalır. Bilinçsiz ve ön yargılı kabullenişin hakim olduğu bir yerde farklı inanç ekolleri arasında hiçbir mutabakat ve fikir paylaşımı sağlanamaz, çünkü yollar daha baştan birbirinden ayrışmıştır. Ön yargısız hareket edenler arasında ise bunun tam tersi bir durum yaşanır ve inanç farklılığına rağmen bir yakınlaşma sağlanır. Bu durum saygı ve güven açısından inançlar arasında bir kozmopolitizm ve paradoksun doğmasına yol açar. Örneğin, aynı inancı paylaştığımız birilerine daha az güven duyarken, farklı inançtan birilerine ise daha fazla güven duyabiliriz. Güven getirerek birlikte yürüyebildiğimiz kişiler genellikle inancında fanatik olmayan ılımlı kişilerdir. Bu gibi kişilerde demokratik hoşgörü yüksek olduğundan, fikir teatisi ve paylaşımı da o oranda yüksek olur. İnsanoğlunu ehlileştirip yetkinleştiren ve düşünce haznesini geliştirip zenginleştiren de zaten bu fikir paylaşımlarıdır. Paylaşımın olmadığı bir yerde üretim de olamaz. Olamayacağı için ilahiyatın meşhur "Hayat Ağacı" da kurur gider. Hâlbuki önemli olan ilahiyatın olduğu kadar, dünyada ki değişik toplum ve kültürlerin de temel felsefesini oluşturan bu önemli ağacı değişik fikir konumlanışlarımıza rağmen müştereken ve hep birlikte sulayabilmektir.

İşte bu nedenle, baskıya dayanmadıkları sürece bütün fikirlere kayıtsız şartsız mutlaka saygı göstermek gerekir. Aynı zamanda da onlardan yararlanmak, zira o an için savunduğumuz fikirler ola ki yanlış da olabilir. Yanılgılar, konu hele bir de ilahiyat gibi başlıbaşına kayda değer bir alan ise, insanı telafisi de kolay kolay mümkün olamayacak çok büyük hatalara, ilahi tabiriyle günahlara sürükler. Böylesi bir hataya düşmemek için yapılması gereken tek şey, o an için savunu ve düşüncelerimiz ne olursa olsun, bunların her an için bir değişme ihtimalleri de olabileceğini hesaba katarak, dışımızdaki farklı fikirlere bir parça olsun kapı aralayabilmektir. Örneğin; bize göre inananlar büyük bir yanılgı içerisindedirler. Yalnız yanlış anlaşılmasın, yanılgı burada bir yaratıcı fikrine inanılıyor olmasında değildir. Yanılgı tanrı fikriyatı etrafında ortaya çıkmış yalan yanlış her şeye inanılıyor olmasındadır. Bir

yaratıcının varlığına inanmak başka şeydir, bu varoluşa ait olduğu iddia edilen bazı şeylere inanmak ise başka bir şey. Örneğin, kutsal kitaplar gibi. Tanrı her şeydir, halbuki kitaplar sadece tek bir şey. Bu nedenle müminler açısından önem verilmesi gereken şey her şeyden önce tanrının kendisi olmalıdır. Her ne kadar tanrıya ait olsalar da, mevcut kitapları asla tanrı ile bir tutup özdeşleştiremezsiniz. Burada kastettiğim şey elbette ki deizm değildir. Ama deist olmanın dışında da başvurulabilecek başka alternatifler vardır. Mesela asırlardan beri deforme edilmiş olan kutsal kitapları reforme etmek gibi. Bizim görebildiğimiz kadarıyla bu reformlara da zaten mutlaka ve acilen ihtiyaç vardır, zira kutsal kitaplar içeriklerinde taşıdıkları birçok hata, çelişki, yanlışlık ve mantık dışı anlatımları ile ne bir yaratıcı fikriyatına yakışabilmekte ne de şayet varsa o yaratıcıyı temsil edebilmektedirler. Örneğin; Kuran'ı ele alalım. Kuran birbirine son derece zıt ve farklı hükümleri bir arada barındırabilen bir kutsal kitaptır. İyilik–kötülük, savaş ve barış hükümleri Kuran'da iç içedir. Kuran'ın hüküm farklılıkları, müminlerin yargılarını da ikiye bölmekte ve yönelimlerini belirsizleştirip onları adeta paranoyak bir hale getirmektedir. Müminlerin beyninde çözümü belirsiz çelişkiler ortaya çıkmakta, müminler bu çelişkiler nedeniyle zihinlerinde durmadan kronik bir çatışma yaşamak zorunda kalmaktadır. Lakin genetikleşmiş bir Allah korkusu nedeni ile bu itilâflar bir türlü itiraf edilmez. Kitap ehli ile barışmak mı gerekir yoksa dövüşmek mi; kitap ehli dost mudur, yoksa düşman mı; birden fazla eş alınabilir mi, alınamaz mı; kadını dövmek mi gerekir, sevmek mi, erkek kadından üstünmüdür yoksa her ikisi de eşitmi ve devamında daha da sayılabilecek nice nice muammalar zinciri. Mevcut kaosa ilahiyatçıların bir de birbirinden farklı yorumları eklendi mi, durum artık iyice içinden çıkılamaz bir hale gelir ve tam bir saçmalıklar manzumesidir alır başını gider. Velhasıl, Kuran'daki ayetler itilafı çözümsenmeden, -bizim tabirimizle orjinal Kuran ayetleriyle, sonradan Kuran'a eklemlenmiş olan sahte ayetler birbirinden ayrıştırılmadan– ne İslamiyet'in bugünkü olumsuz panaromasından ne de müminlerin içine düşmüş oldukları paranoyalardan çıkıp kurtulabilmeleri asla mümkün olamayacaktır. İyi de, peki bu nasıl sağlanacaktır? Gayet basit, Kuran madem ki "*görmez misin*", "*bilmez misin*" ya da "*anlamaz mısın* " gibi insan akıl ve mantığının kullanımını da zorunlu kılan birtakım hükümler buyurmuştur, o zaman yapılması gereken tek şey, "gözlerimizin", "aklımızın" ve de "mantığımızın" kabul etmesi asla mümkün olamayacağı ayetleri Kuran'dan bir bir bulup çıkartarak. İnsanoğlu yanlışları bulup eleme yöntemiyle de bir şekilde doğrulara ulaşabilir ya da en azından yakınlaşabilir. Şimdi gelin bunlardan bazılarını, Kuran ayetleri arasında kısa bir gezintiye çıkarak bulmaya çalışalım.

Kuran'da adı zikredilen peygamberlerden çoğu aynen Tevrat ve İnciller'de de geçmektedir. Kuran'da İslamiyet'e özgü adı geçen tek peygamber ise sadece Hz. Muhammed'dir. Diğer peygamber adlarının Kuran'da da geçiyor olması, Kuran'ın daha önceki kutsal kitapları sahiplenmesi nedeniyle gayet mantıklı ve yerindedir, buna kimse bir şey diyemez. Bizim üzerinde asıl durduğumuz husus da, bu adların Kuran'da neden yer aldığı değil, adı zikredilen bu peygamber ya da kutsal kişilerin biyografilerinin Kuran'da neden farklı sunulduğudur. Örneğin; Süleyman Tevrat'ta bir İsrail kralıdır, Kuran'a göre ise bir peygamber. Süleyman biyografisine Tevrat'ın daha doğru temas ettiği kesin, zira Tevrat hem Kuran'dan daha önce ilahiyat sahnesinde yer almıştır, hem de Süleyman zaten bir Yahudi'dir. Dolayısıyla, Tevrat'ın Süleyman biyografisinin doğru olma ihtimali çok daha yüksektir. Tıpkı bunun gibi, Tevrat'ın iddialarına yakın duran daha pek çok örneği sayıp sıralayabilmek mümkün. Bunlardan bazıları örneğin şunlardır; Tevrat'ta İmran Musa'nın babası iken, Kuran'da İsa'nın dedesi olarak karşımıza çıkar. Musa ve Harun'un kız kardeşi Meryem, Kuran'da kendisinden 1700 yıl sonra yaşamış olan İsa'nın annesi olur. Kimin kim olduğu doğrusunu söylemek gerekirse Kuran'da bir hayli birbirine karışmıştır. Karıştırmalar o derece belirgin olduğu halde, ilahiyatçılar bunu itirafa bir türlü yanaşmaz, ne yapar eder illaki bir kılıf bulur ve bu itilafları müminlerin dikkatinden yine de uzak tutmaya çalışırlar. Ancak ne şekilde kılıflanırsa kılıflansın, "yen kırılır, kılıç kınında kalır." Bu kırılmayı da günümüzün ilahiyatçıları değil, daha ziyade Hz. Muhammed sonrası Kuran yazıcıları yaratmışlardır.

Kaldı ki, kutsal kitapların zaten hiç birisi de tebliğcisi olduğu iddia edilen peygamberlere ait değildir. Hemen hemen hepsi o kitapları tebliğ eden peygamberleri öldükten çok sonraları yazılıp, derlenmişlerdir. Örneğin, Tevrat'ın Musa'ya ait olduğu söylenir ve Kuran'da bunu "*Andolsun, biz Mûsâ'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) vermiştik* "(Hud 110) diyerek teyit eder. Hâlbuki Musa Tevrat'ı hiç görmemiştir ve hatta böylesi bir kitabın varlığından bile haberi yoktur. Neden mi? Çünkü çok ilginçtir, Musa'ya indirildiği iddia edilen kitabın içinde Musa'nın cenazesi dahi anlatılmaktadır. "*Rabbin sözüne göre Rabbin kulu Musa orada, Moab diyarında* ***öldü.*** *Ve Moab diyarına Beyt–Peor karşısındaki derede onu* ***gömdü***"(Tevrat, "Yasanın Tekrarı" Tesniye 34/5,6). Musa'nın ölümünün anlatıldığı ayetler Tevrat "Yasanın Tekrarı" bölümünün sonrasında da devam edip gitmektedir. Gerçek şudur ki, Musa'ya kitap falan inmemiştir. Şayet indiyse de bu Musa'ya değil, olsa olsa ancak Tevrat'ı kaleme almış ve Musa'nın ölümünü dahi yazmış olan daha sonraki Tevrat yazıcılarına

inmiş olabilir.

Tevrat böyledir de, Kuran'ın durumu sanki çok mu farklıdır? Kuran için hep "Allah kelamı" bir kitap olduğundan bahsedilir. Hâlbuki Kuran'da Allah kelamından çok kul kelamlarına rastlanılmaktadır. "*Hiç şüphesiz ki o* (Kuran), *şerefli bir **elçinin sözüdür*** "(Hakka 40). "*innehu le kavlu **resulun kerimin***", "إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ". Dikkat ettiyseniz, ayet kesin bir şekilde Kuran'ın resul Hz. Muhammed'in sözleri olduğuna işaret etmektedir. Kuran'da ortaya çıkan her itilafa kılıf bulmalarıyla nam salmış olan ilahiyatçılar, ayette geçen "elçi sözü" nü "Allah'tan alınan sözlerin Hz. Muhammed tarafından kullanılması" biçiminde yorumlar ve ayetin mealini de bu yorumları ile uyuşacak bir şekilde yaparlar. Yani; "*görebildiklerinize ve göremediklerinize yemin ederim ki, o hiç şüphesiz çok şerefli bir elçinin (**Allah'tan alıp tebliğ ettiği**) sözüdür*" şeklinde. Lâkin ne yapılırsa yapılsın nafile, zira ayette bunun ilahiyatçıların yorumladığı gibi olduğunu doğrulayacak en ufak bir ifade dahi yoktur. Ayet açık ve net bir şekilde Kuran'ın Hz. Muhammed'in sözleri olduğuna hükmetmektedir. Kaldı ki ayetin ilahiyatçıların iddia ettiği şekilde olması da zaten pek bir şeyi değiştirmemektedir, zira "*o şerefli bir elçinin sözüdür*" ibaresi değil sadece Allah tarafından, Hz. Muhammed tarafından bile söylenmiş bir söz değildir. Bu ifadenin, Allah ve Hz. Muhammed dışında kalan herhangi bir başka üçüncü şahıslar tarafından kullanıldığı ayette belirgin bir şekilde sırıtmaktadır. Bu üçüncü kişilerin daha sonraki dönem Kuran yazıcıları olma ihtimali ise bir hayli yüksektir.

Ayete şayet iyice dikkat edecek olursanız, ayet de bir de Allah'ın adına yemin edilmektedir. Bir kulun Allah adına yemin etmesi anlaşılabilir bir şeydir de, lakin Allah'ın kendi adını zikrederek kendi kendine yemin etmesi olacak şey değildir. Kuran'ın sadece Allah kelâmı bir kitap olmadığı kanıtlayan Kuran'da daha başka örneklerde mevcuttur. Örneğin; İsra Sûresi 1. ayeti gibi. Meşhur Miraç olayına da kanıt olarak gösterilen ayet aynen şöyle demektedir. "***Kulu Muhammed'i** geceleyin, Mescidi Haram'dan kendisine bazı âyetlerimizi göstermek için, etrafını mübarek kıldığımız Mescidi Aksâ'ya götüren Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz ki her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla gören O'dur.*" İsra 1. ayetinin Allah ve Hz. Muhammed dışında kalan üçüncü şahıslar tarafından kaleme alındığı gün gibi açık. Ayet şayet gerçekten Allah kelâmı bir ayet olsaydı zaten "***Kulu** Muhammed'i*" diyerek başlamaz, "***Kulum** Muhammed'i*" gibi doğrudan Allah'a ait olduğunu vurgulayan bir ifade ile başlardı. "Kulu Muhammed'i" diyerek birileri besbelliki Allah'ın Hz. Muhammed'i bir yerden alıp bir başka yere götürdüğünü anlatmış olmaktadır. Dilbilgisinin hangi kuralıyla

bakarsanız bakın, ayette ki öykünün ne Allah ne de Hz. Muhammed tarafından anlatılıp kaleme alınmadığı çok açık. Ayrıca ayetin üçüncü şahıslar tarafından kaleme alınmış olduğunu kanıtlamak için öyle çok fazla detaya girmeye de pek gerek yok, zira ayette bahsi geçen Mescidi Aksa'nın kendisi bile ayetin ne Allah'a nede Hz. Muhammed'e ait olmadığını zaten yeterince kanıtlamaktadır. Neden mi? Çünkü Hz. Muhammed'in zamanında ortada Mescidi Aksa diye bir mekân da yoktur da onun için! Mescidi Aksa Hz. Muhammed'in yaşadığı tarihlerden ancak çok daha sonra Emeviler zamanında Emevi halifesi Abdülmelik bin Mervan tarafından yaptırılmış bir mekânın adıdır.. Dolayısıyla ne Allah'ın Kuran'da Mescidi Aksa adında bir yerden bahsedebilmesi ne de Hz. Muhammed'i Kabe'den alarak oraya götürüp göğe yükseltebilmesi asla mümkün değildir. Ayetin Allah kelâmı değil de, Emevi kelâmı bir ayet olduğunu Mescidi Aksa sayesinde böylece öğrenmiş bulunuyoruz. Ayetin Emevi kelâmı bir ayet olduğunu ayette geçen "etrafını mübarek kıldığımız" ibaresinden de anlayabiliyoruz. Çünkü Emeviler Mescidi Aksa'yı yaptıktan sonra etrafını yeşillendirerek, süslemiş ve oraları mübarek kıldıklarını iddia etmişlerdir.

Konuya dair sunulabilecek örneklerden bir başkası da İbrahim peygamberdir. İbrahim'in babası Kuran'da Azer'dir, Tevrat'ta ise Tarah. İbrahim'in büyük oğlu İsmail Kuran'a göre bir peygamberdir, Tevrat'a göre ise sadece İbrahim'in oğlu. Yine, İbrahim'in Allah'a kurban etmek istediği oğul Kuran'da büyük oğlu İsmail'dir, Tevrat'ta ise küçük oğlu İshak. Ayrıca, kurban vakasının gerçekleştirilme biçimi de her iki kitapta birbirinden çok farklıdır. Kurban eylemi Kuran'da İsmail'in bıçak, Tevrat'ta ise İshak'ın ateşe atılması ile gerçekleştirilmeye çalışılır. Kurban olayında Tevrat'ın sunumunun doğru olma ihtimali çok daha yüksektir, zira hem İbrahim bir Yahudi'dir hem de ateşe atarak kurban etme, İslamiyet'ten asırlarca önce Yahudiler tarafından zaten uygulana gelmiş bir gelenektir. Musevilik öncesinde Yahudiler İslamiyet'in cehennemine de adını veren Ge-hinnom vadisine gider ve orada Tanrı Molek'in devamlı yanan ateşine evlatlarını atıp kurban ederlerdi. Museviliğin ortaya çıkışıyla birlikte bu gelenek kutsanarak farklı uygulama ve amaçlarla aynen museviliğe de geçmiş ve günümüze kadar gelebilmiştir. Günümüz Yahudiler'inin cenazelerini yakma eylemleri de zaten bu geleneğin nasıl farklı biçimlerde devam ettirildiğinin bir işaretidir. Kuran kurban öyküsüne sahip çıkmakla hem islamiyeti bu geleneğe eklemlemiş hem de bu geleneğin Tevrat ve Musevilik'ten gelme olduğunu zımnen kabullenerek teyid etmiştir.

Kuran'ın ayet itilaflarına şayet yine devam edecek olursak, Kuran'da

İsa daha henüz bir bebek iken mucize gösterir, İncil'de ise göstermez. İsa'nın Hristiyanlığa özgü ve onun kurucusu bir peygamber olduğu şayet dikkate alınacak olursa, konu hakkında İncil yaklaşımlarının daha doğru olduğu yadsınamaz. Yine, Kuran'da şeytan Adem'e secde etmediği için lanetlenmektedir, İncil'de ise Allah ile aynı mertebeye çıkmak istediği için. Bunlar gibi daha da sayılıp sunulabilecek nice örnek. Mesela, en çarpıcı örneklerden birisi de Maide Sûresi 21. ayetinde yer almaktadır. Ayet aynen şöyle demektedir

"*Ey kavmim! Allah'ın size yazdığı kutsal toprağa girin.* ***Ardınıza da sakın dönüp bakmayın. Yoksa ziyana uğrayanlardan olursunuz.***". Bilmeyenler için açıklayalım, Ayetin başlangıç bölümünde yer alan "*Allah'ın size yazdığı kutsal toprağa girin*" ibaresi, Yahudilerin RAB tarafından kendilerine vaat edilen topraklara gitmek üzere Mısır'ı terk edişlerinin anlatıldığı bir Tevrat öyküsü ile bağıntılı ifadedir. İsrailoğullarına Allah tarafından kutsal topraklar vaat edilir ve Mısır'ı terkederek bu topraklara gitmeleri söylenir. Başlarında da Musa vardır. Bu öykü Kuran'ın onayı dışında, Tevrat "Çıkış" bölümünde zaten tüm ayrıntılarıyla anlatılmaktadır. Buraya kadar her şey tamam. Ama ya sonra? İşte bu sonrasın da her şey altüst olur ve Kuran ayeti değişik zamanlarda ceryan etmiş birbirinden farklı öyküleri tamamen birbirine karıştırır. Zira ayetin devamında gelen "*Sakın ardınıza bakmayın, yoksa ziyana uğrayanlardan olursunuz*" ibaresinin ne Mısır'dan çıkış ne de Musa ile uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Ayetin bu ifadeleri doğrudan, Lût kavminin helakı sırasın da yaşananların anlatıldığı bir Tevrat öyküsüne denk gelmektedir. RAB Lût'un kavmini helak etme kararı almıştır. Melekler Şehre inip RAB'bin bu kararını Lût'a bildirir ve helak sırasında ailesi ile yakınlarını alarak şehri terk etmesini, ama giderlerken de içlerinden hiç kimsenin geriye dönüp bakmamasını, şayet bakan birisi olursa da onun mutlaka "*ziyana uğrayacağını*" tembihlerler. Kuran'ın adını sunmadığı bu şehir Tevrat'ta Gomore'dir. Yeri gelmişken belirtmek isterim. Kuran kendisine yakın tarihlerde ki isimleri "Ad", "Semud" ya da "Ras" kavimleri gibi adlarla açıkça zikredip takdim edebilirken, Tevrat'a ait öyküler de geçen isimleri her nedense bir türlü tam olarak adlarıp da sunamaz. Bunun nedeni, yakın tarihlerde yaşamış ya da yaşanmış kavim olay ve hadiselerin Araplar tarafından zaten biliniyor, eski tarihlere uzanan Tevrat öykülerinin ise tam olarak bilinemiyor olmasıdır. Araplar'ın Tevrat öykülerini içeriklerinde geçen isimlerine kadar kulaktan dolma duyarak, rastgele alıp İslamiyet'e taşıdıkları, Kuran ayetlerinin öykü orjinleri ile uyuşmamasından zaten anlaşılmaktadır. Aksi takdir de, aynı Allah'tan geldiği iddia edilen

kitaplar arasında bu kadar belirgin farklılıkların yaşanması kesinlikle ve asla mümkün değildir. Tevrat'tan alınma her öykü, Kuran'da farklı versiyonlu yeni hikayelere dönüşür. Maide Sûresi 21. ayetinde "Mısır'dan çıkış" gibi Musa'ya ait bir öyküyle, "arkaya dönüp bakmama" gibi Lût'a ait bir öykünün birbirine karışmış olmasının nedeni de işte budur. Kuran besbelli ki, heriki öykünün bir çıkışı anlatmasından yola çıkarak öyküleri birbirine karıştırmaktadır. "Geriye dönüp bakımama" hadisesinin Lut'a ait olduğunu Kuran'ın Hud Sûresi 81. Ayeti de ayrıca zaten teyit etmektedir. "***Gecenin bir kısmında, ailenle birlikte yürü. Sizden bir kimse, dönüp geriye bakmasın.***"(Hud. 81). Kuran'ın son derece anlaşılmaz ve amorf anlatımlarla sunduğu ve üstelik de getirip hiç ilgisi olmayan bir başka öykü ile entegre etmiş olduğu Lût öyküsü, Tevrat Yaradılış Bölüm 19'da "Sodom ve Gomore" başlığı altında şehir isimlerine varıncaya kadar açık ve net bir şekilde etraflıca anlatılmaktadır.

Öyküleri karıştırılma geleneği, Kuran'ın başka konulara temas eden ayetlerinde de kendisini gösterir. Mesela, bunlardan birisi peygamberlerden bazılarının kısır olup da, çocuk yapamama hadisesidir. Bazı peygamberler her ne hikmetse, aralarında da sanki anlaşmışlar gibi hep ya kısırlıktan ya da yaşlılıktan dolayı çocuk yapamamaktan şikâyetçidir. Örneğin; bunlardan birisi, patent hakkı Hristiyanlara ait olduğu, bu nedenle de öncelikle İncil bilgilerinin muhattab alınması gerektiği halde Kuran'ın ısrarla yine de peygamber kıldığı Zekeriya'dır. "*Zekeriya mabedde namaz kılarken melekler ona, 'Allah sana, kendisinden gelen bir kelimeyi doğrulayıcı, efendi, nefsine hakim ve salihlerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler' diye seslendiler.*", " *Zekeriya, 'Ey Rabbim!* ***Bana ihtiyarlık gelip çatmış iken ve karım da kısır iken*** *benim nasıl çocuğum olabilir?' dedi. Allah, 'Öyledir, ama Allah dilediğini yapar' dedi.*"(Al–İ İmran 39,40). Halbuki, Zekeriya öyküsünün gerçek sahibi olan İnciller esas alınacak olursa, ortada ne Zekeriya'nın kısır olması gibi bir sorun vardır ne de ona oğul Yahya'nın müjdelenmesi diye bir şey. Bu karışıklık tamamen, Kuran'ın Tevrat'ta geçen ve doğrudan İbrahim peygambere ait olan bir kısırlık öyküsünü Musevilerden devir alarak, getirip Hristiyanlığın kutsal kişiliklerinden olan Zekeriya'nın öyküsüne bağlamış olmasından kaynaklanmaktadır. Bu karıştırma sonucunda da ortaya ister istemez tek bir öykü üzerinden aynı dertten muzdarip iki farklı kişi ve öykü çıkmıştır. "*Onlar, 'sana bilgin bir oğul müjdeliyoruz' dediler", "İbrahim* ***'Bana yaşlılık gelip çatmış iken mi müjdeliyorsunuz?'*** *dedi* "(Hicr 54). Devam eden ayetler de İbrahim meleklere "*karısının kısır olduğunu*", bu durumda nasıl olup da çocuk sahibi olabileceğini sormaktadır. Kuran İbrahim'e ait bir öyküyü

Zekeriya'ya mal ederek hem birden fazla peygamberi kısırlaştırmış hem de tarihleri tamamen birbirine karıştırmıştır, zira Zekeriya İbrahim'den ancak asırlarca sonra ilahiyat sahnesinde yer almış bir kişiliktir. Kısırlık Kuran'da sadece Zekeriya ve İbrahim'in maruz kaldığı bir sorun da değildir. Farklı öykülerin birbirine karıştırılması neticesinde Kuran'da değişik kişilere mahsus daha bir çok kısırlık vakası yaşanır. Tabiri caiz ise, Kısırlık sorununun Kuran'da artık iyice suyu çıkarılmıştır. Mesela bunlardan birisi de, Kuran'da İsa'nın anneannesi, yani Meryem'in annesi olarak tanıtılan Hanna –ya da namı diğer Anna– nın kısırlık vakasıdır. Hanna İncillere göre Yusuf, Kuran'a göre ise İmran ile evlidir ve bir türlü de çocuğu olamamaktadır. Allah'a yalvarır ve Allah da ona tıpkı Zekeriya ve İbrahim'e olduğu gibi yine bir çocuk müjdeler. Kuran burada da farklı öyküleri birbirine karıştırmış ve büyük bir ihtimalle de İsa'nın annesi Meryem'in bakire oluşundan yola çıkarak Meryem'in annesi olarak tanımladığı Hanna'yı da kısır yapıp çıkmıştır. Ama bir karışıklık neticesinde de olsa, Kuran sayesinde değilmi ki en nihayeti ilahiyat tarihinde ilk defa bir kız çocuğu dünyaya gelebilmiştir. Eh artık bu kadarına da şükür.

Kuran'ın en belirsiz ve anlaşılmaz biyografileri, Zekeriya ve Yahya'ya aittir. İslamiyet'in peygamberler kronolojisi ve de biyografileri içerisinde birer peygamber olarak dahi tanıtıldıkları halde, Kuran'da ne Zekeriya'nın ne de oğlu olduğunu iddia edilen Yahya'nın yeri tam olarak bellidir. Kuran Yahya'ya onun sadece adını zikrederek şöyle bir değinip geçer. Kuran'da biyografisi bu kadar meçhul kalmış herhalde bir başka peygamber daha yoktur. Peygamberlere o derece önem vermesini bilen Kuran Zekeriya'yı da, Yahya'yı da her ne hikmetse adeta unutmuş gibidir. Kuran'ın unuttuğu bu kişilere, onları birer peygamber olarak dahi kabul etmediği halde İnciller yine de çok daha fazla sahip çıkmış ve şahsiyetlerine yaraşır bir biçimde de kendilerine sayfaları arasında genişçe yer ayırmasını bilebilmiştir. Bu bilgiler, Luka İncili 1/59'da etraflıca sunulup anlatılmaktadır.

Hazır peygamber çocuklarına değinmişken, bir de bu konuya parmak basmadan geçmeyelim. Bütün kutsal kitaplar peygamberleri hakkında çocuklarına varıncaya kadar tüm bilgileri sayıp sunmaktadır, lakin her nedense bir tek Kuran o derece de önem verdiği halde Hz. Muhammed'in çocukları hakkında tek laf etmez. Torunları olduğu iddia edilen Hasan ve Hüseyin'de dâhil olmak üzere, peygamber soyu hakkında Kuran'da herhangi bir biyografik bilginin sunulmamış olması doğrusu son derece düşündürücüdür. Bunda tarihteki mezhep çatışmalarının da belki önemli bir rolü olmuş olabilir. Kuran'da sunulmayan bilgileri bize sadece,

kendilerine tam ve kesin olarak asla güven duyulmayacak olan bir takım rivayetler ve hadis gibi bazı kaynaklar sunmaktadır. Kuran harici seyreden bu bilgiler dışında ise Kuran'da bir tek Hz. Muhammed soyu hariç diğer peygamberlere hakkında sayılmadık çoluk çocuk ya da ana baba bırakılmamıştır. Vazgeçtik çoluk çocuklardan, Hz. Muhammed'in kendi biyografisi ve geçmişi hakkında dahi Kuran'da herhangi bir bilgi yoktur. Olması da pek beklenemezdi zaten, zira Hz. Muhammed Kureyş gibi çok köklü bir Arap pagan aileden gelmektedir ve bu nedenle de hakkında sunulabilecek her bilgi onun ve şahsında temsil ettiği İslamiyet'in pagan köklerinin açığa çıkmasına yol açacaktır! Ama tabi, burada akla hemen şu soru takılıyor. Bu bilgiler ilk orijinal Kuran yazmaları içerisinde acaba var olabilirmiydi? Kimbilir belki vardı da, daha sonraki dönem Kuran yazıcıları müminlerin kafasını bulandırabilir düşüncesiyle de bu bilgileri Kuran'dan bir bir bulup çıkartma yoluna gitti, neden olmasın ki. Allah kelâmı sayılan birçok ayeti kerime ve bazı sureler dahi çıkartılabildikten ya da en azından yerleri değiştirilebildikten sonra, kulu olan Hz. Muhammed'e ait bazı bilgiler de çıkartılmış, sanki çokmu? Tıpkı bunun gibi ortada muamma olarak kalmış başka soru işaretleri de var. Örneğin; günümüzde her ne kadar Hz. Muhammed'e ait olarak takdim edilmeye çalışılan bir mezar örneği olsa da, işin gerçeğinde Hz. Muhammed'in bir mezar taşı dahi yoktur. Kaldı ki mezar sorunu bir tek Hz. Muhammed'e özgü bir sorunda değildir, hemen hemen diğer bütün peygamberlerin de maruz kaldığı ortak bir sorundur. Bugün ne Davud'un bir mezarı vardır ne de Süleyman, Yakup, İbrahim, Yusuf ya da Musa'nın. Hadi diyelim, diğer peygamberlerin tarihi çok eskilerde uzandığı için mezarlarına rastlanılamamaktadır. İyi de, ya Hz. Muhammed'inkine? Hz. Muhammed günümüze çok daha yakın tarihlerde yaşamış bir peygamber değil midir? Tenkitleri bolca yapılan çok tanrılı medeniyetlerden bile günümüze onca anıt ve mezar intikal edebilmişken, Hz. Muhammed'in nasıl olur da bir mezar taşına dahi rastlanılamaz. Hem âlem peygamberi diyeceksin, hem de çıkıp mezarını dahi gösteremeyeceksin, olurmu öyle şey?

Kuran'daki itilaf ve çelişkiler İslamiyet'in daha ilk anlarında göze batmaya başlamış ve çeşitli itirazlara maruz kalmış bir sorundur. Bazı Kuran hükümlerinin birbirini tutmaması, İslamiyet etrafında toparlanmaya başlamış olan bazı kişilerin de dikkatini çekmiş ve ortalıkta "Muhammed bugün emrettiğini yarın yasaklayarak ashabıyla dalga geçiyor" gibi söylentilerin dolaşmasına yol açmıştır. Nitekim, Kuran'ın bazı ayetleri de bu iddiaları adeta doğrular mahiyettedir. " ***Biz bir ayetin yerine başka bir ayeti koyduğumuz zaman*** *'Sen ancak bir iftiracısın'*

dediler."(Nahl 101) ayeti kerimesi gibi. "*Bir ayetin yerine bir başka ayeti getirmek*", şaşması mümkün olmayan bir tanrıya asla yakışık alan bir durum değildir. Bu türden yöntemler olsa olsa ancak bir kula ait olabilir. Nitekim, kuldan mütevellit bu tür hatalar Kuran'ın daha birçok ayetinde de belirgin bir şekilde sırıtmaktadır. Örneğin Muhammed Sûresi 36 ve 37. ayetlerin de sırıtmış olduğu gibi. "*Eğer inanır ve Allah'a karşı gelmekten sakınırsanız, O size mükafâtınızı verir ve sizden mallarınızın tamamını istemez. **Eğer onları sizden isteyip de sizi zorlasaydı, cimrilik ederdiniz, O da kinlerinizi ortaya çıkarırdı***"(Muhammed 36,37) Ayetler, Allah'ın müminlerden mallarının tamamını isteyemediğini, bunun müminlerin cimriliğinden ileri geldiğini, şayet mallarının tamamını isteyecek olursa onların mal düşkünlüklerinin açığa çıkacağını, bu nedenle de mallarından sadece bir kısmını isteme yoluna gitmek zorunda kaldığını itiraf etmektedir. Her şeyin yaratıcısı olan bir tanrının kulları karşısında aciz kalarak taviz verme yoluna gidebileceği nasıl düşünülebilir? Bu olacak şey değildir. Üstelik de, Kuran pek çok ayetinde hiçbir taviz vermeden malların devamlı Allah yolunda harcanması gerektiğini hükme bağlamışken. "*Mallarınızı Allah yolunda karşılık beklemeden sarfedin, paylaşın*"(Bakara 195), "*Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak veren, her başakta yüz tane bulunan bir tek taneye benzer.*"(Bakara 261) . "*Mallarını gece gündüz, açık gizli sarfedip paylaşanların mükafatlarını rableri verecektir.*"(Bakara 274). "*Cimrilik yaptıkları şey kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yeryüzünün bütün mirası Allah'ındır.*"(Al–i İmran 180) gibi. Şimdi bilhassa da şu ayete çok iyi dikkat edin. Çünkü sunacağım bu ayet, malların hiçbir mazeret ileri sürülmeksizin her zaman nasıl Allah yolunda harcanması gerektiğini kesin bir şekilde hükme bağlamaktadır. "*Onlar **ferahlıkta, bollukta, darlıkta** mallarını **hep** yoksullara harcayanlar.*"(Al–i İmran 134). Allah'ın taviz vermesinin asla mümkün olmadığını vurgulayan bu son derece tavizsiz hükümler ortadayken, Allah nasıl olur da Muhammed 37. Ayetinde, belirtilen gerekçelere dayanarak hükümlerinde bir esneme yapma yoluna gidebilir, böyle bir şey söz konusu olabilir mi hiç? Ortada eğer ki kulların cimriliği nedeniyle taviz verme yoluna gitmeyi gerektiren bir durum varsa, bu taviz Allah'tan değil, olsa olsa ancak bir kuldan gelmiş olabilir. Bu kulun, Kuran'ın "*malların devamlı Allah yolunda harcanması*"nı emreden katı hükümleri karşısında, cimriliklerinden dolayı tepki gösteren müminlerin muhalefetinden çekinerek taviz verme yoluna gitmiş olma ihtimali kuvvetle muhtemeldir. Aksi taktir de Allah'ın kulları karşısında dize gelerek taviz verebileceği asla düşünülemez.

Kuran'ın en belirsiz, anlaşılmaz ve farklı hükümler içeren konularından birisi de meşhur içki mevzusudur. İçkinin günah olup olmadığı Kuran'da bir hayli muğlâk kaldığı içindir ki, bizim devri zaman müminlerimiz de bir yandan içkinin günahından dem vururlarken, diğer yandan da onu demlemeden edemezler. Konu Kuran'da adeta, IV. Murat'ın içkiyi halka yasaklarken diğer yandan da kendisine meşru kılmış olması vakasına dönüşmüş gibidir. Konu üzerine Kuran'da yaşanan karışıklık ve tutarsızlıkların ilahiyatçılar da farkına varmış olmalılar ki, içkiye temas eden ayetlerin "*içki kadehleri*"ni "dolu kadehler"e dönüştürerek müminleri devamlı içki tanımından uzak tutmaya çalışırlar. Lakin ne yaparlarsa yapsınlar, Kuran'da içkinin varlığı ve zaman zaman da meşru kılındığı asla yadsınamaz. Örneğin; "*Hurma ağaçlarının meyvelerinden ve üzümlerden **hem sarhoş edici içki**, hem de güzel bir rızık edinirsiniz*"(Nahl 67) gibi. İçkinin günah olmaktan çıkarıldığı ayetlerden birisi de Nisa Sûresi. 43. ayetidir. "*Ey inananlar! **sarhoşken** ne dediğinizi bilene kadar, cünüpken güçlenene kadar namaza yaklaşmayın.*". Ayetin namaz haricinde içki içilmesine yeşil ışık yaktığı çok açık. Lakin, tam böyle derken bir de bakmışsınız ki, içki bir anda yasaklanıvermiş! "*Ey iman edenler! **İçki**, kumar, dikili taşlar ve fal okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki, kurtuluşa eresiniz.*" ,"*Şeytan, **içki** ve kumarla sizin aranıza düşmanlık ve kin sokmak ve sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister*"(Maide 90, 91). İş sadece bu iki seçenekle sınırı kalsa hadi yine neyse, zira içkinin bir de hem günah, hem de yararlı sayıldığı ayetler vardır ki, doğrusu anlayana aşkolsun! "*Ey Muhammed! Sana şarap ve kumardan soruyorlar. De ki: **Bu ikisin de büyük bir günah, bir de insanlar için bazı menfaatler vardır***"(Bakara 219) gibi. Kaldı ki, ayet "***bu ikisinde***" demiş olmakla yararına işaret ettiği şeyler arasında sadece şarabı da saymamakta, işin içine bir de kumarı da katmaktadır! Söylermisiniz Allahaşkına, böylesine anlamsız ve itilaflarla dolu bir ayet nasıl olur da bir Allah vahyi olarak kabul edilebilir?

Devam edelim. Kuran canlıların yaradılış özelliklerini de tam olarak bilmemektedir. Canlılara bakmış ve sadece gözlemleyebildiği kadarıyla bir yorum yapmıştır. Örneğin; Nahl 68 ve 69. ayetlerinde arılar hakkında yaptığı yorumlar gibi. "*Rabbin bal arısına şöyle ilham etti: 'Dağlardan, ağaçlardan ve insanların yaptıkları çardaklardan kendine evler edin.*", "*Sonra **meyvelerin hepsinden** ye de Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarına gir*", "*Onların **karınlarından çeşitli renklerde bal çıkar**. Onda insanlar için şifa vardır*". Konuya şöyle bir giriş yapacak olursak, balı bir defa bal arılarının hepsi yapmaz. Balı işçi bal arıları yapar. İşçi bal

arılarından da yalnızca ömürlerinin son 21 gününe gelmiş olanlar yapar. İşçi bal arıları balı, çiçeklerden temin ettikleri polen (çiçek tozu) ve nektar (bal özü) sayesinde karşılar. Bala zengin olan proteini kazandıran da zaten bu polenlerdir. Nektar ise hem enerji kaynağıdır, hem de balın ana maddesi. Yani, arılar Kuran'ın belirttiği gibi "meyvelerden yiyerek" bal üretmezler. Onların yediği şey, çiçeğin erkek organı üzerindeki polenlerdir. İşçi bal arısı burada bulunan polenleri çenelerini ve ön ayaklarını kullanarak kazır ve onları yapışkan hale getirmek için, daha önceden kursağına aldığı bir parça bal ile ıslatır. Arının topladığı polenler Kuran'ın iddia ettiği şekilde karnında değil, bacağının dış tarafında bulunan sepetçikte toplanır. Bu toplama işlemini de arı sağ ve sol ayağını kullanarak gerçekleştirir. Kovana vardığında polenleri özel olarak ayrılmış polen hücrelerinden birine yerleştirir. Arı bal yapımında kullanacağı ikinci madde olan nektarı da gene çiçekten alır. Bu nektarı ya çiçeğin yaprakları gibi kolayca görülebilen yerinden, ya da daha zor olan çiçeğin boru gibi uzayan dip tarafından alır. Bu yüzden nektarı alabilmek için çiçeğin diplerine kadar inmesi ve oradan nektarı alıp çıkarması gerekir. Arı nektarı bal midesi adı verilen bölümde toplar ve sonra bu nektarı hücrelere taşıyacak olan başka taşıyıcı arılara ağız yoluyla aktarır. Bu arılar nektarı yarım saat boyunca çiğner ve birbirlerinin ağzına aktararak en sonunda ağızlarından bunu peteklere kusarlar. görüldüğü üzere arı bunu karnından çıkarmaz, ağzından çıkarır. Dolayısıyla ne Kuran'da belirtildiği türden "*türlü renklerde karınlarından bal çıkarma*" gibi bir hadise yaşanır ne de bal için gereken malzemeyi "*meyvelerden toplamas*" gibi bir eylem. Kaldı ki, arılar üreyebilmek için dahi polene ihtiyaç duyarlar, çünkü polenler aynı zamanda üreme için gerekli olan çeşitli mineral, protein, yağ ve vitamin gibi zorunlu bir takım malzemelerin de ana kaynağıdır. Polen olmadan koloni kuluçka faaliyetini asla sürdüremez ve işçi arılar arı sütü salgılayamaz. Arılarla ilgili temel kural ve doğal yasalanış bu olduğu halde, neden Kuran o zaman bu kadar öneme haiz bir konu hakkında herhangi bir bilgi sunmamış ve sunduğunu da son derece yanlış sunmuştur? Buyrun bunu şimdi hep beraber düşünelim!

Kuran'ın sunduğu diğer bazı bilgiler de günümüzün bilim verileriyle pek çakışmamaktadır. Bu da gayet normal ve anlaşılabilir bir şeydir. Çünkü, kutsal kitapların Allah'tan gelme olduğu iddiasını şayet bir kenara koyacak olursanız, bazı konuların o dönemlerin bilgi seviyesi itibari ile bilinebilmesi zaten mümkün değildi. Bilinmeyen konulardan birisi de bitkiler ve bitkilerin nebati özellikleridir. "*Sizin için yerden **türlü türlü bitkileri çift çıkardık***."(Ta–Ha 53), "***Her türlü üründen çift, çift***

yetiştiren *O'dur*"(Rad 3). Ayetin canlıların genellikle çift olmalarından hareketle bitkilerin de çift olduğu kanaat ve hükmüne vardığı çok açık. Bu iddianın aksini kanıtlayan bilimsel gerçekleri burada uzun boylu anlatmak niyetinde değilim, zira ayetin yanılgısı hiçbir tartışmaya fırsat tanımayacak kadar zaten ortadadır. Ama şayet yine de bilgi sunmamız istenecek olursa, kısaca açıklayalım. Ağaç, çiçek, ot, eğreltiotu, yosun ve benzeri gibi bir takım nebatatları da içeren çok geniş bir bitkiler topluluğu ne çift olarak yaratılmışlardır ne de üremeleri çift olma kuramına bağlıdır. Bitkilerin üreme kuramı, tohumlu ve tohumsuz olmak üzere çok daha farklı türden bazı etmen ve koşullara bağlıdır. Bunların bir kısmı "spor" ile çoğalır, bir kısmı da sadece kendilerinden ürettikleri tohumlar ile. Kısacası, bitkiler ayetin iddia ettiği gibi çift yaratılarak varlıklarını sürdürmezler. Ayet hükmünde ki hatanın, "ayetin çift olmayı mecazi anlamda kullanmış olması" ya da "çift olmaktan spor ve tohumların kastedildiği" gibisinden bazı basit yorum ve tezlerle üzerinin kapatılabilmesi de asla mümkün değildir. Bu türden zorlama yorumlar ayeti kurtarmaya ne yazık ki yetmez, çünkü ayet hiçbir yorum ve farklı algılamaya fırsat tanımayacak kadar açık ve net olarak "*bitkilerin çift olarak yaratıldığı*"na hükmetmektedir. Kaldı ki, Kuran'ın bitkiler dışında diğer canlıların çift olarak yaratılmış olma iddiası da zaten doğru değildir. Örneğin; bakteriler bütün canlılardan çok daha farklı özelliklere sahip ve eşleri de olmaksızın kendi kendilerine bölünüp, çoğalabilen canlılardır Kuran anlaşılan o ki, ya bu türden canlıları bilmemekte, ya da onları canlıdan saymamaktadır.

Kuran'ın "Her şeyin ***çift*** yaratılma" tezinin en çok kırıldığı ayetlerin başında da Nahl Sûresi 8. Ayeti gelmektedir. Ayet "*Hem binesiniz diye, hem de süs olarak atları,* ***katırları*** *ve merkepleri de* ***yarattı.***" demektedir. Hâlbuki, herkes de şunu çok iyi bilir ki, katırların yaratılması diye bir şey yoktur. Eğer ki bir yaratılma varsa da, katırı yaratan Allah değil, insanoğludur. İnsan, dişi at kısrak ile, erkek eşeğin birleşmesine vesile olur, bunun neticesinde de ortaya kendi soyundan üreme imkânı da asla bulunmayan ve kısır olan katır doğar. Dolayısıyla, katırın kendine mahsus bir soyu olmadığı gibi, kendi soyundan üreyebilme şansı da yoktur. Konu çok açık ve anlaşılabilir olduğundan, üzerinde fazla durmayarak geçiyorum.

Kuran'da yine şöyle bir ayet vardır; "*Tur–i Sina da çıkan bir ağaç da meydana getirdik ki, yiyenlere yağ ve katık verir.*"(Mü'Minun 20). Ayetin kastettiği ağaç ifadelerinden de kolayca anlaşıldığı üzere zeytin ağacından başkası değildir. Ayet zeytin ağacının yaradılış öyküsünü Sina'da Tur Dağı'ndan başlatmaktadır. Ancak ne var ki, günümüzde yapılan

arkeolojik araştırma ve incelemeler, zeytinin soyağacının ayetin iddiası olan "*Tur–i Sina*"dan değil, bambaşka coğrafyalardan başladığını kanıtlamakta, ana vatanı olarak da Kuzey Afrika ve İtalya'yı göstermektedir. Santorini Ada'sında yapılan arkeolojik çalışmalarda 39 bin yıllık zeytin yaprağı fosillerine rastlanılmıştır ki, bu tarihleme zeytinin soyağacının Tur Dağı ve Musa hikâyelerinin bile ötesine uzandığını ispatlamaktadır. İzmir'in Urla ilçesi yakınlarında bulunan antik Klazomenai kentinde de zeytin fosillerine rastlanılmıştır. Ama tabi, Araplar arasında zeytinin de bir evrimi olduğu bilinmediği için, Kuran ister istemez böyle bir hataya düşmüştür. Kuranın sunduğu çoğu örnek de zaten evrimlerine bakılmaksızın genellikle hep Arap coğrafyasından sunulma örneklerdir. Bu, dünyanın sadece yaşanılan coğrafya olduğunu sanan bir bakış açısıdır. Bu tür bir bakış açısını yere göğe ve koskoca kozmosa hükmettiği iddia edilen bir yaratıcıya yakıştırmak ise hem çok büyük bir günah olur, hem de çok büyük bir saygısızlık, zira tanrının yeryüzünün diğer coğrafyalarından ve o coğrafyaların insanlarından, hayvanlarından, nebatlarından bihaber olabileceği asla düşünülemez. Bunu düşünebilen bir zihniyet, Allah'ın vasıflarından hiçbir şey anlamadığı kadar, ısrarla iddia ettiği halde Kuran'ın evrensellik tezine kendisi de inanmamış, sadece kendini kandıran bir zihniyettir. Aynı zamanda Kuran'dan da hiç bir şey anlamayan, zira yüce yaradan Kuran'ın yalnızca "*Mekke ve yöresi insanları için indirildiği* " ni zaten belirtmiştir.

İşte, yaratıcının Kuran'a biçmiş olduğu bu son derece haklı ve yerinde misyondan dolayıdır ki, Kuran'da ne buzlar, ne göller ne de kıta gibi şeylerden asla bahsedilmez. Kuran'ın bahsini yaptığı konular ve sunduğu örnekler bu yüzden hep çöller, develer ya da Sina yarımadası gibi lokal ve sıradan örneklerdir. Bahsi geçen bütün bitki, hayvan ve doğa örnekleri, tamamen Araplara ve Arap coğrafyasına özgü örneklerdir. Ortadoğu coğrafyasın da yaşayıp yer almadıkları için örneğin kutup pelikan'larının, Latin Amerika Lama'larının, Avustralya kangurularının ya da fok, aslan, kaplan, fil türü diğer bazı canlı türlerinin Kuran'da yeri yoktur. Lakin, Sezarın hakkını vermeye çalıştığımız kadar, yanlışlarını göstermeden de yapamıyoruz! Hadi diyelim ki Kuran bu yerel misyon ve niteliğinden dolayı saydığımız örneklere sayfaları arasında yer ayırmamıştır. İyi de, peki yer aldığı halde yanlış tanımlayarak hükümlendirdiği şeylere ne diyicez? Örneğin; Kuran'ın insan anatomisi ve fizyonomisine dair sunmuş olduğu bilgiler hiç de gerçeklerle örtüşmeyen son derece yanlış ve sadece yüzeysel bir bakış açısı ile yorumlanarak sunulmuş kaba bilgilerdir. Örneğin; Kuran'da beyinden hiç söz edilmez, bunun sebebi beyin ve beyin fonksiyonlarının o zamanlar Araplar tarafından henüz

keşfedilememiş olmasıdır. Bunlar bilinmediği için de, Kuran beyin yerine daha çok duygu, his ve en çok da "kalp" gibi birtakım tanımlar kullanmak zorunda kalmıştır. Kuran'da beyin ile kalp adeta özdeşleşmiş gibidir. Beyin fonksiyonları da kalbe yüklenmiştir. Örneğin; Kuran'ın vahiy yoluyla Muhammed'in beynine değil de, kalbine indirildiğinden söz edilir ve daha da bunun gibi pek çok şeyden. "*Eğer Allah dilerse senin de **kalbini mühürler***"(Şura 24), "*Kim Allah'a inanırsa Allah onun **kalbine hidayet verir.***"(Tegabun 11) gibi. Bakara 260'ta da İbrahim peygamber "*kalbinin tatmin olması için*" Allah'tan delil ister. Halbuki tatmin ya da ikna olması gereken sizin de bildiğiniz gibi kalp değil, beyindir. İlahiyatçılar da bu itilafın zaten farkındadırlar ve durumu "sevgi ve merhamet gibi kavramların kalple ifade edilmesi" gibisinden yaptıkları birtakım özel yorumlarla sürekli geçiştirip kapatmaya çalışırlar. Ama ne yapılırsa yapılsın, ayet tanımının o zamanlar beyin fonksiyonlarının bilinmemesinden kaynaklandığı çok açık. Kuran beyni tanımamaktadır, bu yüzden de hiçbir ayetinde beyin tanımına yer ayırmamıştır. İşte hepsi bu.

"HER KAVİM'E BİR PEYGAMBER", "HELAK" VAKALARI, KARARLARI VE KRİTERLERİ

> *"Bununla birlikte hangi memleketi, helak ettikse muhakkak onların uyarıcıları olmuştur. ihtar edilmiştir ve biz zulmetmiş değilizdir."* (Şuara 208–209)

Kuran'ın "Helak" hükümleri, peygamberlerin misyonundan kutsal kitapların indirilme gerekçelerine kadar pek çok konunun anlaşılabilmesinde önemli anahtarlarından biridir. Kuran *"**Ülkelerin merkezî yerlerine, kendilerine âyetlerimizi okuyan bir peygamber göndermedikçe** memleketleri asla helak etmeyiz"*(Kasas 59) der ve nedenini de "*zalim olmama*" kriterine bağlar; *"Zaten biz, halkları **zalim olmadıkça** memleketleri asla helak etmeyiz."*(Kasas 59). Hüküm böyle olmasına böyledir de, lakin gerçeklerle acaba ne derece örtüşmektedir. Hükmün yalnızca tarihteki toplumlarla sınırlı kalmayarak, "*Hiçbir kavim*" denilmiş olmasıyla günümüzdekiler de dahil olmak üzere tarihte ki tüm kavim, ulus ve milletleri kapsadığını burada hatırlatmama gerek yok sanırım. Ancak ne varki, gerek geçmiş, gerekse de günümüzde yaşanıp ortaya çıkmış olan helak örnekleri, Kuran'ın helaka dair iddia ettiklerinin tam aksini kanıtlamaktadır. Ne "*Halkları zalim olan*" bütün toplumlara uyarıcı bir peygamber gönderilmiş ne de hak ettikleri halde o toplumlar helak edilmişlerdir. Toplumlar tarihinde ortaya çıkan yok olma vakalarının hemen hemen hepsi, ilahiyatın "*zalim olma*" ya da "*zulmetme*" kriterlerine bağlı olmaksızın, klasik ve malum nedenler ile gerçekleşmiş helak hadiseleridir. Üstelik, bu helak vakalarından çoğu da Allah'ın takdiratından çok, kulların takdiratı ve sınıf çatışmaları sonucunda gerçekleşmiş helak hadiseleridir. Helak edilenler de her ne hikmetse, zalim olanlar değil, genellikle hep mazlum sınıf, ulus ve kavimler olmuştur. Örneğin; yakın tarihimizden çok iyi bilinen bir örnek olması nedeniyle Kızılderililer'in şu yok ediliş; yani "helak" hadisesini ele alalım. Kızılderililer'in helakı teolojik uhrevi nedenler ile ve Allah tarafından değil, ABD'nin uluslaşma sürecine bağlı olarak doğrudan Amerikan egemen sınıfları, yani kullar tarafından gerçekleştirilmiş bir helak hadisesidir. Yani "*zalim olan kavim*" aslında Amerikalılar olmasına rağmen, helak edilenler hükmün tam aksine mazlum Kızılderililer olmuştur. O zaman, "*Kendileri zalim olmadıkları*", tam tersi "*zalim olan*" bir ulus tarafından yok edildikleri halde, Kızılderililer'in tarih sahnesinden silinişleri nasıl olur da İslamiyet'in "helak" hükümleri ile açıklanabilir ve hatta takdir edilebilir? Bu hükmü inanıyorum ki Müslümanlar'dan çok, onları soykırıma uğratmış olan Amerikalılar taktir

edip benimsemişlerdir! Ve tabi bir de Müslümanlar, çünkü ne de olsa Kızılderililer pagan inancındandırlar Amerikalılar ise kitap ehli olan Hristiyan.

Kuran ve diğer kutsal kitaplar tarafından pek kaale alınmayan koskoca Amerika kıta coğrafyasından, tıpkı Kızılderililer'in başına gelenler gibi sıralabilecek haksız başka helak örnekleri de vardır. Örneğin; Aztek, Maya ve İnkalar'ın helakları. Kuran'ın helak hükümleri en sonun da nihayet doğru işlemiş ve o kavimlere gerçekten de İsa gibi "*uyarıcı bir peygamber*" gönderilmiştir. Lakin sadece ufak bir farkla, İsa'nın kendisi değil de, heykelleri! Latin Amerika'nın bu yerli medeniyetlerini talan ve yok eden Portekiz ve İspanyol sömürgecilerinin yanlarında Amerika kıtasına götürmediği İsa heykeli kalmamıştır. Kıtaya ayak basan her sömürgeci "Size tanrıyı getirdik" sloganları arasın da oralara aslında vahşet ve barbarlıkdan başka bir şey ulaştırmamış, tanrının helakları bile o sömürgecilerin yaptıkları yanında adeta hiç kalmıştır. Sömürgeciliğe dayalı bu türden helak vakalarının hiçbirini kutsal kitaplar yazmaz. Tanrı Amerika ve diğer kıtalar da gerçekleştirilmiş olan bütün cinayet, katliam ve jenosid eylemlerini sanki görmezden gelmiş gibidir! Bunları Müslümanlarda pek görmek istemez. Bunun nedeni kim bilir belki de o yerli halklar pagan oldukları içindir. Allah helak kararını madem ki "*kendisine eş koşulması*" kriterine bağlamıştır, o zaman o kavimlere her zulüm de mübâhtır. Kuran'ın Rum Sûresi de zaten değilmi ki Hristiyanların desteklenmesine yeterince yeşil ışık yakmaktadır. Hristiyan Bizanslıları bir zamanlar pagan İranlılar karşısında desteklemiş olan Müslümanlar, pagan İnka ve Aztek'ler karşısında Hristiyan sömürgecileri de pekâlâ desteklemiş olabilirler! Ne de olsa hüküm aynı hükümdür. Hüküm aynı olmasına aynıdır da, lakin helak kararı yanlış ve eksik uygulanmıştır, zira ne Aztekler'e ne de Maya ve İnkalar'a uyarıcı bir peygamber yollanmamıştır. Hani "*hiç bir kavim uyarıcı bir peygamber yollanmadıkça asla helak edilemez*" di? Alın size bol bol peygambersiz helak örnekleri. Demek ki toplumlar uyarıcı bir peygamber yollanıp, uyarılmadan da pekâlâ helak edilebiliyorlarmış. Hem de Allah tarafından değil, sömürgeciler tarafından!

Kuran'ın helak hükümleriyle bağdaşmayan yok edilme örneklerini görebilmek için Amerika kıtasına gitmeye de pek gerek yok. Hemen burnumuzun dibinde yer alan Avrupa ve Ortadoğu coğrafyasın da husule gelmiş helak vakaları da yine Kuran'ın helak kurallarına uygun olarak gerçekleşmemiştir. Mesela tarihten bir örnek sunacak olursak; Avrupa haritasının neredeyse tamamının kökten değişimine yol açmış olan Kavimler Göçü sırasında ortaya çıkan vakalar böyledir. İslami helak

hükümlerine göre helakların kâfirler tarafından değil, bir defa en başta mutlaka tanrı tarafından gerçekleştirilmiş olması gerekir. Hâlbuki, bu göçler sırasında maruz kalınan helak hadiseleri ise Allah tarafından değil, kâfirler tarafından gerçekleştirilmiştir. Dördüncü yüzyılın ortalarında kâfir Hunlar batıya kayarak, Avrupa coğrafyasına saldırmış ve bu coğrafyanın yerli halklarından olan Cermenler, Vizigotlar, Vandallar ve Ostrogotları islami tabiriyle helak ederek onların daha batıya göç etmelerine sebep olmuşlardır. Kısacası, Kavimler Göçü sırasında Avrupa halklarının maruz kaldığı yokolma hadiselerinden hiçbirisi de islami norm ve hükümlere uygun olarak gerçekleşmiş helak hadiseleri değillerdir. Allah'ın "helak" hükümlerinin paganlar aracılığıyla gerçekleştirilmesinin asla mümkün olamayacağı hesaba katılacak olursa, geriye sizin adınıza üzgünüm ama, İslamiyet'in helak hükümlerinin yanlışlığını kabul etmekten başka hiçbir seçenek kalmamaktadır. Örneklerin devam ettirilmesi ile işin daha nerelere kadar varabileceğini sanırım sizler de çok iyi anlamışsınızdır Saydığım ve daha da sayılabilecek örneklerden hiçbirinin Kuran'ın helak hükümleriyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Hâlbuki Kuran'ın helak hükümleriyle bakılacak olursa, helakların günümüz de dâhil olmak üzere tarihin her döneminde mutlaka doğru, usulüne uygun ve tanrı tarafından gerçekleşmiş olmaları gerekir. Ne yani, şimdi çıkıp da helakların sadece Kuran'da adları geçen "Ad" ya da "Semud" gibi kavimler için geçerli, ama isimleri zikredilmemiş olanlar için geçerli olmadığını mı iddia edicez? Bunu demek sıkıştıkları yerde sıvışmasını çok iyi bilen ilahiyatçılara yakışır belki ama, yerin göğün yaratıcısı olduğu iddia edilen bir tanrıya asla yakışmaz.

Kuran'da helakların yalnızca Hz. Muhammed dönemine kadar geçerli olduğuna dair herhangi bir şey de belirtilmemiştir. Belirtilmediği gibi, ayetler helakların devamlı tüm zamanları kapsayacak şekilde hükümlendirildiğine işaret etmektedir. Sizce "*Rabbin, **ülkelerin merkezî yerlerine**, kendilerine âyetlerimizi okuyan bir peygamber göndermedikçe **memleketleri** asla helak edici değildir.*"(Kasas 59) ayeti kerimesi, helakların sadece Hz. Muhammed dönemine kadar geçerli oluşunu mu kastmektedir, yoksa tüm zamanlar için mi? Bunun tartışması dahi olmaz, zira elbette ki tüm zamanlar için. Aksi takdir de Allah Kasas ayeti içerisinde "***ülkeler***" ya da "***memleketler***" ifadelerini kullanmazdı. Allah'ın çıkıp da "Benim görevim bitti, buyrun artık siz ne halt ederseniz edin" diyecek hali de yoktur herhalde. Hele Kuran'ın bir de evrensel olduğu iddia edilebiliyorsa, helakların ve helak hükümlerinin tüm zamanları kapsaması gerektiğine dair iddiamız zaten hepten geçerlilik kazanmış demektir. İşte, artık şimdi günümüzdeki bazı vakaları Kuran'ın

helak hükümleri ile rahatlıkla kıyaslayıp yorumlayabiliriz. Örneğin, müslümanlar tarafından "*zalim bir ulus*" olarak nitelendirilen İsrail bugüne kadar neden hâlâ helak edilmemiştir? Madem edilmemiştir, o zaman nasıl olur da, Allah'ın helak etmek istemediği bir ulus aklı kıt bazı müminler tarafından daha hâlâ helak edilmeye çalışılabilir? Yoksa Allah kendisine ait olan helak yetkisini bu aklı evvel müminlere verdi de bizim mi bundan haberimiz yok!

Biz Türkler ya da Çin ve Moğollar gibi eski bazı ulusların bilinen tarihlerinde de İslami şartlara haiz helak örnekleri yoktur. Pagan inancından olan bu kavimlere de ne bir peygamber gönderilmiştir ne de İslami hükümlere uygun helak vakaları yaşattırılmıştır. Keza, Şintoizm ve Budizm inancından olan Japon, Hint ve diğer uzak Asya uluslarına da. Lakin geçmişlerine baktığımızda, bütün bu kavim ve ulusların tarihlerinde defalarca yok olma, yani "helak" vakaları ile yüzleştiklerine tanık olmaktayız. Afrika uluslarının maruz kaldığı helak vakalarını ise burada sunmaya bile artık gerek duymuyorum, çünkü tarihte en çok çekmiş bir kıta olması itibariyle bunlardan çoğunu zaten hepimiz de çok iyi biliyoruz. Afrikalılar tarihlerinde sömürge mezalimleri altında hemen hemen her gün çeşitli helaklara maruz kaldılar. Peki, ama neden? "*Zalim*" oldukları için mi? Güldürmeyin adamı Allah aşkına, Afrikalılar ne "*zalim*" ulus idiler ne de kendilerine "*uyarıcı bir peygamber*" gönderilmiştir. Bütün bu sunduğum ve daha da sayılabilecek örnekleri çıktınızmı, geriye kala kala sadece Ortadoğu coğrafyası ve onun Ad, Semud ve Medyen gibi kavimlerinin helak örnekleri kalmaktadır. Tanrının ilahiyatta Ortadoğu'ya tanımış olduğu ayrıcalık, bir Latin Amerika'ya, Avustralya'ya, Afrika'ya ya da bir Antartika'ya her nedense bir türlü tanınmamıştır. Bu kıtalar ve üzerinde yaşamış olan halklar Kuran nezdinde adeta birer üvey evlat gibidir. Hatta buna üvey evlat bile denemez, zira bir üvey evladın bile ailede her şeye rağmen yine de sözü edilir, ilahiyatın bu üvey evlatlarının ise edilmez. İlahiyatın bütün olay ve hadiseleri peygamberlerine varıncaya kadar hep Ortadoğu coğrafyasında geçer. Dünyanın diğer bütün coğrafyaları dururken, koskoca tanrının ilahiyatı ile birlikte gelip bir tek Ortadoğu coğrafyasına sıkışıp kalmış olması ne ilahiyatın ruhuyla ne de Kuran'ın evrenselliği ile hiçbir şekilde bağdaşmamaktadır.

Bu sıkışıklığın ilahiyatçılar da farkına varmış olmalılar ki, ilahiyatı ve peygamberliği kabil olduğunca Ortadoğu coğrafyasından alarak dünyanın diğer beldelerine de kaydırmaya çalışırlar. Kaydırırlar kaydırmasına da, lakin bunu becermede buldukları formüller de komediye dönüşmekten başka bir işe yaramaz. Örneğin; peygamberlerin sayısı ve dünyaya

dağılımı hususunda F. Gülen hocamızın bulmuş olduğu formüller gibi. Hoca efendi, peygamberleri keşif amacıyla çıktığı bir Hint seferinde bula bula "İmam Rabbani hazretlerinin mektubatları" nı bulur ve bu mektubatlara dayanarak da peygamberlerin bizim bilemeyeceğimiz kadar dünyaya nasıl dağılmış olduklarını kendince güya ispatlamış olur. "İmam Rabbani Hazretlerinin mektubatın da birkaç yer de, Hindistan'a çok peygamber gönderildiğine keşfen şâhid olduğunu"(F. Gülen "Her Kavme Peygamber" başlıklı yazısından) delil sayan hoca, "İmam Rabbani gibi yüce bir Hak dostunun, ulu orta konuşacağına zannediyorum kimse ihtimal vermez" diyerek bizlerden bu tezine inanıp katılmamızıister. Hoca efendi bu kafayla yarın öbürgün çıkıp Kristof Colomb'u da şahit gösterecek olursa hiç şaşınmamak lazım! Ama tabi, burada şimdi Gülen hocaya da çok haksızlık etmemek gerek, zira Kuran'da hiçbir karşılığı olmayan bu türden gülünç iddiaları ileri süren yalnızca bir tek F.Gülen'de değildir. Gülen dışında daha birçok ilahiyatçı da peygamberlerin dünyaya dağılım tezi üzerinde hemfikirdir. Birbirinden gülünç iddialara göre "Allah yeryüzüne yüz binden fazla peygamber göndermiştir ve bunların hepsinin adlarının Kuran'da zikredilebilmesi de mümkün değildir". Bu yüksek tirajlı peygamber mevcudiyetini ispat amacıyla utanmadan bir de Kuran'ın şahadetine başvurulur. Şehadette bulabildikleri yegane kanıt da, konuyla da hiçbir alakası olmayan Mümin Sûresi 78. ayettir. Ayetin "*Biz senden önce de birçok resul gönderdik. Onlardan bazısını sana anlattık, bazısını ise anlatmadık*" şeklinde ki ayeti kerimelerden yola çıkan ilahiyatçılar, iddialarını kendilerince güya ispatladıklarını sanarlar. Hâlbuki ispatladıkları yegâne şey kendi Kuran cehaletleri ve tahrifatlarıdır, zira ayetin "*anlatmadık*" diyerek işaret etmeye çalıştığı şey bir defa peygamberler değil, Kuran'da adı geçen peygamberlerin "*kıssaları*", yani "*öyküleri*" dir. "*Biz senden önce de resuller gönderdik. Onlardan bir kısmının **kıssalarını** sana anlattık bir kısmını ise anlatmadık*", "*Ve laked erselna resulen min kablike minhum **men kasasna** aleyke ve minhum men lem naksus aleyke*" " وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُم مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُم مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ ". Bunun aksine bir yorum geliştirebilmek asla mümkün değildir, çünkü Kuran, "*O size **muhtaç olduğunuz her şeyi bildirip, açıklayan** kitabı ayrıntılarıyla indirmiştir*"(En'am 114) diyerek bütün peygamber adlarının Kuran'da zaten var ve mevcut olduğuna hükmetmiştir.

Ayrıca Kuran'ın şu "*her ümmete **bir peygamber** yollandığı*" iddiası da acaba ne derece doğrudur, zira bu sayı bir değil, bazen iki, üç ve hatta beşlere kadar dahi çıkabilmektedir. İlahiyatın Ortadoğu'ya tanıdığı ayrıcalık nedeni ile olmalı ki, bu bölgenin bazı kavimlerine her ne

hikmetse birden fazla peygamber gönderilebilmiştir. Örneğin; Davut'la Süleyman, Nuh ile Lût, Musa ile Şuayb ya da İbrahim'le oğlu İshak ve torunu Yakup hep aynı dönemler içerisinde aynı kavimlere gönderilmiş birden çok peygamber örnekleridir. "*İsrailoğullarının herşeyden üstün tutulmuş*" olması nedeniylemidir bilinmez, bütün peygamberler de hep İsrailoğullarına gönderilmiştir. Yahudiler ortalarda salına salına demek ki boş yere böbürlenerek dolaşmıyorlarmış! Allah'tan Hz.Muhammed çıkmıştır da, peygamberlik tabiyeti İsrailoğullarının zimmetinden bir parça olsun kurtarılabilmiştir. Peygamberlik zimmetinin bir zamanlar babadan oğula geçecek kadar suyu çıkarılmışken, bir tek bizlerin bu haktan mahrum bıraktırılmış olmamız, doğrusunu söylemek gerekirse tam bir ilahi adaletsizlik örneğidir. Kuran'da bu haksızlığı fark etmiş olmalı ki, "*bize ne bir uyarıcı geldi ne de bir müjdeci' dememeniz için, **peygamberlerin arasının kesildiği bir devirde**, size her şeyi açıklayan peygamberiniz geldi*"(Maide 19) diyebilmektedir. O zaman "*peygamberlerin arasının kesildiği*" şu dönemde bizler de şayet "*bir uyarıcı*" talebinde bulunacak olursak demek ki hiç de yanlış bir şey yapmış olmayız. Zira günümüze kadar "*peygamberlerin arası*" hepten kesilmiştir.

EŞİTLİK İSLAMİYET'İN VAZGEÇİLEMEZ KOMÜNAL BİR İLKESİDİR.

> " *Allah rızık konusunda kiminizi kiminizden üstün kıldı. Üstün kılınanlar rızıklarını ellerinin altındakilere vermezler ki* ***rızıkta hep eşit olsunlar****. Şimdi Allah'ın nimetini mi inkar ediyorlar?* "(Nahl 71)

Müminleri lafızlarıyla değil de, Kuran hükümlerine uyma kriteri ile sorguladığınız takdir de geriye acaba kaç Müslüman kalır? "*Fitnenin günah*" sayılmasından tutun, "*rızıkların Allah yolunda harcanması*" na, "*iftira* ve *fasıklıktan kaçınmak*" tan, "*ana babalar aleyhine bile olsa, her zaman doğruyu söyleme ve adil olma*" derslerine kadar acaba kaç mümin İslamiyetin bu zor sınavlarından başarıyla çıkabilmektedir? Ama sordunuz mu verilmedik yanıt kalmaz, lakin bu yanıtların hiçbirinin de Kuran nezdinde hükmü olmaz. Müminleri Kuran hükümlerini yerine getirme konusunda şimdiden bir elemeye başlasanız, geriye kala kala bi yüzde üç ya da beş civarında gerçek mümin ya kalır ya da kalmaz. Sınavlarında en çok başarısız olunan Kuran derslerinin başında da ekonomi dersleri gelmektedir! Bu sonuca da zaten hiç şaşmamak gerekir, zira müminler dünya nimetlerine vakit ayırmaktan ne bu önemli sınavlara hazırlanmış ne de derslerine girmişlerdir. Hâlbuki kendisine önem verilmeyerek devamlı kaytarılan bu dersler İslamiyet'in olmazsa olmaz en temel ve en önemli dersleridir, çünkü İslamiyet'in gerçekleşmesi bile bu derslerin öğretileri sayesinde ancak mümkün olabilmiştir. Mekke'nin zengin ve soylu sınıflarının egemenliği altında asırlardan beri tahakküm altında bulunan Mekke'nin ezilen yoksul ve emekçi kesimleri, kendilerine eşitlik vaadinde bulunan Hz. Muhammed ve şahsında temsil etmiş olduğu İslamiyet'in etrafında toparlanıp Mekke müşriklerine karşı mücadeleye girişmiş, sonuçta da İslamiyet başlıbaşına bir din olup çıkmıştır. Burada şunu söylemek hiç de yanlış olmaz. Kuran'ın mutlak eşitlik içeren temel slogan ve öğretileri şayet olmasaydı, günümüzde İslamiyet diye bir din zaten olamazdı. O zaman gelin isterseniz, günümüz müminlerinin en çok kaçamak yaptığı bu derse kısaca bir göz atalım.

Nahl Sûresi 71. Ayetinin en ayırtedici özelliği, İslamiyet'in ana felsefesini oluşturan "mutlak eşitlik" fikrine parmak basmış olmasıdır. " رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي فَهُمْ فِيهِ سَوَاء أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ", "*Vallâhu faddale ba'dakum alâ ba'dın fîr rızkı, femellezîne fuddilû bi râddî rızkıhim alâ mâ meleket eymânehum fe hum fihi sevâ, e fe bi ni'metillâhi yechadûn* ", yani; "*Allah rızık konusunda kiminizi kiminizden üstün kıldı.* ***Üstün kılınanlar*** *rızıklarını*

altındakilere vermezler ki ***rızıkta hep eşit olsunlar****. Şimdi Allah'ın nimetini mi inkar ediyorlar?* "(Nahl. 71). Ayet'in müminlere dayattığı olmazsa olmaz şart gayet açık ve net. Ayeti kerime bazılarının mal ve servetler yönünden diğerlerine nazaran daha üstün kılındığını, ama bu kılınmanın kalıcı olmadığını, zira rızık sahiplerinin servetlerini kendilerine rızık verilmemiş olan kullarla **"bir ve eşit olana kadar"** mutlaka dağıtmaları gerektiğini kesin ve tartışmasız bir şekilde hükme bağlamaktadır. Yani, rızıkların eşitsiz dağıtılmış olmasının nedeni, tamamen Allah'a ait olan servetlerin tutup da zimmete geçirilmesi için değil, servet sahiplerinin Allah tarafından kendilerine emanet edilmiş olan bu servetleri Allah adına altlarında bulunan yoksullara dağıtıp dağıtamayacaklarının kontrol ve denenmesi maksadıyladır. Kısacası eşitsizlik kulların denenmesi maksadıyla Allah tarafından bilinçli olarak kurgulanmıştır ve bu kurgulamayı değiştirebilecek hiçbir güç de yoktur.

Nahl 71. ayeti dışında diğer bütün ayetler de zaten hep İslamiyet'in özünü oluşturan bu ana ilkeyi destekler ve malların durmadan Allah yolunda harcanması gerektiğini savunur. "*Mallarınızı Allah yolunda harcayın, nimetlerinizi paylaşın*"(Bakara 195), "*Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak veren, her başakta yüz tane bulunan bir tek taneye benzer.*"(Bakara 261) İslam ilahiyat felsefesine göre, insanlar bu dünya da çalışarak servet kazanmamışlardır. Bu servetler, yani "*rızıklar*" kendilerine doğrudan Allah tarafından emanet edilmiştir ve dolayısıyla da Allah'a aittir. Çünkü; "*Göklerin ve yeryüzünün bütün mirası Allah'ındır.*"(Al–i İmran 180). Allah bu malları ve rızıkları insanoğlunun tasarrufuna vermiş ve onlardan bu rızıkları inanç yolunda harcamalarını istemiştir. "*Allah'a ve Resülüne iman edin ve sizi* ***üzerinde tasarrufa yetkili kıldığı malları Allah yolunda bol bol harcayın****. İçinizden iman edip de Allah yolunda harcayanlar var ya; onlar için büyük bir mükafat vardır.*"(Hadid.7). Her şey ne kadar açık ve net değimli?

Lakin Allah'ın bu kadar sarih hükümlerine rağmen müminlerin büyük bir çoğunluğu "*Mallarını ve servetlerini allah yolunda harcamak*" tan ziyade, kendilerine emanet edilmiş olan bu malları yine de kendi zimmetlerinde tutmaya çalışır ve bu yetmezmiş gibi bir de bu emanet servetlerin üstüne servet eklemeye uğraşırlar. Yani, Allah'ın mutlak eşitlenmeye yönelik hiçbir uyarısı işe yaramamıştır. Bu gibi müminler sadece lafta Müslümandır. Onların sadece lafta Müslüman kaldıkları da daha ilahiyat literatürüne bile vakıf olamayışlarından zaten yeterince anlaşılmaktadır. Nasıl mı? Zira şayet olsalardı "benim param", "benim malım" gibisinden kendi zimmetlerine ve egolarına işaret eden ifadeler

kullanmaz, bunların yerine "Allah'ın malı" ya da "Bende zimmetli olan Allah'ın parası" gibi, servetlerin doğrudan Allah'a ait olduğunu vurgulayan ifadeler kullanmayı tercih ederlerdi. Bugün hangi müslümana "cebinde kaç paran var" diye soracak olsanız, hiç birinden de asla kolay kolay "Allah'ın bende emanet şu kadar parası var" yanıtını alamazsınız. İşte bu yanıtsızlık sözün de müminliğin de yaşam pratiği içerisin de tamamen bitip iflas ettiği yerdir.

Kuran'da servetlerin tamamen Allah'a ait olduğunu vurgulayan eşitlik ve paylaşım hükümleri, biz komünistlerin de paylaşım ve eşitlenme fikirlerimiz ile neredeyse aynıdır. Bu türden komünal hükümler Kuran'ın daha pek çok ayetinde yer almaktadır. Almaktadır almasına da, lakin mal ve servet düşkünlüğünden gözü dönmüş müminler bu hükümleri bir türlü görememektedir. O zaman, kendilerinin bir türlü göremediği ya da görmek istemediği bu hükümleri gözlerinin içine soka soka biz gösterelim. "*Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. O aldatıcı şeytan da Allah hakkında sizi aldatmasın.*"(Lokman 33), "*Dünya hayatı zaten aldatıcı bir menfaatten ibarettir.*"(Al–i İmran 185), "*Size ne oluyor da, Allah yolunda harcama yapmıyorsunuz? Hâlbuki göklerin ve yerin mirası zaten Allah'ındır.*"(Hadid 10), "*Ey iman edenler, size ne oldu ki, 'Allah yolunda seferber olun' denilince yere çakılıp kaldınız? Yoksa, ahiretten vazgeçip iğreti hayata mı razı oldunuz?Ahirete göre dünya hayatının yararı, pek az bir şeydir.*"(Tevbe 38). "*Allah'ın ihsanını vermekten sakınanlar, bunu kendileri için hayırlı sanmasınlar. Bu onların kötülüklerinedir. Cimrilik yaptıkları şey kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır.*"(Al–i İmran 180), "*Onlar* (sakınanlar) *ferahlıkta, bollukta, darlıkta mallarını* ***devamlı*** *yoksullara harcayanlar.*"(Al–i İmran 134), "***Mal toplayan ve onu durmadan sayan****, insanları arkadan çekiştiren, kaş göz işaretiyle alay eden her kişinin vay haline!* "(Hümeze 1, 2), "*Mallarını gece gündüz, açık gizli sarfedenlerin mükafatlarını rableri verecektir.*"(Bakara 274). Bilmem acaba yeterli mi? Yaradan da zaten bu hükümlere uymayan sahte Müslümanları çok iyi tanıyor olmalı ki, onların imanlarına dahi güven olmayacağını her vesile ile dile getirmektedir. "*Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, Onlar namazlarını ciddiye almazlar. Onlar namazlarıyla sadece gösteriş yaparlar. Ufacık bir yardıma bile engel olurlar.* "(Ma'un 2'den, 7'ye). Kuran'ın bu son derece komünal hükümlerini bizler de takdirle karşılayıp, alkışlıyoruz. Allah razı olsun.

Konu Kuran'ın öz ve esasını oluşturan bu temel hükümler oldu mu, ilahiyatçılar bu hükümleri bastırabilmek için ellerinden geleni artlarına koymaz, uygun gördükleri her Kuran ayetini taşıyıp getirerek Allah'ın

özel mülkiyeti de savunmuş olduğunu kendilerince güya ispatlamış olurlar. Buna kanıt olarak sunulan ve müminleri ikna etmeye de en müsait olan ayetlerin başında da her ne hikmetse hep İslam miras hukukuna temas eden ayetler gelmektedir. Bu türden taşıma ayetlerin kişinin mülkiyet hakkını gözeten hükümler içerdiği şüphesiz doğrudur, lakin bu sadece görünüşte böyledir ve asla Kuran'ın özel mülkiyet hakkını da savunduğu şeklinde algılanmamalıdır. Nahl 71. ayeti şayet ayet içeriği de iyice kavranıldıysa İslamiyetin temel esasını koymuştur, diğer bütün yasalar ise bu temel yasaya tabidir ve miras kime geçerse geçsin tasarruf ve paylaşımı yine Nahl 71. ayetin de belirtildiği gibi olmak zorundadır. Yani kısacası, miras yolu ile servet edinenler bile edindikleri bu servetleri Allah yolunda harcayıp eşitlenene kadar altlarındakilere dağıtmak zorundadırlar. İster miras yoluyla edinilmiş olsun, isterse de çalışma ile, hiç kimsenin iyeliği altında bulunan herhangi bir serveti yoktur. Her kim ki çıkıp da "ben servetimi çalışarak bizzat kendim kazandım" derse, Allah tarafından belirlenmiş olan temel paylaşım yasasına ters düşer ve çok da büyük bir günah işler.

Beheeey be insafsızlar, bre gafiller. Bu hükümleri hiçe sayarak ve de rızıklarınıza rızk ekleyerek mi cennete gidebileceğinizi sanıyorsunuz? O zaman çok aldanıyorsunuz. Eğer gerçekten Müslümansanız, ellerinizin altında bulunan ve "*Allah tarafından size emanet edilmiş*" olan servetlerinizi Allah yolunda ve başka kullarla "***eşitleninceye kadar***" dağıtın da görelim. Ama bizim müminlerde işin ucunda Allah bile olsa bu fedakârlık ne gezer! Yolda gördükleri bir iki dilenciye sadaka vermeyi fedakarlık ve Müslümanlık sanıp sonra gerine gerine çeker giderler. Cüzi bir para bile kaybetseler, bunun Allah'tan olabileceğini düşünmez, üzüntüden kendilerini kahrederler. Ama bilmezler ki ister servet kaybında olsun isterse de başka şeylerde, insanoğlunun başına gelen her şey Allah'tandır, bu nedenle de üzülmeye değmez. Dünya yaşamının nimetleri müminlere o kadar cazip gelmiştir ki,, cami imamları bile camilerinin tuvaletlerini paralı yapmaktan hiçbir zaman vazgeçmez. Velhasılıkelam, İslamiyetin ilk dönemlerdeki ruh ve öğretilerinden geriye ne yazık ki çok az şey kalmıştır. Ruhundan çok şeyler yitirmiş bir inancın ise ne varlığından söz edilebilir ne de kula herhangi bir hayrından. Böyle bir inanç olsa olsa sadece geleneksel yürüyen bir inanç olabilir. "*Altlarından ırmaklar akan*" o güzelim cennet mekânlarına "geçici dünya nimetleri"nden feragat etmeksizin kolayca gidilebileceği mi zannediliyor? Iladi müminler, ceplerinizde dolanan akrepleri biraz görmezden gelerek paralarınızı fakir fukaraya dağıtmaya başlayın da, kim Müslüman kim değil bir görelim! Eğer dağıtmıyorsanız, bilin ki onca Müslümanlık

edebiyatlarınıza rağmen asıl kafir olan sizlersiniz, kâfir olarak niteledikleriniz de aslında gerçek Müslüman. Neden mi? Zira bu ülkede komünistler eşitlikten yana ideoloji ve mücadeleleriyle sizlerden çok daha fazla Kuran'ın eşitlik ve rızık hükümlerine yakın durmasını bilmişlerdir de onun için. Eh, "Parayla imanın kimde olduğu pek belli olmaz" diye demek ki boş yere dememişler. Üç kağıtçı bir Müslüman olarak cennete gitmektense, iyi kalpli dürüst bir kafir olarak cehenneme gitmeyi her zaman yeğleriz.

Rızıkların dağılım hükümlerinin anlaşılamaması kadar, çok iyi anlaşıldığı halde bir türlü uygulanmak istenmeyen ana hükümlerden bir başkası da meşhur faiz olayıdır. Kuran çok açık ve net bir şekilde faizleri, faiz ilişkilerini ve de faizle dolaylı ya da dolaysız girilen tüm ilişkileri esastan ve kökten yadsıyıp, yasaklamıştır. "*Faiz yiyenler mahşerde ancak şeytanın çarptığı kimse gibi kalkarlar.* "(Bakara 275). Lâkin, faizi yasaklayan onca hükümlere rağmen, müminler faiz ilişkilerine girmekten kendilerini yine de alamazlar. Geleneksel İslamiyet'te faiz kadar suyu çıkarılmış başka bir konu yoktur. Faiz haramdır, lakin gelin görün ki müminlerin neredeyse tamamı banka kapılarındadır. Faiz haramdır, müminler devamlı ATM kuyruklarındadır. ATM'lerden ayrılan her müminin yerine hemen bir başkası geliverir. Ama bir türlü de bu ekonomik ritüeller faiz ilişkisi olarak görülmez. Herkes bunları gayet normal ticari ilişkiler zanneder gider. Halbuki yaradan müminler de böyle bir yanılgının olabileceğini çok önceden görmüş ve uyarmıştır. "*Bu onların 'zaten alış–verişte faiz almaya benzer. Onun eşidir' demelerinden ileri gelir. Allah alış–verişi helal kıldı, faizi ise haram* "(Bakara 275).

Ama siz gelin de, Allah'ın bu son derece haklı ve yerinde uyarılarını ilahiyatı faiz ve rant kapısı haline getirmiş olan bazı ilahiyatçılara ve bir de bu işin başlıbaşına teorisini yapmaya çalışan F. Gülen hocaya anlatın. İşin uzmanı olması itibariyle, şayet hocamızı baz alacak olursak, Hocamız "Bank Asya ve İslam Kalkınma Bankası ile olan ilişkilerinin asla bir faiz ilişkisi olmadığı" nı iddia ederek işe başlar ve gerekçesini de şöyle açıklar. "Bankalar elbette ki faizle çalışan müesseselerdir, ama bu her iki bankanın faiz oranları diğer bankalara göre yine de son derece düşüktür, bu nedenle de faize örnek olarak gösterilemezler". Hocamız buna iyice kanaat getirebilmemiz bakımından çıkıp bir de "bu bankaların sitelerine girerek bu gerçeği öğrenmemizi" salık verir. Bakara 275. ayeti sanki tam da hoca efendi için buyurulmuş gibidir. Sayın Gülen iddiasını çok güzel açıklayıp ispatlamıştır da, lakin Allah'ın buyruğunun faizlerin az ya da çok olmasına değil, tamamen yasaklanıp ortadan kaldırılmasına yönelik

olduğunu da bu arada unutmuştur! Hocamızın örnek olarak gösterdiği bu her iki banka ise, kredi kartlarından tutun, pos kullanım ücretlerine, gecikme faizlerinden konut ya da ihtiyaç kredilerine kadar pek çok konuda diğer bankalar gibi yine faizle çalışmaktadır. Yıllık kart ücreti alınmayışı ya da faizlerin biraz daha düşük tutulması gibi bazı göstermelik şovlar, bu bankaların faizle çalışan kurumlar olma niteliğinin üzerini örtmeye yetmez. Kapitalizm şartlarında hiçbir bankanın da rant ilişkileri dışında yaşam şansları zaten olamaz. Sayın Gülen ya bu gerçekliğin farkında değildir ya da farkındadır da bunu bilinçli olarak gizlemek istemektedir.

Her türlü faiz ve rant ilişkilerini ortadan kaldırmak, ancak sermayenin temerküzüne yol açan kapitalizmi ve onun sistem ilişkilerini ortadan tamamen kaldırmakla, uluslararası sermaye dağılımını emekten yana döndürmekle ve özel mülkiyete tamamen son verme ile mümkün olabilir. Bütün bu dönüşümlerin gerçekleştirilebileceği ve her türlü faiz ilişkisine bir son verilebileceği yegane sistem ise sadece ve sadece komünizmdir, çünkü komünist ideolojiye göre faiz kökten reddedilmesi gereken haksız bir kazançtır. Marks ve Engels de komünist tezlerinde zaten hep bu konuları işlemiş ve faizlerde dâhil olmak üzere her türlü rant ilişkilerinin mutlak surette ortadan kaldırılması gerektiğine işaret etmişlerdir. Marks ve Engels'e göre faiz ve artı–değer, sermaye sahibinin emekten ve emek değerlerden çaldığı haksız bir kazançtır. Komünizmde tasarruf ve sermaye olamayacağı için, emek sömürüye dayanan faiz ve "artı değer"de olmayacaktır. Sadece bu meyanda bile, komünizm Kuran'da belirtilen faiz hükümlerinin tam ve gerçek anlamda yerine getirilip, uygulandığı en doğru sistemdir. Aynı esaslardan hareket etmeleri nedeni ile, komünistlerin faize karşı çıkış ilkeleriyle, Kuran'ın faize karşı çıkış hükümleri önemli oranda birbiriyle çakışmaktadır. Faizi yaratan ve teşvik eden kapitalizm, buna karşı çıkıp, temelden son vermeye çalışan da İslamiyet ve komünizmdir. Bu nedenle kimse çıkıp da kapitalizm koşullarında boş yere faizsiz bir işleyiş olabileceğinden bahsetmesin, aksi taktir de bunun günahı vebali çok ağır olur. Günümüzün ekonomik koşulları içerisinde gayet olağan ve normal karşılanarak içine girilen faiz ilişkilerinin neye mal olacağını müminler belki pek göremeyebilirler ama Allah bunları çok iyi görmek de ve müminleri de önceden uyarmaktadır. "*Ey inananlar. Allah'tan sakının ve artık inancınız varsa, almadığınız faizleri bırakın. Bunu yapmazsanız,* ***bunun Allah'a ve peygambere açılmış bir savaş olduğunu bilin.***"(Bakara 278, 279). Başka söze gerek yok sanırım.

İSLAMİYET'İN EŞİTLİK FİKİRLERİ, HRİSTİYANLIK VE MUSEVİLİĞİN İLK DÖNEMLERİNİN DE TEMEL FİKİRLERİDİR.

Rızıkların müşterek dağılım ve paylaşım esası sadece İslamiyet'e özgü bir şey olmayıp, Hristiyanlığın ilk dönemlerinde de benimsenip, uygulanmış fikir ve öğretilerdir. Ta ki, Hristiyanlık Romalıların hakimiyeti altına geçip de yozlaşana kadar. Hristiyanlığın ilk dönemlerine göz atıldığın da, Hristiyan komünalitenin hangi koşulların ürünü olarak ortaya çıkarak taraftar bulduğu çok iyi anlaşılır.

Hristiyanlığın ilk doğuş ve başlangıç yılları M. Ö. 350 ila 300 yıllarına uzanır. Belirttiğimiz tarihler aynı zaman da Yahudiye bölgelerinin Romalılar'ın hakimiyeti altına girmeye başladığı yıllardır. Emperyal Roma işgali alt tabaka Yahudiler arasında hoşnutsuzlukların artmasına ve Romalılara karşı isyanların başlamasına yol açar. Artan tepkiler zamanla Romalılar'la uzlaşan Yahudi zenginlerine karşı nefretle de birleşir ve zenginlerle yoksullar arasındaki bir savaşıma dönüşür. Bütün bu gelişmeler içerisinde yoksul Yahudiler arasında bir kurtarıcıya olan talep de her geçen gün artmış ve ortalık bu talebe yanıt vermeye çalışan Mesihlerden adeta geçilmez bir hale gelmiştir. Mesih hareketlerindeki bu yükseliş çeşitli mezheplerin ortaya çıkmasının da ön hazırlayıcısıdır. İşte günümüzün en büyük inanç sistemlerinden birisi olan Hristiyanlık'ta o dönemler içerisinde ortaya çıkan bu mezheplerden sadece birisidir ve başını da iddiaya göre toplumun en çok haksızlığa uğramış ve ezilen kesimlerini arkasına almış olan Nasıra'lı Mesih İsa çekmektedir. İddiaya göre diyorum, zira İsa'nın Hristiyanlığın ilk dönemleriyle ne kadar ilgisi olup olmadığı bugün bile daha hâlâ tartışma konusudur. Bunu ilerleyen bölümlerde zaten işleyeceğim. Özcesi, Hristiyanlık özel mülkiyeti reddediyor ve ilkel komünizmi benimseyerek yeryüzünde bir "Tanrı krallığı" kurmayı amaçlıyordu.

İlk Hıristiyan topluluklarının komünal yaşam biçimleri İncillerin "Elçilerin İşleri" bölümünde uzun uzun anlatılmaktadır. "*Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar.*"(Elçilerin işleri Bölüm 2/42), "*Herkesi bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok harikalar ve mucizeler yapılıyordu.*"(43), "*İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı.*"(44), "*Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını* ***herkese ihtiyacına göre*** *dağıtıyorlardı.* "(45), "*Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın*

beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu."(46), "*İnananlar topluluğunun yüreği ve düşüncesi birdi:* ***Hiç kimse sahip olduğu herhangi bir şey için 'Bu benimdir' demiyor, her şeylerini ortak kabul ediyorlardı***"(Elçilerin işleri.Blm.4/32), "*Aralarında yoksul olan yoktu. Çünkü toprak ya da ev sahibi olanlar bunları satar, sattıklarının bedelini getirip elçilerin buyruğuna verirlerdi; bu da* ***herkese ihtiyacına göre dağıtılırdı*** "(Elçilerin işleri Blm 34,35). M. S. 344 yılarında doğup yaşamış olan Aziz Yuhanna da o dönem Hristiyanlarının üstün vasıflarına değinmekte ve bizlere şu bilgileri aktarmaktadır; "*Herkes inayete sahipti, kimse yokluktan muzdarip değildi, yani herkes o denli isteyerek veriyordu ki, hiç kimse yoksul kalmıyordu. Zira yalnızca bir parçasını verip, diğer parçasını kendilerine ayırmak yoktu; bunu en takdire şayan tarzda yapıyorlardı. Bağışları ne ihtiyacı olanın eline veriyorlar ne de büyük bir lütufta bulunmuşçasına bir tavır içerisine giriyorlardı. Sadece elçilerin emrine sunuyorlar, onlar da dağıtım işini yürütüyorlardı. Böylece bir insan ihtiyacı olan şeyi,* ***bireylerin özel mülkiyetinden değil topluluğun hazinesinden*** *alıyordu. Bu sayede verenler de küstahlaşmıyordu. Tüm zenginliği ortak tüketiyorlardı*". İnciller'de insanlara durmadan ortaklık, eşitlik ve kardeşlik fikirleri etrafında yaşamaları gerektiğini telkin edilmekteydi. İsa söylemlerine göre "*insanlar bu dünyada servet edinmemeli*" tam tersi "*edinilmiş servetlerini ortak biçimde paylaşmalılar*"dı. "*Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin*"(Matta 6/19,20),"*Aynı anda hem tanrıya, hem de paraya kulluk edemezsiniz*"(Matta 6/24) Ancak ne var ki, Hristiyanlığın bu komünal vasıf ve öğretileri, zamanla Romalılar'dan itibaren başlayarak yozlaştırılır ve Hristiyanlık artık yoksulları değil, zengin soyluları temsil eden bir inanç ideolojisi haline dönüşür.

Ortak yaşam ve eşit paylaşım ilkelerine dayanan bu komünal öğretiler köken olarak İslamiyet ve Hristiyanlık'tan çok daha önceleri ortaya çıkmış olan Museviliğin de ilk dönemlerde ki temel öğretileri ve yaşam biçimidir. Eski Ahit'in çoğu hükümleri insanlara servet edinmeyi değil, ortak yaşamaları gerektiğini şart koşmaktadır. Tanrı, Tur–i Sina'da Musa ile konuşurken ona "*Yer hiç bir zaman temelli satılmaz, Çünkü yer benimdir*"(Tevrat Levililer Blm. 25/23) demektedir. Eski Ahit'te özel mülkiyet tamamen ortadan kaldırılmakta, ortak mülkiyet esas alınmaktadır. Museviliğin bu özünü ve Eski Ahid hükümlerinin ne anlama geldiğini çok iyi bilen bazı Yahudiler de zaten bu nedenledir ki, tarihin her döneminde Museviliği durmadan yozlaşmakla suçlamış ve kendilerine Museviliğin ilk dönem komünal yaşam tarzını örnek almaya

çalışmışlardır. İsrail devletinin ilk kuruluş yıllarında iktidara gelen İsrail İşçi Partisi'nin Sovyet kolhozlarına benzer "Kibutzlar"ına en büyük desteği verenler de, Museviliğin aslında nasıl olması gerektiğini çok iyi bilen işte bu akımının temsilcileri olmuştur. Dünyada ortaya çıkmış komünist örgütlenme modellerine destek verenler de yine bu Yahudilerdir. Karl Marx başta olmak üzere, dünya da bilinen birçok Yahudi asıllı komünist lider ve yazar da, görüş ya da eserlerinde Museviliğin komünizmle bağlaşan bu yönlerine mutlaka parmak basmış, hatta Kautsky konuya başlı başına önem vererek, "Hristiyanlığın Temelleri" adı altında bir eser dahi kaleme almıştır.

KURAN EVRENSEL DEĞİL, YALNIZCA ARAP KAVMİ İÇİN İNDİRİLMİŞ BİR KİTAPTIR

*"Böylece biz sana **Arapça bir Kuran vahyettik ki** şehirlerin anası **Mekke ve çevresinde bulunanları uyarasın.**"*(Şura 7)

*" De ki: "Bana **ancak, bu beldenin*** (Mekke'nin)*; onu mukaddes kılan ve her şey kendisine ait olan Rabbine **kulluk yapmam emredildi** "*(Neml 91, 92).

Sizin de gördüğünüz üzere, ayeti kerimeler açık bir şekil de, Kuran ve Hz. Muhammed'in Allah tarafından sadece *"Mekke ve yöresi için"* gönderilmiş bir kitap ve peygamber olduğuna hükmetmektedir. Nitekim, Kuran'ın *"Her kavme ayrı ayrı peygamberler yollandığı"* şeklinde ki hükümleri de bu gönderilmelerin yerel niteliğini zaten yeterince teyit edip, doğrulamaktadır. Kuran'da örneklerin evrensel değil de, daha ziyade yerel niteliklerle sunulmuş olmasının nedeni de budur. Hz. Muhammed de dâhil olmak üzere, Kuran'da evrensel misyonlarla sunulup takdim edilmiş ne bir kutsal kitap vardır ne de herhangi bir peygamber. Kuran'ın Arapça olmasının nedeni de yine budur. Kuran Arapça'dır, zira uyarılmaya muhtaç bir kavim olan *"Mekke ve çevresindekiler"* Arap'tır. Peygamber ve kitapların bu yerel misyon ve nitelikleri Kuran'ın birçok ayeti tarafından da yeterince desteklenip onaylanmaktadır. *"Bundan önce bir rehber ve bir rahmet olarak Mûsâ'nın kitabı da vardı. **Bu ise**, onu doğrulayan ve zulmedenleri uyarmak, iyilik yapanlara müjde olmak üzere **Arap diliyle indirilmiş bir kitaptır**."*(Ahkaf 12), *"Biz Onu **senin dilinle** kolaylaştırdık ki, düşünüp öğüt alsınlar "*(Duhan 58), *"İşte böylece biz onu **Arapça bir Kur'an olarak indirdik** ve Allah'a karşı gelmekten sakınsınlar, yahut onlara bir uyarı versin diye onda tehditleri teker teker sıraladık."*(Ta–Ha 113), *"Bu, bilen bir toplum için Arapça bir Kuran olarak âyetleri genişçe açıklanmış bir kitaptır"*(Fussilet 3), *"Biz, Allah'a karşı gelmekten sakınanları Kur'an ile müjdeleyesin, **inat eden bir topluluğu** da uyarasın diye, onu senin dilin ile kolaylaştırdık."*(Meryem 97) gibi.

Bütün bu ve daha da sunabilecek ayetlerin hepsi bir tek şeyi kanıtlamaktadır, Kuran evrensel olmayan, sadece Araplar için indirilmiş bir kitaptır ve onu Araplar'a iletme görevi de Hz. Muhammed'e verilmiştir. Kuran muhtevası içerisinde evrensel gibi görünen bazı ifade ya da hitapların varlığı onun yerel niteliğini ortadan kaldırmamaktadır. Her kitap, kendi içeriğinde zaten mutlaka bir takım evrensel özellikler taşır. Bu evrensel özellikleri o kitapların yerel niteliklerinden koparark

açıklamaya çalıştınız mı, netice de çoğu ilahiyatçının da üstesinden kolay kolay gelemediği pek çok hatalı sonuçlarla karşılaşır ve başta "dil" olmak üzere, Kuran'ın Araplara mahsus ve sadece onlara hitap eden birçok ayırtedici özelliğini Arap olmayan ulus ve coğrafyalara mal etmeye çalışırsınız. Tabi bu da inancınızın arabeskleşmesinden başka bir işe yaramaz. İslamiyet'in Araplar dışında kalan diğer uluslara empoze edilmeye çalışılması esnasında ortaya çıkan pek çok traji–komik hadise ve uyumsuz ritüellerin nedeni de zaten budur. Hiçbir şey anlamadıkları halde ecnebi müminlerin Kuran'ı yine de anlamış gibi görünen davranış bozukluklarından tutun da, dökülen sahte gözyaşlarına kadar birçok anlamsız tavır, eylem ve davranış biçimleri işte hep bu arabeskleşme neticesin de ortaya çıkan sorun ve sonuçlardır. Basit bir mantık yürüterek "*Araplar **anlasın** diye Arapça indirilmiş*" olan bir kitabın, Arap olmayan müminlere Arapça bilememelerinden ötürü hiçbir şey kazandırmayacağını zaten siz de kolayca anlarsınız. Fussilet 44'ün işaret etmeye çalıştığı şey de işte tastamam budur. Müminler için aslolan şey, Kuran'ın Arapça okunması değil, her şeyden önce anlaşılmasıdır, zira Kuran, anlaşılmaması için değil, anlaşılması ve Allah hükümlerinin doğru olarak öğrenilip uygulanması maksadıyla indirilmiş bir kitaptır. Araplar onu anlayıp öğrenmek maksadı ile Arapça olarak okuyorlarsa, sizlerin de onu aynı maksatla mutlaka Türkçe, Farsça ya da Hintçe olarak okuyup öğrenmeniz gerekir. Dolayısıyla, bazı ilahiyatçıların "Kuran'ın Arapça dışında başka dillerden okunmasının Allah hükümlerini bozacağı" şeklindeki iddiaları tamamen saçma, asılsız ve komik bir iddiadır. Allah'ın sizlerden beklentisi, hükümlerinin bozulmasından önce, hükümlerini öğrenmenizdir. Alak suresi birinci ayeti de zaten bu nedenle "*oku*" demektedir. Kuran'ın hiçbir yerinde de Kuran'ın Arapça dışında okunmasının onun orjinalliğini bozacağına dair zaten herhangi bir hüküm yoktur. Tıpkı bunun gibi, başka dillere çevrilmemesi ya da başka dillerden okunmaması gerektiğine dair yasak hükümleri de. Yüce yaradan yarattığı uluslarının dil farklılaşmasını hesaba katmamazlık edecek ve Kuran'ı kendi dillerinden okumalarını yasaklayacak değildir herhalde. Kaldı ki, o kitabın bir de evrensel olduğu iddia edilebiliyor!

Kuran "***Her ümmetin bir peygamberi vardır***."(Yunus 47) der ve her peygamberin kendi kavimleri içerisinden çıktığına hükmeder. Bunun nedeni, kulların Allah hükümlerini kendi dillerini konuşan peygamberleri aracılığıyla daha iyi öğrenebilme imkânlarının olmasıdır. Kuran'da bu "*Biz her peygamberi kendi kavminin diliyle gönderdik ki onlara iyice açıklasın*"(İbrahim 4) denilerek de zaten belirtilmiştir. Hz. Muhammed'in Araplara gönderilme gerekçesi budur. Keza İsa ve Musa'nın kendi

kavimlerine gönderilme gerekçeleri de yine aynı. "*Andolsun Musa'yı da 'Kavmini karanlıktan aydınlığa çıkar ve onlara Allah'ın günlerini hatırlat' diye* ***kavmine ayetlerimizle gönderdik*** "(İbrahim 5). Kuran her kavme kendi içlerinden bir peygamber yollandığını pek çok ayetinde tekrar tekrar vurgulamaktadır. "*Ad halkına,* ***kardeşleri Hud'u*** *bir elçi olarak* ***gönderdik.***"(A'raf 65), "*Semud halkına da kendi içlerinden* ***kardeşleri Salih'i*** *elçi olarak* ***gönderdik.***"(A'raf 73), "*Medyen halkına da* ***kardeşleri Şuayb'ı*** *elçi olarak* ***gönderdik***"(A'raf 85), "***Musa'yı*** *ayetlerimizle Firavun'a ve önde gelen* ***çevresine gönderdik***."(A'raf 103). Ayetlerden anlaşıldığı üzere, Hz. Muhammed'de dahil olmak üzere, peygamberlerden hiç birisine "alem peygamberi" gibi bir takım ayrıcalıklı sıfatlar yakıştırılmaz. Çünkü onlar bütün bir âlemin değil, yalnızca kendi kavimlerinin peygamberleridirler. Peygamberler arasında herhangi bir ayrıcalık gözetmek, Kuran'ın "*biz peygamberler arasında hiç bir fark gözetmeyiz* " hükmüne de zaten ters düşer. Her kavme ayrı bir peygamber yollanmış olmasının bir başka nedeni de, Allah'ın her kavmin kaderini ayrı ayrı çizip, belirlemiş olmasıdır. Bu belirleniş Maide Sûresi 48. Ayetin de açıkça da belirtilmiştir. "*Herbiriniz için bir şeriat, bir yol tayin ettik. Eğer Allah dileseydi, sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat O sizi imtâhan etmek için ayırdı.*"(Maide 48).

Kavimlerin sınanma maksadı ile birbirlerinden ayrı tutulmuş olması, her kavme neden ayrı ayrı kitaplar indirilmiş olduğunun da izahını yapmaktadır bize. Tevrat ve İncil nasıl ki kendi peygamberleri aracılığıyla Yahudiler'e gönderilmiş ise, Kuran'da Hz. Muhammed aracılığı ile ayrı bir ümmet olan Araplar'a gönderilmiştir. Kuran'da her ne kadar "*Tevrat'ın, İncil'in ve rabbinizden size indirilen kitab'ın hükümlerini yerine getirmedikçe,* ***hiçbirşeye inanmış sayılmazsınız.***"(Maide 68) denilerek Allah tarafından indirilmiş bütün kitaplara inanılması gerektiği buyurulmuşsa da, her kavmin esas olarak kendilerine indirilmiş kitaplar aracılığı ile Allah'a iman etmeleri öngörülmektedir. "*Siz Tevrat'ı doğrulayıcı olarak indirdiğim Kuran'a inanın.*"(Bakara 41). "*Kendinden önceki kitapları doğrulayan Hak kitabını sana indirdi. Daha önce insanlara yol gösterici olarak Tevrat ve İncil'i de indirmişti.*"(Al–i İmran 3,4). "*Andolsun, biz Mûsâ'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) vermiştik. Sen de kitaba kavuşma* ***konusunda sakın şüphe içinde olma.***"(Secde 23). Bunun nedeni her ümmetin kendi peygamberleri ve kendi dillerinden kitapları aracılığıyla Allah hükümlerini öğrenebilme imkanlarının olmasıdır.

Her şey çok açık. Ama bu kadar açıklığa rağmen ilahiyatçılar Kuran'ı yine de yerel misyonu dışına taşırıp evrensel kılmadan duramazlar. Bu yetmezmiş gibi, çıkıp bir de Kuran'ı, Allah "*kitaplar ve peygamberler*

arasında hiçbir ayrım gözetmeyiz"(Bakara 285) de dediği halde, bütün kutsal kitapların en üstünde bir mevkiye koymaya çalışırlar. Ama bilmezler ki, her kitap sadece indirilmiş olduğu kavmi temsili kadarıyla bir öneme sahiptir ve mümininlerin ahirette yargılanmaları da dilinden anladıkları kendi kitapları üzerinden gerçekleştirilecektir. "*O gün her ümmeti diz çökmüş görürsün.* ***Her ümmet kendi kitabına çağrılır.***"(Casiye 28). Ama şimdi burada herkesin aklına inanıyorum ki mutlaka şu soru takılmıştır. Her kavim ahirette madem ki kendi kitaplarına çağırılarak, kitaplarının hükümlerini ne derece yerine getirip getiremedikleri üzerinden yargılanacaktır, o zaman kendilerine herhangi bir kitap gönderilmemiş olan Eskimo, Kızılderili ya da Aborjin yerlileri gibi kavimlerin yargılanmaları nasıl mümkün olacaktır? İşte bu durum Kuran'ın en belirgin handikaplarından birisidir. Öyle ya, değilmi ki bu türden kavimlere ne bir peygamber gönderilmiş ne de herhangi bir kutsal kitap indirilmiştir. Burada çıkıp "o kavimler mutlaka İslamiyet'i benimsemek zorundadırlar" da diyemezsiniz, zira Kuran Şura Sûresi 7. ayeti " *Böylece biz sana Arapça bir Kuran vahyettik ki şehirlerin anası olan* ***Mekke ve çevresinde bulunanları uyarasın***." diyerek, Kuran'ın sadece yoldan çıkmış Arap toplumu için indirilmiş bir kitap olduğunu kesin bir şekilde hükme bağlamıştır. Bu durum da, Araplar dışında kalan diğer kavimlerin yola kitapsız olarak devam etmelerinden ya da tanrıdan kendileri için de bir kitap indirilmesini talep etmelerinden başkaca hiçbir seçenek kalmamaktadır. Kitapları yok diye o kavimler ahirette kitapları olmaksızın ya da dilinden de hiçbir şey anlamadıkları emanet başka kitaplar üzerinden yargılanıp sorgulanacak değillerdir herhalde? Başka kitaplara yaslanarak inanca devam etmeye çalışmak hem kitapların yerel niteliklerine dair Kuran hükümlerin dışına çıkmak, hem de başkalarından sadaka dilenmekten başka bir anlama gelmez. Kaldı ki, kitap ve peygamberlerden mahrum kalınmış olması öyle çok yadırganacak bir şey de değil, tam tersi sevinçle karşılanması gereken bir şeydir. Neden mi? Çünkü kitaplar ve peygamberler ancak "*uyarılması gereken yoldan sapmış zalim toplumlar için gönderilir*" de onun için! Kendilerine uyarıcı bir peygamber ve kitap gönderilmemiş bir kavim varsa, bilinsin ki o kavim mutlaka doğru yolda demektir! Kuran'ın helak hükümlerinden müminler adına üzgünüm ama, ne yazık ki bundan başka bir sonuç çıkmaz. Yüce yaradan da bugünkü durumdan ve insanlığın gidişatından bir hayli memnun olmalı ki, günümüz de ne ulusları helak etmekte ne de herhangi bir peygamber ve kitap göndermektedir. Bu durum da gereksiz ve boş yere birbirimizi kâfir ya da zalim olarak suçlayıp hırpalamamızın da bir anlamı yoktur.

PEYGAMBERLERİN YAŞADIĞI GÜVEN VE ŞÜPHE SORUNLARI VE İNANÇ SARSILMALARI.

> "*Peygamber ve onunla birlikte inananlar 'Allah'ın yardımı ne zaman' diyecek kadar yoksulluk ve zarara uğrayıp, sarsılmışlardı.*" (Bakara 214)

İnsan tabiatının en karakteristik özelliklerinden birisidir şüphe. Beynimizin tam olarak bilinçli kılamadığı şeyler karşısında genellikle hep tereddüt eder ve şüphe duyarız. Günlük yaşamımızda da bunları türlü vesilelerle dile getirip, itiraf etmezmiyiz zaten? Hayat içerisinde ki tereddüt ve belirsizliklerimizin oranı, zihnimizde taşıdığımız şüphelerin derecesini gösterir. Az şüphelenmek, çok şüphelenmek ya da hiç şüphelenmemek gibi. Şüphelerimizden bahsettiğimiz zaman, orada mutlaka kesinleşmemiş bir takım şeyler var demektir. "Şüphe ediyorum" ya da "tam olarak da emin değilim" gibisinden tereddüt içeren ifade ve deyimleri de zaten bu nedenle çok sık kullanırız. Emin olamadığımız şeyler, aynı zamanda kendimizi tam olarak ikna edemediğimiz şeylerdir. İnsan kendisini tam olarak ikna edemedi mi, şüphelerinden de tam olarak arınıp, kurtulamamış demektir.

İnananlar durmadan Allah'tan şüphe edilmemesi gerektiğinden bahsederler. Çünkü onlara göre Allah kendisinden asla şüphe edilemeyecek yegâne varlıktır. Söz konusu Allah oldu mu ne bir tereddüt yaşanmalıdır ne de herhangi bir kararsızlık. Bu baştan saptanmış peşin yargı yüzünden inananlara "tanrının varlığından emin misin? " diye bir soru yöneltecek olsanız, yanıtı size aynı peşin yargıyla hemen "eminim" olarak döner. Hâlbuki sadece yanıtlayanın adı Emin'dir de, o bunun farkında değildir! Müminlerin inançlarından yana hiç bir şüphe duymama refleksi genellikle fazla kafa yormayı da gerektirmeyen toplumun müşterek ortak güdülerinden, yani kurumlaşmış bir geleneksel ön yargıdan kaynaklanır. Güdülerin en çok ortaklaştığı ve kurumlaştığı alanların başında da zaten teoloji gelmektedir. Teoloji, idealist güdülerin birbiriyle fikri ya da zikri anlamda en çok entegrasyona girdiği ve bireylerin de bu entegrasyonla birlikte en çok savunmaya geçtiği bir düşünce sektörüdür. Bireyler bu sektörel düşünce çatısı altında spontane eylemler üzerinden tinsel bir konsensüs yaratır ve bilinçli olmayan birtakım refleksler gösterirler. İdealist inanç güdülerin ön plana geçtiği bir yerde ise, insan olmanın nitelik ve özellikleri artık gittikçe azalmaya başlamış demektir, zira beyinleri ile değil de güdüleriyle hareket eden varlıklar –her ne kadar günümüzde tartışma konusu olsa da- daha ziyade

hayvanlardır. Hayvanların yaşam eylemlerini yönlendiren genellikle güdüleridir, insanları ise beyinleri. Hayvanların önüne yiyecek bir şey koydunuz mu, açlık güdüleriyle hareket ettikleri için zararlı olup olmadıklarını düşünmeksizin, yani şüphe etmeksizin yerler. İnsanlar ise bayat ya da zehirli olabileceğine kadar pek çok şeyini sorgularlar. Yani sorgu ve şüphe insan tabiatının asla vazgeçilemez ve insanı insan yapan en temel özelliklerden birisidir. Hiç kimse aklının yatmadığı şeyler karşısında belli etmemeye çalışsa da şüphe duymadan yaşayamaz. Hatta peygamberler bile. İlahiyat tarihi İsa'dan Musa'ya, İbrahim'den de, Yusuf, Süleyman ve hatta Hz. Muhammed'e kadar pek çok peygamberin Allah'ın varlığından dahi şüphe etme örnekleri ile doludur.

Örneğin; Hz. Muhammed'i ele alalım. Mekke müşriklerinin iddiaları karşısında Hz. Muhammed ve inananları bir dönem çok zor durumda kalırlar. Müşrikler Allah'a inanabilmek için Hz. Muhammed'den devamlı bir kanıt ya da mucize getirmesini isterler. Hz. Muhammed ise kendisinden beklenen bu mucizeleri bir türlü gösteremez. Bu durum müminlerin dahi şüphelenmelerine yol açar. "*Peygamber ve onunla birlikte inananlar 'Allah'ın yardımı ne zaman' diyecek kadar yoksulluğa ve zarara uğramış ve sarsılmışlardı.*"(Bakara 214), Ayet'te ki ifadelerden, Hz. Muhammed ve inananlarının bir dönem inançlarından yana bir hayli şüphe içerisine sürüklendikleri açıkça belli oluyor. Ayet'in " *yoksulluk ve zarara uğrama*" ifadesinden kasıt, Hz. Muhammed'in şüphelerinden başka bir şey değildir ve hatta bu öyle bir şüphedir ki, Hz. Muhammed Allah'ın vahiylerinden bile neredeyse vazgeçmek üzeredir."*Ey Muhammed* ***Belki de sen****, (müşriklerin) 'Ona bir hazine indirilseydi veya beraberinde bir melek gelseydi ya!'* ***demelerinden dolayı sana vahyolunanlardan bir kısmını gözardı edeceksin*** *ve o yüzden göğsün daralacak. Fakat* ***sen, ancak bir uyarıcısın****. Allah ise her şeye vekildir*"(Hud 12). Ayetin "*Sana vahyolunanlardan bir kısmını gözardı edeceksin*" kerimeleri de zaten onun bu durumuna işaret etmektedir. Hal bununla da kalmaz ve şayet Allah'ın yardım eli uzanmasa, inancından bile vazgeçerek, kâfirlerin safına katılmak üzeredir. "*Ey Muhammed ! Allah'ın sana lutfu, ihsanı ve rahmeti olmasaydı, onlardan bir kısmı* ***seni bile saptırmağa çalışırdı.***"(Nisa 113). Yorumu dahi yapılamayacak kadar açık olan bu ayetlerden de şu anlaşılıyor ki, Allah Hz. Muhammed'in içine düştüğü derin şüphe durumunu görmüş, onu uyarmış ve inancından sapma ihtimali karşısında da "*lutfu, ihsanı ve rahmeti*"ni esirgemeyerek onu bu durumdan kurtarmıştır.

Hz. Muhammed'in inanç sarsılmasına yol açan faktör bir tek Mekke müşriklerinin iddiaları da değildir. O, Mekke müşriklerinin iddiaları

karşısında olduğu kadar, kitap ehli olarak bilinen Musevi ve Hristiyanlar'ın iddiaları karşısında da bir hayli zorda kalır ve inancı sarsılır. Onun bu ruh halini de yine Kuran ayetlerinden rahatlıkla bulup öğrenebiliyoruz. "*Ya Muhammed, biz seni uyarıcı ve müjdeci olarak gönderdik. cehennemliklerden sen sorumlu değilsin. Onların dinine uymadıkça senden ne Yahudiler hoşnut olur ne de Hristiyanlar. De ki onlara 'Allah'ın yolu en doğru yoldur'. Sana gelen bilgiden sonra* ***onlara uyarsan, bil ki, Allah'a karşı sana ne dost ne de yardımcı vardır***"(Bakara 119, 120). Allah Hz. Muhammed'de ki bu sapma eğilimini görmekte, onu uyarmakta ve suçuna karşılık da "*mağfiret dilemesi*"ni ve ancak bu sayede kendisini affedebileceğini buyurmaktadır; "*Hakkı gözet ve* ***hainlerden taraf olma****. Allah'tan* ***af dile****. Allah seni bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine* ***hainlik edenlerden yana çıkıp, uğraşma.*** *Şüphe yok ki Allah hainlikte direnen suçluları sevmez.*"(Nisa 105, 106, 107). Eğer ki bilmeyenleriniz varsa hatırlatalım, İslamiyet'te "*af dilemek*", işlenen bir suçtan dolayı Allah'tan bağışlanmayı istemek, yani "*merhamet dilenmek*" tir. Ayetler açık bir şekilde Allah'ın Hz. Muhammed'den işlediği suçun karşılığın da af ve merhamet dilemesini beklediğini, ancak mağfiret dilerse kendisini bağışlayıp affedebileceğini, aksi takdir de ise suçlu adlederek onu cehennem ile cezalandıracağını hatırlatmaktadır.

Müminlerin burada "Haşa hiç öyle şey olur mu? Peygamber (SAV) efendimiz ha" deyişini sanki duyar gibiyim. Valla bunları biz uydurmuyoruz. Kuran ne yazmışsa, bazı ilahiyatçıların yaptığı gibi çarpıtmadan da aynen bulup getirip aktarıyoruz. Elçiye zeval olmaz, Kuran'da yazan ne ise odur. Bütün bunlar, amacı körü körüne inanmak değil de, bir şeyleri sorgulayarak inanmak olan herkesin kabul etmesi gereken Kuran gerçekleridir. Yeter ki görülüp, öğrenilmek istensin. Kaldı ki, Hz. Muhammed'in içine düşmüş olduğu bu şüphe durumu zaten öyle çok yadırganıp, şaşılacak bir şey de değildir. Zira kendisinin de belirttiği üzere, o da en nihayeti "*Sadece bir insandır*" ve insan olmanın kendisine kazandırmış olduğu vasıflar gereği elbette ki tam olarak ikna olamadığı ve tereddütte kaldığı bazı şeyler karşısın da ister inancından, isterse de başka şeylerden yana olsun bir takım şüpheler taşıyacaktır, bundan daha doğal ve olağan bir şey olamaz. Hz. Muhammed şüphelenmekte çok haklıdır, zira O bilinçsiz bir şekilde yaratıcısına inanmak istememiştir. Sizler şayet kör bir şekilde inanmak istiyorsanız buyrun inanın, ama ne peygamberinizi ne de bizleri duyduğumuz bazı şüphelerden dolayı suçlamaya kalkışmayın. Şayet suçlanacak bir şey varsa, oturup en başta asıl kendi kör ve bilinçsiz inanç anlayışlarınızı suçlayın.

Şimdi yine devam edelim. Devam edelim etmesine de, lakin Kuran ayetleri arasında, Allah vahyi olarak kabullenilmesi asla mümkün olamayacak bazen de öyle ifadeler geçmektedir ki, şaşıp da bu ifadeleri kurcalamamak elde değil. Örneğin; En'am Sûresi 116. ayetini ele alalım. Ayet "*Ey Muhammed, **yeryüzünde bulunanların çoğunluğuna** itaat edersen **seni Allah yolundan saptırırlar***" demektedir. Yanlış anlamış olabileceğimi hesaba katarak ayete tekrar tekrar ve yeniden bir göz atma gereği duydum. Lâkin, ne kadar göz atarsam atayım, ayetin kastetmeye çalıştığı şey gayet açıktı. Ayet açık ve net bir şekilde, Allah'a o kadar yakın bir peygamber olmasına rağmen şayet başkalarına kulak verecek olursa, Hz. Muhammed'in Allah yolundan sapabileceğine işaret etmekteydi. İlahiyat mantığı ve peygamberlerin vasıfları açısından böyle bir hüküm nasıl kabul edilebilir? Bir düşünün, Hz. Muhammed gibi vahiyleri dahi alabilecek kadar Allah'a, Cebrail'e ve birçok delillere yakın olma fırsatı bulabilen bir peygamber, "*çoğunluğa kulak vermesinden ötürü*" bütün bu ikna edici imkânları bir çırpıda yok sayacak ve çıkıp gidip kâfir olacak, olamaz böyle bir şey! Bütün dünya kâfir olsa dahi, bir peygamberin çoğunluktan etkilenerek "*Allah yolundan sapması*" nasıl söz konusu olabilir, bu olacak şey değildir. Benim bildiğim, bir peygamber dünya da inanan olarak sadece bir tek kendisi dahi kalsa inancından yine de asla taviz vermez. Lakin ayete bakılacak olursa pekala da verebilmekte ve hatta bundan da öte inancından vazgeçip kafir olma aşamasına kadar dahi gelebilmektedir. Kuran ayetlerinde ortaya çıkan her açığa bir kulp takmada son derece mahir olan ilahiyatçılar, aktardığımız ayeti kerimelere de bir kulp takmasını ne yapar edip becerirler. İddialarına göre, ayetin "*göğüs daralması*" ile kastettiği şey "inanç sarsılması" değil de, meğerse "Hz. Muhammed'in işinin çok zor olması" imiş! Ama ne yorum geliştirilirse geliştirilsin nafile, zira ayetin kastettiği şey Hz. Muhammed'in şahsında ortaya çıkmış olan inanç sarsılmasından başka bir şey değildir. Sizce "*Hainlerden yana taraf olma*", "*Çoğunluğun dediklerine uyarsan sende saparsın*", "*Eğer onlara uyarsan yardımımızdan yoksun kalırsın*" gibi ifadeler, Hz. Muhammed'in işinin zor olmasına mı, yoksa onun inanç sarsılmasına mı işaret etmektedir? Bunun sorusu dahi olmaz, çünkü elbette ki inanç sarsılmasına.

Kuran'da "*İnanç sarsılması*" olarak adlandırılan şüphe durumları bir tek Hz. Muhammed'in şahsında yaşanıp ortaya çıkan bir sorun da değildir. Hz. Muhammed dışında daha birçok peygamber de benzer bir şekilde zaman zaman türlü şüphelere kapılabilmiş ve "*inanç sarsılması*"na uğrayabilmişlerdir. Bu inanç erozyonları Kuran'ın birçok ayetinde yeri geldikçe açıkça itiraf edilmektedir. Örneğin; "*Peygamberler*

*tamamıyla ümitlerini kesip, **yalanlandıklarını sandıkları** bir sırada onlara yardımımız gelmiştir*"(Yusuf 110) gibi. Ayet açıkça, bazı peygamberlerin zaman zaman "*yalanlandıklarını sandıklarını*" Allah'tan yana "*umutlarını kestiklerini*", işte tam bu sırada kendilerine Allah'ın yardım elinin uzandığını anlatmaktadır. Peki, ya Allah peygamberlere yardım elini uzatmasaydı ne olacaktı? Yanıtı gayet basit, peygamber olmalarına rağmen belki de Allah fikriyatından bile vazgeçebileceklerdi. Yusuf 110. ayetinde anlatılanlardan üzgünüm ama ne yazık ki bundan başka bir sonuç çıkmaz. Burada da akla yine şöyle bir soru takılıyor. Peygamberler bile türlü şüpheler yaşamış ve Allah da onları bu şüphelerine rağmen anlayışla karşılamış ve hatta af bile edebilmişken, o zaman nasıl olur da aklı evvel bazı ilahiyatçılar çıkıp da bizlerden şüphe etmeksizin bir takım şeylere körükörüne inanmamızı bekleyebilirler? Üstelik de peygamberlerin tanık olduğu iddia edilen delil ve mucize imkânlarından bile mahrumken. Kaldı ki, buraya kadar aktardıklarımızın dışında Kuran'da yer alan daha öyle bazı örnekler vardır ki, şüphelerimiz bu örnekler karşısın da artık iyice bir katmerleşip artar. Bu artışa en çok vesile olan kanıtlardan birisi de, Allah ile peygamberler arasında yaşanan karşılıklı güven, daha doğrusu güvensizlik sorunlarıdır. Konuya dair sunulabilecek en iyi örneklerden birisi, Allah ile İsa arasında geçen ve okuyanların kafasında da başlıbaşına şüphe uyandıran bir garip tartışma hadisesidir.

"*Allah 'Ey Meryem oğlu İsa. **Sen misin insanlara Allah'ı bırakın da, beni ve annemi iki tanrı olarak benimseyin diyen**' dedi de, İsa 'Haşa, gerçek olmayan sözü söylemek bana yaraşmaz. **Eğer söylemişsem, şüphe yok ki Sen onu bilirsin**. Sen benim içimde olanı mutlaka bilirsin. Fakat ben senin bildiğini bilemem. Şüphe yok ki, sen gizli olan, her şeyi hakkıyla bilirsin' demişti*"(Maide 116). Tanrı'nın İsa'yı sorgulamasından yola çıkan ayet, bizler açısından son derece düşündürücü birtakım soru işaretleriyle tamamlanır. Şöyle ki, "*herkesin içini dışını bilebilen*" Allah, her nasıl oluyorsa bura da İsa'nın içinden geçenleri bir türlü bilememekte, bilemediği için de İsa'ya "*sen misin beni Allah'a eş koşun diyen*" gibi her şeyi bilme vasfından da çok uzak son derece anlamsız bir soru yöneltebilmektedir. İsa da gayet haklı olarak Allah'a "Böyle bir şey demişsem, her şeyi bilen biri olarak senin bunu zaten bilmen gerekirdi" gibisinden bir yanıt vermekte ve böylece Allah'tan çok daha mantıklı olduğunu da ispatlamış olmaktadır. Öyle ya, o yaradan ki "İçinizi dışınızı,*gizlediğiniz her şeyi bilen Allah* "(En'am 3) değil midir? O zaman nasıl olur da Allah İsa'nın hem kendisine eş koşanlarla herhangi bir ilgisi olmadığını hem de onun "*İçinde gizli saklı olanları*"nı bilemez? İnanç

kavramını, eğer ki Kuran'ı baz alarak sorgulamamız gerekiyorsa, bizzat ayeti kerimelerin bize sunmuş olduğu Tanrı ile İsa arasın da geçen bu polemiğe ve polemiğin içerisinde ki İsa'nın haklı çıkışlarına bakarak tanrıdan bile şüphe duymamak elde değil. Tevrat ve İncil'in değiştiğini, Kuran'ın ise tek bir kelimesinin dahi değişmediğini iddia edenler, Kuran ayetlerinde var olan bu belirgin ve asla da kabul edilemez itilaflar var olduğu sürece, bizlerden nasıl olur da şüphe etmeksizin körü körüne bir şeylere inanmamızı bekleyebilirler?

Ayrıca, Allah İsa'ya böyle bir soru yöneltmiş olmakla onun hakkında ileri sürmüş olduğu diğer bütün yargılarıyla da çelişkiye düşmektedir, çünkü Maide 116. ayetinde yer alan bu son derece anlamsız soru dışın da Kuran'da onların eş koşma vakalarına işaret eden tek bir hüküm dahi yoktur. Hristiyanların Allah'a şirh koşma vakaları, Kuran'ın da onayladığı üzere İsa ve annesi Meryem'den çok daha sonraları yaşanıp, ortaya çıkmış vakalardır. Bunun böyle olduğu Kuran'da açıkça belirtilmektedir; "*Yahudiler Allah'ı bırakıp Hahamlarını, Hristiyanlar ise Rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rab edindiler*"(Tevbe 31). Bu taktir de, ortada şirk koşma gibi bir suç varsa, bu suç İsa'ya değil, İsa'yı Allah'a şirk koşmuş olan daha sonraki dönem hristiyanlarına aittir. Bu bilindiği halde Allah o zaman nasıl olur da çıkıp İsa'yı kendisine şirk koşuyor olmakla suçlayabilir? Yaratıcının tarih ve zamanları unutacak ya da birbirine karıştıracak hali yoktur her halde. Velhasılı kelam, Kuran'da yer alan bütün bu türden soru işaretleri bizler de derin şüpheler uyandırmakta ve bir şeylere inanma yününde ki güç ve arzumuzu önemli oran da kırmaktadır. İnancın doğru tutulabilmesi bakımından kendisine dokunmadık el kalmamış olan Kuran'ın Allah adına besbelli ki bir güzel düzeltilmeye ve içindeki tüm itilaf ve çelişkilerden de arındırılmaya ihtiyacı var. "*Dini dosdoğru tutun*" diyerek yüce yaraatıcı da böylesi bir eyleme zaten yeterince yeşil ışık yakmaktadır. O zaman, takdir Allah'ın, görev de sizlerin.

İLAHİYATIN MİTOLOJİK KONUSU "MUCİZELER", HZ. MUHAMMED' İN MUCİZE MAHRUMİYETİ VE İSLAMİYET'TE YOL AYRIMI

Kutsal kitaplar tanrıya inanç getirebilmemiz için bizlere çeşitli kanıtlar sunar. Sunulan bu kanıtlardan çoğu dünyamızın somut realitesinden sunulma deliller, diğerleri ise bilinen realitenin çok ötesinde tamamen metafizik varsayımlara dayanan olağanüstü mucizelerdir. Musa'nın Kızıldeniz'i asası ile yarması ya da İsa'nın hastaları iyi etmesi gibi. Delil niyetine sunulan kanıtların gaybın, yani bilinmeyenin ispatında kullanılabilmeleri kesinlikle söz konusu olamaz, zira bunlar tamamen hepimizin de yakınen bilip, tanıdığı bu dünya realitesinden sunulma örneklerdir. Bu türden örnekler de ne bir olağanüstülük vardır ne de gaybdan herhangi bir mesaj. Kanıt olarak sunulan metafizik mucizelere gelecek olursak, bu mucizeler eğer ki gerçekleşecek olurlarsa -ki gerçekleştiklerine dair bugüne kadar soyut iddialar ve de kitaplar da yazılanlar dışında tek bir kanıt dahi yoktur - gaybın varlığına gerçekten de birer kanıt oluşturabilirler. Çünkü akıl ve mantığımızın alamayacağı türden şeyleri temsil etmiş olacaklardır, bu nedenle de Allah'ın ve gaybın varlığına dair sunulabilecek yegâne kanıtlar olsa olsa ancak bu olağanüstü mucize örnekleri olabilir. Mesela; şayet biri gelip de "Ben bu taşı suya atacağım ve batacak" derse yüzüne bön bön bakar ve "delimi ne" der geçer gideriz, zira herkes de şunu çok iyi bilir ki suya düşen taş mutlaka batar. Ama yine biri gelip de "Ben bu taşı havada durdururum" der ve de durdurursa, şaşkınlığımızı gizleyemez ve işin ardında mutlaka olağanüstü bir şeylerin var olduğu şüphesine kapılırız. Suya atılan bir taşın batması, kimseye mucize olarak görünmez, ama atılan taşın havada durması hiç de normal sayılmaz ve neticede de "Hayırdır inşallah" demek zorunda kalırız. Yani mucize olarak nitelendirilen şeyler normal ve tanışık olunmayan, kısacası alışılmışın çok ötesinde şeyler olmak zorundadır. Örneğin; insanın uçması, suyun içinde balık gibi yüzmesi ya da bir sıçrayışta yüz metre atlaması gibi. Başkaca neler olması gerektiğini sizler de tahmin edersiniz.

Mucizelerin ne anlama geldiğini Hz. Muhammed de çok iyi biliyor olmalı ki, yaşamış olduğu kendi İslami dönemleri içerisinde tek bir mucize dahi göstermemiş, daha doğrusu gösterememiştir. Kuran'da Musa'dan, İsa'ya kadar pek çok peygambere dair sayısız mucize örnekleri anlatılmaktadır, lakin Hz. Muhammed dönemine ilişkin olarak sunulmuş tek bir mucize örneği dahi yoktur. Buna rağmen ilahiyatçılar, "Miraç" ve

"Ay yarılması" gibi devşirme birtakım mucizeler türeterek, bunları sanki Hz. Muhammed'in mucizeleriymiş gibi müminlere yutturmaya çalışırlar. Bu eylemleri ile, Hz. Muhammed'in son derece realist kişiliğine nasıl hakaret ettiklerinin farkında bile değillerdir. Kuran'ın Tevrat ve İncil mucizelerini, daha doğrusu "*eskinin hikayeleri*" ni anlatışına aldanarak, Hz. Muhammed'in de mutlaka mucize yaşamış olabileceğini zannetmiş, bulamayınca da bu uyduruk mucize masallarını türetmişlerdir. Kuran'ın geçmiş mucize ve hikayelere yer ayırmış olması, Tevrat ve İncil'i sahiplenmiş olması nedeniyle kaçınılmaz ve olağan bir şeydir, ama bu sahipleniş benzer mucizeleri Hz. Muhammed'in de yaşadığı anlamına gelmez. Günümüz de hiçbir mucizeye şahit olamadıkları halde müminlerin aslı mesnedi olmayan pek çok şeye kanıp inanmaları da zaten böyle değil midir? Bu mucize talep ve eğilimlerini hele bir de İslamiyet'in ilk coşkulu dönemlerine içerisinde ki yeriyle bir düşünecek olursanız, o dönem Müslümanlarının Tevrat ve İncil mucizelerine ne kadar kanma eğilimi göstermiş olabileceklerini sanırım çok daha iyi anlarsınız. Ne de olsa mitolojik mucizevi anlatımların insanlar üzerindeki etkisi dünyevi örneklere nazaran her zaman çok daha büyük olur.

Kuran'ı çok iyi analiz edebilen biri, Kuran'da birbirinden farklı iki dönemin var olduğunu, mucizeler de dahil olmak üzere ortaya çıkan pek çok yanılsamanın da aslında hep bu iki dönemin birbirine karıştırılıyor olmasından ileri geldiğini rahatlıkla görür ve anlar. Bu dönemlerden birisi İslamiyet öncesi Nuh, Musa ve İsa gibi peygamberlerin öykülerinin anlatılmış olduğu geçmiş dönem, diğeri de Müslümanların mücadelelerinin anlatıldığı İslamiyet dönemidir. Bu her iki dönemin Kuran analizleri esnasında yeri geldikçe birbirlerinden ayrı tutularak incelenmesi, daha sağlıklı sonuç ve yargılara ulaşabilmemiz açısından çok büyük bir önem taşımaktadır. Geçmiş dönem hikâyelerinin anlatıldığı bölümleri tutun ayırın, Kuran'ın belki de yarısından çoğunu ortadan kaldırmış olursunuz. Çünkü ayıracağınız bu bölümler ya Musa–Firavun ve Mısır gibi en çok da Tevrat'tan alınma öykü ve hikayelere ya da İsa, Meryem, Zekeriya vb. gibi Hristiyan ve İncil kaynaklı anlatımlara dayanmaktadır. Kuran içeriğinde bu yabancı, yani eskinin hikayelerini tamamlar mahiyette bir de, Hz. Muhammed dönemine yakın tarihlerde var oldukları iddia edilen Ad, Semud, Medyen, Eyke, Hicr ve Tubba gibi daha çok Arap ve İslam orjinli kavimlerin öykü ve hikayeleri yer almaktadır. Kuran'ın ekseriyetle bu eski dönem anlatılarına dayandığının Mekke müşrikleri de farkında olmalılar ki, durmadan "*Bu ayetler eskilerin masallarıdır, Muhammed onları başkasına yazdırıyor, sabah akşam kendisine okunup duruyor*"(Furkan 5) diyebilmişlerdir.

Kuran'ın olağanüstü mucize örnekleri de, işte hep bu geçmiş dönem hikayelerinin anlatılmış olduğu bölümler içerisinde yer almaktadır. İslamiyet dönemi evveliyatına uzandıkça Kuran anlatıları mucizeleşip, masallaşmakta, Hz. Muhammed dönemi içerisinde ise bu mucize ve masallardan eser kalmamaktadır. İyi bir Kuran okuyucusu mucizelerin Kuran'daki bu seyrini rahatlıkla gözlemleyip takip edebilir. Nuh'un gemisi, tufan olayı, Musa'nın Kızıldeniz'i yarması, Lût kavminin helakı, Babil kulesinin imhası ve daha da sayılabilecek pek çok mucize ve hikaye hep Hz. Muhammed öncesi dönemlere aittir. Hz. Muhammed dönemine yaklaşıldığında ise bu olağanüstü mucize ve hikayeler kaybolur, bunların yerini daha ziyade mütevazi ve hakikaten de yaşanmış dünyevi örnekler alır. Örneğin; Semud kavmi ve peygamberleri Salih, Medyen kavmi ve peygamberleri Şuayb ile Ad kavmi ve peygamberleri Hud'a dair anlatılan öyküler, Hz. Muhammed dönemine daha yakın olmaları itibari ile daha gerçekçi ve inandırıcı öykülerdir. Bu kavimlerin helakları sırasında maruz kaldıkları iddia edilen mucizeler de yine deprem, sel ya da fırtına gibi hepimizin bilip tanıdığı türden bir takım doğal afet örneklerdir; "*Semûd kavminde de ibretler vardır. Hani onlara, 'Bir süreye kadar faydalanın bakalım' denmişti*", "*Derken Rablerinin emrinden uzaklaşıp azmışlardı. Bu yüzden bakınıp dururken* ***kendilerini yıldırım çarpıvermişti*** "(Zariyat 43, 44, 45) gibi. Ad kavminin helakında yaşandığı iddia edilen felaket de yine çok farklı değildir. "*Âd kavmine gelince onlar da* ***uğultulu korkunç bir kasırga ile*** *helak edildi*"(Hakka 6). Akla son derece yatkın bu tarz helak örnekleri daha da arttırılabilir. Mesela, bunlardan birisi de, Eyke ve Hicr kavimlerinin başından geçtiği iddia edilen helak hadiseleridir; "*Eyke halkı da şüphesiz zalim idiler. Onlardan da intikam aldık. İkisi de belirgin bir anayol üzerinde idiler.*", "*Andolsun, Hicr halkı da peygamberlerini yalanlamıştı*","*Biz onlara âyetlerimizi vermiştik de onlardan yüz çevirmişlerdi*", "*Onlar güven içinde dağlardan evler yontuyorlardı*", "*Onları da sabaha çıkarlarken o* ***korkunç uğultulu ses yakalayıverdi.***", "*Kazanmakta oldukları şeyler kendilerine bir fayda vermedi*"(Hicr 78'den, 84'e). Keza, Araplar'ın çok yakinen tanıdığı Medyen ve Tübba kavimlerinin başına gelenler de yine benzer türdendir. "*Halkı zulmetmekteyken helak ettiğimiz, böylece* ***duvarları, çökmüş çatılarının üzerine yıkılmış*** *nice memleketler, nice* ***kullanılmaz kuyular****, nice* ***muhteşem saraylar*** *vardır!* "(Hac 45). Ayette anlatılan helak biçiminin depremden başka bir şey olmadığını umarım siz de hemen anlamışsınızdır. İslamiyet dönemine yakın tarihler içerisinde belirtilmiş bütün kavim ve helak biçimleri Kuran'da işte sadece bunlardır. Gördüğünüz gibi bu kavimlerin helakın da ne Nil nehrinin kana dönüşmesi gibi bir olağanüstülük vardır ne de gaybi her hangi bir işaret.

Kuran'ın, hepimizin de yakinen bilip tanıdığı deprem, sel, fırtına gibi bazı doğal afetleri kutsayarak, birer mucize olarak tanıtmaya çalıştığı çok açık. Böyle olmalı ki, ayetler de deprem sonuçlarına benzer birtakım hasarlar bile tarif edilebilmektedir.

Ama, işte şimdi dikkat! Zira geliyoruz şimdi Hz. Muhammed'in ne kadar gerçekçi bir peygamber olduğunu kanıtlayan bir döneme, yani Hz. Muhammed'in bizzat yaşayıp, mucizelere de ne kadar tanık olup olmadığını kanıtlayan bir döneme. Bu öyle bir dönemdir ki, vazgeçtik Tufan ya da Kızıldeniz'in yarılması gibi olağanüstü vakalardan, İslamiyet'in yakın tarihlerinde ki Ad Semud gibi kavimlerin maruz kaldığı doğal afetlerden bile Kuran'da eser kalmaz. Musa'nın metafiziğin atölyelerinden çıkma hayalet asasını fırlatıp bir kenara atan Hz. Muhammed, eline aldığı gerçekçilik asası ile ilahiyat tarihinde ilk defa tufanları durdurur, Kızıldeniz'lerin yarılmasını önler, kısacası olağanüstü mucizelerin egemenliğine artık tamamen bir son verir. Mucize olarak ortada artık sadece tek bir şey kalır, o da Hz. Muhammed ve Müslümanlarının inançları uğruna vermiş oldukları savaşımlar. Bu işe en çok bozulanlar da herhalde Hollywod yapımcıları olsa gerek, zira Hz. Muhammed'in yüzünden izleyici rekoltesi kırmaya başlıbaşına kaynak teşkil eden ilahiyatın o fantastik mitlerinden geriye artık eser kalmamıştır. İslami dönemlere ilişkin olarak sadece Ömer Muhtar gibi filmler vizyona sokulur ama, bu filimler de izleyiciye cazip gelmediği için pek tutmaz. Çünkü,Hz. Muhammed, kendi dönemini sıcağı sıcağına yaşamakta ve herhangi bir olağanüstü mucize de gösterememektedir. Gösteremediği için de sinema dünyasına maalesef malzeme verememiştir. Kuran'da İslami döneme ilişkin olarak anlatılanlar genellikle hep Arap toplumunun yaşam şartları, Müslümanların örgütlenişi, hicretleri, savaşları, zorlukları ya da zafer ve yenilgileridir. Bunların hepsi de hiçbir mucizeye dayanmayan yaşanmış tarihi gerçek hikayelerdir.

Kuran'da Hz. Muhammed'in şahsına ait tek bir mucize örneğinine bile rastlayamayan ilahiyatçılar, bu mucize yoksunluğu ve boşluğunu kapatabilmek amacıyla Kuran'ı didik didik etmiş ve rastlayabildikleri mucizeye en yakın duran bir iki ayeti devşirerek mucize niyetine Hz. Muhammed'e mal etmeye çalışmışlardır. Bunlardan birisi Hz. Muhammed'in ayı yarmasına kanıt olarak sundukları Kamer Sûresi 1. ayeti, diğeri de meşhur Miraç olayına malzeme yaptıkları İsra Sûresi 1. ayetidir Miraç'ı daha sonra ayrıntılı olarak zaten işleyeceğim için, burada şimdilik ayın yarılma mucizesi üzerinde durmak istiyorum. "*Kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı*"(Kamer 1), " اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانشَقَّ الْقَمَرُ ". Efendim neymiş? Kâfirler Hz. Muhammed'den güya mucize beklemişler de, Hz.

Muhammed'de bunun üzerine Ayı işaret etmiş ve Ay bir anda yarılıvermiş. Sallama Recep, valla günahın bol olur. Kuran mucizenin Hz. Muhammed tarafından gerçekleştirmiş olduğunu bilmiyor muydu ki "Ayı yardı" diyeceğine, "Ay yarıldı" gibi bir ifadeyi kullanma yoluna gitti? Kafası bir parça olsun basan ve dilbilgisinden de anlayan biri, Hz. Muhammed tarafından gerçekleştirilen bir eylemin Kuran'da ancak "Ayı yardı" ifadesi ile belirtilmesi gerektiğini mutlaka bilir. "Ay yarıldı" şeklinde kullanılmış olan bir tanım, şahsa ait olmayan genel bir tanımdır ve kişinin dışında cereyan etmiş olan bir olaya temas edildiğini ifade eder. Kaldı ki buna benzer tanım ve ifadeler Kuran'ın birçok ayetinde Hz. Muhammed ile de hiçbir ilgisi olmayacak şekilde zaten kullanılmaktadır. Kuran, özellikle de kıyamet günü tasavvurları içerisinde, çok sıkça "*yarılma*" ya da "*bölünme*" lerden bahseder. Örneğin; "*O gün yer yarılır*", "*Gökler çatlayacak*", "*Dağlar yıkılıp dağılacak*", "*Güneş katlanıp dürüldüğünde*" vb. gibi. Kuran bu türden ifadeleri sadece kıyamet tasavvurları içerisinde de kullanmaz. Benzer tanımlara Hz. Muhammed ve Müslümanlarının koşullarının anlatıldığı ayetler içerisinde de rastlanılır. Kaldı ki, konu şayet Ay'ın Hz. Muhammed tarafından yarılma hadisesi olsaydı, böylesine öneme haiz mucizevî bir olayın izine Kuran'ın başka yerlerinde de mutlaka rastlanılırdı. Kuran'ın hiçbir yerinde bunu teyit eden herhangi bir başka ayet yoktur. Olmadığı gibi Hz. Muhammed'e hiçbir mucizenin indirilmediği ve asla da indirilmeyeceği defalarca belirtilmiştir. Bunu en iyi onaylayan ayetlerden birisi Enam Sûresi 35. ayetidir. "*Eğer onların yüz çevirmeleri sana ağır geldiyse; bir delik açıp yerin dibine inerek, yahut bir merdiven kurup göğe çıkarak onlara* ***bir mucize getirmeye gücün yetiyorsa durma, yap****! Eğer Allah dileseydi elbette onları hidayet üzere toplardı. O halde* ***sakın cahillerden olma***."(En'am 35).

Ayette geçen "*sakın cahillerden olma*" ayeti kerimesi, zorla mucize türetmeye çalışan palavracı ilahiyatçılara bizden bir kapak olsun. Ayetin açık ifadelerine rağmen şayet yine de anlayamamış olanlar varsa ayeti biraz daha açıklığa kavuşturalım. Ayeti kerimeler Allah'ın Hz. Muhammed'e hiçbir mucize vermeyeceğini, ama eğer ki yine de bir mucizeye ihtiyaç duyuyorsa ve "*gücüde yetiyorsa*" bu mucizeyi "*bir delik açıp yerin dibine inerek, yahut bir merdiven kurup göğe çıkarak*" kendisinin göstermesini, mesele şayet mucizelerle insanları inandırmak olsaydı bunu kendisinin elbette ki yapabileceğini ve insanları da kolay bir şekilde inanca çekebileceğini fakat bu yola asla başvurmak istemediğini, Hz. Muhammed'in de bu tür isteklere kulak vererek "*cahillerden olmaması*" gerektiğini anlatmaktadır. Ayet bu açık anlatılarıyla, ayın Hz.

Muhammed tarafından bölünmesi diye bir şeyin asla sözkonusu olamayacağını yeterince kanıtlamakta ve buna yönelik iddiaların tümünü de temelden çürütmektedir. Ayet'in anlatmak istediği bir başka şey de, bir inancın olağanüstü mucizelerin değil, öncelikle insanların hür iradelerinin bir eseri olması gerektiğidir. Hz. Muhammed'e ayı zorla yardırtmaya çalışan zihniyetler, mucize yaratma girişimleri ile Allah'ın bu yöndeki uyarıcı hükümlerine ne kadar ters düştüklerinin ve O'na şirk koştuklarının da farkında değillerdir.

İlahiyatçılar Hz. Muhammed'i Allah'a şirk koşmaya devam ededursun, Kuran ayetinin anlatmak istediği şey ise çok açık. Bunu tam olarak anlayabilmek bakımından ayetin her şeyden önce doğru bir mealini yapmakta fayda var. Ayetin doğru meali "*İkterebetis saatu ven şakkal kamer*" yani "*vakit yaklaştı, aydınlık günler göründü*" demektedir. Yani yaklaşan kıyamet değil "*saat*", yarılan da ay değil "karanlıklar"dır ve karanlığın "*aydınlanmaya başladığı*"na işaret edilmektedir. Ayet de "Ayın yarılması" ile ayın cismen değil, mecazen yarılması kastedilmektedir. Bu mecazi ifadeyle Müslümanlara Allah tarafından vaat edilen kurtuluş günlerinin yaklaştığı anlatılmak istenmiştir. Buna benzer mecazi ifadeler Kuran'ın başka ayetlerinde de çok sıkça kullanılmaktadır. Örneğin; "*Vaat yaklaştı, inkarcıların gözleri donakaldı*"(Enbiya 97) gibi. Sonuç olarak toparlarsak, ayet Müslümanların zafer günlerinin yaklaştığına, Mekke müşriklerinin de sonlarının gelmeye başladığına işaret etmektedir, işte hepsi bu.

İslamiyet'te mucize olarak tanıtılan tek bir şey vardır, o da sadece Kuran'dır. Bu nedenle, müşriklerin talepleri karşısında, mucize olarak durmadan Kuran ileri sürülür. "*Kuran'ı düşünmüyorlar mı?Allah katından başka yerden gelseydi, onda birbirini tutmaz birçok şey bulurlardı* "(Nisa 82.). "*Yoksa 'onu uydurdu' mu diyorlar? De ki: 'Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi Allah'tan başka gücünüzün yettiklerini de çağırıp, siz de onun gibi uydurma on sure getirin*"(Hud 13), "*Eğer size cevap veremedilerse, bilin ki o ancak Allah'ın ilmiyle indirilmiştir ve O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Artık Müslüman oluyor musunuz?*"(Hud 14). Kuran'ın bir mucize olduğuna inanabilmeleri için, insanlara Hristiyan ve Musevilere danışmaları dahi tavsiye edilir. "*Şüphesiz bu öncekilerin kitaplarında da vardı*"(Şu'ara 196), "*İsrailoğulları bilginlerinin onu bilmesi, onlar için bir delil değil midir?* "(Şu'ara 197). Kuran'ın dışında ise Hz. Muhammed'in görüp şahit olabildiği tek bir mucize dahi yoktur. Hatta öyle olur ki, mucizeye şahit olamadığı için Hz. Muhammed gün gelir inancından bile yavaş yavaş şüphe etmeye başlar. "(*Ey Muhammed!) **Belki de sen**, 'Ona bir hazine indirilseydi veya*

beraberinde bir melek gelseydi ya!' ***demelerinden dolayı sana vahyolunanlardan bir kısmını gözardı edeceksin*** *ve o yüzden göğsün daralacak. Fakat sen, ancak bir uyarıcısın. Allah ise her şeye vekildir*"(Hud 12). Peygamberin mucizelerden yoksun kalmış olması nedeni ile içine sürüklenmiş olduğu, şüphelerle dolu bu kaotik ruh hali, Kuran'ın başka bazı ayetleri tarafından da dile getirilmektedir."*Ey Muhammed! Şimdi sen, sana emrolunanı açıkça ortaya koy ve Allah'a ortak koşanlara aldırış etme. Andolsun, onların söyledikleri şeylerden dolayı* ***göğsünün daraldığını*** *biliyoruz.*"(Hicr 94, 97), "*Kafirler 'Rabbinden ona bir mucize verilseydi ya' derler. Şüphesiz ki, sen ancak uyarıcısın.*"(Ra'd 7), " '*Rabbinden Muhammed'e bir delil indirilseydi ya'dediler. Deki 'şüphesiz Allah'ın bir delil indirmeye gücü yeter, fakat onların çoğu bilmezler'* "(En'am 37).

Bizim açımızdan Hz. Muhammed'de ortaya çıkan göğüs daralmaları ve inanç sarsılmalarının nedenlerini anlamak hiç te zor değildir. Hz. Muhammed bir peygamber olduğu kadar, aynı zaman da son derece de gerçekçi bir insandır. Onun işinin en zor tarafı, inancının idealist kuramlarıyla, bir türlü söküp atamadığı kendi realist kişiliği arasında sıkışıp kalmış olmasıdır. Onun bu komprikiye ruh halini Kuran'ın bir çok ayetinde izleyebilmek mümkündür. Hz. Muhammed mucizelere elbette ki inanmaktadır, ama onun bu inancı bizzat kendisinin tanık olduğu mucizelerden değil, diğer kutsal kitaplara sahip çıkmış olması nedeni ile o kitaplar da yazan bütün mucizelere kendisini inandırmış olmasından dolayıdır. Kendisini de bir peygamber olarak gördüğü için, bu mucizelerden birinin bir gün gelip kendisine de nasip olacağının umut ve beklentisi içerisindedir. Ama ne yazık ki, hiçbir zaman bu mucizelere tanık olamaz. Gerçekçi bir peygamber olduğu için de, son derece takdire şayan bir davranışla herhangi bir mucize uydurma yoluna gitmez, çünkü kanaatime göre bunun hiç de dürüst bir davranış olmayacağının bilincinde ve farkındadır. Onun bu realist kişiliği, asırlardan beri gelen ve bol hurafe, mit ve mucizelere dayanan idealist inanç anlayışının da tam bir kırılma noktasıdır. Kuran önceki hikayeler söz konusu olduğunda durmadan diğer peygamberlerin mucizelerini anlatır, İslami dönemlere geldiğinde ise mucizeleri devamlı askıya alır ve mucize gelmesini Allah'ın takdirine bırakır. "*And olsun ki senden önce de nice peygamberler gönderdik. Allah'ın izni olmadıkça* ***herhangi bir mucizeyi getirmek hiçbir peygamberin haddi değildir.*** "(Ra'd 38) gibi. Müşriklerin mucize taleplerini devamlı ileri sürmeleri karşısında, mucize gösterilemediği için başka bir yol da kalmamış olmalı ki, kendilerine mucize gelse dahi zaten inanmayacakları hatırlatılır. "*De ki 'mucizeler*

ancak Allah katındandır. Fakat ***mucize gelse de inanmayacaklarını anlamıyor musunuz?***"(En'am 109).

Hz. Muhammed'in şüphelerini arttıran şey yalnızca mucizelere tanık olamayışı da değildir. O bir o kadar helaklardan ve helak kararlarından da şüphe etmektedir. Çünkü, Kuran "*Zalim olan kavimlerin mutlaka cezalandırıldığı*" ve cezalandırmadan önce de "*uyarıcı bir peygamber yollandığı*"ndan bahsetmekte, o ise uyarıcı peygamber olarak kendisini gördüğü halde, "*Zalim olan*" Mekke müşriklerinin bir türlü helak edilmediğine tanık olmaktadır. Kuran'da Müşrikler için helak kararı alındığına dair herhangi bir kayıt yoktur, olması da zaten düşünülemez, zira helaklar daha önceki kutsal kitaplardan gelme idealist hikaye ve kurgulamalardan başka bir şey değildir. Yani kısacası, Hz. Muhammed nasıl ki geçmişin mucize hikayelerine inandığı halde, kendi dönemi içerisinde tek bir mucizeye dahi tanık olamamışsa, geçmiş helaklara da inandığı halde herhangi bir helak vakası da görememektedir. Dolayısıyla, bu da onun "*göğsünü daraltmakta*" ve inancından dahi şüphe eder bir duruma gelmesine yol açmaktadır. Onun "*göğsünün daralması*", asırlardan beri gelen idealist hikayelerin Hz. Muhammed'in şahsın da taşınan realizm duvarına çarparak paramparça olmasından başka bir şey değildir. Bu realite ile birlikte, helakların Arap toplumunda artık gerçekleşme şansının asla olamayacağı anlaşılmış, o ana kadar meşruiyetini korumuş olan lokal ve kavimsel klasik helak anlayışı kökten değiştirilerek, bunun yerini bir gün herkesin toplanacağı kıyamet günü gibi daha ikna edici ve en çok da geleceğe havale edilmiş geniş kapsamlı helak biçimleri ve tasarımları almıştır. "*Kıyamet günü mutlaka gelecektir.* ***Sen şimdi güzel bir şekilde hoşgörü ile muamele et.*** "(Hicr 85) gibi.

Fakat, ne türden değişikliklere gidilirse gidilsin, Hz. Muhammed'in "göğsünün daralması" yine de geçmez, Mekke müşriklerinin iddiaları da bir türlü bitmek bilmez., Örneğin; peygamberin mucize olarak durmadan Kuran'ı ileri sürmesine karşılık, müşrikler bu defa da Kuran'ın kendilerini ikna edebilecek düzey de bir kitap olmadığını iddia etmeye başlarlar "*Ya bize bundan başka bir Kuran getir veya onu değiştir*"(Yunus 15), "*Eğer o Kuran iyi bir şey olsaydı, onlar onu kabul de, bizi geçemezlerdi.*"(Ahkâf 11) gibi. Zaten mucizelerden mahrum kalmış olan Hz. Muhammed, bu defa da müşriklerin bu iddiaları karşısında aciz ve zorda kalır. Onun bu durumunu en iyi sergileyen ayetlerin başında da En–Am ayetleri gelmektedir; "*Ben size Allah'ın hazineleri elimdedir demiyorum. Gaybı da bilmiyorum. Size meleğim de demiyorum.* ***Ben ancak bana vahyolunana uyuyorum.***"(En–Am 50) "*De ki 'ben Rabbimden apaçık delile dayanmaktayım.* ***Çabucak olmasını istediğiniz şey*** (yani mucize)

*elimde **olsaydı** sizinle aramdaki iş zaten çoktan biterdi. Gaybın anahtarları O'nun katındadır. Onları ancak O bilir.*"(En'am 57,58,59). "*Ben neyim ki. Ben peygamber kılınmış bir insandan başka birşey değilim.*"(İsra 93). Allah'ın Hz. Muhammed zamanında hiçbir mucize göndermediği ve de göndermeyeceğini İsra Sûresinin şu hükmünden de öğreniyoruz; "***Bizi mucize göndermekten men eden şey** ancak önceki ümmetlerin onları yalanlamış olmalarıdır*"(İsra 59). Neticede Hz. Muhammed'in elinden gelen sadece tek bir şey vardır, o da sadece oturup beklemek. O bu beklemeyi aynen müşriklere de tavsiye eder. "***Bekleyin. Biz de zaten beklemekteyiz*** "(En'am 158). "*Gayb ancak Allah'ındır. **Bekleyin, şüphesiz ben de sizinle birlikte bekleyenlerdenim!*** "(Yunus 20).

Lâkin Hz. Muhammed müşriklere her ne kadar beklemeleri gerektiğini tavsiye etse de, bu beklentinin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği de kesindir. Kesin olmalı ki Allah Kuran'da "*Onlar hâlâ kendilerine meleklerin inmesini mi, yoksa Rabbin gelmesini mi, yahut Rablerinden birtakım mucizelerin gelmesini mi bekliyorlar* "(En'am 158) diyebilmektedir. Müşriklerle girilen bütün bu polemikler arasında ise Hz. Muhammed'in yüreği artık iyice daralmaya başlar ve inancı sarsılır. Bu durumundan ötürü de Allah tarafından uyarılıp, cezalandırılır. "*Güneşin batıya kayması anından, gecenin kararmasına kadar namaz kıl. Sabah vakti de namaz kıl. Zira sabah namazı meleklerin şahit olduğu bir namazdır. Ey Muhammed. Geceleyin uyanıp namaz kıl, bu namaz sana mahsustur ve farz kılınan namazlardan fazla bir namazdır*"(İsra 78,79), "***Dileseydik sana vahyettiğimizi de gideriverirdik**. Sonra bize karşı onu koruyacak bir vekil de bulamazdın. Rabbinin bunu yapmayışı sana merhamet etmesindendir. Çünkü; onun sana lutfu ve ihsanı pek büyüktür* "(İsra 86, 87)

Hz. Muhammed'in şahsında ortaya çıkan ve gittikçe de onun idealizmden uzaklaşmasına yol açan realist mantık, Kuran'ın niteliğinde de önemli değişimleri beraberinde getirir. Mucizelerin yerini artık daha gerçekçi ve tamamen bu dünyadan sunulma "*gemilerin gidişi*", "*fırtına ya da rüzgarların çıkışı*" gibisinden hepimizin de yakınen bilip tanıdığı dünyevi bir takım kanıt ve deliller alır. Ya da böcekler, yapraklar veya deve gibi örnekler. Lakin, bize ne kadar basit görünürse görünsünler, sunulan bütün bu örnekler, diğer kutsal inançların o efsanevi ve son derece de abartılı mucizeleri yanında yine de çok daha gerçekçi kalmakta ve Hz. Muhammed'in de çağına göre ne kadar ileri ve realist bir peygamber olduğunu kanıtlamaktadır. Kaldı ki Hz. Muhammed'in zaten kendisi bir realitedir, zira diğer peygamberlerin ilahiyat tarihinde yer alıp

almadıkları bile daha henüz tam olarak belli değildir. İlahiyat geçmişe gittikçe belirsizleşip, idealistleşmekte, günümüze yaklaştıkça ise daha bir netleşip, realistleşmektedir. Hz. Muhammed ve şahsında temsil etmiş olduğu İslamiyet de, işte ilahiyat tarihi ve kronolojisinin tamda bu dönüşüm kavşağında durmaktadır. Bu kavşak, ilahiyat tarihinde asırlarca hâkimiyet ve hüküm sürmüş olan idealist mantığın tam bir kırılma noktasıdır. İlahiyatın bu kronolojisiyle bakıldığı zaman, geçmişi idealist anlamda en iyi temsil etmiş olan kitabın Tevrat olduğunu söylemek hiç te yanlış olmaz. Tevrat'ın hemen ardından da İnciller gelir, zira İnciller zaten Eski Ahit'in temelleri üzerinde yükselmektedir. Bu yakın akrabalık İncilleri hurafeler konusunda Kuran'a nazaran daha bir Tevrat izlenimcisi yapıp çıkmış ve realiteden kopartmıştır. İsa'nın göğe yükselmesi, hasta ve körleri iyi edişi ya da vaftizci Yahya'nın şifa dağıtması gibi bütün soyut idealist İncil öğretileri, genellikle hep Eski Ahid izlenimciliği ile birlikte ortaya çıkmış olan ritüel ve tasarımlardır. Tevrat ve İnciller tabiri caizse tam bir idealizm bataklığıdır. Palavralar ve ninnilerle dolu Tevrat hikâyeleri alıp başını gitmiştir. Ya İnciller? Tevrat'ın yapamadığını İnciller yapmış ve tutup İsa'yı bir kuş gibi göklere uçurmuştur. İncil sayfaları İsa'nın hayali hakikat mucizelerinden adeta geçilmez bir haldedir. Hâlbuki, Hristiyanların yerin dibine geçirmeye çalıştıkları Kuran'da, İslami dönemler anlatılırken kendi mitolojik saçmalıklarına benzer doğru dürüst tek bir örnek dahi yoktur. Var olan yegane örnek, Kuran ayetinin vahyi sırasında Cebrail' in Hz. Muhammed'e "*bir yay aralığı kadar yakınlaşmış*" olması örneğidir ki, eh bu kadarı da İncil ve Tevrat'ın onca saçmalıkları yanında varsın artık normal sayılsın.

Bugünden geçmişe bakarak, Hz. Muhammed'i ve o dönemlerin idealizmini yermek çok kolaydır, lâkin tarihsel olgu ve olayların aynı zamanda kendi koşulları içerisinde ki yeriyle de birlikte ele alınmasını gerektiren diyalektik yasayla bakılacak olursa, Hz. Muhammed'i ve İslamiyetini insafsızca mahkum edebilmek hiç de öyle zannedildiği kadar kolay değildir. Diyalektik yasa ve sorgulama kuralları, İslamiyet'i diğer kutsal inanç ideolojilerinden belli ölçülerde ayırmamızı mutlak zorunlu kılmaktadır. Mucize ve hurafelerden kabil olduğunca uzak durma ve realiteye yakınlaşma çabaları ile İslamiyet, Hristiyanlık ve Musevilik'ten yine de çok daha farklı ve ileri niteliklere haiz bir inanç ideolojisidir. Tevrat ve İnciller insan akıl ve mantığının alamayacağı düzeyde mit ve hikayelere dayanırken, Kuran eskinin hikayelerini aktarımları dışında, kendi dönemi için çok daha gerçekçi davranmış ve mucizelere asla yer tanımamıştır. İslamiyet'in bu değişim ve yönelimleri ilahiyat tarihinde başlı başına bir reform hareketidir. Bu reformlarla birlikte artık ne

denizler yarılır ne de tufanlar kopar. Hz. Muhammed'in elinde denizleri yarabilecek bir asası yoktur, keza, dünyanın bütün hayvanlarını içine doldurabileceği bir gemisi, Süleyman misali hazineleri ya da cinlerden kurulu bir ordusu da. Kuran Hz. Muhammed'i asla olağanüstü silüetlerle tanıtmaz ve farklı mevkilere de koymaz. Müminlere İsa'da olduğu gibi, Muhammed'in eti niyetine ekmeği yedirtip, kanı niyetine şarabı da içirtmez. Hz. Muhammed İsa gibi hastaları da iyi edemez. Allah tarafından şahsına münhasıran kazandırılmış böylesine olağanüstü mucize yetenekleri yoktur. Onun bu yalın ve mütevazi hali müşriklerinde dikkatini çekmiş olmalı ki, *"Bu ne biçim peygamber ki yemek yer, çarşıda, pazarda dolaşır. Ona bir melek indirilseydi de bu onunla beraber bir uyarıcı olsaydı ya!"*(Furkan 7) diyebilmişlerdir. Hz. Muhammed'in varlık ve mücadelesi tek kelimeyle tam bir realitedir. "*Ben neyim ki, bende sizler gibi sadece bir insanım*" şeklindeki mütevazi sözü de zaten bunun bir kanıtı değil midir? Kanıtı olmasına elbette ki kanıtıdır da, lakin bundan müminler bihaberdir. Bihaber olmalılar ki, o mütevazi peygamberi Miraç'larla yine de Allah'ın huzuruna çıkarmadan ve Allah ile kendileri arasına bir takım aracı ve vekiller koymadan duramamaktadırlar. Demek ki, müminlerin çoğu Kuran'dan hiçbir şey anlamamaktadır. Anlayanlar da olup bitenleri görmezden gelip ses çıkartmaz. İslamiyet "Bakara, Makara" denilerek Allah'ın ayetleriyle bile dalga geçme noktasına kadar getirilip yozlaşmaya uğratılırken, suç utanmadan bir de inançsızların üzerine yıkılmaya çalışılır. Hâlbuki bilinmez ki günahların en büyüğü, Allah ile kul arasına sokmadık şey bırakmayarak ve Allah'ın kitabı ile dalga geçerek ya da dalga geçmeler karşısında suskun kalarak asıl kendileri tarafından işlenmektedir. Kars'taki özgürlük anıtını puta benzeterek ortadan kaldırmaya çalışan zihniyetler, araya soktukları o bir yığın ucube nesne ve vekillerle Allah'a nasıl şirh koştuklarının ve tıpkı bir put gibi onlara da tapındıklarının farkında bile değillerdir. Farkında olmadıkları bir başka şey de, Hz. Muhammed'in ortalarda olmayan mezarıdır. Kim bilir, müminler kendisini de Allah yerine koyup tapmasınlar diye bunu belki de Hz. Muhammed'in kendisi istemiştir. "*Her ibadetin sadece Allah'a yapılması gerektiği*"ni savunmuş son derece mütevazi bir peygamber için böylesi bir istek hiç te mantıksız ve ihtimal dışı değildir.

Hz. Muhammed'in şahsında İslamiyet'in, hikayelerden çok gerçeklere ve akla dayanmak istediği çok açık. İslamiyet insanları Tevrat ve İnciller'in yaptığı gibi masal dinlemeye değil, kafa yormaya teşvik eder. Deliller sunar ve insanlardan da bunlara kafa yorarak Allah'a ve ilahiyatına inanmaları istenir. Kuran'da çok sıkça "*görmez misin*" ya da

"*bilmez misin*" gibi sorularla karşılaşıyor olmamızın nedeni de zaten budur. İnsanlara inanmaları için bir takım sorular yöneltmek sadece Kuran'a özgüdür. Bu özellik diğer kutsal kitaplar da pek yoktur, şayet varsa da çok azdır. Kuran'ın bütün İslami delilleri, tamamen reel yaşamın maddi olgu ve olaylarının kutsanması ile oluşturulup sunulmuş delillerdir. Delillerin bu amprio-kritik kutsanma girişimlerine diğer kutsal kitaplar da rastlanılmaz Bu bakımdan, İslam ilahiyatını bir nevi virtual idealizm olarak nitelemek hiç te yanlış olmaz. İslamiyet bu yeni idealizm anlayışı ile eskinin geleneksel idealist anlayışını yıkıp, ilahiyat tarihine yepyeni bir boyut ve ivme kazandırmıştır. Örneğin; Kuran günümüz ilahiyatçıları inatla evrim aleyhtarlıklarına devam ededursunlar, insan ve canlıların yaratılışını topraktan çıkarır ve "*bir damla su*", "*nükte*" ya da "*alaka*" ile başlayan ve evrim tezlerine yakın duran bambaşka bir sürece sokar. Yani; Kuran evrime karşı değildir, o evrimin sadece Allah'tan geldiğine inanır. Kuran'ın yaradılışı önce Adem ile başlatmasının müsebbibi ise tamamen Tevrat'tır, Tevrat'ın ütopik toprak kuramı dışında ise yaratılış Kuran'da her zaman su ile başlar. "Su" ilk defa Kuran ile birlikte ilahiyat terminolojisine girmiş bir malzeme ve kavramdır. Su da dahil olmak üzere, Kuran'ın bilimsel olarak ileri sürmeye çalıştığı pek çok tez bizlere bugün itibariyle belki yeterli görünmeyebilir, ama bu tezler idealizmin kesif ve ağır kokusunun hissedildiği o dönemler içerisinde, hurafelere dayanan Tevrat metafiziğinin tezleri yanında yine de çok daha ilerilerde kalan tezlerdir. Kuran bu yepyeni tez ve iddiaları ile ilahiyatın çıtasını hiçbir zaman olmadığı kadar yukarılara yükseltmiştir.

Asırlardan beri gelen idealist sürece Kuran tarafından kazandırılan bu yeni ivme, içeriğinde ne kadar yanlışlıklar taşırsa taşısın, dönemi itibariyle bizler açısından da son derece takdire şayan ve yeterli bir eylemdir. Takdir edilemeyecek olan tek şey, Kuran'ın bu tarihsel misyonunun günümüz ilahiyatçıları tarafından bir türlü görülemeyerek İslamiyet'in daha hâlâ aynı nokta ve muhteva da tutulmaya çalışılıyor olmasıdır. Halbuki,yapılması gereken tek şey, İslamiyet'in zemin olarak sunmuş olduğu bu muhtevanın günümüz de daha da zenginleştirilerek ilerilere taşınmasıdır. Lakin iş bu raddeye geldiğinde ilahiyatçılar şaşmaz bir gelenekle Kuran'ın asla değiştirilemeyeceğini ileri sürerek bütün bu reform hareketlerine yine karşı çıkacaklardır. Ama, şartlanmış inanç anlayışları nedeniyle şu gerçeği ise asla göremeyeceklerdir. İlahiyat şayet değişmesi asla mümkün olamayacak bir ilmiyatsa, Kuran neden o zaman kendilerini olduğu gibi kabul ettiği halde Tevrat ve İnciller'in pek çok hüküm ve öğretilerini değiştirme yoluna gidebilmiştir? Kuran'ın bütün bu kutsal değişim eylemleri, ilahiyatçılar bildikleri halde her ne kadar itiraf

etmek istemeselerde bir tek şeyi çok iyi kanıtlamaktadır, o da ilahiyatta da değişmez diye bir şeyin söz konusu olamayacağını. Yeni durum, şart, koşul ya da bilgilere göre ilahiyat ve hükümleri de her an için bir değişim gösterebilir. Yani kısacası, ilahiyat da kendisini pekâlâ yenileyebilir ve bu yenileme hiç te ilahiyatçıların iddia ettiği gibi kitaplarda herhangi bir değişime yol açmaz. Değişmezlik iddiaları, inançlarından asla ödün vermek istemeyen ortodoks zihniyetlerin bir ürünüdür ve hem fetişizmdir, hem de Kuran'ı hâlâ Tevrat muhafazakarlığı içerisine hapsetmektir. İlahiyatçılar şayet kutsal kitaplar üzerinde herhangi bir değişiklik ya da reform yapılmasına karşı çıkıyorlarsa, bunu en başta Kuran'a karşı çıkarak göstermek zorundadırlar, zira Kuran diğer kutsal kitaplar üzerinde yapılabilecek her türlü değişim ve reformu yaparak kendisini yenileme yoluna gitmiş yegâne kitaptır. Ne gariptir ki, Hristiyan inanç yapısına sahip batılı medeniyetler kitaplarının onca geri hükümlerine rağmen kendilerini ve zamanı durmadan ileriye doğru taşımaya uğraş gösterirken, İslam ülkeleri ise Kuran'ın belirttiğim ileri niteliklere rağmen, zamanı da, kendilerini de devamlı geriye götürmeye çalışırlar. Bir garip paradokstur bu. Halbuki, Kuran'ın ayırt edici karakteristiği zamanında şayet fark edilip de, İslamiyet doğru yönlendirilebilmiş olsaydı, İslamiyet'in bugünkü manzarası da herhalde çok daha farklı olurdu. Bu utanç verici bir durumdur. İslamiyet'i bugünkü yoz ve geri çizgisinde tutmaya çalışan her kişi bu durumdan utanç duymalıdır.

İSLAMİYET'TE SONRADAN TÜRETME BİR MUCİZE. "MİRAÇ"

"Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu bir gece Mescid–i Haram'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid i Aksa'ya götüren Allah'ın şanı yücedir."(İsra 1)

Daha önce Hz. Muhammed'e mal edilmeye çalışılan mucizelerden biri olarak ayın yarılma vakasını işlemiştik. Türetme mucizelerden bir diğeri de, başlı başına bir gelenek haline getirilmiş olan meşhur "Miraç" yalanıdır. İmalat hatası her iki mucizede ilahiyatçıların içine düştükleri durum tabiri caizse tam bir komedidir. Miraç, Kuran'ın ve İslamiyet'in sonradan nasıl yozlaştırılmaya uğratıldığının da çok önemli bir kanıtıdır. Miraç üzerine ileri sürülen iddialar her şeyden önce akıl almaz bir hayal gücüne dayanmaktadır. İlahiyatçıları bu üstün hayal güçlerinden dolayı doğrusu ne kadar takdir etsek azdır. Nasıl olmuşsa olmuş, hiçbir ilgi ve alakası da olmadığı halde İsra 1 ayetinden yola çıkılarak Hz. Muhammed akıl almaz bir biçimde Allah'ın huzuruna teşrif buyurulmuştur. Hayal gücü son derece gelişkin ilahiyatçılar dışında ise Kuran'ın asla onaylamadığı Miraç vakasının nasıl ve kimler tarafından senaryolaştırılarak ilahiyat tarihine kazandırıldığı bugün bile daha hâlâ meçhuliyetini korumaktadır. Miraç'ın üretim kaynağı olarak şayet Kuran gösterilecekse hiç boşuna zahmet edilmesin, zira ne İsra 1'de ne de Kuran'ın tamamında "Miraç" a işaret eden en ufak bir kanıt ya da iz dahi yoktur. Bu gizemli hadiseyi aydınlığa kavuşturabilmek için şimdi gelin isterseniz hayali Miraç vakasına kısaca bir göz atalım.

İddia odur ki, Hz. Muhammed bir gece vakti Allah tarafından Mescid–i Haram (Kâbe) dan alınarak Mescid-i Aksa'ya, (Kudüs'teki eski Süleyman tapınaklarının olduğu yere) götürülür. Hz. Muhammed bineği olan Burağı Süleyman Mabedinin kalıntılarının bulunduğu güneybatı duvarına bağlar, sonra bugünkü El-Aksa caminin altında bulunan Kadim Aksa denilen yerden Mescid–i Aksa alanına girer ve oradan da Kubbetüsahra'nın bulunduğu alana geçerek, Cebrail ile birlikte gök katlarını bir bir dolaşmaya başlar. Bu dolaşma sırasında Hz. Muhammed sırasıyla Adem, Yusuf, Yahya, İsa, İdris, Harun, Musa ve İbrahim peygamberlerle görüşür ve bu peygamberlerin hepsine, günümüz de Nebi Minberi olarak adlandırılan yerde namaz kıldırır. Devamın da, Cebrail ile birlikte yedinci semada ki "Sidretül Münteha" ya çıkar. Yalnız, Cebrail Sidretü'l–Münteha'dan daha ileriye geçemez, Hz. Muhammed tek başına yolculuğuna devam eder ve bugün Miraç Minberi olarak adlandırılan yerden göğe yükselerek, mekânı belli olmayan bir yerde hiçbir aracı da

olmadan Allah ile görüşür. İşte bu göğe yükseliş olayına geleneksel İslamiyet de "Miraç" adı verilmiştir.

İlahiyatçılar Miraç'ın Hicret'ten bir ya da 16 ay önce, Milâdî olarak 621 yılı başlarında ve Recep ayının 27. gününün gecesinde gerçekleştiğini iddia ederler. Kuran'da asla yeri olmayan, sadece Ahad hadislere dayanan miraç vakasının gerçek olduğu hususunda bütün ilahiyatçılar hemen hemen hemfikirdir. Hemfikir olamadıkları tek şey olayın sadece gerçekleşme biçimidir. İbn Abbas'a göre, Miraç uykuda gerçekleşmiştir. Abbas'ın dışında diğerlerinin iddialarına göre ise, Miraç Hz. Muhammed uyanıkken gerçekleşir. Uyanıkken gerçekleştiğini iddia edenler de kendi aralarında ikiye bölünür, bunlardan bir kısmı Miraç'ın yalnızca ruhen diğerleri de hem ruhen hem de bedenen vuku bulduğunu iddia ederler. Hatta bunun için Ayşe'nin şahitliğine dahi başvurulur, Ayşe Miraç sırasında Hz. Muhammed'in vücudunun yerinden kaybolmadığını, yani peygamberin yatakta olduğunu söyler. İşin içine Hz. Muhammed'in seyahati sırasında kullandığı ve daha hâlâ nasıl bir hayvan olduğu anlaşılamayan "Burak" adında bir bineği de karışır ki, Miraç vakası artık hepten arapsaçına döner. Perde içinde perde, hikaye içinde hikaye.

Aman Allahım, aman aman. Sana delicesine biat etmekten gözleri körelmiş zavallı kullarını cehaletlerden sen koru ya Rabbi. Seni bu kadar mı tanıyabildiler, bu kadar mı anlayabildiler ayetlerini? Miraç saçmalığına cehaletleri nedeniyle alet olan kullarını hadi yine bir parça olsun anladık diyelim. Peki, ya bu cahil kullarına Kuran'ı öğretme sevdasına kendisini iyice kaptırmış olan koca koca ilahiyatçılara ne demeli? Allah'ın bu yeryüzü misyonerlerinin Miraç iddiaları ile şayet yola çıkacak olursak, "*Biz Kuran' da her şeyi açık açık anlattık* " diye hüküm buyurmuş olan tanrı, görünen o ki her şeyi de o kadar "*açık açık*" anlatamamış! Anlatamamış olmalı ki, kitabı Kuran'da Miraç'a dair tek bir laf dahi buyurmamış. Miraç Kuran'da adeta unutulmuş gibidir. Ne Burak adında bir bineğin adı geçmektedir ne de Hz. Muhammed'in yedi kat gök seyahatleri ve de peygamber ziyaretleri. Ama olsun, Allah'ın "*açık açık*" belirtmeyi unutmuş olduğu şeyleri bizler değilmi ki yine de bu saygın ilahiyatçılar sayesinde bir parça olsun öğrenebiliyoruz! Hem de öyle bir öğreniyoruz ki, Hz. Muhammed'in onca seyahatine rağmen yatağının neden sıcak kalabildiğinin yanıtını dahi bulabiliyoruz. Örneğin; sayın F. Gülen'in konuya ilişkin şu iddiasına bir bakalım. "Her yere ulaşıp her konuşmayı bir anda dinleyebilecek bir mertebeye ulaşmış ya da nûrâniyetiyle bin makamda birden bulunmuş Hz. Muhammed'in Miraç'a çıkıp geriye dönmesi için bir lâhza bile yeterlidir, bu nedenle Miraç'tan döndüğünde yatağını sıcak bulması da gayet normaldir"(F.Gülen.

3.Ağustos.2007."Miraç" röportajından)! Hadi Ayşe'nin Hz. Muhammed'in eşi de olması nedeniyle peygamberin yatağının sıcak kalmasına dair şahitliğini anladık diyelim. Peki, ya yatakta olmadığı halde Hz. Muhammed'in yatağının sıcaklığını hissedebilen sayın Gülen'e ne demeli? Bütün stendapçılar Gülen sayesinde anlaşılan o ki birhayli işsiz kalacağa benziyor!

İsra 1 ayetinden yola çıkarak olayların vardırıldığı yerlere bakarmısınız Allahaşkına! Hiçbir ilgisi olmadığı halde İsra 1. ayeti üzerinden türetilmedik masal, uydurulmadık yalan kalmamıştır. İslam ilahiyatında konuların araştırılma ve irdelenme kaynağı şayet Kuran ise, ne İsra'da ne de Kuran'ın tamamında Miraç'a temas eden en ufak bir ibare dahi yoktur. Kuran kelime olarak dahi Miraç'ın yanından geçmez, ama buna rağmen Ahad hadislerinde Miraç hep olmuş ve gerçekleşmiş bir vaka gibi sunulup tanıtılmaya çalışılır. Bunun en güçlü kanıtı olarak da hep İsra Sûresi 1. ayeti gösterilir. Necm Sûresinden bazı ayetler ile de Miraç desteklenmeye çalışılır. Lakin desteklediği zannedilen bu ayetler de iddiayı hepten çürütmekten başka bir işe yaramaz. O zaman, gelin Miraç'a malzeme taşı yapılan Necm ayetlerine kısaca bir göz atalım.

Necm ayetleri ne anlatmaktadır ve o ayetlerin İsra'da var olduğu iddia edilen Miraç vakası ile gerçekten de herhangi bir ilgisi var mıdır? Kesinlikle hayır, zira Necm'in daha ilk ayetleriden başlanılarak, sadece Kuran'ın Hz. Muhammed'e vahyi anlatılmaktadır. "*Battığı zaman yıldıza andolsun ki, arkadaşınız (Hz. Muhammed)sapmadı ve azmadı.*", "*O, nefis arzusu ile konuşmaz.*", "*Size okuduğu Kuran ancak kendisine bildirilen bir vahiydir.*", "Onu *ona, üstün güçlere sahip, muhteşem görünümlü (Cebrail) öğretti. O,* ***en yüksek ufukta bulunuyorken*** *doğruldu.*", "*Sonra yaklaştı derken* ***sarkıp*** *daha da yakın oldu.*", "*Peygambere olan mesafesi iki yay aralığı kadar, yahut daha az oldu.*", "*Böylece Allah kuluna vahyedeceğini vahyetti.*", "*Kalp, gördüğünü yalanlamadı.*"(Necm 1'den 11'e). Bu ayeti kerimelerin devamında gelen diğer ayetlerde de, Hz. Muhammed'in Cebrail ile daha önceden bir kez daha karşılaşmış olduğuna dikkat çekilir ki, Miraç üreticilerinin tüm tahrifat ve yalanları da işte tam bu nokta da ortaya çıkıp iflas eder. "*Andolsun ki o Cebrail'i bir başka* ***inişte*** *daha görmüştü.*", "***Sidretü'l Müntehâ'*** *nın yanında.*", "*Me'va cenneti onun yanındadır.*", "*O zaman Sidre'yi kaplayan kaplamıştı.*", "*Göz şaşmadı ve aşmadı.*", "*Andolsun, o, Rabbinin en büyük alametlerinden bir kısmını gördü.*"(Necm 13'den 18'e).

Miraç taraftarları daha iki sure ayetleri arasındaki farkı bile görmekten acizler. Necm ayetleri apayrı bir konuya temas etmektedir, İsra ayetleri ise başka bir konuya. İki sure ve ayetleri arasında herhangi bir ilintinin

olamayacağını şöylesi basit bir kıyaslama yolu ile de zaten kolayca anlayabilirsiniz. İsra'ya dayanılarak üretilen Miraç olayında, Hz. Muhammed yedi kat göklerde dolaştırılarak göğün en yüksek mertebesinde Allah ile buluşmaya çıkartılırken, Necm'de bunun tam tersi bir durum yaşanır ve Hz. Muhammed göğe çıkacağına Cebrail yeryüzüne iner. "*Andolsun ki, o, Cebrail'i bir başka **inişte** daha görmüştü*" ifadesi de zaten dikkat ettiyseniz bir çıkışa değil "***inişe***" işaret etmektedir. Cebrail'in "***indiği***" yer de yedi kat gökyüzü değil, doğrudan yeryüzüdür. Bu durum da takdir edersiniz ki, Necm'de bahsi geçen "*Sidretül Münteha*" nın da yedi kat göğün son katlarında değil, yeryüzünde bir yerlerde olması gerekir. Miraç yaratıcıları Sidretül Münteha'yı sırf Miraç'ı uyduracaklar diye yeryüzündeki köklerinden söküp almış ve götürüp gökyüzüne dikmişlerdir. Hâlbuki Kuran, Sidretül Münteha'nın yeryüzünde olduğunu ve Cebrail'in de yere indiğini o kadar açık bir şekilde ifade etmektedir ki, bunu anlamamak için bir insanın ya kör ya da aptal olması gerekir. Söyler misiniz Allah aşkına "*O, **en yüksek ufukta bulunuyorken** doğruldu.*", "*Sonra yaklaştı derken **sarkıp daha da yakın oldu**.*" ayeti kerimeleri sizce bir çıkışa mı yoksa inişe mi işaret etmektedir? Bunun tartışması dahi olamaz, zira ayet "***iniş***" ve "***sarkma***" ifadeleriyle bunun aşağıya, yani yeryüzüne doğru bir eylem olduğunu hiç kimsenin itirazına fırsat bile tanımayacak şekilde açıkça belirtmiştir. Allah'ın hükme bağlamış olduğu bir şeyi aklı evvel ilahiyatçılar mı değiştirecek? Allah "yer" diyorsa yer, "***İniş***" diyorsa da "***iniş***" tir. Allah'ın bu kadar sarih hükümlerine rağmen ilahiyatçılar bunun daha hâlâ bir çıkış olduğunu iddia edebiliyorlarsa, bilin ki yeryüzünde ayakları üzerinde değil de, amuda kalkmış vaziyette duruyorlar demektir.

İlahiyatçıların Miraç işlemeciliğinin inceliği dantel işçiliğinin inceliğini dahi geçmiş durumdadır. Önce ayet-i kerimeler üzerinde oynanarak İsra ayeti çarpıtılmış, ardından da Necm ayetleri suça iştirak ettirilerek ve Sidretül Münteha gibi Necm'e ait ne malzeme varsa hepsi bir bir gök katlarına nakledilerek son derece derleme ve uyduruk bir Miraç mucizesi yaratılmıştır. O zaman, Miraç suçuna iştirak ettirilmesi babından da, gelin isterseniz şu meşhur "Sidretü'l Münteha" nın ne olduğuna, her ne kadar konu yeterince aydınlığa kavuşmuş olsa da ayrıca bir göz atalım.

Sidretü'l Münteha'nın ne olduğu Kuran'da tam olarak belli değildir. Ancak, Necm ayetlerinden çıkarabildiğimiz kadarıyla, göklerle değil de, herhangi bir şeyle alakalı olarak yeryüzünde bir yerlerde olduğuna dikkat çekildiği kesindir. Bu durum da, Sidretü'l Münteha'nın ilahiyatçıların iddia ettiği gibi "Cebrail'in Hz. Muhammed'i Allah ile buluşturmaya

götürdüğünde kendisinin daha öteye geçemediği bir yer " olabilmesi de asla mümkün değildir, zira, Siretü'l Müntehan'nın adı ayetler de Hz. Muhammed ile Cebrail'in yeryüzünde bir buluşma yeri olarak geçmektedir. "*Andolsun ki o Cebrail'i bir başka* ***inişte*** *daha görmüştü,* ***Sidretü'l Müntehâ'****nın yanında.*" Ayet-i kerimesi de bunun belirttiğimiz şekil de olduğunu zaten yeterince onaylamaktadır. "*Görmüştü*" ifadesinden kasıt da, Miraç sırasında Hz. Muhammed'in Allah'ı yedi kat gökte görmüş olması değil, yeryüzünde Cebrail'i görmüş olmasıdır. Yani kısacası, Hz. Muhammed "*Sidretü'l Münteha'nın yanında*" Cebrail ile buluşmuş, Allah ona Cebrail aracılığıyla "*vahyedeceğini vahyetmiş*", Hz. Muhammed'de bu vahyi Cebrail'den almıştır. Bunun aksini iddia etmek, Hz. Muhammed'i Allah'a şirk koşmaktan başka bir anlama gelmez, çünkü Kuran hükümlerine göre Allah ne kimseyle doğrudan konuşur ne de görüşür. Hz. Muhammed'de dâhil olmak üzere Allah ile doğrudan ve birebir görüşme yapabilecek hiç kimse yoktur. O zaman, ne Sidretü'l Münteha'yı yedi kat göğe taşımanın ne de Hz. Muhammed'i tutup da Allah'ın huzuruna çıkartmanın hiç bir manası yoktur.

Şimdi bir de, gelin isterseniz ayrı bir konu olarak Necm ayetinin"Sidretü'l Münteha" ile ne anlatmak istemiş olabileceğine ulaşmaya çalışalım. Tabi bunun için öncelikle Sidretü'l Münteha'nın ne olduğunu çözmemiz gerekiyor. "Sidre" Arapça'da "Arabistan Kirazı" denen bir ağaç türüdür, "Münteha" da "eskimiş " veya "son" gibi bir anlama gelmektedir ki, her ikisinin bileşimi bir kelime olan "eski kiraz ağacı", yani "Sidretü'l Münteha" ile ayet eski bir kiraz ağacının yanında Hz. Muhammed ile Cebrail buluşmasını anlatmak istemiş de olabilir. "*O zaman Sidre'yi kaplayan kaplamıştı.*", "*Göz şaşmadı ve aşmadı.*", "*Andolsun, o, Rabbinin en büyük alametlerinden bir kısmını gördü.*" denilerek anlatılmak istenen şey de bence, Cebrail' in bu ilahi ağaç, yani Sidretü'l Münteha ile birlikte almış olduğu ritüeldir. Ayetlerin Cebrail ile ağaç arasında bir ilişki kurarak mecaz yapmış olma ihtimali bir hayli yüksektir. Arapça'da Sidre'nin türev kelimelerinden biri olan "seder" veya "sederat" da zaten "göz kamaştıran" ya da "hayran olunan" gibi bir anlama da gelmektedir ki, bu durumda, Sidretü'l Münteha ile neyin kastedilmek istenmiş olduğu sanırım çok daha bir açıklık kazanmış olmaktadır. Yani; "*göz şaşmadı ve aşmadı*" ayeti kerimesi ile ihtimaldir ki, ağacın Cebrail ile birlikte almış olduğu muazzam güzellik, Hz. Muhammed'in bundan etkilenmesi ve bu sayede de rüya görmeyip vahyin geldiğine kendisini iyice inandırmış olması anlatılmak istenmiş olabilir. Sözün kısası, ortada ne Allah–Hz. Muhammed görüşmesi vardır ne de yedi kat göklerle yeryüzü arasında kurulmuş herhangi bir trafik!

Burada dikkati çeken nokta, vahyin Hz. Muhammed–Cebrail ve Ağaç triolü ile birlikte ele alınmış olmasıdır. Kuran'ın bu triolünde Tevrat'ın etkili olma ihtimali bir hayli yüksektir, zira bu türden üçlemelere ancak Tevrat'ta rastlanılır. Tevrat'ta trioller genellikle Allah–peygamber ve herhangi bir başka şey arasında kurulur. Örneğin; Tur Dağı'nda yanan ağaç ile RAB ve Musa arasında kurulan ilişki böyle bir üçlemedir. Musa Şuayb'ın kavminde yaşarken, Tur Dağı'nda yanan bir ağaç görür ve yanına gittiğinde de bu ağacın kendisiyle konuşan tanrı olduğuna şahit olur. Tevrat'ta Musa'nın yanan ağaç şeklinde ki tanrı ile görüşüp konuşması, Kuran'da Hz. Muhammed'in Sidretü'l Münteha'nın yanında Cebrail ile görüşüp konuşma ritüeline dönüşmüş gibidir. Ancak, Kuran bu türden ritüelleri her ne kadar Tevrat'tan yararlanıp almış olsa da, bunları hiçbir zaman Allah– Hz. Muhammed ya da ağaç üçlemesi şeklinde kullanmaz. Bu nedenle de Kuran'ın hiçbir yerinde Allah'ın da içinde olduğu bu türden üçlemelere rastlanılmaz. Ta ki Miraç yaratıcıları çıkıp da, Kuran hükümleri dışında gayrı meşru bir Miraç vakası ve Hz. Muhammed-Allah-Cebrail triolü yaratana kadar. Bu yaratışla birlikte İslamiyet'te ilk defa Allah'a şirh koşma eylemi gerçekleştirilmiştir, üstelikte Kuran'ın her türlü muhalefetine rağmen. Kısacası, Miraç Kuransal olarak değil, Tevratsal olarak İslamiyet'te yer ettirilmiş bir gelenektir. İsa'nın göğe yükselmesine hazımedemeyen ilahiyatçılar, Hristiyanlardan geri kalmamak için Hz. Muhammed'i de Miraç'la göklere yükseltmiş, bunun Allah'a bir şirk koşma anlamına geldiğini ise hiç düşünmemişlerdir.

Şimdi de gelelim bizi asıl ilgilendiren İsra 1. ayetine ve Miraç'ın bu ayetin çarpıtılması neticesinde nasıl türetildiğine. Miraç'ın ve ayette ki çarpıtmaların tam olarak anlaşılabilmesi için, ayetin bir defa en başta tam ve doğru bir mealinin yapılması gerekmektedir. Ayetin doğru meali tamı tamına aynen şöyledir. " سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلاً مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ " , "*Subhânellezî esrâ bi abdihî leylen minel mescidil harâmi ilel mescidil aksallezî bâreknâ havlehu li nuriyehu min âyâtinâ, innehu huves semîul basîru*" yani "*Yüceliğinde sınır olmayan O Allah ki, kulunu zulmün karanlığı içinde esirken kendisine alâmetlerimizi göstererek, **Kıbleyi** Mescid–i Harâm'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid–i Aksâ'ya (Kudüs'e) yöneltti. Çünkü, gerçekten her şeyi işiten, her şeyi gören Allah'tır*". Gördüğünüz üzere, ayet Miraç'ın dışında bambaşka bir konuya parmak basmaktadır. Ayetin yanlış mealinde Hz. Muhammed'in bir yerden alınarak, bir yere "götürülme" sinden söz edilirken, doğru mealde ise sadece bir "*yönlendirilme*" den bahsedilmektedir. "Gece" den kasıt da, günün belli

vakitlerinden biri olan "gece" değil, tamamen Hz. Muhammed ve Müslümanlarının o zamanlar içinde bulundukları "*karanlık*" durumları, yani zor şartlarıdır. Ayet de "*Leylen*" ifadesi de zaten bu maksatla kullanılmıştır. " سَرَى " yani "*Esra*"nın doğru meali "*esirler*"dir "*Esrâ bi abdihî leylen*" de "*karanlıklar ve zorluklar içinde esir olanlar*" demektir. Ayeti kerimelerin bu ifadelerle Hz. Muhammed ve Müslümanlarını kastettiği gün gibi ortadadır. Gece ya da karanlık gibi tanımlar Kuran'ın daha birçok ayetinde de zaten benzer bir biçimde kullanılmaktadır. Örneğin, Kuran cahiliye dönemi Araplarının durumlarını da "karanlıklar" a benzetir. "*Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için kuluna, apaçık âyetler indiren Allah'tır.*"(Hadid 9) gibi. İsra 1' in yazıldığı tarihler, Müslümanların Mekkeli müşrikler karşısında bir hayli zorlandığı dönemlerdir. Bu dönemler de Müslümanlar Kâbe'yi ziyaretten mahrum kalmış, büyük bir bölümü de Medine'ye Hicret etmiştir. Kuran'ın peş peşe gelen üç suresi, yani Hicr–Nahl ve İsra Sûreleri de, Müslümanların işte bu zor koşullarına işaret etmektedir. Bu zorlukların en başta geleni, Müslümanların Mekke'ye alınmayışları nedeni ile ortaya çıkan "kıble" ve "yerleşim" sorunudur. "*Şimdi, benimsediği dinden ötürü zulme uğradıktan sonra Allah yolunda **zulüm diyarını terk edenlere** gelince, biz onları şüphesiz **dünyada güzel bir yere yerleştireceğiz***"(Nahl 41). Ayet de Allah Hz. Muhammed ve taraftarlarının, kendilerine yapılan zulüm ve baskılara aldırmamalarını tavsiye ederek gelecek vaat etmektedir.

İsra ayeti işte tam da bu durumlardan bahsetmekte ve Mekke üzerindeki yasak kalkana kadar Müslümanların kıblesinin bir süreliğine Kâbe yerine Kudüs'e yönlendirildiğine hükmetmektedir. Bunda şaşılacak bir şey de yoktur, zira Müslümanların kıblesi daha önceden zaten Kudüs'tür. Özcesi, İsra 1. ayeti Hz. Muhammed'in bir gece vakti Kudüs'e götürülüşünü değil, Müslümanların kıblesinin geçici bir süre için Kudüs'e yönlendirildiğini anlatmaktadır. Miraç yaratıcıları ise, ayet kelamlarıyla oynayarak "*yönlendirme*" yi bir "götürme" eylemine dönüştürmüş ve bu dönüştürme eylemleri ile de ayeti kendi kirli Mirac oyunlarına alet etmişlerdir. Şimdi de gelelim ayetin "*li nuriyehu min âyâtinâ*" yani "*ona alametlerimizi göstererek*" diyerek neyi kastetmiş olduğuna. Ayet bununla Miraç masalı yoluyla yedi kat göklere çıkartılmış olan Hz. Muhammed'e Allah tarafından Kuran ayetlerinin sunulmasını değil, zor koşullar içersinde bulunan Müslümanlara Allah'ın vaadlerinin yaklaştığını ve bu vaadleri de yerine getirebilecek güç ve kudrette olduğunu anlatmak istemektedir. Kuran'da peş peşe gelen Hicr–Nahl ve İsra Sûrelerine şayet şöyle bir göz atacak olursanız, İsra. 1'de anlatılmak istenenlerin aynen dediğimiz gibi olduğunu kolayca anlarsınız. İsra 1'in

değindiği konular Hicr ve Nahl Sûrelerindeki anlatımlarla tam bir mantıksal uyum ve bütünlük taşımaktadır. Sahte Miraç olayı ise ne önceki ne de sonraki ayet ve sûrelerle asla uyuşmamakta, tam tersi onların içerisinde bir de son derece sırıtmaktadır. Her üç ayet de Müslümanların çektiği zorluklar anlatılırken, bir anda ve anlamsız bir şekilde miraç gibi bir konuya sıçranılması son derece anlamsız kaçmaktadır. Bu aynen, kendinizi kaptırdığınız duygusal bir romanın en heyecanlı yerinde bir anda matematik konuları ve problemleri ile karşılaşmanıza benzer. Ritmik ve ahenkli giden bir roman da matematik formülleriyle uğraşmak ne kadar abes duruyorsa, Miraç hadisesi de önceki ve sonraki ayetler arasında bir o kadar anlamsız ve saçma durmaktadır. Miraç yaratıcıları bu kadar basit bir mantık problemini dahi daha çözememişlerdir.

Miraç masalını, tarih de Emeviler gibi Hristiyan ve Musevilerle aşık atmaya çok alışık bazı İslam devletlerinin uydurmuş olma ihtimali bir hayli yüksektir. Bu devletler yeri geldiğinde kutsal rekabetlerinin bir gereği olarak Kuran ayetleri üzerinde oynamaktan hiç çekinmemişlerdir. Bu oynamanın en önemli kanıtlarından birisi, Mescid–i Aksa'nın kendisidir. Kuran tahrifatına sembol sayılabilecek bu sanat delili nasıl olmuşsa olmuş, getirilip Kuran'ın tam göbeğine oturtulmuştur. Hiç kimse de çıkıp bu mimari sanat eserinin Kuran'da ne işi olduğunun hesabını sormamıştır. İnanıyorum, aklınıza mutlaka "Mescid–i Aksa ile Kuran tahrifatının ne ilgisi var" diye bir soru soru takılmıştır. O halde açıklayalım. İsra ayeti Mescid–i Aksa'dan bahsetmektedir. Hâlbuki Kuran'ın indirildiği tarihler de ortada Mescid–i Aksa diye bir yer henüz yoktur! Mescid–i Aksa Hz. Muhammed'den ve onun ölümünden ancak çok daha sonraları Emeviler tarafından yaptırılmıştır. Emevi sultanlarından Abdülmelik Bin Mervan Hicri 70 yılarında, Hz. Süleyman mabedi olarak anılan yerde bir mescid yaptırmış ve adını da Mescid–i Aksa koymuştur. Dolayısıyla ne Hz. Muhammed'in Mescid–i Aksa'yı tanımış ne de bir gece vakti Mescid–i Aksa'ya giderek oradan göğe yükselmiş olabilmesi asla mümkün değildir. Hz. Muhammed döneminde Kudüs'te varolan tek yapı, Süleyman mabedinin kalıntıları olduğu iddia edilen "Beyti Makdis" tir. Ama hayır, İsra ayeti ne yazık ki "Beyti Makdis" ten değil, doğrudan o dönemler de henüz var olmayan ve yapımı da ancak daha sonraları Emeviler tarafından gerçekleştirilmiş olan bir yapıdan bahsetmektedir. Kaldı ki, Emeviler Mescid–i Aksa'yı sadece yapmakla da kalmamış, bir de onun etrafını donatarak İslam alemine "Kudüs'ü bereketlendirip, çevresini kutsal kıldık" propogandasını işlemişlerdir. Yani, İsra ayetinde geçen "*çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid–i Aksa*" şeklinde ki kelamlar da birer Allah vahyi kelamlar

olmayıp, Emeviler'e ait kelamlardır! Mescid–i Aksa'yı ve etrafını bereketlendirmek için vurulan her kazma darbesi görünen o ki, Kuran ayetlerini tahrif etmekten başka bir işe yaramamış! Bu durumda, Musa'nın ölümünün anlatıldığı Tevrat'a ne kadar şüphe ile bakmamız gerekiyorsa, Mescid–i Aksa'nın daha henüz ortada olmadığı bir zaman da adının zikredilmiş olduğu Kuran ayetlerine de bir o kadar şüphe ile bakmamız gerekmektedir.

İşin ilginç bir başka yanı da, Kuran'da tıpkı Mescid-i Aksa gibi "Kudüs" ün de adının zikredilmiş olmasıdır ki, tarihsel olarak bu da mümkün değildir, zira Hz. Muhammed zamanın da nasıl ki Mescid–i Aksa diye bir yer yoksa, Kudüs adında bir şehir de yoktur. Hz. Muhammed'in yaşadığı dönemlerde şehrin adı Kudüs değil, "Jerusalem", "Yeruşalim", Müslümanlar arasında da "Beytü'l Makdis" ya da "Beytü'l Mukaddes" tir. Kudüs'ün adı ilk defa, Hz. Muhammed'den çok daha sonraları Memlûklar tarafından kullanılmıştır. Kudüs'ün yerleşik bir isim haline gelmesi ise, 1517'de Yavuz Sultan Selim'in buraları fethiyle birlikte gerçekleşir. O zaman nasıl olurda şehrin adı Kuran'ın birçok ayetinde Kudüs olarak geçebilir? Mescid–i Aksa gibi, Kudüs'ün adının da tarihteki İslam devletleri tarafından Kuran'a sonradan getirilip yerleştirildiği gün gibi açıktır. Şimdi bir de, Kudüs isminin kökenine epistemolojik açıdan bir inelim. Şehrin adı çok daha eskilere, ta putperest Kenaniler'e kadar uzanmaktadır. Tarih de lk defa Kenaniler tarafından yerleşime açılan şehir, Kenaniler'in en büyük tanrısı olarak bilinen Salem'in adıyla anılmaya başlanmış ve Eski Ahid'e de aynı kronoloji üzerinden geçip intikal etmiştir. Grekler zamanında ise şehrin adı Helenleştirilir. Yeni Ahit'in IV. Yüzyıl da Hieronymus tarafından yapılan tercümesinde şehrin adı "Hierusalem" ve "Hierosolyma" olarak geçmekte, lakin her ne şekil de geçerse geçsin ismin kökleri yine de ilk çıkış adı olan "Salem" e dayanmaktadır. Aynı kökenden gelmesi itibariyle, şehrin adı İslami kaynaklarda da zaten hep Yerusalem ya da Ursalem olarak kullanıla gelmiştir ve karşılıkları da, "Şalim (tanrı)' in Şehri", "Selamet Mülkü", "Selamet Mirası" ya da "Barış Şehri" gibi tanımlara denk düşmektedir. Yalnız, ne gibi tanımlara denk düşerse düşsün, şehir tarihte esas olarak hep "Urişalim" ve "Yeruşalim" isimler ile anılmıştır. Yani kısacası, şehrin adı kutsal geleneklerden ve o geleneklerin tanrısından değil, tamamen (politeist) pagan bir kökenden ve bu köklerin gerçek sahibi olan pagan tanrı"Salem"den gelmektedir. Genetik yapısı pagan olan bir şehrin kutsal olarak tanımlanması ise takdir edersiniz ki asla mümkün değildir.

Ayrıca Miraç'ın gerçek olmadığını anlayabilmek için öyle çok fazla

detaylara inmeye de pek gerek yok, çünkü İslam ilahiyat anlayışına göre peygamber dahi olunsa, kulların yukarı doğru bir yükselişi zaten asla söz konusu olamaz. Olmadığı gibi, tam tersi İslamiyet'te kulları durmadan yere çekiş vardır. Allah'ı görmenin mümkün olamayacağı Kuran'da defalarca belirtilmiştir. Kuran'a göre, değil Allah'ı görmek, yerden bir santim bile olsun yükselebilmek asla mümkün değildir. Kul her zaman sadece bir kuldur ve hiçbir zaman da üstün bir vasfı yoktur. Her kim ki kula diğerlerinden bir parça olsun farklı bir misyon yüklemeye kalkarsa, o doğrudan Allah'a şirk koşmuş olur. Miraç'ın "Allah'a şirk koşma" noktasına kadar gelip dayandığını F. Gülen de fark etmiş olmalı ki, ayete ince bir balans ayarı çekerek durumu bir parça olsun kotarmaya çalışır. Çalışır çalışmasına da, lakin bu çaba da Allah'a şirk koşmaya devam etmekten ve işi iyice komediye dönüştürmekten başka bir işe yaramaz. Efendim neymiş? Allah ayete "sübhanellezi" diyerek giriş yapmış olmakla kullarına güya "şirki kafalarından atmaları için bir tembih de bulunmakta"[8] ymış. Heyhat, sen akıl dağıtırken bundan nasiplenememiş kullarına hiç değilse şimdi biraz akıl eyle bari ya rabbim. Bu nasıl bir gaflet, nasıl bir ilahi cehalettir. Hocamız gök katlarına çıkarak Allah ile görüşmenin yani Miraç olayının bir şirk koşma olduğunu zımnen kabullenmek de, fakat bu şirki ortadan kaldırmanın kolay bir yolu olduğunu iddia ederek bizlere "şirki aklımıza getirmemeye" çalışmamızı önermektedir. Gülen bu müthiş keşfine çıkıp bir de Allah'ı alet etmeye çalışır. Pardon ama, şirkten uzak kalmanın yolunun "şirki akla getirmemek" ten geçtiğine dair Kuran'da herhangi bir hüküm mü buyurulmuştur? Bu hüküm yoksa Gülen'e buyurulmuştur da bizim mi haberimiz yok? Hiç boşyere tasalanmayın, zira Gülen hoca bunu sadece uydurmuştur.Bi defa en başta "*Sübhanellezi*"nin "şirki kafalardan atmak" anlamına geldiğini de kim söyledi? Bizim bildiğimiz sübhanellezi sadece tek bir anlama gelmektedir, o da "*yüceliğinde sınır olmayan*" demektir. Bu anlamı dışında "*Sübhanellezi*" den "şirkin kafalardan atılması" anlamını çıkarabilmek için, olsa olsa ancak Gülen gibi kâhin olmak gerekir. Allah'ın ise kehânetlerle mehanetlerle uğraşmaya hiç mi hiç ihtiyacı yoktur. İhtiyacı olmadığı içinde, ne "*Sübhanellezi*" yi Gülen'in anladığı mana da buyurmuştur ne de Miraç gibi uydurma yollarla Hz. Muhammed'i göklere uçurup, huzuruna kabul buyurmuştur. Saçmalığa bakar mısınız Allah aşkına, hem Hz. Muhammed'i Allah'a şirh koşarak göklere uçuracaksın hem de çıkıp pişkin pişkin bunun bir şirk koşma olmadığına kendini inandırmaya çalışacaksın. İyi ama, aklına getirmeyeceksen Hz. Muhammed'in Allah ile görüşmeye çıktığına peki

[8] F. Gülen. 3 Ağustos. 2007 tarihli röportajından.

kendini nasıl inandıracaksın? Kaldı ki, sayın Gülen'in bu önerisini şayet dikkate alacak olursak, akla getirmeksizin daha pek çok şeyi daha farklı biçimde tasavvur edebilmek pekâlâ da mümkündür. Örneğin; "aklınıza getirmeksizin" kendinizi Allah'ın yerine de koyabilirsiniz! Hocamızın besbelli ki daha insan beyninin nasıl çalıştığı ve ne gibi fonksiyonlara sahip olduğundan bile haberi yok. İyisimi gelin isterseniz, hocamızın takdiratına da bırakmadan "Sübhanellezi" nin ne anlama geldiğini o ilahiyat cehaletimizle bir de biz açıklayalım. Ayetin "sübhanellezi" ile başlamasının nedeni, şirk koşmayı akıldan uzak tutmak için değil, Müslümanlar zor durum da iken, Allah'ın onlara yardıma muktedir olduğunu vurgulamak içindir. Ayet "*Sübhanellezi*" diyerek, çok zor şartlar altında bulunan Müslümanlara "*yüceliğinde sınır olmayan Allah*" ın yardım elinin mutlaka uzanacağına işaret etmektedir. Zaten ayete iyice dikkat edecek olursanız, yapmış olduğum "sübhanellezi" yorumunun ayet retoriğine çok daha fazla yakıştığını hemen fark edersiniz.

F. Gülen besbelli ki ne ayetten ne de ayetin anlatmak istediklerinden hiçbir şey anlamamış. İşin aslına bakarsanız hocamızın Kuran'ın tamamından da bir şey anlayıp anlamadığı bir hayli şüphelidir. Anlamıyor olmalı ki, göğe yükselme motifleri Kuran'da bir tek İsa etrafında şekillendirilmişken, o yükselmenin sadece Hz. Muhammed'e nasib olduğunu zannedebilmektedir. "Daha önce, Rahmet peygamberinin bu yolculuğu ölçüsünde ve seviyesinde **hiç kimseye böyle bir yolculuk müyesser olmamıştır**. Hatemu'l–Enbiya olan efendimizden önce, **hiç kimseye** açılmayan kapılar ilk defa O'na açılmıştır"[9]. İnanın, artık pes diyorum da başka bir şey demiyorum. Gülen'in bu iddiasını şayet kabul edecek olursak, Allah'ın "*Biz peygamberlerin hiçbirini birbirinden ayrı tutmayız*" gibi hükümlerini de artık tamamen rafa kaldırmak gerekiyor. Hocau teâlâ bu iddialarıyla hem Allahu teâlâ'nın hükümlerini rafa kaldırmakta, hem de ilahiyatta tam bir bölücülük yapmaktadır. Kaldı ki hoca efendinin bu bölücülük faaliyetleri yeni bir şeyde değildir. Allah "*Kitaplarım arasında hiçbir ayrım yapmam*" dediği halde, Kuran'ı "ezelden gelip, ebediyete giden **yegane ayrıcalıklı kitap**" olarak niteleyip tam aksini iddia eden de sayın Gülen değilmiydi?. Bir insan, daha burnunun ucundaki ayetleri göremezken, çıkıp bir de gök katlarında Allah ile aşık atmaya kalkışırsa, sonuçta olacak olan da elbette ki yeryüzüne burun üstü çakılmaktan başka bir şey olmayacaktır!

Sonra, neden hep gök katlarına tırmanarak Allah'a yakın olunabileceği

---

[9] F.Gülen, 8.8.2007 tarihli "Efendimiz Miraç'a cismaniyeti ile çıkmıştır" başlıklı yazısından).

zannedilir ki? "Yükselmek" kutsaldır da, "inmek" kutsal değil midir? Bir şeyin kutsal olabilmesi için illaki gök katlarına tırmanmak mı gerekir? Allah sanki yeryüzüne inemez mi? Yaradan yeryüzüne inerse şanından bir şeyler mi eksilecektir, yoksa inişler Allah'a yasak mı edilmiştir? Yer ve gök arasına çekilmiş sınırlar mı vardır ki, yüce yaradan sadece göklere hapsedilebilsin? Gökler Allah'ındır da, yeryüzü sizin mi? O zaman nasıl olurda çıkıp "Yerde ve gökte ne varsa hepsi Allah'ındır " ya da "Allah her yerdedir" denilebilir? Yer ve gök arasında İslam ilahiyatına göre sınırlar elbette ki vardır, ama bu sınırlar Allah için değil, sadece siz naçizane kullar için çekilmiştir, çünkü kullar Allah tarafından hep yeryüzünde yaşamaya mecbur tutulmuş varlıklardır, Allah ise her yerdedir. Yerde, gökte, evrende ve hatta bazen de ufak bir mağara da ya da basit bir ağaç da! Noldu, çok mu şaşırdınız? Aman siz siz olun, asla da şaşırmayın, zira hem Tur dağında bir mağara da duvar arkasından hem de Tur-i Sina da bir ağacın alevleri arasından Musa ile konuşma mütevaziliğini göstermiş olan tanrı aynı zaman da sizin de o yüce rabbinizdir. Aksini iddia ederseniz, Kuran'ı da inkar edersiniz, zira bu görüşmeyi aynen Kuran'da teyit etmektedir. O halde sorun ne? Tanrı yeryüzünün karanlık mekanlarına kadar girme ya da basit bir ağacın silüetine bürünme mütevaziliğini gösterdiğinde kendisini küçülmüş olmuyor da, bizler mi Kuran'da yazan bu gerçekleri yüzünüze haykırdığımız da O'nu küçültmüş oluyoruz, güldürmeyin adamı Allah aşkına. Allah'ın ne iniş, çıkışa ne de yeraltı yerüstüne göre belirlenmiş bir takım yasak, sınır ya da engellemeleri olamaz, çünkü gerek sizin de iddia ettiğiniz gerekse de Kuran'ın da hüküm altına aldığı üzere "*O zaten her yerdedir*". Ama buna rağmen, müminler Allah denildi mi her ne hikmetse başlarını boyunları tutulmak bahasına devamlı gökyüzüne çevirmeden asla yapamaz, O'nun yeryüzünde de olabileceğini ise hiçmi hiç düşünmezler. Tanrı sadece göklerde aranırsa, Miraç ritüelleri de elbette ki göklere bakılarak kurgulanmaya çalışılacaktır.

Velhasılı kelam, İsra 1. ayetinin neye işaret ettiği ne anlatmak istediği gayet açıktır. Ayet, İslam aristokratları sırça saraylarında zevk ü sefa içerisinde eğlenip, dansöz oynatırlarken, Allah'ın huzuruna muhteşem kaftanı ile çıkmış kendileri gibi aristokrat bir peygamberi değil, Arabistan çöllerinin kızgın güneşleri altında müminleri ile birlikte fakir fukara hakkı için mücadele veren, Kâbe'yi dâhi ziyaret edemeyen son derece mütevazi bir peygamber ve müminlerinin çok zor şartlarını "*karanlık günleri*" ni ve Allah'ın da onları asla yalnız bırakmayacağını anlatmak istemektedir, işte hepsi bu. Ortada ne bir mucize vardır ne de hayali gökyüzü turları. Her şey tamamen Hz. Muhammed realitesine uygun bir şekilde yeryüzünde

geçmektedir. Konuyu bu kadar detaylandırdıktan sonra, şimdi gelin isterseniz, bütün parçaları da bir araya toplayarak ayetin tam ve doğru bir mealine ulaşalım. " *Yüceliğinde sınır olmayan O Allah ki, kuluna alametlerimizi göstererek, zulmün karanlığı içinde kıbleyi Mescid-i Harâm'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ' ya (Kudüs'e) yöneltti. Çünkü gerçekten her şeyi işiten, her şeyi gören Allah'tır*". Ne kadar farklı değil mi? Mekân, koşullar ve en önemlisi de bir önceki ve bir sonraki Sûre ve ayetler ile olan bağıntıları ile ele alındığı zaman, ayetin olması gereken tam ve doğru meali işte tastamam budur.

Netice olarak toparlarsak, Kuran'da Miraç adında bir vaka asla yoktur. Ne yaşanmıştır ne de yazılmıştır. Miraç denen göğe yükselme motif ve ritüellerinin daha sonraki dönem Kuran yazıcıları tarafından uydurularak getirilip Kuran'a yerleştirildiği her halinden bellidir. Büyük ihtimalle de Emevi türetimi olan bu yalan, asırlar içerisinde ahad hadislerine geçerek günümüze kadar ulaşmış ve bütün müminler de bunun gerçek olduğunu zannedip bir güzel kanmışlardır. Kuran'ın onca uyarılarına rağmen bu son derece yanlış Miraç geleneğinden bir türlü vazgeçilememiştir. Vazgeçilemeyen bu tek yanlış da bütün doğruları götürmüş ve Hristiyanlara satışılırken esas müminleri Allah'a şirk koşma noktasına getirmiştir. Miraç, Allah'a şirk koşmanın ta kendisidir. Hristiyanlıkta ki İsa'nın göğe yükselme motifinin İslamlaştırılmış ve Hz. Muhammed'e mal edilmiş halidir. Göğe yükselme motif ve hükümleri elbette ki Kuran'da da vardır, lakin bu Hz. Muhammed'e değil, sadece İsa'ya tanınmış bir ayrıcalıktır. İsa'nın göğe yükselme motiflerine Kuran'da defalarca yer ayrılabildiği halde, Hz. Muhammed'in yükselmesine dair şayet tek bir laf dahi edilmemişse, orada oturup Miraçın ne kadar doğru, gerçek ve Hz. Muhammed'e ait olabileceğini çok iyi hesap etmek gerekir. Kuran'da Miraç'ın "M" sine dahi rastlanılmazken, İsa'nın göğe yükselişinden ise defalarca bahsedilir. "*Allah dedi ki : ey İsa ! **Ben seni öldüreceğim ve kendime yükselteceğim**, inkar edenlerden seni tertemiz ayıracağım* "(Al-i İmran 55), "İsa'yı 'öldürdük' sanıyorlar, oysa ki onu kesinlikle öldüremediler asamadılar. ***Allah İsa'yı kendisine yükseltmiştir***."(Nisa 157,158). Bilmem acaba daha başka söze gerek var mı? Hiç zannetmiyorum. Zira, Allah'ın konuştuğu yerde kullara artık sadece susup kenara çekilmek düşer!

KURAN'IN ARAPÇA NİTELİĞİ

"Uyarıcılardan olasın diye onu güvenilir Ruh senin kalbine apaçık Arapça bir dil ile indirmiştir."(Şu'ara 193)

Kuran'ın Araplara indirilmesinden dolayı dilinin Arapça olduğu Kuran'da defalarca belirtilmiş olmasına rağmen, ilahiyatçılar ısrarla yine de Araplar dışında kalan diğer ulusların da Kuran'ı mutlaka Arapça okumaları gerektiğini telkin edip dururlar. "Kuran Arapça okunmalı"ymış. Peki, neden? Mesela, F. Gülen'e göre; "anlasak da anlamasak da Kuran'ı Arapça olarak okumamızın bize çeşitli faydaları var"mış da onun için! Sayın Gülen bu faydaları anlayabilmemiz açısından da bize şu örneği verir. "Dili tat alma özelliğini kaybetmiş bir insan yediği yemek ve gıdalardan faydalanamayacak mıdır? Dili tat almasa da yediği gıdalar gerekli organlarına gidecektir. Kuran okumak da bunun gibidir. Aklı Kuran'ın manasını anlamayan bir insan, onu ruhunun midesine atınca aklı anlamasa da ruhunun diğer özellikleri onun manalarını alacaktır"[10]. Nihayet, ruhun da bir anatomik yapısı olduğunu F. Gülen sayesinde öğrenmiş bulunduk, Allah kendisinden bin defa razı olsun! İlahi cehalete bundan âlâ gösterilebilecek başka bir örnek herhalde yoktur. Kuran Allah'ın da buyurduğu üzere "*Kendi dilleri ile yolladık ki okuyup anlasınlar*" gibi bir beyin tatmini yolu ile değil de, ruhun olmayan mide tatminleri ile öğrenilip kavranılmaya çalışıldı mı, netice de karşılaşacağımız sonuçlar da elbette ki, fizyonomi ve psikolojileri bozulmuş müminlerin Kuran'dan hiç bir şey anlayamaz bir hale gelmelerinden başka bir şey olmayacaktır. F.Gülen'in bu müthiş tez ve iddiası sayesinde fizyonomik birçok fonksiyonlarınızı birbirine karıştırabilmek pek âlâ da mümkündür. Örneğin; lokmalarınızı ağzınız yerine, gözünüze ya da herhangi bir başka yerinize artık rahatlıkla sokup sindirmeye çalışabilirsiniz! Bazı müminlerin ibadet ile seksi birbirine karıştırmaları da demek ki nedensiz değilmiş! Gülen sayesinde insan anatomisi ve psikolojisini anlaşılan o ki sil baştan yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

Dikkat ettiyseniz, kitabım da en çok sayın Gülen'den alıntıları örnekleme yoluna gidiyorum. Yalnız yanlış anlaşılmasını istemem, bunun nedeni, Gülen'e saygısızlık etmek değil, kendisini bütün ilahiyatçılar içerisinde en çok kayda alınmaya değer bir ilahiyat duayeni olarak gördüğüm içindir. Bu anti parantezi belirttikten sonra şimdi yeniden kaldığımız yerden devam edebiliriz.

---

[10] F. Gülen "Kuran'ın hikmeti" başlıklı yazısından

Benim bildiğim kadarıyla, Kuran'ın ruh ya da kalbe vahiy yolu ile öğrenilmesi yalnızca peygamberlere mahsustur. Ama kendinizi şayet vahiy alan bir peygamber olarak görüyorsanız, ona artık bir şey diyemem. Ama şayet görmüyorsanız bu durumda bilin ki, Kuran'ı okuyup öğrenmenizden başakaca hiçbir yol yoktur. Öğrenebilmek için de beyninizin Kuran kelamlarını mutlaka algılayıp, anlaması gerekir. Kelamları anlaşılmayan bir kitap nasıl olur da öğrenilebilir ki? Kelamlar şayet ruhun midesine indirilerek kolayca öğrenilebilseydi, bugün Arapça dışında kalan diğer lisanları dahi herkesin zaten çoktan öğrenmiş olması gerekirdi. O zaman da sanırım tercümanlara pek iş düşmezdi. Sayın Gülen işte bu kadarcık ufak ve basit bir ayrıntıyı dahi hesap edememiştir. Edememiştir ama, Kuran'ın ruhumuzun midesine indirilerek öğrenilebileceğini iddia ederken, beri taraftan da "Kuran'ı öğrenmede bilen birilerine mutlaka ihtiyaç duyulur" demeyi de ihmal etmemiştir!

Hâlbuki Kuran'ın nasıl okunması gerektiğinin yanıtını bulmak çok basit. Kuran Arapça olarak indirilmiştir, zira indirilmiş olduğu kavim Arap'tır. Bir başka değişle Araplar onu kendi dillerinden okuyup anlayabilsinler diye dili Arapça'dır. Kriter madem ki Kuran'ı öncelikle anlayabilmektir, o zaman sizin de onu mutlaka kendi dilinizden okuyarak anlayıp öğrenmeniz gerekir. Kuran'ın hiç bir yerinde de zaten onun başka uluslar tarafından da mutlaka Arapça olarak okunması gerektiğine dair herhangi bir hüküm yoktur. Yaradan böylesine önemli bir konu da hüküm buyurmamazlık edecek değildir herhalde. Araplar Arapça konuşur, siz ise Türkçe, Farsça ya da başkaca. Allah Kuran'ı biz Türkleri, Farsileri ya da diğer ulusları düşünerek indirmemiştir. Zalim bir toplum olan Araplar'ı düşünerek indirmiş ve Hz. Muhammed'e de görevinin yalnızca Araplar ile ilgilenmek olduğunu emretmiştir. "*Bana **ancak bu beldenin** (Mekke'nin)Rabbine kulluk yapmam emredildi*"(Neml 91). Hadi diyelim inanç olarak Müslümanlığı benimsediniz. Ama benimsediniz diye illa Arap'ta mı olmak zorundasınız? Bu durumda Arap'ın ancak kötü bir kopyası olursunuz da asla başkaca da bir şeyi olamazsınız. Unutmayın ki "En iyi taklit bile, her zaman en kötü orjinalden daha kötüdür".

Ayrıca, bırakın Kuran'ın şu Arapça olarak mı okunup okunmayacağı gibi saçma tartışmaları bir kenara, size kutsal kitap olarak illaki Kuran'ı okumanız gerektiğini de kim emretti? Çünkü ortada Kuran dışında aynı yaratıcıya ait olan ve O' nun "*birbirinden asla ayrı tutmadığı*" İncil, Tevrat ve Zebur gibi başka kutsal kitaplar da mevcut. Bu kitapların hepsi de madem ki aynı Allah'tan gelmedir, o zaman Araplar dışında yabancı ulustan biri olmanız nedeniyle Kuran'ı tercih edip okuyabildiğiniz kadar, bu kitaplardan birini de pekâlâ tercih edip, okuyabilirsiniz. Allah size

herhalde bir tek Kuran'ı okumanızı emretmemiştir. Tam tersi "*Tevrat'ın, İncil'in ve rabbinizden size indirilen kitab'ın hükümlerini yerine getirmedikçe,* ***hiçbirşeye inanmış sayılmazsınız.***"(Maide 68) diyerek bütün kitaplarının aynı değer ve önemde olduğuna ve hepsinin de mutlaka okunması gerektiğine hükmetmiştir. Allah peygamberleri gibi kutsal kitaplarını da birbirinden farklı ve üstün tutmamıştır ki, çıkıp da kendi başınıza Kuran'ı diğer kutsal kitaplardan üstün tutup da kendinize rehber edinebilesiniz. Hadi diyelim edindiniz, iyi de bu Kuran'ın indirilmiş olduğu kavmi, yani Araplar'ı ve onların lisanlarını da üstün kılıp mutlaka tercih etmeniz gerektiği anlamına mı gelir? Ama madem Kuran'ı kendinize esas aldınız, o zaman hemen belirtelim, tam anlamıyla sınıfta çaktınız, zira Kuran hükümleri açısından üstün tutulmuş sadece tek bir halk vardır, o da Araplar değil, sadece İsrailoğulları'dır. "*Allah İsrailoğulları'nı* ***herşeyden*** *üstün tutmuştur* "(Bakara 47). Hatta sadece "*üstün tutmak*" la da kalmamış, onları bir de "*Bütün milletlerin de üzerinde tüm alemlere üstün kılmış*"(Bakara 122) tır. O zaman kendinize örnek alacaksanız gidin de, İsrailoğullarını ve onların dili olan İbranice'yi örnek alın. Bunları dile getirmemizden ötürü de sakın bizleri de semitist falan olmakla suçlamaya kalkmayın, zira bunları biz değil, inandığınızı iddia ettiğiniz Allah'ın bizzat kendisi söylüyor. Allah'ın nezdinde Araplar'ın herhangi bir ayrıcalığımı vardır ki, Kuran'ı çıkıp da illaki Arapça okuyasınız? Kuran'ın Arapça olarak okunması, kendi dilleri olması itibariyle de en başta Araplar'ı ilgilendirir. Çünkü Allah Kuran'ı sadece "*Mekke ve çevresinde bulunanları uyarmak maksadıyla Arapça olarak vahyetmiştir* "(Şura 7).

Yine, size Kuran'ı ve onun dili olan Arapça'yı tercih yanılgınız da olduğu gibi, Araplar'a ait bir inanç olan Müslümanlığı tercih etmeniz gerektiğini de kim söyledi? Zira, ortada yine tıpkı Müslümanlık gibi aynı Allah'a ait olan Hristiyanlık ve Musevilik gibi diğer kutsal inançlar da var. Ama eğer ki soru Müslümanlığın nasıl olup da seçildiği sorusuysa, unuttuğunuz bazı tarih bilgilerini de hatırlatarak bu soruya sizin adınıza biz yanıtlayalım isterseniz. Semerkant gibi Türkler'e ait çok önemli bir kültür merkezini yağma ve talan eden ve bu talanlar sırasında da ele geçirdikleri Türk gençlerini köle yapıp, kadınların ırzına geçen, Müslümanlığı gönül rızası ile değil de kılıç zoruyla kabul ettiren başlarında Muaviye'nin olduğu katil Araplar! Asırlardır Ceyhun nehrinin ötesine dahi geçemeyen Araplar, ilk defa 673 yıllarında Muaviye zamanında bu nehrin ötesine geçerek Horasan'ı işgal etmiş ve kendi inançları olan İslamiyet'i zorla Türkler'e dayatmışlardır. Yani Türkler'in İslamiyet'i kabulü, hiç de bazı ilahiyatçıların iddia ettiği gibi öyle "özgür

iradelerine dayalı bilinçli bir tercih üzerinden" gerçekleşmemiştir. Ya da, F. Gülen'in iddia ettiği gibi "Türkler'in Arapça konuşan toplumlarla Selçuklular'dan itibaren başlayan ve gittikçe de artan siyasi, ekonomik ve kültürel ilişkileri neticesinde" de değil. Kısacası, İslamiyet Türkler'e gönül rızası ile değil, tamamen zorla kabul ettirilmiştir. Konuya dair bilgileri, Taberi ya da Zekeriya Kitapçı gibi bazı İslam tarihçilerinin eserlerinden de rahatlıkla öğrenebilirsiniz.

F. Gülen Kuran'ın mutlaka Arapça okunması gerektiğini kabul ettirebilmek için gerektiğinde Kuran ayetlerini dahi çarpıtmaktan geri kalmaz. Yusuf Sûresi 2. ayetinin "*Biz onu akıl erdiresiniz diye Arapça bir Kuran olarak indirdik*" şeklinde ki ayeti kerimelerini kendisine baz alan hoca, ayetin bununla "Arapça'nın bütün lisanların içinde en geniş, en açık, en ahenktar bir lisan olmasına"[11] işaret ettiğini iddia eder ve bundan yola çıkarak da Arapça'nın Allah lisanı bir dil olduğu yargısına ulaşır. Ne yani, Tevrat ve İncil ayetleri Allah lisanı kelamlar değil mi? Yoksa o kitaplar başka bir tanrı tarafından indirildi ya da yaradan kendisine lisan olarak sadece Arapça'yı seçti de bizim mi bundan haberimiz yok? Zinhar, elbette ki hayır. Diğer kutsal kitapların da kendi kelamları olduğunu yaradan Kuran'da açık açık belirtmiştir. Aynı tanrıdan çıkma kelamlar o zaman nasıl olur da birbirinden üstün olabilir. Gülen hocamız Amerika'ya gittiğinde sanki dili, ses tonu, telafuzu, aklı, mantığı, hareketleri ya da davranışları mı değişiyor! E, sorun ne o zaman. Onun değişmiyorsa, Allah'ın zaten hiç değişmez. Gelin isterseniz, konuyu daha fazla da komediye kaçırıp iyice sulandırmadan, sorunun aslın da nereden kaynaklanıp itilaflı bir hale geldiğine biz açıklık kazandıralım. Ne o kitaplar başka tanrılar tarafından indirilmiş ne de Allah kendisine dil olarak sadece Arapça'yı seçmiştir. Sorun tamamen Gülen hocamızın Yusuf suresi 2. ayetinden hiçbir şey anlamamış olmasından kaynaklanmaktadır, zira ayetin kastetmiş olduğu şey Arapça'nın yüksek faziletli bir lisan olması değil, sadece Kuran'ın indirildiği kavim Araplar olduğu için dilinin de Arapça olmasıdır. Bu da Kuran'da "*Biz her peygamberi, ancak **kendi kavminin diliyle gönderdik ki, onlara (Allah'ın emirlerini) iyice açıklasın.***"(İbrahim 4) denilerek zaten açıkça belirtilmiştir.

Sayın Gülen hızını alamayıp Arapça'nın önemini o kadar abartır ki, Kuran'ın "*Arapların anlayabileceği dilden bir kitap*" olma özelliğini tamamen ortadan kaldırır ve onu "her Arap'ın da kolay kolay anlayamayacağı" türden başlıbaşına marjinal bir kitap haline dönüştürür.

---

[11] F.Gülen, "Kuran-ı Kerim niçin Arapça" başlıklı yazısından.

Gülen'e göre "lisanı Arabi olan herkes Kuran'dan bir şey anlayamaz" mış, zira "lisan ayrı, ilim ayrı" imiş! Nasıl mı? Buyrun bakalım. "Türkçe bilen insan tıp, hukuk, fen gibi bilgileri bilebilir mi? Kuran–ı Kerim baştan başa bir ilim deryasıdır. Her Arabi bilen Kuran–ı Kerim'i nasıl anlayabilir? Anayasayı, bir kanunu anlamak için dahi hukukçulara gidiliyor. Bir kanundan bile herkes aynı şeyi anlamazken, Allah'ın kelamını herkes nasıl hemen kolayca anlayabilir?".Aman Allahım, meğerse biz ne kadar yanılmışız. Yanılan bir tek biz olsak hadi yine neyse, zira en başta Allah yanılmıştır ki, çıkıp da" *Onu senin dilin ile* ***kolaylaştırdık*** "(Meryem 97), "*senin dilin ile* ***kolaylaştırdıkki, düşünüp, öğüt alabilsinler*** "(Duhan 58) deme hatalarına düşebilmiştir. Ama siz hiç merak buyurmayın, zira yaptığımız imalar bir yana, bu konu da ne Allah yanılmaktadır ne de biz. Yüce yaradan Gülen'in iddiasının aksine Kuran'ın "lisanı Arabi olan herkes" tarafından "*Kolayca anlaşılabileceğini*" görmeyen gözlere inat çoğu ayetinde zaten açık açık dile getirmiştir.

Gülen "Kuran ilmiyatından herkesin bir şey anlayamayacağı" şeklinde ki iddiasını bir de, peygamberlerin misyonunu kendine has biçip şekillendirerek desteklemeye çalışır. İddiasına göre peygamberlerin misyonlarından birisi de Kuran'ı insanlara açıklamaktır. Gülen'in anlaşılan o ki, peygamberlerin misyonlarından bile daha haberi yok, zira Kuran'a göre peygamberlerin görevi kutsal kitapları insanlara açıklamak değil, sadece ve sadece bu kitapları insanlara tebliğ etmektir. "*Ya Muhammed, biz seni uyarıcı ve müjdeci olarak gönderdik.*"(Furkan 56) , "*Sen,* ***ancak bir uyarıcısın.***"(Hud.12), "*Senin görevin* ***sadece kitabı tebliğ etmektir.***"(Rad 40), "***Sen bir uyarıcıdan başka birşey değilsin.***"(Rad 7) gibi ayeti kerimeler de peygamberlerin hep bu misyonlarına işaret etmektedir. Peygamber seçimleri eğer ki bilgi ve kültür kriterine bağlı olsaydı, yaradan okuma yazması dahi olmayan Hz. Muhammed'i herhalde peygamber kılmazdı!

İlahiyat dediğimiz ilmiyat herşeyden önce bu yolda uğraş gösterenlerin tutarlı ve dürüst olmasını gerektirir. İlahiyat da Allah kelamlarının çarpıtılmasına, yozlaştırılmasına ya da Kuran'da belirtilmiş olanların dışında farklı ve özel yorumlar geliştirilmesine asla yer yoktur. Ancak, ilahiyatın bu normlarından sayın Gülen pek feyz almamış olmalı ki, tutarsızlık ve çarpıtmaların envai tür örneklerini rahatlıkla sergileyebilmektedir. Hem Arapça için "bütün lisanların içinde en geniş, **en açık,** en ahenktar bir lisan" diyeceksin, hem de çıkıp "lisanı Arabi olan herkesin de Kuran'dan pek bir şey anlayamayacağı" nı iddia edeceksin, var mı böyle bir şey. Bu nasıl bir anlayış, nasıl bir misyonerliktir ya

rabbim?

Kaldı ki, konuya Kuran'ın helak hükümleri açısından yaklaşılacak olursa, Arapça'ya değil övgü ve methiyeler yağdırmak, tam tersi karalamak bile gerekir, zira Arapça Allah tarafından övülesi değil, helak edilmeye namzet "*Yolundan sapmış bir toplum*" un dilidir. Kuran'ın Araplar'a indirilme nedeni de zaten budur ve bu neden Kuran'da da zaten açıkça yer bulmuştur; "Kuran *zulmedenleri uyarmak, üzere Arap diliyle indirilmiş bir kitaptır* "(Ahkaf 12). İşte Kuran'ın ana indirilme gerekçesi tastamam budur. Yani, Arapça olarak indirilmiştir ki zulmedenler okuyup anlasınlar da bu zulümlerinden bir an önce vazgeçip, imana gelebilsinler diye. Kuran'da konu ile bağıntılı tüm ayetler hep bu amaca işaret etmektedir; "*İşte böylece biz onu Arapça bir Kuran olarak indirdik ve Allah'a karşı gelmekten sakınsınlar, yahut onlara bir uyarı versin diye onda tehditleri teker teker sıraladık.*"(Ta–Ha 113) gibi. Başka kavimlere kendi dillerinden kitaplar yollanmış olmasının gerekçesi de yine aynıdır. "*Andolsun, Mûsâ'yı da, "Kavmini karanlıklardan aydınlığa çıkar ve onlara Allah'ın günlerini hatırlat" diye âyetlerimizle gönderdik.*"(İbrahim 5). Çok ilginçtir, F. Gülen Türkçe'nin methini yapacağı yerde, gidip Araplar gibi helak edilmeye namzet bir toplumun dilinin methini yapmaktadır. Halbuki, ortada methi yapılacak bir dil varsa, o dil Arapça değil, olsa olsa ancak Türkçe gibi helak ayetleri ile hiçbir zaman karşılaşmamış ulusların dilleri olabilir. Zira biz Türkler'e ve diğer uluslara ne helak kararları gelmiştir ne de uyarıcı bir peygamber. İslamiyet'in helak hükümleri açısından kitap gelmemiş olması utanılacak değil, tam tersi sevinilecek bir durumdur. Aynı şekilde herhangi bir uyarıcı peygamber gelmemiş olması da. Zira, peygamberler Kuran'ın da hükümlendirdiği üzere, ancak helak edilmeye namzet ve yoldan çıkmış kavimleri uyarmak maksadı ile gönderilir. Kuran'ın helak ilkesi itirazsız tastamam işte budur.

Kutsal kitapların indirilme gerekçesi şayet aydınlığa kavuştuysa, Kuran'ın Arapça bilmeyen ve Arap olmayan uluslar tarafından nasıl okunması gerektiği sorunu ve sorusu da artık iyice belli olmuş demektir. Amaç madem ki Allah hükümlerinin öğrenilmesidir, o zaman her ulus bu amacı ancak Kuran'ı kendi dillerinden okuyarak gerçekleştirebilir, çünkü Kuran'ın Arap olmayan uluslar tarafından Arapça olarak okunması müminlere hiçbir şey kazandırmayacaktır. Bir Türk Allahüekber kelimesinin namaz ya da Allah'a ait herhangi bir şeyi çağrıştırdığını geleneksel olarak belki bilebilir, lakin onun "Allah büyüktür" anlamına geldiğini her Türk bilemez. Gerçek anlamı bilinmeden geleneksel olarak öğrenilen şeyler bilinçli bir öğrenme değil, sadece şartlanılarak

öğrenilmiş şeylerdir, buna da psikoloji de adıyla sanıyla şartlı refleks denir. Şartlı refleks, çevreden gelen etkilerin tekrarlanması neticesinde, bireyin buna vermiş olduğu bir tepki durumudur ve bu durumun sadece ezan sesi gibi ilahi örneklerle de pek ilgisi yoktur. Günlük sosyal yaşantımız içerisinde dahi şartlı refleksin karşılığına denk gelen türlü örneklerle çoğu zaman karşılaşır dururuz. Örneğin; bir düdük sesi bize ya bir maçın başladığını ya da bir tren ya da vapurun hareket etmek üzere olduğunu rahatlıkla bize çağırıştırabilir. Ama hangi tren saat kaçta kalkacak ve nereye gidecektir, işte bunu asla bilemeyiz, zira bunu bilmek mutlaka öğrenmeyi gerektirir. Arapça karşısında gösterdiğimiz bilinçsiz tepki ve reaksiyonlar da işte aynen sunmuş olduğumuz bu örnekler gibidir. Her gün dinlemek zorunda olduğumuz ezan seslerine bakarak namaz saatlerinin hangi hangi vakitlere denk geldiğini şartlanma yolu ile üç aşağı beş yukarı hemen hemen hepimiz bilip tahmin edebiliriz ya da peryodik ezan zamanlamaları dışında camiden gelen ve sala adı verilen sese kulak vererek orada bir cenaze durumun var olabileceğini de. Ama gerek ezan da olsun gerekse de sala da okunan Arapça seslerin ne anlama geldiğini Arapça bilmeyen hiç kimse anlayamaz. Şarkı ya da türkülerde de zaten böyle değil midir? Yabancı dilden müzik dinleyen birinin duygulanıp etkilenmesi o müziğin sadece kulağa hoş gelen nameleri kadardır, ama melodiyi kendi lisanından dinleyen biri o müzikten daha farklı bir haz alır, etkilenir ve daha bilinçli duygusal birtakım tepkiler verir. Yani anlayan ve bilen birinin ruhen etkilenimleri, bilmeyen birine nazaran çok daha anlamlı ve bilinçlidir. Kuran'ı Arapça olarak dinleyen birinin etkilenimleri de tıpkı müzik örneğinde olduğu gibi anlayarak ve içten değil, sadece şeklen bir etkilenimdir. Kuran'ın Arap olmayan toplumlar tarafından Arapça okunarak algılanması da işte aynen bu şekildedir, ama asla özümsenmiş değildir. Zaten bu nedenledir ki, Kuran fasıklık, çekiştirme yada faiz gibi şeylerin son derece günah olduğuna hükmetmişken, müminler Kuran'dan bunları Türkçe olarak okuyup öğrenilemedikleri için, bu günahların envai tür örneklerini sergilemeye yine de devam eder giderler, çünkü, bu yasak hükümleri bilince çıkarılamamıştır. Bilince çıkarılamayan bir şeyin doğru uygulandığından ise asla bahsedilemez.

Şimdi gelin isterseniz, F. Gülen'in tezinin ne kadar yanlış olduğunu anlayabilmek için küçük bir deney yapalım. Diyelim ki, Kuran'ın Gülen'in buyurduğu üzere Arapça olarak okunmasına kanaat getirdiniz. O zaman buyrun şu ayeti kerimeyi "ruhunuzun midesine indirerek" anlamaya çalışın bakalım. " وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا سَوَاء أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ بِرَآدِّي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ ". Noldu,

anlayamadınız mı? Anlayamazsınız tabi, çünkü bir defa harfler bile Latince değil. O zaman size bir de Latince karşılığını sunalım. "*Vallâhu faddale ba'dakum alâ ba'dın fîr rızkı, femellezîne fuddılû bi râddi rızkıhim alâ mâ meleket eymânehum fe hum fîhi sevâ, e fe bi ni'metillâhi yechadûn.*"(Nahl 71). Yine mi anlayamadınız? Nasıl anlayamazsınız, hani "Arapça'yı ruhunuzun midesine indirirseniz kolayca anlayabilecek" tiniz? Gülen böyle olduğunu iddia etmiyormuydu? Şayet sunduğumuz deneyler ile de bir şeyler anlayamadıysanız bu bir tek şeyi kanıtlar, hem Gülen'in iddiasının yanlış olduğunu, hem de Araça yüzünden Kuran'ı ve onda yazan Allah hükümlerini asla kavrayıp, öğrenemeyeceğinizi. Hâlbuki siz bu ayeti Arapça okumak yerine "*Allah rızık konusunda kiminizi kiminizden üstün kıldı. Üstün kılınanlar rızıklarını ellerinin altındakilere vermezler ki* ***rızıkta hep eşit olsunlar****. Şimdi Allah'ın nimetini mi inkâr ediyorlar?* " şeklinde Türkçe olarak okumuş olsaydınız, Allah'ın kullar arasında daimi eşitlik öngören çok önemli bir hüküm buyurmuş olduğunu kolayca anlayabilecek ve anladığınız bu şeyi de itikatiniz de biliçli bir şekil de uygulayıp yer ettirebilecektiniz. Aynı zamanda kapitalist din tacirlerinin Allah'ın bu çok önemli hükmünü gizleyerek, keselerini nasıl doldurmaya çalıştıklarını da. Öyle değil mi Kuran'ı bile alınıp, satılır bir meta haline getirmekten asla geri kalmayan sahtekâr din tacirleri?

Şimdi de gelelim, konuyla çok yakın bir bağlantı taşıması itibariyle de bir başka kritik soruya. Kuran iddia edildiği üzere acaba gerçekten de Arapça bir kitap mıdır? İddialardan biri Kuran'ın safkan Arapça bir kitap olmadığı ve içeriğinde başka dillerden gelme pek çok kelimeyi de barındırdığına dayanmaktadır. İlk bakışta haklı gibi görünen bu iddia Kuran kritiğinde bence asla ölçüt olmamalıdır, zira Kuran elbette ki Arapça bir kitaptır, buna kimsenin diyeceği bir şey olamaz. İçeriğinde Arapça olmayan kelimelerin mevcudiyeti onun Arapça bir kitap olma özelliğini ortadan kaldırmaz. Bu nedenle inanç cephesinin "yaşayan her millet başka dillerden mutlaka bir takım kelimeler alır ve o kelimeyi kendi dil yapısına uydurur" şeklindeki savunu ve iddiaları gayet normal ve yerindedir, çünkü, her kitap başka uluslara değinirken bile ister istemez mutlaka yabancı bazı kelimeleri kullanmak zorunda kalır. Örneğin; Kuran Mısır ya da İsrailoğulları'na değinirken elbette ki bu isimlerin dışında Arapça bir kelime kullanacak değildir. Bildiğiniz gibi Türkçe'de bile Arapça'dan, Fransızca'ya, İngilizce'den de Farsça'ya kadar pek çok kelime rahatlıkla kullanılabilmektedir.

Ancak, burada asıl üzerinde durulması gereken soru, Kuran'da Arapça dışında kelimelerin var olup olmaması değil, İslamiyet ile bağdaşması asla mümkün olamayacak bazı pagan kökenli kelamların Kuran'da nasıl

olup da yer alabildiği ve birer Allah kelamı ve vahyi olarak sunulup takdim edilebildiğidir. Karşılıklı iddialar içerisinde asıl üzerinde durulması gereken soru ve sorun da işte budur, zira bu şekil de ele alındığında Kuran'ın içinde yer alan birçok kelamın hiç de ilahiyat literatürüne denk düşmediği ve Allah'ı da tam olarak temsil etmediği görülür. Örneğin; Kuran'ın şu meşhur "*Firdevs cenneti*"ni ele alalım. Firdevs vazgeçtik yabancı bir kelime olmasından, bir defa en başta İslama ve ilahiyat literatürüne yakışır bir kelime bile değildir. Firdevs köken olarak Allah'tan değil, doğrudan İran paganlarının inanç kültüründen ve onların dilleri olan Farsça'dan gelmektedir. "Firdevs"in Farsça karşılığı "Paradise"tır. Arapça da "p" harfi olmadığı için, kelime Arapça'ya Firdevs olarak duhul etmiştir. "Paradise" ya da namı diğer "Firdevs" Farsça'da bahçe, bostan ya da üzüm bağları anlamına gelmektedir ki, bu anlam Kuran'ın Firdevs cenneti tanımıyla neredeyse bire bir özdeştir.

Yalnızca bunlar mı? Pagan kökenli daha birçok sıfat, kelime ve tanıma, sanki birer Allah vahyi imişler gibi Kuran'ın bir çok ayetinde rastlayabilmek mümkündür. Örneğin; cehennem bunlardan yine bir diğeridir. Cehennem de İslamiyet ve onun literatürüne ait bir kelime olmayıp, pagan yahudileri'nin "Ge-Hinnom"undan gelmektedir. Kuran Allah'a ait olmayan Ge-Hinnom sıfatını da kutsamış ve İslamiyet'in cehennemi yapıp çıkmıştır. Şayet bir iki örnek daha vermemiz gerekirse, bunların arasında İslamiyet'in Aden'i ya da namı diğer cennet'i olan Sümerler'in "Adenu"su nu, seven sevilen anlamına gelen "Vedud" un karşılığı olan pagan Araplarının sevgi tanrısı "Vedd" i sayabiliriz. Sunduğumuz örnekler, Kuran'da yer alan pagan kökenli sıfat ve tanımlamalardan sadece birkaç tanesidir. Sayılabilecek daha pek çok örnekler olmasına rağmen, şimdilik bu kadarını yeterli görüyor ve geçiyorum. Zira ilahiyatta tek bir kelimenin yerinden oynaması dahi, bir inancın temelinden çökmesi için zaten yeterli bir nedendir ve ne yazık ki, Kuran'da İslam ilahiyat anlayışını temelden bozabilecek pek çok pagan kökenli kelime, sıfat ve tanım bulunmaktadır. Bunların neler olduğuna kitabımın içinde yeri geldikçe zaten değineceğim.

KURAN'DA "İLK MÜSLÜMAN" BELİRSİZLİĞİ VE ÇELİŞKİSİ

Bugün kime "İlk müslüman kimdi? " diye soracak olsanız, alacağınız yanıt tereddütsüz bir şekil de mutlaka "Hz. Muhammed" olacaktır. Lâkin, Kuran esas alınacak olursa, işin hiç de umduğunuz gibi olmadığı ve ilk Müslümanlık makamının bir hayli askıda kaldığı görülür. Ayetler de "ilk Müslüman" olarak bir yandan Hz. Muhammed takdim edilirken, diğer yandan da bazen İbrahim, bazen de Adem, Musa, Yusuf gibi peygamberlerin adı ön plana çıkar ki, bütün bu farklı sunumlarla birlikte zaten karışık olan kafalarımız artık iyice karmakarışık hale gelir. İlklik makamına "*Benim canımı **Müslüman** olarak al ve beni iyilere karıştır* "(Yusuf 101) diyen Yusuf da oturur, *"Allah'ım! Sana tövbe ettim. **Ben Müslümanların ilkiyim.***"(Araf 143) diyen Musa da. Yani her ne kadar "Hz. Muhammed" olarak takdim edilse de, ilk Müslümanlık koltuğuna aslında kimin oturduğu Kuran'da hiç mi hiç belli değildir. İlahiyatçılar bu itilafı genellikle "takva" ile açıklayarak gidermeye çalışırlar. Savunularına göre Kuran ilk Müslümanlık la peygamberler kronolojisinde ilk olmayı değil, güya kendi toplumlarında Müslümanların ilki olmayı kastetmekteymiş. Lakin, ne yapılırsa yapılsın, Kuran'da konu üzerine ortaya çıkmış olan itilafın üzerini örtebilmek asla mümkün değildir.

İlk Müslüman olarak Kuran'da en çok tanıtılan kişi İbrahim peygamberdir. Bunun en önemli nedeni İslamiyet'in kendi soy ağacını İbrahim'e dayandırmış olmasıdır. Göbek bağı bir defa bu şekilde bağlandımı, mukabilinde İbrahim'in Müslüman kılınması da elbette ki kaçınılmaz olacak ve onun bütün İbrani ve Yahudi kimliği de yok sayılacaktır. Bu kimlik imha eyleminin en iyi gözlemlendiği ayet de Al–İ İmran Sûresi 68. ayetidir. "*İbrahim ne Hristiyan dı, **ne de Yahudi. O doğrudan bir Müslümandı.***"(Al–İ İmran 67). Ancak, Kuran onun asıl kimliğini ve biyografik bilgilerini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, İbrahim'in safkan bir İbrani ve Yahudi olduğu gerçekliğinin üstü asla örtülemeyecek ve Kuran'ın kendisine temas eden ayetlerinde bile devamlı sırıtıp duracaktır.

Fakat, bütün bu kimlik değiştirme eylemlerinin faturası Kuran'a çok pahalıya patlar ve İslam ilahiyatında pekçok zincirleme trafik kazalarının ortaya çıkmasına yol açar! Bu kazalarla birlikte ortada ne İsa ve Hristiyanlık kalır ne de Musa ve Musevilik. Her şey tam anlamıyla arapsaçına döner. İyi de, Müslümanlık madem ki İbrahim ile başlamıştır, o zaman Hristiyanlık ve Museviliğe ne gerek vardı? Hâlbuki biz biliyoruz ki, Kuran Hristiyanlık ve Museviliği asla yadsımaz ve onları da kutsayıp,

İbrahimi dinler olarak kabul etmiştir. Kabul eder etmesine de, lakin Müslümanlığı İbrahim ile başlatmadan da edemez. Bu başlatma da diğer kutsal inançları kabullenen ayeti kerimelerin hepsini silip götürür ve kendi ilahiyat sistematiğini de alt üst eder. İbrahim'i Müslümanlaştırdınız mı, Hz. Muhammed öncesi diğer kutsal inanç ve peygamberlerin varlığını da hiçbir şekil de açıklayamazsınız. Peki, bu karışıklığı Allah ve kitabı olan Kuran mı yaratmıştır? İşte burası biraz şaibeli, zira Kuran'ın bazı ayetleri Müslümanlığı İbrahim ile başlatırken, diğer bazıları da Hz. Muhammed'e işaret ederek İslamiyet'i hep onunla başlatır. "*Bana, **Müslümanların ilki** olmam emrolundu* "(Zümer 12) gibi. Bence bunun tek bir nedeni olabilir, o da İslamiyeti bütün inançlara yayma sevdasına kendini kaptırmış olan daha sonraki dönem Kuran yazıcılarının bu ayetleri uydurup sonradan Kuran'a yerleştirmiş olmaları. Aksi takdir de ne bu ayetlerin Kuran'ın doğruya hükmeden diğer ayetleri ile uyuşup, çakışabilmesi ne de her zaman doğrulara hükmeden yaratıcının böylesine bariz hatalara düşebilmesi asla mümkün değildir. Müslümanlığın İbrahim ile başlatılması İslam ilahiyatında telafisi de kolay kolay mümkün olamayacak birçok karışıklığın ve hatalı sonuçların doğmasına yol açar. Bu sonuçların neler olabileceğine gelin isterseniz kısaca bir göz atalım.

Biliyorsunuz, Kuran'ın peygamberler kronolojisine göre, İbrahim'den sonra gelen peygamberlerden birisi İbrahim'in büyük oğul İsmail, diğeri de küçük oğlu İshak'tır. Soy ağacının devamında kabaca sayılabilecek olanlar da, İslami açıdan İshak'ın oğlu Yakup ve soy ağacı ile her ne kadar tam olarak bağlantılı olmasalar da Zekeriya ve oğlu olduğu iddia edilen Yahya ve daha da devamında Meryem ve oğlu İsa'dır. Zekeriya İslam'a göre bir peygamber, Hristiyanlığa göre ise sadece İsa'nın annesi Meryem'in bakıcılığını üstlenmiş olan mabed bakıcısı kutsal bir kişidir. Kuran açıktan belirtmese de, dolaylı anlatımları ile Musevilik ve Hristiyanlığın bu soy ağacı üzerinden türediğini kabul eder. İbrahim'in büyük oğul İsmail üzerinden de zımnen Arap soyunu türetir. Ama dediğim gibi, Kuran bunları asla tam bir kronoloji ile ve açıkça belirtmez. Açıktan kabullenme ve belli bir kronolojiye sokma girişimlerine daha ziyade Ahad hadislerinde ve İslami rivayetler de rastlanılır. Lakin ne şekil de ilahi bir reorganizasyona sokulmaya çalışılırsa çalışılsın, netice de ortaya çıkan yegane tez, İshak soyundan Musevilik ve Hristiyanlığın, İsmail soyundan da Müslümanlığın türediğidir. İsmailoğulları'nın, baba İbrahim aracılığı ile İsrailoğulları'na o derece yakınlaşabildiği ve akraba olabildiği halde, dil ve soylarının nasıl olup da bu kadar farklılaşabildiği başlı başına bir soru işaretidir ya hadi neyse, biz bunu da ilahiyatçıları daha fazla boğmamak için yine görmemezlikten gelelim!

Tabi, şimdi inanıyorum "Bu soy dağılımının konumuzla ne ilgisi var" diyeceksiniz? Okuyuculardan bazılarının konuya hemen duhul ederek, bunun soyağacı ile olan yakın ilgisini kavrayabildikleri kanaatindeyim. Alaka şudur ki, İbrahim madem ki Müslümandır ve Müslümanlık da en doğru inanç anlayışıdır, o zaman neden Müslümanlık İshak soyu üzerinden aynen devam ederek İsa ya da Musa gibi peygamberlere kadar ulaşamamış, ortaya Hristiyanlık ve Musevilik gibi gereksiz başka kutsal inançlar da çıkabilmiş ve Allah da onları Müslümanlığı bu reddedişlerine rağmen yine de birer kutsal inanç olarak kabul edebilmiştir? Allah ısrarla ***"Babanız İbrahim'in dinine uyun. Allah sizi hem daha önce hem de bu Kuran da Müslüman olarak isimlendirdi"***(Hac 78) diye buyurmuş olmasına rağmen, görünen o ki, ne İbrahim'in küçük oğlu İshak, ne de onun soyundan gelenler Allah'ın bu vasiyetini asla dinlememiş, "*İbrahim'in dini*" olan Müslümanlığın peşisıra gidecekleri yerde, çıkıp Hristiyan, Musevi ve hatta o inançların bizzat kurucuları olmuş, Allah da onları, vasiyetini dinlememelerine rağmen çıkıp peygamber dahi kılabilmiştir. Hâlbuki, Kuran'ın şayet İslamiyet'i İbrahim ile başlatan hükümleri esas alınacak olursa, Müslümanlığın bu soy ağacı üzerinden aynen devam edip gitmesi, İshak, Yakup, İsa, Musa gibi bütün peygamberlerin Müslüman olması, Tevrat ve İnciller'de de Müslümanlığa işaret eden ufak da olsa bazı ipuçlarına rastlanılması gerekirdi. Ama maalesef rastlanılamamaktadır. İncilleri didik didik ederek Hz. Muhammed'in adını bulup çıkarmaya çalışan zihniyetler, sözkonusu bu ipuçlarını bulmak oldu mu tek bir laf dahi etmez, bulunamama gerekçesini de her zaman olduğu gibi yine "o kitapların değişmiş olması" ile açıklarlar. İlahiyatçılar bu iddiaları ile peşlerine taktıkları bazı cahil müminleri belki kandırabilirler ama, ne bizi ne de Allah'ı asla kandıramazlar. El insaf, o kitaplar İslamiyet'in "İ" sine dahi rastlanılamayacak kadar mı değiştiler? Kaldı ki, İslami ifadelerin o kitaplardan kaldırılması için herhangi bir neden de zaten yoktur, zira Tevrat ve İnciller'in ortaya çıktığı tarihler de ortada daha ne Kuran vardır ne de İslamiyet denen bir inanç. İslamiyet'in daha henüz ortada bile olmadığı bir zaman da, İslam'a karşı savaş açılması kadar mantıksız bir şey herhalde olamaz.

Tevrat ve İnciller'de izine rastlanılamayan sadece İslamiyet'in sıfatı da değildir. İslamiyet'in kutsal mekânı ve Müslümanların kıblesi olan Kâbe'de o kitaplar da yoktur. Bu yokluk da, Müslümanlığın İbrahim ile başlamadığının bir başka kanıtıdır. Kuran'da Kâbe'nin İbrahim ile oğlu İsmail tarafından onarıldığı ve "*Alemlere kutlu kılındığı*" yazar. Yazar yazmasına da, yalnız arada çok önemli bir soru işareti de askı da kalır.

Yanıtı bugüne kadar daha henüz hiç kimse tarafından verilememiş olan o soru da şudur. Kâbe madem ki İbrahim'in elinin değebileceği kadar *"Alemlere kutlu kılınmış"* bir mekandır, o zaman neden İbrahim'in küçük oğlu İshak, torunu Yakup ve devamında gelen Zekeriya, Yahya ve İsa gibi nesiller Kâbe'yi kıble tutmamışlardır. Hatta değil sadece kıble tutmak, İslam'ın farzlarından olan Hac ve namaz görevlerini dahi yerine getirmemişlerdir. Getirmemiş olmalılar ki, Tevrat ve İnciller de dahil, hiçbir Hristiyan ve Musevi kaynağı, Kâbe gibi, bu İslami ibadet biçimlerinden de bahsetmemişlerdir. Kitap Ehlinin tanrısı İslamiyet'in de Allah'ı değil midir? O zaman Aynı tanrıya ait hükümlerin tüm kutsal inançlar için de aynen geçerli olması gerekir. Yoksa bunuda mı o kitapların değişmiş olmasına yoracağız? Hadi diyelim o kitaplar değişti, iyi de İslami geleneklerden gelme tek bir Hristiyan ya da Musevi'de mi yoktur ki Kâbe'den hiç bahsetmemiş olsun? Hiç kendinizi kandırmayın, O inançlar da Kâbe, Hac ve Namaz gibi geleneklere rastlanılamayışı bir tek şeyi kanıtlamaktadır, o da, Kuran'ın İslamiyet'i İbrahim ile başlatan ayetlerinin ne kadar yanlış olduğunu. Hristiyanlık ve Musevilik de Kâbe'nin bir yerinin olabileceği zaten düşünülemez, zira Kâbe bir defa o inanç sistemlerinin geleneklerinden gelme kutsal bir mekân bile değildir. İşin aslına bakarsanız, Kâbe İslamiyet'e de ait bir mekân değildir, çünkü Kâbe'nin gerçek sahipleri İslamiyet öncesi pagan Araplarıdır. Pagan Araplar'ı Kabe'yi kendi tanrıları için yapmış ve içinde de tanrılarını saklamışlardır.

Velhasılıkelam, neresinden bakılırsa bakılsın, sonuç İslamiyet açısından tam bir felakettir ve bu felakete yol açan da büyük ihtimalle, İslamiyet'i diğer inançlara kadar yayma sevdasına kendini kaptırmış olan daha sonra ki dönem Kuran yazıcılarıdır. Bu yazıcılar İslamiyet'i Hz. Muhammed ile başlatan doğru Kuran ayetleri arasına bu türden saçma ve anlamsız ayetleri katarak, hem İslam tarihini hem de ilahiyat terminolojisi ve kronolojisi ni tam bir kaosa sokmuşlardır.. Kuran'ın gerçek ayetleri, *"Kim İslamiyet'ten başka bir din ararsa onunki kabul edilmeyecektir"*(Al–İ imran 85) türü sonradan türetme olduğu her halinden belli olan ayetler değil, *"Biz, bize indirilene de, size indirilene de inandık. Bizim ilahımız ve sizin ilahınız birdir. Biz sadece ona teslim olmuş kimseleriz."*(Ankebut 46) gibi doğru ve İslamiyet'i de gerçek anlam da temsil edebilen ayetler olabilir. Karışıklığa yol açan bu türden sahte ayetler bulunarak Kuran'dan mutlaka uzaklaştırılmalı ya da en azından inançtan uzak tutulmalıdır, aksi taktir de İslamiyet girmiş olduğu açmazdan asla kurtulamayacaktır. Bu türden açmazlara Hristiyanlık ve Musevilik de pek rastlanılmaz, zira onlar da ne soy ağaçları ile uğraşma

gibi bir dert vardır ne de diğer kutsal kitaplarla. Kendi inanç köklerinden çıktıkları gibi aynen devam edip giderler. Örneğin; Tevrat'ta İsmail annesi Hacer ile birlikte çöle salınmış ve kendisinden bir daha da haber alınamamıştır. İslamiyet ise çöle salınan bu sahipsiz çocuğa sahip çıkmış olması nedeniyle kendisini hem bir anda İbrahim soyağacının içinde bulmuş hem de bu soyağacı entegrasyonunun Hristiyanlık ve Musevilik gibi diğer bütün bileşenleri ile birlikte açıklamak zorunda kalmıştır. Kısacası, İbrahim'in karısı Sara'nın Hacer'e duyduğu kıskançlık ile başlayan bir çöl macerası İslamiyet'in başına adeta bela olmuştur.

İsmail'i sahiplenmenin ardından ortaya çıkan açıkları kapama da Kuran'ın bulduğu en uygun formül, "*Her birinize ayrı bir şeriat verdik*" denilerek "İmran soyu" nu birbirinden göreceli olarak ayrıştırmak olur. Böylesi bir ayrıştırmanın yapılması da mutlak zorunludur, zira ne kadar akraba olunursa olunsun dilden geleneğe arada pekçok farklılıklar mevcuttur. Kuran da ayrıştırmayı en iyi vurgulayan ve hükme bağlayan ayet Maide Sûresi 48. ayetidir. "*Her biriniz için bir şeriat, bir yol tayin ettik. Eğer allah dileseydi, sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat O sizi imtahan etmek için ayırdı. Siz de artık iyi işlerde yarışın. Hepinizin dönüşü Allahadır*". Bulunan bu formül, daha sonra ki dönem Kuran yazıcılarının Hristiyan ve Museviler ile devamlı çatışma buyuran sahte ayet önerilerinden yine de çok daha mantıklı ve rasyonel bir formüldür. Bu formülle birlikte, Kitap Ehli ile olan arada ki açık da kolayca kapatılır ve Müslümanlar'ın Hristiyan ve Musevileri benimseyip kabul etmemeleri için geriye artık hiçbir neden kalmaz, zira Kuran onları da birer "İbrahimi din" olarak kabul etmiş ve birbirlerinden ayrı ve farklı olmalarını da "*Kavimlerin ayrı ayrı denenmeleri*" gibi makul bir gerekçeye bağlamıştır. Yakın akrabalığın bir gereği olarak Kitap Ehli'ne övgüler dahi yapılır ve müminlere de "*Onlarla dost geçinin ve dostlukla mücadele edin*" gibi ayeti kerimelerle onların yanında olmaları telkin edilir. Ne de olsa Ehli Kitap ile Müslümanlar arasında onları birbirine bağlayan ortak bir soyağacı ve bu ağaca dayalı kutsal bir akrabalık vardır. İlahiyat kronolojisi bir defa böyle kurgulandıktan sonra, onların kitaplarına da sahip çıkılmaması elbette ki düşünülemezdi. Aynı Allah'tan gelmeleri nedeniyle Kitap Ehlinin kutsal kitaplarına da aynen sahip çıkılır ve "*Kutsal kitapların hiç biri arasında ayrım gözetilmez.*". Şimdi gelin isterseniz biraz da bu sahiplenişe bir göz atalım.

KURAN TEVRAT VE İNCİL'İ DOĞRULAYIP, KABUL EDER; BU KİTAPLAR DA KURAN'A GÖRE BİRER HAK KİTAPLARIDIR.

> "*De ki, 'Allah'a, bize indirilene, İbrahim' e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a ve Yakupoğullarına indirilene, Musa'ya, İsa'ya ve peygamberlere Rablerinden verilene inandık. Onların hiç birini diğerinden ayırt etmeyiz* "(Al–İ İmran 84)

Kuran'ın en ayırt edici özelliklerinden birisi, diğer kutsal inanç ve kitaplara da sahip çıkan tek kitap olmasıdır. Kuran Hristiyanlık ve Museviliği ve onlara indirilmiş olan Tevrat ve İncil'i asla yadsımaz. Onun yadsıdığı tek şey, Kitap Ehlinden sadece Allah'a şirk koşmuş olanlardır, yoksa bütün bir Hristiyan ve Musevi camiası değil. Kuran baştan sona hep bu şirk koşmuş olan kesime karşı bir duruş ve tavır sergiler, geriye kalan büyük bir çoğunluğu ise olduğu gibi kabul edip sahiplenir. Kısacası, Kuran'ın öz hükümleriyle bakıldığı zaman, şirk koşanlar dışında Hristiyan ve Museviler'e karşı düşmanca bir tavır sergileyebilmek imkansızdır. Ama bu, elbette ki hataları karşısında da tavır alınmayacağı demek değildir, bu ayrı bir konu, lakin mesele eğer ki hatalar üzerinden tavır almaksa, kusura kalınmasın ama, İslam tarihi bile suçların bir tek Kitap Ehli üzerine yıkılamayacağı kadar işlenmiş ve hâlâ da işlenmeye devam eden nice sayısız günah örnekleri ile doludur.

Kabullenme kriteri ile bakıldığında, Hristiyan ve Museviler'den İslam dinini benimsemelerini bekleyemezsiniz, zira o inançlar, hoşunuza gitse de gitmese de İslamiyet'in kendisini zaten bir din olarak kabul etmemektedir. Ama ne yazık ki, Müslümanların onları kabullenmeme gibi bir lüksleri yoktur. Ancak, Kuran'ın sahiplenmeye dair onca hükmüne rağmen o inançlar ve kitapları, bir tek Hz. Muhammed dönemi hariç İslami gelenekler içerisinde devamlı dışlanmaya çalışılmıştır. Özellikle de Emeviler ve Abbasiler zamanında. Emevi ve Abbasiler dönemi Kitap Ehli ile dostluk ve dayanışma hükümlerinin en çok linç ve hasıraltı edilmeye çalışıldığı dönemlerdir. İslamiyet bu dönemler içerisinde diğer kutsal inanç ve kitaplara karşı devamlı saldırganlaştırılarak, barışçıl misyonundan sürekli uzak tutulmaya çalışılmıştır. Kuran'ın Kitap Ehlini tanımayan ve onlara düşmanlık güden ayetleri de zaten hep o dönemler içerisinde getirilip Kuran'a yerleştirilmiş ayetlerdir.

Günümüzde ilahiyatçılar müminlere kolay kolay Tevrat, İncil ve Zebur' u da okumaları gerektiğini pek tavsiye etmezler, çünkü bilirler ki, o kitapların okunması yönünde herhangi bir telkinde bulunmak hem Hristiyan ve Musevilik propogandası yapmak hem de Kuran'ın devamlı

yüksek tutulması gereken itibarını zedelemek anlamına gelecektir. Hâlbuki Kuran onların iddialarının aksine, her üç kitabın da mutlaka okunması gerektiğine hükmetmiştir. "*Tevrat'ın, İncil'in ve Rabbinizden size indirilen kitabın hükümlerini yerine getirmedikçe,* ***hiçbirşeye inanmış sayılmazsınız.***"(Maide 68). Ayet her ne kadar kitap ehline hitap etmekte ise de, sözkonusu "*Allah'ın indirdikleri*" olduğu için Müslümanları da bağlayıcı genel bir hüküm içermektedir. Bunun böyle olduğunu da, Hz. Muhammed'in Kitap Ehline "***Ben Allah'ın indirdiği her kitaba inandım...*** *Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir* "(Şura 15)demesinden anlıyoruz. Yanlış İslami gelenekler de ise değil "*Her üç kitabın hükümlerini yerine getirmek*", bu kitapların adını dahi zikretmek çok büyük bir suçtur. Nedenini sordunuz mu da bahane daha baştan hazır ve nazırdır, bu bahane de her zaman ki gibi yine o kitapların değişmiş olmasıdır. Lakin gelin görün ki, onca değişim iddialarına rağmen, başta Diyanet olmak üzere tüm ilahiyatçılar yetersiz kaldıkları yerler de kaynak olarak yine de o kitaplara danışmadan yapamazlar. İlahi riyakarlığın böylesi ne görülmüş ne de duyulmuştur. Onlar kopya çekmeye devam ededursun, Allah'ın diğer kutsal kitaplarına nasıl baktığı ise gayet açık ve nettir, ayrım gözetilmeksizin tüm kitaplarının müminler tarafından olduğu gibi kabul edilmesini emretmektedir; "*Kimler Allah'ın* ***indirdikleri ile*** *hükmetmezlerse, işte onlar* ***kafirlerdir.***"(Maide 44), "*Allah'ın* ***indirdikleriyle*** *hükmetmeyenler zalimlerin ta kendileridir.*"(Maide 45), "*Allah'ın* ***indirdikleriyle*** *hükmetmiyenler* ***fasıkların ta kendileridir.***"(Maide 47). İlahiyatçılar, müminleri bu hükümlerden ve Tevrat ve İncil etkilenimlerinden uzak tutup koruyabilmek amacıyla, bu hükümleri "herkesin kendine indirilen kitaba hükmetmesi" biçimin de yorumlar ve çevrelerine de bu yorumlarını empoze etmeye çalışırlar. Diyanet'in Kuran mealinde bile bu hüküm çoğul olan "*indirilenler*" şeklinde değil de, "indirilen" gibi tekil bir sıfatla sunulur. Hâlbuki ayetin doğru mealinde bu indirilen olarak değil, "*indirilenler*" olarak geçmektedir ve kastedilenler de Tevrat, İncil, Kuran ve Zebur'un hepsidir. Kuran'da bu hiçbir çarpıtmaya mahal vermeyecek kadar açıkça belirtilmiştir. Her toplumun öncelikle kendi kitabına hükmetmesi gerektiği şüphesiz doğrudur, ama bu diğer kitapların kabul edilmeyeceği ve okunmayacağı anlamına gelmemektedir. Zira her ne kadar farklı zamanlar da, farklı farklı toplumlara indirilmiş olsalar da bu kitapların hepsi de aynı Allah tarafından indirilmiş ve birbirlerini de teyit edip onaylamışlardır. Bu onay Kuran tarafından da zaten açık açık belirtilmektedir. "*Allah katından* ***ellerinde ki Tevrat'ı doğrulayan*** *Kuran geldiği zaman*"(Bakara 89), "*De ki 'Kuran'ı Allah'ın izniyle,* ***kendinden öncekileri de doğrulayıcı,*** *inananlara yol gösterici ve müjdeci olarak*

senin kalbine indirdi."(Bakara 97) , "***Kendinden önceki kitapları doğrulayan** Hak kitabını sana indirdi. Daha önce insanlara yol gösterici olarak Tevrat ve İncili de indirmişti.*"(Al-i İmran 3), "*Ey Muhammed! Sana vahyettiğimiz (Kuran), **kendinden önceki vahiyleri de tasdik eden hak kitaptır.***"(Fatır 31).

Gerçekler bu kadar ortadayken, ilahiyatçıların Kuran'ı yine de diğer kitaplardan uzak, tutmaya çalışmaları ve ısrarla da değişim iddiasın da bulunmaları anlaşılır gibi değil. Sürekli değişim iddiasında bulunarak kendilerinin bile asla değiştirilemeyeceğine hükmettikleri Kuran'ın değiştirilemez yasa ve hükümlerinin değiştirilebileceği mi zannediliyor, bu nasıl bir şaşkınlık, nasıl bir aymazlıktır ya Rabbim? Sonra, yüce yaradan kitaplarına sahip çıkma da aciz mi kalmıştır ki değişim iddiaları bu kadar rahat bir şekil de ileri sürülebiliyor? Hadi sürdünüz madem, o zaman da neden çıkıp hâlâ o kitaplardan yararlanma yoluna gidebiliyorsunuz? Sonra değişen ne? Allah Kuran'da "*Tevratta cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ve yaralara karşıda yaralarla ödeşme yazdık.*"(Maide 45) der. Bugünkü Tevrat'ta da aynı değil midir? Tevrat ve İncil okuyan biri, ilahiyatçıların değişim iddialarının boş bir safsatadan öteye geçmediğini çok iyi bilir. Kuran'ın temas edip de içini tam olarak dolduramadığı pek çok konu o kitaplar da etraflıca anlatılmaktadır ve işin aslına bakarsanız, Kuran konularını Tevrat ve İnciller'e danışmadan anlayabilmek de zaten çok zordur. Tevrat ve İnciller Kuran üzerinde adeta onu koruyucu bir kalkan ve aydınlatıcı bir ışık kaynağı gibidir ve bunun böyle olduğunu ilahiyatçılar da zaten çok iyi bilir. Bilirler de, lakin itiraf etmek işlerine gelmez. Ama istedikleri kadar itiraf etmesinler, Allah katında ise geçerli olan tek bir şey vardır, o da her üç kitabın da asla değişmediği ve de değiştirilemiyeceği. Bu değişmezlik yasası da Kuran'da "*Şüphe yok ki, **biz Tevrat'ı yol gösterici ve nurlandırıcı olarak indirdik**. Allah'a teslim olan peygamberler Yahudi olanlara onunla ve rabbe kul olanlarla, bilginler de Allah'ın kitabından elde mahfuz kalanla hükmederlerdi. Tevrat'a şahittiler*"(Maide 44), ya da "*Onların izi üzerinde arkalarından **Meryem oğlu İsa'yı ellerinde bulunan Tevrat'ı doğrulamak üzere gönderdik**. Ona içinde doğru yola ileten aydınlatıcı hükümler olan **İncil'i Allah'a karşı gelmekten sakınanlara öğüt ve yol gösterici olarak indirdik**. Ey Muhammed. **Kuran'ı önce gelen kitabı doğrulayan** ve ona şahid olarak gerçekle sana indirdik.*"(Maide 46) denilerek zaten açık açık ve etraflıca anlatılmıştır. Yani, her gelen yeni kitap bir öncekini doğrulayıp, tasdik etmektedir. Hiçbiri değişmediği için de Kuran "***Tevrat'ın, İncil'in ve rabbinizden size indirilen kitab'ın hükümlerini yerine getirmedikçe, hiçbirşeye***

inanmış sayılmazsınız"(Maide 68) demektedir. Kutsal kitaplar arasın da hiçbir ayrım, fark ve değişim olmadığını bildiği için de Hz. Muhammed Kitap Ehline "***Ben Allah'ın indirdiği her kitaba inandım, iman getirdim. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir***"(Şura 15) diyebilmiştir.

Kuran'ın diğer kitapları olduğu kadar diğer inançları da kabullenmesinin en bariz gözlemlendiği Sûrelerin başında Rum Sûresi gelmektedir. Rum Sûresi baştan sona Müslümanlar ile Hristiyan Bizanslılar'ın dayanışma örnekleri ile doludur. Bizanslılar doğu da Persler ile savaşmakta, Müslümanlar da onları desteklemektedir, çünkü her ne kadar Bizanslılar Hristiyan olsalar da, aynı yaratıcıya ait ortak bir kutsal inanç zeminini paylaşmaktadırlar. Persler Hristiyan Bizanslılar karşısında önceleri galip gelir ve onların bu galibiyetine Mekke müşrikleri çok sevinir, çünkü ne de olsa müşrikler hem Persler gibi putperesttirler hem de kendileri de Müslümanlar'a karşı bir savaş vermektedirler. Persler galip gelince, müşrikler de kendilerinin Müslümanlar karşısında galip geleceklerini sanar. İşte tam bu sırada Bizanslılar'ın imdadına Allah'ın yardım eli ulaşır. Allah Bizanslılar'a savaşı kazanacaklarına dair bir vaad de bulunur. "*Rumlar, yakın bir yerde yenilgiye uğratıldılar.* ***Onlar yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde galip geleceklerdir****. Önce de, sonra da emir Allah'ındır.* ***O gün Allah'ın (Rumlara) zafer vermesiyle müminler sevinecektir.*** *Allah dilediğine yardım eder. O,mutlak güç sahibidir* "(Rum 2,3,4,5). Allah'ın bu vaadinden birkaç yıl sonra Müslümanlar Bedir Savaşını kazanır, Bizanslılar da Persler karşısında galip gelir, Müslümanlar böylece hem kendi galibiyetlerine hem de Bizanslılar'ın zaferine sevinir.

Buraya kadar işlemiş olduğum konuların hepsi de gördüğünüz üzere, Kuran'ın Allah'a ait bütün kutsal inanç ve kitapları olduğu gibi kabul ettiğini kanıtlamaktadır. Ama ne demişler; "Ne anlatırsan anlat, anlattıkların sadece karşındakinin anlayabileceği kadardır". İlahiyatçılar da, biz Kuran'dan, üstelik de doğrudan Allah'a ait ve O'nun kelâmları olan ne kanıt getirirsek getirelim, bunlara yine de aldırış etmez ve kendi bildiklerini okumaya hâlâ devam edip giderler. Bildiğini okuyan ilahiyatçılardan birisi de F. Gülen'dir. Gülen, Tevrat, İncil ve Zebur'un da birer Allah kelâmı kitaplar olduğunu ve "*Allah'ın kitapları arasında hiçbir ayrım yapmadığı*" nı unutur ve Kuran'a olağanüstü bir takım vasıflar yükler. Efendim neymiş? "Kuran Cenab–ı Hakk'ın kelâm sıfatından geliyor" muş, bu sıfat "Hem ezeli hem de ebedi demek" miş, hal böyle olunca da Kuran "Ezelden gelip, ebede giden yegane kitap" oluyormuş. "Kuran'dan başka hiçbir kitap da böyle ayırıcı bir özellik bulabilmenin asla mümkün olmadığı" iddiasıyla devam eden hoca

"Ortada daha henüz hiçbir şey yokken Kuran vardı" diyerek diğer bütün kutsal kitapları elinin tersi ile bir kenara iter ve Kuran'ı alıp getirip ilahiyat kütüphanesinin en üst katına yerleştirir. Söyler misiniz Allah aşkına; "*Allah hiçbir peygamberi ve kitaplarını birbirinden ayrı tutmaz*" hükmünden siz ne anlıyorsunuz? Hocamızın yapmış olduğu gibi "sadece Kuran'a tanınmış" olağanüstü özel bir ayrıcalığı mı, yoksa "*Allah'ın indirmiş olduğu kitapları arasında hiçbir ayrım yapmadığı*" nı mı"? Ne kadar da basit ve anlaşılabilir şeyleri konuşmak zorunda kalıyoruz ya Rabbim, elbette ki "*Hiç bir ayrım yapmadığı*" nı. Hocamız Levh-i Mahfuz'un vasıfları ile Kuran'ın vasıflarını anlaşılan bir hayli birbirine karıştırmışa benziyor. Karıştırmış olmalı ki Levh–i Mahfuz'un ezelden gelme özelliğini Kuran'a mal ederek, Kuran'ın ezelden geldiğini sanabilmektedir. Halbuki, hocamızın Kuran'a yüklemeye çalıştığı vasıfların hepsine sahip tek bir kitap vardır, o da sadece ve sadece Levh-i Mahfuz'dur. İslam ilahiyat anlayışına göre Levh-i Mahfuz sadece Allah katında mevcut ve bütün kutsal kitapların da kendisinden kaynaklandığı temel bir kitaptır. Kuran kaynağını nasıl ki Levh–i Mahfuz'dan alıyorsa, diğer bütün kutsal kitaplar da kaynağını yine aynı Levh– i Mahfuz'dan almaktadır, dolayısıyla da araların da hiçbir fark, üstünlük ve ayrıcalık olabilmesi asla mümkün değildir. Bütün bunlardan hocamızın Levh– i Mahfuz'dan da bir şey anlamadığı anlaşılıyor. İyisi mi, derin ilahiyat uykusuna dalmış olan hocamızı da uyandırmak babından gelin isterseniz Kuran'ın konuya dair bir başka hükmünü daha burada hatırlatarak konuyu kapatalım "*Ey Muhammed! Sana vahyettiğimiz kitap,* ***kendinden öncekilerin tümünü tasdik eden hak kitaptır.***"(Fatır 31).

Tevrat ve İnciller de olduğu gibi, Kuran'da yer aldığı halde zikredilmeyen şeylerden birisi de Hz. Muhammed dışında kalan diğer peygamberlerdir. O peygamberlerin adları da, Allah "*peygamberlerim arasında hiçbir ayrım gözetmem*" dediği halde İslamiyet'te her zaman Hz. Muhammed'den sonra gelir ve göstermelik birtakım şovlar dışında da öyle pek fazlaca anılmazlar. Anan çok az ilahiyatçı vardır, ama onların anmaları da genellikle formaliteden öteye geçmez. Zikir eksikliğinin en önemli nedenleri bence, O peygamberlerin adlarının zikredilmesiyle diğer inançların propogandasının da yapılmış olunacağının zannedilmesi; bu nedenle kabil olduğunca zikirden uzak durmaya özen gösterilmesi, her şeyden önce İslamiyet'in şanının yüksek tutulmaya çalışılması ve en önemlisi de müminlerin bilinçaltların da artık iyice yerleşik hale gelmiş olan diğer kutsal inançları tanımama güdüsünün ağır basmasıdır. Yani kısacası, müminler şartlanmış oldukları diğer inançlarla o peygamberleri özdeşleştirip kendilerince pasif bir tavır alma yoluna gitmektedirler.

Böyle bir tavrın alınmasının en önemli nedeni de, Hristiyan ve Musevilerin Hz. Muhammed'i ve İslamiyet'i kabul etmeyişleridir. Bugün ne Sinagoglar da ne de Kiliseler de Hz. Muhammed'in adı asla zikredilmez, ama Müslümanların diğer peygamber adlarını zikretmeme gibi bir lüksleri maalesef yoktur. Müslüman biri sadece Hz. Muhammed'in adını anıp da diğer peygamberleri unutamaz, zira Kuran'ın da buyurduğu üzere "*Peygamberler arasında ayrım yapılamaz* ". Zikir eksikliğini "hepsinin adını saymaya kalksak buna vakit yetmez" gibi ucuz ve sudan bahanelerle geçiştirebilmek de mümkün değildir. Kaldı ki, geleneksel İslamiyet'te ayrım bir tek Hz. Muhammed ile diğer peygamberler arasında da yapılmamaktadır. Bu ayrım Hz. Muhammed ile Allah arasında da yapılmaktadır. Bugün Hz. Muhammed'in adı, müminlerin ona aşırı vasıflar yüklemiş olması nedeniyle Allah'tan bile çok daha fazla anılır bir hale getirilmiştir. Bu ise, Hz. Muhammed'i Allah'a şirk koşmaktan başka bir şey değildir.

Kuran'ın diğer inançları kabullenişinin bizim açımızdan sadece teoloji ile sınırlı kalmayan çok daha tarihi, sosyal ve sınıfsal bir takım neden ve kökleri vardır. Tarihte, Mısır, Babil ve Asur gibi Mezopotamya medeniyetleri bünyesinde asırlarca köle olarak çalışma mecburiyetinde bıraktırılan Yahudiler nasıl ki monoteist Musevi inanç fikirleri etrafında toparlanarak bir sınıf savaşımı sürdürmüşlerse, aynı kaderi paylaşan yoksul Arap kesimleri de İslamiyet etrafında bir araya gelerek, Mekke müşriklerine karşı savaş vermiş ve bu savaşı sürdürürlerken de kendi inanç ideolojileri ile büyük ölçü de çakışan Hristiyanlık ve Musevilik gibi diğer monoteist inançlarla ideolojik ve pratik olarak belli bir dayanışma içerisine girmişlerdir. Kuran'da esas olarak fakirlerden yana hükümlerin yer almasının ana nedeni de zaten budur. İnançların öne geçmediği tarihsel dönemler içerisin de ne Yahudiler'in ne de Araplar'ın zamanının gelişmiş medeniyetleri yanında seslerini duyurabildiklerine pek tanık olunmaz. Her üç kutsal inancın ezilen kesimleri seslerini ancak inançları sayesinde duyurabilmişlerdir. Okul sıraların da bile egzotik tarih anlatılırken bizlere hep Mısır, Sümer, Babil ya da Asur gibi medeniyetlerin bilgileri verilmiştir de, lakin Yahudi ve Araplar'ın bilgileri verilmemiştir. Bizler bu bilgileri genellikle ya inanç geleneklerinden ya da din derslerinden kapıp öğrenmişizdir. Velhasıl, bütün tarihsel veri ve kanıtlar, Hristiyanlık, Musevilik ve Müslümanlık gibi kutsal inanç hareketlerinin hepsinin de özünde birer ezilen sınıf hareketi olduğunu kanıtlamaktadır. Bu sınıfsal karakter bütün kutsal inançların ortak özelliği olduğu kadar, İslamiyet'in neden diğer kutsal inanç ve kitaplara sahip çıkmış olduğunun da cevap anahtarıdır. Bu

yakınlaşma ve dayanışma ruhunun kendisini en çok hissettirip gösterdiği dönemler, İslamiyet'in sonradan egemenlerin kontrolüne geçerek yozlaştırıldığı dönemler değil, sınıf karakterini daha henüz koruduğu Asrı Saadet olarak da adlandırılan İslamiyet'in ilk dönemleridir. İşte bu nedenledir ki, İslamiyet'in ilk dönemlerini temsil ettiği her halinden belli olan Kuran ayetleri içerisinde, diğer inançlara karşı düşmanlık güden tek bir ayeti kerimeye dahi asla rastlanılmaz. "*Allah hiçbir peygamberi ve kitaplarını birbirinden ayrı tutmaz*" ya da " *Ben Allah'ın indirdiği her kitaba iman getirdim. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir.Bizim amellerimiz bize, sizin amelleriniz de size aittir. O zaman aramızda tartışmaya gerek yoktur*"(Şura 15) gibi ılımlı ve barış mesajları içeren ayeti kerimeler diğer inançlarla sınıfsal esaslar üzerinde sağlanan ortak mutabakat ve dayanışmanın ürünü olarak ortaya çıkmış olan ayetlerdir. Yoksul sınıflara dayanan ve komünist nitelikler taşıyan İslami hareket zamanla egemenlerin kontrolüne geçerek bu niteliklerinin tam zıddına dönüşür ve o ana kadar kutsal bir ittifak oluşturmuş olduğu diğer inançları da, kendi öz hükümlerini de bir bir yemeye başlar. Kaldı ki, bu türden bir dönüşüm süreci sadece İslamiyet'te de yaşanmamıştır. Zamanın da, Hristiyanlık ve Musevilik'te ilk dönemler son derece masum talep ve isteklerle bir halk hareketi olarak işe başlamış, ama zamanla bu temellerinden koparak yozlaşmışlardır. Bütün inançların tarihte gerçek anlamda ve özlerine de sadık kalarak temsil edilebildikleri yalnızca tek bir dönem vardır, o dönem de o inançların ilk açığa çıktıkları yıllardır. Bu yıllardan sonra ise inançlar da devamlı gerçek köklerinden bir uzaklaşma ve yozlaşma yaşanır. Bu bakımdan hiç kimse çıkıp da "Ben inancımı tam ve doğru tutuyorum" diyemez, zira ortada İslamiyet adına ne doğru dürüst bir inanç kalmıştır ne de değiştirilmemiş kutsal bir kitap. İslamiyet'in ilk dönemlerde ki ruhundan eser kalmamıştır. Ruhtan mahrum bir bedenin ise ne temizliğinden bahsedilebilir ne de doğru dürüst ibadet edebileceğinden.

İlahiyatçılar, Hz. Muhammed döneminden günümüze uzanan uzunca bir İslamiyet süreci içerisinde ki yozlaşmaları ve ruh kaybını görmez, çıkıp bir de diğer inançların yozlaştığını ve kitaplarının da değiştiğini iddia ederler. Sıkışılan her yer de çok sıkça dile getirildiği ve durmadan da devreye sokulduğu için, şu meşhur "Diğer kitapların değiştiği" iddialarına da kısaca bir göz atmakta yarar var.

TEVRAT VE İNCİL DEĞİŞTİ Mİ ?

"Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek hiçbir güç yoktur."(Enam 34)

Ne kadar da kolay iddia edilebiliyor. "Değişti". Ne? Tevrat ve İncil. El insaf, gazete baskısı mı değiştiriyorsun ki, bu kitaplar da öyle kolayca değiştirilebilsin? Doğrudan Allah'a ait olduğu iddia edilen bu kitaplar da şayet bu kadar kolay değiştirilebiliyorsa, hayatta değişmeyecek artık hiçbir şey yok demektir. "Hayatta değişmeyen tek şeyin değişimin kendisi olduğu" nu savunan biz materyalistler açısından kitapların değiştiğini söylemek hiç de zor değildir, fakat evrim teorilerine karşı çıkarak, hayatta bazı şeylerin değişmesinin asla mümkün olamayacağını, çünkü bu yasaların tamamen Allah'tan geldiğini iddia edenlerin bunu söyliyebilmesi hiç de zannedildiği kadar kolay değildir.

Allah kelamı kitap olarak bir tek Kuran sayılır da, Tevrat ve İnciller üvey evlat yerine konulursa, iddia da elbette ki o kitapların kolayca değiştirilmesinden başka bir şey olmayacaktır. Daha elinin altındaki kitabı bile doğru dürüst okumaktan ve okuduğunu da anlamaktan aciz basit insan zekâsı elbette ki bir tek Kuran'ı Allah kelamı sanar, Tevrat ve İncil'i ise tutup bir çırpıda çöpe atar. Attımı da, artlarından etmedik küfür bırakmaz. Ama şu kadarcık ufak bir ayrıntıyı hesap edemezler ki, Kuran şayet "Tek bir harfi bile değişmeden günümüze kadar gelebilmiş yegâne kitap" ise, aynı Allah'tan gelmiş olmaları nedeniyle o kitaplarda da herhangi bir değişim yaşanmış olabilmesi asla mümkün değildir.

Kutsal kitaplar üzerine ileri sürülen değişim iddialarını tam ve doğru analiz edebilmek için, bu kitapların öncelikle kutsal niteliklerine bir göz atmak gerekir, çünkü, bunlar öyle sıradan sunulma kitaplar değillerdir. Allah katından gelme bir nitelikleri olduğu için, bunlara asla sıradan bir matbaadan çıkma kitaplar gözüyle bakamazsınız. Bu kitaplar "*Allah'ın koruması altında olan*" ve "*Allah katından indirilmiş*" mucizevi kitaplardır ve hepsi de kaynağını Allah katında mevcut Levh–i Mahfuz'dan almaktadır. Kutsal önemlerine binaen bu kitapların bir meta gibi alım satımları da yapılamaz, zira bu "paran yoksa Allah'ın buyurduklarını da öğrenemezsin" gibi bir anlama gelir ki, bunun günahı vebali ise çok ağır olur. Ancak gelin görün ki, değiştiği iddia edilen Tevrat ve İnciller Hristiyan ve Museviler tarafından bedava dağıtılabilirken, tek bir kelimesi dahi değişmemiş olan Kuran ona sadık müminler tarafından rahatlıkla alınıp satılabilmekte ve hiç kimse de bu hatalı ilahi ticarete ses etmemektedir. Bir tek bu örnek bile, kimlerin kutsal kitaplarına daha sadık kalabildiğinin önemli bir göstergesidir.

İslam ilahiyat anlayışına göre "*Allah her şeye kadirdir*". Her şeye kadir olan Allah'ın bir tek kitaplarına kadir olamayacağı nasıl olur da düşünülebilir? Düşünülemeyeceği Kuran'da zaten defalarca belirtilmiştir; "*Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek hiçbir güç yoktur.*"(Enam 34). Kuran Tevrat ve İncil'i de Allah kelamı birer kitap olarak kabul ettiğine göre, değişmezlik hükümleri demek ki aynen o kitaplar içinde geçerlidir. Fakat, iflah olmaz ilahiyatçılar diğer kutsal kitapları değiştirmeye o kadar niyet etmişlerdir ki, bu uğurda asla değiştirilemeyeceğini iddia ettikleri Kuran ayetlerini bile değiştirmekten hiç çekinmezler! Efendim neymiş? Enam 34. ayeti "*Allah'ın kelimelerini*" değil de meğerse "Allah'ın vaadlerini" kastediyormuş! Arapça'da yalnızca "kelime" anlamına gelen "Kelam" ne zamandan beri "vaad" anlamına da gelir oldu da, bizim bundan haberimiz olmadı? Hani, Allah'ın kelimeleri üzerinde oynanmazdı? İlahiyatçılar Allah "kelam" ları üzerinde hem de öyle bir oynamışlardır ki, tek kelimeyle "kelam" anlamının canına okumuşlardır. Ama ne yaparlarsa yapsınlar kelimenin ana anlamını asla değiştiremezler, zira ayet gayet açık ve net bir şekilde "*Ve la mübeddile li* ***kelimatillah*** ", " نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللهِ " diyerek "***Allah'ın kelimelerinin*** *asla değiştirilemeyeceği*" ne hükmetmektedir. Ayette geçen " لِكَلِمَاتِ اللهِ " "*Kelimatillah*" "*Allah'ın kelimeleri*" demektir. "*Allah kelâmları*" değiştirilemeyeceğine göre de, aynı Allah'tan geliyor olmaları nedeniyle Tevrat ve İncil'in de kelimeleri değiştirilemez. Hatta değil sadece değiştirilmesi, değiştikleri dahi iddia edilemez.

Değişim iddialarına bir de tarihsel mukayeseler ile bir göz atalım isterseniz. Bu sayede o kitaplar da çok fazla bir değişim yaşanmadığına sizler de çok iyi şahit olacaksınız. Kuran'ın indirildiği 600 yıllarına kadar bu kitaplar da hiçbir değişim olmadığı Kuran'ın da onayladığı üzere zaten kesindir, zira şayet yaşanmış olsaydı Kuran bunu mutlaka belirtirdi. Belirtmediği gibi, tam tersi Tevrat ve İncil'i de olduğu gibi kabul etmekte ve onları da Allah kelamı kitaplar olarak nitelemektedir.

İlahiyatçıların İncil üzerine değişim iddiaları genellikle M. S. 325 yıllarına dayanır. Çünkü iddialarına göre o yıllar da İmparator Konstantin tarafından İznik konsili toplanmış ve yapılan toplantılar da ortaya sunulan İnciller'den yanlış olanının seçilmesiyle ilk değişim rüzgarları esmeye başlamıştır. Tarihsel mukayeselerden bu kadar uzak başka bir iddia daha olamaz. Ama olsun, sen yine de "Çamuru at, tutarsa tutar tutmazsa da değilmi ki leke kalır". İlahiyatçıların görünen o ki, daha Kuran'ın ortaya çıkış tarihinden bile haberleri yok, çünkü şayet olsaydı, iddialarının İncil de herhangi bir değişim yaşandığına asla temas etmeyen Kuran'ın ortaya çıkış tarihinden 275 yıl öncesine uzanmış olduğunu anlarlardı. Kuran

miladi takvime göre 620'li yıllar da ve İncil'i de tasdik ederek vahyolduğuna göre, ilahiyatçıların Kuran'dan 275 yıl öncesine uzanan değişim iddialarını ciddiye alabilmek asla mümkün değildir. Yüce yaradanın unutkanlığı mı tutmuştur ki, M.S.325 yılında meydana gelmiş böylesine öneme haiz bir değişim vakasına, bu vakadan 275 yıl sonra indirmiş olduğu Kuran'da işaret etmemiş olsun? Kuran ne İznik konsülü'nden ne de o Konsül'ün kararları ile birlikte İncil'de herhangi bir değişim vakası yaşandığından asla söz etmez. Kaldı ki, İznik konsülü'nde de ilahiyatçıların uydurduğu gibi herhangi bir "İncil seçimi" yapılmamıştır. Konsül sadece, M. S. 250 yıllarında ortaya çıkan ve Arianizm denen bir inanç akımını tartışmış ve bu inancın Hristiyanlığa uygun olmadığına karar vererek dağılmıştır, hepsi bu. Hepsi aynen bu şekil de olmalı ki, Allah Konsül'den 275 yıl sonra Kuran'da *"Tevrat'ın, İncil'in ve Rabbinizden size indirilen kitabın hükümlerini yerine getirmedikçe, **hiçbirşeye inanmış sayılmazsınız.**"*(Maide 68) diyerek o kitapların da okunması gerektiğini müminlere tavsiye edebilmiştir.

İlahiyatçılar kitaplar üzerine olan değişim iddiaları içerisine bir de Hristiyanlar'ın İsa'yı Musevilerin'de Üzeyir'i Allah'a şirk koşmuş olmalarını katarlar ama, bu da uygun bir mazeret olamaz, zira şirk koşma Hristiyan ve Musevilerin tamamını kapsayan bir sapma değildir. Şayet böyle olsaydı, Kuran Hristiyan ve Musevilere hitaben çıkıp da yine İznik konsülü'nden 275 yılsonra *"Biz, bize indirilene de, size indirilene de inandık. Bizim ilahımız ve sizin ilahınız birdir. Biz sadece ona teslim olmuş kimseleriz."*(Ankebut 46) demezdi. Ayrıca, kitaplar da değişime yol açan şayet birilerini Allah'a şirk koşmak olsaydı, değişen en başta Kuran olurdu, zira Kuran yasakladığı halde hızır, hınzır ya da evliya gibi bazı kişi ya da kurumları araya sokarak şirkin envayi tür çeşidini zaten en başta Müslümanlar yapmaktadır. Unutulmasın ki Allah uyarılarını yalnızca Hristiyan ve Musevilere de yapmamıştır, *"Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, onlar namazlarıyla sadece gösteriş yaparlar en ufak bir yardıma dahi engel olurlar"*(Maun 3'den 6'ya) diyerek Müslümanlar'a da yapmaktadır.

Hz. Muhammed zamanın da diğer kutsal kitaplar da herhangi bir değişim olmadığının en iyi kanıtlarından birisi de, Bakara Sûresi 113. ayetidir. Bakara ayeti'nde Allah, Hristiyan ve Musevilerin karşılıklı olarak birbirlerini suçlamaları karşısında, iddialarının doğru olup olmadığını sınamaları için dahi elleri altında bulunan Tevrat ve İncil'e başvurmalarını salık vermektedir. *"Yahudiler 'Hıristiyanlar bir temel üzerinde değil' dediler, Hıristiyanlar da 'Yahudiler bir temel üzerinde değil' dediler; **oysa onlar kitaplarını da okuyorlar.**"*(Bakara 113). Hangi

açıdan bakılırsa bakılsın ilahiyatçıların değişim iddiaları her seferinde tam bir fiyasko ile sonuçlanmaktadır.Özellikle de Kuran açısından. Kuran hiçbir şekilde Tevrat ve İncil'de bir değişim yaşandığını kabul etmez ve hatta değişim lafının kenarından dahi geçmez. Hristiyan ve Yahudiler'i eleştirir, fakat Tevrat ve İncil'e toz kondurtmaz.. Devamlı değişmelerinin asla mümkün olamayacağına hükmeder "*O, sana Kitabı hak ve kendisinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi.* ***O, daha önce Tevrat'ı ve İncil'i insanlar için birer hidayet olarak indirmişti.*** *Furkan'ı da indirdi. Şüphesiz,* ***Allah'ın âyetlerini inkar edenler için şiddetli bir azap vardır****. Allah mutlak güç sahibidir, intikam sahibidir* "(Al–i İmran 3–4).

Tevrat Kuran'dan aşağı yukarı 1500, İncil de 600 yıl önce ortaya çıkmıştır. Bu kadar uzun bir süre zarfında bu kitaplar şayet hiç değişmeden kalabildilerse bu iki şeyi kanıtlar. Birincisi Allah'ın kitapları üzerinde gerçekten de kadir–i mutlak olduğunu, ikincisi de günümüze kadar da hiç değişmeden kalmış olabileceklerini. Kısacası, yaradan 1500 yıl gibi uzun bir zaman dilimi içerisinde şayet Tevrat'ı koruyabildiyse, hiç merak buyurulmasın, günümüze kadar da onu korumasını mutlaka bilmiştir. Tevrat ve İncil'in Hz. Muhammed zamanına kadar hiç değişmeden kaldığını Kuran'ın daha birçok ayeti de tekrar tekrar onaylamaktadır zaten. "*Şüphesiz Tevrat'ı biz indirdik. İçinde bir hidayet, bir nur vardır. (Allah'a) teslim olmuş nebiler onunla yahudilere hüküm verirlerdi. Kendilerini Rabb'e adamış kimseler ile âlimler de öylece hükmederlerdi.* ***Çünkü bunlar Allah'ın kitabını korumakla görevlendirilmişlerdi****. Onlar Tevrat'ın hak olduğuna da şahit idiler*"(Maide 44). Dikkat ettiyseniz, ayet Tevrat'ın değil değişmesinden, "*içinde bir nur*" ve onun değişimini engelleyen bazı "*nebiler*" dahi olduğundan bahsetmektedir. O zaman ilahiyatçılar, müminleri de artık daha fazla oyalamamak bakımından şu iki şıktan birini mutlaka tercih etmek zorundadırlar. Ya Allah'ın bu hükümleri ve nebilerin koruyuculuk misyonları ortadan kalkmış olup bu kitaplar değişmiştir ya da kalkmamış olup değişmemiştir? Kendileri adına üzgünüm, ama ne yazık ki bu iki şıktan birini seçmelerinden başkaca hiçbir yol yoktur.

Kaldı ki, Kuran değil sadece o kitaplar da bir değişim yaşandığına hükmetmek, Kuran'a olduğu gibi o kitaplara iman edilmesini dahi kesin şart koşmaktadır. "*Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba* ***ve daha önce indirdiği kitaplara iman edin****. Kim Allah'ı, meleklerini,* ***kitaplarını, peygamberlerini*** *ve ahiret gününü inkar ederse derin bir sapıklığa düşmüş olur.*"(Nisa 136). Nisa 136 ayeti, Kuran ayetleri içerisinde Allah'ın kitaplarına ve de peygamberlerine bakışını en açık ve net bir şekilde sergileyen, her üç

kutsal kitabın da müminler tarafından ayrım gözetilmeksizin aynı değerde kitaplar olarak kabul edilmesi gerektiğini şart koşan ve kutsal kitaplardan hiçbirinin değişmesinin asla mümkün olamayacağını en iyi vurgulayan ayetlerden biridir. Kuran'da buna dair daha o kadar çok ayet vardır ki, bunlar say say bitmek bilmez. Örneğin; bunlardan bir başkası da "*Ey Muhammed, eğer sana indirdiğimiz kıssa ve haberlerden şüphe edecek olursan, senden evvel kitap okuyanlara sor.*" diye buyuran Yunus 94. ayetidir. Tevrat ve İncil'in Hz. Muhammed dönemine kadar hiç değişmeden kalmış olduğunu Kuran ayetinin "*bir şüphen varsa senden önce kitap okuyanlara sor*" ifadesinden rahatlıkla gözlemleyebiliyoruz. İşte, şimdi dikkat! Zira şimdi sunacağım ayeti kerime değişim iddialarına kesin ve nihai noktayı koymaktadır. "***Allah'ın kelimelerinde değişme, değiştirilme olmaz.*** "(Yunus 64). "لاَ تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللهِ ذَلِكَ هُوَ ", "***La tebdile li kelimatillah***". Başka söze gerek var mı?

Ama ne yazık ki, maalesef var, zira bazıları topraktan değil de taştan yaratılmış olmalı ki, kendilerini ne örnek sunulursa sunulsun ikna etmek yine de çok zor oluyor. Zor olduğu sürece de örnekleri durmadan sayıp, sıralamak zorunda kalıyoruz. Sayalım o zaman. "*Hiç şüphesiz zikri biz indirdik biz. **Onun koruyucuları da gerçekten bizleriz.***"(Hicr 9) " إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ", "*İnna nahnu nezzelnez zikre ve inna lehu le hafizun.*". Diğer ayetlere de bakalım; "*Doğru iseniz **Tevrat'ı getirip okuyun***"(Al–i İmran 93), "***Onun içindekileri*** (kasdedilen Tevrat'tır) ***okuyup öğrenmediler mi?***"(Araf 169), "*Ondan önce de **önder ve rahmet olarak Musa'nın kitabı*** (Tevrat) *var.*"(Ahkaf 12), "*İçinde **Allah'ın hükümlerinin bulunduğu Tevrat** yanlarında dururken.*"(Maide 43), "*Onlara 'Allah'ın indirdiğine inanın' denilse, 'Bize indirilene inanırız' derler, ötesini kabul etmezler. Halbuki o, **kendi yanlarında bulunanı*** (Tevrat'ı) ***doğrulayıcı** bir gerçektir.*"(Bakara 91), "***İncil sahipleri, Allah'ın onda indirdiği ile hükmetsinler.** Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar, yoldan çıkmışlardır.*"(Maide 47) ve işte şimdi şu ayete iyice dikkat buyurun "*De ki: 'Eğer doğru iseniz, **Allah katında bu ikisinden*** (yani Tevrat ve Kuran'dan) ***daha doğru** bir Kitap getirin de, ben ona uyayım.*"(Kasas 49). Bilmem acaba yeterlimi? Bu kadar örnekten sonra da şayet kutsal kitaplar da asla bir değişim olamayacağına inanılamadı ise, artık Allah ıslah etsin diyorum da başka hiçbir şey demiyorum.

Bu kadar açıklamadan sonra, geriye artık sadece iki seçenek kalmıştır. Ya Allah'ın Tevrat ve İncil'in değişmediği ve de değişemeyeceğine dair hükümleri yanlıştır ya da bu hükümler doğrudur da, bunu kabul etmeyenler yanlıştır! Allah'ın hükümlerin de bir şaşma kesinlikle söz

konusu olamayacağına göre, bu demektir ki hem değişim iddiaları hem de bu iddiaları ileri sürenlerin kendileri yanlıştır. İlahiyatçılar bu türden iddiaları ileri sürerek Allah'ın genel yasalarına ve hükümlerine açıkça karşı çıkmış olmaktadırlar ki, bu da hiç kimse kusura kalmasın ama, Kuran'ı ve Allah'ı tanımamaktan başka bir anlama gelmez. Kuran'a eğer ki sadık kalacaksanız, Allah'ın kitapları üzerinde ki koruyuculuk vasfını da aynen ve tartışmasız olarak kabul etmek zorundasınızdır. Kuran şayet "tek bir kelimesi dahi değişmemiş" bir kitap ise, onun kitapların değişmeyeceğine dair hükümleri de demek ki değişmemiş demektir, zira Allah hükümlerinde ki değişimler ancak Kuran'ın değişmiş olmasıyla mümkündür. Başta ilahiyatçılar olmak üzere, müminler bu ya da buna benzer sorular karşısında genellikle muğlak ve belirsiz yanıtlar verir ve diğer kitaplar karşısında asla net bir tavır koymazlar. Bu yüzden de değişim iddiaları durmadan belirsizlikler denizi içerisinde yüzer durur. Gün olur değiştikleri buyrulur, gün de olur Tevrat ve İnciller'in şahitliğine başvurulur. İlahiyatta asla çifte standart olamaz, bu kitaplar ya değişmiş ya da değişmemiştir. Şayet "değiştiler" diyorsanız, bir daha asla o kitapların tanıklığına başvuramazsınız, ama hayır şayet "değişmediler" diyorsanız hem o kitapları da kabullenmek, hem de herkese onları da okumaları gerektiğini tavsiye etmek zorundasınızdır. İslam tarihin de bile o kitapları olduğu gibi kabul eden Ebül Fazl es Saudi ve Ebül Beka Salih el–Caferi gibi dürüst ilahiyatçılar mevcuttur. Birilerini kendinize örnek alacaksanız, bari hiç değilse onları örnek alın.

Ama tabi, ilahiyatçılar da zaten bütün bu söylediklerimizin doğru olduğunun farkında oldukları için, değişim iddialarını Kuran evveliyatına değil de genellikle Kuran sonrası dönemlere dayandırmaya çalışırlar, zira aksi taktir de iddiaları, o kitaplar da değişim yaşanmadığına hükmeden Allah'a ve Kuran'a karşı çıkmaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Aradan geçen 1300 yıl gibi bir zaman zarfında Tevrat ve İncil'in değişmediğine hükmeden herhangi bir kutsal kitap da gelmediğine göre, vur abalıya o zaman gitsin! Bir kitap gelmemiş olmasını fırsat bilen zihniyetlerin Tevrat ve İnciller'e atmadığı iftira ve çamur kalmaz, ne de olsa meydan artık tamamen kendilerine kalmıştır. Ancak, Kuran'da öyle bir nesnel yasalanış vardır ki, bu yasa dikkate alındığın da günümüze kadar bir kitap indirilmemiş olmasını fırsat bilip de diğer kitaplara çamur atanların değil sadece iddialarına devam edebilmesi, "değişim" lafının D'sinin kenarından dahi geçebilmesi asla mümkün değildir. Neden mi? Buyrun hep beraber göz atalım.

Kuran'da bazı hükümler yeryüzü zamanlamasına göre değil, ilahiyat zamanlamasına göre işler! Bir başka deyişle, Kuran'da bazı hükümler

yeryüzü dönemlerine göre değil, ta kıyamete kadar olan bir süreci kapsayacak şekilde tasarlanmıştır. Bu tasarımlardan biri, kulların kıyamet'te yargılanma esasıdır. Bu esasa göre mahşer de herkes kendi kitabına çağırılacaktır. "*O gün her ümmeti diz çökmüş görürsün. Her ümmet* ***kendi kitabına*** *çağırılır.*"(Casiye 28), " وَتَرَى كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا ", "*Ve tera kulle ummetin casiyeh, kullu ummetin tud'a* ***ila kitabiha.***". İlahiyatçılar çağırılmayı her insanın kendi iyilik ve kötülüklerinin yazılı olduğu deftere çağrılması şeklinde yorumlarlar ki, ayet de anlatılmak istenen şeyin bu tür bir yorumla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Çünkü ayet bir günah defterine değil, net bir şekilde bir "*Kitaba çağırılma*" ya işaret etmektedir, işaret ettiği bu kitap da her kavme ayrı ayrı indirilmiş olan "kutsal kitaplar" dan başkası değildir. Ayrıca şayet dikkat ettiyseniz, ayet kişilerin kitaba çağrılmasından değil, "*Ümmetlerin kitaba çağırılması* " ndan bahsetmektedir. Allah her ümmete ayrı bir kitap indirmiş ve o ümmetlerden indirmiş olduğu bu kitapların emir ve hükümlerine uymalarını istemiştir. İşte, Casiye 28'de anlatılmak istenen de tastamam budur, yani her ümmet mahşer günün de kendilerine indirilmiş olan kitaplarına çağırılacak ve o kitaplarının gereklerini ne kadar yerine getirip getirmediklerine bakılarak sorgulanacaktır. İşte şimdi bu genel yasalanışın kitapların değişimleri ile olan ilgisine geliyoruz. İlgi şudur ki, her ümmet mahşer de madem ki kendi kitapları üzerinden sorgulanıp yargılanacaktır, o zaman değişmiş ve yanlışlarla dolu Tevrat ve İnciller üzerinden Hristiyan ve Museviler'in yargılanmaları nasıl olacaktır? İslam ilahiyat anlayışının genel norm ve kuramları açısından, onların değişikliğe uğramış ya da uğratılmış kitapları üzerinden adil bir şekilde yargılanabilmeleri kesinlikle mümkün değildir. Kitap Ehli'nin sorgulanmasının doğru yapılabilmesi için tek bir şey gereklidir, o da kitaplarının kesinlikle bir değişime uğramamış olması! Şayet değişmişlerse, Allah'ın yargılanmaya dair belirttiğimiz esasları da daha şimdiden zayi olmuş demektir. Bu durumda da çıkıp Kitap Ehli'nden artık hiç kimseyi suçlayamazsınız. Hristiyan ve Musevileri değişmiş kitapları üzerinden zorla cehenneme tıktırmaya niyet etmiş olan zavallı zihniyetler, Allah'ın böylesine bir haksızlığı onlara reva görmesinin asla mümkün olamayacağını ve onların adil yargılanabilmeleri için de kitaplarını mutlaka korumuş olabileceğini idrak etmekten bile daha acizdirler. Değişim taraftarları bu saçma sapan iddiaları ile doğrusunu söylemek gerekirse, ilahiyat sınavında sınıfta çakmışlardır.

Kitapların değişim iddialarına bir de Tevrat ve İnciller'in kendi süreçlerini gözleyerek bakmakta fayda var. Tevrat ve İnciller kendi

tarihsel süreçleri içerisinde acaba gerçekten de herhangi bir değişime maruz kalmışlar mıdır? Bunu öğrenebilmemizin en iyi yolu, o kitapların bugünkü nüshaları ile bügene kadar bulunmuş en eski nüshalarını karşılaştırmak olacaktır. Eski Ahide ait olma ihtimali en yüksek el yazmaları 1947 senesinde Filistinin Kumran bölgesinde yapılan kazılar sırasında elde edilen ve M. Ö. 150 ila M. S. 70 yılları arasında ki bir döneme ait olduğu anlaşılan "Ölü deniz tomarları" dır. Bu tomarlar İşaya'nın tamamını, Habakkuk'un iki bölümünü ve Eski Ahid'in Yaradılış, Çıkış, Levililer ve Sayılar gibi çeşitli bölümlerini içermektedir. Bu bölüm ve içeriğinde ki metinler, aradan geçen ortalama 2000 yıl gibi bir süreye rağmen, bizlere bugün elimizde mevcut bulunan Tevrat ve Zebur kopyaları ile bir kıyas yapma imkânını tanımaktadır. Bulunan metinler ile bugünkü Tevrat ve Zebur metinleri ufak tefek farklılıklar dışında neredeyse aynıdır. Bu kanıtın dışında, "Eski Antlaşma" nın "Septuagint" adlı metinlerinin M. Ö. 200'lü yıllarda Yahudi kutsal kitap uzmanlarınca yapılmış olan Yunanca çevirisi de, bugünkü Eski Ahid metinleri ile tam bir uyum içermektedir. Kısaca, gerek İbranice, gerekse Yunanca olsun, M.Ö.'lerine ait bütün Tevrat ve İncil metinleri, hem kendi aralarında hem de günümüzün Tevrat ve İncil metinleri ile ufak tefek farklılıklar dışında büyük ölçüde çakışmaktadır.

Kıyaslanmaları kolayca yapılabilecek bir başka tarihi belgeler de, dünyanın en eski kitapları arasında sayılan iki İncil'den "Codex Vaticanus" ve "Codex Siniaticus"tur. Bunlardan Codex Vaticanus Vatikan'da, Hz. Muhammed'in de mutlaka muhafaza edilmesini istediği iddia edilen Codex Siniaticus ise St. Catherine'de bir manastır da saklanıp korunmaktadır. Codex Siniaticus, önceden Parşömen kağıtlarına yazılmış olan İncil metinlerinin M. S. dördüncü yüzyıl da bir araya getirilmesi ile oluşturulmuş olan bir kitaptır. Mevcudiyetleri Hz. Muhammed ve Kuran'ın ortaya çıkış tarihlerinden çok evveliyatına uzanan bu her iki eski İncilin de ne kendi ne de günümüz İncil metinleri ile ufak tefek istisnalar dışında aralarında çok önemli farklılıklar yoktur. Bu iki İncil dışında, M. S. 180 ve 225 yıllarına ait olan ve Yeni Ahid'in bazı bölümlerini içeren Chester, Beatty ve Bodmer papirüsleri de bugünkü İncil metinleri ile neredeyse aynıdır. Bu el yazması papirüslere bakarak, bugünkü Luka ve Yuhanna İncilleri'nin "Romalılar ve Korintliler","1 ve 2 Galatyalılar", "Efesliler", "Filipilliler", "Selanikliler", "İbraniler" in tamamını ve Matta ile Markos İncilleri'nin "Elçilerin işleri" ni ve "Esinlemeler" in büyük bir bölümünü mukayese edip inceleyebilmek mümkündür. Yine, İngiltere'nin John Rylands kütüphanesinde de Yuhanna İncili'nin büyük bir kısmını içeren M. S. 130 yıllarından kalma Grekçe bir el yazması mevcuttur. Bu

yazma da bugünkü Yuhanna'nın metinlerinden çok farklı değildir. Amerika ve çeşitli Avrupa ülkelerinin müzelerinde de 3. ve 4. Yüzyıllardan kalma yüzlerce İncil metinleri bulunmaktadır ve yapılan incelemeler soncunda bu metinlerin de yine bugünkü İncil metinlerinden çok farklı olmadığı gözlemlenmiştir. Bunlardan en önemlileri, beşinci yüzyılda yazılmış olup, Paris Biblioteque Nationale müzesinde muhafaza edilen ve Yeni Ahid'in bütün bölümlerini içeren "Codex Ephraemi"; dördüncü asra ait ve dört İncil'i de kapsayan Washington müzesinde ki "Codex Freer"; İtalya'da Frenze müzesinde ki "Florentinus 0171" ve dördüncü yüzyıla ait ve sadece Markos İncili'ni içeren Berlin'de ki "Berolinensis 0188" dir. Saydığımız bu yazmalar da hem birbirini tutmakta, hem de günümüz İncilleri ile büyük ölçüde uyuşmaktadır. Ayrıca, İnciller'in İslamiyet'ten çok önceleri yazılmış Latince, Süryanice, Kıptice, Ermenice, Gotça ve Gürcüce başka çevirileri de mevcuttur ve bütün bu çeviriler de Grekçe yazılmış olan İncil metinlerinden hiç de öyle çok farklı değildir ve hepsi de Kuran ve Hz. Muhammed'in ortaya çıkış tarihlerinden çok öncelerine aittir.

Konu hakkında sunulabilecek bir başka kanıtta Samiriyeliler'in yazmalarıdır. M.Ö. 5. Yüzyıl da Samiriyeliler adında ki bir yahudi topluluk Yahudilikten ayrılarak kendi adlarında bir mezhep kurmuşlardı. Ancak, her ne kadar Yahudilikten ayrılmış olsalar da, Samiriyeliler de Eski Ahid'e aynen sahip çıkıyorlardı. Samiriyelilerin Tevrat'ın ilk beş kısmını içeren Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye el yazmaları da bugünkü Tevrat metinleri ile yine aynıdır. Bunun dışında, bugün elimiz de Tevrat ve Zebur'un M. Ö. 3. yüzyıla ait Grekçe ve M. S. 4. yüzyıla ait Latince ve Süryanice eski metinleri de mevcuttur ve bu metinler de bazı çeviri hataları hariç bugünkü Tevrat metinleri ile tam bir uyum taşımaktadır. Saymaya devam edecek olursak; M.S.90 yıllarında Roma'da ki mesih inananlarının önderlerinden olan Klement'in, M. S. 110 yıllarında ölen İgnatyus'un, M. S. 70–156 yıllarında ki Polikarp'ın, M. S. 100–163 yılları arasında yaşamış olan Yustin'in, M. S. 130–200 yılları arasında yaşamış olan İreneyus'un ve daha başka birçok mesih inananının eserlerinde de bugünkü İnciller'in her ayetini bulabilmek mümkündür ve bu ayetler arasında da yine, bazı kelimelerin değişik telafuz edilişi ve isim değişiklikleri haricinde öyle çok fazlaca farklılıklar yoktur. Bütün bu İnciller'in hepsi kelimesi kelimesine batılı İncil uzmanları tarafından incelenmeye alınmış, neticede de aralarında çok önemli farklar olmadığına karar verilmiştir.

Kuran'ın indiriliş tarihinden çok öncelerine uzanan bütün bu kitap, nüsha ve belgelerin bugünkü Tevrat ve İncil metinleri ile neredeyse

birebir çakışıyor olması bize üç şeyi kanıtlamaktadır. Birincisi, Tevrat ve İnciller'in ufak tefek farklılıklar dışında hiç değişmeden günümüze kadar gelebildiklerini, ikincisi o kitapların değişmediğine hükmeden Kuran ayetlerinin ne kadar doğru söylediğini ve üçüncüsü de, değişim taraftarlarının bütün bu tarihsel gerçek ve kanıtları görmezden gelerek göz göre göre utanmadan nasıl yalan söylediklerini. Ayrıca, son derece düşündürücü olan bir başka şey de ne biliyor musunuz? Musevi ve Hristiyanlar asırlarca öncesine ait her İncil ve Eski Ahid nüshasını, ileri de belki tartışmalara neden olur düşüncesi ile koruyup saklayabilmişken, Müslümanların değil eski Kuran nüshalarını koruyup saklamak, üstüne üstlük bir de Halife Osman'ın yaptığı gibi yaktırmış olmaları! Hristiyanlar da ne Kuran'ın başına gelenler gibi bir İncil yaktırma vakası yaşanmıştır ne de sonradan derlenip toparlanması gibi bir faaliyet. Yazılması gereken tüm İnciller M. S. 100. yıllara gelene kadar yazılıp bitirilmiştir. Sadece M.S. 2. yüzyıllarda, Gnostisizmin de etkisiyle birtakım sahte İnciller yazılmış, ama bunlar da Hristiyan camiası içerisinde asla İncil olarak kabul görmemişlerdir. Bunun dışında ise, ortalıkta her ne kadar binlerce nüshası olsa da netice itibariyle sadece tek bir İncil kalmaktadır ve bu tek İncil'de tartışma konusu olan bir başka kitabı, yani Tevrat'ı doğrulamaktadır. Bu doğrulamayı da en iyi bir şekilde İsa'nın Matta 5/17'deki şu sözlerinden anlayabiliyoruz. "***Kutsal Yasa'yı*** *ya da peygamberlerin sözlerini* ***geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın.*** *Ben geçersiz kılmaya değil,* ***tamamlamaya geldim.***"

Değişim taraftarlarının değişime kanıt olarak ileri sürdükleri bir başka iddia da, İncil'in İsa'ya ait olmadığı, onun ölümünden çok daha sonraları Matta, Yuhanna, Petrus ve Pavlus gibi havariler tarafından kaleme alınmış olmasıdır. Böylesine gülünç bir iddiayı kale almak bile mümkün değil, zira burada önemli olan İncil'in kimler tarafından kaleme alınmış olması değil, bu İnciller'in Kuran tarafından kabul görüp görülmedikleridir. Her dört havarinin de Kuran'dan çok daha önceleri tarih sahnesinde yer aldıkları şayet dikkate alınacak olursa, kaleme almış oldukları İnciller'in Kuran tarafından kabul görmüş olduğu kesindir. Şayet kesin olmasaydı, Kuran gibi her şeyden bilgi sahibi olan bir kitap o İnciller'in yanlışlığı üzerine de birkaç satır ya da ibarelik olsun olumsuz bir şeyler yazmasını herhalde bilirdi. Ama yazmamıştır. Yazmadığı gibi, tam tersi o sahte oldukları iddia edilen ve devamlı da karalanmaya çalışılan İnciller'in bizzat yazarı olan havarilere de sahip çıkmıştır. Hem de öyle bir sahip çıkmıştır ki, onları üstelik Müslüman dahi kılmıştır. "İsa *'Allah yolunda yardımcılarım kim?' dedi. Havariler, 'Allah yolunda yardımcıların biziz. Allah'a iman ettik. Şahit ol, biz* ***müslümanlarız"***

dediler."(Al–İ İmran 52). Kısacası, Kuran'ın ne havarilere ne de yazdıkları İnciller'e karşı herhangi bir olumsuz ve şaibeli bakışı yoktur, şayet olsaydı bunlar Kuran'da açıkça belirtilirdi. Ayrıca Allah'ın itimat getirdiği bu havarilere güven olmayacak da, Hz. Muhammed'in haleflerine mi güven olacak? Unutulmasın ki havarilere güven, Al-İ İmran 52. ayeti ve başka ayetler tarafından kesin olarak hükme bağlanmış bir güvendir, ama halifelere güvenmenin Kuran'da bile yeri yoktur. Kuran, bırakın halifelere güven duymayı, onların adlarını dahi zikretmez. Yüzbin kere bile okusanız, Kuran'da ne halife sıfata ne de halifelerin adlarına rastlayamazsınız, zira Kuran halife ya da vekil gibi sıfatların tümünü toptan reddetmektedir. Kuran'da bir tek vekil vardır, o da sadece Allah'tır. "*Hasbunâllâhu ve ni'mel vekîl*"(Al-i İmran 173) ayeti kerimesi de zaten buna işaret etmektedir. Allah'ın dışında herhangi bir vekil ya da halef tayin etmek Allah'a doğrudan şirk koşmaktan başka bir şey değildir. Halifelerin Kuran'da ki itibarsızlığı, Kuran'ın Hz. Muhammed dışında hiçbir halef tanımadığının çok önemli bir kanıtıdır. Kuran Hristiyan ve Yahudileri eleştirirken bile " Allah'tan başka halefler edindiler" diyerek onları kınamaktadır. Halifelik konusu İslamiyet'e Kuran tarafından değil, ahad hadisleri tarafından iliştirilmiş bir konudur.

Ayrıca mesele eğer ki İnciller'in sonradan kaleme alınmış olması meselesiyse, Kuran'ın durumu da zaten İnciller'den pek farklı değildir, çünkü Kuran'da halifeler tarafından sonradan kaleme alınmış bir kitaptır. Kaldı ki, İncillerin durumu Kuran'a nazaran çok daha güven vericidir, zira İnciller'i hiç değilse dört havari birden kaleme almıştır ve bu nedenle de bu dört İncil'i birbirlerine bakarak mukayese edebilme imkanımız vardır. Nitekim bu mukayeseleri yapacak olursak her dört İncil arasında öyle çok fazla farklılıklar olmadığına şahit oluruz. Kuran için ise bu mukayeseyi yapabilme şansı maalesef yoktur, zira; ortada ne dört halife tarafından kaleme alınmış ayrı ayrı Kuranlar vardır ne de Hz. Muhammed döneminden kalma orjinal bir Kuran. Böyle bir Kuran mevcut olmadığı gibi, üstüne üstlük varolan Kuranlar'da ya halife Osman tarafından yaktırılmış ya da çeşitli nedenlerle imha edilmişlerdir. Bugün Musa ve İsa'nın mührünü taşıyan Tevrat ve İnciller olmadığı gibi, Hz. Muhammed'in imza ya da mührünü taşıyan bir Kuran da yoktur. Yani şaibe durumu her üç kutsal kitap için de aynen geçerlidir. Bu nedenle, F. Gülen'in **"Kuran–ı Kerim bize kadar tevatüren nakledilmiş** bulunan, Mushaflar da da aynen indiği günkü **orjinalliğini muhafaza eden** nefsi ve lafzi ilahi kelam bir kitaptır" iddiası boş bir safsatadan öteye geçmez.

İlahiyatçılar Tevrat ve İnciller'i ne kadar değişmiş kitaplar olarak tanıtsalar da, asıl değişime uğrayan kitap Kuran'dır. Kuran Tevrat ve

İncil'e sahip çıkmış, fakat onların üzerine İslam örtüsünü atarak o kitapları bir o kadar da İslamlaştırmaya çalışmıştır. Bu İslamlaştırma eylemleri sonucu, diğer kitaplarla örtüşmeyen ne kadar şey varsa da bunların hepsi ilahiyatçılar tarafından o kitapların değişimine yorumlanmıştır. Sözün kısası, değişim iddiası o kitapların değişmiş olmasından değil, esas olarak Kuran'ın büyük bir bölümünün o kitapların kelamları ile uyuşmamasından kaynaklanmaktadır. İlahiyatçıların en büyük hatası, kıyaslamalarını daimi surette Kuran'ı baz alarak yapıyor olmalarıdır. Böyle değil de, şayet biraz da diğer kitapları baz alarak Kuran'ı kıyaslama yoluna gitmiş olsalardı, değişimin o kitaplardan değil de asıl Kuran'dan kaynaklanmış olduğunu kolayca anlarlardı. Diğer kutsal kitapların Kuran'dan farklı olmaması zaten düşünülemez, zira bir defa diğer kutsal kitapların dilleri bile Kuran dili ile aynı değildir. Kuran'ın ilahiyat literatürü ve argümanı ile İncil ve Tevrat'ın literatür ve argümanları arasında dağlar kadar farklılık söz konusudur. Tek ve aynı Allah'tan geldiği iddia edilen kutsal kitaplar arasında o derece farklılık oluşabilmesi imkânsızdır. Farklılıktan kasıt lisan farklılığı değildir. Kuran Araplara indirildiği için elbette ki Arapça, Tevrat'ta İsrailoğullarına indirildiği için elbette ki İbranice olacaktır, bunda anlaşılmayacak bir yan yok. Yani, farklık lisanlarda değil, tamamen hitaplardadır. Kuran'ın hitap dili ile Tevrat ve İnciller'in hitap dili birbirinden çok farklıdır. Hâlbuki ne kadar değişmiş olursa olsunlar, her üç kitabın ilahiyat dili arasında mutlaka bir parça da olsa benzerlikler olabilmeliydi. Allah her bir kitabında sanki farklı bir dil ve lehçe kullanmış gibidir.

Ama hata Tevrat ve İnciller'de değildir. Hata tamamen, o kitapların Kuran tarafından aynı Allah'tan geldiği şeklinde tanıtılmış olmasındadır. Birbirlerinden çok farklı dil ve özellikler taşıyan bu kitaplar aynı Allah'tan gelme olarak tanıtılırlarsa, ilahiyatçılar da elbette ki o kitapları değişmiş, Kuran'ı ise hiç değişmemiş yegane kitap olarak algılayacaklardır. Bunu göremeyip de, diğer kutsal kitapları devamlı zan altında bırakan değişim taraftarlarına Mesih İsa'nın şu son derece yerinde sözlerini burada hatırlatmakta yarar var. "*Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Başkasını nasıl yargılarsanız, sizde aynı yoldan yargılanacaksınız. Hangi ölçekle ölçerseniz, size de aynı ölçek uygulanacak. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Senin gözünde mertek varken nasıl olur da kardeşine "izin ver de gözündeki çöpü çıkarayım" dersin? Seni iki yüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.*" (Matta 7/1'den 5'e)

PEYGAMBERLER BÖLGESİ ORTADOĞU

İlahiyatta bütün peygamberler de her ne hikmetse hep Ortadoğu coğrafyasından çıkmıştır. Bunun nedeni Ortadoğu'nun zengin petrol yataklarına sahip olması değildir herhalde! Ortadoğu'nun Aramco gibi batılı petrol şirketleri açısından belki bir önemi olabilir, ama ya tüm evrene hükmettiği iddia edilen yaratıcı için? Ortadoğu'nun hangi toprağını eşeleseniz, petrol fışkırması kadar ya bir peygamber ya da ilahi bir öykü de fışkırmaktadır. Kutsal kitaplarda adı geçen kim varsa, hepsinin kafa kâğıdında hep "Ortadoğu" yazmaktadır. Amerika, Avustralya ya da Antartika nüfus müdürlüklerine kayıtlı tek bir peygamber dahi yoktur. Arzı kürenin Ortadoğu dışında kalan diğer bütün güzide kıta ve coğrafyaları, hayvan ve bitkilerine varıncaya kadar ilahiyat terminolojisinden silinip çıkarılmıştır sanki! Yaratıcı nezdinde bir Yahudi ve Arap'ın reytingi bile, bir Çinli, Japon, Hintli ya da Meksikalıdan çok daha öndedir. Hatta buna önde demek bile yanlış olur, zira bir şeyin önde olabilmesi için onun herşeyden önce rakiplerinin olması gerekir, halbuki Yahudi ve Araplar'ın ilahiyatta kendilerinden başka tek bir rakipleri dahi yoktur. Dünyanın çoğu beldelerinden çıkma nice önemli şahsiyet, kutsal inanç şahsiyetleri yanında zayi olup gitmiştir. Örneğin; Konfiçyüs bunlardan birdir, keza Budha ve Hermes de öyle. Eski Yunanda Sokrat ve Homeros da. Tanrı nasıl olmuşsa olmuş, kendisini ve ilahiyatını getirip bir tek Ortadoğu'nun kıraç ve bakir toprakları içerisine hapsetmiştir. Üstelik de koskoca evrene dahi hükmedebiliyorken!

Ya biz evrensellikten bir şey anlamıyoruz ya da ilahiyatçılar göz göre göre kutsal kitapları bize evrensel diye yutturmaya çalışıyorlar! Benim bildiğim, evrensel olduğu iddia edilen şey, salt parça ile sınırlı kalmayan, bütünü de kapsayan bir şeydir. Kaldı ki, kitapların "*Uyarılmaya muhtaç toplumlara indirilme*" gibi bir nitelik ve amaçları da olduğu hesaba katılacak olursa, o kitapların evrensel olma zorunlulukları zaten hepten bir geçerlilik kazanır, zira dünyanın Ortadoğu dışında kalan diğer coğrafyalarında da "*Uyarılmaya muhtaç*" pek çok toplum yer almış ve hala da almaktadır. "*Uyarılmaya muhtaç*" toplumlar herhalde bir tek Ortadoğu'da yaşamamaktadır. Çinliler, Aztekler, Mayalar, eski Türkler, Hintliler, Persler ve daha da saymakla bitiremeyeceğimiz tarih de gelmiş geçmiş nice kavimler, Mekke müşriklerinden belki de çok daha fazla Kuran'ın helak hükümleri kapsamına giren, bu nedenle de uyarılmayı ve kendilerine peygamber yollanmasını hak etmiş kavimlerdir. Çünkü, bu kavimlerin çoğu pagan inanç geleneklerine sahip oldukları için, Allah'a da en çok şirh koşmuş kavimlerdir. Ama baktığımızda ne bu kavimlere

herhangi bir peygamber ve kitap gönderildiğine şahit olabiliyoruz ne de mevcut kitapların o kavimlere hitap edebildiğine. Hâlbuki evrensel olduğu iddia edilen bir kitabın tüm beşeri aleme seslenen çok daha farklı bir dil, retorik ve hitap biçimleri olması gerekir. Ne biliyim, örneğin; "bütün dünya insanları", "dünya ulusları" ya da "ey tüm insanlık" falan gibi. Yoksa, kutsal inançlar ortaya çıktığında yeryüzünün diğer kıta, ülke ve insancıkları mı henüz ortada yoktu? Vazgeçtik dünyanın dört bir bucağından, Ortadoğu'nun tam bağrında varolup da, Araplar'dan çok daha fazla tarihe damga vurmuş Sümer, Asur, Mısır ya da Babil gibi medeniyetlerden bile kutsal kitaplar da doğru dürüst söz edilmemiştir. Allah kendisinden bin defa razı olsun ki, bu medeniyetlerin varlığını yine bir parça da olsa Tevrat'tan bulup öğrenebiliyoruz.

Yeryüzü seyahatimizi bırakmayalım ve daha da doğuya kayalım. Seyahatimiz sırasında karşılaştığımız Pers, Hint, Çin ve Japon gibi ulusların da o kitaplar da hiç bahsi yapılmamıştır. El insaf, bu dünya da yaşamış tek bir Çinli de mi yoktu ki, kutsal kitaplar hiç bahsetmemektedir? Ya da bir İskandinav veya Afrikalıdan? Sadece insanlar mı, zebra, fil, aslan, penguen ya da kutup ayısı gibi yeryüzünün sayısız hayvanları da kutsal kitaplar da öylece unutulup gitmiştir. Kuran devamlı deve, inek, koyun ve keçi gibi sadece Arap coğrafyasına özgü bir takım hayvan türlerinden bahseder de, diğer hayvanlardan asla. Örnekler sadece insan ve hayvanlarla da sınırlı kalmaz, Kuran'ın gıda mamulleri bile yine arabesktir. "*İnsanlara beslenebilmeleri için sunulan nimetler*" arasında devamlı hurma, üzüm gibi gıdaların adları geçer de, lakin avokado, kavun, karpuz ya da hindistan cevizi gibi iştah verici ürünlerin adı bir türlü geçmez. "*Cennet bahçelerinde elden ele dolaştırılan tepsiler içerisine*" dünyanın diğer beldelerinden getirilip de konulmuş tek bir meyve dahi yoktur. Bu evrensel malzemelerden yoksunluk, tanrının dünyayı küçültmesinin bir sonucu mudur, yoksa insanların tanrıyı küçültmüş olmalarının mı?

Gelin isterseniz bütün bunların yanıtını yine biz verelim de, tanrıyı da kutsal kitapları da artık zan altında kalmaktan kurtarmış olalım. Bütün bu yoksunlukların nedeni ne Kuran'ın evrensellikten uzak kalmış olması ne de Allah'ın kendisini sadece Ortadoğu coğrafyası ile sınırlamış olması değildir. Bunun nedeni Kuran'ın evrensel değil, tamamen yerel niteliklere sahip bir kitap olmasıdır. Daha önceleri de defalarca belirttiğim gibi, Kuran tüm insanlığı değil, sadece "*Mekke ve yöresindekileri uyarmak maksadı ile*" indirilmiş bir kitaptır ve kendisini Arap coğrafyası ile sınırladığı için de örneklerini dünyanın diğer coğrafyalarından değil, hep kendi coğrafyasının malzemelerinden seçerek bizlere aktarmıştır. Onun

bu nitelik ve özelliği şayet görülmüş olabilseydi, hem Kuran hakkında ortaya çıkan türlü şaibeler giderilebilecek hem de tanrı zan altında kalmaktan kurtarılmış olabilecekti. Bizler de böylece "Tanrı dünyanın diğer beldelerini elbette ki tanıyor, ama O Kuran aracılığıyla sadece Araplar'a hitap ediyor" der geçer giderdik. Lakin gelin görün ki, Kuran'ın bu realitesi ilahiyatçılar tarafından bir türlü kabul görmez ve Kuran inatla yine de evrensel kılınmaya çalışılır, çalışıldıkça da iyice batağa batılır.

Kutsal inançların bu yerel nitelik ve özellikleri epistomolojik açıdan da yadırganacak bir şey değildir zaten. Bütün inançlar şaşmaz bir biçimde öncelikle hep kendi coğrafyalarında doğmuş, sonra da belli bir alana kadar yayılmışlardır. Budizm'in doğup büyüyüp yayılması böyledir, keza Çinlilerin Konfiçiüsü, Japonların Şintoizmi ya da Latin Amerikalıların İlliapa ve Viroççaları da öyle. Bunlardan sadece bir tek Hristiyanlık kendi yerel kabuğunu kırarak, dünyanın bütün beldelerine kadar yayılma becerisini gösterebilmiştir. Ama, Hristiyanlık bu muzaffer başarısını da tanrının desteğini kazanmış ya da varolan inançlar içerisinde en doğruyu temsil etmiş olmasına değil, sömürgeciliğin imtiyazlarını çok iyi kullanmış olmasına borçludur. Hristiyan inanç ideolojisi ile donanımlı batılı sömürgeci ülkeler, gittikleri her yere inançlarını da beraberlerinde götürmüş ve bu inançlarını o yöre halklarına zorla kabul ettirmişlerdir. İslamiyet açısından da durum çok farklı değildir. İnançları gönülden benimseyiş her inancın tarihinde sadece ilk dönemler yaşanmış, sonra da tıpkı kayan bir yıldız gibi sönüp gitmiştir. İlk dönemler haricinde ise inançları kabul de daimi olarak hep zor faktörü yönlendirici olmuştur. Zor faktörünün öne geçtiği dönemler kişilerin kendi özgür iradelerine dayanan kutsal tercihlerinin artık iyice gerilerde kalmaya başladığı dönemlerdir.

Kuran'ın evrensel değil de, sadece Araplar için indirilmiş bir kitap olduğu, adı geçen peygamber ve kutsal kişilerin kimlik bilgilerinden de zaten kolayca anlaşılmaktadır. Adı zikredilenlerin içinde dünyanın çeşitli coğrafyalarından sunulma tek bir kişi dahi yoktur. Şimdi gelin isterseniz bu kişilerin kütük ve kimlik bilgilerine kısaca bir göz atalım.

İdris Peygamber: İdris Peygamberin Babil ya da Mısır'da doğup yaşadığı tahmin edilmektedir. Babasının Yerd, annesinin de Berre veya Esvet olduğu söylenir. Tevrat'ta adı Ahnuch olarak geçer ve Adem'in altıncı göbekten torunu olduğu iddia edilir. Adem'in oğlu Kabil'in soyundan geldiği ve birçok meziyetlerinin olduğu da iddialar arasındadır. Bazıları onu, adı ortalarda çok dolaşan ünlü Hermes ile de özdeşleştirir. Ama,ister Hermes olsun, isterse de kutsal kitaplarda ki namıyla, İdris'in Ortadoğu coğrafyasında yaşamış bir kişilik olduğu kesindir.

Nuh Peygamber: Nuh peygamberin biyografisine dair en net ve

ayrıntılı bilgiyi bize Tevrat sunmaktadır. İslamiyet'in bilgileri ise daha çok Tevrat'a dayanır. Tevrat'ta adı No–ah olarak geçer. Adem'in oğlu Şit'in neslinden Lamek'in oğlu olduğu iddia edilir. Kuran'da Nuh hakkında ayrıntılı bir bilgi yoktur. Her şeye vakıf olması gereken Kuran'ın Nuh hakkında yeterli bir bilgi sunamamış olması son derece düşündürücüdür. Kuran sadece "*Nuh ve Kavmi*" der geçer. "*Andolsun, biz Nuh'u kendi kavmine gönderdik*"(Mü'minun 23) gibi. Ama kavmi kimdir kendisi nerede yaşamıştır, işte bunlar Kuran'da hiç belli değildir. Ama gemisi Tufan sonrası Amerika kıtasının And Dağları'na değil de, gelip Ağrı Dağı'na oturduğuna göre, demek ki Nuh'ta bir Ortadoğulu dur.

Musa Peygamber: Tevrat, İncil ve Kuran'ın flaş ismi Musa, özellikle de Mısır anlatımlarındaki yeri ile tartışmalara mahal bırakmayacak kadar tam bir Ortadoğuludur.

Ad Kavmi: Ad kavmi, Yemen'in "Ahkaf" bölgesinde yaşadığı iddia edilen bir kavimdir. Kuran'ın "Ahkaf suresi" de adını zaten bu bölgeden almaktadır. Ad kavminin Tevrat'ta yeri yoktur, çünkü Tevrat Araplarla ilgilenmez. Ad kavmine peygamber olarak "Hud" gönderilmiştir. "*Ad kavmine de, kardeşleri Hud'u bir elçi olarak gönderdik.*"(A'raf 65). Adı Arap coğrafyası ile birlikte anıldığına göre, Ad kavmi de, peygamberleri olan Hud'da demek ki Ortadoğu'dandır.

Semud Kavmi: Semud kavmi, Kuzey Arabistan'da Hicr olarak adlandırılan bir bölgenin kavmidir. Kuran'a göre bu kavime peygamber olarak Salih gönderilmiştir. Meşhur deve hikâyesi de burada geçer. Rivayete göre Semud'lar Salih'i dinlemeyerek deveyi kesmiş ve Allah'ta onları Helak etmiştir. "*O zulmedenleri dayanılmaz bir ses sarıverdi de kendi yurtlarında dizüstü çökmüş olarak sabahladılar. Semud gerçekten Rablerini inkâr etmişlerdi. Haberiniz olsun; Semud halkına Allah'ın rahmetinden uzaklık verildi.*"(Hud Sûresi 67–68). Anlaşıldığı üzere Semud kavmi de peygamberleri Salih'te yine Ortadoğulu'dur.

Medyen ve Eyke Kavmi: Bu her iki kavmin de Suudi Arabistan'ın batısı ile Ürdün'ün güneyinde bir bölgede varlık sürdürdükleri iddia edilir. Kuran'da peygamberleri olarak Şuayb'ın adı geçer. Medyen adının, İbrahim peygamberin Ketura adlı cariyesinden olma oğlunun adından geldiği de rivayetler arasındadır. Musa'da kaçaklık dönemlerinde Medyen de Şuayb'in yanında saklanmıştır. Yani Şuayb'de bir Ortadoğulu'dur.

İbrahim peygamber: İslamiyet'in en önemli peygamberlerinden birisi olduğu halde, Kuran'da İbrahim hakkında fazla bir bilgi sunulmaz. M. Ö. 1263 yıllarında yaşadığı iddia edilir. Her üç kutsal dinin de kutsal bir şahsiyetidir. İshak ve İsmail'in babalarıdır. Yahudilerin ve Arapların

atası olduğuna inanılır. Ebla, Ugarit, Nuzi ve Mari yörelerinde yapılan arkeolojik araştırmalardan sonra, bazı bilim adamları İbrahim ve ona tabi olanların Kuzeybatı Mezopotamya'da yaşamış olabileceğini iddia etmişlerdir. Akad kralı Naram–Sin olduğu zannedilen Nemrut'a başkaldırmıştır. Nemrut, falcıların sözüne uyarak yeni doğan bütün erkek çocuklarını öldürtme kararı alınca, İbrahim'in anası Uşa, İbrahim'i gizlice bir mağara da doğurur. İleriki yaşlarda İbrahim önce Mısır'a daha sonra da Filistin'e kaçar. Sara ile evlenir, ama ondan çocuğu olamayınca cariyesi Hacer'den İsmail adında bir oğlu olur. Daha sonra Sara'dan da bir oğlu olur ve adı İshak konulur. İshak Yahudilerin atası sayılır. Kısacası, öyküler de adı geçen her kim varsa hepsi de Ortadoğulu'dur.

Zekeriya ve Yahya: Her ikisi de İslamiyet'e göre birer peygamberdir. Zekeriya Hristiyanlık'ta İsa'nın annesi Meryem'in himayesini üstlenmiş olan bir kişidir, ama peygamber değildir, Yahya'da İsa'nın gelişini müjdelemiştir Luca İnciline göre, Yahudiye kralı Hirodes zamanında, çocuğu olamayan Zekeriya'nın yanına Cebrail gelir ve eşi Elisa' nın yakında hamile kalacağını müjdeler. Zekeriya, tanrının bu sözüne inanmayınca Cebrail tarafından konuşamaz hale getirilir. (Luca incili Blm.1/8'den 22'ye). Elisa'nın **İsa**'nın annesi Meryem'in yeğeni olduğu da rivayetler arasındadır. Adı zikredilenlerin hepsi de yine Ortadoğulu'dur.

Davud ve Süleyman: Her ikisi de İsrail tarihinin çok önemli iki kralıdır. Yahudiler için Davud ve Süleyman Musa kadar önemlidir. Kuran tarafından "Allah'ın peygamberleri" olarak anılırlar. Ayrıca "*Davud'a Zebur verilerek diğer peygamberlerden üstün kılınmıştır*"(İsra 55). Ayrıca, düşmanlara karşı Yahudileri koruyabilmesi için "*Ona zırh yapma yeteneğide öğretilmiştir.*"(Enbiya 80). Kuran'da Süleyman'a şeytanlara, kuşlara, cinlere ve rüzgarlara hükmetme gücü verildiği yazmaktadır. Velhasıl Davud'ta, Süleyman'da yine tam bir Ortadoğulu'dur.

Eyyub Peygamber: Urfa'nın Harran yöresinde yaşadığı rivayet edilir. İbrahim soyundan gelme bir peygamber olduğu da rivayetler arasındadır. Kuran'da dört yerde bahsi geçmekte ve sabır örneği bir peygamber olarak tanıtılmaktadır. Tevrat'ta kendisine "Eyyup" adında özel bir kitap tahsis edilmiştir. İslam kaynaklarına göre kendi toplumuna peygamber olarak yollanmıştır. O da yine Ortadoğu nüfusuna kayıtlıdır.

Zülkifl: Zülkifl İslam kaynaklarında peygamber olarak anılır ve şimdiki Şam, ya da Habur ırmağı yöresinde yaşadığı iddia edilir. Eyyub peygamberin oğlu Bişr olduğu da rivayetler arasındadır, fakat bu bilgiler kesin değildir. Zülkifl'e Kuran'da Enbiya ve Sad Sûrelerinde değinilir. Taberi'ye göre ise Zülkifl Şam'da oturmuş ve oradaki kavmi imana çağırmıştır. Kısacası Zülkifl'de Ortadoğulu'dur.

Zünnun: Yunus peygamber olarak da anılmaktadır. Mısır'da tasavvufu ilk açıklayan Sevban bin İbrahim olduğu yönünde iddialar bulunmaktadır. Zünnun'da tartışmasız bir şekilde yine Ortadoğulu'dur.

Ress kavmi: Ress kavmine Kuran'da sadece Furkan ve Kaf Sûrelerinde değinilir. Ad ve Semud kavimlerinin yaşadığı Yemen ya da civarlarında bir yerlerde varlık sürdürdükleri sanılmaktadır. Ress "kuyu halkı" anlamına gelmektedir. Kesin olmamakla birlikte Antakya yöresinde yaşamış oldukları zannedilmektedir. Gördüğünüz gibi bu kavimde yine Ortadoğulu'dur.

Tubba kavmi: Tubba'nın Yemen hükümdarları için kullanılan bir sıfat olduğu sanılmaktadır. Sebe kavminin bir boyu olduğu da söylentiler arasındadır. M. Ö. 115 yıllarında Sebe ülkesinde iktidara geldikleri ve M. S. 300 yıllarına kadar iktidarı ellerinde tuttukları rivayet edilir. Tubba kavmine kimin peygamber olarak yollandığı Kuran'da yazmaz. Kuran'da sadece Kaf ve Duhan sûrelerinde sadece bir iki kelimeyle değinilir. Bu kavim de diğerleri gibi yine Ortadoğu'dandır.

El Yesa: Diyarbakır yöresinde yaşadığı zannedilen El Yesa, Islamiyet'te kutsal bir peygamberdir. Adı İlyas peygamberden sonra gelmektedir.Mezarının Diyarbakır'ın Eğil ilçesinde olduğu sanılmaktadır. Adı Kuran'da sadece Sad Sûresinde geçer. Vatanı yine Ortadoğu'dur.

Yusuf peygamber: İbrani din büyüğü ve atasıdır. İslamiyet'e göre bir peygamberdir. Yakup'un on iki oğlundan Bünyamin'in bir büyüğüdür ve İsrailoğullarını meydana getiren on iki boydan birinin başıdır. Büyükbabası İshak, büyük büyük babası da İbrahim'dir. Tanah'a göre Yakup tarafından Yusuf'a rengarenk bir kaftan hediye edilmiştir. Yusuf'a rüya yorumlama ilmi bahşedilmiştir. Kıskanç ağabeyleri tarafından önce kuyuya atılır sonra da Mısıra köle olarak satılır. Yusuf'un hikâyesi Eski Ahit Yaratılış (Tekvin) 37.Blm."Yusuf'un Rüyası"nda ve Kuran'ın Yusuf Sûresinde geçer. Yusuf'ta tartışmasız bir şekilde yine Ortadoğulu'dur.

Zülkareyn: Zülkareyn Kuran'da iyilik timsali ve İslam'a yardımcı olan bir kişi olarak anılır. Türklerin meşhur Bilge Kaan'ı olduğu da iddialar arasındadır. Kuran'da Müslümanların başına bela olan ve bozguculuk yapan Ye'cüc ve Me'cüc'leri engellediğinden bahsedilir. *"Zülkarneyn, Şimdi siz bana gücünüzle yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım' dedi.", "Bana demir madeni getirin' dedi. İki yamacın arasındaki boşluğu bir hizaya getirince 'körükleyin!' dedi. Demiri eritip kor yapınca da, 'Bana erimiş bakır getirin, bunun üzerine boşaltayım' dedi.", "Artık onu ne aşabildiler, ne de delebildiler.", "Zülkarneyn, 'bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi gelince onu*

yerle bir eder. Rabbimin vaadi gerçektir' dedi"(Kehf 95'den 98'e). Bu efsanevi kahraman da yine Ortadoğulu'dur.

Ashab–ı Kehf: "Ashab–ı Kehf" hem İslamiyet'te hem de Hristiyanlık'ta geçen bir öyküdür. Öykünün diğer bir adı "yedi uyuyanlar"dır. Öykünün Roma İmparatorluğu döneminde geçtiği sanılmaktadır. Roma imparatoru Dimityanus putperesttir. Sarayında putperest olmayan gençlerin varlığını öğrenir ve onları öldürtmek ister. Onlar da kaçar ve yolda Kefeştetayyuş isimli bir çobanında kendilerine katılmasıyla yedi kişi olurlar. Çobanın gösterdiği bir mağaraya girer ve uykuya dalıp tam 300 sene uyurlar. Uyandıklarında içlerinden birini şehre gönderirler ve o zaman öğrenirler ki İmparator da dâhil olmak üzere herkes kendi dinlerinden olmuştur. Bu hikâyede kahramanlarıyla birlikte yine Ortadoğu coğrafyasındandır.

Kuran'da adı geçen bütün kavim, öykü ve peygamberlerin hepsi işte sadece bunlardır ve hepsi de Ortadoğu coğrafyasındandır. Kuran'da olsun ya da diğer kutsal kitaplar da dünyanın başka coğrafyalarından sunulma tek bir kişi, kavim ya da öykü yoktur. İdealizm Ortadoğu'yu adeta merkez bir üs haline getirmiş ve yığabileceği ne kadar kutsal silah varsa da getirip oraya yığmıştır. Bu tahkimatlanma içerisinde en masum kalan inanç her şeye rağmen yine de İslamiyet'tir, zira İslamiyet müminlerin sandığının aksine Ortadoğu'yu asla Musevi ya da Hristiyanların gördüğü gibi ilahiyatın merkezi olarak görmez. Kuran "*Uyarılmaya muhtaç toplum*" olan Araplar bu coğrafya da yaşadığı için bu coğrafyadan bahseder ve Kuran'ın da sadece Araplar için indirilmiş bir kitap olduğuna hükmeder. Kuran'ın Arap coğrafyasına indirilmiş olması bu nedenle asla Allah'ın ilahiyatın merkezi olarak Ortadoğu'yu seçmesi biçiminde algılanmamalıdır. Kuran'ın hiçbir ayetinde de zaten ne buna işaret edilmiş ne de herhangi bir hüküm buyrulmuştur. İlahiyat felsefelerini tamamen bu bölgeye dayandıran yegâne inanç ideolojileri Musevilik ve Hristiyanlık'tır. Bu inançlar sadece kendilerini ve inançlarını kutsamakla kalmamış, aynı zamanda bu coğrafyayı da kutsamışlardır. İslamiyet ise asla Ortadoğu'yu kutsamaz. İşte size İslamiyet'in bir ayrıcalığı daha.

MÜSLÜMANLIK VE HRİSTİYANLIĞIN MENŞEİ MUSEVİLİK, MUSEVİLİĞİN DE MEZOPOTAMYA MİT VE TEOLOJİLERİDİR.

"Ey İsrailoğulları, size verdiğim nimetleri ve sizi herşeyden üstün tuttuğumu hatırlayın"(Bakara 122)

Hristiyanlık ve Müslümanlığın ortaya çıkış koşullarını hazırlayan tamamen Musevi inancı ve Tevrat'tır. Musevilik ve Tevrat nasıl ki Babil ve Mısır gibi medeniyetlerin pagan teolojilerinden beslenmiş ise, Hristiyanlık ve Müslümanlık'ta Musevilik'ten ve onun tozlu raflardaki Eski Ahit'inden beslenmiştir. İsrailoğullarının bu ayırtedici farklılığı ve üstünlüğü Tevrat'ta da zaten açık açık belirtilmektedir. *"Tanrınız RAB için **kutsal bir halksınız**. RAB öz halkınız olmanız için yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti."*(Tevrat "Yasanın Tekrarı" Blm 14/2). İsrailoğullarının bu üstünlüğü Kuran tarafından da kabul edilmiş ve hatta hükme dahi bağlanmıştır; *"Andolsun biz İsrailoğullarına kitap, hükümranlık ve peygamberlik verdik. Onları güzel ve temiz yiyeceklerle rızıklandırdık ve **onları alemlere üstün kıldık**"*(Casiye 16).

İlahiyat epistomolojisi ve biyografisi açıdan İsrailoğullarının bu üstünlüğünü tanımamak da zaten pek mümkün değildir, zira ilahiyat tarihinde gelmiş geçmiş bütün peygamberler Hz. Muhammed ve İsa gibi peygamberler haricinde hep İsrailoğulları'ndan çıkmıştır. İlahiyatı İsrailoğulları dışına çıkardıkları için, doğrusu, Hz. Muhammed ve İsa'ya ne kadar şükretsek azdır. Adem, Nuh ve İdris'in kimlik bilgileri her ne kadar biraz şaibeli olsa da, Tevrat'ta Adem'in "Adam", Nuh'un "No-ah" ve İdris'in de "Ahnuch" olarak geçtiği şayet dikkate alınacak olursa, onları da birer Yahudi olarak tanımlamak hiç de yanlış olmaz. Geriye kalan peygamberlerden her biri tartışmasız bir şekilde zaten Yahudi'dir. Süleyman "Solomon", Davud "David", İsak "İzak", Yakup "Jakop", Bünyamin "Benjamin", Harun "Aoron", Zekeriya "Zeger", Musa "Moşe" ve Yusuf'ta "Yasef"tir. Davud ve Süleyman değil sadece Yahudi olmak, aynı zamanda birer Yahudi krallarıdır da. Musa RAB tarafından kendisine bahşedilmiş Tevrat'ı ile Yahudiler'in zaten en önde gelen şahsiyetlerinden birisidir. Eski Ahidin "Yaradılış", "Mısır'dan çıkış" ve "Leviler" gibi bölümleri olduğu gibi Musa ve onun önderliği altında ki İsrailoğullarının öyküleri ile doludur. Kuran'da zaten bu öyküleri kendisine kaynak yapmış ve sayfalarının neredeyse dörtte birini akıl almaz mucizeleri ile Musa ve öykülerine ayırmıştır. Müslümanlar her ne kadar kendilerine mal etmeye çalışsalar da, İbrahim'de aslında yine saf

kan bir Yahudidir ve gerçek adı da "Abraham" dır. Sadece Abraham'mı? Müslümanların bir soy olarak kendisinden gelmiş olduklarına inandıkları İbrahim'in büyük oğlu İsmail'de yine bir Yahudidir. Bazı ilahiyatçılar İsmail'in Arap kimliğinin Mısır kökenli annesi Hacer'den geldiğini iddia ederler, halbuki zerre kadar alakası yoktur. İddia sahipleri Mısırlılar'ı günümüz Mısırlılar'ı ve onların Müslüman kimlikleriyle karıştırmış olmalılar ki böylesine gülünç bir iddiayı ileri sürme gafletinde bulunabilmişlerdir. Günümüz de Mısırlılar'ın Müslüman olmaları, onların soy ağaçlarının da İslamiyet'e ve Araplar'a dayandığı anlamına gelmez. Eski Mısır Araplar'dan tamamen apayrı, tarihe de damgasını vurmuş çok eski pagan medeniyetlerden birisidir. Bu durumda İsmail'e annesinden ötürü Mısırlı diyebilmek mümkündür de, lakin Arap ve Müslüman olarak niteleyebilmek ne yazık ki mümkün değildir. Ayrıca Hacer bir Arap dahi olsa bu neyi değiştirir ki, çünkü değilmi ki İsmail'e Yahudi kimliğini kazandıran bir de İbrahim gibi Yahudi bir babası vardır. Babası Yahudi olan birisi de, takdir edersiniz ki yarı yarıya Yahudi'de sayılır. Üstelik bir de erkek egemen anlayışın ilahiyat tarihinde ne kadar hakim olduğu dikkate alınacak olursa! Araplar'ın İsmail soyundan geldiği şayet kabul ediliyorsa, bu Arapların da yarı yarıya yahudi olduğunu kabul etmekten başka bir anlama gelmez!

İslamiyet soy ağacı olarak kendisini İsmail'e dayandırmasını bilmiş, lâkin önemine binaen ona değer vermesini bilememiştir. Kuran'da İbrahim'in oğlu olması dışında hakkında en ufak bir bilgi dahi sunulmamıştır. Tevrat ise çöle salınmış bu öksüz çocuğa Kuran'dan çok daha fazla değer verip sahip çıkmıştır. Hem de öyle bir sahip çıkmıştır ki, çocuklarını bile tüm şecerelerine kadar tek tek saymıştır. "*Sara'nın cariyesi Mısır'lı Hacer'in İbrahim'e doğurduğu İsmail'in öyküsü*", "*Doğum sırasına göre İsmail'in oğullarının adları şunlardır: İlk oğlu Nevayot. Sonra Kedar, Adbeel, Mivsam,*", "*Mişma, Duma, Massa,*", "*Hadat, Tema, Yetur, Nafiş, Kedema.*", "*İsmail'in oğulları olan bu on iki bey oymakların atalarıydı. Köylerine ve obalarına da bu adları verdiler.*"(Tevrat Yaradılış "İsmailoğulları" Blm. 25/12'den,16'ya). Tabi, bütün bu kanıtlar İsmail'i Araplaştırma uğraşısında ki ilahiyatçıların hızını kesmeye yine de yetmez. Açmazlarının farkında olan ilahiyatçılar çareyi bu defa da İbrahim'i Yahudiler'den ayırarak Müslümanlaştırmakta bulurlar, zira ne de olsa Kuran "*İbrahim Müslümandı*" demiştir. Ama bulunan bu çare de, çare olmaktan çok tamamen biçareliğe dönüşür, çünkü ne yapılırsa yapılsın İbrahim'i ne Müslümanlaştırabilmek ne de Yahudi kimliğinden koparabilmek asla mümkün değildir. Tüm bilgiler İbrahim'in kesinlikle bir Yahudi olduğunu doğrulamaktadır. Tevrat

İbrahim'in biografisini ve kimlik bilgilerini Nuh'un oğlu Sam'dan itibaren başlayarak tüm ayrıntılarına kadar sunmaktadır. "*Sam'dan doğan oğul Arpakşat'ın Şelah adında oğlu olur. Şelah'tan da sırasıyla Ever, Ever'den Peleg, Peleg'den Reu, Reu'dan Serug, Ondan da Nahor, Nahor'dan da Terah doğar. Terah'ın üç oğlu olur. Bunlar **Avram**, Nahor ve Haran'dır.*"(Tevrat Yaradılış "Sam'dan Avram'a" Blm. 11/10'dan 32'ye). İşte İslamiyet'in önemli peygamberi İbrahim'de, Terah'ın üç oğlundan biri olan "***Avram***" ın ta kendisidir. Tevrat'ın değiştiğini iddia eden ilahiyatçıların boş palavralarını bir kenara bırakacak olursak, Abraham yani İbrahim'in soyundan Araplar'ın değil, İsrailoğulları'nın türediğine tanık olunur ve bu türeyiş Tevrat Yaradılış Bölüm 15'te "Rabbin Avram'la Yaptığı Antlaşma" başlığı altında 1'den 21'e kadar ayrıntıları ile anlatılır. Rab, bu antlaşma da, İsrailoğulları soyunun İsmail ile değil, İbrahim'in Sara'dan olacak olan oğlu İshak ile süreceğini kesin bir dille İbrahim'e tebliğ eder. "*O* (İsmail) *mirasçın olmayacak. Öz çocuğun* (İshak) *mirasçın olacak*". Eski Ahidin bu bilgileri İbrahim'in bir Yahudi olduğunu kanıtladığı kadar, onun soyundan Araplar'ın ve Müslümanlığın türemesinin kesinlikle mümkün olamayacağını da kanıtlamaktadır.

Kuran'dan aşağı yukarı 1800 sene öncesine ait bu Yahudi kimlik bilgilerini değiştirerek İslamiyet'e mal etmeye çalışmak doğru bir yöntem değildir. Tüm bilgiler devamlı Yahudiler'e işaret etmektedir. Tevrat ve İsrailoğullarının diğer bütün kutsal inanç ve kitaplara durmadan mühimmat sağladığı kesin. İlahiyat nasıl ki Ortadoğu coğrafyasına sıkışıp kalmışsa, İslamiyet ve Hristiyanlık'ta Yahudi kimlikleri, biyografileri ve öyküleri arasında sıkışıp kalmıştır.

Ancak ne var ki, bütün kutsal inançların atası ve menşei sayılan bu son derece kutsanmış ulusun itibar ve ayrıcalığı da eninde sonunda bir yere kadardır. Bu itibar semavi hudutların dışına çıkıp da uluslararası hava sahasına girilmeye başlandığı andan itibaren yavaş yavaş kaybolur ve Yahudiliğin Museviliğin de gerçek yüzü ve pagan kökleri bir bir açığa çıkmaya başlar. Tevrat sayfaları arasında, Yahudilerin asırlarca bağrında köle olarak yaşamış oldukları Mezopotamya medeniyetlerinin kültür, mit ve teolojilerinden çoğunu bulabilmek mümkündür. Tevrat kendinden sonra gelen Hristiyanlık ve İslamiyet'i ne kadar beslemişse, kendisi de Mezopotamya mit ve teolojilerinden bir o kadar beslenmiştir. Tevrat'tan İncil'e ve İncil'den de Kuran'a intikal etmiş çoğu biyografi ve öykülerin zeminlerinden hep bu politesit pagan medeniyetlerin efsanevi kişilik ve öyküleri fışkırmaktadır. Örneğin; İdris peygamberin tarihte ki ünlü Hermes olabileceği ihtimaller arasındadır. Mısırlılar'ın ünlü firavunu IV.

Amonafis'in Musa olabileceği de. Nuh peygamberin Sümerlerin meşhur destanı Gılgamış'ta adı geçen Utnapiştim olduğu zaten artık iyice kesinlik kazanmıştır. Adem'i yaratan kutsal inançların tanrısı değil, Sümerler'in baş tanrısı Enlil'dir. Yine, bir sepet içinde Nil nehrine salınan Musa değil, Fırat nehrine salınan Akad kralı Sargon'dur. Daha bunlar gibi nice öykü, kişi ve hikâye. Bu kültürler bir zaman sonra doğduğu Mezopotamya coğrafyasından çıkarak tüm Ortadoğu'ya yayılmış ve önce Musevi sonra da Hristiyan ve Müslüman inanç ideolojilerini sarıp sarmalamıştır. Yani, kutsal inançların ortaya çıkış nedeni tanrı vahyi değil, onların doğumuna yol açan medeniyetlerin zamanında bu coğrafyada yaşamış olmalarıdır.

Bütün bu gerçekler her üç kutsal inancın ilahiyatçıları tarafından da çok iyi bilinir, fakat devamlı hasıraltı edilerek müminlerden gizlenmeye çalışılır. Aralarında ne husumet olursa olsun, her üç kutsal inanç temsilcileri inkârı asla kabil olmayan bütün bu gerçekler karşısında tam bir dinler dayanışması örneği gösterir ve hep birlik de Tevrat'a sahip çıkarlar, çünkü bilirler ki Tevrat şayet bir sarsılacak olursa, domino etkisiyle kendi inançları da bundan büyük zarar görecektir. Bu entegre inanç kombinasyonun yapı taşlarından herhangi birinin yerinden oynaması dahi bütün kutsal kitapların peş peşe yıkılmasına yol açar ve ne yazık ki, pagan mit ve kültürleri bu taşlardan birini de değil, çoğunu zaten yerinden oynatmıştır. Bu ilahi erozyondan en çok nasibini alan kitapta en başta Tevrat'tır, zira Tevrat ve şahsında temsil etmiş olduğu Yahudilerin Mezopotamya teolojilerinin malzemelerinden aşırmadığı şey kalmamıştır.

Tarihin bilinen en eski toplumu olan Sümerler, semavi dinler daha henüz ortada yokken, kutsal kitaplar da geçen öykülerden çoğunu kendi kültürleri içerisinde çoktan işlemişlerdi. Tıp, astronomi, matematik gibi bilim dallarında olduğu kadar, fal, büyü ve astroloji gibi teolojik konularda da tarihte ilk gelişme kat edenler yine Sümerler olmuştur. Mezopotamya bir kültür merkezi olduktan sonra, aynı coğrafya da ikamet etmiş olan Yahudi ve Araplar'ın da Sümer ve diğer Mezopotamya medeniyetlerinin bu kültür ve teolojilerinden etkilenmemesi elbette ki düşünülemezdi. Günümüzde yapılan arkeolojik kazılarda ele geçirilen belgelerden, kutsal inançlara ait olduğu iddia edilen pek çok öykü ve geleneğin Mezopotamya kültürlerinden gelme olduğu anlaşılmıştır. Özellikle de, Irak'ın güneydoğusunda yer alan Nippur'da yapılan kazı ve araştırmalar bu kentin Mezopotamya'nın dinsel yaşamında çok önemli bir rol üstlendiğini açığa çıkarmıştır. Amacım burada uzun boylu Sümeroloji dersleri vermek değil. Mezopotamya'nın kültürel yaşamına dair bilgiler, konusunda daha uzman olan Muazzez İlmiye Çığ ve Samuel Noah Kramer gibi birçok ünlü sümerolog tarafından yeterince işlenmiş

durumda. Ben ise, işleyeceğim konularla bağıntılı olduğu kadarıyla bu bilgilere değinip sizlere aktarmaya çalışacağım.

Nippur'da yapılan kazı çalışmalarından elde edilen tabletler, her üç kutsal kitabın özellikle de "Yaradılış", "Nuh–tufan" ve "Musa" öykülerinin patent hakkının Mezopotamya medeniyetlerine ait olduğunu kanıtlamıştır. Tabletler de geçen öykülerle, kutsal kitaplarda anlatılan öyküler şaşılacak derecede birbirine benzemektedir. Neredeyse birebir çakışan bu benzerliklerin bir tesadüf olamayacağı çok açık. Savaşlar da bile bir top mermisi aynı yere iki defa düşmez, ama Mezopotamya teolojilerinin bir de değil, birden çok hikayesi her ne hikmetse tam onikiden de isabet edecek şekilde kutsal kitaplara düşebilmiştir. Ortada sadece iki şık vardır ve herhangi bir başka şıkta yoktur. Bu aynı öykü ve hikâyeler ya pagan kültürleri ve onların tanrılarına aittir ya da kutsal inançların tanrısına. Tarih asla geriye doğru seyretmeyeceğine göre, o zaman geriye sadece tek bir şık kalmaktadır, o da kutsal kitaplarda yer alan bu öykülerin patent hakkının kesinlikle Mezopotamya medeniyetlerine ve onların pagan tanrılarına ait olduğu. Şimdi, gelin isterseniz bu benzer öykülere kısaca bir göz atalım.

TANRI ENLİL VE İNSANIN YARATILIŞI

Nippur'daki kazılarda elde edilen Sümer tabletlerindeki bazı bölümler, şaşılacak derecede kutsal kitapların yaradılış öykülerini çağrıştırmaktadır. Tanrı Anu Gılgamış'ı güçlü kılmış, Güneş tanrısı erdemlerin en yükseğini, tatlı su okyanusunun tanrısı Ea'da ona bilgeliği vermiştir. Fakat Gılgamış bu yetileriyle bir zaman sonra Uruk kentinde sorun olmaya başlar ve tanrılar da bu durumdan rahatsızlık duyar. İnsanların şikâyetlerini dinleyen tanrılar bu durumu baş tanrı Anu'ya bildirir ve "Sen ipe gelmez yabanıl vahşi boğayı Uruk halkını tedirgin etmek için mi yarattın? " diyerek itirazlarını dile getirirler. Gök tanrı şikâyetleri dinler, büyük tanrıça Aruru'yu çağırır ve ona " Ey Aruru, sen büyük Anu'yu yarattın. Şimdi onun rakibini yarat. O Gılgamış'a karşı dursun, Uruk şehri soluk alsın" der. İşte, kutsal inançların meşhur Adem'inin yaratılış öyküsünün orjinal versiyonlarından birisi tam da bu sırada karşımıza çıkar. *"Tanrıça Aruru bunu duyar duymaz Gök tanrısının rakibini kalbinde yarattı. Aruru ellerini yıkadı,* ***bir parça çamur koparıp yazıya attı ve yazıda yiğit Engidu'yu yarattı. Çamurdan yaratılan Engidu, demir gibi sertti.*** *Bütün gövdesi kıllarla kapkara olmuştu. Kadın gibi uzun saçları vardı. Saçının lüleleri tıpkı buğday başağı gibi filizlenmişti. O insan ve kent yüzü görmemişti. Bu durumda ceylanlarla ot yiyor, yabanıl hayvanlarla itişe kakışa suvata iniyor, suyun kalabalığıyla gönlü açılıyor*du"[12]. Bir başka yaradılış öyküsü de M. Ö. 3000 yıllarına uzanan Babil yaradılış öyküsüdür. Öykü de, tanrı Enki (EA) ve Nintu, bilge Mami'den öldürülmüş bir tanrının kanıyla balçığı karıştırarak bir insan yaratmasını isterler; " *Tanrıların yardımcısı Mami. Sen ana karınsın, insan soyunun yaratıcısı. Yarat insanı ki, taşısın boyunduruğu (...).Bir tanrı öldürsünler, Ve tanrılar onun eti ve kanıyla balçığı karıştırsın Ninhursag. Tanrı ve insan birleşsin balçıkta*"[13]. Kilden ve çamurdan insan yaratmanın Mezopotamya coğrafyasındaki bir başka adreside Eski Mısır'dır. Mısır'ın tanrılarından biri olan Khnum'da çömlek çarkında erkek ve dişi insanlar yaratır[14].

Yaradılış öyküleri bir tek Sümer ve Mısır'la da sınırlı kalmaz, doğduğu Mezopotamya coğrafyasından çıkarak batıya da taşınır ve batı kültür ve teolojilerinin şaşmaz öykülerinden biri olup çıkar. Taşınma eyleminde en çok emeği geçenlerde Fenikeliler'dir, çünkü Fenikeliler M.

---

[12] Gılgamış Destanı Tablet I

[13] "Enuma Eliş", Babil Yaradılış Destanı, Alexander Heidel, Tablet VII, s. 98

[14] "Encyclopedia of the Archaeology of Ancient Egypt", Kathrin A. Bard, s. 349, 350
Görsel: https://en.wikipedia.org/wiki/File:DendaraMamisiKhnum-10.jpg,

Ö. 65 yıllarına kadar Mezopotamya'nın liman kentlerinde denizcilikle uğraşmış ve bu nedenle de Mezopotamya medeniyetlerine çok yakın olmuş bir ulustu. Dolayısıyla, Fenikelilerin kendilerinin de içinde yaşamış olduğu o coğrafyanın teoloji ve kültürlerini ticari ilişkide bulundukları ülkelere taşımamazlık edebileceği elbette ki düşünülemezdi. Taşınma eyleminin en çok gerçekleştirildiği ülkelerin başında da Eski Yunan gelmektedir bu nedenle Sümer yaradılış öykülerinin benzerlerine değişik versiyonları ile Eski Yunan'da da rastlanılır.

Yunan mitolojisinde, Prometheus tanrı Zeus tarafından zincire vurulup bir dağa bağlanır. Bir kartal hergün gelip onun karaciğerini yer Prometeus'u bu durumdan Hercül kurtarır. Prometeus özgürlüğüne kavuştuktan sonra gidip Zeus'tan kutsal ateşi çalar ve ateşle çamuru birleştirerek insanları yaratır, ateşi de onların hizmetine verir"[15]. Prometheus'un bir başka versiyonunda da, Prometheus su ve toprağı birleştirip erkekleri yaratır ve ateşi onlara verir[16]. Prometheus' un rakibi Zeus'da boş durmaz ve o da insanı yaratmaya başlar. "*Namlı, şanlı Hephaistos'u çağırdım ve 'Hemen **Bir parça toprak al, suyla karıştır, içine ses ve insan gücü koy, bir varlık yap ki, yüzü ölümsüz tanrıçalara benzesin'dedim. Hephaistos dediğimi yaptı ve bir kız biçimine soktu toprağı. Ses koydu içine ve Pandora adını koydu.***"[17]. Homeros'un yaratılış hikayeleri içinde geçen insanın tanrılar tarafından yaratılış tasarımları ile, kutsal kitapların yaradılış öykülerinde anlatılan "Adem'in yaratılış" tasarımı öz itibariyle neredeyse aynıdır. Birinde Zeus ve Prometheus "çamuru yoğurarak insan heykeli yapıp ona ruh verirken" Tevrat, Kuran ve İncil'de de Allah "*Çamurdan bir insan sureti yapar ve kendi ruhundan üleyerek ona can veirir*". Bu olağanüstü şaşırtıcı benzerliğin basit bir tesadüf olamayacağı çok açık. Zeus ve Prometheus elele vererek bir çamur almış, yoğurmuş ve ona ruh vererek, Tevrat'ın Rabbinden 1500, İslamiyet'in Allah'ından da 3500 yıl önce insanoğlunu yaratmışlardır. Toplumlar tarihinin kronolojik sıralaması şayet esas alınacak olursa, Zeus ve Prometheus'un yaradılışın bu kuramını daha sonradan ortaya çıkacak olan kutsal inançların tanrısından öğrenmiş olabilmesi mümkün değildir. Olsa olsa ancak Tevrat'ın Rabbi ile İslamiyet'in Allah'ı bunları Zeus'tan öğrenmiş olabilir.

Benzer yaradılış öykülerine Romalılar'da da rastlanılır.

---

[15] "Mitoloji Sözlüğü", Azra Erhat, Prometheus, Remzi Kitabevi 1996, s. 254

[16] Pseudo Apollodorus, Bibliotheca 1. 45, Greek mythographer C2 nd AD

[17] Hesiod "Theogony Works And Days" The World's Classics. Translated with an Introduction and Notes by M.L.West sh. 39.

"Mitoloji Sözlüğü", Azra Erhat, Zeus, Remzi Kitabevi 1996, "Pandora" s. 236, 237

Rastlanılmasının nedeni Yunan tanrılarının Romalılar tarafından da kabul görmüş olmasıdır. Roma'da sadece tanrıların isimleri farklılaştırılmıştır. Roma yaradılış öykülerinde kullanılan malzeme de yine çamurdur. Yaradılış öykülerinin batıya uzanan kollarından birisi de İskandinavya'dır. İskandinav mitolojisinde tanrılar Odin, Hoenir ve Lodur, daha yeni yaratılmış olan dünya da insan yaratmaya karar verirler ve bunun içinde bir dişbudak birde karaağaç seçerler. Odin bu ağaçlara ruhundan verir, Hoenir nefesinden üfler, Lodur'da kan ve beden verir, böylece de Adem ve Havva'nın İskandinav versiyonu olan ilk insanlar Ask ve Embla yaratılır[18]. Gördüğünüz gibi, çeşitli ama özünde hepsi aynı olan yaratılış öyküleri tüm kültür ve inançların vazgeçilmez mitlerinden biri olup çıkmıştır.

Tarihteki bu pagan yaradılış öykü ve tasarımları, zaman içerisinde ortaya çıkacak olan bütün kutsal inançların yaradılış öykülerinin de ilk fikir harçlarını oluşturur. Tevrat'ın "*Ve Rab yerin toprağından Adamı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi ve Adam yaşayan can oldu*"(Tevrat Yaradılış 2/7) şeklindeki yaradılış kuramı ve öyküsü ile Kuran'ın *"And olsun ki biz insanı süzme çamurdan yarattık* "(Mü'minun 12), "*Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu tamamlayıp* ***içerisine de ruhumdan üfürdüğüm*** *zaman kendisi için ona derhal secdeye kapanın.*"(Sad 71, 72) biçiminde ki Tevrat'a paralel yaradılış öyküsü, bu zincirleme pagan yaratılış prodüksiyonlarının monoteizme uyarlanmış farklı versiyonlarından başka bir şey değildir. Her tarafı buram buram paganizm kokan bu yaradılış öykülerini birer Allah vahyi olarak nitelemek tek kelimeyle saflık olur. Elini yüzünü çamurlara bulaştırarak bir insancık yaratmak Pagan tanrılarının mitolojik öykülerine belki yakışabilir, ama tüm evrenin yaratıcısı olduğu iddia edilen bir tanrıya asla yakışık almaz. Nitekim Kuran'da zaten pek yakıştıramamış olmalı ki, bu zahmetli ve anlamsız yaradılış öykülerine alternatif ve onları kökten yadsıyan daha bilimsel içerikli yeni tezler ileri sürmeden yapamamıştır. İlk yaradılış, Tevrat'a sahip çıkmış olması nedeniyle Kuran'da da "*çamur*" la başlar. "*O ki, yarattığı her şeyi güzel yaptı.* ***İnsanı yaratmaya da çamurdan başladı***"(Secde 7). Çamurdan yaratılış bildik bir konu olan klasik Adem–Havva hikayesidir. Allah önce topraktan Adem'i yaratır, sonra da ondan kadını. Lakin, Kuran'ın bu yaradılış tezi her zaman böyle gitmez, bir yerde kırılır ve yerini "su" ve "nükte" gibi çok daha başka türden ve çağına da uygun yaradılış kuramlarına bırakır. Kuran'ın bu yeni bilimsel tezleri Tevrat üzerinden

[18] "Norse Mythology" Legends of Gods and Heroes, by.Peter Andreas Munch sh. 2,3

kendisine intikal eden pagan yaradılış öykülerinin kökünden sökülerek çöpe atılmasından başka bir şey değildir. Bu tezlerle birlikte Tevrat'ın son derece mitolojik vede metafizik yaradılış teorileri yerini artık yavaş yavaş islami dönemin daha gerçekçi ve bilimsel yaradılış teorilerine terk eder. "*Allah **bütün canlıları sudan yarattı**. İşte bunlardan bir kısmı karnı üzerinde sürünür, kimi iki ayak üzerinde yürür, kimisi de dört ayak üzerinde yürür.*"(Nur 45).

Kuran'ın yaradılışa dair bu yeni tezleri, asırlardan beri süre gelen idealist metafizik çizgi üzerinde çok önemli bir yol ayrımıdır. Ama yolunu kısmen de olsa ayırmış olmak, Kuran ilahiyat anlayışında izahı da kolay kolay kabil olamayacak bazı handikapları da beraberinde getirir. Bu handikaplardan en belirgin olanı, Kuran'ın Tevrat'ı da sahiplenmiş olması nedeniyle onun yaratılış tezi ile kendi yaratılış tezleri arasında sıkışıp kalmış olmasıdır. Bu sıkışma Kuran ayetlerinde hüküm farklılıklarının doğmasına da yol açar. Örneğin; "***İnsanı yaratmaya çamurdan başladı***"(Secde 7) hükmü ile "***Bütün canlılar sudan yaratıldı***"(Nur 45) hükmü birbirine taban tabana zıt ve temelden ayrışan iki farklı hükümdür. Bu hükümlerden biri "tinsel", diğeri ise bilimsel ve "evrimsel" dir. "Çamur" teolojik mit'lere, "su" ise daha çok evrim teorilerine yakın durmakta ve bu duruşuyla da adeta Darwin'in evrim teorisini çağrıştırmaktadır. "***Bütün canlılar sudan yaratıldı*** " demek, bütün canlıların evrimini "su" dan başlatmaktan başka bir şey değildir. Ayet bu hükmü ile tastamam evrim teorisini savunmakta ve yolunu da Tevrat'ın saçma sapan yaradılış mitlerinden ayrıştırmaktadır. "Su" ve sudan üreme tezleri, tamamen Kuran ve islamiyet'e mahsustur, diğer kutsal kitapların hiçbirinde bu türden tezler yoktur. Bu tezler, Kuran'ın ilahiyatı yeryüzü realitesine çekmeye çalıştığının önemli bir kanıtıdır. Kaldı ki, Nur Sûresi 45. ayeti "*Bunlardan bir kısmı karnı üzerinde sürünür, kimi iki ayak üzerinde yürür, kimisi de dört ayak üzerinde yürür.*" diyerek evrimin çeşitli aşamalarına da sanki vurgu yapar gibidir. İslamiyet'i kendileri gibi geri seviyelere çekmeye çalışan molla zihniyetler, umarım Kuran'ın asırlarca öncesinden sunmuş olduğu bu tezlerinden ders alır da, evrim teorilerine artık fazla sataşmazlar. Aksi taktir de, Kuran'ın evriminin derin sularında boğulmaktan asla kurtulamazlar. Ama kendileri suda tek hücreli canlılar olarak kalıp, karaya çıkmamak için inat ededursunlar, Kuran İslam insanını çoktan karaya çıkartmış ve evrime uğratmıştır. Nur Sûresi 45.ayeti, Tevrat'ın mitolojik çamurdan yaratılma öykülerine karşı çıkarak evrimi önce "*sudan başlatmış*", sonra bazı canlıları karaya geçirerek "*karınları üzerinde süründürmüş*" daha sonra da bazılarını ayakları üzerinde doğrultarak "*iki ayaklı canlılar*" haline getirmiştir. Bu

evrim süreci, eski yaradılış tezlerinin kökten yadsınmasından başka bir şey değildir. Kuran sudan yaradılışı yalnızca Nur 45. ayeti ile de sınırlı tutmamış ve bunu genel bir hüküm haline getirerek diğer birçok ayetinde de tekrar tekrar vurgulamıştır. Örneğin; "*İnkar edenler, **diri olan her şeyi sudan meydana getirdiğimizi** görmediler mi? Hâlâ inanmayacaklar mı?*"(Enbiya 30) gibi. İlahiyat itilâf tanımaz. Yaradılış ya "topraktan" dır ya da "sudan". Kuran ayetlerinin "*topraktan yaratılma*" üzerinde çok fazla durmayarak ısrarla "*su*" ya yönelmiş olması, onun yaradılışı esas olarak "su" ya bağladığını gösterir. Kısacası, Tevrat'ın "*çamur*" u Kuran'ın "*su*" yuna karışarak paramparça olup dağılmıştır. Bu başarısından dolayı Kuran'ı ne kadar takdir etsek doğrusu azdır.

Birbirine tamamen zıt iki farklı tezi bir araya getirerek bir ürün elde edemezsiniz. Bu Kuran'ı sadece GDO' lu bir ürün yapar. Bu nedenle, müminler Kuran'ın bu birbirine zıt iki tezinden hangisinin daha doğruya hükmettiğine bir karar vermek zorundadırlar. Günümüz bilimsel verileri referans alınacak olursa, bu konuda en doğru tercih, Kuran'ın yaradılışı suya bağlayan Nur 45 ya da Enbiya 30 gibi ayet-i kerimeleri olabilir. Bu hükümler ilahiyatın daha bilimsel bir mantalite üzerinde yükselmesine de hizmet eden hükümlerdir. Nitekim, Kuran da yaradılışı sudan başlatan daha birçok ayeti kerime yer almaktadır. "*Onun neslini bir öz sudan, değersiz bir sudan yarattı.*"(Secde 8), "*O, sizi az bir sudan, sonra 'alaka'dan yaratandır.*"(Mu'min 67) gibi. Yaradılışta suya işaret eden bu tür ayetlere Tevrat ve İnciller de rastlanılmaz, bu tamamen Kuran'a mahsus bir ayrıcalık ve özelliktir. Bizlere bugün için ilkel ve yetersiz de gelse, onun bu özelliği kendi dönemi itibariyle bir o kadar da yeterli ve ileridir. Kuran'ın ilahiyata kazandırmış olduğu bu ivme keşke daha da ilerilere götürülebilseydi. Ama ne yazık ki böyle olmadı, kazanılan ivme Kuran'ın gerçek özünden hiçbir şey anlamayanlar tarafından sürekli ve sistemli bir biçimde hep geriye götürülmeye çalışıldı. Kuran'ın yaradılışı suya bağlayan hükümleri, evrim teorilerine hizmet edebilir düşüncesiyle ya görmezden gelindi ya da değiştirildi. Bunların yerini daha çok "topraktan geldik, toprağa gideceğiz" gibi mitolojik ve metafizik Tevrat hükümleri aldı. Bu, İslamiyet'in Kuran'dan gittikçe farklılaşıp, uzaklaşmasından başka bir şey getirmedi. O zaman onlara inat, Nur Sûresi 45. ayetini burada ısrarla bir kez daha vurguluyoruz. "*Allah **bütün canlıları sudan yarattı**. İşte bunlardan bir kısmı karnı üzerinde sürünür, kimi iki ayak üzerinde yürür, kimisi de dört ayak üzerinde yürür* ".

Kitabımda kabil olduğunca "Allah" telaffuzundan kaçınıp, Kuran demeye çalışıyorum. Çünkü; Kuran, içeriğinde ne kadar ileri hükümler taşırsa taşısın, bugünkü hali ile Allah gibi ulvi bir varlığı temsil

edebilecek düzeyde bir kitap değildir. Onda varolan itilafların, hata yapması asla düşünülemeyecek olan bir yaratıcıya mal edilmesi kesinlikle doğru olmaz. Şayet yaratıcı fikrine gerçekten inanılıyorsa, Kuran'da mevcudiyetini koruyan bütün hata ve çelişkiler O'ndan uzak tutulmaya çalışılmalıdır. Kuran bir yaradana ait olabilir, bu ayrı bir konu, ama eğer ki içeriğinde yanlış ve hatalar varsa, bunlar inandığınız yaratıcı adına mutlaka düzeltilmeyi gerektirir. İşte bu nedenledir ki, Allah telafuzundan kaçınarak sorgulamalarımı kabil olduğunca Kuran ile sınırlı tutmaya özen gösteriyorum. Yani Allah telaffuzunu zikretmekten kaçınmam, iddia edilen bir yaratıcıyı muhatap almamaktan değil, tam tersi tamamen bir yaratıcı fikrine duyduğum saygıdan ileri geliyor.

Yaratıcı fikriyatından uzak tutularak kritiği yapılması gereken Kuran itilaflarından birisi de, Kuran'da farklı yaradılış kuramlarının bir arada bulunuyor olmasıdır. Bu durum daha önce de belirttiğim gibi Tevrat hükümleri ile Kuran'ın kendi öz hükümlerinin birbirine karışmış olmasından kaynaklanmaktadır. Bu karışıklık dikkate alınmaz da, şayet "Kuran'da ne yazıyorsa odur" şeklinde kabul edilecek olursa, Kuran'da var olan hiçbir çelişki ve itilafı açıklayabilmek mümkün olmaz. Mesela Kuran'da "çamur" dan "su" ya nasıl geçilebildiği başlı başına bir soru işaretidir. İki farklı kuramın tek bir kitapta uzlaştırılmaya çalışılmış olması, Kuran'da kaçınılmaz olarak bu türden pek çok soru işaretlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Örneğin; şu ayet hükmünü ele alalım. "*And olsun ki **biz insanı süzme çamurdan yaratırız**. Sonra onu **bir katre su** halinde sağlam bir yere yerleştirdik. Sonra **bir katre suyu kan pıhtısı haline getirdik**. Kan pıhtısını bir parça et haline soktuk. Bir parça etten kemikler yarattık, kemiklere de et giydirdik. Sonra da onu başka bir yaradılışla meydana getirdik.*"(Mu-Minun 12, 13, 14).

Ayet, Tevrat'ın "*süzme çamur*" undan bir insan yaratıldığına ve yaratılan bu insanın da "*bir katre su halinde sağlam bir yere yerleştirildiği*" ne hükmetmektedir. Ayette ki komplikasyonların Tevrat ve Kuran'ın farklı yaradılış tezlerinin uyuşmamasından ileri geldiği burada kendisini bariz bir biçimde belli etmektedir. Ama iddiamız mademki kabul görmemekte, o zaman bizde soralım. "*Süzme çamur*" nasıl olmuşta "*bir katre su haline gelebilmiş*" ve hangi "*sağlam bir yere yerleştirilmiş*" tir. Ayetin bir defa en başta retoriği bozuktur. Böylesine bozuk bir retorik nasıl olur da bir Allah vahyi olarak kabul görebilir? Ayetten anlayabildiğimiz yegâne şey hiçbir şeydir, çünkü ayetin ne demek istediği, neyi nereden türeterek nereye yerleştirdiği dahi belli değildir. Ayet "*bir katre su*" yun "*kan pıhtısı haline getirildiği*"nden bahsetmektedir. Böyle bir şeyin gerçekleşebilmesi bilimsel açıdan asla

mümkün değildir. "*Bir katre su*" dan "*kan pıhtısı*" nın oluşabilmesi imkansızdır. İnsanoğlunun üreme fonksiyonları içerisinde ne sadece "su" vardır ne de "*kan pıhtısı*" diye bir şey. "*Bir katre su*", yani "*bir damla su*" yu bir erkek menisi olarak kabul etsek dahi, bunun bir sonraki aşaması yine de asla "*kan pıhtısı*" olamaz. Bu bir ölçüde belki embriyo olarak kabul edilebilir, fakat ayetin embriyoyu kastetmediği çok açık. Kaldı ki, embriyoyu "kan pıhtısı" ile kıyaslamakta zaten çok yanlış olur, zira her ikisi arasında en ufak bir benzerlik dahi yoktur. Embriyo, üreme sürecinde zigot yani döllenmiş yumurta hücresinin art arda mitoz bölünmesi ile meydana gelen bir aşamadır ve yumurta içinde gelişir. Embriyonun oluşumunda birinci aşama döllenmedir. Döllenme de, dişi üreme hücresi olan dişi gametle, erkek üreme hücresi olan erkek gametin birleşmesi ile oluşur. Dolayısıyla, döllenmenin "*bir katre su*" ile açıklanabilmesi asla mümkün değildir. Kuran'da erkek egemen mantık o kadar hâkimdir ki, döllenmede bile erkeğin "*bir katre su*" yu alınmış, kadının gamet'i ise yok sayılmıştır. Hâlbuki kadının dişi gameti olmadan ne döllenmenin ne de embriyonun oluşabilmesi, kısacası insanoğlunun var olabilmesi asla mümkün değildir. Üremenin gerçekleşmesi ancak bu iki faktörün beraberliğine bağlıdır. Kısacası, Kuran'da "kan pıhtısı" nın bir alt aşaması olarak sunulan "bir katre su" tek başına biyolojik açıdan hiçbir anlam ifade etmemektedir. Biyolojik ve genetik zincir daha baştan bu tezle birlikte kırılıp gitmektedir. Allah vahyi bir kitapta, bu kuramlar nasıl olurda bilinemez. Ayrıca da belirtmek isterim ki, "*katre*", "*damla su*" ya da "*nükte*" gibi son derece basit ve yetersiz kavramlar cahiliye dönemi Araplarına belki yakışabilir, ama koskoca evrenin yaratıcısı olduğu iddia edilen bir tanrıya asla.

Hadi diyelim, kadının yumurtası olmadan sadece erkeğin spermi ile "*kan pıhtısı*" aşamasına ulaşılabildi. Ama bu durumda bile kan pıhtısının gelişip, üreyebilme şansı zaten yoktur ki! Çünkü "*kan pıhtısı*" dediğimiz şey, en kısa tanımıyla ölü hücreler topluluğudur ve bu pıhtının biyolojik olarak üreyebilme şansı da hiçbir zaman yoktur. Modern tıpta kan pıhtısı dolaşımdaki fibrinojenin, fibrine dönüşmesi olarak tanımlanır. Bu dönüşümün verileri esas alınacak olursa, kan pıhtısının herhangi bir gelişme şansı olamayacağı gibi, onun "*bir parça et haline sokulması*" , "*bir parça etten kemikler yaratılması*" ve sonra da "*kemiklere et giydirilmesi*" gibi evreleriyle de asla karşılaşılamayacaktır. Karşılaşılamayacağı için de "*başka bir yaradılışla meydana gelmesi*" gereken çocuk doğamayıp, daha baştan ölmüş demektir. Kısacası, insanoğlunun üremesine ilişkin Kuran'ın ileri sürmüş olduğu tezler bilimsel olarak doğru değildir. Lakin ne kadar doğru olmasa da, yaradılışı

daha bilimsel temellere oturtmaya çalışma çabaları itibariyle de son derece yerindedir. Bu çabalar, Tevrat'ın yaradılışı durmadan toprağa çeken mistik ve mitolojik yaradılış tezlerini yetersizde olsa yerle bir etmiştir. Örneğin, "*O, sizi **tek bir nefisten yarattı**. Sonra da **ondan eşini var etti***"(Zümer 6) diyerek yerle bir ettiği gibi. Ayet kadının yaradılışını bile "*topraktan*" yaratılan Adem'e değil, "*tek bir nefisten*" yaratılmış olan Adem'e bağlamaktadır. Bu, Tevrat'ın yaradılış tezinin temelden yadsınmasıdır. Nitekim, Kuran'ın başka ayetleri de hep bu yeni tezi desteklemektedir. "*Sizi **bir nefisten** yaratan, bundan da gönlünün huzura kavuşması için eşini var eden Allah'tır.*"(A'raf 189).

Kuran'ın Tevrat'tan ayrışarak yaradılışı daha bilimsel esaslara bağlamaya çalıştığı ayetlerinden bir diğeri de Zümer Sûresi 6. ayetidir. "*Sizi annelerinizin karnında bir yaratılıştan öbürüne geçirerek **üç karanlık içinde** oluşturuyor. İşte Rabbiniz olan Allah budur.* "(Zümer 6). Kuran'ın ilahiyatta bir reform yapmaya çalıştığını idrak edemeyip de, bilimselliği temsil ettiğini iddia eden zihniyetlerin, bilimselliğe kanıt olarak Kuran'dan buldukları en önemli örneklerden birisi de işte bu ayet ve onun "*üç karanlığı*" dır. İddialarına göre, biliminin ancak günümüzde keşfedebildiği bir gerçeği Kuran daha o zamanlardan söylemiştir. Ayet neye dayanarak analarımızın karnındaki "*üç karanlık*" tan bahsetmiştir onu pek bilemiyoruz, ama böyle bir şeyin asla söz konusu olamayacağını her hamile kadın zaten çok iyi bilir. Çok iyi biliyor olmalılar ki, türbanlı kadınlar bile ayetin "*üç karanlığı*"na aldırış etmeksizin çocuğun gelişimini takip maksadıyla durmadan kontrole gidebiliyor! Zira ana rahmindeki çocuğun herbir ayı bile ayet tabiri ile zaten ayrı birer "*karanlık*"tır. Dolayısıyla, ayetin "üç karanlığı"nın bilimsel verilere yaklaşmış olma dışında hiçbir bilimsel ve mucizevi tarafı yoktur.

Kuran'a yaklaşırken yakalanması gereken ana halka, Kuran'ın ileri sürdüğü tezleri abartarak bilimselliğe kanıt olarak göstermek değil, dönemine göre son derece ileri olan bu atılımlarını taktir ederek, hakkını vermek olmalıdır. Kuran'a bu şekilde yaklaşmadınız mı hem kendinizi, hem de Kuran'ı içinden çıkılamaz bir hale sokar ve bizi de durmadan saçmalıklarınızla uğraşmak zorunda bıraktırırsınız. Özet şudur; Kuran diğer kutsal kitaplar yanında onlardan çok ileri, lakin günümüz bilimsel verilerine göre de geri bir kitaptır. İşte Kuran'ın bütün nitelik, özellik ve misyonu kısaca budur. Onun tarihsel teolojik misyonu nu abartmamak ve başka uç noktalara kaydırmamak gerekir. Kuran kendi dönemi içerisinde ileri sürdüğü yepyeni tezlerle Tevrat'ın mitolojik ve son derecede idealist bütün öykülerini ve yaradılış kuramlarını kökünden söküp atmaya ve İslamiyet'i daha doğru esaslara oturtmaya çalışmış bir kitaptır, bu asla

yadsınamaz. Bunu Kuran'ın Tevrat eksenli ayetleri dışında kalan çoğu ayetinde rahatlıkla görüp izleyebiliyoruz. Örneğin; Kuran Adem'den yaratılan kadına bile Havva demez, sadece kadın der geçer gider. Buna rağmen gelin görün ki, cümle bir İslam âlemi Kuran'da kesinlikle yeri olmayan bu kadının ismini Tevrat hükmüne uyarak yine de "Havva anamız" demeden edemez! Sonra da çıkıp Tevrat'a sataşırlar. Müslümanların bu mantığını anlayabilmek gerçekten çok zor. Hâlbuki Havva adını zikretmenin sadece tek bir izahı olabilir, o da her türlü sataşmaya rağmen Tevrat'ın müminler tarafından yine de kabul gördüğü.

Kuran Tevrat'ın topraktan yaratılış tezini yadsımakla bir yerde Tevrat'ın yaslanmış olduğu Mezopotamya pagan yaratılış tez ve kültürlerini de inkâr etmiş olmaktadır, zira topraktan yaratılma tamamen pagan yaratılış öykülerinden gelme bir tezdir. Sümer miti insanı yaratmaya ilk önce topraktan başlarmış ve bu yaradılışı "kaburga" anlamına gelen "Tİ" ile tamamlamıştır. Sümer efsanesinde bilgelik tanrısı Enki hasta olunca, onu bu hastalıktan tanrıça Ninti kurtarır. Ninti Sümer mitinde "kaburganın hanımı" anlamına gelmektedir. Tevrat'ın kadının yaradılış tezi de kaynağını işte Sümerler'in bu Nintisinden almıştır. Bu kültürün Museviliğe Yahudilerin Babil sürgünü sırasında geçmiş olma ihtimali bir hayli yüksektir. Musevilerin Rabbi de "Adam"ı, yani Adem'i topraktan yaratmış ve onun "*kaburga kemiğinden*"de Havva'yı meydana getirmiştir. "*Adam yalnız idi. Rab Adam'a derin bir uyku verdi, onun* ***kaburga kemiklerinden birini aldı,*** *ondan bir kadın yaptı ve onu adama getirdi.*"(Tevrat Tekvin 2/21–22). Tevrat'ın Havva'nın yaratılışını Sümer tanrıçası Ninti ile özdeşleştirdiği çok açık. Kutsal kitaplar arasındaki etkileşimlerle kaburga konusu farklı bir biçimde Kuran'a da yansımıştır. Yalnız insanın yaratılışına değil de, doğumuna. "*Öyleyse insan neden yaratıldığına bir baksın.*", "***Fışkırıp çıkan bir sudan yaratıldı.***", "*Bu su, bel ile* ***kaburga kemikleri*** *arasından çıkar*"(Tarık 5, 6, 7).

Lakin, ayetin kaburgası ilahiyatçıların maharetli yorumları sayesinde doğum anına mahsus bir kavram olmaktan çıkarılmış ve konuyla hiçbir alakası olmayan bambaşka bir mevzuya bağlanmıştır. Neticede de kaburganın kırılmadık tarafı kalmamıştır. Özellikle de teoloji duayenimiz F. Gülen'in ayet üzerine yapmadığı yorum, geliştirmediği tez kalmaz. Hoca efendi, ayeti de herhalde biraz yetersiz bulmuş olmalı ki, Allah'ın ayette yazmayı unuttuğu ne varsa hepsini bir bir sayıp dökmüş ve ayete katmadığı "karbon", "magnezyum" gibi element kalmamıştır. Katmıştır katmasına da, lakin ayet-i kerimelerin de cılkını çıkarmıştır. Hocamızın dediklerini aslında pek kaale almamak lazım ama, kaale alan onca zümrenin varlığını görerek bir iki çift laf etmeden yine de yapamıyoruz.

Gülen anlatmaya çalıştığı şeyleri ayetlerde göremiyor oluşumuzu çıkıp bir de "Kuran literatürüne vakıf olamayışımıza" bağlamakta. Şayet vakıf olsaymışız, ayetin "*sulb*" ifadesi ile "insanın başının arka dibinden kuyruk sokumuna kadar uzanan arka kemiğini, omurga kemiğini ve bel kemiğini" kastettiğini anlarmışız! O kör cehaletimizle ayetin içinde göremediğimiz meğerse neler varmışta, sağ olsun hocamızın sayesinde bunları bir bir görüp öğrenebiliyoruz. Efendim meğerse neymiş? "Teraib göğüs kemikleri demek" miş. Ayette bahsi geçen "su" da meğerse "bel kemiği ile göğüs kemikleri demek olan bu 'teraib' in arasından çıkıp gelmekte" imiş. "Ayette böyle bir aktiviteyle ilk sisteme işaret edildiğine" dikkatimizi çekmeye çalışan hoca, işi bakın daha nerelere vardırır. "Malum olduğu üzere alyuvarlar kemiklerin içindeki iliklerde hâsıl olmaktadır. Binaenaleyh, spermi meydana getiren ilk menğe; bel ve göğüs kemiklerinin içindeki iliklerde hasıl olan kandır. Sperm ikinci derecede, kanın içindeki sudan çıkıp gelmektedir. O su bel kemiği ile göğüs kemikleri arasından çıkar ayet–i kerimesine dikkat edildiği zaman Kuran, sperm ve yumurtanın ' sulb ' ve ' teraib ' den, yani o kemiklerin içindeki iliklerden hasıl olmak suretiyle çözülüp gelmekte olduğunu ifade etmektedir"[19].

Vallah ül azim. Bu ne idüğü belirsiz yorumları Gülen'in akıl kıtlığına mı vermeli, yoksa ona körü körüne biat eden müridlerinin cehaletine mi inanın kestiremiyorum. Hoca efendiyi öncelikle sunmaya çalıştığı akademik yorumlar içerisinde mahkûm etmekte vardı ya, hadi neyse. Benim merak ettiğim şey, hoca efendinin onca döküman ve malzemeyi ayetin içinden nasıl olup da bulup çıkarabildiğidir. Ayetin kaburga kemiğinden sperm ve yumurta çıktığına dair herhangi bir iddiası mı vardır ki, Gülen ayete neşter vurmasıyla bir çırpıda bütün bu malzemelerin hepsini bulup çıkartabiliyor? Tarık 5, 6, 7 ve hatta 8. ayetleri ne herhangi bir sperm ya da yumurta üretiminden bahsetmektedir ne de meni olarak tanımlanabilecek herhangi bir sudan. Yüce yaradan yoksa Gülen'e ayetlerinin farklı bir versiyonunu vahiy etti de bizim mi haberimiz yok? Ama hiç merak buyurmayın, zira ayetler şayet hocamızın değindiği türden şeylere işaret ediyor olsaydı, yüce yaradan bu işi Gülen'e bırakmaz, "*ayetleri genişçe açıklanmış bir kitap*" olan Kuran'da bunları kendisi zaten açıkça belirtirdi. Ama belirtmemiştir. Belirtmemiştir, zira ayet hocamızın halüsinasyonik yorumlarını içermemektedir. Tarık ayetleri, doğum sırasında yaşanan birtakım aşamalara, bir insanın Allah tarafından nasıl yaşama geçirildiğine ve buna muktedir olan Allah'ın,

[19] F. Gülen Web sitesi, "İnsanın yaratılışı" başlıklı yazıdan. 2002

öldükten sonra da insanları nasıl yine diriltebileceğine temas etmektedir, hepsi bu. Hoca efendi kaburga kemikleri, magnezyum ve karbonhidratlarla uğraşacağına, Tarık 8. ayetine şayet doğru dürüst göz atsaydı, ayetin dediğimiz meyanda olduğunu kolayca anlardı. " *İnnehu alâ rec'ıhî le kâdirun.* " , " إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ", " *onu yaratan Allah, elbette onu tekrar diriltmeye de kadirdir* ".

Şimdi gelin isterseniz, Tarık 7. ayetine, işi hocamızın saçma sapan yorumlarına da bırakmadan kısaca birde biz göz atalım. Ayet "göğüs ve kaburga kemikleri arasında kalan" bir bölgeye değil, bir çocuğun ana karnında bulunduğu yere dikkat çekmektedir. Ayetin doğru mealinde de zaten "göğüs ve kaburga arasında" bir yere değil, "*omurga ile bel arsındaki*" bir yere işaret edilmektedir. O dönemin Arapları, rahimdeki çocuğun konumunu hocamızın yaptığı gibi anatomik bilgilere göre değil, hamile bir kadına dışarıdan bakıldığında görülebilen konumuna göre tarif edebilmekteydiler. Hamile bir kadına baktığınızda, çocuğun belle omurgalar arasında bir yerde olduğunu siz dahi rahatlıkla gözlemleyip, tarif edebilirsiniz. Hamile kadınların çocuğun ağırlığından dolayı devamlı bellerini tutmak zorunda kalmaları ve omurgalarına ve bellerine binen ağırlıktan şikâyetçi olmaları da zaten bu yüzden değil midir? Gülen anlaşılan o ki, hayatında hiç hamile bir kadında görmemiş. Ama Gülen görse de görmese de, ortada neyi nasıl gördüğü gayet açık olan bir Kuran ayeti vardır ve o ayet her şeyi net olarak açıklamaktadır. Allah'ın insanları ölümden sonra yeniden diriltilip diriltemeyeceğine şüpheyle bakanlara Tarık 5. ayeti "*O zaman insan nasıl yaratıldığına bir baksın* " diyerek bir soru sormakta ve bu soruyu 6. ve 7. ayetlerde "*o, bel ve kaburga kemikleri arasındaki yerden dışarı atılan sudan yaratılıp çıktı* " diyerek yanıtlamaktadır. "*Fel yenzuril insânu mimme hulıka*", "*Hulika min mâin dâfikın*", " *Yahrucu min beynis sulbi vet terâibi*"(Tarık 5, 6, 7). Yani Tarık 6' da kendisine işaret edilen "su" hocamızın bahsini yaptığı "meni" ya da "sperm" değil, hamile bir kadının çocuğu dünyaya getirmesi sırasında boşaltmış olduğu "hamilelik suyu" dur. Ayet böyle der, hocamızsa "ölü dalgaları" okyanuslarda aradığı gibi bu suyu da omurgalarda ve kaburgalarda aramaya devam eder gider. Bir kaşık suda boğulmak diye de işte buna denir!

Kuran'ın yetersizde olsa bu bilimsel çabalarına karşın, Tevrat ise Mezopotamya mit ve kültürlerinin yaradılış öykülerini kendi monoteist normlarına uydururken deşer de deşer ve neticede de kadına yapmadığı hakaret kalmaz. Hakaretin en büyüğü de ilahi bir ayrıcalıkla önce erkeğin, sonra da onun kaburga kemiğinden kadının yaratılmış olmasıdır. Kadına hakaret sadece yaradılış önceliğiylede sınırlı kalmaz, başka konularda da

alır başını gider. Örneğin; Tevrat'ın cennetinde önce Adem vardır. Adem Rabbe "*bana bir eş yarat*" diye yalvarır ve Rab'da "*Adem'in yalnız kalması iyi değil, ona uygun bir eş yaratacağım'* "(Tevrat Yaradılış 2/18) diyerek.onun için bir eş yaratmaya karar verir. Lakin Tevrat'ın Rabbi o kadar erkek egemendir ki, kadını daha yaratır yaratmaz erkeğe tabi kılar ve ona çektirmediği acı kalmaz;" *Rab tanrı kadına 'Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim'dedi. 'Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana tabi olacaksın, seni o yönetecek*"(Tevrat Yaratılış 3/16). Tevrat'ın ikinci yaradılış versiyonunda da, kadın erkekle birlikte yaratıldığı halde "*Rab insanları erkek ve dişi olarak birlikte yarattı* "(Tevrat Yaradılış 1/27) hem Adem hem de Rab tarafından ikili bir aşağılanmaya maruz kalır. Adem kadına hükmetmeye başlar. Bu durumda kadın Adem'e "*İkimiz de aynı maddeden yaratıldık bana hükmedemezsin*" diyerek haklı olarak karşı çıkar. Lâkin, Tevrat'ın Rabbi kadını dinlemez ve "*kocan seni yaratandır*"(İşaya 54/5) diyerek kadını yine bastırıp cezalandırır. Aradığını bulamayan kadın da bunun üzerine Adem'i terk eder ve bir cin olup çıkar!

Kadını erkeğin kıçına reva gören bu yüz karası Tevrat ayetleri, bugün bile hâlâ elini kolunu sallaya sallaya ortalarda dolanıp dururken, batılı medeniyetler nasıl olur da çıkıp utanmadan İslam'ın kadın hakları anlayışını tenkit edebilirler? İslamiyet'in kadın haklarına gerekli ihtimam ve özeni Kuran'dan koparak ve de yanlış gelenekler yaratarak göstermemiş olduğu şüphesiz doğrudur, ama şayet Kuran baz alınacak olursa, Kuran'ın hiçbir yerinde kadın yine de bu derece paçavraya çevrilmemiştir. Tam tersi, Kuran insanoğlu evrimini topraktan suya geçirerek cinsel ayrımcılığa biyolojik olarakta tamamen bir son vermeye çalışmıştır. Kuran'ın toprağı yadsıyan ve genetikte kadına da yer ayıran yeni yaradılış kuramları Tevrat ve İnciller'in kadını tamamen dışlayan yaradılış kuramlarından yine de fersah fersah ileridedir. İslamiyet'i geri bulan medeniyetler, durmadan İslamiyet'e sataşacaklarına, kadını kendi inanç ideolojilerindeki esaretten kurtarmaya çalışsalar sanırım çok daha hayırlı bir iş yapmış olurlar. Kadın'a şiddet batılı ülkelerde de eğer ki almış başını gidiyorsa, bunda mutlaka kutsal kitaplarında hala mevcudiyetini koruyan kadın aleyhtarı hükümlerinde önemli bir payı vardır. Tevrat'ta yaradılış tamamen erkek egemenliğe dayanır. "Hırsızlık", "fesatlık" ya da "isyankârlık" türünden ne kadar yakışıksız sıfat varsa, hepsi Tevrat'ta kadına yakıştırılmıştır. Tevrat yaradılış öykülerini Mezopotamya kültürlerinden almış, lakin kadına saygı kültürlerini ise tamamen dışlamıştır. Hiçbir Mezopotamya kültür ve miti kadını bu düzeyde aşağılamaz. Tam tersi, teolojilerinde erkek tanrılar

kadar kadın tanrıçalara dahi yer ayırmasını bilmişlerdir. Politeizmden monoteizme gidildikçe bütün dişi tanrıçalar yavaş yavaş ortadan kaybolmuş, teolojide tamamen erkekler egemen olmuştur. Erkek egemenliğini ilk tescil eden kitapta Tevrat'tır. "*Fakat Adam yalnız idi. Rab Adam'a derin bir uyku verdi, onun kaburga kemiklerinden birini aldı, ondan bir kadın yaptı ve onu Adama getirdi ve Adam dedi: Şimdi bu benim kemiklerimden kemik ve etimden ettir, buna "**İşşah**"*(Kadın) *denilecek.*"(Tevrat Tekvin 2/21,23). İşşah, Havva'nın Sümerler'in Hawwath'ından gelme İbranice bir addır ve Kuran'da ki karşılığı da Nisa'dır. Tevrat'a sahip çıkmış olması nedeniyle Kuran ne yazık ki, Adem'in kadına takmış olduğu bu olumsuz mazbatayı Tevrat'tan devir almış ve hatta onu bir de başlıbaşına bir sûre yapıp çıkmıştır. Evet, Kuran'ın meşhur Nisa Sûresi işte Tevrat'ın kadını aşağılayan bu isim sıfatından gelmektedir ve isim babası da Tevrat'ın Adem'idir. Yoksa ne İslam literatüründe ne de Arapça'da "*Nisa*" adında bir sıfat zaten yoktur. Nisa tamamen, Tevrat'ın İşşah –Havva- sıfatından türeme bir addır.

İşin aslına bakarsanız, bu sıfat Musevilikte de zaten yoktur. Nisa sıfatının kökleri Tevrat'ın İşşah ya da Havva'sına olduğu kadar, bu isimlerin de ardında ki Sümer pagan köklerine kadar uzanmaktadır."Nisa" Sümerler'de "hanım" anlamına gelen "Nin" den, daha doğrusu "Ni" den türemiştir. Sümerler bütün kadın tanrıçaları için hep bu adı kullanmışlardır. Örneğin; ağlayan tanrıça "Ninisinna", ay tanrısı Nanna'nın karısı "Ningal", doğurganlığın simgesi "Ninlil" gibi. Dolayısıyla, gerek Kuran'ın gerekse de Tevrat'ın bir Allah vahyi olarak tanıtmaya çalıştığı bu isim, Sümer tanrıçalarının adlarının kutsanmasından başka bir şey değildir. Kısacası "Nisa" ilahiyat terminolojisine değil, çok tanrılı pagan inanç literatürüne ait bir sıfattır. Mezopotamya pagan kültürlerinden monoteizme pek çok şey nasıl ki intikal edebilmişse, bu sıfatta bir yolunu bulup aynı şekilde intikal edebilmiştir. Tıpkı Tevrat ve Kuran'ın Aden ve cennetinin Sümerlerin "Dilmun " ülkesinden çıkıp geldiği gibi. Nitekim, Sümerlerin Dilmun ülkesi ile Adem'in cenneti ve yaradılışı arasında çok yakın benzerlikler bulunmaktadır. Örneğin; Sümer mitinde Dilmun başlangıçta suyun olmadığı bir ülke olarak anlatılmaktadır. Güneş tanrısı yerden su çıkararak Dilmun'u bereketlendirir. Dilmun meyve bahçeleri, tarlaları ve çayırlarıyla Sümer tanrılarının bahçesi haline gelir. Bu süreç benzer bir biçimde Tevrat'ta da yaşanır. "*Yeryüzünde yabanıl bir fidan, bir ot bile bitmemişti. Çünkü Rab tanrı henüz yeryüzüne yağmur göndermemişti. Toprağı işleyecek insan da yoktu. Yerden yükselen buhar bütün toprakları suluyordu.*"(Tevrat Yaradılış 2/5,6). Cenneti yaratan tanrı, oraya "Adam"ı

ve yarattığı tüm canlıları koyar ve Adem'den onlara birer ad vermesini ister. "*Rab tanrı yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan yaratmıştı. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Adem'e getirdi. Adem her birine ne ad verdiyse, o canlı o adla anıldı*"(Tevrat Yaradılış 2/19). Yaratılan her şeye bir ad koyma, Tevrat'a paralel aynen Kuran'da da yerini alır. "*Allah Adem'e her şeyin ismini öğretti.*"," *'Ey Adem! Eşyanın isimlerini meleklere anlat' dedi.*"(Bakara 31, 33). Kuran Allah'a her şeye bir ad koydurtmuş, ama yanlış koydurtmuştur, çünkü her şeye bir ad koyan Allah değil, hikayenin gerçek sahibi olan Tevrat'a göre Adem'dir. Kuran, ister Allah isterse de Adem aracılığıyla olsun neticede kadına da bir ad koyar ve ona da "Nisa" adını verir. Ama hem çok geç kalmış hem de yanlış vermiştir, zira kadına bu ad onu aşağılayarak da değil, önem vererek Sümerler tarafından zaten çoktan verilmiştir.

Buraya kadar anlattıklarımız, birbirinden farklı inanç ideolojilerinin yaradılış tezleridir. Bilimin ve pozitivizmin takipçisi olan bize göre ise, insan ne çamurdan yaratılmıştır ne "nükte su"lardan ne de "alaka"dan. Bütün bu idealist yaradılış tezleri mitolojik olmaktan öteye geçemeyen tamamen bilim dışı metafizik kurgulamalardan başka bir şey değildir. İnsanoğlunun evrimi, bilimin de kanıtladığı üzere, yaşamın temel yapı taşlarını oluşturan amino asitlerden başlayıp, bugünlere ulaşmıştır. Amino asitler bir araya gelerek canlı organizmaları yaratmıştır. Aksi ispat edilemediği sürece de bu tez, yaradılışa dair geçerli tek tezdir ve soyut idealist yaradılış tezlerinden çok daha akla yatkın ve bilimseldir. En azından, değilmi ki teolojik yaratılış iddialarını çürütecek kadar ispatlanmıştır. Günümüzde bulunan en eski insan fosillerinin tarihleri bile, kutsal kitapların ilk yaratılış tarihlemelerinin milyonlarca yıl eskilere uzanmaktadır. Tevrat'ın ilk yaratılışı günümüzden aşağı yukarı 6000 yıl öncedir. Bu tarih İnciller'de de hemen hemen aynıdır. Kuran ise hepsinden daha gerçekçi davranmış ve zamanlamayı boş bırakmıştır. Hâlbuki bilinen en eski insan fosili günümüzden dört milyon yıl öncesine uzanmaktadır. Milyonlarca yıllık bir zaman aralığında, tanrı dünyayı ve insanoğlunu unutmuş olamayacağına göre, -idealistler adına üzgünüm ama- geriye kutsal kitapların yaradılış öykülerinin doğru olmadığını kabul etmekten başka maalesef hiçbir seçenek kalmamaktadır. Artık karar sizin? Ama karar verirken, Allah'ın size bahşetmiş olduğu beyninizi kullanmayı asla ihmal etmeyin. Çünkü; bu organ, sizin de çok haklı olarak belirttiğiniz üzere "bir Allah vergisi" dir!

İSLAMİYET'İN MEZOPOTAMİK BİR HİKAYESİ: TUFAN VE NUH'UN GEMİSİ

Nuh ve Tufan öyküsü Mezopotamya mitlerinden kutsal inançlara intikal etmiş en popüler konulardan birisidir. Çocukluğumuzdan beri o şirin ayıcıkları ve zürafalarıyla tanıdığımız bu şirin ve sevimli öyküyü bilmeyenimiz yoktur. Hollywood sinemacılığı dahi hikâyeyi ilahi ve trajik yönünden çok, sevimli taraflarıyla senaryolaştırıp izleyiciye sunmaya çalışır, zira öyküyü kutsal kitaplardan okuyan biri dahi onu ilahi içeriğiyle değil, daha çok serüven ve masalımsı yönleriyle algılar. Lakin, Hollywood sinemacılığının dahi ciddiye almadığı, çocukların sadece bir masal niyetine dinleyerek derin uykulara daldığı bu sıradan şirin hikâye ve onun meçhul gemisi, geçmişte sömürgeci ülkelerin kumandasında ortaçağın karanlık sularında seyrettiği gibi, daha modern donanımlarla günümüzde de kapitalist finansal sermayesinin kumandasında dünyanın dört bir yanında seyretmeye daha hâlâ devam ediyor. Teolojinin bu hayalet gemisini bulup günyüzüne çıkartmadan, görünen o ki, ne kapitalist finansal sermayenin egemenliğine son verebilmek ne de insanoğlunu kendisine kene gibi yapışmış olan bu masal aleminden kurtarabilmek pek mümkün olamayacak! O zaman gelin isterseniz Nuh'un bu hayalet gemisine binerek hep birlikte uzun bir yolculuğa çıkalım ve geminin tüm sırlarını öğrenmeye çalışalım.

Masalımsı algılamalar dışında öykünün ana konusu kabaca şöyledir. İnsanoğluna çok kızan tanrı, bütün bir insanlığı yok eder ve tüm dünyayı Nuh'un soyundan olmak üzere yeniden düzenler. Bu düzenlemeler etrafında bütün inançlardan müminler aralarındaki inanç farklılığına bakmaksızın hem kenetlenir hem de bir hayli kilitlenir. Kenetlenmişlerdir, zira geminin omurgası tüm kutsal inançların ortak omurgasıdır, bu nedenle de gelen her dalga karşısında gemide gördükleri her deliği elbirliği ile kapatmaya çalışırlar. Fakat aynı zamanda da kilitlenilmişlerdir, zira kutsal kitaplar da yazılanlar dışında gemiye dair bugüne kadar bulunmuş elde en ufak bir kanıt dahi yoktur. Kanıtlama maksadıyla girişilen her çaba da, hikâyeyi neticede iyice komediye dönüştürmekten başka bir işe yaramaz. Gemi hayal dünyasının nurlu ufuklarında avare avare gezinip durmaya devam eder gider ve tufan da hikâyenin kapsama alanına giren herkesi bir bir yutup dibe çeker. Müslümanlar açısından sorunu çözecek yegâne kaynak Kuran'dır, lakin o da gemiye dair en ufak bir ipucu vermez. "*Gezip **görmezlermi ki**, biz nice kavimleri helak etmişizdir*" der, ama değil gezip görmek, Amerikalı astronot ve Çinli arkeologların Ağrı Dağını delik deşik etmelerine

rağmen, geminin en ufak bir kalıntısına dahi ulaşılamaz. Gemi ve tufan üzerine araştırmalar yalnızca Ağrı Dağını kazmakla da kalmaz, birbirinden komik iddialara kadar gelip dayanır. Amerikalı araştırmacı D. Matlock geminin Ararat ya da Cudi Dağına oturmuş olmasından hareketle "bütün peygamberlerin Türk olduğu"nu dahi iddia edecek kadar ileri gider. Matlock'un iddiasına göre, gemi mademki Ağrı Dağına çakılmıştır, o zaman Nuh'un soyundan gelen herkes mutlaka Türk olmalıdır. Matlock sayesinde nihayet gurur duyulabilecek bir şey yakalamış bulunuyoruz! Gemi üzerine teoriler, birbirinden komik iddialarla alır başını gider. Neticede ise ne gemi bulunur ne de dümeni!

Ama tam umudumuzu kaybettik derken, geminin nihayet bir yerlerde izine rastlanılır. Yalnız bu izlerde kutsal kitapların işaret ettiği Ağrı ya da Cudi'de değil, inananlar adına üzgünüm ama, ne yazık ki Mezopotamya medeniyetlerinin enkazları arasındadır. Gemi ve tufana dair öğrenmek istediğiniz ne varsa hepsini bu enkazlardan, özellikle de Sümerlerin meşhur "Gılgamış Destanı" ndan bulup öğrenebilirsiniz. Konu her ne kadar Samuel Noah Kramer[20] ve Muazzez İlmiye Çığ[21] gibi Sümerologlar tarafından yeterince işlenmiş olsa da, konumuzla bağıntılı olmasından ötürü destandan bazı paragrafları burada aktarmayı uygun görüyorum.

Kendine bir dost arayan Gılgamış, vahşi hayvanlarla yaşarken bir fahişe tarafından ehlileştirilen ve **topraktan yaratılan** Enkidu ile karşılaşır ve yaptığı bir güreş sonrası onunla dost olur ve birlikte bir yolculuğa çıkar. Önce ormanların bekçisi Humbaba'yı sonra da gökyüzü boğasını öldürürler. Onlara çok kızan tanrıça İştar Enkidu'yu öldürür. Bu olay Gılgamış'ın ölüm konusunda düşünmesine ve tufandan kaçıp kurtularak ölümsüzleşen Utnapiştim'i aramasına yol açar. Utnapiştim bilge dolu öğütlerle Gılgamış'a Tufanın nasıl gerçekleştiğini anlatır. Hikâyenin bundan sonraki bölümlerini Tevrat ve Kuran'da geçen anlatımlarla birebir örtüştüğü için, biraz uzun da olsa Gılgamış'tan olduğu gibi aktarmayı uygun görüyorum. Aktardığım paragraflardan altını çizdiğim yerler, kutsal kitaplardaki anlatımlarla en çok örtüşen yerlerdir.

"*Gılgamış, sana gizli bir şey açayım. Tanrıların gizini söyleyeyim:Şurippak, senin bildiğin bir kent, Fırat'ın kıyısındadır. **Tanrıların aklına bir tufan yapmak geldi**. Bunların babaları soylu Anu, hükümdarları yiğit Enlil, büyük vezirleri Ninurta, su yolcuları Ennagi ve*

---

[20] Kaynakça; Samuel Noah Kramer, "Sümer Mitolojisi" Kabalcı yayınevi, "The Sumerians" Their History, Culture, and Character.

[21] Kaynakça; Muazzez İlmiye Çığ, "Kuran, İncil ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökeni",s. 48, 49, 50. 1995Kaynak Yayınları.

Bilge Ea da onların toplantısında yer aldı. Ea, tanrıların verdikleri kararı, kamıştan bir çite anlattı. ***'Şurippaklı Ubar–Tutu'nun oğlu, evi sök. Bir gemi yap. Serveti bırak. Yaşamı ara! Mülkten nefret et! Canını kurtar! Canlı yaratıkların her türünden geminin içine yükle. Yapacağın geminin her yanı uyumlu bir ölçüde olsun. Onun eni ve boyu bir ölçüde olsun. Yağmura karşı onun her yanına bir çatı kur.*** *Ben, bunu anlar anlamaz Ea'ya, efendime dedim: 'İyi, anlaşıldı efendim. Şimdi bana ne dedinse iyi dikkat ettim. Ben yapacağım. Fakat, kent halkı ve yaşlılar sorarsa ne diyeyim?' Şöyle dersin: Sanırım Enlil benden nefret etmeye başladı. Bunun için sizin kentinizde artık kalmayacağım. Enlil'in toprağına artık ayak basmayacağım. Apsu'ya inmek istiyorum. Orada beyim, Ea'nın yanında kalacağım. Ea, üzerinize bir bereket yağmuru yağdıracaktır. ' Halk çevresine toplandı. Küçük yavrular bile gemi için zift taşıyorlardı. Güçlü erkekler gemiye yedek kereste getiriyorlardı. Beşinci günde geminin kaburgasını oluşturdum. Geminin temeli bir iku genişliğindeydi. Kenarları iki kez on kamış yüksekliğindeydi. Üst güvertesi de alt güverteye tümüyle eşitti. Gemiyi altı katlı yaptım. Geminin alt ve üst güvertelerini yedi bölüme ayırdım, ambarını da dokuza böldüm. Ortasına da su kazıkları çaktım. Güzel kürek seçtim. Ve geminin yedeklerini ambara koydum. Eritmek için kazana 2160 zift döktüm. Bunun yarısını saf zift olarak gemiye sakladım. Tekneciler gemiye 10800 şırlık getirdiler. Bunun üçte biri peksimet kızartmak için harcandı; üçte ikisini de gemici sakladı. İşçilere çok sığır kestim. Ve her gün koyun boğazladım. Ustalara, ırmak suyu gibi bira, rakı, şırlık ve şarap akıtıldı. Bunlar, Nevruz bayramına benzer bir bayram kutladılar. Ustayı yağlamak için kendi elimi de bulaştırdım. Gemi yedinci günde tamam oldu. Gemiyi kızaktan indirmek güç oldu. Çünkü, geminin üçte ikisi suya girinceye dek, onu, kızak üzerinde aşağıdan ve yukarıdan itmek zorunluğu vardı. Elime geçen her şeyi içine yükledim. Elime geçen her gümüşü içine yükledim. Elime geçen her altını içine yükledim.* ***Bütün soyumu, sopumu ve kavmimi gemiye bindirdim. Yazının yabanıl, yazının evcil hayvanlarını ve bütün ustaları gemiye aldım.*** *Şamaş, bana bir süre verdi: bulutları güden, akşamleyin bir buğday yağmuru yağdıracak diye. O zaman gemiye bin ve kapını kapa diye. Bu süre yaklaştı. Ben havanın yüzüne baktım. Hava, bakılmayacak kadar korkunçtu. Ben geminin içine bindim ve kapımı kapadım. Gemici Pusur–Amurri'ye, gemiyi yaptığından dolayı, sarayı her şeyiyle teslim ettim. Artık gökten kara bulutlar yükseldi. Büyük İra bütün bentlerin kazıklarını çekti. Ninurta da ilerleyip büyük havuzun sularını boşandırdı. Anunnaki tanrıları, meşaleleri yukarı kaldırıyorlardı. Tanrıların saçtıkları ışın, ülkeyi kızıla boğuyordu. Fırtına tanrısının saçtığı yalım, gökyüzünü yalıyordu. Bütün güneşin ışıklarını kararttılar.*

Büyük fırtına, ülkeyi bir çanak gibi parçaladı. Bir gün karayel esip hepsini sildi süpürdü. Sonra birdenbire poyraz esip ülkenin altını üstüne getirdi. Rüzgârlar insanların tepesinde savaş edercesine çarpıştılar. Kimse kimseyi göremiyordu. Ve gökten bakılınca insanlar tanınmıyordu. Tanrılar bile tufandan korkarak geri çekildiler. Ve göğün en yüksek katına kadar çıktılar. Tanrılar, orada bir köpek gibi kıvrılmışlardı. Göğün en son eteklerinde büzülüp yatıyorlardı. İştar çocuğuna ağlayan bir ana gibi bağırıyordu. Tanrıların ecesi, güzel sesiyle âh ediyordu: Yazık o güne. O gün çirkef olsun. Benim, tanrılar meclisinde kötülük buyurduğum o gün. Ben nasıl oldu da tanrılar toplantısında kötülük buyurdum? Nasıl oldu da insanları yok etmek için bu savaşımı buyurdum? Benim sevgili insanlarım, denizi balıklar gibi doldursunlar diye mi doğuyordu? Anunnaki tanrıları onunla birlikte âhediyorlardı. Dudakları çatlamıştı. Ve ağızlarından buhar çıkıyordu. ***Fırtına ve tufan, altı gün, yedi geceyi geçti. Artık yedinci gün gelince tufan fırtınası savaşımı durdurdu. Önceden dalgaları bir ordu gibi birbiriyle savaşan deniz, şimdi dinginleşti. Kötü rüzgâr dindi ve tufan sona erdi. Havaya baktığım zaman ortalıkta sessizlik vardı. Ve bütün insanlık çamur olmuştu.*** *Suyun bastığı yüzey, dümdüzdü. Bunun üzerine hava deliğini açtığım zaman, güneşin sıcağı burnumun kanatlarına vurdu. Diz çöküp oturdum ve ağladım. Gözyaşlarım burnumun kanatlarından akıyordu. Sonra ufuklara bakarak denizin kıyısını aradım. Her yana on iki kez on iki defa bakınca denizden bir ada yükseldi.* ***Sonunda gemi Nissir dağına oturdu.*** *Nissir dağı gemiyi tutup onu sallanmaya bırakmadı. Birinci gün, ikinci gün Nissir dağı gemiyi tuttu ve onu sallanmaya bırakmadı. Üçüncü gün, dördüncü gün, Nissir dağı gemiyi tuttu ve onu sallanmaya bırakmadı. Beşinci ve altıncı gün Nissir Dağı gemiyi tuttu ve onu sallanmaya bırakmadı.* ***Yedinci gün gelince, dışarı bir güvercin çıkarıp uçurdum. Güvercin gitti, geldi. Onca konacak bir yer belli olmayınca geri döndü. Dışarı bir kırlangıç çıkarıp uçurdum. Kırlangıç gitti, geldi. Onca konacak bir yer belli olmayınca geri döndü. Dışarı bir karga çıkarıp uçurdum. Karga gidip bir keliyi gagaladı. Bundan sonra dört rüzgâr yönüne her şeyi dışarı salıverip bir kurban kestim. Dağın tepesinde bir tütsü sungu hazırladım.*** *Artık yedi ve nice yedi sungu küpleri yerleştirdim. Bu küplerin taslarına güzel kokulu kamış, katran sakızı, ve mersin kokusu (myrte) döktüm. Tanrılar bu güzel kokuyu aldılar. Tanrılar, kurban verenin tepesinin üstünde sinekler gibi toplandılar. Büyük tanrıça oraya gelir gelmez kendi zevki için yaptığı büyük gerdanlığı yukarı kaldırdı: "Siz oradaki tanrılar! Ben boynumda taşıdığım bu gerdanlığın taşlarını nasıl unutmuyorsam, bu günleri de sonsuza dek anımsayacağıma ve asla unutmayacağıma ant içerim. Bütün*

tanrılar bu güzel koku sungusuna gelsinler. Ama, Enlil bu sunguya gelmesin! Çünkü körü körüne tufan yaptı ve insanlarımı yıkıma uğrattı!" Enlil oraya gelir gelmez, gemiyi görünce öfkelendi. İgigi tanrılarına son derecede kızdı: "Buradan bir can kurtulmuştur. Bu yıkımdan kimse kurtulmamalıydı!" Ninurta, konuşmak için ağzını açtı ve Enlil'e, yiğite dedi: "Böyle bir şeyi Ea'dan başka kim bulup düşünebilirdi? Her beceriyi, her hileyi yalnızca Ea bilir. " Ea, konuşmak için ağzını açtı ve Enlil'e, yiğite dedi: "Ey tanrıların büyük üstadı, ey yiğit Enlil! Ah, nasıl olur da sen körükörüne tufan yaptın? Onun suçunu suçluya yüklet! Kelepçesini gevşet ki etini kesmesin"[22].

Gılgamış'ın tufan öyküsü, ufak tefek farklılıklar dışında başta Tevrat olmak üzere bütün kutsal kitapların tufan öyküsü ile birebir çakışmaktadır. Gılgamış'ta tufan yapmaya karar veren Sümer tanrıları, Kuran'da ise Allah'tır. Gılgamış'ta tanrıların kararını Utnapiştin'e tanrı EA bildirmiştir, Tevrat ve Kuran'da ise Allah. " *Tanrı Nuh'a 'insanlığa son vereceğim' dedi, çünkü onlar yüzünden yeryüzü zorbalıkla doldu.Onlarla birlikte yeryüzünü de yok edeceğim. Kendine gofer ağacından bir gemi yap. Yeryüzüne tufan göndereceğim. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok edeceğim. Yeryüzündeki her canlı ölecek*"(Tevrat Yaradılış 6/13,14,17). Benzerlikler bununla da bitmez. Gılgamış'ta Utnapiştin, tufandan sonra karaya ayak basışında, kurban keser, tanrılar bu kurbanın başına toplanır ve Utnapiştim ile ailesine tanrı Enlil tarafından artık yok edilmeyecekleri söylenerek "uzakta ırmakların denize döküldüğü yerde oturmaları" vaad edilir. Öykünün bu bölümleri Tevrat'ta da neredeyse aynıdır. " *Nuh karısı oğulları ve gelinleriyle birlikte gemiden çıktı","Rabbe bir sunak yaptı. Orada bütün temiz sayılan hayvanlarla kuşlardan yakmalık sunular sundu", "Güzel kokudan hoşnut olan Rab içinden şöyle dedi 'İnsanlar yüzünden yeryüzünü bir daha lanetlemeyeceğim, şimdi yaptığım gibi bütün canlıları bir daha yok etmeyeceğim"," Tanrı Nuh'u ve oğullarını kutsayarak 'verimli olun, çoğalıp yeryüzünü doldurun'dedi"*(Tevrat Yaratılış 8/18,20,21 ve 9/1). Tevrat'ta Rabbin "*pişman olarak bir daha tufan yapmamaya karar vermesi*" ile, Gılgamış'ta tanrıça Ninurta'nın "*tufan yaratmış olmaktan pişmanlık duyması*"da öz itibari ile yine aynıdır.

İnciller, Nuh'un uzun yolculuktan sonra karaya çıkışında tanrı için yaptığı sunuyu kurban olarak değil şarap olarak niteler. Bu niteleme diğer tufan öykülerinde kullanılan malzemelerden her ne kadar bir farklılık taşısa da, Gılgamış'ın "yedi sungu küp" kültüründen gelme olduğu çok

[22] "The Gilgamesh Tablet 11", British Museum, (Registration number: K.3375)

açıktır. Sümer tufan öyküsünün benzerlerine, Babil, Asur ve Hititler ile Eski Yunan'da da rastlanılır. Destan Sümerler'den yola çıkarak, diğer çoğu medeniyet ve uygarlıkların kültürlerini de derinden etkiler. Bütün kültürlerde tufan hikâyeleri, öyküde geçen isim farklılıkları dışında üç aşağı beş yukarı aynen Gılgamış'ta olduğu gibidir. Kutsal inançlar daha önceki medeniyetlerin çok tanrıları ile dalga geçse de, Nuh'un gemisi aslında onların kültürel dalgalarına kapılarak günümüze kadar gelen mitolojik bir gemiden başka bir şey değildir. Tarihsel serüveni içerisinde öykünün uğradığı ilk liman Akadlar ve Babil, en son uğradığı limanlarda kutsal kitaplardır. Akadlar'da tufan miti "Akad Destanı", kahramanı da Atra Hasis'tir[23]. Babilliler'in tufan miti de kendilerine özgün bir şey olmayıp Sümerler'den gelmedir. Gılgamış'ın Utnapiştim'inin – Tevrat ve Kuran'ın da Nuh'unun – Babil mitindeki karşılığı Ziusudra'dır. Ziusudra'da tufanda dayanması için çok büyük bir gemi yapar ve yeryüzündeki tüm canlılardan birer çifti gemiye doldurarak onları tufandan korumaya çalışır[24]. Öykü tema olarak şöyledir. Tanrılar meclisi bir tufan yapmaya karar verir ve bu kararlarını da Ziusudra'ya bildirir. Ziusudra'dan bir gemi yapmasını ve neslinin devamı için bazı kişileri ve diğer canlıları gemiye almasını isterler. Babil tabletlerinin okunabilir bölümlerinde, tufanın bütün ülkeyi kaplaması ve yedi gün, yedi gece sular altında kalması anlatılmaktadır. Tufandan sonra Ziusudra 7 gün bekler ve dışarıya bir güvercin salar. Güvercin konacak bir yer bulamayarak geri döner. Ziusudra daha sonra bu defa da bir kırlangıç gönderir, fakat o da geri gelir. Son olarak uçurduğu kuzgun geri dönmeyince tufanın bittiğini anlar. Gemi Nisir dağına oturur ve hepsi dışarı çıkarlar Güneş tanrısı Utu değerli ışığını saçar, Ziusudra Utu'nun önünde yerlere kapanır, ona bir öküz ve koyun kurban eder. Metnin son dizelerinde Ziusudra'nın Gılgamış'taki gibi nasıl tanrılaştığı anlatılır. Ziusudra'ya tufan sonrası tanrısal bir yaşam ve ebedi soluk verilir. Sonra da güneşin doğduğu yer olan Dilmun'a gönderilir[25].

Tufan öyküsünün bir başka durak yeri de Mezopotamya medeniyetlerinden biri olan Asurlular'dır. Asur tufan miti, Asur tabletlerinde farklı isimler dışında Sümer tufan miti ile neredeyse aynıdır ve Sami bir dil olan Akadca ile yazılmıştır. Kahramanı da, Gılgamış'ın Utnapiştim'inin karşılığı olan Ziusudra'dır. Nippur'da ele geçirilen

---

[23] "Atra-Hasis" Babylonian Story of the Flood. W.G.Lamber&A.R.Millard "Atra Hasis", (British Museum), Tablet Number: 00032581001 Jeffrey H.Tigay," The Evolution of the Gilgamesh Epik", Atra Hasis, s.218

[24] Babylonian Tablets (Object Number B10673). Penn Museum Pennsylvania

[25] "Sumerian Mythology", Samuel Noah Kramer, Chapter IV, s.97, 98.

tabletlerde, tanrıların insanlara kızarak bir tufan yapmaya karar vermeleri anlatılmaktadır. Ziusudra'ya tufan olacağı tanrı Enki tarafından bir duvar arkasından bildirilir. "*Duvardan bir söz söyleyeceğim, sözümü tut! Kulak ver söyleyeceklerime! Bizden bir Tufan kült merkezlerini kaplayacak, insanlık yok olacak, Tanrılar meclisinin sözü karardır*"[26].

Öykünün dünyadaki turlamasına devam edecek olursak, konakladığı alanlardan birisi de Eski Yunan'dır. Tufan miti Fenikeliler aracılığıyla batıya taşınıp, Eski Yunan'a da intikal eder. Helen tufan mitinde Nuh'un karşılığı Deukalion'dur, tufan yapmaya karar veren de tanrı Zeus[27]. Zeus'ta giderek isyankâr hale gelen insanları bir tufanla yok etmeye karar verir. Tufandan yalnızca Prometheus'un oğlu Deukalion ile yeryüzünün ilk kadını olan Pandora' nın kızı Pyrrha kurtulur. Prometheus oğluna tufan olacağını haber vererek bir tekne yapmasını öğütler. Tufan 9 gün, 9 gece sürer ve tekne sonunda Parnassos dağına oturur. Tufan hikâyeleri batıya kayması dışında, doğuya da uzanır . Örneğin; Hint tufan efsanesinde Manu tek sağ kalan insandır. Manu'nun arkadaşı küçük balık onu tufana karşı uyarır. Balık, Manu'nun yaptığı gemiyi Himalaya dağlarına kadar çeker. Tufan bitince, Manu dağdan iner ve kestiği kurbanın kişileştirilmiş şekli olan İda ile insan neslini yeniden türetir[28]. Çin tufan mitinde de, bir çiftçi tarafından yakalanıp hapsedilmiş olan gök gürültüsü, hapisten kurtulunca tufan çıkarır. Tufandan önce de, kendisini hapisten kurtarmış olan çiftçinin çocukları Nü Wa ve Fu Xi'ye ağzından bir diş çıkartıp verir ve onu ekmelerini, ondan çıkacak olan su kabağına binerek tufandan kurtulmalarını öğütler. Tufan gerçekleşir, iki kardeş su kabağı sayesinde kurtulur ve kardeş olmalarına rağmen evlenip dünyayı doldururlar[29].

M. Ö. 2000 ile 3000 yılları arasında Sümer, Babil, Akad, Hitit ve Yunanlılarda seyir gösteren tufan hikâyeleri, M. Ö. 300 ve 500 yıllarına gelindiğinde en nihayeti monoteist bir nitelik kazanmaya başlar ve ilk defa Tevrat'ta yerini alır. Artık tufana karar verecek olan pagan tanrıları değil, Musevilerin Rabbidir. Karar Rabbe aittir de, lakin hikâye bir pagan mitidir! Yahudiler Babil sürgünü sırasında tanıştıkları bu öyküyü kaparak aynen kendi monoteist inançlarına taşırlar. "*Rab baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte. İnsanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı. 'Yarattığım insanları, hayvanları,*

---

[26] Eridu Genesis, "Eridu Flood Tablet", 2150 BC, Pennsylvania Museum

[27] "Old Greek Stories" James Baldwin. Blm: "The Flood"

[28] "Encyclopadia of Hindism" Sunil Sehgal, Code of Manu sh. 401

[29] "Chinese Mythology A to Z", Jeremy Roberts, FuXi, p. 45, 46
"Chinese Mythology An İntroduction", Anne Birrell, Flood Myth, p.81,82

sürüngenleri, kuşları yeryüzünden silip atacağım' dedi ' Çünkü onları yarattığıma pişman oldum'. Ama Nuh Rabbin gözünde lütuf buldu. (Tevrat Yaradılış 6/5'ten, 8'e). "*Kendine gofer ağacından bir gemi yap. İçini dışını zift'le, içeriye kamaralar yap. Gemiyi şöyle yapacaksın: Uzunluğu üç yüz, genişliği elli, yüksekliği otuz arşın olacak. Pencere de yap, boyu yukarıya doğru bir arşını bulsun. Kapıyı geminin yan tarafına koy. Alt, orta ve üst güverteler yap. Yeryüzüne tufan göndereceğim. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok edeceğim. Yeryüzündeki her canlı ölecek. Ama seninle bir antlaşma yapacağım. Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin. Sağ kalabilmeleri için her canlı türünden bir erkek, bir dişi olmak üzere birer çifti gemiye al.Çeşit çeşit kuşlar, hayvanlar, sürüngenler sağ kalmak için çifter çifter sana gelecekler. Yanına hem kendin, hem onlar için yenebilecek ne varsa al, ilerde yemek üzere depola.*"(Tevrat Yaradılış 6/14'ten 21'e).

Tevrat'ın gemi projesi ve yapımında kullanılan malzemelerle, Gılgamış'taki Utnapiştim'in gemisinin proje ve malzemeleri aynıdır. Örneğin, her iki geminin yapımında da malzeme olarak "*zift*" kullanılır. Zift'in Sümerlere ait bir malzeme olduğu dikkate alınacak olursa, Tevrat'ın ziftinin, dolayısı ile de tufan öyküsünün Sümerler'den aşırma olduğu sanırım çok daha iyi anlaşılır. Allah'tan, Kuran zifttten bahsetmemiştir de, öykü bu sayede bir parça olsun pagan mitinin etkisinden kurtulabilmiştir. Tevrat, Sümer mitleri hakkında daha uzman olduğu için, gemi ve tufana dair sunulması gereken ne varsa hepsini bir bir sayıp, sunmuştur. Sümer tanrıları mademki gemiye bütün hayvanlardan birer çift alınmasını buyurmuştur, o zaman Tevrat'ın Nuh'u da aynısını yapmalıdır. "*Yeryüzünde soyları tükenmesin diye, yanına temiz sayılan hayvanlardan erkek ve dişi olmak üzere yedişer çift, kirli sayılan hayvanlardan birer çift, kuşlardan yedişer çift al.*"(Tevrat Yaradılış 7/2,3), Sıra bu defa da tufanın kopma anındaki öykülerin çalınmasına gelir. "*Nuh altı yüz yaşındayken, o yılın ikinci ayının on yedinci günü enginlerin bütün kaynakları fışkırdı, göklerin kapakları açıldı. **Yeryüzüne kırk gün kırk gece yağmur yağdı***"(Tevrat Yaradılış 7/11,12). Gılgamış'ta tufan "altı gün yedi gece" sürer. Tevrat ise bu süreyi hikâyenin özüne sadık kalarak, kırk güne çıkarır. Gılgamış'ta geminin tufan sonrası oturduğu dağ Nissir'dir, Tevrat'ta ise Ağrı. "*Gemi yedinci ayın on yedinci günü Ararat Dağlarına oturdu.*"(Tevrat Yaradılış 8/4). Benzerlikler dur durak bilmez. Durduk yere yapılan gemiyle insanların dalga geçmesinden tutun da, karayı bulmak için bir kuş yollanmasına, karaya ayak basıldığında tanrılara sunu sunmaktan, yeni bir insan nesli türemesine kadar sayısız benzerlik alır başını gider.

Eski Ahidin Mezopotamya mitlerinden aşırma tufan öyküsü sonradan Yeni Ahide, yani İncil'e de taşınır. Yalnız İncil tufan'a çok fazla itibar etmemiş olacak ki, ona sayfaları arasında pek yer ayırmamıştır. Kuran'ın tufan öyküsü bu nedenle İnciller'den çok Tevrat'a yakın durur. Öykü Kuran'a Tevrat üzerinden bulaşmıştır. Kuran Tevrat'ın tufan öyküsünü hem sığlaştırmış hem de İslamlaştırmıştır. Örneğin; tufan sonrası diğer inançlarda görülen içki eylemine Kuran'da rastlanılmaz, zira İslamiyette içki haramdır. Bunun dışında ise arada var olan farklar, sadece kopya çeken birinin kopya çektiğinin anlaşılmaması için yazısını biraz değiştirmiş olması kadarı ile bir farklılıktır.

Tufana Kuran'da Nuh, Ankebut, Hud, Meryem ve Şuara Sûrelerinde rastlanılır. Rastlanılan surelerden bir diğeri de Mü'minun Sûresidir. "*Nuh'a şöyle vahyettik,'Gözlerimizin önünde ve vahyimize uygun olarak gemiyi yap. Ailenle birlikte* ***her türden canlıdan iki çifti gemiye sok****. Zulmedenler hakkında bana bir şey söyleme, çünkü onlar mutlaka boğulacaktır*"(Mü'minun 27, 29). "*Nuh gemiyi yaparken kavminden ileri gelenler ona her uğradıklarında alay ettiler. Dedi ki, 'Eğer bizimle alay ediyorsanız, iyi bilin ki, siz nasıl alay ettiyseniz biz de sizinle alay edeceğiz. 'Nihayet emrimiz gelip sular kaynayınca Nuh'a dedik: 'Her cinsten birer çifti ve aleyhine hüküm verilmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri gemiye yükle. Pek az kimse onunla birlikte iman etmişti. Nuh dedi ki, 'gemiye binin, onun yüzüp gitmesi de, durması da Allah'ın izniyledir. Gemi dağlar gibi dalgalar arasında onlarla birlikte yüzüp gidiyordu. Nuh gemiden uzakta bulunan oğluna 'Oğlum bizimle beraber bin, kafirlerle beraber olma' diye seslendi. Oğlu 'beni sudan koruyacak bir dağa sığınacağım dedi. Nuh, 'bu gün Allah'tan başka koruyucu yoktur' dedi. Aralarına dalga girdi. Oğlu da boğulanlara karıştı.* ***'Ey yer, suyu yut, ey gök sen de suyu tut!'*** *denildi. Su çekilip azaldı, iş bitti,* ***gemi Cudi'ye oturdu***"(Hud 38,40,41,42,43, 44)

Kuran'da tufanın başlangıcı ile bitişi arasında belli bir uyum ve ahenk yoktur. Tufanın başlaması ile bitmesi bir olur. Arada ne uzunca deniz serüvenleri vardır ne de kuşların gidip karayı bulmaya çalışması. Bunun nedeni büyük ihtimalle Kuran'ın tufan öykülerini tam bilmiyor olmasıdır. Bu nedenle tufana dair bilgileri ne yazık ki Kuran'dan pek bulup öğrenemiyoruz. Öğrenebildiğimiz yegâne kaynak, Tevrat'tır. Tevrat Kuran'ın yapamadığını yapar ve öyküyü detaylarına kadar anlatır. Hem de öyle bir anlatır ki, Nuh'un soyunu dahi tüm kütük bilgileri ile tek tek sayıp, sıralar. Tekvin'den öğrenebildiğimiz kadarıyla, Nuh'un üç oğlundan üç temel ırk meydana gelir. Bunlardan biri Sami ırkının atası olacak olan Shem'dır. Sam'ın oğulları da Elam, Asshur, Arpachsad, Lud

ve Aram'dır. İkinci oğlu Hami ırkının atası olan Ham'dır. Ham'ın oğulları da Cush, Mizraim, Put ve Canaan'dır. Diğer oğlu Japheth'e gelince, o da Yafesi ırkının atasıdır ve oğulları da Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshech ve Tiras'tır[30]. Kuran kendisine yakın tarihlerdeki kavimleri "*Semud kavmi ve Salih*", ya da "*Ad kavmi ve Hud*" olarak isimlerine kadar saymasını bilmiş, fakat tufan gibi tüm insanlığı ilgilendiren önemli bir konuda Nuh ve evlatlarına dair herhangi bir bilgi sunamayıp, sadece "*Nuh'un büyük ve küçük oğlu*" veya "*hanımı*" gibi belirsizlik sıfatlarını kullanmıştır.

Bütün teolojilerde tufan öyküsü klişeleşmiş ve genetikleşmiş gibidir. Öykülerin hepsinde de tanrı, ya da tanrıların insanoğluna kızarak dünyayı ve yaşamı "suya" dayanan bir eylemle kökten bir yok etme planı vardır. Tufan öyküsünün zamanında yaşanmış "sel" ya da olağanüstü su taşkınları gibi birtakım doğal afetlerle herhangi bir ilgisi var mıdır bunu bugünden pek bilemiyoruz ama, öykünün bütün ulus ve inançlar tarafından ortak kabul gördüğü kesin. Geçmişte yaşanmış bazı felaketler, o zamanki insan neslinin doğa karşısındaki bilgisizlik ve cehaleti yüzünden aşırı abartılarak, nesilden nesile geçip zamanla bir mit haline gelmişte olabilir. Nitekim Muazzez İlmiye Çığ'da zaten buna benzer bir iddiada bulunmaktadır. Çığ tufanın Orta Asya'dan başlamış olma ihtimali üzerinde durmaktadır. İddiasına göre, geçmişte Orta Asya'da buzulların erimesi neticesinde muazzam su taşkınları yaşanmış, Aral gölü Hazarla birleşmiş ve doğuya kadar her yer sular altında kalmış olabilir. Bu ihtimallerden yola çıkan Çığ, Sümerlerin bu doğal felaketler neticesinde Mezopotamya'ya gelip yerleşmiş olabileceklerini ve M.Ö. 10 ila 12 bin yılları arasında gerçekleşmiş olan bu felaketi de atalarından duyarak M.Ö. 2000 yıllarında Gılgamış destanına eklemiş olabileceklerini iddia etmektedir. Aral Gölü kenarında adı "gemi yapılan yer" olarak bilinen bir yerde Nuh'a benzer birinin yaşamış olduğu da iddialar arasındadır. Rivayete göre bu kişi güya bir gemi yapmış ve tufan kopunca da gemiye binerek Kafkasya üzerinden Cudi dağına gelip orada yaşamaya başlamıştır. Lakin tufan üzerine ne iddia edilirse edilsin, gerçek olan bir şey varsa o da, gerek tarihsel olarak gerekse de ilahiyat mantığı açısından tufan öyküsünün kesinlikle kutsal inançlara ve onların tanrısına ait olamayacağıdır. Çok eskilere uzanan iddialar kanıt ve bilgi eksikliği gibi birtakım nedenlerle belki tam olarak ispatlanamayabilir, ama ispatı istenen vakaların ilahiyat mantığına ne derece denk düşüp düşmediğinin ispatlanması hiçte zor değildir. Örneğin; tanrının şu tufan kararını ele

[30] Eski Ahid, Genesis, 5/32, 9/18-29 "Nuh oğulları", 10/1-32 "Nuh Oğullarının Soyu"

alalım. Yere göğe hükmetmesini bilen tanrının gök katlarında canımı sıkılmıştır ki, keresteleri, ziftleri, gemisi ve akıl almaz bir şekilde gemiye doldurduğu tüm canlıları ile bir tufan senaryosu kurgulamış olsun? Dünyamızın tüm canlılarını, üstelikte haklı haksız diye ayırmaksızın toptan yok etmek Allah gibi ulvi bir varlığa acaba ne derece yakışmaktadır, mantığınızı bir kurcalayın bakalım?

Aşırı abartılı ve son derece mantıksız hikâyeler Sümerlerin Gılgamış gibi destanlarına elbette ki yakışır, çünkü bunlar değilmi ki eninde sonunda sadece birer mit ve efsanedir. Mit ve efsaneler gerçek olmayan abartılı birtakım rivayet ya da anlatımlara dayanırlar. Allah'tan geldiği iddia edilen ilahiyat ise efsane olmamalıdır, tam tersi olabildiğince mantıklı ve ikna edici olmak zorundadır. Bırakın Gılgamış'ın Utnapiştim'i o destanımsı gemisi ile istediği yere kadar gitsin, fakat siz gitmeyin. Çünkü, Allah'a bu tür hayalet gemilerle gidilmez, ancak akıl ve mantığınızın kumanda ettiği gerçek gemilerle gidilir. Binmemiz gereken geminin hangisi olduğunu ayırt edebilmek için de mutlaka gerçeklerle yüzleşmek gerekir. O zaman gelin bunlarla yüzleşelim ve tufan ve gemi üzerine iddiaların ne kadar doğru olabileceğini tek tek irdeleyelim.

Örneğin; bazı insanların günahlarından ötürü bir tufan yaratılmış, lakin bu tufandan, günahla hiçbir ilgisi olmayan tüm insan ve canlılar da nasibini almıştır. Her şeyin çok iyi planlayıcısı olduğu iddia edilen tanrı, nasıl olurda yeryüzünün günahsız canlılarına dokunmadan bir tufan yaratmasını bilemez? Ama tanrının bunu bilememesi dışında, tufandan her canlının etkilenmediği de kesin. Örneğin; kuşlar ve balıklar. Kuşların ve balıkların tufandan nasıl etkilendiklerini anlayabilmek çok zor, zira bildiğiniz gibi kuşlar havada uçabilen, balıklar da suda yaşayabilen canlılardır. Nuh'un gemisi eminim sayısız kuş sürülerine bir hayli ev sahipliği yapmıştır! Kuşlar uçan varlıklar oldukları için gemiye sığınmasına sığınmışlardır da, lakin uçmasını bilemeyen nice masum canlı maalesef gemide kendilerine bir yer bulamamışlardır. Nuh son anda kâfir "*oğluna seslenerek, gemiye bin*" demesini bilmiştir de, neden bu çağrısını yeryüzünde mümin kalmasını becerebilmiş birkaç kişiye daha yinelememiştir? Yoksa kayırmacılık ilahiyatta da mı işliyor? İşlediği kesin ki, yeryüzünde onca iman sahibi dururken, Nuh çağrısını bir tek kâfir oğluna yapabilmiştir!

Tufan öyküsünün doğruluğuna, tufanın meydana geldiği iddia edilen tarihler itibariyle de inanabilmek zaten pek mümkün değildir. Neden mi? Çünkü Tevrat'ın tufana işaret ettiği tarihlerde, başta Mezopotamya olmak üzere dünyanın birçok yöresinde sayısız insan ve canlı toplulukları yaşamaktadır da onun için! Bu durumda, yeryüzünde kalmış son insan

ırkı ve canlılarını taşıyan Nuh'un gemisini Cudi ya da Ararat Dağı'nda inanıyorum ki sayısız insan ve hayvan toplulukları karşılamıştır! Nuh buna herhalde hem bir hayli şaşırmış, hem de üzülmüştür. Üzülmüştür, zira onca hayvanı boş yere taşımıştır. Karşılama töreninde biz Türkler'de dâhil olmak üzere olmayan kimse yoktur. Çinliler, Hintliler, Yunanlılar, Eskimolar ve hatta Kangurular! Törende yer alan bütün bu insan ve hayvan topluluklarının sadece Nuh'un gemisinden türemiş olabileceğini iddia etmek, tarihten hiçbir şey anlamamak demektir. Ayrıca, Çin, Hint ya da Türkler gibi kavimler Nuh'un soyundan geldiklerini bilmiyorlar mıydı ki, yazılı tarihlerinde Nuh ve tufana dair bir şeyden söz etmediler?

Aklımızın alamayacağı ne kadar şey varsa hepsini Nuh'un gemisi ve tufan hikâyesi içerisinde bulabilmek mümkün. Örneğin bunlardan biri, ne kadar büyük yapılmış olursa olsun onca hayvanın o gemiye nasıl sığabildikleri ve birbirlerini yemeden durabildikleridir. Karaya ayak bastıktan sonra hayvanların dünyaya dağılımı da tam bir muammadır. Kutup ayısı hadi diyelim bağlaşık kıtalar nedeniyle kuzey ve güney kutbuna kadar gidebilmiştir. İyi de, o zamanlar uçak gibi ulaşım araçları da henüz ortada olmadığına göre, anakonda yılanı nasıl olup da Latin Amerikaya gidebilmiştir? Vazgeçtik bunlardan, dünyanın dört bir bucağından Çinliler gibi birbirinden çok farklı ırkların bir tek Nuh soyundan türemiş olduklarını kabul edebilmekte çok zordur. İlahiyatçılar yoksa bunu durmadan yadsıdıkları halde Darwin'in evrim teorisine vurarak mı açıklayacaklar? Hani evrim yoktu, her şey yaratıldığı ve çıktığı gibi hiç değişmeden günümüze kadar gelebilmişti? Kutsal kitaplar Adem'den türeme tek bir insan ırkından bahsetmesine rağmen, yeryüzünde şayet o kadar insan ırkı ortaya çıkabilmişse, bunu Darwin'in evrim teorisine vurmadan açıklayabilmekte zaten asla mümkün değildir. Mümkün olmayan bir başka şeyde, Nuh'un şu meşhur 1000 yıllık yaşam süresidir. O zamanlar tıp çok mu ilerlemiştir ki Nuh 1000 yıl gibi akıl almaz bir süre yaşayabilme şansına erişebilmiştir? Aman ha, sakın "Allah istedi mi her şey olur" demeyin. İlahiyatçıların şu ucuz ve de usturupsuz yanıtlarınızdan da bıkıp usandık zaten. Yalnız bir tek şeyi çok merak ediyorum. İnsanoğlunun ömrünü mademki tanrı tayin etmekte, onca müminin hastane kapılarında o zaman işi ne? Öyle ya, hastane kapılarını aşındıracağına çekilirsin bir kenara ve Allah'ın senin için takdir etmiş olduğu ömrün dolmasını beklersin olur biter. Bu belki bir yıldır belki de bin yıl. Bu ömrü uzatıp kısaltmak size mi düştü? Ama yo, can söz konusu oldu mu müminlerde ne Nuh'un yaşından eser kalır ne de takdir-i ilahi ömürden! E, ne de olsa can tatlıdır!

Tufan vakasının gerçek olup olmadığına şimdi bir de Kuran'ın helak

yasaları açısından bir göz atalım. Zira, Kuran'ın helak hükümleri ile tufan vakası da aralarında örtüşüp çakışmamaktadır. Tevrat tufanı tüm yerkürede gerçekleşmiş nesnel bir vaka olarak kabul eder. Keza İnciller'de öyle. Tevrat ve İnciller'in tufanı tüm yeryüzünü helak etmiştir. Kuran'ın tufanı ise belirsizdir. Kuran tufanın genel mi yoksa yerel mi gerçekleştiği hususunda tam bir karara varamamıştır. Bunun nedeni Kuran'ın kendi İslami yerel helak hükümleri ile, Tevrat'ın nesnel tufan bilgileri arasında sıkışıp kalmış olmasıdır. Kuran Tevrat'ın tufan öyküsüne sahip çıkmış, lakin sahip çıkmış olduğu o öykünün niteliği kendi İslami helak hükümleri ile çakışmamıştır. Çakışmadığı için de netice de ortaya bir yığın itilaflı tufan ayetleri çıkmıştır. Kuran "*Biz sadece söz dinlemeyen ve yoldan şaşmış kavimleri yok etmişizdir*" diyerek yalnızca yerel ve lokal helak vakalarına hükmeder. Mantıkende olması gereken zaten bu değimlidir? Çünkü, tek bir kavmin günahlarından ötürü haklı, haksız diye ayırmaksızın bütün bir insan nesli ve diğer canlılar neden yok edilsin ki? Bu mantıkla bakıldığında, Kuran'ın helak ilkesinin, diğer inançların topyekûn imhaya dayanan helak hükümlerinden çok daha adil olduğunu söylemek hiç yanlış olmaz. Kuran'da toplu helak vakalarının anlatıldığı hikâyeler ekseriyetle Tevrat'tan gelmektedir. Tevrat kaynaklı toplu helak vakaları dışında ise Kuran hep kendi İslami çizgisini takip eder ve her bir kavmi ayrı ayrı cezalandırıp, helak eder. Ancak tufan öyküsüne gelindiğinde Kuran'ın helak hükümleri biraz askıya alınmıştır. Öykü de tufan bir yandan yerel bir vaka gibi anlatılır, diğer yandan da Tevrat'a uyulması nedeni ile tüm bir arzı küreye taşınır. İslamiyet'in öz ayetlerinde tufanın gerçekleşme biçimi nesnel değil, yereldir ve tufan da sadece belli bir kavmi, yani Nuh kavmini yok etmiştir. Bunu anlamanız için Mümin'un Suresine bir göz atmanız yeterlidir.

İlahiyatçılar da zaten Kuran'da tufan üzerinden ortaya çıkan bu ikilemin farkında olduklarından tufanı Tevrat nesnelliğinden uzaklaştırarak devamlı yerel bir niteliğe çekmeye çalışırlar. Ancak ne yapılırsa yapılsın, Kuran'da tufanın Tevrat izleri ve niteliğini ortadan kaldırabilmek asla mümkün değildir. Çünkü Kuran, Tevrat öykülerine sahip çıkmış olmakla tufanın genel niteliğine ister istemez işaret etmek zorunda kalmıştır. "*Ey yeryüzü! Yut suyunu. Ey gök! Tut suyunu*"(Hud. 44) denmiş olması da zaten bunun bir kanıtıdır. Allah'ın "*Yeryüzünün bütün canlılarından birer çifti gemiye al*" emride bunun yine bir başka kanıtıdır. Yani, Kuran'ın tufanı şayet yerel bir vaka olsaydı, yeryüzünün bütün canlılarından birer çift neden gemiye alınsın ki?

Tanrıdan geldiği iddia edilen öykülerin patent hakkının da mutlaka o

tanrıya ait olması gerekir. Bu kriter dikkate alındığında, tufan öyküsünün İslamiyet'in Allah'ına ait olduğunu söyleyebilmek çok zordur, çünkü öykü kutsal inançlardan çok önceleri başka medeniyetler tarafından kendi teolojilerinde defalarca işlenmiş bir konudur. Kutsal inançlara ise sadece, herkes tarafından çok iyi bilinen bu hikâyeyi alıp kutsayarak posasını çıkartmak kalmıştır. Bu nedenle, Allah'ın Muhammed'e "*Bunlar sana vahyettiğimiz gaybi bilinmeyen haberlerdir. Bundan önce onları ne sen biliyordun ne de kavmin*"(Hud 49) demiş olmasının da bir anlamı yoktur, zira tufan hikâyeleri, Hz. Muhammed doğmadan binlerce yıl önce Araplar arasında zaten çok iyi bilinmekteydi!

Tufan öyküsünün, çok daha önceki pagan geleneklerden gelme olduğu "7" rakamından da anlaşılmaktadır. "7" Mezopotamya teolojilerinde kutsal bir rakamdır ve bu rakamın kutsiyeti aynen kutsal inançlara da geçmiştir. Örneğin; Tevrat'ta "*Gemi **yedinci ayın on yedinci** günü Ararart (Ağrı) Dağı'na oturmuştur.*"(Tevrat Yaradılış 8/4), Sümerler'de de "fırtına ve tufan, **altı gün, yedi gece**" sürmüştür. Nuh'ta Utnapiştim'de aralarında sanki anlaşmışlar gibi "Geminin alt ve üst güvertelerini **yedi bölüme**" ayırmışlardır. Sümerlerde 7 rakamı sadece tufan öyküsünde de geçmez, daha pek çok hikâyede de karşımıza çıkar. Örneğin; Uruk kentini ve dünyayı "***yedi bilge** kurmuştur.*". Yine "*Uruk kentinin **yedi sürgülü kapısı** ve **yedi Kavuz yılları**"* vardır. Gılgamış'la Engidu'nun öldürdükleri gökyüzü boğası'nın boynuzları "***yedi kova** yağ alır*", Engidu öldüğünde Gılgamış arkadaşı "*Engidu' nun cesedini **7 gün** bekletir* ". 7 Rakamına verilen kutsal değer, Sümerler'den aynen Tevrat'a da geçer. "*Yedinci **güne gelindiğinde** tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. O gün dinlendi.**Yedinci günü kutsadı.** Onu kutsal bir gün olarak belirledi*"(Tevrat Yaradılış 2/2,3)) gibi. Yahudiler zaten bu nedenledir ki tanrının istirahata çekilmiş olduğu 7. günde asla bacak bacak üstüne atmazlar. Kutsal metinlerde, ezoterik yazılarda ve efsanelerde de 7 rakamı muhtelif şekillerde defalarca işlenmiştir. Bunların hepsinin dökümünü burada sunmak sayfalar alır. Sümerlerin bu kutsal yedi rakamı geleneği, Tevrat'a geçtiği kadar, Tevrat'ı sahiplenmesi nedeniyle aynen Kuran'a da geçer. Kuran'da da Allah "*altı gün çalışma*" dan sonra "yedinci gün de yedi kat gökler de dinlenmeye çekilir. "*Rabbiniz o Allah'tır ki, gökleri ve yeri **altı günde yaratmış**, sonra da **yedinci günde** arşta istivaya* (dinlenmeye) *çekilmiştir.*"(Araf 54)).

Gelelim şimdi de geminin akıbetine. Gemi acaba Tevrat'ın Ararat'ına mı, yoksa Kuran'ın Cudi dağına mı oturmuştur? Kutsal kitaplar geminin "***yeryüzünün en yüksek tepesine** oturduğu*" na işaret eder. Hâlbuki ne Ağrı ne de Cudi o zamanlar dahi yeryüzünün en yüksek dağları

değillerdir. Cudi Dağı 2114, Ağrı'da 5137 metre yüksekliğindedir. İlahiyatçılar bu yükseklikler in bugüne bakılarak baz alınamayacağını iddia edebilirler, lakin hiç heveslenilmesin, zira jeolojik bulgular tufana denk gelen tarihlerde dağ yapılarında önemli bir değişim yaşanmadığını ispatlamaktadır. Aradan geçen 6000 yıl gibi bir süre zarfında yeryüzünün jeofizik yapısında önemli bir değişiklik yaşanmadığına göre, her iki dağın da bu rakımları ile kutsal kitaplarda yazan "*yeryüzünün en yüksek dağı*" olma şerefine nail olabilme şansları maalesef yoktur. Bu şerefe layık olabilecek yegâne dağ o zamanlarda da olsa olsa 8848 metre yüksekliği ile ancak Himalaya dağı olabilir. Himalayalar gibi daha şanlı ve yüksek dağ silsileleri dururken, kutsal kitaplarda Ağrı ve Cudi gibi güdük dağ adlarının geçiyor olması hem bir coğrafya cehaletidir hem de tufan hadisesinin gerçek olmadığının bir kanıtıdır.

Mesele eğer ki teolojik verilere dayanılarak geminin nereye oturduğunun ispat edilmesi ise, akla en yatkın yer yine de Cudi'dir. Neden mi? Çünkü Asur tabletlerinde Cudi'nin adı geçmektedir de onun için! Cudi'de geminin kendisine değil, ama Asurlular tarafından çivi yazısı ile yazılmış öyküsüne rastlanılmıştır. Asurluların M. Ö. 2000 yıllarında Cudi'yi de içine alan bir coğrafyada varlık göstermiş oldukları şayet dikkate alınacak olursa, Sümerler'in gemisinin Asurlular üzerinden seyrederek Cudiye oturmuş olma ihtimali teolojik kriterler açısından daha yüksektir. Nitekim ortada bu ihtimali yüksek kılan daha başka kanıtlarda bulunmaktadır. Örneğin; Suriyeli Hristiyan Süryanilerin İncil'i sayılan Pershitta'da da geminin karaya oturduğu yer olarak "Quardu" yani "Cudi Dağı" gösterilmektedir. Kuran'ın Ortadoğu menşeli Hristiyan kaynaklarından ve İnciller'inden de yararlanmış olması, Cudi'nin Kuran'a bu kaynaklar üzerinden girmiş olma ihtimalini bir hayli arttırmaktadır Bu ihtimali destekleyen bir başka kanıt, Samirilerin kabul ettiği Tevrat'ta geminin oturduğu yer olarak yine "Cudi" adının geçiyor olmasıdır. Yahudilerin Babil sürgünü dönüşünde Aramice yazılmış olan Onkelos, Neofiti ve Jonatan adlı üç targum metinlerinde de geminin oturma yeri yine Quardu, yani Cudi olarak gösterilmektedir. Mezopotamya öykülerine yakın olan her kaynak, aralarında sanki anlaşmışlar gibi, geminin oturma güzergâhını devamlı Quardu, yani Cudi olarak sunmaktadır. Bu kadar mutabakattan sonra Kuran'ın da Cudi'den başka herhangi bir dağı gösterebilmesi herhalde söz konusu olamazdı. Bütün telojik tarihi referanslar şunu kanıtlıyor ki, ilahiyatın efsane gemisinin oturduğu tek bir yer vardır, o da Asurluların "Nippur" ya da "Quardu" olarak takdim ettiği Cudi Dağı. M. Ö. 700 yıllarında yaşamış olan Asur kralı Semacherib'de, Cudi Dağı eteklerinde tufan hikâyesini temsil eden pek çok rölyef

yaptırmıştır.

Tufan türü öyküler, pagan medeniyetler tarafından ekseriyetle birer edebi eser olarak işlenmişken, kutsal inançlarda ise kutsanıp birer tanrı vahyi haline getirilmiştir. Yani, Mezopotamya medeniyetlerinin sıradan öyküleri kutsal inançların birer realitesi olup çıkmıştır. Masallardaki mantıksızlık, saçmalık ya da abartılar anlayışla karşılanabilir, lâkin aynı masalları gerçekliğin ta kendisi olarak kabullenmek hiç de normal bir şey değildir. Gılgamış'ın gökyüzü boğasını öldürmesinin bir masal olduğunu bütün Sümerler herhalde biliyordu. Bunun gibi yeryüzünü kaplayan bir tufanın mümkün olamayacağını da, çünkü elimize geçen tabletlerden, bütün bunların Mezopotamya uygarlıkları tarafından sadece birer mit ve efsane olarak kabul gördüğü anlaşılmaktadır. Bu mitlerin zamanla o medeniyetlerin yokolma süreçlerine bağlı olarak silinip gitmiş olmaları da zaten bunun bir kanıtı değil midir? Mezopotamya insanının bile itibar etmemiş olduğu bu hikâyelere, günümüz modern insanının hâlâ itibar ediyor olması son derece düşündürücüdür. Hikâyelerinin binlerce yıl sonra misliyle itibar görmüş olduğunu bilselerdi, Mezopotamya insanları acaba ne düşünürlerdi doğrusu çok merak ediyorum.

Ancak bir masalda bir insan Nuh gibi 1000 yıl yaşayabilir ya da onca hayvan daracık ve havasız bir gemide aylarca seyahat edebilir, çünkü masallarda mantık yoktur. Peki ya ilahiyatta? İşte soru bu olunca, günümüzde bir Mezopotamya insanının gösterebildiği kadar bile olgunluk gösterilmez. Mezopotamya sandıkları açılmış, sandık onlara bırakılıp içindeki çeyizler olduğu gibi ilahiyatın depolarına taşınmıştır. Ama taşırken de bir kere bile olsun, bu çeyizlerin Allah gibi ulvi bir varlığa ne derece yakışıp yakışmadığına bakılmamıştır. Hâlbuki Allah durmadan "*Kendisine layık olmayan şeylerin yakıştırılmaması*" yönünde çağrılar yapmaktadır. Şahsen ben de, şayet varsa her şeye hükmettiği iddia edilen bir tanrının bizlerden bu derece çocuksu devşirme hikâyelere itibar etmemizi istemiş olabileceğine hiç mi hiç ihtimal vermiyorum. Bize bahşetmiş olduğu aklı kullanarak bu saçmalıkları reddetmemizden dolayı bizi yargılayabileceğine de. İyisi mi, gelin siz de aklınızı kullanarak bu saçmalıkları reddedin de, masal tarafını da çocuklarınıza bırakın. Zira tufan öykülerinden olsa olsa ancak çok iyi bir çocuk masalı olur da, başkaca da hiçbir şey olmaz.

KURAN'IN BİR BAŞKA MİTOLOJİK ÖYKÜSÜ; MUSA VE MUCİZELERİ

Musa öyküsü kutsal kitapların kaynağını yine Mezopotamya mitlerinden almış olduğu en önemli ve dikkat çekici konulardan birisidir. Kuran'ın neredeyse dörtte biri Musa ve onunla bağıntılı konulara ayrılmıştır. Tevrat Eski Ahidin "Mısır'dan çıkış", "Leviler", "Çölde sayım" ve "Yasalar" gibi bölümleri de tamamen Musa ve hikâyelerini içermektedir. İbranilerin sayısının Mısır'da zamanla artmasına bağlı olarak Firavunların gözünde tehlike olarak görülmeleri ve bunun önüne geçmek için bütün erkek İbrani çocuklarının öldürülmesine karar verilmesi ile başlayan bir öykünün zamanla bir mit olmaktan çıkarak, bütün kutsal inançların bir Tanrı vahyi haline gelebileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Lakin ne kadar vahiy olarak sunulsada, öykünün mitolojik karakteri yine de kendini belli etmektedir. Öykünün daha başlangıcı, yani nehre salınma hikâyesi dahi kesif bir Babil miti kokmaktadır.

Nedir hikâye? Musa doğar ve bir sepet içinde nehre salınır. Onu nehirden bir Firavun kızı bulup çıkarır ve büyütür. Yalnız ilahi reankarnasyondan mıdır bilinmez, Musa bu olayı kendisinden 1800 yıl önce Babil'de sanki bir kez daha yaşamış gibidir. M. Ö. 2800 yıllarında Babil kralı Sargon'da hayat hikâyesini anlatırken aynı öyküyü yineler. "*Ben Agade kralı büyük Sargon. Babamı bilmiyorum. Annem Vestal'di. Annem hamileyken beni gizlice doğurdu ve sazdan bir sepetin içine koyup nehre saldı. Nehir beni sürükledi sonra sucu Akki beni sudan çekip aldı ve kendi oğlu gibi beni büyüttü. Bahçıvan iken İştar bana aşık oldu. Onla evlenip kral oldum*"[31]. Babil mitlerini çalmakla nam salmış olan Yahudiler, Kral Sargon'un Fırat nehrine salınan sandığını "sucu Akhi" aracılığıyla tanrıça İştar'ın eline ulaşmadan nehirden bulup çıkarmış ve Nil nehrine salarak Firavunun kızına ulaştırıp başlı başına bir Musa öyküsü yapıp çıkmışlardır.

Kısacası, Sargon'un sepet içinde nehre salınım öyküsü Musa öyküsüne dönüşmüş olarak aynen Tevrat'ta geçer. Kuran ise, hem sepeti sandık yapmış hem de nehri deniz sanıp Musa'yı yanlışlıkla denize salmıştır; "*Onu **sandığın** içine koy ve **denize bırak** ki, deniz onu kıyıya atsın da kendisini, hem bana düşman, hem de ona düşman olan birisi*

---

[31] Assriyan Tablet's, British Museum London, CDLI no: P365306, CT 13, pl.42, K 03401, Accession no: K 03401+Sm 2118, Cataogue source: 20070309 cdliadmin_issa
"Moses And Monotheism", Sigmund Freud, Part. 1, Moses an Egyptian, sh.17.
"Library of Ashurbanibal, Sir Henry Rawlinson çevirisi. Bauer 95.

alsın."(Taha 39). Ancak her ne şekilde salınmış olursa olsun, Musa öyküsünün kutsal inançlardan asırlarca önce, Ortadoğu'da varlık göstermiş olan Mezopotamya medeniyetleri ve onların mitlerinden aşırılmış olduğu çok açık. Babilliler'in Sargon miti Tevrat'tan 1000, Kuran'dan da neredeyse 3000 yıl öncedir. Farklı tarihsel zamanlarda işlenmiş olan öykünün anlatıları aynı, nedenleri aynı, suya bırakılma ve bırakılan sepetin birileri tarafından bulunarak sudan çıkarılması da yine aynıdır. Ayrıca her iki öyküde de, sepet ya da sandığa konulan bebeğin hatırı sayılır birileri tarafından bulunarak büyütülmesi, yetiştirilmesi ve sonuçta da kral olup çıkması vardır. Arada yer değiştiren sadece Musa'yı bulan prenses ile, Sargon ile evlenen İştar'dır. Öykünün birinde bebek büyüyüp Kral Sargon olur, diğerinde ise Musa. Reankarnasyon konusunda şayet şüphesi olanlar varsa, bu benzerliğe bakarak şüphelerinden rahatlıkla arınabilirler! Allah insanı belki iki defa yaşatmamıştır, ancak görünen o ki aynı olayı ikinci kez pekala tekrarlatabilmiştir. İşin ilginç yanı, Musa hikâyeleri tarihte defalarca tekrarlanıp dururken, bundan bir tek Hz. Muhammed'in haberdar olmayışıdır! "*Ey Muhammed! Mûsâ'ya o emri verdiğimiz zaman sen* (vadinin) *batı tarafında değildin.* (O olayı) *görenlerden de değildin*"(Kasas 44). Hâlbuki, ayetler bu bilgileri gaybdan gelme bilgiler olarak tanıtırken, Musa hikayesi Ortadoğu'da yaygın olarak zaten bilinmektedir. Bilinmiş olmalı ki, Kasas Sûresi 48. ayetinde kâfirler Hz. Muhammed'i kastederek "*Mûsâ'ya verilen mucizelerin benzeri niçin buna da verilmedi*" diyebilmektedir!

Kuran'ın diğer öykülerde olduğu gibi, Musa öyküsünde de vermediği açık kalmamıştır. Bu açıklardan birisine de Kızıldenizin yarılma hadisesine temas eden ayetlerde rastlıyoruz. Başlarında Musa'nın olduğu Yahudiler Mısır'dan kovulmuş ve Kızıldeniz kıyılarına kadar gelmişlerdir. Firavun'un ordusu da peşlerine takılmış ve onları Kızıldeniz kıyılarında sıkıştırmıştır. Yahudiler kaçacak yer bulamaz. Lakin tam bu sırada, Musa elindeki asasını denize şöyle bir dokundurur ve deniz ikiye yarılır. Yarılan denizin ortasından Yahudiler Kızıldeniz'in öbür yakasına geçmeye başlar. Aynı yerden Firavunun ordusu da geçmek ister, lakin denizin kapanmasıyla boğulup gitmeleri bir olur. Hikâye kısaca ve kabaca işte böyledir. Buraya kadar her şey tamam gibi görünüyor. Ama ne yazık ki öyle değil, zira; Kuran denizin kapanma hadisesine değinirken Firavun'un akıbeti hususunda birbirinden farklı iki değişik hüküm buyurur. Birinci hükümde, herkes Firavun'un boğulup, gittiğini zannederken, aslında onun ölmediği anlaşılır. Çünkü; Allah Firavun'u daha sonraki nesillere ibret olması için (!) kurtarmıştır. "*İsrailoğullarını*

denizden geçirdik. Firavun da, askerleriyle birlikte zulmetmek için onların peşine düştü. ***Firavun tam boğulmak üzere iken,*** *'İsrailoğulları'nın iman ettiğinden başka hiçbir ilah olmadığına inandım. Ben de artık Müslümanlardanım" dedi.'. 'Şimdi mi? Oysa daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun.",* ***"Biz de bugün bedenini, arkandan geleceklere ibret olması için, kurtaracağız"***(Yunus 90,91,92). Ancak tam böyle derken Kuran'ın bir başka ayetinde bir de bakıyoruz ki Firavun meğerse kurtarılmamış, denizi geçerken öldürülmüş! *"Kârûn'u,* ***Firavun'u*** *ve Hâmân' ı helak ettik."*(Ankebut 39). Allah'a ait olduğu iddia edilen bir kitapta, aynı olay anlatılırken asla iki farklı sonuca hükmedilemez, ilahiyatta bu olacak şey değildir. Kaldı ki, Yunus ayeti değil sadece Firavun'un kurtarılması, kelime–i şahadet getirerek Müslüman olmasından dahi söz etmektedir. Bunun kabulü ise zaten hiç mümkün değildir. Bilinen hiçbir Mısır tarihi, ne bu türden bir deniz yarılma vakasından sözetmektedir ne de kelime-i şahadet getirerek Müslüman olmuş bir Mısır firavununun! Yaşadıkları her olayı kayda geçirmekle nam salmış olan Mısırlıların, bu kadar öneme haiz olayları belgelememiş olabilecekleri kesinlikle düşünülemez. Zamanının koskoca Mısır medeniyeti de şayet bu olaylara tanık olamadıysa, artık hiç kimse de olamayacak demektir. Sözün kısası, tarihte ne bir deniz yarılma vakası yaşanmıştır ne de herhangi bir Mısır firavununun Müslüman olması.

Şimdi bir de şu açıdan bakalım. Firavunların kendi ulusları üzerinde ne kadar etkin ve egemen güç olduklarını hepimiz çok iyi biliyoruz. O zaman, nasıl olur da kelime–i şahadet getiren bir firavun toplumunu İslamiyet doğrultusunda yönlendiremez? Yazılı Mısır tarihi, Müslüman olmuş bir Mısır firavununa işaret etmediği gibi, Mısır'da ortaya çıkmış İslami bir hareketin varlığından da söz etmemektedir. Hatta Mısırlılar İslamiyet'i kaale dahi almamışlardır. Almamışlardır çünkü; firavunlar zamanında İslamiyet adında bir inanç zaten ortada yoktur! İslamiyet'in olmadığı bir zamanda bir firavunun çıkıp da kelime–i şahadet getirmesi kadar anlamsız bir şey olamaz.

Musa'nın ne zaman peygamber olduğu da Kuran'da bir hayli şaibelidir. Şuayb'ın yanında kaçak hayatı yaşarken mi, Firavun'un huzuruna çıktığında mı yoksa Mısır'ı terk ettikleri zaman Tur Dağı'nda mı? İşte bu Kuran'da tam bir soru işaretidir. Kuran ayetleri Musa'yı değişik zamanlarda ve değişik mekânlarda birkaç kez peygamber kılmaktadır. Kuran'da onun peygamberliğine ilk kez, işlediği bir cinayet sonrası kaçtığı Medyen'de rastlamaktayız. Sakin süren Medyen yaşantısı sırasında Musa Tur Dağı'nda yanan bir ateş görür ve yanına gider. *"Mûsâ Tûr tarafında bir ateş görmüş ve ailesine, 'Siz burada kalın, ben bir ateş*

gördüm. Umarım oradan size bir haber ya da ısınmanız için ateşten bir kor getiririm' dedi."(Kasas 29). Musa ateşin yanına geldiğinde onun kendisiyle konuşan yanan bir ağaç silüetine girmiş Allah olduğunu görür. "*Mûsâ, ateşin yanına gelince o mübarek yerdeki vadinin sağ tarafındaki ağaçtan şöyle seslenildi: 'Ey Mûsâ! Şüphesiz ben, evet, ben âlemlerin Rabbi olan Allah'ım.*", "*Değneğini at.*"*(Mûsâ değneğini attı). Onu bir yılanmış gibi süratle hareket eder görünce arkasına bakmadan dönüp kaçtı. 'Ey Mûsâ! Beri gel, korkma. Çünkü sen* ***güvenlikte olanlardansın.***"(Kasas 30,31). Kuran'da "*güvenlikte olma*" yalnızca peygamberlere mahsus olmak üzere kullanılan bir kavramdır. Peygamber olmayan birinin Allah ile konuşabilmesi de zaten takdir edersiniz ki hiç mümkün değildir. Musa Allah ile bire bir konuşmuş ve ondan peygamberlik mazbatasını almıştır. Almıştır almasına da, lakin arada da çok önemli bir ayrıntı atlanmıştır. O ayrıntı da, İslamiyet'te Allah ile birebir görüşme ve konuşma diye bir şeyin asla olmamasıdır. Tanrı ile birebir görüşmelere yalnızca Tevrat'ta rastlanılır. Kuran burada da yine Tevrat'ın tezgâhına gelmiş ve Tevrat öykülerini İslamlaştırmaya çalışırken kendi İslami ilkelerine ters düşmüştür. Kuran'da bu komprikasyonlar ile de zaten hep Tevrat aktarımları sırasında karşılaşılır.

Musa'nın ilk peygamberliği görüldüğü üzere Midyan'da iken gerçekleşir. Nitekim, Musa'nın Midyan'da ki bu ilk peygamberliğini Kuran'ın diğer başka ayetleri de teyit etmektedir. "*Medyen halkı içinde yıllarca kaldın sonra* ***peygamber olman için*** *takdir edilmiş bir zamanda (Tûr'a) geldin ey Mûsâ!* "(Ta–Ha 40), "*Aranızdan kaçtım. Derken, Rabbim bana hüküm ve hikmet bahşetti de* ***beni peygamberlerden kıldı.***"(Şu'ara 21) gibi. Arada bilmeyenler olabileceğini hesaba katarak açıklama gereği duyuyorum. Şu'ara 21'de "aranızdan kaçtım" denilerek işaret edilen zaman, Musa'nın Mısır'dan kaçtıktan sonraki "Medyen" zamandır. Kaldı ki, Musa Mısır'a tekrar dönüp de, kardeşi Harun'u da yanına alarak Firavun'un huzuruna çıktığında da kendisini zaten bir peygamber olarak tanıtmaktadır. "*Musa dedi ki 'ey Firavun! ben alemlerin Rabbi tarafından gönderilen bir* ***peygamberim.***"(A'raf 104). Ancak her nasıl olursa olur, Kuran Musa'yı Midyan günlerinde zaten peygamber kılmışken, onu çok daha sonraları, İsrailoğulları Mısır'ı terk edip de kendilerine vaad edilen topraklara gittikleri sırada ikinci kez yeniden peygamberlik tahtına oturtur! Yahudiler bu göç sırasında Tur Dağı eteklerine gelip konaklamışlardır. Musa tanrı ile görüşmek ve "*On emir*"in yazılı olduğu "*levhalar*"ı almak üzere Tur Dağı'na çıkar. İşte bu görüşme sırasında tanrı Musa'ya peygamberlik mazbatasını ikinci bir kez yeniden sunar. "*Allah 'Ey Musa' dedi.* ***'Sana peygamberlik vererek*** *ve*

konuşarak seni bütün insanlara üstün ediyorum. Seni seçtim. Sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol. Tevrat Levhalarında her şeyden bir öğüt, her şeyi açıklayan hükümleri yazdık. Onlara azimle sarıl."(A'raf 144,145). İşin ilginç yanı, Musa'nın peygamber olurken Allah'ın huzurunda "*Sana tövbe ettim. Ben inananlardan ilkiyim*"(A'raf 143) demesidir. Musa bu itirafı ile o ana kadar Allah'a inanmamış ve tövbe etmemiş olduğunu açıkça kabul etmektedir. Musa'nın peygamberliğini şayet bu itirafı da içeren Araf 144 ve 145. ayetleri ile başlatacak olursanız, Kuran'ın Musa'ya dair daha önceden sunmuş olduğu hiçbir bilgi ve süreci doğrulayamazsınız. İlahiyatın Musa kronolojisi tamamen bozulur ve içinden çıkılamaz bir hale gelir. Ortada ne Musa'nın daha önceki peygamberliğinden eser kalır ne de Firavun'un huzuruna çıkması, Nil'i kana dönüştürmesi, Yahudiler'in Mısır'ı terk etmesi veya Kızıldeniz'in yarılma hadisesi. Zira bütün bu kutsal ve mucizevî vakaların hepsi de Musa'nın peygamberliği altında gerçekleşmiştir. Bu nedenle Musa'nın peygamberliğini Ta–ha 40 ve Şu'ara 21'in hükümlerine uyarak Medyen'den itibaren başlatmaktan başka bir yol yoktur. Araf 144–145. ayetleri ise bu kutsal kronolojiyi tamamen kırıp dağıtmıştır. Araf'la, Ta-ha ve Şu'ara ayetleri arasından tam bir uyuşmazlık yaşanmaktadır. Bunun nedeni, defalarca da belirttiğim gibi, Kuran'ın Tevrat öykülerine yabancılığı ve bu öyküleri rastgele alıp ayetleri arasına katmış olmasıdır.

Musa hikayesinde kafamızda soru işaretleri uyanmasına neden olan bir başka konu da, onun şu meşhur cinayet vakasıdır. Musa Firavun ailesinin yanında iken bir cinayet işler. Hikâyenin gerisini gelin isterseniz Kuran'dan dinleyelim "*Mûsâ halkın habersiz olduğu bir sırada şehre girdi. Orada biri kendi tarafından, diğeri düşmanı tarafından; kavga eden iki adam gördü. Kendi tarafından olan, düşmanına karşı ondan yardım istedi. Mûsâ da ona bir yumruk indirip onu öldürdü. Mûsâ, 'Bu şeytanın işidir. O gerçekten apaçık bir saptırıcı düşmandır' dedi* "(Kasas 15) "*Mûsâ, 'Rabbim! Şüphesiz ben nefsime zulmettim. Beni affet' dedi.* ***Allah da onu affetti.*** *Şüphesiz o, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.*"(Kasas 16). İlk bakışta insana normal gibi gelen bu ayetler şayet mercek altına alınacak olursa, ilahiyat açısından kabulü asla mümkün olamayacak bazı soru işaretleri içermektedir. Örneğin, bunlardan biri, Musa'nın işlediği cinayeti iki farklı şekilde gerekçelendirmesidir. Musa gerekçesini Kassas 15'te "*bu şeytanın işidir*" diyerek şeytana bağlarken, Şu'ara 20'de "*Ben onu, o vakit* ***kendimi kaybetmiş bir halde iken*** *yaptım* " diyerek tamamen kendi şuursuzluğuna dayandırmaktadır."*Kendini kaybetme*" cinayet işlemede şayet haklı bir neden sayıldı mı, günümüzde işlenen cinayetlerin faillerini de artık hiçbir şekilde suçlayıp mahkûm

edemezsiniz, zira günümüzde cinayet işleyenlerin çoğu da zaten "olay anında aklım ve şuurum yerinde değildi" diyerek kendilerini savunma yoluna gitmektedir. Aradaki fark ne, Musa'nın bir peygamber olması mı? Peygamber olmak peygamberlere cinayet işleme hak ve özgürlüğünü mü tanımaktadır? Ama ne yazık ki, Kassas 15. ayeti Musa'ya bu hakkı tanıyabilmiş ve Allah'ta onu işlediği cinayete rağmen bağışlayabilmiştir.

Kuran'da Musa hikâyelerini belli bir sistem içinde takip edebilmek çok zordur. Zaman ve mekân kavramları Kuran'da durmadan yer değiştirir. Olay ve kişiler her defasında birbirinden farklı ritüellerle karşımıza çıkar durur. Örneğin; Musa'nın kardeşi Harun ile birlikte Firavunun huzuruna çıkma ve sihirbazlarla yarışma hikâyesinde olduğu gibi. Bu hikâyeyi hangi Kuran ayetinin daha doğru aksettirdiğini anlayabilmek başlı başına bir meziyet işidir, zira olaylar her bir Kuran ayetinde birbirinden çok farklı gerçekleşmektedir. Mesela; Musa'nın Firavuna meydan okuması üzerine Musa ile Firavun sihirbazları arasında yaşanan şu meşhur mucize düellosunu ele alalım. Kimi ayetler de bu duello Musa ile Firavunun birlikte saptadığı "*belli bir günün belirlenen bir vaktinde.*"(Şu'ara 38), kimi ayette de "*Buluşma vaktimiz, bayram günü ve insanların toplandığı kuşluk vakti olsun.*"(Ta–Ha 59) denilerek Musa'nın saptadığı bir bayram gününde gerçekleşmektedir. Duello farklılıkları başka ayetlerde de aynen devam eder gider. Bunlardan birin de Firavunla erkânının birlikte organize ettikleri belirsiz bir zamanda. "*Firavun **ileri gelenlere**, 'siz ne düşünüyorsunuz?' dedi. Onlar da şöyle dediler: '**Mûsâ'yı ve kardeşini beklet ve şehirlere toplayıcılar yolla.** Bütün usta sihirbazları sana getirsinler.*"(A'raf 110,111,112) bir diğerinde ise Musa'nın Firavun'un huzuruna çıktığı hemen o andadır. "*Firavun, 'Bütün usta sihirbazları bana getirin' dedi* "(Yunus. 79). Ayrıca, Musa'nın Firavun'un huzuruna çıkış seremonisi de pek inandırıcı değildir, çünkü kutsal kişiler olarak kabul edilen Firavunların huzuruna vezirleri ve hatta aileleri bile ancak izin alarak çıkabiliyorken, bir kanun kaçağı olan Musa'nın elini kolunu öyle sallaya sallaya çıkması ve üstelik de tehditler savurması olacak iş değildir.

Hadi zaman farklılıklarını kabul ettik diyelim. Lakin, iş bununla bitmiyor ki! Zira, duello anlatımları da ayetten ayete hem birbirinden farklı, hem de itilaflıdır. Örneğin; sihirbazlarının ellerindeki sopa ve ipleri yere atarak yılan haline getirmeleri karşısında Musa kimi ayetler de korkuya kapılır; "*onların ipleri ve değnekleri yaptıkları sihirden dolayı kendisine sürünür gibi göründü. Bunun üzerine **Musa içinde bir korku hissetti.** Şöyle dedik: 'Korkma ey Mûsâ'.*"(Ta–Ha 66,67,68), kimi ayetlerde ise bunun nedenini zaten bildiği için hazırlıklıdır, bu yüzden de

sihirbazların sopalarını yılan haline getirmeleri karşısında hiçbir endişeye kapılmaz ve son derece kararlı bir duruş sergiler. "*Sihirbazlar atacaklarını atınca Musa dedi ki: 'Sizin bu yaptığınız şey sadece sihirdir. Allah onu elbette boşa çıkaracaktır*"(Yunus 81). Gördüğünüz üzere, Kuran ne sihirbazların toplanma vakti ne de Musa'nın kararlılığı hususunda tam bir karara varamamıştır. Zaten, Musa gibi önemli bir peygamberin, sihirbazların hünerleri karşısında korkuya kapılması da olacak şey değildir. Tur Dağı'nda tanrı ile bire bir konuşma şansına ulaşabilen, O'nun daima yanında olduğunu bilen, Nil nehrinin kana dönüşmesini ve Kızıldeniz'in yarılmasını sağlayabilecek kadar mucize yaratma gücüne sahip olan Musa, nasıl olur da bütün bunları unutarak sihirbazların basit hileleri karşısında "*korkarak geri çekilebilir.*"? İlahiyatta korku, ancak kişinin inancından yana tam emin olamamasından kaynaklanan bir fobidir. Konu eşelendikçe itilaf ve mantıksızlıklar zincirinin daha nerelere kadar uzanabileceğini sanırım sizler de fark etmişsinizdir?

Nitekim, böylesi bir uzanımın ardından ortaya çıkan itilafları Kuran'ın Musa bağlantılı her öyküsünde yakalayabilmek mümkündür. Örneğin; bunlardan birisi de Mısır'da yaşanan şu meşhur kuraklık hadisesidir. Tevrat baz alınacak olursa, hadise kısaca şöyledir; Yahudiler Mısır'ı terk etmek ister, fakat Firavun buna izin vermez. Musa'da bunun üzerine şayet buna rıza gösterilmezse Mısır'ı büyük bir felaketin beklediğini firavuna hatırlatır. Firavun bunu da kabul etmeyince Mısır'ı büyük bir kuraklık kaplar ve insanlar aç kalır. Tevrat'ta ayrıntılarıyla işlenmiş olan bu konuya Kuran her zaman olduğu gibi yine son derece sığ ve belirsiz anlatımlarla yer vermiştir. "*Andolsun, biz de Firavun ailesini belki öğüt alır da düşünürler diye yıllar yılı kuraklığa ve ürün kıtlığına uğrattık.*"(A'raf 130). Hadise kutsal kitaplar da böyledir de,lakin gelin görün ki, hiçbir Mısır tarihi Mısır'da gerçekleşmiş böylesine öneme haiz olağanüstü bir kuraklık vakasından asla söz etmemektedir! Tam tersi Mısır her zaman bir bereket ve bolluklar ülkesi olarak kayda geçmiştir!

Musa'nın asası ile Nil'i kana dönüştürme hadisesi de pek akla yatkın değildir. Kuran kendisine aktarmalı olarak gelen bu öyküyü rastgele aktarırken, Tevrat ise öykünün birinci el sahibi olması itibarıyla daha profesyonelce işlemiştir. Konu, Tevrat Mısır'dan Çıkış Blm 7/14'ten 20'ye tüm teferruatıyla anlatılmaktadır. "*Rab Musa'ya 'Firavun inat ediyor, halkı salıvermeği reddediyor' dedi. Sabah git, firavun Nil'e inerken onu karşılamak için ırmak kıyısında bekle. Yılana dönüşen değneği eline al.Ve ona de ki 'Halkımı salıver, çölde bana tapsınlar' demem için İbraniler'in tanrısı Rab beni sana gönderdi. Ama sen şu ana*

kadar kulak asmadın. 'Benim Rab olduğu mu şundan anla' diyor Rab. İşte elimdeki değneği ırmağın sularına vuracağım, sular kana dönecek. Irmaktaki bakıklar ölecek, ırmak leş gibi kokacak, Mısırlılar artık ırmağın suyunu içemeyecek. Sonra Rab Musa'ya şöyle buyurdu. 'Harun'a de ki, Değneğini al ve elini Mısır'ın suları üzerine uzat, hepsi kana dönsün. Bütün Mısır'da tahta ve taş kaplardaki sular bile kana dönecek. Musa'yla Harun Rab'bin buyurduğu gibi yaptılar. Harun firavunla görevlilerinin gözü önünde değneğini kaldırıp ırmağın sularına vurdu. Bütün sular kana dönüştü. Vakaya şimdi bir de Kuran ayetlerinden bakalım; " *'Bizi sihirlemek için ne mucize gösterirsen göster; sana inanmayacağız' dediler. Bunun üzerine su baskınını, çekirgeyi, güveyi, kurbağaları ve* ***kanı*** *birbirinden ayrı mucizeler olarak onlara musallat ettik, yine de büyüklük taslayıp suçlu bir millet oldular.*"(Araf 132, 133). Aradaki büyük anlatım farklılığına rağmen, her iki kutsal kitabında ana teması, tanrının firavuna kızarak suyu kana dönüştürmesidir. Lakin, yine hiçbir Mısır ve diğer ülke tarihleri Mısır'da husule gelmiş böylesine öneme haiz bir vakadan asla söz etmez. Etmemişlerdir, zira öykü bir defa gerçek değil, tamamen efsanedir ve bu efsanenin gerçek sahipleri de Sümerler'dir. Menşei Sümerler'e uzanan hikâye zamanla önce Tevrat'a, daha sonra da Tevrat üzerinden Kuran'a intikal ederek kutsanmış ve her iki kitabında önemli bir Musa hikayesi olup çıkmıştır. Öykünün Sümer orjininde aşk tanrıçası İnanna bir bahçe kenarında uyuya kalır ve ona bahçe sahibi Shukaletuda tecavüz eder. Buna çok kızan Tanrıça İnanna ülkeye büyük bir felaket verir ve ülkenin bütün kuyularının sularını kana dönüştürür. Ülkede artık hiç kimse kandan başka bir şey içemez hale gelir[32]. Kutsal kitapların başka konularda olduğu gibi, bu mit ile de çakışmış olması ne derece tesadüften sayılabilir onu bilemem, ama birden çok çakışmanın artık tesadüften sayılmaması gerektiğini çok iyi biliyorum. Tanrıça İnanna'nın bu hikâyesi çakışmıştır. Keza Utnapiştim'in gemisi, Sargon'un sepeti de! Kutsal kitaplarda geçen ne kadar öykü varsa, bunların hepsinin Mezopotamya mit ve teolojilerinde bire bir karşılıkları bulunmaktadır.

Bütün tesadüf ve çakışmalarda her ne hikmetse öncelikle hep Tevrat'ta toplanmıştır. Tevrat, Mezopotamya mit ve kültürlerinin İslamiyet ve Hristiyanlığa taşınmasında adeta bir nakliyat deposu gibidir. Yalnız, Kuran gelen bu malları pek beğenmemiş olmalı ki, İslamiyet'in raflarına bunları rastgele yerleştirmiştir. Bu yüzdende Kuran da aradığınız

---

[32] Samuel N. Kramer. "The Sumerians" Their History. Culture And Character. Sh.162. "Inana and Šukaletuda: a Sumerian Astral Myth",Jeffrey L. Cooley, KASKAL 5,s.161-67 "Kuran,İncil ve Tevrat'ın Sümerdeki Kökeni", Muazzez İlmiye Çığ, s. 46, 47

hiçbir şeyi tam olarak yerli yerinde bulamazsınız. Öykülerin kahramanları bile Kuran'da Tevrat'taki gibi değildir. Örneğin; Musa'nın kayınpederi Kuran'da Şuayb'dır ve Şuayb Kuran'a göre aynı zamanda bir peygamberdir. Tevrat'ta ise ne Şuayb'dır ne de bir peygamber. Tevrat'a göre bu kişi bir kâhindir ve ismi de Tevrat çıkış 2/18'de de zikredildiği üzere "Reuel"dur. Reul Tevrat'ta başka isimler altında da anılmaktadır. Hâkimler 4/11'de "Hovav", Mısır'dan Çıkış 3/1'de de "Yetro" olarak geçer ki, bu adlar Yahudi toplumunda sadece dini hiyerarşide üst makamlarda olan kişilere verilir. Kuran her önüne geleni peygamber kıldığı gibi, Yahudi olan bir kâhini de alıp getirmiş ve peygamber kılmıştır.

Tevrat'ın Musa ve benzeri öyküler konusunda diğer kutsal kitaplara nazaran daha uzman olması, onun tanrıya daha yakın durmuş olmasından değil, Mezopotamya medeniyetlerinin bağrında yetiştiği için onların pagan teolojilerine ve kültürlerine çok daha yakın durmuş olmasından ileri gelmektedir. Örneğin; Musa'nın Medyen'e kaçması ve orada Şuayb –ya da namı diğer Hobab– ın kızı Safura ile evlenme hikayesi de kutsal bir şey olmayıp Mısırlılar'a ait yine bir başka pagan mitidir. Hikâye tipik bir şekilde, Musa'dan asırlarca önce Mısır'daki karışıklıklar nedeni ile Suriye'ye kaçarak orada bir şeyhin yanında sürgün hayatı yaşayan ve o şeyhin kızı ile evlenen Mısırlı Sinouhe'nin öyküsünü çağrıştırmaktadır. Sinuhe'de M. Ö. 1800 yıllarında papirüslere yazmış olduğu anılarında, tıpkı Musa gibi yüksek mevkide bir memur iken Libya'ya karşı bir sefer düzenlediğini, kendisi seferdeyken Mısır'da Firavun'un öldüğünü, ölümü üzerine iktidara karşı bir darbe yapılacağını haber aldığını, bunun üzerine Kenan ülkesine kaçtığını, orada Amorit kabile başkanına rastladığını ve başkanın kendisini kabilesine kabul ederek kızıyla evlendirdiğini ve uzunca bir süre onların arasında yaşamak zorunda kaldığını anlatmaktadır. Sonra ne mi olmuş dersiniz? Sinuhe'de tıpkı Musa gibi yeniden Mısır'a dönmüş, lakin Musa'nın aksine Firavun ile barışmıştır[33].

Kutsal inançlarda Musa'nın ne kadar önemli bir yeri varsa, bir o kadar Mısır tarihinin de çok önemli bir yeri vardır. Mısır tarihi kutsal kitapların Musa'ya dair ileri sürmüş olduğu öykü ve iddiaların ne derece doğru olduğunu sınayabilmemizin adeta temel bir anahtarı gibidir. Musa'nın kim olduğuna dair bilgiler Mısır tarihinin içerisinde gizlidir. Bu nedenle, dikkatlerimizi kutsal kitaplara ve onların Musa öyküsüne çevirdiğimiz kadar, bu öykülerin gerçek sahiplerinin kimler olduğunu anlayabilmek

[33] "The Story of Sinuhe", Egyptian Museum Berlin, The Ramesside Papyrus: P10499, Papyrus: P3022. (Berlin müzesinde Sinuhe el yazması Papirüsler)

bakımından Mısır tarihine de çevirmek zorundayız. Mısır, Musa'nın şahsında monoteizmin, dolayısıyla da Musevilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlığın köken olarak doğum yerlerinden biridir. Mısır tarihine göz attığımızda, monoteizmin Mısır politeizminin bağrından yeşererek tarih sahnesine çıktığına şahit olmaktayız. Yani, tek tanrı fikriyatının bir bakıma kutsal inançlar ve onların tanrısıyla da pek fazla bir ilgisi yoktur. Tek tanrı fikrinin ortaya çıkışında etmen olan ana faktör tarihteki sınıf savaşımları ve bu savaşımların iktidar yapıları ve pagan inanç sistemleri üzerinde oynamış olduğu etkin roldür. Bu savaşımların tarihte en çok yaşanmış olduğu alanlardan birisi de Eski Mısır'dır.

Elde mevcut tarihi belgelerden anlaşıldığı kadarıyla, Eski Mısır'ın ilk kavimleri Asya kökenli Hiksoslar'dır. Hiksoslar M. Ö. 1400 yıllarında Mısır da varlık sürdürmüş ve 18.sülalenin Mısır da hâkim olması ile birlikte de M.Ö. 1580 yıllarında tarih sahnesinden yavaş yavaş kaybolmuş bir kavimdir[34]. Mısır da yerel tanrıların ilk ortaya çıkış tarihleri de aşağı yukarı Hiksoslar'ın bu 18. sülale zamanının sonlarına denk gelmektedir. Mısır'ın ilk kralı ve aynı zamanda güneş tanrısı IV. Sülale zamanı Amon–Ra-Atum yani "Ra"dır[35]. Ra ile birlikte Mısır'da başa gelen I. Amenhetep (M.Ö.1557), I. Thut-Mosis (M.Ö.1526), II. Thut-Mosis ve III. Thut-Mosis (M.Ö.1500), II. Amonhetep (M.Ö. 1447), IV.Thut-Mosis (M.Ö.1420), III: Amenhotep (M.Ö.1411) ve IV. Amenhotep (M.Ö.1375) gibi bütün bütün kral ve Firavunlar Ra'nın soyundan geldiğini iddia edip tanrısal bir nitelik kazanmışlardır[36]. Osiris ve devamında gelen ölüm tanrısı Mot, Nil tanrısı Hopi ve Horus'da zaten hep bu krallıklar zamanında ortaya çıkmış olan Mısır tanrılardır. Mısır'da hemen hemen her şeyin bir tanrısı bulunmaktaydı. Eski Mısır'ın ilk inanç fikirleri bu nedenle Politeizme, yani çok tanrıcılığa dayanmaktaydı. Mısırlılar her türlü siyasi ve iktisadi kurumlaşmalarını bu politeist teolojileri üzerine oturtmuş, sistem yapıları içerisindeki değişimlere bağlı olarak da inançlarını belli bir evrime uğratmışlardır. Mısır asırlarca, köle emeğinin ücretsiz sömürüsüne dayanan ve saray, tapınak ve garnizon'dan oluşan üçlü bir iktidar tarafından yönetilmiştir. Zamanının en güçlü medeniyetlerinden biri olan Mısır, sadece kendi yereliyle de sınırlı kalmamış, Sudan, Suriye, Anadolu, Yunanistan, Girit ve daha birçok bölgeyi de içine alan çok geniş bir coğrafyaya kadar genişlemiştir. Bu emperyal yayılışı, Mısır'ın sosyal ve siyasal yapısını etkilediği kadar,

---

[34] "Edom and the Hyksos", David J. Gibson, Bölüm: I. s. 2, Bölüm:VIII,s.68

[35] "Moses and Monotheism", Sigmund Freud, Part.I, s. 13, 14

[36] "Edom and the Hyksos", CanBooks, David J. Gibson. Bölüm: VII, s.65

teolojisini de etkilemiş ve tanrı fikirlerinin yavaş yavaş monoteizm doğrultusun da değişip şekillenmesine yol açmıştır.

Mısır'da monoteist değişim sürecinin ilk gözlemlendiği yıllar, bütün tanrıların tek bir merkez tanrı etrafında toparlanmaya başladığı, "Amanhotep" dönemidir. IV. Amonafis olarak da bilinen IV.Amanhotep iktidara geldiğinde tüm Mısır panteonunun yerine tek bir tanrıyı yani güneş tanrısı Aton'u egemen kılmış ve böylece de Mısır'da ilk kez tek tanrı fikriyatını başlatmıştır[37]. M. Ö. 1375–1358 yılları arasında hakimiyet gösteren Firavun IV.Amanhotep'in bu girişimiyle, Mısır teolojisi köklü bir reform geçirir ve Aton Mısır'da o ana kadar var olan bütün tanrıların egemenliğine artık bir son verir; "Başka tanrı yok, sadece tek bir tanrı vardır"[38]. Bütün bu değişim ve dönüşümler sırasında Amanhotep'te çok tanrıcılığı reddederek adını "Akhenaton" olarak değiştirir ve kendi adında yeni bir başkent kurar. Firavun Akhenaton, Aton'u güneş olarak değil, her şeye enerjisini veren "tek kudret" tanrı olarak niteler ve kendisini de bu enerjinin bir parçası (Teslis) olarak niteler[39]. Bu ilanla birlikte diğer bütün tanrıların tapınakları ve heykelleri yıktırılır, mallarına el konur, sihir büyü ve tanrının tasvirinin yapılması yasaklanır. Akhenaton sadece bu değişimleri yapmakla da kalmaz, bir dizi reformlara girişerek insanlar arasında gidilmiş zenci-beyaz, Arap-Kıpti, zengin-yoksul, köle ve efendi şeklinde ne kadar ayrım varsa bunların da hepsine artık bir son verir. Çünkü ona göre, tüm insanlar tek bir tanrının çocuklarıdır, bu nedenle de hepsi eşittir.

Ancak ne var ki, Akhenaton'un bu muazzam teokratik devriminin ömrü fazla uzun sürmez. Durumdan hoşnut olmayan kesimler bir araya gelerek bu reformları engellemeye çalışırlar. Eski düzenin temsilcisi rahip ve komutanlar, tam eşitliğe dayanan bu değişimlere karşı çıkarak isyan başlatır. Amon rahiplerinin başı olan Eje ile, Akhenaton'dan sonra Firavun olacak olan ordu komutanı Heremhab aralarında ittifak yaparak, Akhenaton'u zehirler ve yönetime el koyarlar[40]. Ardından rahip ve askerlerin temsilcilerinden oluşan bir koalisyon iktidara gelir ve Mısır yeniden eski düzenine geri döner. Aton'un o ana kadar yaratmış olduğu ne varsa hepsi ortadan kaldırılır. Kurulan başkent yakılıp yağmalanır ve Teben şehri yeniden başkent ilan edilir. Mısır'da Amon ve Aton taraftarları arasında yaşanan bütün bu kaos süreci, Mezopotamya

---

[37] Sigmund Freud, "Moses and Monotheism",Part: II, s.35, 36, 39

[38] Sigmund Freud, "Moses and Monotheism",Part: II, s.38

[39] Sigmund Freud, "Moses and Monotheism",Part: II, s.36, 37, 38, 39

[40] Sigmund Freud, "Moses and Monotheism",Bölüm 2, s.39, 40

yöresinde ki başka gelişmelerle birlikte Mısır'da ikinci sınıf bir vatandaş olarak varlık sürdüren Yahudileri de derinden etkiler ve Museviliğin oluşmasına zemin hazırlar, Tevrat'ın Musa, firavun, çıkış, göç vb. gibi pek çok ana konularıda zaten hep bu zemin üzerinden ortaya çıkmış olan dini tasavvur ve ritüellerdir. Mısır'ın o zaman ki koşulları, Freud gibi birçok tarihçi, filozof ve araştırmacıya da Musa ve Yahudilik üzerine köklü bir araştırma ve inceleme yapma fırsatını tanımıştır. Mısır tarihinin bu önemli kesiti içerisinde ortaya çıkmış olan pek çok konu, olay ve kişisi Tevrat, Kuran ve İnciller'in birçok kutsal konu, öykü ve kişilikleri ile önemli oranda benzerlikler taşımaktadır. Hatta savunduğu fikir ve kişiliği ile Akhenaton'un Musa peygamber olabileceğine dair iddialar bile ileri sürülebilmektedir. Freud, Akhenaton ve Aton inancını Musa ve Museviliğin ortaya çıkışının ön habercisi olarak tanımlamıştır.

Ancak ne var ki, başta Mısırlılar olmak üzere hiçbir tarihi kaynak Mısır'da yaşanan onca karmaşa ve dönüşüm hareketleri içerisinde Yahudilerin de bir yeri olduğundan asla söz etmemektedir. Yahudiler Mısır'da sanki hiç yaşamamış gibidirler. Halbuki Tevrat'tan Kuran'a bütün kutsal kitapların varlık ve geçerliliklerini koruyabilmeleri için Mısır'da mutlaka bir Yahudi varlığının olması gerekir, zira Kuran'da dahil bütün kutsal kitaplar İsrailoğullarının Mısır'daki varlığını, yaşadıklarını, Mısır'dan çıkışlarını, kutsal topraklara gidişlerini hep birer Allah vahyi olarak tanıtıp sunmaktadır. Bu da şu demek oluyor ki, Yahudilerin Mısır'daki varlığı ispatlanamadan ne Museviliğin, ne Hristiyanlığın ne de Müslümanlığın Allah katından gelme kutsal birer inanç oldukları asla ispatlanamayacaktır. İşte konu bu derece bir önem taşımaktadır.

Yahudilerin mademki Mısır tarihi içerisinde öyle önemli bir yeri yoktur, o zaman Musa ve Musevilik peki nasıl olup ta ortaya çıkabilmiş ve Mısır öyküleri de Tevrat'tan Kuran'a kadar bütün kutsal kitapların ana konusu haline gelebilmiştir? Bunun olsa olsa ancak tek bir açıklaması olabilir. Başkalarına ait öyküleri devşirmekle nam salmış olan Yahudiler büyük bir ihtimalle, Mısır'da yaşanan bütün bu değişim süreçlerini ve bu süreçler içerisinde yaşanmış olayları kutsayarak kendi öyküleri haline getirmiş ve Akhenaton'u da Musa'laştırarak bu öykülerin başına getirip oturtmuşlardır. Bu ihtimalin dışında diğer bütün ihtimaller Musa öyküsüne bir hayli uzak düşmektedir, çünkü Mısır tarihi kaynakları Yahudiler'den bahsetmediği gibi, Mısır'da yaşamış Musa adında bir peygamberden de hiç söz etmemektedir. Bu nedenle, Musa'nın kişiliği daha çok mitolojik görüntülere bürünmektedir. Onu bu görüntüsünden kurtarabilmek için onu "Akhenaton" ile özdeşleştirmekten başka hiçbir

yol yoktur. Aksi taktirde, Mısır tarihi kayıtlarında bile rastlanılamayan birini kutsal bir peygamber olarak kabul edebilmek asla mümkün değildir. Kuran ikna olabilmemiz için "*Tarihteki delillere bakmamız*" gerektiğinden bahseder. Delillerle baktığımızda ise tarihte somut olarak görebildiğimiz tek bir kişi vardır, o da Musa değil, Akhenaton'dur.

Lâkin, Musa'yı Akhenaton yerine koydunuz mu, bu defa da Musa'nın kutsallığı tartışmalı bir hale gelir, zira Akhenaton monoteizm yolunda ne uğraş göstermiş olursa olsun, neticede değilmi ki yine de bir pagandır. Pagan olan birisinin kutsal inançların önemli bir peygamberi olabilmesi ise asla mümkün değildir. Velhasıl, Musa ne kadar yaşamış olduğu iddia edilirse edilsin, her türlü kanıtlama uğraşılarımıza rağmen tarihteki kayıp kişiliğini daha hâlâ korumaktadır. Belirsizlik asla ilahiyata yakışan bir şey değildir. Gayb belki bilinemeyebilir, ama bu yeryüzünde yaşadığı iddia edilen kişilerin de bilinemeyeceği anlamına gelmez. Tam tersi bizzat tanrı tarafından vekil kılınmış kişiler olmaları itibarı ile herkesten, senden, benden Akhenaton'dan, George Washington'dan bile çok daha fazla bilinen ve varlıkları da kanıtlanabilen kişiler olmak zorundadırlar. İlahiyat şayet somut bir realiteye de dayanmak zorundaysa olması gereken tastamam budur. Aksi taktir de Musa varlığı ispatlanamamış bugünkü haliyle bir mit olmaktan asla öteye gidemez. Kutsal bir kişi olarak da nitelenemez, zira adı bile zaten İbranice değildir. Musa Kıptice bir isim olup, "sudan gelen çocuk" anlamına gelmektedir. Bazıları Musa'nın da sudan gelmiş olmasından yola çıkarak ismin bu anlamını belki ona mal etmeye kalkışabilir. Fakat hiç boş yere ümitlenilmesin, zira Musa doğrudan firavun soyuna ait olan bir ad ve ünvandır. Mısır Firavunlarının çoğu da zaten hep bu isim ya da ismin ekleri ile anılmışlardır. Örneğin; "That Moses", "Tatmos", "Ra Moses" ya da "Ramses" gibi

II Ramses zamanından kalma Torino papirüsleri ve Mısır kral listelerini içeren Sakkara ve Abidos'taki belgelerde de Mısır'da yaşamış bir Yahudi varlığından ve Musa'dan söz edilmemektedir. Sözün kısası, ilk defa Yusuf ile Mısır'a sığındıkları ve Musa ile de Mısır'dan çıktıkları iddia edilen kutsal bir topluluğun, Mısır tarihinde doğru dürüst bir yeri yoktur. Yahudi varlığına dair ufakta olsa sadece tek bir kayda rastlanılmıştır. Firavun Akhenaton dönemine ait olduğu anlaşılan Amarna mektuplarında, fethedilen bölgelerden "Habiru" ya da "Apiru" adında bazı işçilerin getirildiğinden söz edilmektedir[41]. Ama, bu sıfatlarda İbrani sıfatları ile benzerlik taşımaktan öteye gitmemektedir. Kendilerini abartmaktan ve kutsamaktan hiçbir zaman geri kalmamış olan Yahudiler

[41] Sigmund Freud, "Moses and Monotheism", Bölüm 1, s.48

bütün bu kanıt, daha doğrusu kanıtsızlıklara rağmen, Mısır'da yaşamış yine de altıyüz bin kadar Yahudi varlığından söz etmektedirler. Bu tamamen bir abartıdan ibarettir. Zira zamanının Mısır nüfusu dikkate alındığında, bu rakam nufusun neredeyse yüzde onu etmektedir ki, bu oranın Mısır kayıtlarına geçmemiş olması asla düşünülemez. Bir başka abartı da, Yahudilerin kendilerini Mısır'ın en önemli yerlerinde yaşamış olarak göstermeleridir. Nitekim bu Tevrat'ta da belirtilmektedir. "*Yusuf babasıyla kardeşlerini Mısır'a yerleştirdi; firavunun buyruğu uyarınca onlara* **ülkenin en iyi yerinde**, *Ramses bölgesinde mülk verdi.*"(Tevrat Yaradılış 47/11). Tevrat bu önemli bölgelerden biri olarak da Goşen bölgesini gösterir. "İsrail Mısır'da ***Goşen bölgesine yerleşti****. Orada mülk sahibi oldular*"(Tevrat Yaradılış 47/27). Lakin ne var ki, Goşen Mısır'ın içlerinde bir yerde değil, Nil deltasının en doğu ucunda yer alan metruk bir bölgededir!

Fakat bütün bunlara bakarak, Yahudilerin Mısır'da hiç yaşamamış oldukları gibi bir sonuçta çıkarılmamalıdır. Yahudiler'in diğer Mezopotamya coğrafyalarında olduğu kadar Mısır'da da yaşadıkları kesin. Lakin, sansasyonel bir varlık gösteremedikleri de çok açık. Şayet göstermiş olsalardı, Mısır tarihi bunu mutlaka kayıt altına alırdı. Kayıt altına alınmayan bir şey, aynı zamanda çok fazla kaale de alınmamış bir şeydir. İyi de, kayda ve kaale alınmamış bir ulusun inanç ideolojisi nasıl olur da tarihte onca medeniyetin teolojileri bir bir yok olup giderken yıkılmadan ayakta kalabilir? Sorunun yanıtını doğruya en yakın bir şekilde S. Freud ve Hayrullah Örs'ten alıyoruz. Hayrullah Örs bunun nedenini "Yahudilerin eskinin efsane ve mitlerini kendilerine mal etmiş olmaları" na bağlamaktadır. Freud'da, "Çevrelerinde olup biten mitleri kendilerine mal ederek, yaşadıkları acıları, travmaları bastırmaları ve bunları 'Yahudilik' adı altında nevrotik bir saplantı olarak dışa vurmaları" şeklinde açıklar. Freud'a göre "Tanrının seçilmiş kavmi" ve "vaat edilmiş topraklar" efsanesi de "Yahudilerin tarih boyunca süren aşağılanma ve önemsizliklerini tersine çevirmek, narsist şişinme yolu ile nevrotik psikolojilerini aşmak ve böylece de kendilerini korumak ve var kılmak maksadı ile yaratılmıştır". Fakat iyiki de yaratılmış, aksi taktir de, Musa efsaneleri yaratılarak, Museviliğin yolu açılmamış olsaydı, bugün İslamiyet'te dahil İbrahimi dinlerden hiçbirini saymak mümkün olamazdı. Bu nedenle Hristiyan ve Müslümanlar yatıp kalkıp Yahudilere dua etsin!

MESİH İSA MUAMMASI VE UYDURULAN DİN HRİSTİYANLIK

Hristiyanlık. Batılı medeniyetlerin medarı iftâharı. İftâhar bir inancın büyük ukalalığı. Ukalalığın kutsallığı ve cennetin kanlı krallığı. Kutsal dinlerin en büyüyü. Büyüklüğün ürkütücü görüntüsü ve tarihteki kötülüklerin gizlenmiş örtüsü. Günah tarihinin büyük mirasçısı ve yatışması ile nihayet hepimizin soluklanma fırsatı bulabildiği huzur dünyası. Ama yine de kötülüğün hissedilebilen hafif kalp atışları.

İnançlara her ne kadar saygı duyuyorsak da, tarihte hiçbir inancın Hristiyanlık kadar dünyaya kan ve gözyaşı getirmediğini söylemeden de edemiyoruz. Batılı medeniyetler bugün herkesin iştahını kabartacak bir gelişkinlik seviyesine belki sahip olabilirler, buna hiç kimse bir şey diyemez. Lakin, başlarına taktıkları o şatafatlı medeniyet ve demokrasi tacını öyle helalinden kazandıkları da söylenemez. Asırlardan beri nice anaların ak sütlerinin zehir zıkkım edilmesi ve İsa'nın başına takılan tacın başka ulusların başına zorla geçirilmesi sayesinde kazanılmış kanlı bir taçtır bu. İnsanlık tarihinin en kanlı sayfaları, sayfaların yapımında emeği geçen nice Hristiyan sömürgeci krallıkların vahşet ve barbarlık örnekleri ile doludur. Tacı her devralan, gittiği sömürge ülkelere İsa'yı da yanına katıp götürmekten asla geri kalmadı. Hristiyanlığın ilk dönemlerinde sevgi ve şevkat sözlerini dilinden hiç düşürmeyen İsa, batılı sömürgeci ülkelerin çıkar ve menfaatleri uğruna asırlarca ortalıkta artık kanlı bir diktatör gibi dolaşmaya başladı. Elinden masumiyet ve barışın simgesi olan zeytin dalı alındı, onun yerine keskin bir kılıç tutuşturuldu. Hristiyanlığın ilk eşitlik fikirlerinden geriye hiçbir şey bıraktırılmadı. Bunların yerini ya Luca'nın "*Yeryüzüne barış getirmeye mi geldiğimi sanıyorsunuz? Size hayır diyorum, ayrılık getirmeye geldim*"(Luca 12/51) hükümleri ya da Matta'nın "*Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın. Barış değil, kılıç getirmeye geldim.*"(Matta 10/34 gibi kin ve nefret dolu öğretileri aldı. "*Biri sana vurdu mu öbür yanağını da çevir*" deme inceliğini gösterebilen İsa'nın zamanla öğrenmediği ve de öğretmediği öldürme sanatı kalmadı. Kin ve nefret kusan İnciller İsa'yı zamanla bir mesih olmaktan çıkararak adeta bir ölüm makinesi haline getirdiler, çünkü İncil ayetleri Hristiyan olmayanları zaten birer ölü yerine koymaktaydı.

Amacım elbette ki, dünyada barış ve huzura en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günler de, bugün kabuk bağlamış ve tarihin çok gerilerinde kalmış konuları ve haksızlıkları kaşıyarak kanatmak değil. Bunlar, günümüzün popularitesi çok daha yüksek nice konjoktürel

sorunları yanında artık bir hayli tali plan da kalmışa benziyor. Tarihte ne yaşanmış olursa olsun, bugün insanlık değilmi ki yine de belli bir uygarlık seviyesine ulaşmıştır, batılı medeniyetler de geçmişleri ile değil, esas olarak bu seviye içerisindeki yerlerine bakılarak sorgulanmalıdır. Bu şekilde sorgulandıkları takdirde, Hristiyanda olsalar batılı ülkelerin İslam ülkelerine nazaran çok ileride oldukları kesin. Örneğin; İslam ülkelerinde görülen inanç despotizmi bu ülkelerde pek yoktur, var olanlar da genellikle lokâl ya da spontane örneklerdir. Günümüzde inanç ve fikir hürriyetine de, kim ne derse desin en çok o ülkelerde rastlanılır.

Buraya kadar her şey tamam. Peki, ya yarın? Düşünce hak ve özgürlükleri batı da acaba yarın da bugünkü kadar güvencede olabilecek midir? İşte burası koskoca bir soru işaretidir, çünkü günümüzde yaşanan bazı örnekler gelecek açısından hiç de öyle olumlu sinyaller vermemektedir. Bu vermeyişin ana nedeni, batı insanı ve kurumlarının kendi inanç ideolojilerinin pek çok yanlış hükümlerinden daha hâlâ besleniyor olmasıdır. Bu beslenişin yolları kesilmediği ya da en azından rölantiye indirilmediği sürece, bugünkü statik konumun zıddına dönüşmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Zira, bir şeyin tehlike olarak ortadan kalktığından bahsedebilmek için, onu besleyen alt yapı kurum ve kaynaklarının da tamamen ortadan kalkmış olması gerekir. Şayet bunlar kalkmamışsa, bilin ki tehlike de mevcudiyetini aynen koruyor demektir. Ne yazık ki, batı insanının günlük yaşamını etkileyen ve hatta bazen de belirleyen İnciller dün olduğu gibi bugünde kin ve nefret kusmaya daha hâlâ devam ediyor. İnciller'de elbette ki, İsa'nın sevgi, şevkat ve merhamet üzerine kugulu vaazları da yer almaktadır, lakin bu barışçıl ve hümanist söylemler İncillerin nefret ve düşmanlık kusan öğretileri yanında bir hayli gölgede kalmaktadır. Bu söylemler yüzünden Hristiyan dünyası diğer inançlara asla hoşgörülü ve ön yargısız bakamamakta, onlarla sürekli çatışma potansiyeli taşımaktadır.

Batı demokrasilerine bugün itibariyle ne kadar saygı duyarsak duyalım, belirttiğimiz nedenlerden dolayı bu saygının kalıcılığından bahsedebilmek için vakit henüz çok erken. Bir tek inanç hürriyetinin ihlali nedeniyle bile batılı ülkeler de demokrasi tam olarak güvencede değildir. İslam ilahiyatı için zorunlu gördüğümüz reformlara Hristiyanlıkta da gidilemediği sürece, demokrasi ve tüm insanlık için tehlike çanları çalmaya daha hâlâ devam edecektir. Hiç kimse bu çanların sesini duymamazlık edemez. Bunun tek müsebbibi olarak sadece İslam cephesi de gösterilemez. Dini siyasete alet etme eylemleri, modern görünümler altında aynen batılı ülkelerde de yürürlüktedir. Yürürlükte olmalı ki, başta Ortadoğu olmak üzere, dünyanın kanayan her

coğrafyasına katmadıkları inanç zehiri kalmamıştır. Katarken de, elleri altında tuttukları İnciller'in "*Ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin.*", "*Öyle ki, göklerde ki Babanızın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğdurur. Yağmurunu hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır.*"(Matta 5/44,45) gibi inanç ayrımı gözetmeyen sevgi ve barış dolu öğretilerini hiç dikkate almamışlardır, zira kulakları tıpkı o tenkit ettikleri İslam ülkeleri politikacılarının kulakları gibi kendi kitaplarının barışçıl öğretilerine kapanmıştır. O zaman o duymak istemedikleri inançlarının gerçek mahiyetini ve öğretilerini kendilerine bir bir biz gösterelim.

Tarihte Emeviler gibi İslam devletleri Kuran'a sonradan ikame ettikleri sahte hükümler aracılığı ile Kuran'ın hümanist hükümlerini elimine ederek İslamiyet'i nasıl ki saldırgan bir inanç ideolojisi haline dönüştürmüşlerse, başta Romalılar olmak üzere tarihteki sömürgeci Hristiyan devletler de İncillere sonradan yerleştirdikleri sahte öğretilerle Hristiyanlığı saldırgan bir inanç ideolojisi haline dönüştürmüşlerdir. Bu dönüştürmelerin her iki inancın kutsal kitapları üzerinde etkili olmaması elbette ki düşünülemezdi. Bunu, kutsal kitapların içeriklerinde var olan birbirinden farklı hükümlere bakarak da zaten kolayca anlayabiliyoruz. Kuran'da, gerçek İslam hükümleri ile sonradan türetme sahte hükümlerin entegrasyonunda ortaya çıkmış olan kozmopolitan durumun aynısına İncillerde de rastlanılır. Kuran nasıl ki bir yandan "*kitap ehli ile dost geçinilmesi*" gerektiğine işaret ederken, diğer yandan da "*onları asla dost edinmeyin*" gibi farklı hükümler buyurabilmişse, İnciller'de bir yandan "*düşmanın tokatına karşılık öbür yanağında çevrilmesi*" gerektiğinden bahsederken, diğer yandan da düşmanları "*köpek*" yerine dahi koyabilmektedir. "*Güneşin hem kötülerin, hem de iyilerin üstüne doğduğu*"ndan, "*Düşmanların bile sevilmesi gerektiğinden*" bahsedebilecek kadar barış gönüllüsü olan İsa, yeri geldiğinde "*Düşmanı yokedin*", "*Onlara acımayın*","*Çocuklarımın ekmeğini köpeklere atmam*"(Matta 15/26) diyebilecek kadar da gaddar bir İsa'ya dönüşebilmektedir. Filistinli bir kadının kendisine yardımcı olmasını istemesi karşılığında İsa'nın onu bir "*köpek*" yerine koyması ve yardımını da "*Ekmeğinin kırıntılarıyla köpeği beslemek*"(Matta 25/27) olarak görmesi, durmadan bu vaaz ve öğretilerle beslenen Hristiyan müminlerin kendi inancından olmayanlara karşı yeri geldiğinde nasıl bir tutum ve saldırgan tavır sergileyebileceğinin açık sinyallerini vermektedir bizlere. İncillerin kin ve nefret kokan öğretilerinden sunulabilecek örnekler daha da çoğaltılabilir. Örneğin; İnciller, kendilerinden olmayanları değil sadece

"köpek" yerine koymak, kanonik İncillerden Matta'nın öğretilerine bakacak olursak "domuz" yerine dahi koymaktadır. "*Kutsal olanı köpeklere vermeyin. İncillerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler*"(Matta 7/6).

Yozlaştırılma süreçleri ile bakıldığı takdir de, Hristiyanlığın da Müslümanlığın da özünde aynı sorunları ve kaderi paylaştıklarını söylemek aslında hiç de yanlış olmaz. Bu ortak mukadderat bizleri ister istemez, aralarında hiçbir ayrım gözetmeksizin inançların topyekûn bir kritiğini yapmaya yöneltmektedir. İnançların, kendilerine kene gibi yapışmış olan yanlış hükümlerden arınabilmesi de zaten ancak bu sayede mümkün olabilir. Temel sorun inançların kendi özlerinden kopma sorunu olduktan sonra, artık hiç bir inançtan mümin çıkıp ta "benim inancım daha doğrudur" diyemez, zira hiç bir kitap ve inanç asla ilk ortaya çıktıkları zamanlardaki gibi değildir. Kul eli değdirilerek, asırlar içerisinde insanları bölüp parçalamak ve birbirlerine düşman kılmak maksadıyla bilinçli olarak yozlaştırılıp, çarpıtılmış kitaplardır bunlar. Tarihte toplumlar ve sınıflar mücadelesi ne kadar keskinleşip artmışsa, kutsal kitapların ilk dönemlerden gelen hümanist ve barışçıl öz hükümlerini değiştirme ihtiyacı da bir o kadar artmıştır. Bu artışın en çok gözlemlendiği kitapların başında da İnciller gelmektedir, çünkü İnciller bugüne kadar sınıflar mücadelesinin en keskin seyrettiği batılı kapitalist ülkelerin inanç ideolojisini temsil etmektedir. Bu ülkelerin tarihlerinde, egemen sınıflar ve kilise işbirliğinde İnciller üzerinde gidilmedik değişiklik, yapılmadık tahrifat kalmamıştır. Bu nedenle de inançlardaki temizlik operasyonuna diğer inançlardan çok daha fazla Hristiyanlık ve İnciller'de ihtiyaç duyulmaktadır. "Üzerinde fazla durmayalım, zaman içerisinde nasıl olsa kendi kendine aşılabilir" diyede düşünebilirsiniz belki, artık ona bir şey diyemem. Nitekim, batılı ülkelerin ileriye yönelik demokrasi adımlarıyla, nefret kokan İncil hükümlerinin üzerine bir hayli ölü toprağı attıklarına da şahit olabilmekteyiz. Ama mesele sadece bir iyi niyet temennisi değildir ki, bu olumsuz İncil öğretilerini görmezden gelebilelim. Çünkü, dünyada kapitalizm var olduğu sürece, inanç ideolojileri ve bu ideolojilerin kötülük buyuran hükümleri, tarihte olduğu gibi bugünde devreye sokulma ihtimalleri taşımaktadır.

Eski Ahidin tozlu yaprakları arasından türeyerek gelen Hristiyan inanç ideolojisinin kritiği yapılmadan anlaşılan o ki, dünyada inançlar üzerinden ortaya çıkan sorunların aşılabilmesi pek mümkün olamayacak. Bu kritik yapılacak olursa, İslamiyet ile dalga geçen ve onu çağ dışı bulan batılı uygarlıkların kendi inanç ideolojilerinin İslamiyet'ten aslında hiç de

ileride olmadığı, hatta çoğu bakımdan onun gerisinde bile kaldığı rahatlıkla görülebilecektir. Kaldı ki bunu gösterme görevi, bize de düşmemeliydi. Bunu göstermek en başta müslümanların göreviydi, zira İslamiyet, İncilleri kabul etmiş olmakla kendisini aynı zamanda Hristiyanları ve İncilleri takip etmekle de mükellef kılmıştır. Hristiyanlık ve kitapları olan İncillerle ilgili olarak ortaya çıkan her sorun, aynı zamanda Müslümanların da bir sorunudur. Bu işler öyle "Müslümanım" diyerek, çekilip bir kenarda oturmakla olmaz. "Valla bu Hristiyanlar'ın sorunudur, bu nedenle bizi ilgilendirmez" de diyemezsiniz. Kuran mademki o kitapları da birer "*hak kitabı*" olarak tanımlamış ve "*Tevrat'ın, İncil'in ve Rabbinizden size indirilen kitabın hükümlerini yerine getirmedikçe, hiçbir şeye inanmış sayılmazsınız*"(Maide 68) demiştir, o zaman o kitaplara sahip çıkmak en az Hristiyanlar kadar Müslümanların da bir görevidir. Kendisine o kadar saldırdığınız inanç ve kitap, aynı zamanda bir o kadar da kendisini savunup korumanız gereken bir inanç ve kitaptır. Hristiyanların böyle bir zorunluluğu yoktur, zira onlar ne kitaplarının değiştiğine ne de İslamiyet'e zaten inanmamaktadır. Ama sizin onları reddetme gibi bir lüksünüz maalesef yoktur.

Hristiyanlık esas olarak Musevilik ve onların Eski Ahidi üzerine oturur. Bu nedenle Hristiyanlığın köklerini Nasıralı İsa'dan çok, Eski Ahidde aramak gerekir. Çünkü, İsa'nın daha yaşayıp yaşamadığı bile tam olarak belli değildir. Sadece Yahudiler arasından İsa adında birinin çıkıp kendisini mesih ilan ettiği rivayet edilmektedir. İsa'nın yaşadığı iddia edilen dönemlerde, yani Roma İmparatorluğu ve İmparator Tiberius döneminde, Hristiyanlığın izlerine rastlanılmakta, lakin İsa'ya rastlanılamamaktadır. İsa'nın mevcudiyetine dair elde çok az kanıtlar mevcuttur ve bu kanıtlarda sıradan söylentilerden öteye geçmemektedir. İsa'nın varlığına işaret eden tek bir çağdaşı yoktur. Böylesine öneme haiz birinin varlığına dair güçlü kanıtların olmayışı son derece düşündürücüdür. İsa'nın yaşadığı iddia edilen dönemlerden birçok bilgi günümüze kadar ulaşabilmişken, sadece İsa'ya dair herhangi bir bilginin ulaşmamış olması başlı başına bir soru işaretidir. İncillerde ya da diğer Hristiyan kaynaklarında İsa'ya dair sunulan bazı bilgilerde gerçeklerle uyuşmamaktadır. Örneğin; bazı hristiyan kaynakları, İsa'nın ölümü üzerine dünyanın üç saat boyunca karanlıkta kaldığını iddia eder. Hâlbuki M. S. 35 yıllarında yaşamış olan ünlü Romalı bilgin Plinius bile "Doğa Tarihi" adlı eserinde, üstelikte güneş tutulmalarına özel bir bölüm ayırmışken, böyle bir karanlıkta kalma hadisesinin gerçekleştiğinden asla bahsetmemiştir. İsa'nın çağdaşı olan Yahudi tarihçi Flavius Josephus ile Romalı tarihçi Tacitus'ta eserlerinde İsa hakkında tek söz etmez. Tacidus,

sadece İsa'nın adını zikretmeksizin o yıllarda "batıl inançlara sahip birtakım Hristiyanlar" olduğuna işaret etmektedir. İsa'nın adına rastlanılan sadece bir iki kaynak vardır, ama o kaynaklarda da İsa'nın adına sadece şöyle bir dokunulup geçilmekte, hakkında ise ayrıntılı bir bilgi sunulmamaktadır. Bunlardan birisi Josephus'un "Kronikler" adlı eseridir. Josephus eserinde Yahudileri anlatırken, Roma İmparatoru Tacitius ve Kudüs valisi Pilatus'tan bahsetmekte, İsa için ise sadece Yahudiler arasında İsa adında bir adamın varlığından ve onun bazı takipçileri olduğundan söz etmektedir[42]. Josephus dışında, M.S. 60 yıllarında yaşamış olan Plini'de (Pliny the Younger) Trajan'a yazdığı mektuplarda bazı Hristiyanlardan ve bu Hristiyanların İsa'ya tanrı gibi ibadet ettiklerinden söz etmektedir[43]. Plini ayrıca, her hafta kutlanan yemek paylaşımlarına ve "Rabbin Sofrası" ayinlerine de değinmektedir. Yahudiler'in önemli bir eseri olan "Babil Talmudu" da, İsa'nın Yahudileri dinlerinden döndürmeye çalışmak suçlamasıyla çarmıha gerilerek öldürüldüğünden bahsetmektedir. O dönemlerin ünlü kalemlerinden olan Mara Bar Seropyan ve Grek yazar Samosota'lı Luçyan'ın eserlerinde de İsa'dan bahsedilmez. Çevrelerinde oluşan her konu ve sansasyonel olayları işlemekle nam salmış olan bütün bu ünlü kişiler, eserlerinde Hristiyanlığa o kadar yer ayırmasını bilmişken, bir tek mesih İsa hakkında bilgi sunmamış olmaları herhalde bir tesadüf olamaz. Kısacası, Mesih İsa tarih sahnesinden adeta yok olup gitmiş gibidir.

Mesih İsa'nın varlığı tartışma götürdüğüne göre, İncil'in ona ait olduğu iddiası da artık bir hayli şaibeli demektir. İncil acaba ne derece İsa'ya aittir? Ortada, altında İsa'nın imzasının olduğu herhangi bir İncil yoktur, yalnızca hiçbirinin İsa döneminde yazılmamış olduğu kanıtlanmış çeşitli İnciller vardır. İncillerin bu kaotik durumunu Karl Kautsky 1908'de yazmış olduğu "Hristiyanlığın Temelleri" adlı kitabında şu şekilde yorumlamaktadır. "Şurası kesindir ki, ilk Hristiyan yazılarından hemen hemen hiçbiri adını taşıdıkları yazarlarca yazılmamıştır; çoğunluğu verilen tarihlerden daha sonra yazılmıştır; özgün metinler çoğunlukla sonraki düzeltmeler ve eklemelerle en kaba biçimde çarpıtılmıştır". Kautsky devamında da sözlerini şöyle bitirir. "Sonuçta, İncillerin veya diğer ilk Hristiyan yazılarından hiçbirinin İsa'nın bir çağdaşı tarafından yazılmadığı kesindir. Örneğin; en eski izahat olarak

---

[42] "Jüdische Chronic Son Gros", Josephus Flavius, Bayerische StaatsBibliothek, (Kitap aslı), Anzahl Seiten: 307, Signatur: Res/2 A.gr.b. 764, Projekt-ID: VD16 J 990, URN: urn:nbn:de:bvb:12-bsb00087798-1

"Josephus Flavius, "Geschicte des Judischen Krieges", Dr. Heinrich Clementz,

[43] "Lettres de Pline Le Jeune" Traduites Par de Sacy, Par Jules Pierrot, XCVII, s. 125

görülen Markos'un İncili, büyük olasılıkla İsa'nın ölümünden 50 yıl sonra yazılmıştır. Üstelikte İsa'nın konuştuğu dil olan Aramice ile değil, Grekçe yani Yunanca yazılmıştır. Böylece elimizde yarım yüzyıllık bir efsane yaratımının ürünü bulunmaktadır". İncil yazılımında Kautsky'nin bahsini yaptığı Markos İncil'inin ardından Luka İncil'i gelmektedir. Luka'yı da daha sonradan Matta ve İsa'nın ölümünden yüzyıl sonra kaleme alınmış olan Yuhanna izler.

Velhasıl, İsa'nın kendisi gibi İncillerin varlığı da tam bir muammadır. Bu şaibeli duruma yol açan en önemli neden, İsa'nın yaşadığı dönemlere denk gelen bir İncil nüshasının ortada olamayışıdır. Nasıl ki İsa'nın yaşadığı iddia edilen dönemlerde İsa'ya dair herhangi bir bulguya rastlanılamamışsa, aynı dönemlere denk gelen herhangi bir İncil nüshasına da rastlanılamamaktadır. Bulunan en eski İncil nüshaları, 1947 senesinde Kumran'da bir mağarada bulunan ve "ölü deniz yazmaları" olarak da adlandırılan antik nüshalardır. Bu nüshalar katolik kilisesi tarafından İsa'nın varlığının kanıtlanmasında çok önemli bir delil olarak sunuldu. Ancak ne var ki, Katolik kilisesinin bu rüyası çok fazla uzun sürmedi, zira yazmaların M. Ö. 250 yıllarında Kumran yakınlarında yaşamış olan Yahudi toplumunun kollarından Essen mezhebine ait olduğu anlaşıldı. İçeriğinde de İsa değil, o dönemlerin Hristiyanlığı anlatılmaktaydı. O dönemlerde Yahudiler birkaç krallığa ayrılmışlardı. Bunlar Yahuda krallığı, İsrail Krallığı, Essenliler ve Farisiler idi. Bunlardan Farisiler, tanrının Musa'ya Tur Dağı'nda vermiş olduğu bilgilerin yalnızca kendileri tarafından bilindiğini, bu nedenle de Tevrat'ın yorumunun yalnızca kendileri tarafından yapabileceğini iddia ediyorlardı. Saddukiler ve Essenliler ise Farisiler'in bu iddiasına karşı çıkıyorlardı. İsa'nın Hristiyanlığın ve İncillerin sahibi olduğu iddiası da işte o zamanlara ve bu ayrılıklara dayandırılmaktadır. İddiaya göre, İsa bu Essen mezhebinin bir üyesidir ve zamanla onlardan ayrılarak Hristiyanlığı kurup geliştirmiştir. Ancak bu iddia zamanlama hatası nedeniyle iflas etmiştir, zira Hristiyanlığın izlerine İsa'nın doğduğu ve yaşadığı iddia edilen tarihlerde değil, bu tarihlerden 250 yıl önce rastlanılmaktadır. İsa'dan 250 yıl öncesine ait olduğu ve ilk Hristiyanlığı temsil ettiği kesin olarak anlaşılan "ölü deniz yazmaları" nın İsa'nın varlığına temas etmemiş olması, İsa'nın varlık ve misyonunun Essenlilerden 250 yıl sonra getirilip Hristiyanlığa yerleştirildiğini, yani Hristiyanlığın İsa'ya ait olmadığını kanıtlamaktadır. Ama Hristiyan ilahiyatçılar, tıpkı İslam ilahiyatçılarının yaptığı gibi bu yazmalardan İsa'nın yerini yine de bir çırpıda bulup çıkarıverdiler. Nasıl mı? Yazmalarda geçen "*doğruluk öğreticisi*" tanımından! Yazmalar "*doğruluk öğreticisi*" diye birinden

bahsetmekteydi ve bu kişide Hristiyan ilahiyatçılara göre olsa olsa ancak İsa olabilirdi. Hâlbuki böyle bir şey kesinlikle söz konusu olamazdı, çünkü İsa'nın kendi doğumundan 250 yıl önce yaşamış olması mümkün değildi. Ama tabi, ortada şayet herhangi bir reenkarnasyon yoksa!

Yazmaların M. Ö. 250 yıllarına ve Essenliler'e ait olduğu, yazmalarla birlikte bulunan birçok belge, mürekkep hokkası, kütüphane ve deri atölyeleri gibi bulgulardan da zaten anlaşılmıştır. Bütün bu somut kanıtlara rağmen nasıl olmuşsa olmuş, İsa getirilip Hristiyanlığın en tepesine oturtulmuştur. Nasıl oturtulduğunu bilemeyiz ama, Hristiyanlığın köklerinin ve öğretilerinin İsa'dan çok öncelerine uzandığı kesindir. Bu nedenle Hristiyanlığın tarihine de bir göz atmakta yarar var.

Eldeki belgelerden, Essenliler arasından doğarak teoloji tarihine adım atmış olan Hristiyanlığın, fakir kesimlerin zenginlere karşı bir başkaldırı, yani bir sınıf hareketi olduğu anlaşılmaktadır. Hristiyanlığın bu sınıfsal niteliği, kendisinden 250–300 yıl sonra ortaya çıkacak olan çeşitli İnciller tarafından da onaylanmaktadır ve en açık bir şekilde de Luka İncilinde sergilenmektedir. "*Ne mutlu size ey yoksullar. Çünkü tanrının krallığı sizindir. Ne mutlu size şimdi açlık çekenler! Çünkü doyurulacaksınız. Ne mutlu şimdi ağlayanlar: çünkü güleceksiniz. Ama vay halinize ey zenginler! Çünkü siz yükünüzü çoktan aldınız. Vay halinize şimdi karnı tok olanlar! Çünkü açlık çekeceksiniz. Vay halinize ey şimdi gülenler! Çünkü yas tutup ağlayacaksınız.*"(Luka 6/20'den 25'e). Luka'nın bu hükümlerinde en dikkat çeken taraf, zenginlerden hesap sormanın tamamen bu dünyaya bağlanmış olmasıdır. Matta İncili'nde ise bu dünyevi hesaplaşma Luca'nın aksine kilise otoritesi ve Roma helenizmine boyun eğdirilerek tamamen "ruhani" bir niteliğe dönüştürülmüş ve tanrının yargısının geçerli olacağı bir başka zamana taşınmıştır. Matta İncil'i ayetlerini "*Ne mutlu ruhta yoksul olanlara: Çünkü göklerin egemenliği onlarındır, Ne mutlu yaslı olanlara, çünkü onlar teselli edilecektir. Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara: çünkü onlar doyurulacaklar*"(Matta 5 3'ten 10'a) şeklinde sayıp sıraladıktan sonra, hesap sormayı getirir ve tam bir teslimiyet anlayışı içerisinde zamanı belirsiz ileri bir tarihe erteler; "*İnsanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü* ***göklerdeki ödülünüz büyüktür***"(Matta 5/11,12). Matta İncil'inin Hristiyanlığı proleter köklerinden koparark, kilisenin hizmetine sunmaya çalıştığı ruhani hükümlerin benzerlerine "Yakup'un mektupları" nda da rastlanılır. "*Artık geçmiş ola ey zenginler, başınıza gelecek felâketlere feryat edip ağlayın. Servetiniz çürümüş, giysilerinizi güve yemiştir. Altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur.*

Onların pası size karşı tanıklık edecek, etinizi ateş gibi yiyecek. Bu son çağda servetinize servet kattınız. İşte, ekinlerinizi biçen işçilerin haksızca alıkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor. Orakçıların feryadı her şeye kadir efendimizin kulağına erişti. Yeryüzünde zevk ve bolluk içinde yaşadınız. Boğazlanacağınız gün için kendinizi besiye çektiniz. Size karşı koymayan doğru kişiyi yargılayıp öldürdünüz. Öyleyse kardeşler, ***Rab'bin gelişine dek sabredin.*** "(Yakup'un Mektupları 5/1'den 7'ye). Yakup'un mektupları "Efendimiz gelene dek sabredin." Tavsiyesi ile, proleter Hristiyan müminleri bu dünyadaki bir hak arama savaşımından koparp almakta ve onları zenginlerin tanrı tarafından cezalandırılacakları bir günün beklentisi içerisine sokmaktadır. Hâlbuki, Hristiyanlığın gerçek özüne çok daha yakın bir duruş sergileyen Luka İncil'i, Hristiyanlara beklentiyi değil, hemen o andan itibaren başlatılması gereken bir mücadeleyi öngörmektedir. Luca'da Hristiyanlığın gerçek sınıf karakterinin tüm izlerini görebilmek mümkündür. Örneğin; zenginlerin zenginliklerinden dolayı lanetlenmesi gibi. "*Zenginlerin tanrının krallığına girmeleri ne kadar zor! Nitekim* ***devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin tanrının krallığına girmesinden daha kolaydır*** "(Luca, "Zenginlik ve sonsuz yaşam".18/24,25).

İşte şimdi dikkat. Zira Luca İncilinde geçen İsa'nın bu söylemi aynen Kuran'da da yer almaktadır. Lakin zenginlerin cezalandırılmasına yönelik olarak değil de, inançsızların cennete gitmelerinin ne kadar zor olduğunu anlatmak maksadıyla. "*Ayetlerimizi yalan sayanlara ve onları kabule tenezzül etmeyenlere gök kapıları açılmayacak ve* ***deve iğne deliğinden geçmedikçe onlarda cennete giremiyeceklerdir***."(A'raf 40). Kuran'ın Luca İncil ayetini farklı algıladığı çok açık, aksi takdirde Luca ayetinin farklı bir konsepte sokulabilmesi asla mümkün değildir. Çünkü hem Luca İncili Kuran'dan çok daha öncedir, hem de "*devenin iğne deliğinden geçme*" misali Hristiyanlığın sınıfsal öz ve felsefesine çok daha yakın durmaktadır. İncil'in bu hükmünün Kuran'da farklı bir hükme dönüşmüş olması iki nedenden kaynaklanmış olabilir. Kuran bu ibret alınması gereken misali ya İncil'den rastgele kapıp aldığı için böylesi bir yanlış sonuca ulaşmıştır ya da daha sonraki dönem Kuran yazıcıları Luca İncili'nin bu hükmünü, gerçek mahiyetini de aslında çok iyi bildikleri halde kasıtlı olarak değiştirip inançsızlara mal etmeye çalışmışlardır. Tarihteki İslam devletlerinin, İslamiyet'in tabanından gelişebilecek hareketlenmeleri bastırabilmek amacıyla Kuran ayetleri üzerinde kasıtlı olarak oynadıkları şayet dikkate alınacak olursa, ikinci ihtimalin geçerlilik payı bence bir hayli yüksektir. Aksi takdirde İncil'in bu hükmünün Kuran tarafından değiştirilmesinin hiçbir mantıklı izahı

yoktur. Zira, ne de olsa İslamiyet'te özünde Hristiyanlığın bu sınıf felsefesini benimsemiş ve fakir fukara hakkını aramış bir sınıf hareketidir.

Hristiyanlığın gerçek köklerine inmesi bakımından Luka İncilini her ne kadar takdir etsek de, Hristiyanlık tarihini karmakarışık etmesindeki katkı payını görmezden de gelemiyoruz. Örneğin; Luka bir Roma nüfus sayımı nedeniyle Meryem'in hamile bir halde Nasıra kentinden, Beytüllahim'e gittiğinden bahseder. Hâlbuki Augustus'un Roma imparatoru olduğu dönemlerde böyle bir nüfus sayımı yapılmamıştır. Yapılması da zaten beklenemezdi, çünkü Beytülhalim'in bağlı olduğu Yahudiye bölgesinin bir Roma eyaleti olması M. S. 7 yıllarına, yani İsa'nın doğumundan daha sonraki bir döneme denk gelmektedir. Dolayısıyla da yedi yaşında olması gereken İsa'nın daha doğmamış olarak gösterilebilmesi mümkün değildir. Meryem'in nüfus sayımı nedeni ile Beytülhalim'e gitmesi de pek mantıklı değildir, zira o zamanlar sayımda sadece aile reisinin bulunması yeterli görülmekteydi. Peki, bütün bu tarihsel gerçekler bilindiği hâlde, Luka neden yine de böyle bir öyküyü kurgulama yoluna gitmiştir? Bunun nedeni büyük bir ihtimalle, İsa biyografisinin Eski Ahidin bir kehanetine uydurulmak istenmiş olmasıdır. Eski Ahid bu kehanetinde Beytüllahim'de doğacak bir çocuğun varlığına işaret etmekteydi. İsa'nın Hristiyanlığın başına oturtulabilmesi için ise bu kehaneti kullanmak ve bunun içinde İsa'yı Beytüllahim'de doğmuş olarak göstermekten başka hiçbir yol yoktu. Bütün bu metazorik eklektik kurgulamalar Beytüllahim'e gitme hikâyesinin doğru olmayıp, sırf İsa'nın ve Hristiyanlığın kurucusu bir Mesih olduğunu kanıtlamak maksadı ile sonradan yazılıp, uydurulmuş olduğunu bize kanıtlamaktadır.

İncillerin tarihsel ve mekânsal çelişkilerini en iyi teşhir edip sergileyenlerden birisi de Kautsky'dir. Kautsky "Hristiyanlığın Kökleri" adlı eserinin özellikle de "İsa' nın çilesi" adlı bölümünde bu çelişkileri bir bir teşhir eder ve İnciller'i adeta yerin dibine geçirir. Çile İsa'nın Kudüs'e girişi ile başlamakta ve İncil'in yalanları da bu girişle birlikte açığa çıkmaktadır. Çile tema olarak kabaca, İsa'nın Yahudiliğe ihanetle suçlanmasını, eziyet görüp horlanmasını ve sonuçta da çarmıha gerilip öldürülmesini anlatmaktadır. Hâlbuki, hikâyenin bir başka versiyonunda İsa Kudüs'e bir kral gibi girip karşılanmaktadır. Yani; İncillerde birbirinden farklı iki değişik İsa versiyonu yer almaktadır.

Çilenin birinci versiyonun da, İsa'nın Yahudi inancını saptırmak maksadıyla Yahudiler tarafından suçlanması, yargılanması, Roma Valisi Pilatus tarafından bir kez daha sorgulanması ve sonuçta da çarmıha gerilmesi anlatılır. Bu birinci versiyon bile çelişkilerden geçilmez bir haldedir. Örneğin; Luca İncili'nde İsa Roma valisi Pilatus'la sanki bir

Yahudi kralıymış gibi konuşurken; "*Pilatus İsa'ya 'Sen Yahudiler'in kralı mısın' diye sordu. İsa 'Evet söylediğin gibi* ***Kralıyım*** *' yanıtını verdi*"(Luca 23/3), Yuhanna'da ise "*Benim krallığım bu dünyadan değil*"(Yuhanna 18/36) demektedir. Çilenin birinci versiyonu tarihsel gerçeklerle de uyuşmamaktadır zaten. Kutsal Roma İmparatorluğu her şeyin üzerindeyken, bir Roma valisinin onca yetkisine rağmen, sırf Yahudiler istedi diye suçsuz bulduğu halde İsa'yı yine de cezalandırmaya kalkışması olacak şey değildir. Koskoca Roma İmparatoru Tiberius'un bir valisinin, Yahudiler karşısında aciz kalarak hem kendisini hem de imparatorluğunu gülünç ve küçük bir duruma düşürebileceği nasıl düşünülebilir. Kaldı ki Vali Pilatus, tarihsel belgelerden anlaşıldığı kadarıyla son derece gaddar ve bu gaddarlığı nedeniyle, Roma İmparatoru Tiberius tarfından merkeze dahi çağırılmış birisiyken. Bu niteliklere haiz bir valinin, İsa'ya karşılık Yahudilere katil Barabbas'ı önermiş olması da bir başka gülünç iddiadır, zira bu türden bir takas o zamanlardaki Roma yasalarına tamamen aykırıdır.

Çilenin birinci versiyonundan tamamen farklı ikinci versiyonunda ise, İsa Kudüs'e eziyet ve işkence gören biri olarak değil, bir Yahudi kralı olarak girip, karşılanmaktadır. Geçtiği her yerde kalabalık bir halk topluluğu birikmiştir ve halk İsa'ya yoğun bir sevgi gösterisinde bulunmaktadır. "*Hozana Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun: Atamız Davut'un yaklaşan egemenliği kutlu olsun.*"(Markos 11/9). Tüm sıradan insanlar ve yoksullar İsa'nın peşine takılmıştır. Aristokratlar, burjuvalar, başrahip ve yazıcılar ise ona düşmandır. İsa kendisini destekleyen halk kitlelerinin gücüyle hiçbir direnişle karşılaşmaz ve tapınaklardan tefecileri bir bir kovar. Kudüs'te güç ve hâkimiyet artık tamamen onun ve taraftarlarının eline geçer. Ancak ne var ki, Marcos'ta anlatılan bu hikâyelerin hepsi sadece bir yalandan ibarettir, zira İsa'nın Kudüs'e bu giriş ve karşılanma seremonisine döneminin hiçbir tarihçisi yer ayırmamıştır. Dönemlerde ki en ufak ayrıntıları kayda geçmekten asla çekinmemiş olan Josephus gibi ünlü tarihçiler bu konuda en ufak bir şey dahi yazmamışlardır. Üstelik İsa'nın peşine kalabalık bir insan topluluğunun toplanmış olması da pek inandırıcı değildir, çünkü, yazılı tarihten çıkarabildiğimiz kadarıyla, o dönemler Kudüs'te İsa'nın peşinden gidebilecek sadece Zealotlar denen proleter unsurlar vardır ki, onlarda hiçbir zaman Kudüs'e hükmedebilecek düzeyde bir güce ulaşamamışlardır. İsa şayet Kudüs'te son derece güçlü olan Sadukiler ve Ferisilerin varlığına rağmen şehre girmeye yeltenmiş olsaydı, Kudüs'te sokak çatışmaları kaçınılmaz olur ve tarihçiler de bunu mutlaka yazarlardı. Çeşitli Musevi gruplar arasında yaşanan sokak çatışmaları ise,

o dönemler Kudüs'te zaten her gün yaşanan sıradan ve mutat olaylardandı. İsa'nın Kudüs'e girişinin anlatıldığı diğer bölümlerde çelişkilerden geçilmez bir haldedir. Bu çelişkilerin en başta geleni de, Marcos İncili'nde İsa'nın halk tarafından "*Davut'un krallığını getiren kişi*", yani Yahudi krallığının yeniden kurucusu olarak tanıtılıyor olmasıdır. Bu İsa'yı değil sadece Musevi egemen sınıflarının, aynı zamanda Romalıların da rakibi yapmak olur ki, İsa ve taraftarlarının buna güçleri asla yetemezdi. İncillerde çile türünden var olan ve gerçeklerle asla bağdaşmayan bütün bu hayali tasarımlar, İsa'nın Hristiyanlığın gerçek kökleri ve süreci ile hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamaktadır. Aynı zamanda Hristiyanlığın ve İncilin sonradan nasıl yozlaştırılarak bambaşka ritüel ve motiflere büründürülmüş olduğunu da. Bu yüzden Hristiyanlığı bu yozlaşma süreci ile birlikte de takip edip irdelemek gerekiyor.

Hristiyanlıkta ilk yozlaşmalar, Hristiyanlığın Roma paganizminin etki alanına girmeye başlamasıyla birlikte ortaya çıkar. Yahudi Essenliler arasından doğan Hristiyanlık, gelişimi içerisinde bir yandan Mısır paganizminden, diğer yandan da bölgede hâkim olan Roma Helen kültürlerinden etkilenir ve yavaş yavaş bu kültürlerden birçok mirası kendi ideolojisine taşımaya başlar. En çok taşıdığı mirasta, bölgedeki Roma egemenliği nedeniyle Helen kültürü ve Mitracılıktır. Eski Ahid hükümlerinden gittikçe farklılaşmaya başlayan bu Helenleşme hareketi, yıllar içerisinde Hristiyan inancını kendi köklerinden koparıp alır ve onu diğer pagan inançların kültür ve geleneklerine yakınlaştırır. M. Ö. aşağı yukarı 300 ile 200 yılları arasında ortaya çıkan bu helenleşme ve paganlaşma sürecinde Hristiyanlık Helen - Grek pagan kültüründen alabileceği ne kadar fikir, düşünce ve öykü varsa hepsini alır ve bunları kutsayarak birer tanrı vahyi haline getirir.

Lakin bütün bu kutsal dönüşümler proleter kökenli Hristiyan müminlerin talep ve tercihleri doğrultusunda gerçekleşmez. Bunların gerçekleşmesinde daha çok Roma paganizmi ile bütünleşme sevdasındaki Yahudi Gnostikler etkili olur. Helenleşme yanlısı bir kısım Essenli ve Terapeutae gibi Yahudi grupları, Yunan pagan gizemlerini bir şekilde Yahudi inancıyla uzlaştırmak ister ve bu amaçla da birçok pagan kültürünü yavaş yavaş Hristiyanlığa taşır. Bu eylemlere Yahudi diasporasının pagan ruhbanlığından olan etkilenmeleri de eklenince, Hristiyanlığın helenleşip, paganlaşmaması için geriye artık hiçbir neden kalmaz. Kültür entegrasyonu ve inanç jenosidinin ilk örnekleri de tanrı fikriyatında ortaya çıkar. Yahudi filozoflar kutsal yazıları pagan bilginlerinden kaptıkları felsefelerle yorumlar ve hatta kendi helenistik Yahudi kitaplarını dahi üretmeye başlarlar. Örneğin; Enok'un kitabında

pek çok pagan motifi kullanılmıştır. "Aristes'in mektubu" isimli Yahudi metninde de, Zeus ile Yehova bir ve aynı gösterilir. Helenistik Yahudiler daha çok bir kabile tanrısını andıran "Yehova"yı Platon'un felsefeleri ışığında yeniden yorumlarlarken, pek çok Yahudi, kendi anadillerini ve kültürlerini yavaş yavaş terk ederek Yunancayı benimsemeye başlar. Yahudilerin en yoğun yaşadığı kentlerden biri olan İskenderiye'de Yahudilerin neredeyse tamamı pagan inanç kültürlerinin etki alanına girer. Bütün bu kültürel dönüşümlerin öncüsü olan Yahudi Gnostizmi Hristiyanlığı başarabildiği kadar helenleştirmiş ve kendisini de iyice mistikleştirmiştir.

Mistisizm ve Gnostizmin bu başarılı katkıları sayesinde İsa'nın da artık misyonu değişir ve Mesih İsa adeta pagan tanrı mitlerinden biri olup çıkar. Hristiyanlıkla Pagan kültürleri arasında kurulan bu kutsal köprüler sayesinde hem Yahudilik inkar edilmemiş hem de batıya açılım gerçekleşmiş olur. İnciller'de İsa'nın Yahudi kökenini gösterebilmek amacıyla durmadan soy ağacı ve kütük bilgileri sunulur. Bundan güdülen amaç ise bellidir. Yahudileri "beklenen mesih"in İsa olduğuna inandırmak ve bu yolla da Yahudi camiası içerisinde geniş bir cephe yaratmak. Ama ne amaç güdülürse güdülsün, Musevilik ile iyice paganlaşmış olan Hristiyanlığı uzlaştırabilmek artık asla mümkün değildir. Bu uzlaşmazlıklardan en önemlisi de, İsa'nın hem tanrının, hem de Davud'un oğlu" yerine konulmuş olmasıdır. Zira "Davud'un oğlu" Eski Ahid'e, "Tanrının oğlu" ise doğrudan paganizme ait bir tanımlamadır. Eski Ahid de "Tanrının oğlu" şeklinde herhangi bir ibare yoktur. Musevilerde bunu zaten çok iyi bildikleri için, bu pagan girişimlerini asla yutmamış ve "Tanrının oğlu" gibi sıfatları da hiçbir zaman kendi inanç ideolojilerine yakıştıramamışlardır. Benimsemedikleri için, İsa'yı da asla peygamber olarak kabul etmemişlerdir. Gnostikler ve Helenleşmiş Yahudiler dışında Museviler arasında kabul görmeyen Hristiyanlık, batıda ise akıl almaz bir biçimde son derece yaygın bir din haline gelir. Bunun böyle olmasında en etkin rolü de Kutsal Roma İmparatorluğu üstlenir. Roma İmparatorluğu'nun etki alanına giriş, Hristiyanlığı o ilk saf, proleter ve komünal özelliklerinden hızla uzaklaştırır ve egemen sınıfların varlık ve hâkimiyetini korumaya hizmet eden güçlü bir inanç ideolojisi haline dönüştürür. Bu dönüşümler Hristiyanlık tarihinde tam bir dönüm noktasıdır. Aynı zamanda Eski Ahid ve Musevilikten tamamen kopup, ayrışmanın da. Her ne kadar Eski Ahid ile Yeni Ahidi daha hala birlikte kabul eden "Kitabı Mukaddes" taraftarı bazı Hristiyan akımlar olsa da, yollar ne yazık ki artık ayrışabileceği kadar ayrışmış ve bu ayrışımla birlikte İncillerde hiç görülmediği kadar

pagan kültürlerini sahifeleri arasına taşımaya başlamıştır. İşte bu kültürlerden birisi de "Tanrının oğlu" sıfatlamasıdır.

Bu sıfatlama nedir, nasıl ve nereden doğmuştur? Tanımın evrimine şöyle bir göz atacak olursak, bu sıfatlamanın öyle sıradan bir teolojik kavram olmadığına, tarihteki sınıflar savaşımından türeyerek gelen çok daha farklı kökleri bulunduğuna tanık oluruz. Pagan medeniyetlerinin en büyük özelliği, teolojilerini kutsal inançlarda olduğu gibi statik tutmayarak, toplumun ve sistemin değişim koşullarına paralel olarak belli bir evrime de uğratmış olmalarıdır. Koşullar değiştikçe mevcut örgütlenme biçimleri de değişmiş ve aynı değişimler kültür ve teolojilerine de yansımıştır. Örneğin; egemenliklerini sürdürebilmenin bir aracı olarak tarihte bazı kral ya da imparatorlar kendilerini ya tanrı ile özdeşleştirmiş ya da biraz daha mütevazi davranarak kendilerine "Tanrının oğlu" veya "veliahtı" gibi sıfatlar yakıştırmışlardır. Bunların en bilinenlerinden biri, İsa ile de zamandaş olan "Kutsal Roma İmparatoru" Augustos'tur. Roma'da bir dönem imparatorluk yapan Augustos, yüz yıla yakın süren iç savaşlar içerisinde, mevcut kaos ortamı ve güçlü lider arayışlarına da bir çözüm olması maksadıyla kendisini ilahlaştırır. Onun bu ilahlaştırma eylemi bir zaman sonra ona tanrı gibi davranılmasına ve "baba yurdunun babası" gibi unvanlar takılması noktasına ulaşır. Augustus bu unvanı tanrısallığını ilan eden Julius Caesar'dan almıştı. Julius Caesar kendisine "Divus Julius" yani "Tanrısal Julius" unvanını yüklerken, beri taraftan senatonun kendisini bir tanrı olarak onaylamasını isteyecek kadar da ileri gitmişti. Augustus'ta, Caesar'ın bu adını kendi adına ekleyerek "Caesar" isminin geleneksel bir başlangıcını yapmış olmaktaydı. O artık bir "Augustos Caesar"dı. Augustus'un bu tanrısal kimliği, İsa'dan önce 12 yılında elde ettiği Pontifex Maximus unvanıyla da tamamlanır. Bu başlangıçla birlikte cumhuriyet gelenekleri artık tamamen bir kenara itilir. Augustus'un ardından gelen imparatorlar da artık hep "ilahi Augustusun oğlu" sıfatı ile anılmaya başlar ve kendilerine "Tanrının oğlu" denilir. Yani İsa'ya özgü olarak tanıtılıp takdim edilmeye çalışılan "Tanrı'nın oğlu" sıfatı, Hristiyanlık daha doğmamışken Roma'da zaten var olan ve yaygın olarak ta kullanılan bir unvandır.

Tanrının oğlu kritiğinden çıkan sonuçlar, İncillerin birer tanrı vahyi kitap olmadığını ispatlamaktadır. İnciller daha da kurcalanacak olsa sayfaları arasından dökülmedik pagan mit ve kültürü kalmaz. Örneğin; bunlardan birisi de, Yunan tanrılarından olan Dionysos'un öyküsüdür. Dionysos Greklerde "şarap tanrısı"dır ve Roma mitracılığındaki karşılığı da Bakkhus'tur. Dionysos ile İsa arasında en önemli benzerlik, her ikisinin doğum tarihlerininde aynı olmasıdır. Dionysos'ta, İsa'da 25

Aralık'ta doğmuşlardır. Yalnız, Hristiyanlık ve İncilleri sadece Roma Helenizmi'ne değil, Mezopotamya mitleri ve Mitarizm'e bakarakta kıyaslamak gerekir, zira Hristiyanlığa intikal Helen kültürlerinden çoğu Mezopotamya mit ve kültürlerinden gelmektedir. Örneğin, ekmeğin İsa'nın eti niyetine yenmesi, şarabın da onun kanı niyetine içilmesi gibi bir Hristiyan seremonisi kök olarak Sümerler'den ve Mitraizmden gelme bir gelenektir. Bu geleneğin benzerine Sümerler'in Gılgamış destanında da rastlanılmaktadır. "*Engidu, ekmek ye! Bu, yaşamın koşuludur! İçki iç! Bu, ülkenin göreneğidir!*"[44]. Bu gelenek Mitraizm aracılığıyla Helenizm ve Hristiyanlığa da taşınmış olmalı ki, gerek Dionysos gerekse de İncillerdeki anlatımlar Mitraizmin ekmek ve şarap ayinine bir hayli yakın durmaktadır. Mitra gizem ayinlerinde de Mitracılar şarap içip ekmek yiyerek ölümsüz olacaklarına inanırlardı. Benzer bir başka ritüel de, boğa kanı ile şarap ve yağı karıştırarak yıkanıp takdis olmak, içerekte ölümsüzlüğe kavuşmaktı[45]. Bu inisiyasyon ayinleri zamanla Roma İmparatorluğu aracılığıyla batıya kayar ve Roma'nın Bacchus (Dionysos) şenliklerinin ve Orfik gizem ayinlerinin temelini oluşturur ve sembolüde. Tanrı Dionysos'tur. Eski Yunan'da Dionysosçular ayinlerinde ya bir boğa ya da keçi gibi bir hayvan kurban eder ve kurbanın etini Dionysos'un eti, kanını da onun kanı niyetine yiyip içer, bu sayede de Dionysos'un ruhuyla bütünleşerek ölümsüz olacaklarına ve yeniden doğacaklarına inanırlardı[46]. Kan ve şarap düalitesi zamanla monoteist bir nitelik kazanarak Hristiyanlık ve İncillere'de intikal eder. İnciller'de İsa'da aynı felsefe üzerinden benzer söylemler kullanır; "*Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda*"(Yuhanna 6/56). Dionysos ayinlerinin felsefesi ile, Hristiyanların ekmek ve şarap ayinlerindeki kurgulama öz itibariyle hemen hemen aynıdır. Yani, Hristiyanlığın ekmek ve şarap düalitesi de kutsal orjinli bir şey olmayıp, kökeni Sümerlere kadar uzanan çok eski bir pagan geleneğidir. Hristiyanlık daha birçok gelenek ve kültürünü de yine aynı pagan köklerden almıştır. Örneğin; İnciller'de yeri olmadığı halde, Ortaçağ Avrupası'nda kutsal bir hak olarak benimsenmiş olan "ilk gece hakkı", yani evlenenlerin eşleriyle ilk önce feodal beylerin yatma hakkı da, yine Sümerler'den gelme bir kültürdür. "*Nişanlı seçmek için herkesin evi, Uruk kralı olan Gılgamış'a daima açıktır.* ***O, evlenecek olanlarla önce kendisi yatar, sonra da koca.*** *Tanrısal yasaya göre bu, tanrının bir*

---

[44] Gılgamış, Tablet 2. The Pensnsylvania Tablet, CBS 7771, OB II eds,

[45] "The Mysteries of Mithra", Franz Cumont, Chapter: The Doctrine of the Mithraic Mysteries, s. 146, Chapter: The Mıthraıc Lıturgy, Clergy and Devotees, s. 160

[46] "The Golden Bough", Sir James Frazer, Chapter: XLIII, "Dionysos", s.7, 8
"Greek Mythology I", Deities, Parallels with Christianity, p.260, 261

buyruğudur. Bu buyruk kendisine göbeğinin bağı kesilir kesilmez verilmiştir"[47]. Bir pagan tanrısının emrine uyularak tanzim edilmiş olan bu hakkın ne derece kutsal sayılabileceğini ve bu gelenekleri asla uygulamamış olan İslam inancına da ne kadar sataşılabileceğini bugün acaba kaç Hristiyan sorgulayabilmekte!

Pagan kültür imlerine en çok rastlanılan İncillerden birisi de Yuhanna'dır. Pavlus'un mektupları da büyük ölçüde Grek pagan kültürlerinin etkisi altındadır. Yuhanna İncilini zaten paganlıktan dönme kişilerin yazmış olabileceği de iddialar arasındadır. Yuhanna'nın en çok paganizm kokan hikayesi de şu meşhur "suyun şaraba dönüştürülme" hadisesidir. Öykü Yuhanna'da şöyledir. "*Üçüncü gün Celile'nin Kana köyünde bir düğün vardı. İsa' nın annesi de oradaydı*", "*Şarap tükenince annesi İsa'ya 'Şarapları kalmadı' dedi*","*İsa hizmet edenlere, 'Küpleri suyla doldurun' dedi. Küpleri ağızlarına kadar doldurdular.*","*Sonra hizmet edenlere, 'Şimdi bundan alıp, şölen başkanına götürün' dedi. Onlar da götürdüler.*","*Şölen başkanı, şaraba dönüşmüş suyu tattı.*", "*İsa bu ilk mucizesini Celile'nin Kana köyünde yaptı ve yüceliğini gösterdi.*"(Yuhanna 2/1,3,7,8,9). Bu öykü Grekler'in Dionysos kültüründe de geçmektedir. Dionysos'da tıpkı İsa gibi suyu yine şaraba dönüştürmüştür[48]. Dönüştürme eylemleri zaten çok eski mitolojik bir antik gelenektir. Dionysos'un kendisine kazandırdığı yetiyle, Kral Midas'ın her şeyi altına dönüştürmesi gibi. Suyun şaraba dönüşme orjininin bir diğer ikinci versiyonu da bildiğiniz gibi, Musa'nın Firavuna kızarak Nil nehrini kana dönüştürme mucizesidir.

İncil öyküleri ile pagan öykülerinin çakışması bir dereceye kadar normal ve tesadüf sayılabilir. Ancak bu tesadüfler şayet E–5 trafiğini aratmayacak kadar bir yoğunluk kazanırsa, bu artık hiç de tesadüften sayılmaz. İncillerde monoteizmin trafiği ile politeizmin trafiği bir hayli birbirine karışmakta ve bu yüzden de çok sık kazalara rastlanılmaktadır. İncillerde yer alan pek çok konu ve kişi, bir tek isim ve anlatım farklılıkları haricinde, asırlarca önce sanki bir kez daha yaşanmış gibidir. İnançlarındaki bu kültürel hırsızlıkları göremeyecek kadar körleşmiş batılı medeniyetler, çıkıp utanmadan bir de bu çalıntı fikirlere tüm dünyanın biat etmesini isterler ve kendilerine bile ait olmayan o haçlarını

---

[47] Gılgamış. Tablet 2. "The Babylonian Gılgamesh Epic",A.R. George, The Pensylvania Tablet, (OB II) cols, SB Tablet II MSS BM: 34449,38833, s. 804-805, 987

[48] "The Book Your Church Doesn't Want You To Read", Tim C. Leedom, s. 125

Peter Wick, "Jesus Gegen Dionysos" Ein Beitrag zur Kontexualisierung des Johannesevangeliums", Volum: 85, s.179-185

" Jesus Research", (İsa Araştırma), James H. Charleswort & Petr Pokorny, s. 73-77

Müslümanlara öptürtmeye yeltenirler. Ama bilmezler ki Hristiyanlığın esas sembolü haç değil, zaten balıktır[49].

İncillerin pagan kültüründen kaptığı bir başka öykü de, İsa'nın öldükten üç gün sonra yeniden dirilme yalanıdır. Bu hadise de İsa'ya özgü bir şey olmayıp, kaynağını Mitaraizm ve Dionysos'un dirilme öykülerinden almaktadır. Attis'te aynen İsa gibi ölmüş, gömülmüş ve üçüncü günün sonunda yeniden dirilmiştir[50]. Kezâ, Grekler'in Dionysos'uda öyle[51]. Hatta, Dionysos ölmeden önce aynen İsa gibi "çile" çekmiştir. Yani "İsa'nın çilesi" de Hristiyanlığa özgü bir şey olmayıp tamamen pagan orjinlidir. Çile M. Ö. 400'lü yıllarda "günah keçisi" anlamına da gelen "pharmakosçuluk"la birlikte ortaya çıkmış bir kültürdür. Dionysos'ta bir pharmakos idi. O da tıpkı İsa gibi kaderinde hep acı çekmiş, insanların iyilik ve menfaati için ölümü göze almış ve insanların günahlarını kanıyla affettirmiştir. Paganizme en yakın İncil olan Yuhanna ve Pavlus'un mektupları, Dionysos'un ölümden sonra dirilme mit ve motiflerini de kutsayıp sayfaları arasına katmıştır. Dionysos ile İsa arasında daha birçok benzerlik ve paralelliği yakalayabilmek mümkündür. Örneğin; İsa'nın eşek sırtında resmedilme ritüeli de yine bir başka Greek pagan motifidir . Bir rivayete göre, İsa çarmıha gerilmeden önce işkence görmüş ve işkenceden sonrada bir eşeğin sırtına ters vaziyette bindirilerek ölüme gönderilmiştir. M.Ö. 460 yıllarından kalma bazı Makedon sikke ve heykellerde Dionysos'ta tıpkı İsa gibi, başında tacıyla eşeğe ters binmiş olarak resmedilmektedir[52].Her iki kültürde de eşeğin kullanılmış olması eşeğin anlık bir hayvan olarak seçilmiş olması değil, sembolik bir önem taşımış olmasıdır. Grek pagan inancında eşek insanın hayvani doğasını simgelemekte, onun üzerine binmekte hayvani doğanın alt edilmesi anlamına gelmektedir.

Örneklemelere şayet daha da devam edecek olursak, bunlardan bir başkası da İsa'nın "sonsuzluk suyu"dur. "*Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için*

---

[49] File: Stele Licinia Amias Terme, Acession 67646 jpg, Epigraphial Museum, (Balık figürlü çok Eski bir Hristiyan mezar taşı), -IXΘYΣ ZΩNTΩN-

"Tell Megiddo kilisesi zemin mozaik balık döşeme", Kuzey İsrail Celile.

[50] "The Golden Bough", Sir James George Frazer (1854-1941, Chapter: XXXIV, "The Myth and Ritual of Attis", s. 305.

[51] "The Golden Bough", James George Frazer. In Two Volumes, Vol.I, Chapter: III, "Dionysus", s. 322, 324, 325

"Greek Religion", Walter Burkert, s. 64, 132

[52] Mint: Mende/Makedonia, Catalogue Raissone: Breet, Greek Coins (MFA), No: 0550, Accession Number: 31.970, (M.Ö.460 Yunan Klasik dönem Greek parası)

" Dionysos in Archaic Greece", Cornelia Isler-Kerenyi, Chapter Five, s. 159, 160

fışkıran bir pınar olacak"(Yuhanna 4/14). İsa bu söylemi ile, bir kendi sunduğu suya, bir de sunduğu sudan oluşacak bir "sonsuz yaşam suyu"na işaret etmektedir. Grekler'de Dionysos'ta bir yer altı dünyası Hades'ten gelen sudan, diğeri de sonsuz yaşam veren "su kaynağı"ndan bahseder. "Su" her iki kültürde de öz olarak kurtuluşun sembolü olarak kullanılmıştır. Bir başka paralel kültür de, İsa'nın dikenli tacı, giydiği kıyafet ve kıyafetinin rengidir. Dionysos'ta sarmaşık bir taç taşımakta[53].ve mor bir kıyafet giymektedir[54]. İsa'nın kıyafet rengi de mordur, sarmaşık tacın yerini de dikenli taç almıştır. "O'na *mor bir giysi giydirdiler ve dikenlerden bir taç örüp başına geçirdiler.*"(Markos 15/17). Helen miraslarının ardı arkası kesilmez. Bu miraslardan birisi de, İsa'nın fırtına ve dalgalara hükmetme mucizesidir. "*Bu sırada büyük bir fırtına koptu. Dalgalar tekneye öyle bindirdi ki, tekne neredeyse suyla dolmuştu.*", "*İsa, teknenin kıç tarafında bir yastığa yaslanmış uyuyordu. Öğrenciler O'nu uyandırıp, 'Öğretmenimiz, öleceğiz! Hiç aldırmıyor musun?' dediler.*", "*İsa kalkıp rüzgârı azarladı, göle, 'Sus, sakin ol!' dedi. Rüzgâr dindi, ortalık süt liman oldu.*"(Markos 4/ 37,38,39). Grekler de Pitagor'da, havarilerinin yol alabilmeleri için, dalgaları ve fırtınaları dindirmiş, nehirleri mucizevi bir şekilde ikiye ayırmıştır[55]. Bu efsanevi mucizeye Greklerin Epimenides ve Abaris gibi kahramanlarının öykülerinde de rastlanılmaktadır. Ayrıca, bir başka Helen mitinde Tyanalı Apollonius'ta aynen İsa gibi, çeşitli hastalıkları iyileştirebilmiş, mucizeler yaratmış, ölüleri diriltmiş ve kötü ruhları kovmuştur[56].

İncillerin Pagan mitlerine paralel en dikkat çeken konularından birisi de, İsa'nın bir adamı ruhuna girmiş olan cinlerden kurtarmasıdır. "*Ruhları o bölgeden çıkarmaması için İsa'ya yalvarıp yakardı.*". "*Orada, dağın yamacında otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı.*", "*Kötü ruhlar İsa' ya, 'Bizi şu domuzlara gönder, onlara girelim' diye yalvardılar.*", "*İsa' nın izin vermesi üzerine kötü ruhlar adamdan çıkıp domuzların içine girdiler. Yaklaşık iki bin domuzdan oluşan sürü, dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu.*"(Marcos 5/ 10,11,12,13). İsa sayesinde içine kötü

---

[53] "Hesiod, the Homeric hymns and Homerıca", Hugh G. Evelyn White, "To Dıonysos", s.450, 451

"Homeric Hymn to Dionysos"- Dionysos için ilahi 26. "Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν, ὃν τρέφον ἠύκομοι Νύμφαι παρὰ πατρὸς ἄνακτος δεξάμεναι κόλποισι καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον Νύσης ἐν γυάλοις: ὃ δ' ἀέξετο πατρὸς ἔκητι ἄντρῳ ἐν εὐώδει μεταρίθμιος ἀθανάτοισιν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύυμνον ἔθρεψαν,

[54] "Hesiod, the Homeric hymns, and Homerıca",Hugh G. Evelyn White, "To Dıonysos", s.428, 429

[55] "Iamblichus Life of Pythagoras", Thomas Taylor, Chapter: XXVIII, shf. 72, 73

[56] "The Life of Apollonius of Tyana", Philostratus, p. 543-547, 550, 568-577

ruh girmiş olan adam kurtulur ve " *İsa' nın kendisi için neler yaptığını Dekapolis'te duyurmaya başlar* "(Marcos 5/ 20). Grekler'in Eleusis gizem ayinlerini anımsatan öykünün Helen orjini şöyledir; Plouton, bereket tanrısı Demeter'in kızı Kore'yi Eleusis'te saklandığı mağaradan bir yarık açarak kaçırır, Euboules adında bir domuz çobanı domuzları ile birlikte bu yarıktan aşağı düşer ölür, hadise de her yıl ayinlerle kutlanan bir gelenek haline dönüşür. Grek kadın inisiyeler her yıl Eleusis'e gelip, yanlarında getirdikleri domuzları, Eubouleos'un düştüğü bu yarıktan aşağı atıp bereket tanrısı Demeter'e sunar, sunum öncesi domuzların kanında yıkanır ve bu sayede de günahlarının domuzlara geçtiğine inanırlardı. Hristiyanlığın vaftiz geleneğinin de temelini oluşturan bu Helenistik rejenerasyon Yunan'da doğal inisiye sayılmıştır[57]. Bu inisiyasyonun benzerine Hristiyanlığın ilk dönemlerinde bazı yörelerdeki vaftizlerde de rastlanılmış, fakat barbarca bulunup Vatikan tarafından yasaklanmıştır. Her iki kültürde de ritüel ve motifler neredeyse aynıdır. İlginç olan, Marcos'ta kötü ruhlardan kurtulan adamın, olayı anlatmak için gittiği "Dekapolis" kentinin, Ürdün'de Skutopolis, Pella, Gadara, Dion, Hippon, Philadelpheia, Gerasa, Kanatha, Damaskos ve Raphen gibi antik Yunan kentlerini içine alan ve birçok Grek mitine de ev sahipliği yapan bir bölgenin de adı olmasıdır[58]. Kentlerine varıncaya kadar Grek kokan benzer öyküler İnciller üzerine bir hayli gölge düşürmektedir!

İncillerin bir başka pagan motifi de, "insanların, farklı dillerine rağmen aralarında rahatlıkla konuşup anlaşabilme" hikayesidir. Bu mucizevi hikaye İncillerin "Elçilerin İşleri" bölümünde ayrıntılı olarak anlatılmaktadır. "*Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı.*","*Hayret ve şaşkınlık içinde, 'Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?' diye sordular.*","*Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor?*","*Aramızda Partlar, Medler, Elamlılar var. Mezopotamya'da, Yahudiye ve Kapadokya'da, Pontus ve Asya ilinde, Frikya ve Pamfilya' da, Mısır ve Libya' nın Kirene'ye yakın bölgelerinde yaşayanlar var. Hem Yahudi hem de Yahudiliğe dönen Romalı konuklar, Giritliler ve Araplar var aramızda. Ama her birimiz tanrının büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz.*"(Elçilerin işleri 2/ 6,7,8,9). İnciller'in mucize olarak nitelediği bu vaka, Greekler'de "Oracles"(χρησμοί) khrēsmoi olarak bilinen gizemli bir konuşma tarzıdır ve Trophonius ile Delos

---

[57] "Rosicrucian Digest Eleusis", Vol: 87, Num.2, "Demeter and Persephone", s. 6,7,8.
" Adonis Attis Osiris", J. G. Frazer, In two Wolumes, Vol:1, p. 274, 275 (Vaftiz)
" Prolegomena to The Study of Greek Religion", Jane E. Harrison, Chapter: IV, s.122, 124

[58] "Qais, Jerash and Decapolis", Adolf Hoffmann & Susanne Kerner, Page: Decapolis

mitlerinde yer almaktadır . Efsaneye göre, tanrı kâhinler ve rahibelerle kendi dilinden konuşmuş, onlarda aralarındaki farklı dillere rağmen bu konuşmayı tek dilden anlayabilmişlerdir[59].

Hristiyanlık yayıldığı coğrafyaların pagan kültür ve teolojilerinden devamlı bir şeyler kaparak gelişim göstermiş kozmopolit bir dindir. Kökleri her ne kadar Eski Ahid'e dayanıyorsa da, gelişip yeşermesinde daha çok pagan kültürleri ve o kültürlerinin üç tanrısı etkili olmuştur. Bunlar Frigyalılar'ın Attis'i, Yunanlılar'ın Dionysos'u ve Hint orjinli Mitra'dır. Bu pagan entegrasyon İnciller'de teolojik bir kozmopolitizm yaşanmasının ana nedenidir. Bu yüzden, İnciller'de her üç pagan kültürü ve tanrılarından da ortak birtakım öykü ve özellikler yakalayabilmek mümkündür. Örneğin; Frigya tanrıçası Cybele'nin sevgilisi Attis'in öyküleri şaşılacak derecede İsa öykülerine benzemektedir. Attis'te tıpkı İsa gibi bakire Nana'dan doğmuş, ölümünden üç gün sonra yeniden dirilmiş ve İsa gibi eziyet çekmiştir[60]. Matta üzerinden yapılan hesaplamalar şayet doğruysa, İsa'nın ölümü Mart ayı sonlarına denk gelmektedir ki, bu aynı zamanda Attis'in de ölüm zamanlamasıdır.

İncillerdeki Attis kültürel imlerinden bir diğeri de, Hristiyanlığın "Vaftiz" geleneğinin temelini oluşturan "Boğa kanında yıkanma" kültürüdür. Attis takipçileri kurban ettikleri boğa kanında yıkanarak günahlarından arındıklarına ve sonsuz bir yaşama kavuştuklarına inanıyorlardı[61]. Hristiyanlığın vaftiz geleneği, Greklerin Eleusis gizem ayinlerinin "domuz kanında yıkanma" kültürünün olduğu kadar, aynı zamanda bu Attis kültürününde bir devamıdır. Yıkanma gelenekleri "***Tekelerle boğaların kanı*** ve *serpilen düve külü murdar olanları* ***kutsal kılıyor.*** "(İbraniler 9/13) denilerek İnciller'de bir tanrı vahyi haline getirilmiştir. Attis ile İsa arasındaki benzerliklerden birisi de, Attis'in de tıpkı İsa gibi "kurtarıcı" olarak vasıflandırılmış olmasıdır. İsa'nın "iyi çoban" sıfatı da yine bir başka Attis kültürüdür. "*Ben iyi çobanım. Benimkileri tanırım. Baba beni tanıdığı, ben de Baba' yı tanıdığım gibi, benimkiler de beni tanır. Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm.*" (Yuhanna 10/14,15). Frig mitinde Attis'te çoban olarak nitelendirilmiştir. M. Ö. 5. yüzyıldan kalma bir Attis heykeli, Attis'i çoban olarak

---

[59] "The Jesus Mysteries" Timothy Freke and Peter Gandy, bölüm: Trophonius of Delos myt, s. 17

[60] "Adonis Attis Osiris", Sir. James Frazer, In two volumes, Vol: I, Book Second Attis, Chapter: I, "The Myth and Ritual of Attis", page. 263

[61] "Adonis Attis Osiris", Sir James Frazer, In two volumes, Vol: I, Book Second: Attis, Chapter: I, "The Myth and Ritual of Attis", page. 274, 275, 276

resmetmektedir[62]. İsa'nın annesi Meryem ile Attis'in sevgilisi Cybele arasında da benzerlikler bulunmaktadır. Cybele Sümer'de "Marienna", Roma'da "Magna Mater" (Büyük Anne)[63] ve "Göklerin Kraliçesi" gibi adlarla da sıfatlandırılmıştır ki, bu lakaplardan bazıları katolik kilisesi tarafından "Great Mother" (büyük anne) ve "Mary Queen of Heaven" olarak aynen İsa'nın annesi Meryem'e de takdim edilmiştir.

Kültürel buluşmanın en karakteristik imlerinden birisini ölüp-dirilme motifi oluşturmaktadır. Kybele'nin gazabına uğrayan Attis'te İsa gibi ölmüş ve üçüncü gün yeniden dirilmiştir[64]. Ölüp dirilme İnciller'de de çok farklı değildir. "*Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim. Kutsal yazılar uyarınca Mesih, günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden sonra dirildi.*"(1.Korintiller 15/3,4), "*O' nunla alay etmeleri, kamçılayıp çarmıha germeleri için O' nu öteki uluslara teslim edecekler. Ne var ki O, üçüncü gün dirilecek.*"(Matta 20/19). Matta'nın bir tanrı vahyi olarak sunup tanıtmaya çalıştığı vaka İsa'dan asırlarca önce Attis takipçileri tarafından zaten bilinmekte ve her yıl Attis'in hem ölümünü hem de ölümden sonra yeniden dirilişini simgeleyen ve üç gün süren bir bahar festivali olarakta kutlanmaktaydı[65]. Frig orjinli Attis diriliş öyküleri zamanla Attis'in Roma versiyonu olan Rhea'ya dönüşerek Helenleşir ve Romalılar'ın Hristiyanlığı kabulüyle de İnciller'e intikal ederek Helenik birer tanrı vahyi haline gelir. Bu Helenik kültürel entegrasyonun gerçekleşmesinde en çok emeği geçenlerin başında da, Helen kültürlerine derin hayranlığıyla tanınan 150-219 yılları arasında yaşamış İskenderiyeli Clement ile, Chronicler adlı eseriyle Hristiyanlığın Kıpti kökleri ve tarihi üzerine araştırmaları ile ünlü 263-339 yılları arasında yaşamış Eusebius (Eusebius Pamphili) gelmektedir[66]. Durumun farkına varan zamanının Marcus Terentius Varro (M. Ö. 116–28) ve Gaius Valerius Catullus (M. Ö. 86–40) gibi bazı Romalı yazarlar da Hristiyanları zaten devamlı Attis kültürlerini ve kendi hikayelerini kullanıyor olmakla suçlamışlardır.

---

[62] "A New Classical Dictionary", Of Greek and Roman, Biography, Mythology and Geography, William Smith, p. 127

Görsel: http://klio.uoregon.edu/im/re/religion/attis-tree.jpg

[63] "Mitoloji Sözlüğü", Azra Erhat, Bölüm: "Kybele", s. 184

[64] "Cybelle Attis and Related Cults", E. J. Brill, Blm: "Cybele and Christ", p. 39

[65] "Adonis Attis Osiris", J.G. Frazer, In Two Volumes, Vol: I, "The Myth and Ritual of Attis", Chap: I, p.267,268; Chap:II, p.279, 280, Chapter V, "The Hanged God", p.289

[66] "Eusebii Pamphili", Evangelicae Praeparationis, Libri XV, E.H. Gifford "Chronicle", Eusebius, Translated From Classical Armenian, By. Robert Bedrosian "Ante-Nicene Christian Library", Vol. IV, vol: I, "Clement Of Alexandria"

Hristiyanlığın Attis dışında yaslandığı ikinci bir kaynakta Mitracılık'tır. Kökeni Hint mitolojisi ve Zerdüşilikten gelen Mitraizm önce Persler'i, sonra Roma kültür ve teolojisini, Romalılar üzerinden de Hristiyanlığı etkiler. Mitraizmin Roma'ya, Roma İmparatorluğu'nun doğu seferlerinin başında bulunan Romalı subaylar aracılığı ile taşındığı tahmin edilmektedir. Roma İmparatorluğu Hristiyanlığı benimsemeye başlayınca, Mitraizme ait pek çok kültür de yavaş yavaş Hristiyanlığa ve İncillere taşınır. Taşıma kültürlerden birisi de Hristiyanlıkta pazar günlerinin kutsal sayılmış olmasıdır. Hâlbuki Hristiyanlığın ilk dönemlerinde kutsal gün, Rab'bin altı gün çalışmadan sonra istirahata çekilmiş olduğu "kutsal şabat günü", yani Cumartesi günüdür. Cumartesi'den vaz geçilerek Pazar'a geçilmiş olması Mitraizm'den etkilenmenin bir sonucudur, zira Pazar günleri Mitraizm'de kutsal bir gündür[67]. Pazar günleri Hristiyanlık öncesi Mitra takipçileri ve Greko–Romenler tarafından hem "güneş festivali", hem de Mitra'nın günü olarak kutlanmıştır[68]. Grekler tarafından "Dominus Lord'unun günü" olarakta adlandırılan pazar günleri, Helenistik entegrasyon neticesinde "Lord's Day" yani "Lord'un (tanrının) günü" (İncil, Vahiy 1/10) olarak değiştirilerek Hristiyanlar tarafından aynen tanrı'ya da uyarlanmıştır. Mitra ikonografisinin ikinci ve en önemli ritüellerinden birisi de, toplu yenilen yemektir. M.Ö. 200 yıllarından kalma bir Mitra ikonografisinde "Mitra" ve "Sol" boğanın öldürülmesinden sonra birlikte yemek yerlerken görüntülenmektedirler[69]. Ekmek, şarap ve boğanın eti ve kanı ile bütünleşen rölyef bize tipik bir şekilde İsa'nın havarileri ile birlikte yediği son akşam yemeğini çağrıştırmaktadır. Ritüelin bir başka antik izdüşümü de Sümerler'in Gılgamış'ıdır. Gılgamış destanında, Gılgamış ve can yoldaşı Enkidu birlikte gökyüzü boğasını öldürmüş, sonra, bunu bir şölenle kutlayarak, yiyip içmişlerdir[70]. Yani, tarihte yiyip içme ritüelleri birtek İsa ve havarilerine özgü ve kutsal orjinli değildir. Kökleri çok eskilere uzanan bir pagan motifidir.

Hristiyanlığın Mitraizmle entegrasyona girdiği bir başka kültür de, "kaya'dan doğum"dur . Kayadan doğma mitinin temel çıkış coğrafyası Mitraizmden önce Zerdüşilik üzerinden Persler'dir. Persler'de Mitra'nın "kayadan gelen tanrı"(Theos ek Petras) olduğuna ve doğumunun da

---

[67] "Religions of the Hellenistic Roman Age", Antonia Tripolitis, pp. 55
"O Mitraismo", Agostinho de Almeida Paiva, Page: 3

[68] "The Paganism in Our Christianty", Arthur Weigall, Page: 145

[69] The Mysteries of Mithra", Franz Cumont, s. 158,159, 160

[70] "Gılgamış Destanı", Tablet 6

"kayadan" gerçekleştiğine inanılmıştır.[71] Takipçileri Mitra'nın yaşamın suyu olduğuna inanır ve doğduğu günde kayadan çıkan "ruhsal su"dan içerlerdi.[72] Bu Mitra kültürü İncillere, İsa kaya ile özdeşleştirilerek uyarlanmıştır "*Hepsi aynı **ruhsal içeceği** içti. Artlarından gelenler **ruhsal kayadan** içtiler, o kaya Mesih' ti.*"(1.Korintiller 10/4). İsa'nın meşhur apoletik ışığıda bir Mitra imidir. Mitra "güneş tanrısı"ydı ve takipçileri tarafından da "Light of the World", yani "Düyanın Işığı" olarak adlandırılmaktaydı[73]. Aynı sıfat Helenistik bir miras olarak İsa içinde geçerlidir. "*İsa yine halka seslenip şöyle dedi '**Ben dünyanın ışığıyım**. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur.*"(Yuhanna 8/12). Mitra için yine şöyle denilmiştir; "*Ölümsüzlük kanı döküp bizi kurtardı*". Kurtarıcı vasfı, Mitraik içeriğe sadık kalınarak aynen İsa'yada uyarlanmıştır; "*İsa'nın kanı bizi her günahtan arındırır*"(1.Yuhanna 1/7). Mitra'da öldükten sonra göğe yükselmiş ve ölüleri yargılamak ve diriltmek üzere ikinci bir defa yeniden döneceğini söylemiştir[74]. Mitra'nın öldükten sonra yeniden dirilme ve hüküm verme öyküsü İnciller aracılığıyla İslamiyet'e de ilham kaynağı olur ve kıyamet günü İsa'nın yeniden dirilerek dünyaya döneceği yazgısına bağlanır. "*O kıyamet için bir ilimdir*"(Zuhruf 61). İslam ilahiyatçıları da zaten Zuhruf ayetinde "o" denilerek işaret edilen kişinin İsa olduğunu, ahirzamanda Müslüman olarak yeniden dünyaya geleceğini,Yahudi ve Hristiyanların ona iman ederek Müslüman olacağını kabul etmektedirler. Ederler etmesine de, lakin dirilme kültürünün Mitraizm'den gelme olduğunu da elerler! Halbuki, Hristiyanlık gibi Müslümanlık'ta bu kültüre sahip çıkmakla paganlaşmış ve Mitra'ya iman etmiştir. İnciller'de yine şöyle bir ifade geçmektedir. "*Tahtın, dört yaratığın ve ihtiyarların ortasında boğazlanmış gibi duran bir kuzu gördüm. Yedi boynuzu ve yedi gözü vardı. Bunlar, tanrının bütün dünyaya gönderilmiş yedi ruhudur*"(Vahiy 5/6). İncilin "boğazlanmış kuzu" imgesi Mitraizme hiç de yabancı değildir. Mitraizmde de "*yedi ruhun tek bir bedende görünümü* " olan bir ritüel vardır ve bu ritüel İncillerin yedi boynuzlu, yedi gözlü kuzu benzetmesi ile neredeyse bire bir ortak özellikler taşımaktadır[75].

---

[71] "As On The First Day", By. G.R.H.Wright, E.J. Brill, Leiden New York, p. 122
Görsel: http://www.hermetics.org/images/mithra.jpg

[72] "The Mysteries of Mithra", Franz Cumont, s. 137, 138

[73] "The Cults of the Roman Empire", Robert Turcan, p. 339, 340

[74] "The Mysteries of Mithra", Franz Cumont, Chapter: "The doctrine of the Mitraic Mysteries", p.144-147

[75] "The Paganism in our Christianity", Arthur Weigall, Chapter XII, (Jesus the 'Slain Lamb of God' is of pagan Origin), sh. 131, 132

Hristiyanlığın kökleri Attis ve Mithra kültürlerine olduğu kadar, bu her iki pagan kültüründen ayrı tutulamayacak olan Mısır teolojisine de dayanmaktadır. Bu yüzden Yeni Ahid'de Mısır Pagan teolojisinin birçok kültürel imlerini yakalayabilmek mümkündür. Örneğin; "tek tanrı", "üçlü teslis" ya da "tanrının oğlu" gibi ana fikirleri. Hristiyanlığın bu üç temel kültürünün üzerine oturduğu ana kaide Eski Mısır'ın Osiris-Isis ve Horus mitidir. Antik Yunan ve Roma teolojileri üzerinde araştırmalarıyla tanınan Plato " Antik mitler üzerinden ortaya çıkan kültür ve felsefelerin, başta Roma ve Yunan olmak üzere zamanla Akdeniz'in bütün ezoterik mitlerine ilham kaynağı olduğunu" iddia eder. Mısır teolojisinde Horus, Osiris ve Isis'in oğludur. Horus eski Mısır'da "cennetin hükümdarı", "yeryüzünün kralı" ve "kutsal şahin" gibi sıfatlarla anılmaktaydı ki, bu sıfatlar bildiğiniz gibi Hristiyanlığın "üçlü teslis", yani "Baba–Oğul ve Kutsal Ruh" triolünde İsa'ya da mal edilmiş sıfatlardır. Horus'un bu sıfatları baba Osiris ve anne Isis'in nitelik ve öyküleriyle birleşerek Mısır teolojisinin üçlemesini, yani Mısır teslisini oluşturur.[76] Horus'un biyografisi ile İsa'nın biyografisi arasında da şaşırtıcı benzerlikler göze çarpmaktadır. Örneğin; Horus'un annesi Isis'te, İsa'nın annesi Meryem'in birçok özelliklerini bulabilmek mümkündür. Mısırlılar tarafından "koruyucu anne" olarak anılan Isis'in bu sıfatı aynen Meryem'e de mal edilmiştir. Eski Mısır'dan kalma bazı heykel ve ikonlar Isis'in Horus'u emzirmesini resmetmektedir[77]. Horus'ta aynen İsa gibi tanrının (baba Osiris'in) yeryüzündeki temsilcisi ve oğlu sayılmış, "*dünyanın ışığı*" olarak nitelendirilmiş ve İsa gibi apoletik bir ışıkla ritüelleştirilmiştir. İsa nasıl ki bakire Meryem'in oğlu ise, Horus'ta bakire Isis'in oğludur. Aradaki tek fark sadece, Isis'in Horus'u babasının ölümünden çok daha sonraları doğurmuş olmasıdır. Öyküye göre, Baba Osiris öldükten sonra kardeşi Set onu parçalara ayırır ve her bir parçasını Mısır'ın değişik yörelerinden yem olarak denize atar. Anne Isis eşinin parçalarını arayıp bulur ve onları bir araya getirerek penisinden Horus'a hamile kalır[78]. Bu mit Mısır'da Osiris'in yeniden doğumu olarak yorumlanmıştır. Bu doğum

---

[76] "Egyptian Mythology and Egyptian Christianity" By. Samuel Sharpe, Chapter: "The Trinities", p. 13, 14, 95.96

[77] "Manual of Mythology Greek and Roman, Norse and Old German, Hindoo and Egyptian Mythology", By. Alexander S. Murray, Chp: "Horus, Osiris, Isis", page. 400-407
Görsel: https://c2.staticflickr.com/4/3351/4643215284_97fc5e218e_b.jpg

[78] "Egyptian Mythology and Egyptian Christianity", By: Samuel Sharpe, Bölüm: "Osiris, His Family", s. 10
"The Paganism in our Christianity", Arthur Weigall, 1928, Chapter XI, (Jesus the 'Slain Lamb of God' is of pagan Origin), page. 118

Mısır teolojisi ve Hristiyanlığın üçlü teslisinin "Baba oğul birlikteliği" ve "Tanrı'nın Oğlu" fikirlerinin oluşumunun ana kaynağıdır.

Baba–oğul ve kutsal ruhtan oluşan üçlü birlik, yani "Teslis" hristiyan ideolojisinin olmazsa olmaz ana fikirlerinden birisidir. Hristiyanlara göre, tanrı kendisini üç farklı bilinç merkezinde açıklamıştır. Ancak bunlar asla tanrının parçaları değildir, çünkü tanrı parçalara bölünemez. Bunlar tanrının sadece "kişilikleri" ve "bilinç merkezleri"dir. Baba enerjideki güç, oğul enerjinin ışığa dönüşmüş hali, Kutsal ruh da yayılan ısıdır. Bunlarla anlatılmak istenen üç ayrı tanrının olması değil, tek tanrının 3 farklı biçimde (Trinity) varolmasıdır. Değişik pagan kültürlerinde "Osiris–İsis–Horus", "Amen–Mut–Khonsu" ya da "Khnum–Satis–Anukis" olarak ifadesini bulan "triteizm" zamanla Hristiyanlığın da ana felsefelerinden birini oluşturmuştur.

İslamiyet İncil ve İsa'ya olduğu gibi sahip çıkmış, lakin teslis fikri ve felsefesine yabancı kalmıştır. İslamiyet, yüzeysel değinmeler dışında, teslis gibi ağır ilahiyat konularına zaten hep yabancıdır. "*Allah üçün üçüncüsüdür diyen kâfirdir*"(Maide 73) gibi ne anlama geldiği dahi anlaşılamayan ayetlerde zaten hep bu yabancılığın neticesinde türemiş ayetlerdir. Diğer kutsal inançlar pagan kültürlerinden belki pek çok şeyi inançlarına katmış olabilirler, ama bir katkı ve zincirleme pagan reaksiyonlar neticesinde de olsa, inançlarında değilmi ki derin bir ilahiyat felsefesi taşımaktadırlar. İslamiyet ilahiyatın bu derin felsefesine ne yazık ki pek inemez ve ilahiyatı genellikle hep soyut ve yüzeysel işlemek zorunda kalır. Bu aynen ilkokul düzeyindeki bir çocuğun üniversite konularını anlamaya ve anladığı kadarıyla da konuşmaya çalışmasına benzemektedir. Bu teslis fikrinde de böyledir, "ağaç" felsefesinde de. Kuran "hayat ağacı"na da sadece ağaç demiş, lakin ağacın o derin felsefine inmeyi bir türlü beceremeyiştir. Buda herhalde, her ne kadar zamanında emperyal olmuş olsalarda, batı toplumlarının İslam uluslarına nazaran derin farklılığından kaynaklanmış olsa gerek!

İlginç olanda, Kuran'ın teslisi bir yandan Allah'a şirk koşma olarak görürken, diğer yandan da "*Kutsal ruh*" ve "*Ruhu'l Kudus*" gibi tanımlarla Hristiyanlığın "teslis" fikrine sahip çıkmış olmasıdır. İlahiyatçılar da zaten durumun ciddiyetinin farkındadırlar ve son derece komik bir iddiayla Kuran'ın "*Kutsal ruh*" diyerek "Cebrail'i" ve hatta Kudüs şehrini kastettiğini ileri sürerek, sorunu devamlı geçiştirip kapatmaya çalışırlar. Lakin tüm çabaları boşunadır, zira Kuran'ın işaret ettiği "*Ruhu'l kudus*", teslisin bir parçasını oluşturan "Kutsal Ruh"tan başka bir şey *değildir*. "*Eyyednâhu bi rûhil kudsi*", "وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ" (Bakara 87) ayeti kerimesinde geçen "*kudsi*" şehir olan Kudüs القدس

değil, "*kutsal*" الْقُدُس demektir. Kaldı ki, Kuran teslis'e sadece "*kutsal ruh*" üzerinden de ulaşmaz. Ulaştığı bir başka kanalda İsa'nın göğe yükselme motifidir. "*Allah dedi ki : ey İsa ! **Ben seni öldüreceğim ve kendime yükselteceğim**, inkar edenlerden seni tertemiz ayıracağım* "(Al–i İmran 55), "***Allah İsa'yı kendi katına yükseltmiştir***."(Nisa 158). Hz. Muhammed'e bile nail olamayan İsa'nın göğe yükselme motifleri ile Kuran teslis fikrini zımnen kabul etmiş olmaktadır. Hristiyanlar da İsa'nın ölmediğine ve tanrının onu yanına aldığına inandıklarına göre, o zaman aradaki fark nedir? Yalnızca bir tek "Allah'ın oğlu" denmediği kalmıştır. Bu sıfatlama dışında ise teslis için gerekli her tanım Kuran'da kullanılmıştır. Bu, eşyayı olduğu gibi tarif edip de, sadece adını koymamaya benzer. Teslisi destekleyen bir başka kültür de, Hristiyanlığın "ekmek ve şarap" ayinlerine alternatif olarak türetilmiş olan "ekmek ve sirke " geleneğidir. Bu gelenek, Hristiyanlarla aşık atmak ve müminlerin bilinç altlarına İsa'ya alternatif olarak Hz. Muhammed'i empoze etmek maksadıyla uydurulmuş sahte bir gelenekten başka bir şey değildir. Sirke Hz. Muhammed'in kanını, ekmekte etini sembolize etmektedir!

Konsept olarak pagan üçlemeleri ile Hristiyanlığın teslisi arasında özde birtakım benzerlikler bulunsa da, Hristiyanlığın üçlemesi diğer pagan üçlemelerinden yine de farklıdır. En başta gelen farkta tanrı fikriyatıdır. Pagan triteizmi politeizme, Hristiyanlığın ki ise monoteizme dayanır. Fakat, teslisin Hristiyanlıktan asırlarca önce paganlar tarafından işlenmiş olması, teslisin patent hakkını öncelikle paganlara vermektedir. Paganların patentinde olan bir başka fikir de "logos ve "ilk başlangıç" tır. "*Başlangıçta söz vardı. Söz tanrıyla birlikteydi ve söz tanrıydı.*","*Başlangıçta O, tanrıyla birlikteydi.*" ,"*Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O' nsuz olmadı.*" , "*Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı.*"(Yuhanna 1/1,2,3,4). İncilin "söz" ünün, Grek karşılığı "logos" dur ve logosu tarihte ilk kullanan da Heraklitus'tur[79]. Daha sonraları Helenleşmiş bir Yahudi olan Philo[80] ve Theatetus tarafından da işlenmiştir. Theatetus logosu Hristiyanlıktaki gibi tanrı ile birlikte tanımlar ve "neden?" sorusunun yanıtına da algı ve düşünce birlikteliği yolu ile ulaşılabileceğini savunur[81]. Logos çoğu Hellenistikler tarafından tanrının evreni yaratmadaki ilk düşüncesi olarak kabul edilmiştir. Yunan mitolojisinin peygamberi sayılan Orpheus logosu tanrı

---

[79] "Ancienty Philosophy" A New History Of Western Phiosophy Volume I, Anthony Kenny, Pythagoras to Plato, "Heraclitus, Page. 14

[80] "Philo", Loeb Classical Library, Volume: I, Translated: F.H.Colson, p. XI-XX

[81] "Ancienty Philosophy" A New History Of Western Phiosophy Volume I, Anthony Kenny, Chapter: Epistemology, s. 150,152-156

ile bütünleyerek " Başlangıç, sonuç ve her şeyin ortasında olanları bir arada tutan sonsuz bir ışık ve enerji" olarak açıklar[82]. Hermes Trismegistus'ta logos'u İncillerdeki gibi "tanrının oğlu" olarak tanımlar. "*Işık veren söz, tanrının oğludur*". Bütün tarihi felsefi bilgi ve belgeler İnciller'in "söz" ve "teslis" fikirlerinin Greklerin "Logos" felsefesinden geldiğini kanıtlamaktadır. Hristiyanlık'ta İsa'yı logosla birlikte tanımlar ve onun sonsuz bir enerjinin (logosun) ışığı olduğunu iddia eder. İsa ile bütünleşen bu düalite tanrı bütünlüğü olan trinty'nin, yani üçlü teslisin bir parçasıdır. İsa'nın ölüp-dirilme motifi de trinity'nin içeriğindeki bu düalite ile açıklanır ve temelide Roma ve Philo üzerinden aktarmalı olarak gelen Hermes Trismegistus'un logos felsefesine dayanmaktadır[83]. Grekler'de Dionysos, Mısır'da da Osiris'in ölüp dirilme miti yine aynı logos fikrinin bir devamıdır[84]. MÖ 6. yüzyılda yaşamış olan Heraklitus şöyle der;. "*Baba ve oğul aynıdır*"[85]. Bu tanımlama İncillerde de aynıdır. İsa'da İncil'de "*Ben ve Baba biriz.*"(Yuhanna 10/30) demektedir.

Hristiyanlığın Pagan kökleri, felsefi konular dışında başka alanlara da uzanır. Örneğin; Paskalya kutlamaları gibi! Paskalya Hristiyanlar arasında İsa'nın dirilişini sembolize eden kutsal bir gün olarak kutlanır ve sembolleri de tavşan ve yumurtadır. Lakin, İncillerde ne Paskalayanın ne de tavşan ve yumurtanın adı geçmez, çünkü, bunlar kılık değiştirerek Hristiyanlığa yerleşmiş birer pagan kültürleridir. Örneğin; yumurta "Kozmik Yumurta" adı altında, Eski Yunan'dan, Fin, Hint, Macar, Japon ve Zerdüşiliğe kadar birçok antik mit ve kültürün ilk başlangıç ve yaratılış tezlerinde yer almış çok önemli kozmogil bir semboldür. Eski Mısır'da güneş tanrısı Amun-Ra-ile özdeşleştirilmiştir[86]. Antik Mısır'dan kalma birçok resim ve rölyef, Amun'u başının üstünde taşıdığı kozmogin bir yumurta ile resmetmektedir[87]. Greekler'in kozmik yumurta versiyonu da yine aynı silsilenin bir devamıdır. Greek mitinde başlangıçta gümüş rengi bir kosmos vardır. Zaman kozmik yumurtayı yaratır ve Yunan tanrılarından Phanes ile Dionysos'ta bu yumurtanın kırılmasından varolur[88]. Tavşana gelecek olursak, tavşan da Babil bereket tanrıçası

---

[82] "Earth and Gods", Vincent Vycinas, Chapter: V, "Gods and Logos", p. 216

[83] "Thrice-Greatesy Hermes", G.R.S. Mead, Vol: I, "Philo of Alexandria, p. 199-254

[84] "Creation Myths of The World", Vol: I,II, David Adams Leeming, Page. 119, 120

[85] "Orpheus And Greek Religion", W.K.C Guthrie, Chap: VII, Herakleitos p. 224-227

[86] "Creation Myths of The World", An Encylopedia, Volume 1, II, David Adams Leeming, p. 10-32, 70, 104, 110,116,137

[87] "Amun" Görsel: http://thumbs.dreamstime.com/z/sekhmet-amun-ra-8406112.jpg

[88] "Creation Myths of The World", An Encylopedia, Volume: I, David Adams Leeming, p. 116-119

İştar'ın sembolüdür. Tavşan Babil'de üretkenliği ve çoğalmayı sembolize eden bereketli bir hayvan olarak kabul edilmiş ve doğanın her yıl yeniden yaşam bulması ile özdeşleştirilmiştir. Kışın ölen doğa bahar mevsiminde tekrar canlanır, çiçekler açar, güneş ısısını verir, tarlalar bereketlenir. Bu bereketlenmeyi temsilen Paskalya'yı bir bayram olarak tarihte ilk kez Fenikeliler kutlamıştır. Fenikeliler'in bereket tanrıçası Astarte'(İshtar) nin simgesi de bu yüzden tavşan ve yumurtadır[89]. Yumurta aynı zamanda İştar'ın Suriye karşılığı olan Venüs'ün de simgesidir. Mite göre Venüs balıkların kıyıya sürüklediği kozmik bir yumurtadan doğmuştur. Hristiyanlıkta kullanılan bazı kıyafetler dahi yine paganlardan gelmedir. Eskiden pagan dini liderlerinin kullandığı şatafatlı kıyafetler ile, bugün Katolik ve Ortodoks kilisesi liderlerinin kullandığı kıyafetler neredeyse aynıdır. Paralelliğin en önemli göstergesi de, Papa ve Kardinallerin başlarına taktıkları "Mitre" (şapka) lerdir. Kardinal Mitreleri, ağzını açmış balık şekli ile, hem Hristiyanlığın ilk dönemlerini hem de Hristiyanlığın pagan köklerini temsil etmektedir[90]. Hristiyanların Haç ve Balık sembollerinin pagan kültür ve mitlerinden gelme olduğu bugün artık iyice açıklık kazanmıştır. İsa miti uydurulmadan ve Hristiyanlık paganlaştırılmadan çok önceleri ilk Hristiyanların kullandığı sembol haç değil zaten balıktır. Hristiyanlığın ilk dönemlerinden uzaklaşıldıkça, Roma helenizminin etkisiyle balığın yerini haç almıştır. Bugün, Hristiyanlığın ilk dönemlerine ait olduğu kesinlik kazanan birçok mabet ve mezarlıkta bolca balık sembollerine rastlanılmaktadır. Bunun nedeni, Roma Helenizminden önce Hristiyanlığın Mezopotamya kültürlerinden etkilenmiş olmasıdır. Balık kültürü ve balıkla ilgili öyküler Mezopotamya mitlerinde çok önemli bir yer tutmuştur. Bunların başında da, Asurlular'ın balık Ohannes'i ve Amoritler'in ve Fenikeliler'in tapmış olduğu yarı balık yarı insan Sami tanrısı "Dagon"[91] gelmektedir. Dagon bir balık tanrıdır ve günümüz Hristiyan dini liderlerinin giyindiği kıyafetler, o zamanlardan kalma Dagon ritüelleri ile şaşırtıcı benzerlikler taşımaktadır[92]. Hristiyanlar bugün her ne kadar balık yerine haç kullanıyor olsalar da, Mezopotamya mitlerinin balıkla ilgili pek çok geleneğini kullanmadan da edemezler! Örneğin; Nisan balığı ve bağlantılı

---

[89] "The Golden Bough",Sir James Frazer, Chapter: XXXII "The Ritual of Ritual of Adonis", Page 1-9

"Two Essays on Semiramis", Page 814

[90] "Mitre" Görsel: https://tachesterton.files.wordpress.com/2010/06/bishops-mitre.jpg

[91] "Baal and Dagan in Ancient Syria" Zeitscrift für Assyriologie und Vorderasiaische Archaologie, D. Fleming s. 88, 98

[92] Görsel: https://en.wikipedia.org/wiki/Dagon#/media/File:Dagon_2.jpg

şakalar bunlardan sadece birisidir.

Hristiyan ve Musevilerin inançlarında "tuz"a verdikleri önem de yine bir başka Mezopotamya kültür ve geleneğidir. Hititler de birçok kutsama, antlaşma ve akit, "tuz ve ekmek" üzerine edilen yeminlerle gerçekleştirilmiştir. Tuzun bu pagan misyonuna Tevrat ve İncillerde de rastlanılır. "*Tuza karşı günah işlememek*", "*tuza ihanet etmemek*" gibi pek çok hüküm Eski Ahid ve Yeni Ahid sayfalarında yer almaktadır. Eski Ahid'in "*tanrısal tuz ahdi* ", tanrının Lût'un yaşadığı Sodom ve Gomoreyi "*tuz ve kükürt ile*" helak etmesi, İsa'nın havarilerine "*yeryüzünün tuzu sizsiniz* " demesi hep pagan tuz kültürünün kutsanması neticesinde ortaya çıkmış öykü ve hükümlerdir. İsa'nın havarilerine "Yeryüzünün tuzu sizsiniz" hitabı aynen Sümerler'de de geçmektedir. Sümerler'de kendilerini "yeryüzünün tuzu" olarak nitelemişlerdir[93].

Hristiyanlık ile değişik pagan kültürleri arasındaki benzerlikler başta Roma kilisesi olmak üzere tarihteki Hristiyan ilahiyatçıların da dikkatini çekmiş ve Hristiyanlığın pagan kökleri sistemli bir biçimde devamlı yok edilmeye çalışılmıştır. Yok edilemeyen belgeler bugün bir bir gün ışığına çıkmaktadır. Zamanında Tertullian, Justin Martyr, Irenaeus gibi bazı kilise önderleri bu benzerliklerden bir hayli rahatsızlık duymuş ve bunun nedenini son derece komik bir iddiayla şeytanın işi olmasına bağlamışlardır. İddialarına göre "Şeytan Hristiyanlığa ait öyküleri Hristiyanlık daha henüz ortaya çıkmadan çok önceleri pagan teolojilerine yerleştirmişti".

Hristiyanlık ve İncillerin pagan inanç entegrasyonundan dolaylı olarak İslamiyet'te nasiplenmiş ve kendisini bir hayli zan altında bırakmıştır. İncil'in İslamiyet ve Kuran tarafından kabullenilmiş olması, İncillerde var olan pagan kültür ve geleneklerinden çoğunun aynen Kuran'a da taşınmasına yol açmış ve Kuran asırlarca Allah vahyi diyerek, farkında olmaksızın pagan tanrılarınında propagandasını yapmıştır. Hamdolsun, Kuran eskinin hikâyeleri dışında, yetersizde olsa kendi İslami dönemine ilişkin ilahiyat fikirlerinini işlemesini bilmiştir de, yolunu bir parça olsun diğer kutsal kitapların ve inançların pagan kültür ve geleneklerinden ayırabilmiştir. Aksi takdirde, Kuran'ın pagan tanrılarının hepten propaganda kürsüsü haline gelmesi işten bile olmazdı. İlahiyatı röntgenlemesine görüp analiz etmekten yoksun günümüz İslami zihniyetleri, daha bu vahim tablonun bile farkında değillerdir. Aynı şekilde Hristiyanların kitabının daha İncil mi, yoksa İnciller mi olup

---

[93] "The Sumerians", Their history, Culture, and Character, Samuel Noah Kramer, Universty of Pennsylvania and its University Museum, page. 286

olmadığının da! Öyle ya, Kuran'da her nedense hep İncil'den bahsedilirde, lakin bir türlü Matta, Markos, Yuhanna ve Luka İncillerinden bahsedilmez. Kanonik dört İncil mademki İslamiyet'ten ve Kuran'dan çok daha önceleri ortaya çıkmış ve bir hayli de sükse yapmışlardır, o zaman neden önemlerine binaen kendilerine Kuran'da hiç yer ayrılmamıştır? Kuran'da İncil sahiplenilmesi nedeniyle şaşkınlık içerisinde kalınılacak daha o kadar çok şey vardır ki, iyisi mi gelin bunlara kısaca bir göz atalım.

KURAN'IN İKİNCİ TEMEL ALT YAPISI HRİSTİYANLIK VE KURAN'IN İNCİLLEŞMESİ

İslamiyet Hristiyanlıktan çok Museviliğe yakın olmuştur. Kuran'da ki bilgilerde bu nedenle İncillerden çok Tevrat'a yakın durur. Bunun iki önemli ana nedeni, Araplar'ın Yahudiler ile aynı coğrafyayı paylaşmış olması ve İslamiyet'inde kendi soyağacını İbrahim üzerinden İsrailoğullarına bağlamış olmasıdır. İslamiyet'in ortaya çıktığı yıllar, Hristiyanlığın Ortadoğu coğrafyasından çıkarak iyice batıya kaymış olduğu yıllardır. Bu uzaklaşma hem Hristiyanlığın İslamiyet üzerindeki etkisini azaltmış, hem de Kuran'ın İncil bilgilerine yabancı kalmasına yol açmıştır. Kuran'ın kendisine en çok yakınlaştığı İnciller, Matta, Markos, Yuhanna ya da Luka gibi kanonik İnciller değil, daha ziyade Ortadoğu coğrafyasında bolca seyreden, çocukluk İncilleri ve diğer sahte İncillerdir. Kuran'ın, kendisinden yıllarca önce tarih sahnesinde yer aldıkları halde, dört resmi İncil olan Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncillerine sayfaları arasında yer ayırmamış olmasının nedeni de zaten işte budur.

Lakin, buna rağmen Kuran resmi İncillerden yine de yararlanabilmiştir. Yararlanmış, fakat sadece adlarını zikretmemiştir. Yararlanmış olduğunu, bazı resmi İncil öğretilerinin Kuran'da yer almış olmasından anlayabiliyoruz. Bunun olsa olsa ancak iki nedeni olabilir. Ya Kuran resmi İncil bilgilerini kendisinden yararlanmış olduğu sahte İnciller üzerinden kapmıştır, ya da adlarını zikretmese de bu dört İncil'e de aslında yabancı değildir. Doğrudan bir yararlanma daha akla yatkındır, zira Kuran'da sahte İncillerde karşılığı olmayan, sadece resmi İncillerde yer alan bazı bilgiler mevcuttur. Konunun derinlemesine yapılabilecek analizi bir yana, ama Kuran'ın esas olarak sahte İncillerden yararlandığı çok açıktır. Şimdi, bunların neler olduğuna kısaca bir göz atalım ve işe önce Kuran'ın tarihleri de kişileri de tamamen birbirine karıştırdığı bir garip Meryem öyküsünden başlayalım.

Öykü de, Meryem'in İsa'yı doğurmasından sonra şehre inişi ve onu tanıyanların Meryem'i kınaması anlatılmaktadır. "*Kucağında çocuğu ile halkının yanına geldi. Onlar şöyle dediler: 'Ey Meryem! Çok çirkin bir şey yaptın!*'(Meryem 27), "***Ey Hârûn'un kız kardeşi*** *! Senin baban kötü bir kimse değildi. Annen de iffetsiz değildi.*"(Meryem 28). Ayeti kerimelerin bu anlatılarına dört resmi İncil'in hiçbirinde rastlanılmaz. Bu anlatılar daha ziyade kanonik olmayan sahte İnciller de yer almaktadır. O İncillere şayet göz atılacak olursa, Kuran anlatılarının bu İncillerin anlatıları ile önemli oranda çakıştığı görülür. "*Bu olaylardan sonra Meryem' in hamile olduğu duyuldu. Tapınak görevlileri Yusuf' u*

yakalayıp Meryem ile birlikte başkahinin huzuruna çıkardılar.","*Kaç kişiden oluştuğu belirlenemeyecek kadar büyük bir kalabalık toplandı ve Meryem tapınağa getirildi. Kahinler, Meryem'in akrabaları ve anne–babası ağlayıp ona şöyle dediler: 'Günahını kahine itiraf et; sen ki Rabbin tapınağında güvercin gibiydin ve meleğin ellerinden yiyecek almıştın*"[94]. Kuran İncil olarak sahte İncilleri kabullenmiş, lakin o İncillerdeki anlatımları tam olarak kapmasını bilememiştir, çünkü sahte Matta'da Meryem'in karnında olan çocuk, Kuran'da doğmuş olarak gösterilmektedir. Meryem'in suçlanma vakası sahte Matta'da Meryem'in hamileliği sırasında, Kuran'da ise İsa'nın doğumundan sonra gerçekleşmektedir. Kuran'ın bu yanılsamasının nedeni, kuvvetle muhtemeldir ki, sahte Matta'da geçen "Meryem'in karnında çocuk taşımasını", kucağında çocuk taşıma sanmış olmasıdır.

Meryem suresi 27. ayetinin hemen ardından gelen 28. ayette de öyle bir gaf yapılır ki, "benim" diyen hiçbir ilahiyatçı bu gafı açıklayamaz. Yapılan gaf, İsa' nın annesi Meryem'in ayette "*Harun'un kız kardeşi*" olarak tanıtılmış olmasıdır. İlahiyatçılar çok iyi bilirler ki, ilahiyat tarihinde sadece tek bir Harun vardır, o da İsa'dan da Meryem'den de asırlarca önce yaşamış ve Musa peygamberinde abisi olan Harun. Kuran Musa'nın abisi Harun'u almış getirmiş ve bir çırpıda Meryem'in abisi, İsa'nın da dayısı yapıp çıkmıştır. Bu da demek oluyor ki, Kuran'a göre Harun, Musa ve İsa'nın annesi Meryem kardeştirler! Harun ve Musa'nın bir kız kardeşleri olduğu şüphesiz doğrudur, lakin bu kız kardeş İsa'nın annesi Meryem değildir. Bu kız kardeş Miryam'dır! Kuran'ın hem "*Ey Harun'un kızkardeşi*" diyerek, hem de "*İmran kızı Meryem*"(Tahrim 12) kütük bilgisini vererek İsa'nın annesi Meryem'i Harun ve Musa'nın kız kardeşi olan "Miryam"la karıştırdığı çok açık. Tevrat Eski Ahid'de de Musa, Harun ve Meryem'in babaları zaten İbranice Amram olan "İmran" olarak tanıtılmaktadır ki, bu bilgi tam olarak Tahrim 12'nin " *İmran kızı Meryem*" tanımına denk düşmektedir. Miryam Eski Ahid'de şöyle tanıtılmaktadır. "***Harun'un kızkardeşi Peygamber Miryam*** *tefini eline aldı, bütün kadınlar teflerle, oynayarak onu izlediler*" , "*Miryam onlara şu ezgiyi söyledi: 'Ezgiler sunun Rabbe, çünkü yüceldikce yüceldi, atları, atlıları denize döktü'* "(Tevrat Çıkış 15/20, 21). Ayrıca, Harun'un kız kardeşi Miryam, yani Kuran'ın Meryem'i Eski Ahid'de bir de peygamber olarak tanıtılmaktadır. Şükürler olsun, tanrı yeryüzüne erkek peygamberler dışında nihayet bir kadın peygamber de gönderebilmiştir! Ama bu kadın peygamber de Rab'bin yolunda yürümek yerine, sanki zil

[94] "The Gospel of Pseudo-Matthew" (Sahte Matta), The Gnostic Society Library, Christian Apocrypha and Early Christian Literature, Chapter: 12

takıp oynamak üzere gönderilmiş gibidir!

Kuran Tevrat ve İnciller arasında gidip gelirken iki farklı Meryem'i birbirine karıştırmış, daha doğrusu tek bir Meryem sanmıştır. Böyle sanmış olmalı ki, iki farklı Meryem olduğundan bahsetmemiştir. İtilafın farkında olan ilahiyatçılar, Tahrim 12'de "*İmran kızı Meryem*" denilerek Meryem'in babasının değil de, "ata soyunun" kastedildiğini iddia ederek durumu kurtarmaya çalışırlar. Halbuki, Kuran "*İmran kızı Meryem*" diyerek "ata soyu"na değil, doğrudan İsa'nın annesi Meryem'in babasına işaret etmekte ve bunun böyle olduğunu Al-i İmran Sûresi 35. ayeti ile Tahrim Sûresi 12. ayetlerinde de teyit etmektedir. "***Hani İmran'ın karısı*** *bir zamanlar şöyle bir adakta bulunmuştu*"(Al İ İmran 35). "*Allah, bir de iffetini sapasağlam koruyan ve bizim de kendisine ruhumuzdan üflediğimiz, Rabbinin kelimelerini ve kitaplarını doğrulayan* ***İmran kızı Meryem' i*** *de örnek gösterdi. O itaat edenlerdendi* "(Tahrim 12). Bu kütük bilgileri İsa'nın annesi Meryem'i sadece Musa ve Harun'un kız kardeşi yapmakla kalmamış, onu aynı zamanda Harun ve Musa'nın babaları olan İmran'ın gayrı meşru bir kızı da yapıp çıkmıştır. Her şey bir yana, Kuran'ın farklı Meryem'leri birbirine karıştırdığı, ayette geçen "Ey Harun' un kızkardeşi" hitabından zaten yeterince anlaşılmaktadır. Çünkü İsa'nın annesi Meryem'in herhangi bir abisi zaten yoktur! Bunu da Kuran'dan biliyoruz! Kuran'a göre Meryem'in annesi kısır olduğu için Allah'a yalvarmış ve Allah'ta ona sadece Meryem'i müjdelemiş, başka da kimseyi müjdelememiştir. Velhasıl, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, sonuç Kuran açısından tam bir felakettir.

Kuran Meryem'in baba adını "İmran" olarak vermesine karşılık, ana adını ise zikretmez. Ona sadece "*İmran'ın karısı*" der geçer. Kuran'ın zikretmediği ismi, Hristiyan kaynaklarına dayanarak ilahiyatçılar yine de Hanna olarak anmadan yapamazlar. Tıpkı, Kuran'da adı geçmediği halde Adem'in karısına da Tevrat'tan kopya çekerek "Havva anamız" dedikleri gibi! Kuran'da "*İmran'ın karısı*" -yani ilahiyatçıların Hanna'sı- uzun zamandır çocuk sahibi olamamıştır, Allah'a yalvarır ve bir çocuk ister. Allah'ta Hanna'yı kırmaz ve Hanna Meryem'e hamile kalır. Hanna Allah'ın bu lütfuna karşılık, doğacak çocuğunu Allah'ın mabedinde hizmetkar olarak çalıştıracağına dair bir adakta bulunur. "***İmran'ın karısı*** *dedi ki 'Rabbim! Karnımda olanı dünyaya geldiği zaman senin evinin hizmetkarı olması için serbest bırakacağıma dair adakta bulunuyorum. O halde sende bu adağı benden kabul ediver. Şüphe yok ki Sen işiten ve bilensin.*"(Al İ İmran 35). Kuran'ın bu Hanna versiyonunun kanonik İnciller'de karşılığı yoktur. Bu versiyon ya M.S. 150 yıllarında ortaya

çıkmış olan "The Infancy Gospel of James"[95] gibi Hristiyan camiası tarafından asla kabul görmemiş ezoterik ve apokrif İncil metinlerinden ya da sahte Matta gibi uydurma İncillerden alınmadır. Ama, alınırkende yanlış alınmış ve Kuran'ın başına bela olup çıkmıştır. Nedenini açıklayalım isterseniz.

Mucizeyle ve Rabbin lütfuyla dünyaya gelen Meryem annesi Hanna'nın adağı gereği mabede bakmakta ve kendisine beslenebilmesi için Allah tarafından yiyecekler bırakılmaktadır. Peygamber olmasına rağmen Zekeriya ise her nasıl oluyorsa bu yiyeceklerin Allah tarafından sunulduğunu bir türlü bilemez ve Meryem'e bunların nereden geldiğini sorar. "*Zekeriya ne zaman mihraba girdiyse onun yanında bir yiyecek buldu. 'Ey Meryem, bu yiyecekler nereden geldi sana?' diye sorunca, Meryem, 'Bu Allah katındandır' dedi. 'Şüphesiz Allah dilediğine rızık verendir'* "(Al–i İmran 37). İnciller Joachim'i (dʒoʊəkım), yani Zekeriya'yı asla bir peygamber olarak kabul etmez, onu sadece Rab'be sadık kâhin bir mabet görevlisi olarak tanıtır; "*Yahudiye Kralı Hirodes zamanında, Aviya bölüğünden Zekeriya adında bir kâhin vardı. Karısının adı Elizabet'ti. Her ikisi de tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi*"(Luca,1/5,6). Bu ufak misyonu gereği Joachim'in Meryem'e sunulan yiyeceklerin sırrını bilememesi gayet doğal ve anlaşılır bir şeydir. Normal olmayan, Kuran'ın Zekeriya'sının, üstelikte bir peygamber dahi olduğu halde bunu bilememiş olmasıdır. Kuran her önüne geleni peygamber yapmaya kalkışınca, neticede ortaya elbette ki bu türden komprikasyonlar çıkacaktır. Bu gibi kaotik durumlarla genellikle, Kuran'ın diğer kutsal kitapları İslamlaştırma girişimleri sırasında karşılaşılır. Ancak ne kadar İslamlaştırılmaya çalışılsa da, hikâyenin orjini Kuran'da kendisini yine de hissettirir. Hissettirmiş olmalı ki, peygamberlik misyonu ile çeliştiği halde Kuran Zekeriya'nın "*Meryem bakıcılığı ve mabed sorumluluğu* " gibi bir İncil misyonunu kabul edebilmiştir. "*Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir şekilde kabul buyurdu ve onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi ve* ***Zekeriya'nın himayesine verdi.***"(Al–i İmran 37). Bu kabulleniş Zekeriya biyografisinde doğruyu

---

[95] "The Infancy Gospel of James" The Complete Gospels, page. 384, 385. " Anna yalnızlık ve mutsuzluk içinde Rabbe yalvardı ve bir çocuk istedi. Rabbin meleği ona göründü ve hediye olarak bir çocuğu olacağını müjdeledi. 'yaşadığı sürece Rabbe hizmet edecek' dedi"

"The Gospel of Pseudo-Matthew" (Sahte Matta), The Gnostic Society Library, Christian Apocrypha and Early Christian Literature, Cheptır: 2. " Anna gözyaşlarıyla dua etti.' Ya Rab, bana bir oğlan ya da kız verirsen, onları sana hizmetkar olarak sunacağım, sen kalbimi biliyorsun'. Bunun üzerine tanrı ortaya çıktı ve 'korkma Anna, artık senin içinde bir tohum vardır' dedi".

İncillerin söylediğini kanıtlamaktadır. Kaldı ki Zekeriya Kuran'da da zaten bir peygamber gibi durmamaktadır. Ona farklı bir duruş sergilettirebilmekte zaten mümkün değildir, zira peygamber olan birinin yiyeceklerin ne Allah tarafından gönderildiğini bilememesi ne de peygamber olmayan birinin bakıcılığını üstlenebilmesi ilahiyat mantığı ve kuramları açısından olacak şey değildir. Ayrıca dikkat ettiyseniz, Al-i İmran 37. ayetinde, Meryem Zekeriya gibi bir peygambere, kendisi peygamber dahi olmadığı halde "*Allah'ın rısk verici olduğu*" nu hatırlatabilecek kadar da din dersi verebilmektedir.

Zekeriya konusunda itilaflardan birisi de, Meryem'in himayesini üstlenme yarışında yaşanır. Zekeriya Meryem'in himayesini üstlenmiş, lakin bu görevi üstlenmesi hiç de öyle zannedildiği kadar kolay olmamıştır. Bir peygamber olmasına rağmen Zekeriya her nasıl oluyorsa, bu ayrıcalığı kazanmak için sıradan insanlarla birlikte bir dizi sınavdan geçmek zorunda kalır. Şöyle ki; Meryem babası öldüğünde birilerinin onu himayesine alması gerekir. Bunun için 29 kişi başvurur. Başvuranlardan biriside Zekeriya'dır. Müracaat edenler bakım konusunda aralarında anlaşamayınca, "Herkes nehre bir kalem atsın, kimin kalemi batmazsa kızı o himayesine alsın" diye kararlaştırırlar. Netice de Zekeriya'nın kalemi batmaz ve Meryem'i himaye görevini de böylece Zekeriya üstlenir. "*Onlar, Meryem'in bakımını kimin üstleneceğini belirlemek için kalemlerini suya atarlarken sen yanlarında değildin ya Muhammed*"(Ali İmran 44). Kuran Hz. Muhammed'in "*onların yanında olmadığını*" söylemekte, fakat hikayenin aslını kendisi de tam olarak bilmemektedir. Bu öyküler için The Infancy Gospel of James'ten yararlanmış, fakat yararlanırkende her şeyi birbirine karıştırmıştır. Bir defa, Gospel'de yarışma suya kalem atma şeklinde değil, yarışma için dağıtılan çubuklardan birine güvercin konması olarak geçmektedir ve korumayı üstlenende Zekeriya değil, Joseph, yani yarışma sonrası Mreyem'in eşi olacak olan Yusuf'tur. Zekeriya ise sadece baş rahibin emri üzerine, yarışmayı Yahudiye halkına duyuran bir mabet görevlisidir[96]

---

[96] "The Complete Gospels", Robert J. Miller, The Infancy Gospel of James, Chapter: 8, 9. " *Mary Rab'bin tapınağında yaşadı, meleklerin elinden bir güvercin gibi beslendi. Oniki yaşına geldiğinde, rahipler, onun kutsal bakireliğini koruyacak birinin bulunmasını kararlaştırdılar. Rab'bin elçisi rahip dua ettikten sonra dışarı çıktı ve Zekeriya'ya seslenerek "Zekeriya, Zekeriya, dışarı çık ve erkeklerden dul olanlara haber ver gelsinler ve onlardan her birine birer çubuk ver. Rab tanrı kime işaret ederse o Meryem'in eşi olacak" dedi. Çağrısı bütün Yahudiye'yi kapsıyordu. Rab'bin çağrısı üzerine tüm dul erkekler geldi.Yusuf toplananlara birer çubuk dağıttı, sonuncu çubuğuda kendisi aldı. Aniden ortaya çıkan bir güvercin gidip Yusuf'un çubuğuna kondu. Yüksek rahip Joseph'e seslenerek "Joseph, Joseph, Rab'bin bakiresini korumak üzere kurada sen seçildin" dedi"*

Kuran durmadan peygamber üretmiş, ürettikçe de ortalık itilaflardan geçilmez bir hale gelmiştir. Üretim peygamberlerden birisi de, Yahya'dır. Yahya'ya, üstelik peygamberlik vasfı da yüklendiği halde Kuran'da sadece şöyle bir değinilip geçilmiştir. Hâlbuki, Yahya İsa'nın gelişini müjdeleyecek kadar başlı başına öneme sahip kutsal bir kişiliktir ve babası Zekeriya'nın ünü de zaten oğlu Yahya'nın bu önemli misyonundan ileri gelmektedir. "*Benden sonra **benden daha güçlü olan geliyor**. Eğilip O' nun çarıklarının bağını çözmeye bile layık değilim*" , "*Ben sizi suyla vaftiz ettim, ama O sizi Kutsal Ruhla vaftiz edecektir* "(Marcos 1/ 7, 8). Kuran Yahya'nın bu önemli misyonuna dair en ufak bir şeyden bahsetmezken, Apokrif olsun ya da olmasın tüm İnciller Yahya'yı baba Zekeriya'dan önde tutar ve onun vaftizci niteliğini onaylar. "*Bütün Yahudiye halkı ve Yerüşalimliler'in hepsi ona geliyor, günahlarını itiraf ediyor, onun tarafından Şeria Irmağı'nda vaftiz ediliyordu.*"(Marcos 1/5, 6). Kuran, İnciller'den kısmi bilgiler kaparak yeni öyküler yaratmaya çalışmış, fakat İahiyat kronolojisini de tüm biyografileri de tamamen birbirine karıştırmıştır. Bunu Kuran'ın Zekeriya öykülerinin devamında da izleyebiliyoruz. Örneğin; çocuk talebinde!

Zekeriya bir çocuğu olsun ister ve bunun için mabette Allah'a dua eder. "*Arkamdan yerime geçecek varisçilerden endişedeyim. Karımda kısır. onun için katından bana bir çocuk ihsan et.*"(Meryem 5). Allah Zekeriya'nın yakarışlarını duyar ve ona melekler aracılığıyla bir oğlu olacağını müjdeler. " *Ey Zekeriya, Biz sana bir oğul müjdeliyoruz. Adı Yahya, daha önce ona hiç kimseyi adaş yapmadık*"(Meryem 7). Zekeriya'da bunun karşılığında " *Rabbim! **Karım kısır**, ben de son derece kocamışken nasıl oğlum olabilir?*"(Meryem 8) diyerek yanıt verir. Sonuçta Kuran'ın senaryosu gerçekleşir ve Zekeriya'nın Yahya adında bir oğlu olur. Olur olmasınada, lakin İslam ilahiyatı da dibe vurur! Vurmasının nedeni de, Kuran'ın İbrahim ile Zekeriya'nın benzer kısırlık öykülerini tamamen birbirine karıştırmış olmasıdır. Bunu da, Meryem 5 ayetinde geçen Zekeriya'nın tanrı'ya "*Arkamdan yerime geçecek varisçilerden endişedeyim*" demesinden anlıyoruz. Çünkü, hikayenin gerçek sahibi olan İnciller'de Zekeriya'nın -her ne kadar bir çocuk talebi olsa da- varisçilerden endişe etmesi nedeniyle tanrıdan çocuk isteme gibi bir talebi yoktur. Bu talep tamamen, Zekeriya'dan asırlarca önce yaşayıp da, yerine geçecek varisçi bir çocuğun olamamasından dolayı İsrailoğulları neslinin devamından endişe duyan Abraham'a, yani İbrahim'e ve onun hikayesine aittir. "*Avram* (İbrahim) '*Ey egemen Rab, bana ne vereceksin?' dedi,'Çocuk sahibi olamadım. Bana çocuk veremediğin için evimdeki bir uşak varisçim olacak. Rab yine seslendi;*

'Varisçin o olmayacak, öz çocuğun varisçin olacak'(Tevrat Yaradılış Blm.15/2,3,4). Bu diyalogdan sonra melekler İbrahim'in çadırına gelir ve ona soyunun devamı için İshak adında bir oğlu olacağını müjdelerler. İbrahim'de onlara *"Bana yaşlılık gelip dayanmış ve karımda kısırken, benim nasıl çocuğum olabilir"* diyerek mazeretini belirtir. Kısacası, İbrahim Rab'den çocuğu olmasını ister, Rab'da ona İshak'ı vaad ederek neslinin devamını sağlar. İşte, Meryem 5 ayetinin gerçek hikayesi bu.

Kuran'ın Zekeriya konusundaki yanılgısının en önemli nedeni, İnciller'de teferruatlarıyla açıklanan Zekeriya, Yahya, İsa ve Meryem arasındaki bağlantı ve ilişkileri bütünlüklü bir kombinasyon içerisinde kavrayamamış olmasıdır. Kavrayamadığı içinde, Zekeriya ile oğlu Yahya'nın öyküsünü, İsa ve annesi Meryem'in öyküsünden koparıp ayırmış ve onları şahıslarına münhasır tamamen apayrı bir öykü haline getirmiştir. Kuran'da Zekeriya ve Yahya anlatılırken İsa'dan, İsa anlatılırkende Zekeriya ve Yahya'dan hiç bahsedilmemesinin nedenide zaten budur. Bu durumda Zekeriya Kuran'da elbetteki önemli bir itibar kazanacak ve hatta peygamber haline dönüşecekti. Halbuki, Zekeriya'nın önemi sadece oğlu Yahya'dan dolayıdır. Sıradan bir mabed bakıcısı olan Zekeriya'ya Yahya adında bir oğlu olacağı müjdelenir, çünkü o oğul sonradan gelecek olan daha büyük bir peygamberin, yani İsa'nın yolunu açacak ve onun gelişini müjdeleyecektir. Bu konuda dahil olmak üzere Kuran'da anlaşılmayıp, kaos haline gelmiş ne varsa İnciller'de tüm teferruatlarına varıncaya kadar etraflıca anlatılmaktadır[97].

Şimdi de gelelim Zekeriya'nın mabette şu namaz kılma saçmalığına. Yahudi kavminden biri nasıl olur da mabette namaz kılabilir? Zekeriya' zamanında ortada İslamiyet diye bir inanç mı vardır ki, Zekeriya çıkıp da mabed'de namaz kılabilsin? Devamında daha ne gibi sorular sorulabileceğini inanıyorum siz de tahmin etmişsinizdir. Bütün bu anlamsız ve de mantıksız itilafların ortaya çıkmasının nedeni bence, sonraki dönem Kuran yazıcılarının diğer kutsal inançlara ait öykü ve

---

[97] *"Melek 'Korkma Zekeriya'dedi, 'Karın Elizabet sana bir oğul doğuracak, adını Yahya koyacaksın. Birçokları onun doğumunu sevinecek. O Rab'bin gözünde büyük olacak, daha annesinin rahmindeyken Kutsal Ruh'la dolacak. İsrailoğulları'ndan çoğunu Rab'be döndürecek. Rab için hazırlanmış bir halk yetiştirmek üzere Rab'bin önünden gidecektir'*(Luca, Bölüm: 1, "Yahya'nın Doğumu Önceden Bildiriliyor", 5-25)

"Yahya 'Rab'bin yolunu düzleyin' diye çölde haykıranın sesiyim ben'dedi"(Yuhanna.1/23) , *" Yahya şöyle dedi; 'Benden sonra gelen benden üstündür. Çünkü O benden öncede vardı'*(Yuhanna 1/15),

"İsa'nın gelişinden önce Yahya bütün İsrail halkını tövbe edip vaftiz olmaya çağırdı"(Elçilerin İşleri, 13/24), *" Yahya halka kendisinden sonra gelecek olana, yani İsa'ya inanmalarını söyledi"*(Elçilerin İşleri, 19/4)

biyografileri İslamlaştırmaya çalışmasından başka bir şey değildir. Bu hataların Hz. Muhammed'den kaynaklanmış olabileceğine ben şahsen ihtimal vermiyorum. Bunu da, Kuran'da Hz. Muhammed'e ait olabileceğine inandığım diğer inançları sahiplenici kelâm ve ifadelerden çıkarıyorum. Hz. Muhammed diğer inançları hem sahiplenmesini, hem de ayrı tutmasını bilebilmiş bir peygamberdir. "*Sizin inancınız size, bizimki de bize* " demiş olması da bunun zaten yeterli bir ispatıdır.

Bu tür ayetlerin Kuran'a sonradan yerleştirilmiş olabileceğini en iyi kanıtlayan delillerden birisi de "Namaz" dır, çünkü Kuran'ın asli İslami muhtevası içerisinde namaz diye bir kural ve ayet yoktur! Namaza Kuran'ın genellikle, geçmişin hikâyelerinin en çok devşirilip İslamlaştırılmaya çalışıldığı Meryem ve Al-i İmran gibi sûre ve ayetlerinde rastlanılır. Namaz köken itibariyle de zaten Arapça bir kelime değildir. Namaz, Persler'de ateşe tapanların "ateş önünde eğilmeleri"ni tanımlayan Farsça kökenli bir kelimedir. Kuran'da ise namaz değil, dua anlamına gelen " *Es–Salate*"," أَقِمِ الصَّلَاةَ" vardır. "Es salate", yanlış İslam gelenekleri tarafından sonradan Kuran'da adı geçen "kıyam"(ayakta durma), "iftidah"(başlama), "kıraat"(okuma), "rüku"(eğilme), "secdeteyn"(alnı yere değdirme) ve "ka'de"(oturma) gibi başka ayet-i kerimelerle birleştirilerek namaz haline getirilmiştir. Kuran'da ise bunların hepsini ihtiva eden tek bir namaz şekli kesinlikle yoktur. Olmadığı gibi, tek bir namaz ayeti de yoktur. Dolayısıyla, ne İsa'dan Yahya'ya kadar Hristiyan orjinli peygamberlerin namaz kılabilmiş olması ne de İnciller'de İncil değişimleriyle birlikte namazın İncillerden çıkartılmış olabilmesi asla mümkün değildir. Kuran yazıcılarının Kuran'ı cımbızlayarak buldukları uygun kelamlarla namazı türettikleri ve türettikleri bu namazı da Meryem ve Al–i İmran gibi Hristiyanlığa en çok temas eden sure ve ayetler içerisine sonradan ikâme etttikleri çok açık..

İncil İslamlaştırma operasyonları, Kuran'ın başka ayetlerinde de karşımıza çıkar. Bunlardan birisi de, Zekeriya'nın dilinin tutulma hadisesidir. Melekler Zekeriya'ya Yahya'yı müjdeler, o ise buna inanmaz. Melekler de bu şüphesi karşılığında Zekeriya'yı konuşamaz hale getirirler. Buraya kadar her şey, bir tek Yahya'nın Zekeriya'nın oğlu olma itilafı haricinde İnciller'de de hemen hemen aynıdır. Ancak, Kuran bir noktadan sonra hikayeyi öyle bir yere vardırır ki, yollarını İncil orjininden tamamen ayırır ve öyküye tamamen İslami bir nitelik kazandırır. Bu İslami jenosit sayesinde de Zekeriya halkın karşısına bir Yahudi olarak değil, artık bir Müslüman olarak çıkar ve Müslümanca vaazlar vermeye başlar. "*Derken Zekeriya ibadet yerinden halkının karşısına çıktı ve onlara '**Sabah akşam Allah'ı tespih edin**' diye işaret*

etti"(Meryem 11). "Tesbih etme" ve "Allah" sıfatı yalnızca İslamiyet'e özgüdür. Bu gibi sıfat ve tanımlardan Tevrat ve İncillerin haberi yoktur. Bi haber oldukları bir başka şeyde Kuran'dır. Ama buna rağmen nasıl olmuşsa olmuş, ortada daha henüz var olmayan Kuran getirilip o dönemler içerisine oturtulmuş ve Yahya'dan Kuran'ı okuması istenebilmiştir. "*Ey Yahya* ***kitaba sımsıkı sarıl*** *' dedik*"(Meryem 12). Yahya'dan okuması istenen kitap, daha henüz İsa doğmadığı, bu nedenle İnciller'de ortada mevcut olmadığına göre, açıktır ki Kuran'dır. Allah "*kitap*" diyerek ayetlerinde zaten hep Kuran'ı kasteder. Kuran kendisini tanımlarken dahi ayetlerinde hep "*kitap*" tanımını kullanır. Velhasıl, vazgeçtik Kuran'dan, daha İncillerin bile ortada olmadığı bir zamanda, Yahya'dan kitabı, yani Kuran'ı okumasını istemek kadar saçma bir şey olamaz. Kaldı ki, Kuran'ın, daha doğrusu sonraki dönem Kuran yazıcılarının kendisinden kitabı okumasını istediği kişi sadece Yahya'da değildir. Sonradan Hristiyanlığın başına geçecek olan İsa'dan da kitabı okuması istenmiştir. "*Ey Meryem oğlu İsa! Hani,* ***sana kitabı****, hikmeti, Tevrat'ı,* ***İncil'i*** *de öğretmiştim*"(Maide 110). Ayette Tevrat ve İncil zaten belirtildiğine göre, "*kitabı*" denilerek Kuran'ın kastedildiği çok açıktır.

Bu ayeti kerimeler, "Kuran'ın Hz. Muhammed'e 28 yılda yavaş yavaş indirildiği" ne dair tez ve iddiaları da tamamen çürütmektedir, zira, görünüşe bakılacak olursa, Kuran Hz. Muhammed'den asırlarca önce zaten çoktan indirilmiş ve elden ele de dolaştırılmaya başlanmıştır. Durumun ciddiyetinin farkında olan ilahiyatçılar, kitap ile kastedilenin Kuran değil de, "Levh–i Mahfuz" olduğunu iddia ederek durumu kurtarmaya çalışırlar. Hâlbuki alakası yoktur, zira Levh–i mahfuz Tevrat ve İnciller de dâhil olmak üzere bütün kutsal kitapların temel anayasasını oluşturan ve her şeyden önemlisi de yeryüzünde olmayıp, sadece Allah katında mevcut olan tamamen apayrı bir kitaptır. Bunu da biz değil, hem Kuran hem de ilahiyatçıların kendileri yazıp, söylemektedir.

Kuran yazıcıların İncil İslamlaştırma operasyonlarından bir diğeri de, İsa'yı olduğu gibi, havarileri de Müslümanlaştırmalarıdır. "*Hani bir de,'Bana ve Peygamberime iman edin' diye havarilere ilham etmiştim. Onlar da 'İman ettik. Bizim* ***Müslüman*** *olduğumuza sen de şahit ol' demişlerdi* "(Maide 111), "*İsa onların inkarlarını sezince, 'Allah yolunda yardımcılarım kim?' dedi. Havariler, 'Biziz Allah yolunda yardımcıların. Allah'a iman ettik. Şahit ol,* ***biz Müslümanlarız*** *' dediler* "(Al i İmran 52). Hiçbir İncil ayeti, havarilerin imana gelerek Müslüman olduğunu yazmaz. Bu tamamen Kuran yazıcılarının bir uydurmasıdır. Şimdi de, bebek İsa'nın annesi Meryem'in kucağındayken konuşma mucizesine bir bakalım; "*Bebek şöyle konuştu: 'Şüphesiz ben Allah' ın kuluyum. Bana*

kitabı verdi *ve beni bir peygamber yaptı.*"(Meryem 30). Bazıları "*kitabı verdi*" ifadesine bakarak bunun İncil olduğunu zannedebilir. Bu çok büyük bir yanılgı olur, zira ilk İncil iddialar da şayet doğruysa, İsa'nın ölümünden 40 yıl sonra ortaya çıkmıştır. İlahiyatçılar da İncilleri karalamak maksadıyla durmadan zaten bunu iddia ederler. Dolayısıyla, ayette kastedilen "kitab" Kuran'dan başkası değildir. Sonraki dönem Kuran yazıcıları, amaçlarına ulaşabilmek maksadıyla apokrif İncillerden olan "The Infancy Gospel of James" i kurcalamış ve oradaki ayetlerde adı geçen bebek Jeshua'nın (İsa) kucağına Kuran'ı tutuşturmuşlardır[98].

Kuran'ın hem Tevrat hem de İncillere sahip çıkmış olması, bazen de o kitaplardan almış olduğu birbirinden farklı hükümler arasında komprikiye de kalmasına yol açar. Örneğin; Tevrat'ta "*Göze göz, dişe diş*" yazar. Kuran Tevrat'ın bu hükmünü olduğu gibi almış ve ayetlerine katmıştır. "*Tevrat'ta onlara şöyle yazdık: Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş. Kim bunu bağışlarsa kendisi için keffâret olur. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerdir*"(Maide 45). Ayet, Tevrat'ın bu hükmünü sadece benimsemekle de kalmamış, onu bir de her daim uyulması gereken genel bir yasa haline getirmiştir. Bu yasaya uymayacak olanları da "*zalimler*" olarak nitelemiştir. Lakin ne var ki, her daim uyulması şart koşulan bu hüküm, sahiplenilmiş bir başka kitap olan İncil'in bu hükme taban tabana zıt bir başka hükmünün de sahiplenilmiş olması nedeniyle kırılır ve ortaya birbirinden farklı iki hüküm çıkar. İncil'in hükmü şöyledir. "*Göze göz, dişe diş denildiğini duydunuz*", "*Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin.*", "*Size karşı davacı olup mintanınızı almak isteyene abanızı da verin.*"(Matta Blm. 5/38,39,40). Kuran, İncil'in bu Tevrat yasağını delme operasyonuna kendisi de katılmış, Tevrat'a tamamen zıt bu İncil hükmünüde almış ve ayetleri arasına katmıştır. "*Benden önce gelen Tevrat' ı doğrulayıcı olarak ve size* ***haram kılınan bazı şeyleri helâl kılmak*** *için gönderildim.* "(Al i İmran 50). Ayette "***haram kılınan bazı şeyleri helâl kılmak*** *için gönderildim*" diyen İsa'dır. Ayette İsa, hem Tevrat'ı doğruladığından, hem de Tevrat'ın "*göze göz*" hükümlerinin artık geçersiz olduğundan söz etmektedir. İsa, Tevrat hükmünü değiştirerek Hristiyan inanç anlayışı açısından belki doğru bir şey yapmış olabilir. Peki, ya Kuran'ın yaptığına ne demeli? Kuran hem Tevrat hükmünü değişmez bir yasa haline getirmiş hem de İsa'nın hükmünü kabul ederek bu yasayı delmiştir. Kuran'ın hiç bir yerinde de bu

---

[98] "The Infancy Gospel of James" The Complete Gospels, Bölüm: 1. "Bebek Jeshua beşiğinde konuştu ve şöyle dedi. 'Ben Jeshua, şüphesiz tanrı'nın oğluyum ve logos'um. Babam beni dünyanın kurtuluşu için gönderdi"

farklı hükümlerden hangisinin geçerli olduğunu belirten herhangi bir hüküm yoktur. Yani hükümler belirsiz ve askıda kalmıştır. Peki, bu durumda hangi hükme uymak gerekir? "*Göze göz, dişe diş*" diyerek intikam mı almak, yoksa "*vurmaları için öbür yanağıda mı çevirmek*"? Allah'ı da artık daha fazla zan altında bırakmamak için, iyisi mi gelin siz de bizim gibi yapın ve bu karışıklığın Allah'tan değil de, İslamlaştırma girişimlerinden kaynaklandığını artık kabul edin. Aksi taktirde Allah'ı zan altında bırakırsınız!

Kuran'ın İncil ayetlerini yanlış kavramasından kaynaklanan son derece itilaflı ayetlerinden birisi de Maide 112. ayetidir. Ayette havariler İsa'dan tanrının varlığını kendilerine kanıtlamasını isterler! "*Hani havariler de, 'Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi?' demişlerdi. İsa da, 'Eğer mü'minler iseniz Allah'a karşı gelmekten sakının' demişti.*"(Maide 112). Ayet anlatılarının İnciller'de herhangi bir karşılığının olmaması bir yana, ayeti bu haliyle benimseyebilmek zaten mümkün değildir. Nasıl mümkün olsun ki? Tanrıya çoktan biat etmiş olan havariler –yoksa havari olamazlardı– nasıl olur da İsa'dan ancak kafirlerin isteyebileceği böyle bir talepte bulunabilirler? Kuran'ın da kayıt altına aldığı üzere, "*Allah yolunda yardımcıların biziz. Allah'a iman ettik. Şahit ol, **biz Müslümanlarız***"(Al–i İmran 52) diyenler havariler değil miydi? Ama nasıl olmuşsa olmuş, Al–İ İmran 52'nin "*Müslüman havarileri*" Maide 112'de bir anda kâfir olmuş ve hatta daha ileri giderek İsa'ya "*senin tanrın*" diyebilecek kadar da küstahlaşabilmişlerdir. Halbuki, Maide 112'de anlatılmaya çalışılan hadise, İsa ile havarileri arasında değil, öykünün gerçek sahibi olan İnciller de İsa ile şeytan arasında geçmektedir. İsa tanrı tarafından sınanmak maksadıyla çöle götürülür. Kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıkır. İşte tam o sırada şeytan gelir ve İsa'ya "*Eğer tanrının oğluysan bize gökten bir sofra indirip kur, şu taşlarda ekmek olsun*"(Matta 4/3) diyerek ondan bir mucize göstermesini ister. Mantıken olması gereken de zaten bu değimlidir? İncil anlatımı bir tek havari yanlışlığı dışında Maide 112 ayetine ne kadar yakın duruyor değilmi?

Kuran Hristiyanlığı İslamlaştırmaya çalışırken, bazen de farkında olmadan kendisi Hristiyanlaşır! Şirk koşmaya karşı çıkar, lakin bazı ayetlerinde bizzat kendisi Allah'a şirk koşar. Bunun örnekleriyle de genellikle İsa bağıntılı öykülerde karşılaşılır. "*Ey Meryem oğlu İsa! Hani iznimle çamurdan kuş şekline benzer bir şey yapıyordun da içine üflüyordun, benim iznimle hemen bir kuş oluyordu.*"(Maide 110). "*Ruha üfleyerek*" cansız şeylere can verme İslam ilahiyat anlayışında yalnızca Allah'a mahsus bir ayrıcalık ve özelliktir. Bildiğiniz gibi, Allah Adem'i

de çamurdan yaratmış ve ona ruhundan üfleyerek ona can vermiştir. Yaradılışın bu tanrısal niteliğine peygamber dahi olsa hiç kimse sahip olamaz, şayet olmaya çalışırsa da kendisini doğrudan Allah'a şirk koşmuş olur. Ama, Kuran ne yazık ki İncil'i sahiplenmiş olması nedeniyle, İsa'ya İnciller'de yüklenmiş olan tanrısal vasıfları kendisi de yüklemiş ve farkında olmaksızın İsa'yı Allah'a şirk koşmuştur. İnciller İsa'nın bu türden niteliklerini, Allah'ın oğlu olması gibi tanrısal vasıflara bağlayarak açıklar. İnciller'de tanrısal vasıflara sahip İsa, hastaları iyileştirmekte, körleri görür yapabilmektedir. Kuran ise İncillerden de öteye gitmiş ve İsa'ya ölüleri diriltme yeteneğini dahi yüklemiştir. "*Yine benim iznimle doğuştan körü ve alacalıyı iyileştiriyordun. Hani benim iznimle **ölüleri de çıkarıyordun***"(Maide 110).

Gerçi daha öncede işlemiştik, ama burada yeri geldiği için bir kez daha üzerinde duralım. Kuran'ın İncili kabullenişi ile benimsediği şeylerden birisi de "baba–oğul ve kutsal ruh" tan oluşan üçlü teslis fikridir. "Kutsal ruh" kavramı Kuran'a "*ruhu'l kudus*" olarak geçmiştir. "*Ey Meryem oğlu İsa! Senin üzerindeki ve annen üzerindeki nimetimi düşün. Hani, seni **ruhu'l–kudus** ile desteklemiştim. Beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun.*"(Maide 110). "*Meryem oğlu İsa'ya da açık deliller verdik ve onu **ruh–ul kudus** ile destekledik.*"(Bakara 87). Kuran'da "*ruhu'l kudus*" un karşılığı "*kutsal ruh*" "بِرُوحِ الْقُدُسِ " tur ve bu "ruh" un Hristiyanların üçlü teslisindeki "kutsal ruh"tan hiçbir farkı yoktur. Kuran "ruhu'l kudus"ü Hristiyanlığın "kutsal ruh"u ile özdeşleştirmektedir. Bu özdeşleştirme, İsa'yı teslisin bir parçası kılarak onu Allah ile bütünleştirmekten başka bir anlama gelmez. Teslis Hristiyanlık'ta tanrı fikriyatının birbiriyle bütünlüklü üç ayrı parçada açıklanmasıdır. Tanrı bu fikrin enerjisi, İsa enerjinin ışığı ve kutsal ruh da bilinç merkezidir. Dolayısıyla, Kuran "*kutsal ruh*" diyerek ve İsa'nın göğe yükselme motifini de kabul ederek Hristiyanlığın üçlü teslis fikrini aynen kabul etmiş olmaktadır. Bu nedenle, Hristiyanlar İsa'ya "Allah'ın Oğlu" dediklerinde, Müslümanların kızılca kıyamet koparmaya hiçmi hiç hakları yoktur. Durumun farkında olan ilahiyatçılar, Kuran'daki teslis fikirlerini izole edebilmek için "*ruhu'l kudus ile destekledik*" ifadesini meallerinde genellikle "Cebrail ile destekledik" şeklinde sunarlar. Bu sunumlarının mantıklı hiçbir yanı yoktur, zira Cebrail sadece bir melektir. Bunu bildiği için de, Kuran Cebrail'in adını asla zikretmemiş, "*ruhu'l kudus*" diyerek, aynen İnciller'de olduğu gibi kutsal ruh" a işaret etmiştir.

"İsa'nın çamurdan kuş yapma" gibi öykülerine kanonik İncillerden ziyade, Ortadoğu'da yaygın olarak dolaşan "Çocukluk İncilleri"nde, ya da

sahte İnciller'de rastlanılır. İçeriğinde İsa'ya dair türetilmiş bolca hikayelerin yer aldığı bu İnciller, Ortadoğu'daki yoğun Arap nüfusu da dikkate alınarak zamanla Apokrifal metinler halinde "Arapça Çocukluk İncilleri" ve "Kurtarıcının Arapça Çocukluk İncili" gibi adlar altında Arapça'ya da çevrilmiş ve her yere dağıtılmıştır. İsa ile aynı dönemlerde yaşamış ve onun akrabası olduğunu iddia eden baş kâhin Yusuf'un eserlerinde bu türden öykülere bolca rastlayabilirsiniz. Örneğin; Maide 110'un "çamurdan kuş yapma" öyküsünün bu İncillerdeki orjinal versiyonuna bir göz atalım; "*Başka bir gün Şabat gününde Rab Yeshua arkadaşlarıyla birlikte küçük balık havuzları yapmıştı. Ve Rab Yeshua on iki serçe yapmıştı. Bir Yahudi, Hanan' ın oğlu, gelip onların bu şekilde oynadıklarını görünce büyük bir öfke ve hiddet ile şunları söyledi: 'Şabat gününde çamurdan şekiller mi yapıyorsunuz?' Hemen koşup diğer çocukların yaptığı balık havuzlarını bozdu.* ***Mesih ise yaptığı on iki serçe şekli üzerinde ellerini çırpınca, kuşlar uçmaya ve ötmeye başladılar.***"[99].Gördüğünüz gibi, o İncil anlatımları ile, Kuran hükümleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu da, Kuran'ın kanonik İnciller'den değil de, sahte İncillerden yararladığını kanıtlamaktadır.

Meryem Sûresi 30. ayetinde anlatılan İsa'nın bebekken konuşma hadisesi de yine bu İncillerden alınmadır. Ne diyordu Meryem 30'da bebek İsa? *"Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. Bana* ***kitabı verdi*** *ve beni bir peygamber yaptı* ". Şimdi bir de bahsini yaptığımız "Çocukluk İncili" ne bakalım. *" Yeshua konuştu ve beşiğindeyken annesi Meryem' e şöyle dedi: 'Ben Yesuayım, Cebrail'in müjdesi uyarınca doğurduğun tanrının oğlu ve logosum. Babam beni dünyanın kurtuluşu için gönderdi' "*[100]. Arada pek bir fark yok değil mi? Aradaki yegâne farklılık, İsa'nın Kuran'da tanrıyı "baba" olarak değil de, "Allah" olarak tanıtması ve bir de annesine değil de annesinin etrafında toplanmış olanlara hitap ediyor olmasıdır. Maide'nin diğer ayetlerinde de durum pek değişmez. "*Bunun üzerine (Meryem, çocukla konuşun diye) ona işaret etti. 'Beşikteki bir bebekle nasıl konuşuruz?' dediler* ", "*Beni anama saygılı kıldı. Beni azgın bir zorba kılmadı.*", "*Doğduğum gün, öleceğim gün ve* ***diriltileceğim gün*** *bana selâm (esenlik) verilmiştir* ", "*Hakkında şüpheye düştükleri hak söze göre Meryem oğlu İsa işte budur* "(Meryem 30'dan, 34'e). Öykünün Kuran versiyonunda boş kalan yerler, parantezler açılarak ilahiyatçılar tarafından yine Arapça çocukluk İnciline bakılarak doldurulmuştur.

---

[99] "The Arabic Gospel Of The Infancy Of The Saviour", "Kurtarıcının Arapça Çocukluk İncili", Volum.I, Anonymous, Chapter: 40

[100] "The Lost Books of the Bible", By. Rutherford H. Platt, (1926), "The First Gospel of the Infancy of Jesus Christ", Chapter: I, Page. 38/3

Sonuç olarak söylemek gerekirse, Kuran'ın hiçbir kaynaktan yararlanmadığı iddiaları asılsızdır. Kuran haddinden fazla o kaynaklara başvurmuş ve onlara ait öyküleri de bir bir sayfalarına taşımıştır. Bu nedenle bu öyküleri birer Allah vahyi olarak kabul edebilmek asla mümkün değildir. Zira bu öyküler Arap coğrafyasında çok önceden beri yaygın olarak zaten bilinen hikâyelerdir.

Kuran'ın, kanonik İncillerden çok, "The Arabıc Infancy Gospel" gibi çocukluk İncilleri ve sahte İncillerden yararlanma yoluna gittiğini ispatlayabilmek ve iyice emin olmanızı sağlayabilmek amacıyla, gelin isterseniz o İncillere paralel ve özdeş bir başka öyküye daha göz atalım. Bu öykülerden biri Meryem Sûresinde yer almaktadır. Mucizevi öyküyü önce Kuran'dan dinleyelim. "*Böylece Meryem çocuğa gebe kaldı ve onunla uzak bir yere çekildi.*","*Doğum sancısı onu bir hurma ağacına sığındırdı. 'Keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitmiş olsaydım!' dedi* ","*Bunun üzerine (Cebrail)* ***ağacın altından*** *ona şöyle seslendi: 'Üzülme, Rabbin senin alt tarafından bir dere akıttı'* ","*Hurma ağacını kendine doğru silkele ki sana taze hurma dökülsün.*","*Ye, iç, gözün aydın olsun. İnsanlardan birini görecek olursan, 'Şüphesiz ben Rahmân'a susmayı adadım. Bugün hiçbir insan ile konuşmayacağım' de* "(Meryem 22'den 26'ya). Kuran'ın kaotik anlatımlarla ve kulaktan dolma bir takım yüzeysel bilgilerle sunmaya çalıştığı bu öykü aynen sahte Matta'da da yer almakta ve detaylıcada anlatılmaktadır. Kuran'ın zamanlamasını ve mekanını belirtmediği öykü, Meryem, eşi Yusuf ve bebek Jeshua'nın (İsa) Mısır'a kaçışları sırasında başlarından geçen bir hikayeyi içermektedir ve sahte Matta'da aynen şöyledir: "*Yolculuğun üçüncü gününde, kutsal Meryem aşırı güneşte yoruldu ve bir palmiye ağacının gölgesinde dinlenmeye çekildi. Ağaçtaki hurmaları görünce eşi Yusuf'a 'Keşke bir avuç meyve alabilseydim' dedi. Bunu duyan bebek Jeshua palmiye ağacına seslenerek ' Eğil ya hurma ağacı ve annemi besle. Babamın cennetinde bulunan ağaçlarla dost ol. Yeraltındaki sulara köklerinden bir damar aç da sular aksın ve biz suya doyalım*' dedi. *Ağaç derhal eğildi ve onun köklerinden son derece serin, berrak ve ışıl ışıl bir su pınarı fışkırdı. Suyu görünce büyük bir sevinç yaşadılar, kana kana içtiler; hayvanlarına su verdiler ve tanrı'ya da şükürlerini sundular* "[101].

Bu hikaye apokrif sahte Matta İncili dışında, bir masal kitabı olan " The Infancy Gospel of Matthew"de de geçmektedir. Kanonik (genel olarak kabul edilmiş) İncillerden olan Matta ise öyküyü aktarmaz, sadece kayıtlı İncil metinlere sadık kalarak Meryem, eşi Yusuf ve oğlu

[101] "The Gospel of Pseudo-Matthew", (Sahte Matta), Chapter: 20, Page. 20

Jeshua'nın Mısır'a kaçış vakasına işaret eder[102] Bunun nedeni de, sahte İncillerin 397 yılında toplanan Kartaca Konsili ve Katolik kilisesi tarafından gerçeği ihtiva etmediği gerekçesiyle son derece uyduruk bulunup kabul edilmemiş olmasıdır[103]. Kuran, batıda revaçta olan bu resmi kanonik İncillere yabancı kaldığı için, daha ziyade Ortadoğu'da yaygın olarak dolaşan bu Apokrif İncil metinlerinden yararlanma yoluna gitmiş ve onlara ait öyküleri devşirip birer Allah vahyi haline getirerek sayfaları arasında katmıştır. Ama katarken de her şeyi birbirine karıştırmış ve sonuçta da ortaya telafisi mümkün olamayacak bir yığın soru işareti ve itilaf çıkmıştır. Örneğin; "*Cebrail' in ağaç altından seslenmiş*" olması gibi. Maide ayetinde bu seslenmenin hiçbir mantıksal izahı yoktur. Ayet, ağaç altından seslenenin Cebrail olduğunu belirtmemiştir. Bunu parantezler açarak ilahiyatçılar böyle belirtir. Kuran ise sadece ağaç altından bir seslenme olduğuna işaret edip konuyu kapatır. Bu durumda da ilahiyatçıların aklına çözüm olarak elbette ki Cebrail'den başka bir alternatif gelmeyecektir. İlahiyatçılar seslenenin kim olduğunu keşfetmeye devam ede dursun, öykünün gerçek sahibi olan Apokrif İnciller de ise hiçbir itilaf yaşanmaz ve seslenenin kim olduğu açıkça belirtilir. Aşağıdan seslenen, Meryem'in kucağındaki bebek İsa'dan başkası değildir. İşte Kuran'ın da ilahiyatçıların da yanılmasının ana nedeni budur. Kuran "*alttan seslenen*" kişinin Meryem'in kucağındaki İsa olduğunu görememiş, göremediği için de "*seslenen*" kişiyi tanımlayamamış, onun tanımlayamayarak boş bıraktığı yeri de "Cebrail" diyerek sonradan ilahiyatçılar doldurmaya çalışmışlardır. Bu şekilde tanımlanınca da ortaya Cebrail'in ağaç altından seslenmesi gibi bir saçmalık çıkmıştır. Ama varsın Cebrail olsun, yoksa durum Kuran açısından çok daha vahim bir hal alacaktır. Neden mi? Zira geriye ağaç altından konuşan olarak Allah'tan başka hiçbir seçenek kalmayacaktır da onun için! Eh, Kuran ayetinin bu kişinin adını sunmamış olması akla böylesi bir ihtimali de getirmiyor değil ya, hadi neyse!

Kuran'ın bazı tanımlamaları da şaşılacak derecede kanonik İncil tanımlamaları ile benzerlikler taşımaktadır. Örneğin, Mesih İsa'nın kullandığı "hardal tanesi" gibi. "*İsa onlara bir benzetme daha anlattı: 'Göklerin egemenliği, bir adamın tarlasına ektiği hardal tanesine benzer' dedi. 'Hardal tohumların en küçüğü olduğu halde, gelişince bahçe bitkilerinin boyunu aşar, ağaç olur. Böylece kuşlar gelip dallarında*

---

[102] Matta İncil'i, Bölüm: 2, "Mısır'a kaçış", 14

[103] Kaynakça: "New Testament Survey", Kevin J. Conner&Ken Malmin
"The Catholic Encyclopedia",Volume 17, 1-1922, By: Knights of Columbus, Catholic Truth Committe, Hebbermann, Charles George, 1840-1916

harınır "(Matta 13/31,32). "*Rab şöyle dedi: Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa, şu dut ağacına, 'Kökünden sökül ve denizin içine dikil' dersiniz, o da sözünüzü dinler.*"(Luka 17/6). "Hardal tanesi" her ne kadar İncil metinlerindeki versiyonundan farklı kullanılmışsa da, bir şeyin en küçüğünü göstermek amacıyla Kuran tarafından da aynen kullanılmaktadır. "*Yavrum! Şüphesiz yapılan iş bir* ***hardal tanesi*** *ağırlığın da olsa ve bir kayanın içinde, yahut göklerde ya da yerin içinde bile olsa, Allah onu çıkarır getirir. Çünkü Allah en gizli şeyleri bilendir, hakkıyla haberdar olandır.*"(Lokman 16) gibi. Bazı ilahiyatçılar hardal tanesinin bilimsel olarak en küçük tane olmadığını ileri sürerek Hristiyanlık ve İncilleri karalamaya çalışırlar. Oysa ki, sizin de şahit olduğunuz üzere İncillerdeki benzetmenin aynısı Kuran'da da kullanılmaktadır. Mesih' in benzetmesi şayet hatalıysa, bu demektir ki, o zaman Kuran'da hatalıdır!

Kuran'a İncillerden intikal bir başka benzetmede "devenin iğne deliğinden geçme" örneğidir. "*Devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin tanrı egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır.*"(Markos İncil'i 10/25). Bu örneğin benzerine Kuran'da da rastlanılır. Ama tabi, Markos ayetindeki gibi zenginlerin tanrı egemenliğine girme zorluğunu anlatmak maksadı ile değil de, kafirlerin cennete girme zorluğunu göstermek maksadı ile; "*Ayetlerimizi yalanlayanlar ve o âyetlere uymayı kibirlerine yediremeyenler var ya, onlara göklerin kapıları açılmaz. Onlar, deve iğne deliğinden geçinceye kadar cennete de giremezler! Biz suçluları işte böyle cezalandırırız* "(Araf 40). Bu örnek, Kuran'ın İncil ayetlerini ne kadar yanlış kavradığının bir başka kanıtıdır.

Buraya kadar yaptığım kritikler, Kuran aleyhine olumsuz bir panorama sergilemiş gibi görünse de, bu panoramanın Kuran'ın kendi gerçek köklerinden kaynaklanmadığını da ayrıca belirtmek isterim. Kuran'da en belirgin itilaflar genellikle, onun kendi realitesinden koparak, diğer kutsal kitapların mit ve hikâyelerine yakınlaştığı sıralarda ortaya çıkmaktadır. Bu yakınlaşmanın Kuran'a nelere mal olduğunu hep birlikte görüp izlemiş bulunuyoruz. Doğrudan İslami dönemlerin anlatıldığı ayetlerde ise bu türden itilaflarla pek karşılaşılmaz, zira Kuran, eskinin hikâyeleri dışında kendi döneminin realitesine en çok sahip çıkmış, bu realiteyi kabil olduğunca doğru aksettirip mitolojik kılmamaya çalışmış yegâne kitaptır. Bunun bilincinde olduğum için de, kritiklerimi mümkün mertebe Kuran'ın diğer kutsal kitaplardan devralmış olduğu yabancı hikâyeler üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyorum. Bu hikâyeler Kuran'da defalarca karşımıza çıkar ve tekrarlanıp durur. Kuran sûre ve ayetlerini tek tek incelemem neticesinde vardığım sonuç şudur; Kuran

ayetlerinin 900 kadarını Musa ve Musa bağıntılı öyküler, 350 kadarını Nuh ve tufan öyküleri, 600'ünü İbrahim, Lut ve bağıntılı öyküler, 150 kadarını İsa, Meryem, Zekeriya, Yakup ya da bu kişilerle bağlantılı hikayeler ve geriye kalanlarını da Harut–Marut melekler, Babil, Süleyman, Davut, Yedi Uyuyanlar, Yunus, Yusuf, Adem, Habil ile Kabil, Eyyub, Zülkareyn vb. gibi daha önceki mit ve öyküler oluşturmaktadır. Bunlara Ad, Semud, Medyen, Eyke, Ress, Tubba gibi daha çok İslam dönemine yakın tarihlerde varlık sürdürmüş kavimlerin ve Şuayb, Salih, Yakup gibi peygamberlerin öyküleri de eklenecek olursa, yabancı kaynaklı öykülerin oranı Kuran'da iyice tavan yapmakta ve neredeyse üçte birini kapsamaktadır. Bu oranlar çıkıldığı takdirde, Kuran'ın sadece İslami dönemleri temsil eden ayetlerinden ne kadar kalmış olabileceğini artık varın siz hesap edin. Bu yüzden, gelin isterseniz şimdi de Kuran'ın çelişkilerle dolu bir kitap haline gelmesine yol açan bu Tevrat ve İncil patentli hikâyelere kısaca bir göz atalım.

İBRAHİM PEYGAMBER VE LÛT

İbrahim peygamber, İslamiyet'in soyağacının açıklanmasında başlıbaşına öneme sahip en önemli peygamberlerden birisidir. Fakat o derece önemine karşın, İbrahim'i salt Kuran'a bakarak açıklayabilmekte pek mümkün değildir. İbrahim biyografisi ve öyküleri Tevrat bilgilerine danışılmadan asla açıklanamaz, zira İslamiyet'in bu saygın peygamberine ilişkin tüm detaylı ve ayrıntılı bilgileri bize Kuran'dan ziyade Tevrat sunmaktadır. Zaten, Tevrat'ın bu bilgileri nedeniyledirki, ilahiyatçılar İbrahim ve Lut hakkında bilgileri Kuran'a değil de, Tevrat'a bakarak hep müminlere aktarmaya çalışırlar. Kuran'ın İbrahim ve Lut hakkındaki bilgileri ise hem yetersiz hem de yanlıştır. Örneğin; Kuran "*Onu Lût ile beraber kurtarıp, içinde âlemler için bereketler kıldığımız yere ulaştırdık* "(Enbiya 71) der, lakin öykülerin ve biyografilerin patent hakkını elinde bulunduran Tevrat baz alınacak olursa, ortada her ikisinin birlikte ulaştırıldığı "*bereketli kılınmış bir yer*" yoktur. "*Kurtarılarak*" bir yere ulaştırılan biri varsa, o da sadece Lut ve ailesidir. Tanrı, Lut kavmini helak kararı almış, Lut ve ailesinin Sodom kentini terk etmesini söylemiş, onlarda şehri terk ederek Kuran'ın "*İçinde bereketler kıldığımız bir yere ulaştırdık*" dediği Soar'a göç etmişlerdir[104]. İbrahim ile Lut'un kurtarılma ile hiçbir ilgisi olmayan tek göç hadisesi ise, Mısır'dan Negev'e gidiş hikayeleridir. "*Avram, karısı ve sahip olduğu her şeyle birlikte Mısır'dan ayrılıp Negev'e doğru gitti. Lut'ta onunla birlikteydi. Negev'den Başlayıp bir yerden öbürüne göçerek Beytel'e kadar gitti*"[105]. Hikayenin gerisinde Tevrat'ta İbrahim'in çobanları ile Lut'un çobanları arasında kavga çıkışı, bunun üzerine birbirlerinden ayrılmaya karar verişleri ve birinin sağ yöne, diğerinin de sol yöne gidişleri anlatılır. " *Lut kendine Şeria Ovasının tümünü seçerek doğuya doğru göçtü. Birbirlerinden ayrıldılar. Avram Kenan topraklarında kaldı. Lut ovadaki kentlerin arasına yerleşti, Sodom'a yakın bir yerde çadır kurdu*"[106].

Bu bilgiler Kuran'da yoktur. Ancak her ne hikmetse, Kuran'da olmayan bu bilgiler ilahiyatçıların yorumlarında vardır! "Hz. İbrahim Keldaniler'in Ur şehrinde doğmuş, eşi Saray ve diğer akrabaları ile Harran'a gitmiş, daha sonra da eşi Saray ve **kardeşinin oğlu Lut ile birlikte** Kenan diyarına göçmüştür"[107]. Başta Diyanet olmak üzere,

---

[104] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 19,"Sodom ve Gomora'nın Yıkılışı",1'den 29'a

[105] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 13,"Avram'la Lut'un Ayrılması",1, 3

[106] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 13,"Avram'la Lut'un Ayrılması",11, 12

[107] Diyanet İşleri Başkanlığı,Dini Bilgilendirme Platformu.

ilahiyatçıların Tevrat'a paralel yaptıkları bu yorumlar bize iki şeyi kanıtlamaktadır. Birincisi, ilahiyatçıların Kuran'ı yetersiz bulduklarını, ikincisi de, değişim iddialarıyla kendisine o kadar sataşmalarına rağmen Tevrat'ı aslında hiç de değişmiş olarak kabul etmediklerini!

İslamiyet kendisini İbrahim soyağacına bağlamış, bu sayede de diğer monoteist inançlarla arasında teolojik bir akrabalık bağının oluşmasına fırsat tanımıştır. Bu fırsat Kuran içinde geçerlidir, zira Kuran'da, İbrahim aracılığıyla Eski Ahidin zemini üzerine oturmaktadır. Aynı zemin üzerine oturup, onun mirasını kullanan bir başka monoteist inanç da Hristiyanlık ve Yeni Ahid olarak da bilinen İnciller'dir. Kuran'ın "*Tevrat'ın, İncil'in ve Rabbinizden size indirilen kitabın hükümlerini yerine getirmedikçe, **hiçbir şeye inanmış sayılmazsınız***"(Maide 68) denmiş olmasının nedeni de zaten bir yerde budur. Kısacası, İbrahim bütün kutsal monoteist inanç haritalarının tam ortasında duran ve kitaplarınada yol gösteren başlı başına öneme sahip kutsal bir kişiliktir. Keza aynı şekilde Tevrat Eski Ahid'de öyle.

İslamiyet'in İbrahim soyağacına bağlanışına en önemli fırsatı da İbrahim'in büyük oğlu İsmail sağlar. Tevrat, karısının kısır olması nedeniyle İbrahim'in cariyelerinden Mısır kökenli Hacer ile evlendiğini ve ondan İsmail adında bir oğlu olduğundan söz etmekteydi[108]. İbrahim'in asıl karısı Sara'nın kıskançlığı, Hacer ve oğlu İsmail'in kavimden kovulmalarına ve başka bir yere giderek yaşamlarını orada sürdürmelerine yol açmıştı. Bu dramatik öyküde Tevrat her ne kadar İsmail'e sahip çıksa da, İsrailoğulları neslinin devamı açısından önceliği İbrahim'in Sara'dan sonradan olacak olan oğlu İshak'a tanımış, İsmail'i ise dışarıda bırakmıştı[109]. Bu durumda, İslamiyet'in İsmail'e sahip çıkmaması için geriye hiçbir neden kalmıyordu. Böylece hem İsmail bir yuvaya kavuşmuş hem de İslamiyet İbrahim soy ağacına bağlanmış olacaktı. Yuva bulunmuştu bulunmasına da, lakin İsmail bu yuvaya bir türlü yakışmamıştı, çünkü ne kadar çöle salınmış olursa olsun, kimliğinde onun safkan bir Yahudi olduğu yazmaktaydı! Tevrat, İsmail'i annesi Hacer ile birlikte çöle salarak ona belki sahip çıkmamış olabilirdi, ama bu onun Yahudi kimliğinin İsrail kütüğünden tamamen çıkarıldığı anlamına gelmemekteydi. Bu çok iyi bilindiği için de, günümüze kadar hiçbir ilahiyatçı onun kimliğini kurcalamaya yeltenemedi zaten. Sadece Yahudi kimliği gizlenip müminlere devamlı onun bir Müslüman ve Arap olduğu

---

[108] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 16,"Hacer ile İsmail",1'den 16'ya

[109] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 17,"Sünnet: Antlaşma Simgesi",19. "*Tanrı İbrahim'e 'Karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın' dedi. 'Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim'*"

empoze edilmeye çalışıldı. Bugün hangi ilahiyatçıya sorarsanız sorun, size onun mutlaka bir Müslüman olduğunu söyleyecek, lakin asla Yahudi kimliğinden söz etmeyecektir. İslam tarihinde hiçbir kişi İsmail kadar istismar edilmemiştir. Nasıl edilmesin ki? Aksi takdirde İslamiyet'in soy ağacının çürüyüp gitmesi işten bile olmayacaktır.

İbrahim ve Tevrat üzerinden kurgulanan bütün bu biyografik hikayeler, İslamiyet açısından birçok itilaf ve çelişkileri de beraberinde getirir ve müminleri Yahudiler ve Tevrat karşısında bariz bir paranoya içerisine sokar. Bu paranoyanın en tipik belirtilerinden birisi İbrahim soyağacının bir yandan sahiplenilirken diğer yandan da yadsınmaya çalışılıyor olmasıdır. Aynı durum Tevrat'a karşı tavır ve tutumlarda da kendisini gösterir. Tevrat'ta bir yandan sahiplenilirken, diğer yandan da inkâr edilmeye çalışılır. Yadsımanın mazeretleri de hazırdır. "Tevrat değişmiş, Yahudiler de Allah'a şirh koşmuşlar" dır. Bu red ve inkâr politikaları arasında da İslamiyet'in güya güç kazanacağı sanılır. Hâlbuki İslamiyet'e de, kitabı olan Kuran'a da çıktığı andan beri asıl güç kazandıran İsrailoğulları ve kitapları olan Tevrat'tır. Kuran'ın pek çok ayetini genellikle Tevrat tayin edip, yönlendirir. İlahiyatçılar Tevrat'tan hep kaçıp, kurtulmak isterler, lakin ne kadar kaçılmaya çalışırlarsa çalışılsın, Tevrat her defasında gelip yine yakalarına yapışır. Kuran'da hangi konuya el atılsa, altından mutlaka Tevrat kaynakları fışkırır. İşte fışkıran bu kaynaklardan birisi de konusunu yaptığımız "Avram" ya da "Abraham" veya namı diğer İbrahim'dir. Adından bile bir İbrani olduğu hemen anlaşılan bu önemli şahsiyetin, İslamiler tarafından nasıl olup da İslamlaştırıldığı bugün dahi hâlâ soru işaretidir. Keza oğlu İsmail'in de. Tevrat "*İbrahim soyundan birçok ulusların çıkacağını*"[110] gerçi belirtmiştir, ama bu uluslardan birinin ne Araplar olacağına ne de onların soyundan İslamiyet'in doğacağına asla işaret etmemiştir. Kuran buna rağmen, isimleri dahi İbranice olan İbrahim'den ve oğlu İsmail'den İslamiyet'i türetmeyi yine de başarmıştır. Hâlbuki bu Tevrat açısından asla mümkün değildir, zira İsmail safkan bir Yahudi'dir. Hem de öyle bir Yahudi'dir ki, soyunun devamı için tanrıyla yapılan antlaşmada İbrahim Rabbe "*Keşke İsmail' i mirasçım olarak kabul etseydin!* "[111] bile diyebilmektedir.

İbrahim Rabbe bunu demiştir demesine de, lakin İsmail'i cariyesi Hacer ile birlikte çadırın önüne koyup, ıssız çöllere salmadan da

---

[110] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 17,"Sünnet: Antlaşma Simgesi", 4, 6. " *Tanrı İbrahim'e ' Seninle yaptığım antlaşmayı sürdürecek, soyunu alabildiğine çoğaltacağım' dedi. 'Seni çok verimli kılacağım. **Soyundan uluslar doğacak**, krallar çıkacak'.*

[111] Eski Ahid, Tekvin, Bölüm: 17,"Sünnet: Antlaşma Simgesi",18

edememiştir. Onların bu sahipsiz halinde tanrı devreye girer ve İsmail'i sahipsiz bırakmayacağına dair İbrahim'e bir vaat de bulunur. Tevrat, Yaradılış, bölüm 17'de, tanrı ile İbrahim arasında varılan antlaşma içerisinde belirtilen bu vaat, İslamiyet'in İbrahim soyağacına bağlanabilmesine büyük olanak sağlar. Önemine binaen, Tevrat'ta varılmış olan bu antlaşmayı, gereksiz kısımlarını atlayarak aktaralım. "*Avram doksan dokuz yaşındayken RAB ona görünerek, 'Ben her şeye gücü yeten tanrıyım' dedi,*" , "*Seninle yaptığım antlaşmayı sürdürecek, soyunu alabildiğine çoğaltacağım.*" , "*Seninle yaptığım antlaşma şudur: dedi, 'Birçok ulusun babası olacaksın.*" , "*Artık adın Avram değil, İbrahim olacak. Çünkü* ***seni birçok ulusun babası yapacağım.***","*Seni çok verimli kılacağım.* ***Soyundan uluslar doğacak****, krallar çıkacak.*"," *Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin ve senden sonra soyunun tanrısı olacağım.*"(Yaradılış Blm 17/ 1'den 7'ye). Antlaşma hükümlerinden birisi de, doğan her İsrailli çocuğun mutlaka sünnet edilmesidir. İslamiyet'in bu antlaşmadan yararlanmaya çalıştığı, her Müslüman çocuğun da sünnet edilmesinden belli olmaktadır. Antlaşma hükümlerine şayet yine devam edecek olursak, "*Tanrı İbrahim'e, 'Karın Saray'a gelince, ona artık Saray demeyeceksin' dedi, 'Bundan böyle onun adı Sara olacak'.*", "*Onu kutsayacağım; ondan sana bir oğul vereceğim. Onu kutsayacağım ve ulusların anası olacak. Halkların kralları onun soyundan çıkacak*"(Tevrat Yaratılış 17/15,16). İbrahim'in tanrıya İsmail önerisinde bulunması işte tam da bu sırada göze çarpar. "*Tanrıya, 'Keşke İsmail' i mirasçım olarak kabul etseydin!' dedi.*" , "*Tanrı, 'Hayır. Ama karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın' dedi, 'Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim.*" , "*İsmail' e gelince, seni işittim. Onu kutsayacağım; onu verimli kılacak, soyunu alabildiğine çoğaltacağım.* ***On iki beyin babası olacak. Soyunu büyük bir ulus yapacağım***" , "*Ancak antlaşmamı, gelecek yıl bu zaman Sara'nın doğuracağı oğlun İshak ile sürdüreceğim.*"(Yaradılış blm. 17/ 17'den 21'e).

Tevrat'ta bahsi geçen bu antlaşmanın İslamiyet'in İbrahim soyağacına bağlanabilmesine nasıl kapı araladığına hep birlikte şahit olmaktayız. Antlaşmada İsrailoğulları bütün uluslardan üstün ve ayrı tutulmuş, İsmail'den de yeni ulusların doğacağı hükme bağlanmıştır. Artık İsmail'den Arap ulusunun, Arap ulusundan da İslamiyet'in doğurulmaması için geriye hiçbir neden kalmamıştır. Lakin, babadan kalma Yahudi kıyafetleri ile İsmail'de İslamiyet'e hiçbir zaman yakışmamış, Yahudi kimliği Müslümanların arasında o gün bu gün

durmadan sırıtıp durmuştur.

İslam ilahiyatçılarının İslamlaştırma girişimleri dışında ise İsmail'e Kuran'da ya babası "*İbrahim ile birlikte Kâbe onarımı*" sırasında ya da arada sırada birkaç peygamberle birlikte adı anılırken rastlanılır. Bunların dışında ise, Kuran'da kendisine işaret eden tek bir kelime dahi yoktur. Halbuki, Kuran'a nazaran Tevrat İsmail'i sahiplenmede çok daha müşfik davranır ve onun hakkında verilmesi gereken her türlü bilgiyi tüm ayrıntılarına varıncaya kadar tek tek aktarır. İbrahim'in karısı Sara'nın İbrahim'e çocuk veremeyişi, İbrahim'in bunun üzerine cariyesi Mısırlı Hacer ile evlenmesi, Hacer'in hamile kalışı ve İsmail'i doğurması, Sara'nın Hacer'i kıskanarak, kavimden kovdurması, Hacer'in aç susuz vaziyette İsmail ile birlikte çöllere düşmesi, Allah'ın takdiri ile su bulmaları ve hayatta kalmaları gibi pek çok bilgiyi bize Kuran değil, hep Tevrat yaprakları sunmaktadır. Hatta, Tevrat Kuran'ın yapamadığını yapar ve İsmail'in tüm biyografik bilgilerini oğullarına varıncaya kadar tek tek sayar. "*Doğum sırasına göre İsmail' in oğullarının adları şunlardır: İlk oğlu Nevayot. Sonra Kedar, Adbeel, Mivsam.*" , "*Mişma, Duma, Massa,*" , "*Hadat, Tema, Yetur, Nafiş, Kedema.*" , "*İsmail'in oğulları olan bu on iki bey oymakların atalarıydı. Köylerine ve obalarına da bu adları verdiler.*"(Tevrat Yaradılış Blm 25/13'ten16'ya). Gördüğünüz gibi, Tevrat ayetlerinde ne İsmail'in ne de soyunun Arap ya da Müslüman olduklarına dair en ufak bir işaret yoktur. Kuran İslamiyet'in İsmail soyundan türemiş olabileceğine imkan sağlayabilecek birçok ihtimali gerçi sunmuştur, fakat İsmail soyundan İslamiyet'in türemiş olduğuna dair somut hiçbir ifşaat da bulunmamıştır. Buna iddia eden Kuran değil, daha ziyade daha sonraki dönem yanlış İslam geleneklerinin temsilcileridir. Kaldı ki, bu temsilcilerin İslamlaştırmaya çalıştığı yegane şey sadece İsmail'de değildir. Bunlardan birisi de örneğin Yahudilerin şu meşhur sünnet geleneğidir.

Kuran'da "sünnet" üzerine herhangi bir hüküm bulunmamasına karşın, Müslümanlar sünnete yine de Yahudiler kadar önem vermiş ve erkek çocuklarını hep sünnet ettirmişlerdir. Kuran'da karşılığı olmayan bir Tevrat hükmünün Müslümanlar tarafından da uygulanıyor olması, Müslümanların nasıl Tevrat hükümlerine göre de hareket edebildiklerinin somut bir göstergesidir. Tevrat "*Doğacak her İsrailli erkek çocuğunun sünnet edilmesini*" kesin şart koşmuş, Müslümanlar da Yahudi olmadıkları halde bu hükme uymuşlardır. Ama uygularken de, sünnetin aslında İsrailoğullarını diğer bütün uluslardan ayrı tutmak ve ayrıcalıklı kılmak maksadıyla uygulandığını hiç hesaba katmamışlardır. Onların hesaba katmadığı bu ayrıcalık ise Tevrat Yaradılış 17'de de açık açık

belirtilmektedir. "*Seninle ve soyunla yaptığım antlaşmanın koşulu şudur: Aranızdaki erkeklerin hepsi sünnet edilecek*"," *Sünnet olmalısınız, sünnet aramızdaki antlaşmanın belirtisi olacak.*","*sekiz günlük her erkek çocuk sünnet edilecek. Gelecek kuşaklarınız boyunca sürecek bu* "," *Evinizde doğan ya da satın aldığınız her çocuk kesinlikle sünnet edilecek.* ***Bedeninizdeki bu belirti sonsuza dek sürecek antlaşmamın simgesi olacak*** "," *Sünnet edilmemiş her erkek halkının arasından atılacaktır, çünkü antlaşmamı bozmuş demektir.*"(Tevrat Yaradılış 17/ 10'dan,14'e). Sünnetin Allah ile varılan bu antlaşmanın bir gereği olarak uygulandığını ve sadece İsrailoğullarını kapsadığını bugün hangi Müslümana sorsanız asla bilemez, ama buna rağmen sünnet Müslümanlar arasında geleneksel olarak yine de uygulanıp durur. Bunun, sünnet detayının bilinemeyişi dışında olsa olsa ancak tek bir nedeni olabilir, o da tanrının İsrailoğullarına tanımış olduğu bu ayrıcalıktan asla geri kalmamak!

Kuran'ın Tevrat'a yakınlaştığı geleneklerden birisi de kurbandır. Kurban Kuran'da İsmail'in kurban edilmesi olarak geçer. Ancak, gerçekte kurban edilmeye çalışılan İsmail değil, İbrahim'in küçük oğlu İshak'tır. Tevrat'ın Kuran'dan 1500 yıl önce ilahiyat sahnesinde yer aldığı hesaba katılacak olursa, Tevrat'ın İshak'ının kurban edilme öyküsünün daha doğru olduğu tartışma götürmez. Tevrat'ın kurban öyküsünde Rab İbrahim'i sınamaya karar verir. "*Tanrı, 'İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git' dedi, 'Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun.*"(Tevrat Yaradılış Blm 22/ 2). Bunun üzerine İbrahim İshak'ı yanına alır ve Rabbin kendisine işaret etmiş olduğu Moriya bölgesine doğru yola koyulur. Yakma yerine gelindiğinde İbrahim bir sunak yapar, üzerine odun dizer ve oğlu İshak'ı bağlayıp sunaktaki odunların üzerine yakmak için yatırır ve onu boğazlamak için uzanıp bıçağı alır. Gerisini Tevrat'tan dinleyelim; "*Ama RAB' bin meleği göklerden, 'İbrahim, İbrahim!' diye seslendi. İbrahim, 'İşte buradayım!' diye karşılık verdi*" , "*Melek, 'Çocuğa dokunma' dedi, 'Ona hiçbir şey yapma. Şimdi tanrıdan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin'. İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık sunu olarak sundu.*"(Tevrat Yaradılış Blm 22/ 11,12,13). Bir tek yakma eylemi hariç, öykü Kuran'ın kurban etme öyküsü ile aynıdır ve patent hakkıda Tevrat'ındır. Tevrat'ın, kendisinden asırlarca sonra ortaya çıkacak olan bir Kuran öyküsünü değiştirip de çarpıtacak hali herhalde yoktur. Ortada şayet bir değiştirme eylemi varsa, bu eylem Tevrat tarafından değil, Kuran tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kuran'ın Tevrat izlenimciliğinin en güçlü kanıtlarından birisi de Lût

ve kavmi ile bağıntılı öykülerdir. Daha ziyade Hicr Sûresinin 52'den 76'ya kadar olan ayetlerinde yer alan bu öyküler bizleri Lût konusunda aydınlatacağına, tam tersi kafalarımızın daha bir karışmasına yol açar. Hicr'in öykü hakkında ne anlatmak istediği dahi belli değildir. Belirsizlik Hud Sûresinde bir parça olsun netleşir gibi olmuşsa da, Kuran'ın Lût öyküsü karmaşadan yine de kurtulamaz. Tevrat orjini ile, İslam versiyonları arasında mekik dokunması, öykünün son derece anlamsızlaşmasına ve tarih ve zamanlarında tamamen birbirine karışmasına yol açmıştır. İşin içine İslam normları ile bağdaşmamasından ötürü Kuran tarafından atılan bilinçli sansürler de eklenince, Lût ayetleri hepten içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir. Yalnız, Kuran bu sansürleri uygulamakta da yerden göğe kadar haklıdır, zira Tevrat'ın Lût öykülerinde öyle bazı paragraflar yer almaktadır ki, bunları değil Allah vahyi olarakkabullenebilmek, etik değerler açısından dahi kabul edebilmek asla mümkün değildir. Kuran öyküleri Tevrat'tan almış, fakat İslami normlarla bağdaşmayan anlatımları ise tamamen dışarıda bırakmıştır. Bunu daha iyi anlayabilmek için, gelin isterseniz Lût ve öykülerine kısaca bir göz atalım.

Lût'un kavminin baştan çıkması üzerine Allah onları lanetler ve helak etme kararı alır. Helak kararını bildirmek için Lût'a gelen meleklerin arkasına sapkın bir halk takılır ve eşcinsel amaçları uğruna Lût'tan melekleri kendilerine vermesini isterler. Lût bu isteğe karşı çıkar ve meleklerin konukları olduğunu söyleyerek, meleklerin yerine onlara kızlarını teklif eder. Tevrat öyküyü tüm ayrıntılarıyla anlatır, Kuran ise bazı paragraflarını sansür ederek aktarır. Ama ne kadar sansüre uğratsa da, öykünün etik olmayan yönleri Kuran'da kendisini yine de bir şekilde hissettirir. Bakalım isterseniz; "*Lût 'eğer yapacaksanız İşte kızlarım' dedi.*"(Hicr 71). "*Kale haulai benati in kuntum failine*". " قَالَ هَؤُلاء بَنَاتِي إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ". İlahiyatçılar, ayette geçen "***eğer yapacaksanız***" ifadesinin aslında ne anlama geldiğini çok iyi bildikleri halde, durumu kurtarmak amacıyla ayetin uygunsuz teklifini parantez açarak "eğer onlarla evlenmek isterseniz" şeklinde değiştirip müminlere sunarlar. Yani "*Lût: 'İşte kızlarım. Eğer yapacaksanız* (onlarla evlenebilirsiniz)" şeklinde. Etik açıdan haklı gibi görünen bu düzeltme, ne olursa olsun netice de yine de ayet-i kerimelerin tahrif edilmesinden başka bir şey değildir. Tevrat ile aynı öykü üzerinde aynı kaderi paylaşan Kuran'ın, Tevrat'ta geçen bu teklifin ne anlama geldiğini bilmiyor olabileceği asla düşünülemez. Kuran'ın, adab-ı muaşeret kurallarını dikkate alarak seyreltmeye çalıştığı hadise Tevrat'ta ise aynen şöyle geçmektedir. "*Erkek yüzü görmemiş iki kızım var. Size onları vereyim* ***ne isterseniz yapın****. Yeter ki bu adamlara*

dokunmayın. Çünkü onlar konuğumdur, çatımın altına geldiler."(Tevrat Yaradılış 19 /8).

Kuran Arapların o zamanlarda ki etik değerlerini göz önünde bulundurarak Tevrat'ı bazı yerlerde sansüre uğratıp kendince belki gerekli ve zorunlu bir şey yapmış olabilir, bunu bugünden kestirebilmek çok zor. Bunları, müminler inançlarından yana şüpheye düşmesinler diye yapmış da olabilir. Tevrat'ın ilerleyen bölümlerinde de etik değerlerden yoksun zaten daha öyle paragraflar yer almaktadır ki, Kuran değil bunları değiştirmek, köklerini dahi söküp atmıştır. Örneğin; helak sonrasında Lût ve kızları arasında yaşanan ensest ilişkiler gibi. Kuran, Lût ve yakınlarının helak sonrasında bir başka yere götürüldüklerini yazar, sonrasını ise keser atar, zira kesilen o paragraflar, İslamiyet'in etik değerleri ile örtüşmesi asla mümkün olamayacak bir takım anlatımlar içermektedir. Bunlar, Tevrat Yaradılış. bölüm 18'de etraflıca belirtilmektedir. Sapkın erkeklerin Lût'un kızlarını değil de, illâ ki melekleri istemesi üzerine, melekler sapkınları içeri alır ve hepsinin gözlerini kör eder. Lût'a da karısını, kızlarını ve tüm yakınlarını yanına alarak şehri terk etmesini, çünkü şehrin helak edileceğini tembihlerler. Terk ederlerken de içlerinden hiç kimsenin geriye dönüp bakmamasını, şayet bakan biri olursa o kişinin tuz kesileceğini söylerler. Lût'un karısı meleklerin bu uyarısına aldırmaz, geriye dönüp bakar ve meleklerin söylediği gibi de anında tuz kesilir. Tevrat'tan adlarının Sodom ve Gomore olduğunu öğrenebildiğimiz bu iki kent, onların şehri terk etmesinin hemen ardından üzerlerine ateşler yağdırılarak helak edilir. Lût iki kızıyla birlikte Soar'a varır. Lût Soar'a önce girmez ve iki kızıyla birlikte dağda bir mağaraya yerleşir. Geride hiç erkek kalmadığı için, kızlar geleneklerini sürdürebilmek amacıyla sırayla kendi öz babaları ile yatar ve ondan hamile kalırlar. İkisinin de birer oğlu olur. Büyük kızın oğlu Moav'dan Moavlılar, küçük kızın oğlu Ben–Ammi'den de Ammonlular olur. Kuran'ın, konuyu çok da iyi bildiği halde devam ettirmeyip neden yarıda kestiğini sanırım şimdi çok daha iyi anlamışsınızdır. Önceki bölümleri neredeyse doğruya yakın olarak aktarabilmiş olan Kuran'ın, öykünün geri kalan kısımlarını bilmiyor olabileceği herhalde düşünülemez. Bu kısımların Kuran tarafından bilinçli olarak sansüre uğratıldığı çok açıktır. Tevrat aktarımlarından sansüre uğrayan bir başka şey de, İbrahim ve karısı Sara ilişkisidir. Kuran bu ilişki üzerinde de sansür uygulamıştır, zira Sara İbrahim'in hem karısı, hem de kız kardeşidir. Bu nedenle Kuran'da, her ne kadar "*İbrahim ve eşi*" gibi ifadeler geçse de, Sara'nın biyografisine dair asla herhangi bir bilgi sunulmaz. Aksi takdirde İslamiyet'in İbrahim soyuna kendisini

bağlamış olmasının hiçbir hükmü kalmayacak ve İslamiyet daha doğmadan batışa geçmiş olacaktır. Kuran'ın belirtmekten kaçındığı bu ilişki Tevrat'ta ise açık açık belirtilir. "*İbrahim şöyle yanıt verdi: 'Çünkü, burada hiç tanrı korkusu yok; karım yüzünden beni öldürebilirler, diye düşündüm*","*Üstelik,* ***Sara gerçekten kızkardeşimdir. Babamız bir, annemiz ayrıdır****. Onunla evlendim.* "(Tevrat Yardılış Blm 20/12)

Tevrat'ta Lût bir peygamber olarak rol almaz, bu yüzden Kuran Tevrat'tan Lût öykülerini aktarırken farkında olmaksızın onun zaman zaman putperest niteliklerini ayetlerine taşır. Ama, taşınan bu nitelikler de bu defa Kuran'ın Lût'a dair yapmış olduğu peygamberlik vasıflarıyla örtüşmez ve neticede de ortaya birbiriyle uyuşması asla mümkün olmayan, itilaflarla dolu komprikiye bir yığın ayet çıkar. Örneğin: Ankebut Sûresi 25 ve 26. ayetleri gibi. Bu ayetlerde, İbrahim'in putperestler tarafından yakılma hadisesi sırasında yaptığı bir konuşma bizim bu yöndeki iddialarımızı tamamen kanıtlar mahiyettedir; "*İbrahim onlara dedi ki: 'Sırf aranızda dünya hayatına mahsus bir sevgi uğruna Allah'ı bırakıp birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyamet gününde kiminiz kiminizi inkâr edip tanımayacak; kiminiz kiminize lanet edecektir. Barınağınız cehennem olacaktır. Yardımcılarınız da olmayacaktır'.* ***Bunun üzerine Lût ona (İbrahim'e) iman etti.***". Görüldüğü üzere, putperestler İbrahim'i yakmaya çalışırken, Kuran'ın peygamber olarak tanıttığı Lût da bir putperest olarak onların arasındadır ve İbrahim'in konuşması üzerine putperestlikten vazgeçip İbrahim'e iman etmektedir. Birini aynı anda hem putperest hem de peygamber olarak tanıtmak ilahiyatta olacak şey değildir. Lût ya bir peygamberdir ya da bir putperest. Kuran'ın kararsızlığına karşın Tevrat ise asla bu türden hatalara düşmez, çünkü Tevrat öykünün asıl sahibi olması itibariyle de Lût'u peygamber kılmamıştır. Onu bir putperest olarakta tanıtmamıştır. İşin aslına bakarsanız, Kuran'da onu bütün bir muhteviyatı içerisinde putperest olarak kabul etmez. Ama bu defa ne olmuşsa olmuş ve Ankebut ayetlerinde Lut, üstelik İbrahim'in yakılışını dahi izleyebilen bir putperest yerine konulmuştur.

Gerçekler bazen önemsemediğimiz ufak ayrıntılarda gizlidir. Bu ayrıntı da gelmiş Ankebut 25'te İbrahim konuşmasında gizlenmiştir. Öykünün Tevrat'tan alınma olduğu İbrahim'in yakılma eyleminden yeterince zaten anlaşılmaktadır, zira bir hikaye dahi olsa, İslami yazım ve literatürde yakma türü eylemler asla yoktur. Bu tür yakma anlatımlarıyla daha çok Tevrat'ta karşılaşılır. Çünkü yakma eylemi Musevilik evveliyatı pagan Yahudileri arasında uygulana gelmiş bir gelenektir. Bu hususlar dikkate alındığında, İbrahim'in yakılma eyleminin pagan Yahudileri

tarafından gerçekleştirilmeye çalışıldığı çok açıktır.

Ayrıca, Lût'un İbrahim'in yaptığı konuşma üzerine İbrahim'e iman etmesi de neyin nesi oluyor? Bir peygamber, bir başka peygambere Allah dururken nasıl olur da iman edebilir? Lut'un bu şahsa münhasır iman tarzıyla görünen o ki, "*Hertürlü iman ve ibadetin yalnızca Allah'a yapılması*" gerektiğine dair Allah hükümleri de bir hayli rafa kaldırılmışa benziyor. Üstelikte peygamber olan biri tarafından! Kısacası, Lut'un İbrahim'e "iman etmesi", İslam ilahiyat kuramları açısından olacak şey değildir. Kişilere iman etmeye yalnızca pagan inançlarda rastlanılır. İtilaf üzerine iddia edilebilecek yegâne şey olsa olsa ayette bir yanlışlık olabileceği olabilir ki, bu konuda ayette de hiçbir hata yoktur. Ayet gayet açık ve net bir şekilde Lût'un Allah'a değil, İbrahim'e iman ettiğinden bahsetmektedir. " فَآمَنَ لَهُ " "*Fe amene lehu Lût*" yani "*Lût ona iman etti*". Nitekim ilahiyatçıların parantez açarak "İbrahim'e" diye ilave yapmış olmaları da ayetin dediğimiz gibi olduğunu zaten yeterince kanıtlamaktadır.

Şimdi gelelim, Kuran'ın bu hatalara düşmesine yol açan asıl nedene. Gerek aktardığımız Ankebut 25-26 ayetlerinde olsun, gerekse de daha aktarmadığımız, ama aynı konuyla bağıntılı Enbiya Sûresi 52'den 70'e kadar olan ayetlerde[112] bu türden hatalara düşülmüş olmasının ana nedeni, Kuran'ın Tevrat'tan değil de, o zamanlar Medine'de Yahudiler arasında bir hayli revaçta olan Tevrat tevsir kaynaklarından Midrash Rabbah'tan yararlanmış olmasıdır[113]. Tevrat'ta ne İbrahim ne de Lut'a dair böylesi bir yakılma eylemine işaret eden hikaye yoktur. Hele, Lut'un putperest olduğu hiç yoktur. Tevrat'ta ateşe atılma ile ilgili olarak geçen tek hikaye

---

[112] " *O vakitler İbrahim babası ve kavmine 'Nedir bu karşısında durup tapındığınız heykeller' demişti. Onlar da şöyle cevap verdiler: 'Atalarımızı onlara tapar bulduk'. İbrahim'de onlara 'Andolsun ki, siz de, atalarınız da apaçık bir sapıklık içerisindesiniz' dedi. 'Allah'a yemin ederim ki, siz dönüp gittikten sonra ben putlarınıza tuzak kuracağım'. Derken, İbrahim putların hepsini paramparça etti, sadece içlerinden en büyüğünü sadece ona başvursunlar diye sağlam bıraktı. 'Bunu tanrılarımıza kim yaptı? O zalimlerden biridir' dediler. İçlerinden bazıları ' İbrahim denen bir gencin tanrılarımızı diline doladığını işitmiştik' dediler. 'İbrahim'i bulup 'Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın ey İbrahim' diye sordular. 'Hayır, onu şu büyük olan put yapmıştır, eğer konuşabiliyorsa onu sorun' dedi. Bunun üzerine kendi benliklerine dönüp şöyle dediler: 'Meğerse asıl zalim olan İbrahim değil, bu aciz putlara ibadet edip bel bağlayanlarmış'. Sonra tekrar aynı kafalarına dönüp ' Bunların konuşmayacağını sende biliyorsun' dediler" .." Dediler 'Yakın bunu, ilahlarınıza yardım edin'. Onlar İbrahim'i ateşe atınca biz: 'Ey ateş, İbrahim'e bir serinlik ol, bir selam ol' dedik. Onlar İbrahim'i tuzağa düşürmek istediler, ama biz onları hüsrana uğrattık*". (Kuran-ı Kerim, Enbiya Sûresi, 52. ayetten 70. ayete)

[113] "Midrash Rabbah", Genesis, With A Foreword By. Rabbi Dr. H. Freedman, B.A& Maurice Simon, M.A.

İbrahim ve Lut'la da hiçbir ilgisi olmayan Tevrat Daniel 3'te, Daniel'in üç arkadaşı olan Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun Babil Kral'ı Nebukadnessar tarafından fırına atılma hikayesidir[114]. Vazgeçtik Tevrat'tan, Lut'un putperest kişiliğine dair, bir tek Ankebut ayetleri haricinde Kuran'da da zaten herhangi bir şey yoktur. Bu türden hikayemsi ve uydurma anlatımlarla daha çok az önce tanıttığımız Tevrat tefsir kaynaklarından Midrash Rabbah'ta karşılaşılmaktadır. Ama çok ilginçtir, Midrash Rabbah'ın Kuran'ın bu anlatımlarına paralel ve benzer öykülerinde de yine Lut yoktur. Kuran nasıl ki kanonik İnciller dışında resmi olmayan ve asla kabul görmemiş sahte İncillerden yararlanmışsa, Ankebut'ta da, Tevrat dışı kabul görmemiş resmi olmayan Tevrat kaynaklarından yararlanma yoluna gitmiştir. Kuran'ın Lut'u nasıl olup bu hikayelerin arasına oturtabildiği ise tamamen meçhuldür. Kuran'ın bu kaynaklardan yararlanmış olduğunu ispatlayabilmek amacıyla Midrash Rabbah'tan aynı özdeş ve paralel paragrafları burada olduğu gibi aktarmayı uygun görüyorum.

"İbrahim'in babası Terach bir put üreticisiydi. Bir keresinde bir yere gitmesi gerekti ve dükkanı bakması için İbrahim'e bıraktı. Bir adam geldi ve bir put satın almak istedi. İbrahim adama 'Kaç yaşındasınız' diye sordu, o da "elli" diye cevap verdi. İbrahim ' Elli yaşında bir adam eski bir putun önünde eğilip ibadet etmeye utanmıyormusun' diye bağırınca adam mahcup oldu ve oradan ayrıldı. Başka bir zaman bu defa da elinde bir sepet unlu mamul taşıyan bir kadın gelir ve İbrahim'e ' Al bunları putlara takdim et' der. Bunun üzerine İbrahim eline bir sopa alır, bütün putları kırar, sonra da sopayı en büyük putun eline tutuşturur. Babası döndüğünde parçalanmış putları görür, dehşete kapılır ve ' Kim yaptı bunu?' diye bağırır. İbrahim sakince cevap verir: 'Bir kadın bir sepet mamulle geldi ve benden onları putlara takdim etmemi istedi, bende onu alıp putların önüne koydum, fakat her biri ilk önce ben yiyicem dedi, bunun üzerine en büyük olan put eline sopa alıp diğer putları paramparça etti, İnanmıyorsan büyük puta sor". Babası da 'Bana ne anlatıyorsun, onların akılları mı var ki bunu yapabilsinler?' deyince, İbrahim ' İyi ya, onlara ibadet edilemeyeceğini işte bizzat kendin itiraf ediyorsun' dedi. Bunun üzerine baba Terach İbrahim'i aldı ve Nemrut'a götürdü. Nemrut İbrahim'in ateşe iman etmesini emretti. İbrahim ise " Su ateşi söndürür, o zaman suya iman edelim' dedi. Nemrut 'Doğru, o

---

[114] "Nebukadnessar Şadrak, Meşak, Abed-Nego'nun bağlanıp kızgın fırına atılmalarını buyurdu. Bunun üzerine bağlanıp kızgın fırına atıldılar. Fakat üçüde yanmadı, ateşte yürüyorlardı. Nebukadnessar çok şaşırdı ve onları fırından çıkardı.", Tevrat, Daniel, Bölüm: 3, "Daniel'in Üç Arkadaşı Fırına Atılıyor", 19'dan 30'a (Özet)

zaman bulutlara iman edelim, çünkü bulutlarda suyu taşır' dedi. 'Hatta rüzgara iman edelim, çünkü rüzgar da bulutları yönlendirir'. Sonra Nemrut bağırıp 'Biz ateşe iman edelim seni de ateşe atalımda, tanrın gerçekten güçlüyse gelip seni kurtarsın' dedi ve İbrahim'i ateşe attırdı ama o ateşli fırından kurtuldu"[115]

Midrash Rabbah'ın bu aktardığımız paragrafları ile, Ankebut Sûresi 25 ve 26. ayetleri ve Enbiya Sûresi 52'den 70'e kadar olan ayetlerinin neredeyse birebir çakışması, herhalde sıradan bir tesadüfle açıklanamaz. Kuran doğrudan Midrash'tan yararlanmış ve onun paragraflarını kendi İslami retoriğe uydurarak, yeni türden bir İbrahim versiyonu yaratmıştır. Ama, yaratırkende ne yazık ki Midrash'ın Tevrat tahrifatlarıyla dolu birçok tefsirini ister istemez ayetlerine taşımıştır. Taşıdığı yanlışların en başında da İbrahim'in ateşe atılma yalanı gelmektedir, zira Tevrat'ta İbrahim'in ateşe atılması diye bir şey yoktur. Bu yanılgı tamamen, Midrash'ın yazarlarından İbrani ilahiyatçı Cunatan'ın Tevrat Tekvin 11. Bölüm 28. bendinde geçen Babil'in "Ur" kentini Aramice olarak "Or" yani "ateş" anlamında kavramasından ve ateşi kafasına göre yorumlayıp Midraş'a geçirmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Cunatan'ın ikinci bir cehaleti de, İbrahim'le Nemrut'u zamansal olarak birbirine karıştırmış olmasıdır. İbrahim'in yaşadığı iddia edilen yıllar ile Nemrut'un yaşadığı yıllar arasında neredeyse 700 yıl gibi bir zaman dilimi vardır. Dolayısıyla, ne İbrahim'in Nemrut'u görmüş ne de onun tarafından ateşe atılmış olabilmesi asla mümkün değildir.

Lût ayetlerindeki itilaflardan birisi de, Lût'un karısının helakında yaşanır. Melekler Lût'a gelip, şehri terk etmelerini çünkü şehrin helak edileceğini ve "*içlerinden hiçbirinin geriye dönüp bakmamasını, şayet bakan biri olursa onun anında tuz kesileceğini*"(Hud 81) tembihlerler. "Geriye bakmama" uyarısının herkes için yapılmış bir uyarı olduğunu zannederken, Kuran'ın bir başka ayetinden işin hiç de zannettiğimiz gibi olmadığını, Lût'un karısının helak kararının zaten çok önceden alınmış olduğunu öğreniyoruz! "*İbrahim, 'Ama orada Lût var' dedi. Onlar, 'Biz onu ve hanımı hariç ailesini elbetteki kurtaracağız. **Ancak karısı başka, O geri kalıp helak edilenlerden olacaktır***'"(Ankebut 32). Kuran Tevrat öykülerini rastgele kapıp ayetlerine taşımaya kalkınca, sonuçta ortaya elbetteki böylesine itilaflı bir ayet çıkacaktır. İtilaf sadece Lût'un karısının helak kararında da yaşanmaz. Örneğin; Kuran Lût kavminin helakının nasıl gerçekleştiği hususunda da tam olarak bir karara

---

[115] "Midrash Rabbah", Genesis, With A Foreword By. Rabbi Dr. H. Freedman, B.A& Maurice Simon, M.A. XVIII, s. 309, 310

varamamıştır. Helak kimi ayetlerde "*dayanılmaz bir ses*"(Hicr 73) ile, kiminde "pişirilmiş sıcak balçık"(Hud 82) ile, kimi ayetlerde de "sağanak taş yağmuru"(Araf 84) ile gerçekleşir. Allah vahyi bir kitapta, aynı konuda birbirinden farklı hükümler buyurulması asla mümkün değildir. Kaldı ki, Kuran'da peygamber eşleri genellikle hep itaatkar ve eşlerinin peşinden asla ayrılmayan sadık kişiler olarak tanıtılmıştır. Lakin bu defa nasıl olmuşsa olmuş, ilk defa bir peygamber karısı hakkında helak kararı buyurulmuştur. Hem de, ortada hiçbir neden yokken!

Beni teferruatlar üzerinde çok duruyor olmakla belki tenkit edebilirsiniz. Başka konularda detay beki pek gerekmeyebilir, lakin aynı şeyi ilahiyat açısından söyleyebilmek hiç de zannedildiği kadar kolay değildir. Zira ilahiyatta en ufak bir ayrıntının dahi mutlaka yerli yerine oturması gerekir. İlahiyatta tek bir taşın bile yerinden oynaması o ilahiyatın temelden çökmesine yol açar, çünkü; ilahiyatın malzemeleri doğrudan Allah tarafından sunulma şaşmaz ve hatasız malzemelerdir. Tanrı asla hata yapmaz, yapabileceği de asla düşünülemez. Ama görüyoruz ki, Kuran'da yapılmadık hata kalmamıştır. Alak Sûresi "oku" demiştir, biz de okuyoruz. Ama ne yazık ki okudukça da bazı taşların kitaplar da tam olarak yerli yerine oturmadığına şahit oluyoruz. Hatta bazen yerine oturması gereken taşları bile bulamıyoruz. Tıpkı, bugüne kadar tek bir tuğlasına dahi ulaşılamayan Babil kulesi gibi!

BİR GARİP ÖYKÜ: BABİL KULESİ VE EFSANESİ

İnsanoğlunu bu kadar mı basit yarattın ya Rabbim ki, bazı şeylere kolayca kanabiliyor? Aslı mesnedi olmayan basit hikâyeler nasıl olur da insan düşünce yapısı üzerinde o derece aktif bir rol oynayabilir? İnsan hayal ettiği müddetçe yaşar demişler, ama bu kadar da hayallerle yaşanılmaz ki. Bir tuğla parçasına dahi ulaşılamayan mitler nasıl olur da daha hâlâ yıkılmadan ayakta kalabilir, ilahiyatın kabul kriterleri bu kadar mı basit? Hâlbuki inanç duvarlarımızı örebilmemizin yolu dâhi, bu son derece basit tuğla parçacıklarının bulunmasından geçmektedir. Kuran "*Gezip görün nice kavimlerin başına neler gelmiş*" demiş olmasıyla da zaten inanç duvarlarımızın bu bulunabilecek malzemelerle örülmesi gerektiğine işaret etmiş olmuyor mu? Nerede peki o zaman bu malzemeler? O tuğlalar, kiremitler, Babil' in o güzelim asma bahçeleri?

Ama hayır, çünkü çağdışı kalmış kafalara göre, şayet Allah'a inanacaksanız bu tür dünyevi malzemelerle değil de, Anka kuşunun toparlayıp getireceği gaybi malzemelerle yetinmek zorundasınız. Babil'in sanki yer yarılıp da yerin dibine geçmiş hayalet kuleleriyle, Hz. Süleyman'ın üstelikte ada, pafta ve parseline kadar bilindiği halde daha hâlâ bulunamayan mabedleriyle, Nuh'un bir tahta parçasına dahi hâlâ ulaşılamamış olan hayalet gemileri ile yetinerek inanmak zorundasınız. Çünkü; beyinleri örümcek ağı bağlamış ilahiyatçıların mantığına göre bunları bulmak gerekmez, zira bunlar "gayb" dan sunulma kanıtlardır. Peki, neden? Nuh'un gemisi gaybın sularında mı seyretmiştir ki onu bu dünyada değil de, çıkıp da gaybda arayalım? Allah bile "*Gezip görün tanık olun*" dediğine göre, gaybdan sunulmada olsalar bazı delilleri besbelli ki bu dünyada aramamız gerekiyor! Aksi takdirde, inanabilmemiz açısından hep birlikte gayba ve ideler dünyasına taşınmamızdan başka bir yol kalmaz. Bercley "Herkes aslında ideler dünyasında yaşar, dünyayı da oradan hayal eder, bu nedenle de dünyada yaşadığımızı sanırız" diye demek ki boş yere söylememiş!

İnsanoğlunun genetik yapı taşlarına kadar ulaşmasını becerebilmiş olan bilimin, bir tek Babil'in meşhur kulesinin taşlarına ulaşamamış olmasını nasıl kabul etmek gerekir? Kaldı ki, Sümer, Yunan ya da Mısır gibi tarihin nice eski medeniyetlerinden onca eser hiç bozulmadan günümüze kadar ulaşabilmişken. Hadi diyelim, kule tanrı tarafından gerçekten tarumar edildi, bu yüzdende geriye hiçbir şey kalmadı. İyi de, yaşanan her olayı kayda geçirmekle meşhur Babillilerin böylesine önemli bir olaydan ve yapıdan hiç mi haberleri olmadı ki, bunu belgeleme yoluna gitmediler? Babilliler, vazgeçtik bunların belgelenmesinden,

kulenin adının bile kenarından geçmemişlerdir. Velhasıl, ne tarafından bakılırsa bakılsın, kuleye dair sadece kutsal kitaplarda yazanlar dışında bugüne kadar ispatlanabilmiş tek bir şey bile yoktur. O zaman, gelin bir de kutsal kitaplardan yola çıkarak kuleye ulaşmaya çalışalım.

Babil kulesi. Tanrı ile aşık atmanın sembolü bir sanat şaheseri. Bir yıkılacak olsa, Tevrat'tan İncil'e, İncil'den de Kuran'a kadar bütün kutsal kitapların ard arda yıkılmaktan asla kurtulamayacağı meşhur kule ve onun mitolojik hikayesi. Öyküye göre, insanlar başlangıçta hep aynı dili konuşmaktadır. Doğuya göçerlerken Şinar denilen bir bölgede bir ova bulur ve oraya yerleşirler. Hikâyenin geri kalanını şimdi Tevrat'tan dinleyelim. "*Birbirlerine, 'Gelin tuğla yapıp iyice pişirelim' dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar*","*Sonra, 'Kendimize bir kent kuralım' dediler, 'Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız*","*RAB insanların yaptığı kenti ve kuleyi görmek için aşağıya indi ve şöyle dedi: 'Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre düşündüklerini gerçekleştirecek hiçbir engel tanımayacaklar*","*Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki birbirlerini anlamasınlar*","*Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu*","*Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırdı ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıttı*"(Tevrat Yaradılış Blm. 11, 3'ten,9'a). Öykü İncillerde de hemen hemen aynıdır ve öz itibariyle de, tanrı karşısında kendini üstün gören insanoğlunun kibirini, bu kibirinden dolayı tanrı katına çıkmaya tenezzül ettiğini, tanrının bundan duyduğu rahatsızlığı ve kuleyi yerle bir ederek, insanları dillere ve uluslara ayırdığını anlatmaktadır. Babil öyküsünün, tanrıya başkaldırma düşüncesinde olan insanların eylemlerini bastırmak amacıyla kilise tarafından sonradan kasıtlı olarak uydurulmuş olabileceği de ihtimaller arasındadır.

Kuran kule ve öyküsüne Tevrat kadar yer ayırmaz. Kulenin izine Kuran'da sadece Kasas ve Mü'min Sûrelerinde rastlanılır. Kassas yalnızca bir kulenin varlığından söz eder, ama bunun Babil Kulesi olduğunu belirtmez. Lakin, her ne kadar adı zikredilmese de, bu kulenin Babil kulesi ile ilişkilendirildiği çok açıktır. Kuran'ın her konuda olduğu gibi, Babil Kulesi'ni de Tevrat'tan aşırmış olması, hikayeyi hem anlamsızlaştırmış hem de kulenin bir başka mekâna, Mısır'a taşınmasına yol açmıştır. Fakat, taşınsada, kulenin aynı kule olduğu Kassas ayetindeki bazı ifadelerden yine de belli olmaktadır. "*Firavun, 'Ey ileri gelenler! sizin benden başka ilahınız olduğunu bilmiyorum. Ey Hâmân! **Benim için bir ateş yakıp tuğla pişir de bana bir kule yap**! Belki Mûsâ'nın ilahına çıkar bakarım. Şüphesiz ben onun mutlaka yalancılardan olduğunu*

sanıyorum' dedi "(Kasas 38). Şimdi birde Mü'min ayetine bakalım; "*Firavun dedi ki: 'Ey Hâmân! Bana yüksek bir kule yap, belki yollara, göklerin yollarına erişirim de Mûsâ'nın ilâhını görürüm. Çünkü ben, onun yalancı olduğuna inanıyorum.' Böylece Firavun'a yaptığı kötü iş süslü gösterildi ve doğru yoldan saptırıldı Firavun'un tuzağı, tamamen sonuçsuz kaldı* "(Mü'min 36,37). Kassas'ın öyküsünde kule yapımında kullanılan malzemeler ile, öykünün gerçek sahibi olan Tevrat'ın kule yapımında kullanılan malzemeler aynıdır; "*Birbirlerine, 'Gelin **tuğla yapıp iyice pişirelim**'dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar* "(Tevrat Yaradılış 11/3). Bunun bir tesadüf olamayacağı çok açık. Konu her iki kitapta da bir kule yapımıdır ve bilinen ilahiyat tarihinde de herhangi bir başka kule yapımı zaten yoktur. Kuran'ın kule yapımında kullanılan malzemeyi "***tuğla***" olarak nitelemesi ve bu tuğlanın da "***iyice pişirilerek***" elde edilmesi, Tevrat Kuran'dan aşağı yukarı 3000 yıl önce ilahiyat sahnesinde yer aldığına göre, öykünün gerçek sahibinin Tevrat olduğunu kanıtlamaktadır.

Peki, malzemelerine kadar aynı olan Kule, o zaman nasıl olup da Kuran tarafından Babil'den alınarak Mısır'a taşınabilmiştir? Tevrat'ta kulenin Mısır'da olduğuna dair herhangi bir betimleme yoktur. Tarihin en eski medeniyetlerinden olan Mısırlılar'ın yazılı tarihlerinde de kulenin varlığına dair herhangi bir kayıt yoktur. Ulusların ve dillerin ayrışmasına dahi vesile olabilecek kadar başlıbaşına öneme sahip böylesi bir kuleyi, her olayı kayda geçirmekle malum Mısırlılar nasıl olur da unutmuş olabilir! Kaldı ki, kule yapı tarzı itibariyle de zaten Mısır normlarıyla pek uyuşmamaktadır. Kulenin Musa ile birlikte anılmış olması da bir başka soru işaretidir, zira tarihsel olarak da, mekansal olarak da Musa bir yerdedir, Babil ise farklı bir yerde. Kuran'ın bazı şeyleri ciddi olarak birbirine karıştırdığı çok açık.

Kule ve öyküsüne şimdi bir de antropolojik açıdan bir bakalım isterseniz. Tarihte böyle bir kule var mıydı ve insanlar dilleri farklılaşarak gerçekten de yeryüzünün dört bir tarafına dağıtılmışlar mıydı? Bütün bu sorular bizi ister istemez uzun bir tarih yolculuğuna çıkarır. Bu sayede, kutsal kitaplarda yazılı olanların doğruluk derecelerini daha bir iyi gözlemleme fırsatını yakalamış olacağız. Babil Kulesi denilerek bir ihtimaldir ki Babilliler'in meşhur "Ziggurat"ları kastedilmiş olabilir. Bu konuda kendisinden yararlanabileceğimiz tek kaynak, kral Sargon döneminden kalma Babillilere ait taş tabletlerdir. Tabletler de kuleye dair herhangi bir bilgi yoktur, sadece bugün dünyanın yedi harikasından biri sayılan ve M. Ö. 7. yy'da Kral Nebukadnezar tarafından karısı için yaptırılmış olan "asma bahçeler" den bahsedilmektedir. Bunun dışında,

günümüzde bulunan bazı kalıntıların kuleye ait olabileceği iddia edilse de bu daha henüz kesinlik kazanmamıştır. Netice olarak, geleneksel inanışta 2500 metre olduğu rivayet edilen kulenin bir metresine dahi henüz ulaşılamamıştır.

Kule ve öyküsünün doğruluk derecesini sınayabileceğimiz asıl kaynak ise her şeyden önce yazılı tarihtir, zira kulenin kesin olmayan bilgilerine nazaran Babil'e işaret eden tarihi bilgi ve belgeler çok daha güvencelidir. Babil ilk olarak M.Ö. 539 yılında Pers imparatoru Büyük Kiros tarafından ele geçirilir, daha sonra da Büyük İskender'in Makedonya Krallığının hâkimiyeti altına girer. Büyük İskender' in ölümünden sonra Babil'i Selevkoslar işgal eder. Selevkoslar Babil'de yaşayanları başka bölgelere gönderir ve böylece de Babili tarih sahnesinden siler. Selevkoslar tarafından gerçekleştirilen bu sürgünü kutsal kitaplarda yazan "*dillerin yabancılaştırılması*" ve "*insanların başka yerlere dağıtılması*" şeklinde bir tanrı vahyi olarak açıklayabilmek asla mümkün değildir. Ayrıca Babil kaynakları da dâhil, hiçbir yazılı tarih, Babil'de böylesine büyük bir insan göçü yaşandığına ve insanların dillerinin de 72 parçaya ayrıştığına işaret etmez. Yazılı tarihte sadece İmparatorlukların çeşitli nedenlerle bölünüp, ayrıştığı anlatılmaktadır. Babil ve Asurlular'dan başlayarak, zaman içerisinde gerçekleşmiş herhangi bir göç ve dil bölünmesi vakasına da rastlanılmaz. İster Babilliler'de olsun, isterse de diğer Mezopotamya medeniyetlerinde, o an için var olan Samice, Arapça, Farsça ya da İbranice bütün diller ilahi bir takdirat ile değil, insanoğlunun evrim sürecine bağlı olarak çok daha önceden zaten farklılaşmış dillerdir. İnsanların ve dillerin ayrışma öyküsüne bilindiği üzere ilahiyat tarihinde bir de tufan öyküsünde rastlanılır. Tufan sonrasında da tanrı insanları ayrıştırmış ve onları dünyanın dört bir bucağına yollamıştır. Kaldı ki, şayet Tevrat baz alınacak olursa, tanrı tufandan sonra "*Yeryüzünü bir daha yok etmiyeceğine*" dair söz de vermiştir. "*İnsanlar yüzünden yeryüzünü **bir daha lanetlemeyeceğim**. Çünkü insanın yüreğindeki eğilimler çocukluğundan itibaren kötüdür. Şimdi yaptığım gibi **bütün canlıları bir daha asla yok etmeyeceğim**.*"(Tevrat Yaradılış Blm. 8/21, 22). Bu durumda tanrının Babil kulesini bahane ederek insanları bir kez daha lanetlemesi ve dillerini ayrıştırarak, yeryüzüne dağıtması gibi bir durum da söz konusu olamaz, aksi takdirde hem ilahiyat yazboz tahtasına döner, hem de tanrı verdiği sözleri tutmayan bir tanrı haline gelir.

Tevrat'ta Babil kule vakasının gerçekleştiği tarih belli değildir. Bu zaten çok önemlide değildir, zira Mezopotamya tarihinde M. Ö. 2371 kral Sargon döneminden başlayarak, M. Ö. 63'lere, yani Babillileri yıkmış olan Selevkoslar'ın son imparatoru Filip II. Filoromeaus dönemine kadar

olan süreç içerisinde Mezopotamya'da gerçekleşmiş herhangi bir dil değişim vakası ve göç dalgası ile zaten karşılaşılmamaktadır. Bunu daha iyi gözlemleyebilmek açısından Mezopotamya tarihine kısaca bir göz atmakta yarar var. 2500–3000 yıllık bir süre içerisinde Mezopotamya yöresinde varlık göstermiş imparatorluklar kısaca şunlardır. M. Ö. 4000-2350 yılları arasında Sümerler; Sargon'la M. Ö. 2371'de başlayıp, M. Ö. 2230 Şarkalişarri zamanına kadar Akadlar; 2230'lardan, 2112'lere kadar Guti ve Post–Akkadlar; M. Ö. 2112'den, 2004'lere kadar Yeni Sümerler; M. Ö. 2017–1794 arası I. Sülale; M. Ö. 2025–1763 arası Larsa Hanedanlığı; M. Ö. 1650–1450 arası Hititler Eski Krallık; M. Ö. 1450–1200 arası Hititler; M. Ö. 1120–614 arası Asurlular; M. Ö. 1400–640 arası Elamlılar; M. Ö. 605–539 arası Babilliler ve en nihayetinde de M. Ö. 320–63 arası Selevkoslar. Bütün bu tarihsel süreçler içerisinde, Babil kule efsanesine denk gelen hiç bir dil değişimine ve ırkların başka coğrafyalara dağılım vakasına rastlanılamaz. Yaşanan örnekler hepimizin de bildiği türden klasik ve alışılagelmiş örneklerdir ve muhtevalarında da hiç bir olağanüstülük yoktur. Çok ayrıntısına girmeden haklarında kısaca şu bilgiler sunulabilir. Mezopotamya da ilk ortaya çıkmış devlet Sümerlerdir. Sümerlerin ilk zamanlar Sümerce konuşmayan ve Sami olmayan bir halk olan Ubaidler'den geldiği sanılmaktadır. Daha sonra gelen Akadlar, özellikle de Eski Sülale döneminde ise Sami dili hâkim olmaya başlar. Bu hakimiyet Mezopotamya yöresinde her ne kadar dil ve siyasal denetimde bir takım farklılaşmalar getirmiş ise de, din, sanat, yönetim şekli ve kanunlarda kökten bir değişime yol açmamıştır. Daha sonra gelen Post–Akad döneminde de yine önemli bir değişime rastlanılmaz, Sami dil ve kültürü kendisini aynen koruyup devam ettirir. Bu durum, ufak tefek değişimler dışında sonradan gelen Guti, Babil, Asur, Amurru, Kalde ve Elamlılar zamanında da konumunu aynen muhafaza eder. Dil ağırlıkla gene Sami dilidir ve soyları da yine Samilerdir. Sonradan gelen ve helenistik bir imparatorluk olan Selevkoslar döneminde bir dil değişim vakası aramak ise, Helen soyundan geliyor olmaları nedeni ile zaten çok anlamsız olur. Bir de Hititler dönemi vardır, ama onları da dil değişim vakası ile ilişkillendirebilmek imkansızdır, zira Hititler dili aslen Hint–Avrupa kökenli olan bir halktır. Bütün bu medeniyet tarihleri içerisinde kulenin maalesef yine tek bir taşına dahi rastlayamıyoruz. Yalnız, kuleyi illaki yine de bulmak istiyorsanız, bunun için kutsal kitapları değil de, Mezopotamya arşivlerini karıştırmanız daha yerinde olur. Örneğin; M. Ö. 3000 yıllarından kalma Sümer tabletlerinde, kutsal kitapların kule öyküsünün tam karşılığına denk gelen bire bir orijinal versiyonu mevcuttur. Buyrun, Sümer kule öyküsüne hep birlikte bir göz atalım.

"Marduk, Enlil'den kendisi için Edin'de bir şehir talep etti. Enlil bu talebe kulak vermedi. Marduk bunun üzerine şehri kendisi kurmaya karar verdi. Takipçileri şehri kurmak için taş bulamadılar. Marduk onlara taş yerine geçecek ***tuğlaları nasıl nasıl pişirip ateşte yakacaklarını*** *gösterdi. Orada dikmeye başladılar başı göklere erebilecek kuleyi. Bu planı bozmak için derhal Enlil geldi. Yumuşatıcı sözlerle Marduk'u ikna etmeyi denedi. Ama Marduk ve Nabu'yu vazgeçiremedi bu girişimden. Enlil Nibru-ki'de topladı oğullarını ve torunlarını. Hep birlikte ne yapılması gerektiğini düşündüler. 'Marduk izinsiz bir gök kapısı inşa ediyor ve onu dünyalılara teslim ediyor' dedi Enlil. '****Bunun olmasına izin verirsek, insanoğlunun erişemeyeceği hiçbir şey kalmayacak! Bu kötü plan durdurulmalı****' dedi Ninurta. Diğerleri de katıldı ona. Enlil taraftarı Anunnakiler Nibru-ki'ye geldiler bir gece yarısı. Gök gemilerinden ateş ve kükürt yağdırdılar yükselen kulenin tepesine. Kulenin ve tüm ordugah'ın sonunu getirdiler. Önderlerini ve takipçilerini dört bir yana dağıtmaya karar verdi Enlil. Birbirlerine danışmasınlar ve birliktelikleri bozulsun diye şöyle buyurdu Enlil: '****Bundan sonra dillerini karıştıracağım ki, konuştuklarını anlayamasınlar****'. Dünya yıllarının sayılmaya başlanmasından üçyüz on yıl sonra oldu bunlar"*[116]

Gördüğünüz gibi, kuleyi ararken karşımıza bir Allah vahyi değil, çıka çıka yine bir başka pagan miti çıkmış bulunmaktadır. Netice olarak toparlamak gerekirse, tanrının gökten inerek insanların dillerini bozduğu ve onları dünyanın dört bir bucağına dağıttığı gibi bir kule lanet öyküsüne, bir tek Sümer taş tabletleri haricinde hiçbir yerde rastlanılamamaktadır. Kulenin sahibi olduğu iddia edilen Babilliler'in kendileri dahi kuleden hiç söz etmemişlerdir. Bu gizem nasıl açıklanabilir? Allah karşısında Pagan tanrılarının aralarında ittifak yapmış olmalarıyla mı, yoksa dillerin değiştirilişi gibi, kuleye ait bilgilerin de hafızalardan sildirilmiş olmasıyla mı? Bütün bir Mezopotamya'yı baştan aşağı gezip altını üstüne getirseniz, Babil Kulesi'nin yine de zerre taşına denk gelemezsiniz. Yani, yıkılan kule değil, kutsal kitapların kule ayetleridir. Kuleyi Babil'den söküp alıp Mısır'a taşımakla Kuran'da bu faciadan kendisini kurtaramaz. Malzemelerine kadar aynı olan kulenin Kuran'daki ikizi de tarihsel gerçeklerle yıkılmış ve ortaya tam bir ikiz kuleler faciası çıkmıştır. New York'taki ikiz kuleleri yıkıma giden İslam mücahitleri, ilahiyatın bu ikiz kulelerinin bu yıkılışını şayet görebilselerdi, kaçırdıkları uçakları acaba yine de ikiz kulelere doğru yönlendirirler miydi, doğrusu çok merak ediyorum!

---

[116] "Sümer Tabletleri", Tablet 12. Sumerian Tablets. XII

BABİL' İN DEĞİŞİK BİR VERSİYONU: " HARUT VE MARUT "

Harut ve Marut'a Kuran'da sadece Bakara Sûresi 102. ayetinde değinilmiştir, ama niçin değinilmiş ve ne anlatılmak istenmiştir orası hiç belli değildir. Sanki Tevrat'tan duyulmuş da, ayete öylesine konmuş gibidir. Bu nedenle sadece Kuran'a bakarak konuyu anlayabilmek çok zordur. Harut ve Marut Tevrat'tan alınıp, İslam'ın normlarına uydurulmaya çalışılırken, Kuran'ın belki de en anlamsız hikâyelerinden biri olup çıkmıştır. Aslına bakarsanız, bunun bir hikâye mi, yoksa olay ya da mucize mi olup, olmadığı dahi belli değildir. Ayetten çıkarabildiğimiz kadarıyla, Süleyman insanlara, hayvanlara ve cinlere hükmetmektedir. Süleyman'a karşı olanlar, ondaki bu gücün Allah'tan değil de, onun sihir yapma yeteneğinden ileri geldiğini zannederler. Toplumda sihir ilmi gelişmiş ve sihirbazlar bile türemiştir. İşte Harut ve Marut'ta tam bu sırada devreye girer ve amacı hâlâ anlaşılamayan bir nedenle Allah tarafından Babil'e insanların arasına gönderilirler. "*Ve onlar, Süleyman'ın mülkü hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut' a ve Marut' a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: 'Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkâr etme' demedikçe hiç kimseye bir şey öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerinin karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi.*"(Bakara 102).

Ayeti okuyan her kim olursa olsun, inanıyorum ayeti tekrar tekrar okuyup anlama ihtiyacı duyar. Ben şahsen defalarca okudum, ama yine de tam olarak bir şey anlayabildiğimi söyleyemem. Ayetin anlaşılmazlığının ana nedeni, ayette farklı kişi, öykü ve tarihlerin tamamen birbirine karışmış olmasıdır. Bunun en önemli göstergesi de, Babil Süleyman ilişkisidir. Bu ilişkiye bir de, Harut ve Marut gibi konuyla hiç alakası olmayan iki farklı kişinin ya da meleğin varlığı eklenince, ayet artık iyice içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir. Bakara 102 ayetinin Süleyman ile Babil, Babil ile de Harut ve Marut arasında nasıl bir ilişki kurabildiği tamamen meçhuldur. Süleyman ile Babil arasında hiç bir zamansal ve mekânsal ilişki yokken, ayet tutmuş Babil ile Süleyman'ı yan yana koymuştur. Hâlbuki, Süleyman başka bir tarihte ve başka bir yerdedir, Babil ve Babilliler ise daha başka bir tarihte ve bambaşka bir yerde. Harut

ve Marut'un ise ne Süleyman'la bir ilişkisi yardır ne de Babil ile. Kutsal kitaplar, özellikle de Tevrat baz alınacak olursa, ayet de adı zikredilenlerin hepsinin aralarında onları birbirinden ayıran koskoca zaman dilimleri ve mekansal ayrılıklar mevcuttur. Yazılı tarih, Babilliler'in başına geçmiş Süleyman adında bir hükümdar olduğunu hiçbir yerde yazmaz. Yazması da beklenemezdi zaten, zira Süleyman Babilliler ile hiç bir alakası olmayan bir Yahudi kralıdır ve bunun böyle olduğunu Bakara ayeti dışında Kuran'ın diğer ayetleri de onaylamaktadır. Ama buna rağmen, ayet Süleyman'ı yine de bir Babil Kral'ı olarak tanıtmaktadır. Tevrat'ın çeşitli öyküleri bir araya getirilip, buna bir de Tevrat dışı Yahudi rivayetleri eklenmeye çalışılırsa, netice de ortaya çıkacak olan, elbette ki frankeştayn bir ayetten başka bir şey olmayacaktır. Bu İslami operasyonlar sayesinde Süleyman Babil'e kral da olur, sultan da. Kassas ayetleri sayesinde Babil Kulesi nasıl ki Mısır'a taşınmışsa, Süleyman'da Bakara ayeti sayesinde bir çırpıda Babil'e taşınmıştır. Allah kendisinden bin defa razı olsun ki, konuya bir parça da olsa Tevrat'a bakarak vakıf olabiliyoruz. Nitekim çoğu ilahiyatçı da zaten Kuran'a değil de, Tevrat'a bakarak hep Bakara ayetine bir açıklık kazandırmaya çalışır. Çalışırlar çalışmasına da, lakin Tevrat'tan uzak kalmaya da özen gösterdikleri için, saçma sapan yorumlarıyla ayeti iyice içinden çıkılmaz bir hale sokmaktan başka bir iş yapmazlar. Neticede de, Harut ve Marut'un Cebrail ve Mikail olmasından tutun, iki kabile reisi olduklarına, sıradan iki insan olmalarından, yetkili iki kişi olabileceklerine kadar birçok saçma sapan rivayet alır başını gider.

Harut ve Marut'un kim olduklarına dair Kuran'da herhangi bir bilgi yoktur. Etimolojik açıdan Arapça'ya da özgü değillerdir. Ne öykülerinden ne de kendilerinden pek çok biyografinin ana kaynağı olan Tevrat'ta bahsetmez. Kuran'ın Harut ve Marut'unun köklerine, yaklaşık isim ve sıfatlarla Hint-İran teolojisinin bir uzantısı olan İran merkezli Zerdüştlük'te rastlanılmaktadır ki, günümüzden 3500 yıl öncesine uzanması itibariyle bu rastlantı etimolojik olarak Harut ve Marut'un bilinen en eski tarihidir. Zerdüştlük ve kutsal kitaplarından biri olan Amesha Spenta'da Harut ve Marut'un karşılığı "Haurvatât" ve "Ameratât" tır. Zerdüştlük'te "Haurvatât" bütünlük ve mükemmelliğin, "Ameratât" ise ölümsüzlüğün temsilcisi sayılmıştır[117]. Harut ve Marut'un izine rastlanılan yerlerden birisi de, zamanla Zerdüşiliğin etki alanına girmiş olan Persler ve Ermeniler'dir. Zerdüşiliğin "Haurvatât" ve "Ameratât" ının Persler'deki karşılığı "Hrvvd" ve "Mvvrd", Soğdaca'da

[117] "Le Muséon", Revue d'Etudes Orientales, Fondé en 1881 par CH. De Harlez Tome XXXIV, Bölüm: "L'ıdée du 'Royaume de Dıeu' Dans L'ıran", s. 82, 83, 84

"Hrwwt-Mrwwat", Ermeniler'de de "Hawrot ve Mawrot" tur[118]. Kuran'ın bir Allah vahyi olarak sunup tanıtmaya çalıştığı Harut ve Marut, anlaşılan o ki, Hindistan'dan yola çıkarak Ortadoğu coğrafyalarında bir hayli tur atmışa benziyor!

Harut ve Marut'un öyküsünü Kuran versiyonuna en uygun ve paralel olarak yakalayabildiğimiz kaynaklar ise, Yahudi Tevrat tefsir ve rivayet kaynaklarından olan "Midrash Abkhir"[119], "Midrash Rabbah"[120] ve bilhassa da "Enoch Kitabı"dır. Kuran, Tevrat ve İnciller dışında esas olarak bu kaynaklardan yararlanarak yeni bir versiyon yaratma yoluna gitmiştir. Harut ve Marut Midraş Abkhir'de "düşmüş melekler" olarak tanımlanır ve isimleri de diğer sıfatlandırmalar yanında Azel(Azazel) ve Şemhezai (Shemchhazai) olarak geçer[121]. Azel ve Şemhezai öyküsünün en geniş olarak anlatıldığı kaynak ise "Rabba Genesis"[122] dışında esas olarak, Kuran'ın İdris peygamber olarak tanımladığı, Tevrat ve İnciller'de ise adı "Hanok" olarak geçen Şit'in oğlu "Enoch"un M.Ö. sine ait olduğu iddia edilen rivayetlerinin toplandığı apokrif " Enoch Kitabı"[123] dır. Enoch'da Harut ve Marut'un öyküsü, şiir diliyle ve etraflıca anlatılmaktadır. Tanrı yeryüzünde düzenin bozulmasından şikayetçidir ve bu yüzden de bir tufan yapmaya karar vermek üzeredir. Bu durumda, tanrının gözünden düşmüş olan iki yüz melek, başlarında liderleri Azazel ve Shemchazai olmak üzere aralarında bir plan yapar, yeryüzüne inip insan kızlarla evlenmeyi kararlaştır ve bu plan ve kararlarını da tanrıya iletirler. Yaptıkları plana göre, yeryüzünde düzen güya yeniden sağlanacak ve tanrı da muradına ermiş olacaktır. Tanrı bu plana her ne

---

[118] "An Armenian Spirit Of Time And Place The Svot", By. James R. Russell, Harvard Universty, s. 19

Encyclopedia Iranica, Hordâd, http://www.iranicaonline.org/articles/hordad

[119] "Pirké De Rabbi Eliezer", Eliezer be Hyrcanus, Gerald Friedlander

"The Targums" Onkelos and Jonathan Ben Uzziel On The Pentateuch, Jerusalem Targum, By. J. W. Etheridge, Genesis and Exodus

[120] "Midrash Rabbah", Rabbi Dr. H. Freedman, B.A, PHD and Maurice Simon

[121] " Pirkê De Rabbi Eliezer" Translated and Annotated With Introduction and Indices By. Gerald Friedlander, XXII "The Fall Of The Angels", s.160

[122] "Rabba Genesis", translated into English with notes, Glossary and Indices under the editorship of Rabbi Dr. H.Freedman and Maurice Simon Genesis (Bereshith) XXVI, s. 212, 213,214

[123] Ana kaynak, bir Habeşistan manastırında İngiliz kaşif James Bruce tarafından ele geçirilen ve M.Ö.'lerine ait olduğu anlaşılan Habeş dili Geez'ce yazılmış metinlerdir. Bu metinler ilk olarak 1821 yılında Richard Laurance tarafından İngilizce'ye çevrilip bir kitap haline getirilmiş, daha sonra 1912'de R.H. Charles tarafından "The Book of Enoch" adıyla yeniden ve daha geniş baskısı yapılmıştır. Kitabın ilk bölümleri insanlarla düşmüş melekler arasındaki etkileşimleri anlatmaktadır.

kadar şüpheyle baksa da, sonuçta kendisi de ikna olur ve onların yeryüzüne inmelerine müsaade eder. Tanrının müsadesi üzerine, başta Azazel ve Shemchazai olmak üzere tüm düşmüş melekler Hermon dağının zirvesinden yeryüzüne iner, orada insanlarla tanışır, bazılarıda yeni bir nesil yaratmak üzere insan kızlarla evlenirler. Beri taraftan da, yeryüzüne yaymadıkları kötülük kalmaz ve tanrının "Yeryüzüne inmeleri halinde kendilerininde kötü olacakları" na dair kanati de böylece haklı çıkmış olur. Düşmüş meleklerden Semjaza insanlara kesip biçmeyi, Armaros büyüyü, Kokabel astrolojiyi, Ezegel takım yıldızları, Araqiel bulut bilgisini, Shamsiel yeryüzü bilgisini, Sarıel'de güneş bilimini öğretir. Kuran'ın Harut-Marut'u olan düşmüş baş meleklerden Azazel ve Shemchhazai'ye gelecek olursak, Azazel erkeklere kılıç, kalkan ve bıçak yapmasını öğreterek savaşlar çıkartır, beri taraftan da kadınlara, takı ve makyaj malzemeleriyle süslenme sanatını öğreterek onları fuhuşa sürükleyip kocalarıyla aralarını açar. Sonra nemi olmuş dersiniz? Dünya da her şeyin çığrığından çıktığını gören dört baş melek Michael, Uriel, Raphael ve Gabriel –ki, bunların bir kısmı Kuran'ın da baş melekleridir- tanrının huzuruna çıkar ve rahatsızlıklarını dile getirirler. Tanrı onları dinler haklı bulur ve Azazel ile Shemchhazai'yi yakalayıp getirmeleri için kendilerine görev verir[124].

Kuran'ın, bir Habeşistan manastırında bulunarak piyasaya sürülmüş bu öykülerden yararlanarak Bakara102. ayetini oluşturmaya çalıştığı çok açık. Müslümanlar'ın bir dönem Arap topraklarından uzaklaşarak sığındıkları diaspora ayaklarından birisinin Habeşistan olduğu dikkate alınacak olursa, bu hiç de uzak bir ihtimal değildir. Kuran Enoch metinlerinden ya da rivayetlerinden yararlanmış, ama her şeyi de birbirine karıştırmıştır. Hikayenin orjini her iki meleğin kötülüğünden bahsetmekte, Kuran ise onların "*Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar vermediklerine*" hükmetmektedir.İşin aslına bakarsanız, Kuran'ın her iki meleğin niteliği hususunda neye karar verip vermediğide tam olarak belli değildir Hem "*İnsanlara zarar verecek ve yarar sağlamayacak, erkekle karısının arasını açacak şeyleri öğrettikleri*" nden bahsedip karalamakta hem de "*Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye bir zararlarının olmadığını*" söyleyerek onları aklamaktadır.

Fakat, her şey keşke bu kadarıyla sınırlı kalabilseydi. Ama ne gezer, birbirinden duayen ilahiyatçılar Bakara 102 ayetinden yeterince haz almamış olacaklar ki, öyküye katmadıkları malzeme kalmamış bu yüzdende.Harut ve Marut üzerine öyküler İslam ilahiyatında alıp başını

[124] "The Book of Enoch" R.H.Charles, Chapter (Bölüm) I'den IX'a

gitmiştir. Lakin, bu türetme öykülerden hiç birisinin de Kuran'da karşılığı yoktur. Örneğin: bu türetme öykülerden birinde dünyaya henüz inmiş olan Harut ve Marut'un karşısına Zühre adında çok güzel bir kız çıkar, her iki melek Zühre'ye aşık olur ve aşkları yüzünden aralarında kavgaya tutuşup birbirlerinin canına dahi kıyarlar. Bir başka rivayette de, Harut Zühre'ye aşık olur, Zühre kendisini göğe çıkaracak Allah'ın ismini söylemeden Harut ile asla birlikte olmayacağını söyler, bunun üzerine Harut kıza Allah'ın adını verir, Zühre Allah'ın adını zikrederek göğe yükselmeyi başarır, Allah'ta kendisine bu ulaşma çabasından dolayı Zühre'yi kutsar ve onu bir yıldız haline getirir, Harut-Marut ise yeryüzünde kalıp "insan kızlarla" evlenerek insanlara sihir yapmayı öğretirler. İslam tefsir ilmiyatı bu kadar yalanla da yetinmez, işi iyice abartıp Harut ve Marut'u kimi tefsirlerde kuyuya atar, kiminde ise gökle yer arasında baş aşağı sallandırarak cezalandırır. Ya Zühre'ye ne olmuş dersiniz? O da yalnız bir yıldız olarak gökyüzünde o gün bu gündür güya durmadan gezinip durmaktaymış. Tıpkı, ilahiyatçıların boş hayaller peşinde gezindiği gibi!

Aman Tanrım, bir Bakara 102 ayetinden yola çıkılarak işlerin vardığı aşamaya bakarmısınız? İnsanları sihir ve büyülerden uzak tutmak maksadıyla tutup dünyaya gönderilen iki meleğin başına tefsir kaynakları sayesinde gelmedik şey kalmamıştır. Yeri gelmiş cinayet işlettirilmiş, yeri de gelmiş göklerden baş aşağı sallandırılmışlardır. Bakara 102 ayeti, onların meleklikten azledildiklerine dair herhangi birşey mi buyurmaktadır ki, bu cezalar onlara reva görülebilmiştir? Tefsir ilmiyatı duayenlerinin, bütün bu yalan ve uydurma hikayeleri türeterek Kuran'a alternatif bir sektör yaratmaya ve bu sektörden de nemalanmaya çalıştıkları kesin. Sektörü güçlendirebilmek için üretebilecekleri ne varsa hepsini üretirler de üretirler. Üretirken de, çoğu zaman karalamaya çalıştıkları Tevrat, İncil, Midrash Rabbah, Midrash Abkhir ya da Enoch gibi Kuran dışı yabancı kaynakları üretim faaliyetlerine katmaktan hiç çekinmezler. Bakara 102 gibi belirsiz ve her türlü yoruma açık ayetler var olduğuna göre de, sık yalanları gitsin. Müminler de bütün bu kulağa hoş gelen palavraları bir güzel yutarlar. Allah "*ayetlerinin yorumunun yapılamayacağını*" buyurmamış mıydı? O zaman ilahiyatçıların bu kurusıkı atışları da neyin nesi oluyor? Şayet unuttularsa Allah'ın bu yöndeki sarih hükmünü kendilerine burada bir kez daha hatırlatalım. " *O'nun bir kısmı manası apaçık ayetleridir. Bunlar kitabın temelidir. Diğer kısmıda çeşitli manalara benzerlik gösterir. Kalplerinde eğrilik olanlar fitne çıkartmak için ve kendilerine göre yorumlamak için çeşitli manası olanlara uyarlar.* ***Halbuki onların yorumunu ancak Allah***

bilir"(Al–İ İmran 7).

Harut-Marut sadece Tevrat ve Kuran'a özgü birer öykü ve isimler olmayıp, tarihte çeşitli medeniyetler tarafından farklı isimler altında zaten çoktan işlenmiş ve hatta suyu çıkarılmış bir konudur. Örneğin; Hint mitolojisinde Harut-Marut'un karşılığı "Upasunda ve Sunda" adında iki iblis kardeştir. Bu iki kardeş bir gün evreni ele geçirebilmek için baş tanrı Brahma'dan kendilerine büyük bir güç ve ölümsüzlük vermesini isterler. Brahma onlara pek çok nimet verir, ama zarar verebilirler düşüncesiyle onların bu isteklerini kabul etmez. Bunun üzerine başta Sunda ve Upasunda olmak üzere iblisler cennete saldırıp orayı ele geçirir ve tüm tanrıları oradan kovarlar. Atılan tanrı ve falcılar Brahma'ya sığınıp ondan duruma el koymasını isterler. Brahma insan yaratıcısı Vishakarma'ya başvurarak ondan çok güzel bir kız yaratmasını ister, o da rakibi olmayan son derece çekici güzel bir kız yaratır. Brahma kıza Tilottama adını verir ve baştan çıkarması için onu Sunda ve Upasunda kardeşlerin arasına gönderir. Her iki kardeş Tilottama'ya aşık olur, onunla evlenmek ister, anlaşamayınca da birbirlerini öldürürler. Tanrılar kızı kutlar, Brahma'da Tilottama'ya "Işık olup evren de dolaşacaksın, parlaklığından kimse sana bakamayacak" diyerek ona evrende serbestçe dolaşma hakkını tanır[125]. Hint mitinde Sunda ve Upasunda kardeşlerin bu kötülük ve evreni ele geçirme versiyonu ile, Enoch'un Azazel ve Shemchazai'sinin kötülük ve dünyayı ele geçirme planları nerdeyse aynıdır.

Melek ve insan kızı aşkları Sümerler'den Babil, Asur, Akad ve Zerdüştiliğe kadar daha bir çok medeniyet miti ve teolojilerinde de yer alır, sadece isimler biraz farklılaşır o kadar. Örneğin: Zühre, Ester ve Hint mitinin Tilottama'sının karşılığı Sümerler'de "İnanna", Babillilerde de "İştar" dır. Kuran'ın Harut ve Marut'u, Enoch'un Azazel ve Shemhazai'si ile Hintlilerin Sunda ve Upasunda'sının Zerdüşilik'teki karşılığı da Aeşmo (Aeshma)'dur. Aeşmo Zerdüştlerin kutsal kitabı olan Ahura Mazda'da gazap ve öfke iblisi -kanlı topuz- olarak anılmakta ve tıpkı saydığımız varlıklar gibi yine insanlara büyü ve sihir öğreterek karı kocaların arasını açıp dünyaya kötülük saçmaktadır[126]. Aeşmo bu pozisyonu ile Bakara 102'nin "*Onlardan* (Harut ile Marut'tan) *erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı"* vasıflarına da bir hayli denk düşmektedir. Aeşmo'nun Yahudilik'teki karşılığı da Asmodeus'tur ve

---

[125] "The Mahabharata", Krishna-Dwaipayana Vyasa, By. Pratap Chandra Roy, C.I.E. Adı Parva, Section: CCXI s.466, 67, 68. Section CCXII, s.468, 69. Section CCXIII, s. 470, 71, 72, 73. Section: CCXIV, s. 74

[126] "Dictionary Of Deites And Demons In The Bible" 1999, Edited By. Karel Van Der Toorn, Bob Becking and Pieter W. Van Der Horst, s. 106

Kuran'da zaten Bakara 102 ayetinin Harut-Marut ve Süleyman ilişkisini Asmodeus üzerinden kurgulamıştır. Asmodeus'ta tıpkı Aeşmo gibi Yahudiler arasında yine sihir ve büyü öğretmiş, erkekleri sarhoş ederek karılarıyla aralarını açmış ve hatta Yahudi Kral'ı Süleyman'ın beynine girerek onu fuhuş ve eğlenceye teşvik edip tanrıdan uzaklaşmasına vesile olmuştur[127]. Süleyman'ın yüzlerce karısı ile fuhuş yaşaması için gerekli olan, -Kuran'ın övgüyle bahsettiği- muhteşem saray yapımını da yine Asmodeus teşvik etmiştir. Zaten bu yüzdendir ki, Süleyman Tevrat'ta asla Kuran'ın iddia ettiği türden bir peygamber olarak görülmez, tanrı tarafından lanetlenir, tüm makamlarından uzaklaştırılır ve neticede de sefil bir vaziyette ölür[128]. Bu gerçeklere rağmen Kuran nasıl olup da birilerinin çıkıp " *Süleyman'ın mülkü ve hükümranlığı hakkında şeytanların uydurduğu yalanlara inandıklarından*" bahsedebilmiştir, hayret doğrusu! Kim inanmışsa doğru inanmış, zira Süleyman sapabileceği kadar Allah yolundan sapmıştır. Netice olarak toparlamak gerekirse, sonuç Kuran açısından her bakımdan tam bir felakettir. Tüm teolojilerde ve medeniyet mitlerinde Harut ve Marut etimolojik olarak kötü varlıklar yerine konup lanetlenmiş ve Tevrat'ta Süleyman'ı tahtından indirmişken, Kuran'ın ne Süleyman hakkındaki peygamberlik vasıflarını benimseyebilmek ne de Harut ve Marut'u hâlâ iyi bir konumda tutabilmek ya da en azından lanetlememek asla mümkün değildir. Aksi takdirde, bu Allah'a hakaretten başka bir anlama gelmeyecektir. Bunu daha iyi anlayabilmek için, gelin isterseniz birazda Kuran'ın peygamber kılmış olduğu Süleyman'a ve onun biyografisine kısaca bir göz atalım.

---

[127] "Dictionary Of Deites And Demons In The Bible" 1999, Edited By. Karel Van Der Toorn, Bob Becking and Pieter W. Van Der Horst, s. 106, 107 "Asmodeus

[128] Tevrat, 1. Krallar Bölüm: 11/3, 4, 5. "*Süleyman'ın kral kızlarından yediyüz karısı ve üçyüz cariyesi vardı*","*Karıları onu yolundan saptırdılar*"," *Süleyman yaşlandıkça, karıları onu başka ilahların ardınca yürümek üzere saptırdılar*.", "*Böylece Süleyman bütün yüreğini tanrısı Rabbe adayan babası Davud gibi yaşamadı. Saydalılar'ın tanrıçası Aştoret'e ve Ammonlular'ın iğrenç ilahı Molek'e taptı* "

YÜZÜKLERİN EFENDİSİ " SÜLEYMAN " VE DAVUD

"Andolsun biz Davud'a ve Süleyman'a ilim verdik. Onlar "bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamdolsun" dediler " (Neml Suresi Ayet 15)

Bir inanç aynı soyağacından geldiğini iddia ettiği bir inanca karşı nasıl olur da o derece düşman olabilir? Hem o düşmanının krallarını peygamber dahi yapıp tanıyacaksın hem de tanıdığın o krallığın kökünü kazımaya çalışacaksın. Bu yetmezmiş gibi, bir de Hz. Muhammed'i onların mabetleri üzerinden "Miraç" diyerek göklere uçuracaksın. Bu nasıl bir ilahi komedyadır ya Rabbi! Birilerinin "İşte bir semitist daha" deyişini adeta duyar gibiyim. Her önüne geleni semitist olmakla suçlayan basit zihniyetler, asıl kendi inançlarının semitist hükümlerini görmez, utanmadan çıkıp başkalarını semitist olmakla suçlarlar. Süleyman ve Davud'un İsrail Krallığını tanıyan biz miyiz yoksa İslamiyet mi? Kuran'ın yetersiz kaldığı yerlerde, o semitist İsrailiyat, Tevrat ve Tevrat tefsir kaynaklarına başvuranlar kendileri değimlidir? "Aman efendim, şöyle de, böyle". Geçin bunları, kimseyi kandıramazsınız.

Mesela, nedir şu radikal İslami zihniyetlerin bugün Ortadoğu'da paylaşamadığı? Bugünkü İsrail toprakları mı? İyi de, o topraklar Allah tarafından zaten "*İsrailoğulları'na vaad edilmiş kutsal topraklar*" değimlidir? Biz mi yanlış okuduk, yoksa Kuran mı yalan söylüyor? Hiç merak buyurulmasın, ne biz yanlış okuduk ne de Kuran yalan söylüyor. Kuran bugünkü İsrail topraklarında İsrailoğullarının hak sahibi olduğunu "*Ezilip itilmekte olan topluluğu* (İsrailoğullarını) *da* ***içine bereketler doldurduğumuz toprağın doğularına ve batılarına mirasçı kıldık***"(Araf 137) diyerek zaten hüküm altına almıştır. O zaman bütün bir İsrail'i tamamen ortadan kaldırma projeleri de neyin nesi oluyor? Baz alınması gereken şayet Kuran'sa, Kuran'ın neyi tanıyıp neyi tanımadığı gayet açıktır. Kuran İsrailoğulları'nı da, Davud ve Süleyman'ları ile krallıklarını da radikal İslamilerin her türlü muhalefetine rağmen sonuna kadar tanımaktadır. Hem de öyle bir tanımaktadır ki, "*Süleyman'ın muhteşem orduları*"ndan dahi bahsedebilmektedir. Ordusu takdir edilen bir ulusun, takdir edersiniz ki krallığı da takdir edilir. İş bu kadarıyla kalsa yine neyse, zira Kuran İsrailoğulları'nın dahi yapmadığı bir şeyi yapmış ve "*Biz peygamberlerden bir kısmını üstün kıldık ve Davud'a Zebur'u verdik.*"(İsra 55) diyerek hem Davud'u diğer peygamberlerden üstün tutmuş hem de onu oğlu Süleyman ile birlikte peygamber yapmıştır. Yoksa Kuran'ın bu hükümleri değişti de bizim mi haberimiz yok?

Değişmemiş olmalı ki, değiştiğine dair Kuran'da en ufak bir ibare de yok. Hiçbir şey yok, bir tek radikal İslamilerin İsrail'i ortadan kaldırma planları var. El insaf!

İlahiyatta bazı gerçekleri görmezden gelme huyundan artık vazgeçilmeli. Bundan vazgeçildiği an işlerin hiç de zannedildiği gibi olmadığına tanık olunacaktır. Tanık olunacak şeyler, inanç adına bugüne kadar yapılmış tüm hata ve yanlışların bir göstergesi olacaktır. Yalnız, yanlış da anlaşılmamalıdır. Bunları belirterek, asla gündemdeki Filistin sorununu gözardı etmiyor, sadece bugün İsrail'e karşı topyekün imha düşüncesinde olan radikal İslami akımlara bu projelerinin Kuran açısından ne kadar yanlış olduğunu göstermeye çalışıyorum. Bizler sorunlara zaten asla ve öncelikle inanç eksenli bakmayız. Esas olarak sistem ve sistem kaynaklı sınıf çelişkileri açısından bakmaya hep özen göstermişizdir. İsrail–Filistin sorununa bakışımız da yine aynıdır. Bu şekilde bakmayanlar bizler değil, Ortadoğu'da durmadan rant peşinde koşup ceplerini doldurmaya çalışan kapitalistler ve bir de sorunlara salt inanç bazında yaklaşım gösteren radikal İslami zihniyetlerdir. Ortadoğu sorununa sadece bir inanç sorunu olarak bakılarak, bütün bir İsrail ortadan kaldırılmaya çalışılırsa, adama orada "hop, hele bi dur bakalım" derler ve kitaplarının bu konuda ne dediğini de bir bir gösterirler. O zaman gösterelim ve işe önce Davud'la başlayalım.

Tevrat'ta Davud'un hikâyesi İsrailliler ile Filistinliler arasında yapılan bir savaşla başlar. "*İsrailliler ile Filistliler karşı karşıya savaş düzeni almışlardı. İsrailliler Golyat'ı görünce büyük korkuyla önünden kaçıştılar* "(Tevrat 1. Samuel Blm. 17/21, 24). İşte tam bu sırada Davud sahneye çıkar. "*David, yanındakilere, 'Bu Filistinli'yi öldürüp İsrail'den bu utancı kaldıracak kişiye ne verilecek?' diye sordu, 'Bu sünnetsiz Filistli kim oluyor da yaşayan tanrının ordusuna meydan okuyor?*"(26), "*David, Saul'a, 'Bu Filistinli yüzünden kimse yılmasın! Ben kulun gidip onunla dövüşeceğim!' dedi.*"(32). Tevrat'ın devam eden bölümlerinde, Davud'un dövüşmek üzere hazırlanışı, üzerindeki ağır zırhları atması, eline sadece bir sapan alarak Golyat'ın üzerine yürümesi, ve Golyat ile karşılıklı konuşmaları anlatılmaktadır. "*Bugün Rab seni elime teslim edecek. Seni vurup başını gövdenden ayıracağım. Bugün Filistinli askerlerin leşlerini gökteki kuşlarla yerdeki hayvanlara yem edeceğim. Böylece bütün dünya İsrail'de tanrının var olduğunu anlayacak* "(46). Bu konuşmasının ardından Davud Golyat'ı öldürür. "*Böylece David Filistinli Golyat'ı sapan ve taşla yendi. Elinde kılıç olmaksızın onu yere serdi* "(50), "*Sonra koşup üzerine çıktı. Golyat'ın kılıcını tutup kınından çektiği gibi onu öldürdü ve başını kesti. Kahraman Golyat'ın öldüğünü gören Filistinliler*

kaçtılar."(51). İsrailliler'in Filistinliler'i yenmesi, Tevrat'ta da, Kuran'da da "*Tanrının İsrailliler'in yanında olması*" ve Davud'un birtakım "*ilahi güçlere sahip olması*" ile açıklanır. Öykü öz itibariyle Kuran'da da aynıdır, sadece isimler değiştirilmiş ve biraz da İslamlaştırılmıştır. "*Calut ve ordusuna karşı savaş meydanına çıktıkları zaman da şöyle dediler: 'Ey Rabbimiz! Üzerlerimize sabır dök, ayaklarımızı sabit tut ve kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!*"(Bakara 250), "*Allah'a kavuşacaklarına inanıp, bilenler ise şu cevabı verdiler: 'Nice az topluluklar, Allah'ın izniyle nice çok topluluklara galip gelmişlerdir. Allah, sabırlılarla beraberdir.*"(Bakara 249), "*Derken, Allah'ın izniyle onları tamamen bozdular. Davud, Calut' u öldürdü ve Allah,* ***kendisine hükümdarlık ve hikmet verdi*** *ve ona dilediği şeylerden de öğretti* "(Bakara 251).

Davud öyküsünün Tevrat orjini çok daha sistematik ve tatmin edicidir. Kuran ise aynı öyküyü zaman ve mekân kavramlarını birbirine karıştırarak sunar. Örneğin; Bakara 249. ayetindeki gibi. "*Talut, ordu ile hareket edince dedi ki:'Allah sizi mutlaka bir nehirle imtihan edecek. Kim ondan içerse, benden değildir. Kim de onu tatmazsa, işte o bendendir. Ancak eliyle bir avuç alan başka'. Derken içlerinden pek azı hariç, hepsi de varır varmaz ondan içtiler. Talut ve beraberindeki iman eden kimseler nehri geçtiklerinde. 'Bizim bugün, Calut ile ordusuna karşı duracak gücümüz yok' dediler* "(Bakara 249). Ayetin "su içme,","imtihan edilme" ve "İsrailoğullarının ikiye bölünmesi" gibi anlatımlarının Talut, Filistinliler'le savaş ve Davud'la uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu hadise İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkış sonrasında başlarından geçen bambaşka bir öyküye aittir. Kuran asırlarca önce yaşanmış bir öyküyü getirip Davud'a bağlamıştır. Su ile imtahan öyküsü Tevrat Mısır'dan çıkış Bölüm 15'te "*acı su*" başlığı altında etraflıca anlatılmaktadır. Musa İsrailliler'i Mısır'dan çıkarır, Şur Çölüne sokar, ama çölde su bulamazlar. Susuz bir vaziyette yollarına devam ederlerken Mara denilen bir yerde su bulurlar, fakat suyu içemezler, çünkü su acıdır. Musa halkına o sudan içmemelerini tembihler, su için de tanrıdan yardım diler. Tanrı Musa'ya bir ağaç parçası gösterir ve onu alıp nehre dokundurmasını buyurur. Musa denileni yapar ve acı su bir anda tatlı suya dönüşür.

Bakara 249. ayeti, Tevrat'ın işte bu su öyküsünün Davud öyküsüne bağlanması neticesinde ortaya çıkmış bir ayettir. Ayetin Tevrat eklemlenmeli olduğu, İsrailoğulları'nın Filistinliler'le savaşa giderken, konuyla alakasız bir şekilde bir anda su ile sınanır duruma gelmelerinden zaten yeterince anlaşılmaktadır. Kaldı ki, Bakara 249'da "acı su" ile birlikte anlatılan savaşın, Davud'un Filistinliler'le yaptığı savaşla da herhangi bir ilgisi yoktur. Bu savaş başlarında Musa'nın olduğu

İsrailoğulları'nın, acı su ile denenme hadisesinden hemen sonra Amalekliler ile yaptığı bir savaştır(Tevrat "Mısır'dan Çıkış", Bölüm: 17, "Amalekliler Bozguna uğruyor", 8'den 16'ya). Kuran, Musa zamanındaki su ile imtahan edilme olayının hemen ardından gelen savaşı, Amalekliler ile yapılan savaşa bağlayacağına, getirip Davud'un Callud ordusu ile yaptığı bir savaşa bağlamıştır. Bağlayınca da ortaya, kendi içeriğinde birbirini tutmayan çelişkilerle dolu Bakara 249. ayeti çıkmıştır.

Kuran'a ve diğer kutsal kitaplara hayatımda hiçbir zaman bu derece nüfus ederek, bir inceleme ve araştırma yapma fırsatım olmamıştı. Bu benim açımdan gerçekten de son derece yararlı oldu. Bu vesile ile, en bilinçli inançsızların aslında en bilinçli inananlardan çıkma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu görme fırsatını yakalamış oldum! Kitabımda temas ettiğim Kuran itilaflarından çoğunu ilahiyat bilinçli birisinin görememiş olması kesinlikle mümkün değildir. Müminler geleneksel bir inanışın peşi sıra takılıp gittikleri ve pek fazla da bir şey bilemedikleri için bunları belki göremiyor olabilir. Peki, ya kutsal kitaplara nüfuz etmiş ilahiyatçılar? Mümkün değil. Benim gördüğüm komplikasyonlardan çoğunu mutlaka ilahiyatçılarda görmüş ve gördükleri oranda da ilahiyattan ve kutsal kitaplardan yana şüphe duymuş olmalılar! Kısacası, ilahiyatçılar da bence Kuran'dan şüphe etmektedirler de, lakin her ne hikmetse bunu bir türlü itiraf etmemektedirler. Kuran'ın açıklanmasında başvurdukları her yol ve yöntem ise, inançlarından yana nasıl şüphe taşıdıklarını zaten yeterince kanıtlamaktadır. Ya Kuran'ı yetersiz bulup yorumlamakta ya da Tevrat'a sataşırken ondan yine de yararlanmadan yapamamaktadırlar. Gelin de şimdi inançlı olduklarına inanın!

Böyle bir kısa not düşmüş olalım ve yolumuza kaldığı yerden yeniden devam edelim: Kuran eskinin hikâyelerini sayfalarına aktarırken bazen de öyle hatalar yapar ki, telafisi asla mümkün olmaz. Yaptığı en önemli hatalardan birisi, Maide Sûresi'nde İsa'yı Davud'un oğlu yerine koymuş olmasıdır. Kuran'ın bu hataya düşmesinin nedeni de, Tevrat'ta Rab'bin Davud'la yapmış olduğu, Davud'un mirasçıları üzerine şu antlaşmayı yanlış kavramasıdır. "*Sen ölüp atalarına kavuşunca, senden sonra soyundan birini çıkarıp krallığını pekiştireceğim.*", "***Adıma bir tapınak kuracak olan odur.*** *Ben de onun krallığının tahtını sonsuza dek sürdüreceğim.*", "***Ben ona baba olacağım, o da bana oğul*** "(Tevrat, 2. Samuel Blm. 7/ 12,13,14). Davud'un ölümünden sonra "*Rab adına tapınak kuracak olan* " kişi, Davud'un yerine geçecek olan oğlu Süleyman'dır ve mabet de, tanrıya ait kutsal sandığın içinde saklandığı

meşhur "Süleyman Mabeti"[129]. Kuran, Tevrat'ın bu ayetlerini son derece yanlış algılamış, "*Ben ona baba olacağım, o da bana oğul* " ifadesini İsa ile özdeşleyerek, İsa'yı Davud'un oğlu yapıp çıkmıştır. "*İsrailoğullarının küfre sapanları, Meryem'in oğlu İsa'nın ve Dâvud' un diliyle lanetlendiler*"(Maide 78). Hatanın ayette ilk bakışta görülememesinin nedeni, ilahiyatçıların ayete çekmiş oldukları ince balans ayarıdır. Bu ayarla İsa ayette Davud'tan ayrıştırılmış ve sadece Meryem'in oğlu olarak tanıtılmıştır. Hâlbuki ayetin doğru mealinde bu; " لِسَانِ دَاوُودَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَٰلِكَ ", "***Davud ve Meryem'in oğlu İsa'nın diliyle***" şeklinde geçmektedir. Ayetin bu haliyle kabul edilmesi İsa'yı Davud'un oğlu yapmak olur ki, bu ilahiyat tarihi açısından asla kabul edilebilecek bir şey değildir. İlahiyatta Davud başka bir yerdedir, İsa ise bambaşka bir yerde. İsa'nın bir babası varsa da, o baba Davud değil, sadece annesi Meryem'in bakireliğini korumakla mükellef kılınmış olan Yusuf'tur. İşte ilahiyatçıların ayet üzerinde oynamalarının nedeni budur. Aksi takdirde, hem İsa'nın babasız olarak bakire Meryem'den doğduğuna işaret eden Kuran ayetleri zan altında kalacak hem de İsa ve anne Meryem'in Davud'la hiçbir ilgilerinin olmadığı meydana çıkacaktır.

Davud ayetlerinde de yapılmadık hata kalmamıştır. Örneğin; oğul Süleyman'a ait bazı vasıflar aynen baba Davud'a da yüklenmiştir. "*Andolsun, Davud'a tarafımızdan bir lütuf verdik. '**Ey dağlar! Kuşların eşliğinde onunla birlikte tespih edin' dedik*** "(Sebe 10). Dağlara ve kuşlara hükmetme yeteneği ilahiyatta yalnızca Süleyman'a tanınmış bir ayrıcalıktır ve bunu Kuran'da zaten onaylamaktadır. "*Cinlerden, insanlardan ve kuşlardan müteşekkil orduları Süleyman'ın hizmetinde toplandı, hepsi bir arada düzenli olarak sevkediliyordu.*"(Neml 17). Kuran besbelli ki, kime ne vasıflar yükleyeceğini de bilememektedir. Bilemediği şeylerden birisi de, Yahudiler'in meşhur "kutsal sandığı"dır. "*Peygamberleri onlara şöyle dedi: "Onun hükümdarlığının alameti size o sandığın gelmesidir. Onda **Rabbinizden bir güven duygusu ve huzur ile Mûsâ ailesinin, Hârûn ailesinin geriye bıraktığından kalıntılar vardır.** Onu **melekler taşımaktadır*** "(Bakara 248). Ayet bir sandıktan ve bu sandıkta da "*Musa ailesi ve Harun ailesine*" ait –sanki Harun ve Musa aileleri aynı aile değillermiş gibi– birtakım "*kalıntılar*" olduğundan bahsetmektedir. Kuran Tevrat konularına o kadar yabancıdır ki,

---

[129] "*İsrail halkı Mısır'dan çıktıktan dört yüz seksen yıl sonra, Solomon krallığının dördüncü yılının ikinci ayı olan Ziv ayında Rab'bin Tapınağının yapımına başladı. Tapınağın içinde Rab'bin Antlaşına Sandığı'nın konacağı iç oda hazırlandı.*".(Tevrat, "1. Krallar", Bölüm: 6/1, 19) "*Kral Süleyman Rab'bin antlaşma sandığını Siyon'dan getirtti. Kahinler sandığı en kutsal yere yerleştirdiler*" (Tevrat "1. Krallar", Bölüm:8/1, 6)

sandıktakilere "*kalıntılar*" demiş, lakin ne tür kalıntılar olduğunu belirtmemiştir. Hâlbuki, sandığı melekler taşıdığına göre, içinde mutlaka "*kalıntı*" olarak nitelendirilemeyecek kadar çok daha kayda değer kutsal bir şeylerin olması gerekir. Bunların ne olduğunu da Kuran'a değil, Tevrat'a bakarak öğrenebiliyoruz. Başka türlü öğrenme şansımız da malesef yoktur, zira ne de olsa sandık Yahudiler'e ait bir sandıktır. Sandık, Musa ve Harun ailesine ait ıvır zıvır "*kalıntı*" eşyaların saklanmış olduğu sıradan bir sandık değil, içinde tanrının Tur Dağı'nda Musa'ya emanet ettiği "*On Emir*" in saklı olduğu "*tanrının kutsal sandığı*"dır[130]. Sandığa Yahudiler arasında "*kutsal antlaşma sandığı*" da denmektedir. Kutsal önemine binaen, İsrailoğulları bu sandığı yanlarından hiç eksik etmez, her gittikleri yere onu da mutlaka beraberlerinde götürürlerdi. Hatta bir savaşta Filistinliler sandığı ele geçirmiş, ama tanrının lanetine uğrayarak onu İsrailliler'e tekrar geri vermek zorunda kalmışlardır[131].

Tevrat tanrıya çok daha yakın durmuş olmalı ki, sandığı doğru tanımlayabildiği gibi, öykünün tamamını da bize tam olarak aktarabilmiştir. Tevrat'ın tam olarak aktardığı şeylerden birisi de, Kuran'ın " *Onun hükümdarlığının alameti size o sandığın gelmesidir*" diyerek işaret etmeye çalıştığı hadisedir. Tevrat Yaradılış 2. Samuel Blm. 6'da ayrıntılarıyla sunulan bu hadise, Davud'un İsrail Krallığı zamanında "kutsal sandığın" Yeruşalim'e, yani Kudüs'e getiriliş öyküsünü içermektedir ve sandığı taşıyanlarda Bakara 208'in melekleri değil, Avinadav'ın oğulları olan Uzza ve Ahyo'dur. Tevrat böyle diyorsa böyledir. Sandık İsrailoğulları'na ait bir sandık olduğuna göre, içinde ne taşındığını ve kimlerin taşıdığını Araplar değil, herhalde Yahudiler bilecektir. Bu yüzden müsade edin de, buna artık Yahudiler karar versin!

Kuran'ın biyografisini alt üst ettiği şahsiyetlerden birisi de "Talut" tur. Kuran'da Talut'un kim olduğuna dair belirgin bir açıklama yoktur. Sadece Allah tarafından başa getirilmek istenen bir hükümdar olduğundan bahsedilir. "*Peygamberleri onlara dedi ki: 'Allah, Tâlût'u size kral olarak gönderdi'. Şöyle konuştular: 'O bizim üzerimizde nasıl saltanat kurabilir'*

---

[130] " *Sandığın içinde Musa'nın Horev Dağı'nda koyduğu iki taş levha vardı. Bunlar Mısır'dan çıkışlarında Rab'bin İsrailliler'le yaptığı antlaşmanın taş levhalarıydı.*".(Tevrat "1. Krallar", Bölüm: 8/ 9)

" *Tanrı Rab Musa'ya şöyle dedi: 'Antlaşmanın taş levhalarını sana vereceğim. Onları sandığın içine koy.Saf altından bir bağışlanma kapağı yap.Kapağı sandığın üzerine, sana vereceğim taş levhaları ise sandığın içine koy*" (Tevrat, Mısır'dan Çıkış", Bölüm 25."Antlaşma Sandığı", 10 – 22)

[131] Tevrat,"1. Samuel", "Antlaşma Sandığı Ele Geçiriliyor", Bölüm: 4/2 - 11
Tevrat ".Samuel", "Antlaşma Sandığı'nın İsrail'e Geri Verilişi", Bölüm 6/1 - 21

Yönetimde biz ondan daha çok hak sahibiyiz. Ona bir mal genişliği de verilmemiştir'. Peygamber dedi ki: 'Allah onu seçip size üst olarak gönderdi. Onu bilgi ve beden gücü yönünden üstün kıldı'. "(Bakara 247). Ayet "*Peygamberleri onlara dediki*" demiş, lakin bu peygamberin kim olduğunu belirtmemiştir. Sadece bu peygamberin kral adayı olarak sunduğu kişinin adını "Talut" olarak zikretmiş, ama bu adı da yanlış zikretmiştir. Çünkü, konunun tam karşılığına denk gelen Tevrat orijininde Talut adında bir kişilik yoktur. Kuran öyküyü Tevrat'tan kapmış, fakat tüm biyografileri de birbirine karıştırmıştır. Bunu anlayabilmek için, Bakara ayetinde ki öykünün Tevrat orjinindeki karşılığına bakmamız gerekiyor. Bakara'nın "*peygamberleri*" diyerek işaret etmeye çalıştığı kişi Tevrat'ta Samuel'dir. "*Samuel'in Rabbin bir peygamberi olarak onaylandığını Dan' dan Beer–Şeva' ya kadar bütün İsrail anladı.*"(Tevrat 1. Samuel 3/20). Samuel yaşlanınca halk ondan İsrail halkına bir kral atamasını ister. Samuel'de, oğullarının kendi yolunda yürümediklerini görerek, tanrıdan kendisinden sonra yerine geçecek bir kral bulmasını talep eder, tanrı'da Saul'u önerir. İşte Bakara 247 ayetinde adı "*Talut*" olarak zikredilen kişi tamda bu Seul'dur. "*Saul halkın arasına geldi. Boyu hepsinden bir baş uzundu.*", "***Samuel, halka, 'Rabbin seçtiği adamı görüyor musunuz?' dedi,*** *'Bütün halkın arasında bir benzeri daha yok'. Bunun üzerine halk 'Yaşasın kral' diye bağırdı.* ***Ama bazı kötü kişiler, 'O bizi nasıl kurtarabilir?' diyerek Saul' u küçümsediler*** *ve ona armağan vermediler* "(Tevrat 1. Samuel 10/23, 24, 27). Bakara'nın sunmaya çalıştığı biyografi ve öykü ile, Tevrat'ın biyografi ve öyküsü, bir tek isim belirsizlikleri ve yanlış sıfatlamalar haricinde neredeyse birebir örtüşmektedir. Yani, Kuran ayetinin "*peygamberleri*" diyerek kastettiği kişi, Samuel, Samuel'den sonra onun yerine geçecek olan kişi de "Saul" yani Kuran'ın "Talut"u dur. Kuran nasıl olmuşsa olmuş, Tevrat'ta ki bir öykünün orjinal versiyonunu bir tek isim farklılıkları dışında ilk defa doğruya en yakın bir şekilde yansıtmasını becerebilmiştir!

Ancak ne var ki, Kuran Bakara 247 ayetinde gösterebildiği beceriyi, Süleyman ayetlerinde pek gösteremez. Kendisine o derece önemde verdiği halde, Süleyman hakkında bilgiler Kuran'da tam olarak sunulamamış, sunulanlar da Süleyman'ın gerçek biyografi ve öyküleri ile bağdaşmamıştır. Örneğin; Süleyman'ın karıncalarla konuşma ve dağlara, taşlara hükmetme vasıflarından hiç birisinin Tevrat'ta karşılığı yoktur. Lakin Tevrat'ta, Kuran'da karşılığı olmayan, gerek Davud gerekse de Süleyman'a dair öyle paragraflar vardır ki, müminler bunları bir bilse şok olur! Mesela; Süleyman Tevrat'ta hiç de Kuran'ın abarttığı gibi birisi değildir. Tam tersi, sonradan kâfir olmuş ve bu yüzden de tanrı tarafından

krallıktan dahi kovulmuş birisidir. Bunun nedenleri Tevrat'ta tüm ayrıntılarına varıncaya kadar etraflıca anlatılmaktadır. Kuran'da başlıbaşına bir öykü haline getirilmiş olan Saba melikesi Belkıs ve Süleyman- ilişkisi de, Tevrat'ta sadece Belkıs'ın Kral Süleyman'ın methini duyarak onu ziyarete gelmiş olması kadarıyla bir önem taşımaktadır[132]. Ne Süleyman ile Belkıs arasında "*hüdhüd*" kuşu aracılığıyla haberleşme diye bir şey vardır, ne herhangi bir ilişki ne de melike Belkıs'ın Süleyman'ın çağrısına uyarak Müslüman olması! Bu zaten mümkünde değildir, zira Süleyman Müslüman biri değildir. O sadece İsrailoğulları'ndan bir Yahudi kral ve Musevi'dir. Kuran'ın başka konularda olduğu gibi, Süleyman hakkında da Kuran yazıcılarının tahrifatına maruz kaldığı çok açık. Yazıcıların her şeyi İslamlaştırma girişimleri Kuran'ın başına bela olmuş ve Süleyman öyküsü Kuran'da üstesinden kolay da gelinemeyecek son derece mantıksız bir öykü haline dönüşmüştür. Örneğin; bunlardan birisi, Süleyman'a kuşdilinin öğretilmiş olmasıdır. "*Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden nasib edildi. Doğrusu bu apaçık bir lütuftur* "(Neml 16). Kuran'ın Ortadoğu'da bolca dolaşan apokrif Tevrat hikâyelerinden esinlenmiş olmasından mıdır nedir bilinmez, ama namlı sanlı bir peygamberin şu kuş dilini öğrenmiş olmasında ki meziyet ve mantığı anlayabilmek gerçekten çok zor. Araya "hüdhüd kuşu" gibi son derece masalımsı bir takım varlıklarında katılmış olması, Kuran'ın apokrif Tevrat çocuk masallarından yararlanmış olma ihtimalini bir hayli arttırmaktadır. Bu türden masalımsı anlatımlar Süleyman'ın gerçek sahibi olan Tevrat'ta yoktur. Ayet, "*Bize kuş dili öğretildi*" diyerek başlangıç yapmakla, öykünün son derece uydurma olduğunun zaten yeterince mesajını vermektedir. Kaldı ki, kuşdili şayet bir tek Süleyman'a öğretildiyse, ayette "*bize*" denilerek bunun çoğul sıfatı haline getirilmesi de neyin nesi oluyor? Kendi İslami müfredatı içerisinde tek bir mucize dahi sunmamış olan Kuran'ın, sadece eskinin hikâyelerini aktarırken mucize üstüne mucize katarak bu türden gaflar yapması, onun realist nitelikleri itibariyle gerçekten çok büyük bir talihsizliktir. Ayrıca, Süleyman kuşdilini dahi konuşabiliyorken, Hz. Muhammed'in nasıl olurda "okuma, yazması dahi olmadığı" iddia edilebilir? Süleyman Hz Muhammed'den daha mı üstündür ki, yüce yaradan Hz. Muhammed'den okuma yazmayı esirgerken, Süleyman'a karıncalarla konuşma yeteneğini

---

[132] " ***Saba Kraliçesi Solomon'un artan ününü duyunca, onu sorularıyla sınamaya geldi.*** *Yeruşalim'e gelen kraliçe aklından geçen her şeyi Solomon'la konuştu. Kral Solomon Saba Kraliçesinin her isteğini, her dileğini yerine getirdi. Ayrıca ona birçok armağan verdi.* ***Bundan sonra kraliçe adamlarıyla birlikte oradan ayrılıp ülkesine döndü***" (Tevrat, "1. Krallar", Bölüm: 10/1, 3, 13)

dahi verebilmiştir? Soru içinde soru ve neticede de hiçbir müminin altından kalkamayacağı nice akıl oyunları! Halbuki, yanıt çok basit! Bütün bu akıl tutulmasına yol açan sorular zincirinin ortaya çıkmasının tek nedeni, Kuran'ın eskinin hikâyelerine sahip çıkarken vermiş olduğu açıklardır, yoksa Süleyman'a kuş dilinin falan öğretilmiş olması değil. İlahi kişiliklere dair olağanüstü vasıf ve nitelikler, ya Kuran'ın kendisinden yararlanmış olduğu apokrifal Tevrat hikayelerinde ya da bu hikayelerin içine yerleşmiş olduğu Kuran ayetlerinde geçmektedir. Hz. Muhammed'in yaşamının anlatıldığı ayetlerde ise bu türden olağanüstü vasıflardan hiçbirine rastlanılmaz, çünkü Hz. Muhammed realist kişiliğiyle masal dünyasının nurlu ufuklarında asla seyretmemiş, kendisine Süleyman gibi olağanüstü vasıf ve nitelikler yüklememiş, bu realist ihanetinden dolayı da bütün peygamberler arasında yetenek yarışında bir hayli sönük kalmıştır.

Şayet yeniden Davud'a dönecek olursak; Kuran "*Biz bazı peygamberleri diğerlerinden üstün kıldık ve Davud'a Zebur'u verdik* " demektedir. Kuran böyle der demesine de, lakin ortada Zebur diye Allah vahyi olarak nitelendirilebilecek böyle bir kitap yoktur. Kuran, Eski Ahid'in Zebur olarak da adlandırılan "Mezmurlar" bölümünü Davud'a Allah tarafından vahyedilmiş bir kitap sanmış, neticede de ortaya son derece yanılgılı böyle bir ayet çıkmıştır. Kuran'ın Zebur ve apayrı bir kitap olarak nitelendirdiği "Mezmurlar" (מזמורים), M.Ö. 560 yıllarında David Hameleh (Kral Davud) ve Şlomo Hameleh (Kral Süleyman) tarafından yazıldığı iddia edilen ve içeriğinde de müzikal koroların yeraldığı ilahi formda 150 şiirden başka bir şey değildir. Yani yukarıdan yeryüzüne değil, birden çok kulun nidalarla ve korolar eşliğinde yeryüzünden Rab'be hitaplarını içeren şiirler manzumesidir! Zebur okuyan biri, onda baştan sona varolan bu kul imalatı hitapları zaten görür ve bunların birer Allah vahyi olamayacağını da kolayca anlar. Aksi bir kabulleniş zaten mümkün değildir, zira Allah'ın çıkıp da şiir yazacak ve yetmezmiş gibi bir de koroya dahil olarak yazdığı şiirlerini koro eşliğinde kendisine yönelterek okuyacak hali herhalde yoktur!

Kaldı ki, Davud'a değil Zebur'u vermek, verilmiş olan o Zebur'u da, üstün kılındığı peygamberlik vasıflarını da mutlaka geri almak gerekir. Çünkü, şayet Tevrat baz alınacak olursa -ki, İsrailoğullarının bir kralı olması nedeniyle bu zaten zorunludur- Davud hiç de Allah'a yakışır bir peygamber değildir. Yakın arkadaşı Uriya'nın karısı Bat-Şeva ile gizlice yatmış kalkmış, onunla evlenebilmek için kocası Uriya'yı öleceğinden kesin emin olduğu bir savaş cephesine göndermiş, o öldükten sonra da

onun karısıyla evlenmiştir[133]. Üzerine methiyeler dizilen Davud'un bir başka kötü niteliği de, gittiği her yerde kadın, erkek, çocuk ayrımı yapmaksızın, herkesi gaddarca öldürüp katletmiş olmasıdır[134]. Süleyman'ın durumu ise babası Davud'tan da beterdir. Süleyman Kuran iddialarının aksine yüzlerce eş ve cariye ile birlikte debdebeli bir saray hayatı yaşamış ve yapmadığı rezillik kalmamıştır. Allah'tan, Kuran'ın göremediğini Tevrat görebilmiştir de, peygamberlik de dâhil olmak üzere Süleyman'a bahşedilmiş ne gibi nimet varsa hepsini ondan söküp bir bir geri almıştır. Almasının en önemli nedeni de Süleyman'ın bir zaman sonra putperest olmasıdır. "*İsrail'in Tanrısı Rab, kendisine iki kez görünüp, 'Başka ilahlara tapma!' demesine karşın,* ***Solomon Rab'bin yolundan saptı*** *ve* ***O'nun buyruğuna uymadı.*** *Bu yüzden Rab Solomon'a öfkelenerek, 'Seninle yaptığım antlaşmaya ve kurallarıma bilerek uymadığın için krallığını elinden alacağım ve görevlilerinden birine vereceğim' dedi*"(Tevrat "1. Krallar" Blm. 11/9,10,11).

Neml Sûresi'nde Süleyman, Saba Melikesi Belkıs ve Hüdhüd kuşu arasındaki ilişkileri anlatan bir öykü yer almaktadır ki, anlayabilene doğrusu gerçekten helal olsun! Ortadoğu'da yaygın olarak dolaşan apokrifal Tevrat metinlerinin İslami tarzda devşirilmesi neticesinde ortaya çıkan ve peşpeşe sıralanan ayetler, Kuran'ın eskinin hikayelerine girdiği zaman başına ne gibi felaketler geldiğine tam bir örnek teşkil etmektedir. Önemine binaen, Neml'in bahsini yaptığım ayetlerini burada olduğu gibi aktarmayı yararlı görüyorum. İşte o zaman, Neml ayetlerinin Allah vahyi değil de, nasıl Yahudi rivayetlerinden alınma olduğunu ve düzgün alınamamasının da Kuran'da nasıl sistemsiz bir retoriğe yol açtığını sizler de çok iyi görüp, anlayacaksınız.

"*Süleyman'ın cinlerden, insanlardan ve kuşlardan meydana gelen orduları onun önünde toplandı. hep birlikte düzenli olarak sevk ediliyorlardı.*"(Neml 17). Kuşlardan ve her türlü hayvanattan müteşekkil bu ordu ne yapmakta ve nereye gitmektedir, işte bunlar Kuran'da koskoca bir soru işaretidir. Bu muazzam ordu "*Nihayet karınca vadisine geldiği*

---

[133] "*Uriya'nın karısı David'in yanına geldi. David onunla yattı.Gebe kalan kadın David'e 'Gebe kaldım' diye haber gönderdi. David Yoav'a bir mektup yazdı. Mektupta şöyle diyordu: 'Uriya'yı savaşın en şiddetli olduğu cepheye yerleştir ve yanından çekil ki, vurulup ölsün'. Hititli Uriya öldü. Uriya'nın karısı kocasının öldüğünü duyunca onun için yas tuttu. Yas süresi geçince, David onu sarayına getirtti. Kadın David'in karısı oldu ve ona bir oğul doğurdu.Ancak bu yaptığı Rab'bin hiç hoşuna gitmedi*" (Tevrat 2. Krallar, Bölüm: 11, "David'le Bat-Şeva", 1 - 27)

[134] "*David bir bölgeye saldırdığında kadın erkek demez, kimseyi sağ bırakmaz,yalnızca davarları, sığırları, eşekleri, develeri ve giysileri alıp Akis'e dönerdi*" (Tevrat, 1. Samuel, Bölüm 27/ 9)

vakit bir karınca –koskoca bir ordunun ilerleyişi sırasında da artık ne alakaysa–*'ey karıncalar! yuvalarınıza girin, Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesin'* "(Neml 18).der. Süleyman karıncanın bu sözü üzerine tebessüm eder ve hiçbir mantığı da olmaksızın bir anda Allah'a dua eder. " *Ey Rabbim! Beni; bana ve ana-babama verdiğin nimetlere şükretmeye ve razı olacağın salih ameller işlemeye sevk et ve beni rahmetinle salih kullarının arasına kat!* "(Neml 19). Koskoca bir ordu ile sefere giden Süleyman'ın, ufacık bir karıncanın sözünden hareketle bir anda dua etme aşamasına geçmesindeki mantığı anlayabilene doğrusu aşkolsun! Daha bitmedi, zira karıncanın ardından sahneye bu defa da Hüdhüd adında bir kuş çıkar ve çıkması ile Süleyman'ın gazabına uğramasıda bir olur. "*Süleyman kuşlara göz atıp yokladı ve şöyle dedi: "Hüdhüd'ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı?* "(Neml 20). Süleyman'ın Hüdhüd'ü niçin aradığı öyküde tamamen meçhuldür. Muazzam bir ordu ile ilerleyen Süleyman savaşacağı güçleri bırakıp da, artık sanki bir tek zavallı Hüdhüd kuşu ile uğraşmaya başlamış gibidir! "*Bana apaçık bir delil getirmedikçe kesinlikle onu ağır bir şekilde cezalandıracağım ve kafasını keseceğim*"(Neml 21). Öyküde retorik ve mantık bozukluğu bu kadarla da kalmaz, sonrasında da aynen devam eder gider. Süleyman'ın gazabından korkan zavallı Hüdhüd çıkar gelir ve Süleyman'a savaştan kaçma mazeretini bildirir. "*Derken Hüdhüd çok beklemedi, çıkageldi ve şöyle dedi: 'Senin bilmediğin bir şey öğrendim. Sebe'den sana sağlam bir haber getirdim'.Ben, onlara hükümdarlık eden, kendisine her şeyden bolca verilmiş ve büyük bir tahtı olan bir kadın gördüm*"(Neml 22,23). Hüdhüd'ün bu mazereti ile ayet artık iyice ayet olmaktan çıkar ve tam bir aşk hikayesine dönüşür. Konu nerden çıkmış, nerelere varmıştır. Varmıştır varmasına da, lakin bizim zavallı Hüdhüd'de Süleyman'ın gazabından kurtulmaya hâlâ tam olarak başaramamıştır, çünkü Süleyman Hüdhüd'ün anlattıklarından yine de ikna olmamıştır. "*Doğrumu söylüyorsun yoksa yalancılardanmı, göreceğiz* "(Neml 27). Ayetin devamında Hüdhüd'e bir mektup verilişi, bu mektubun Sebe kraliçesi Belkıs'a götürülüşü gibi başrolünü yine Hüdhüd kuşunun oynadığı anlatımlar yer almaktadır. Dağ gibi bir ordunun ilerleyişi, kaçışan karıncalar, Hüdhüd ve ona mektup verilişi falan derken öykü neticede artık tamamen rayından çıkar. Ortada ne koskoca ordu kalır ne de konu. Bizleri Ortadoğu binbir gece masallarına hasret bırakan hikâye, Kuran'da her ne kadar belirtilmemiş ise de, öykünün kendisinden alınmış olduğu Yahudi rivayetlerinde Saba melikesi Belkıs'ın kıllı bacakları arasında son bulur! Koskoca bir ilahiyatın, ne idüğü belirsiz bir Hüdhüd kuşu ve Belkıs'ın kıllı bacakları arasında finale varmış olmasını artık nasıl takdir etmek gerekir, inanın kestiremiyorum. Komedi mi, yoksa bir

trajedi olarak mı? Bir masal kitabı sistematiğine dahi sahip olamayan bu ayetler nasıl olurda birer Allah vahyi kabul edilebilir. Allah "*kendisine yakışmayan şeyleri yakıştırmaya kalkanların vay haline*" der. Bu derece basit hikâyeleri yaratıcıya şayet yakıştırabiliyorsanız buyrun yakıştırmaya devam edin, ama bizlerden bunu beklemeyin, çünkü bizler inanç fikirlerimiz ne olursa olsun asla yakıştıramıyoruz ve bu saçma hikayelerinde Allah'tan değil, apokrif Tevrat metinlerinden gelme olduğunu çok iyi biliyoruz. Bunu anlayabilmek için, gelin isterseniz, öykünün o apokrif Yahudi metinlerindeki karşılıklarına bir göz atalım.

"Süleyman bir gün uçuşan mantosu üzerinde yürüyerek ıssız bir vadi üzerinde geziniyordu. Toprak altından binlerce karınca sürünerek yeryüzüne doğru çıktı. ***Diğerlerinden farklı küçük bir karınca Süleyman'a kulak misafiri oldu ve diğer karıncalara: 'Güvende değiliz, evlerinize girin, Süleyman havalarda uçuyor, bizi ezebilir' dedi.*** *Süleyman karıncanın konuşmasını duydu ve rüzgara 'Yeryüzüne in' diye buyurdu. Rüzgar sakinleşti, Süleyman ve mantosu sakince yere indi. Karıncalar Süleyman'ın konuşmasını dinlemek için toplandılar. Hizmetçileri yüksek bir yere kralın altın tahtını yerleştirdiler. Süleyman karıncalara baktı ve ' Sizi ezmek istediğimi hangi kötü karınca söyledi' dedi. Minik karınca kalabalığın önüne yürüyüp Süleyman'ın tahtının önünde durdu ve sakince şöyle dedi: 'Konuşan bendim Kral Süleyman'. Süleyman 'Neden böyle bir şey söyledin? Bu doğru değil, üstelik topluluğu yönlendiren bir kişi mutlaka benim gibi yüksek bir taht üzerinde oturuyor olmalıdır'. Karınca: 'Beni eline al öyle cevap vereceğim' dedi. Süleyman'ın görevlileri uzanıp karıncayı aldı, Süleyman elini uzattı, küçük karınca onun avuç içine tırmandı. 'Konuş' diye emretti Süleyman 'Ben herkesten büyükmüyüm?'. Karınca Süleyman'ın gözlerinin içine baktı ve 'Evet' dedi usulca. Süleyman tekrar 'Söyle kim büyük?' diye bağırdı. Karınca da 'Ben karıncalar kraliçesiyim. Benim yarattıklarıma da ben hükmederim, karıncalar aleminde senden daha güçlüyüm bu nedenle de karıncalar dünyasındaki gücümü tanıman gerekir' dedi. Karıncanın cesur sözleri üzerine karınca kalabalığı daha da bir araya gelmeye başladı. Süleyman'ın eli titredi ve 'Hah' dedi: 'Sen sadece bir karıncasın, nasıl olurda bir insan kraldan daha büyük olabilirsin?'. Karınca; 'Senin yerinde olup da eğer ben büyük olduğumu iddia etseydim, senin yaptığın gibi beni kaldırmazdım' diye cevap verdi. Bunu duyan Süleyman öfkeyle karıncayı yere attı"*[135].

---

[135] "Jewish Tale", "King Solomon and the Ant", Adapted Amy Friedman, "Solomon and the Ant", And Other Jewish Folktales, Sheldon Oberman, p. 17- 19

Neml 17 ve 18. ayetlerinin karınca öyküsü orjin olarak, içinde Süleyman hikayesininde yer aldığı işte bu Yahudi kaynağıdır. Yalnız, Kuran Neml 17 ve 18 ayetlerinin karınca öyküsünü kurgularken, içeriğinde Süleyman'ın ordularının anlatıldığı bir başka kaynaktan daha yararlanmış, yararlanıncada ortaya Karıncalarla Süleyman'ın muhteşem ordusu ilişkisi çıkmıştır. Şimdi bir de o kaynağa bakalım:

*"**Soyu Yerûşalim'e dayanan Kral yanında süvarileri ve beyleriyle birlikte yola çıktı**. Yanlarında Sheba'nın Kraliçesi de vardı. Tahtta oturan kraliçe, Solomon'un yüzüğüne gülümsedi. O onun o güne kadar tanıdığı en bilge adamdı. Tüm dillerde, dünyada yürüyen ve uçan tüm yaratıklar, **Kralın yolunun üzerindeki bir karınca tepesinden gelen sözlere kulak verdiler**. Kral'da dinleyip tercüme etti. **'Kral geliyor selamlayın, erdemli ve adil olan, ayaklarının altında bizi ezip unufak etmeye geliyor'**. Büyük kral onların karşısında başını eğdi, duyduklarını, tercüme ettiklerini dillendirdiğinde Sheba Kraliçesi'nin gözlerindeki büyük şaşkınlığı gördü.'Kralım' diye fısıldadı kraliçe, ' Senin yolunda ve muhteşem ayaklarınızın altında ezilmekten karıncalar ne kadar mutlular. Ancak bu değersiz yaratıklar yüce kralın dizlerinin üzerinde çömeldiğini ya başkalarına söylemeye cüret ederlerse?'. Kral Solomon, 'Hayır, bilge ve güçlü olan, güçsüzün güçlenmesini istemeli' dedi ve atını kenara çekti. Solomon'un arkasından gelenler telaşlandılar ve liderleri gibi kenara çekildiler. Böylece karınca tepeciği zarar görmedi "*[136].

Kuran Jewish Tale'nin "Karınca ve Kral Süleyman" (King Solomon and the Ant) öyküsünü almış, karıncalarla bağıntılı bu öyküyle entegre ederek Neml 17 ve 18. ayetlerini kurgulamış, sonra da bu ayetleri diğer Yahudi kaynaklarının Hüdhüd (İbibik) kuşu, Sheba ve Belkıs öyküleri ile birleştirerek yepyeni türden ve okuyan içinde hiçbir anlam ifade etmeyen Neml ayetlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Yani, Neml 17 ve 18'in devamında gelen ayetlerdeki öykülerinde Yahudi kaynaklarında birebir karşılıkları bulunmaktadır. Şimdi de o Yahudi kaynaklarına bakalım;

*"Solomon sadece erkekler ve hayvanlara değil, hayaletlere, kuşların ruhlarına, şeytanlara ve rüzgara kadar her şeye hakimdi. O hepsinin dilinden anlardı. Solomon ne zaman şarap içip kendinden geçse, bölgenin tüm hayaletlerini, ruhlarını, sürüngen hayvanlarını, havadaki kuşları, yabanıl hayvanları çağırır, çevresindeki komşu krallıklar da onun büyüklüğüne tanık olurlardı. **Bir keresinde, İbibik kuşunu çağırdığı halde kuşlar arasında göremedi. Hiçbir yerde bulunamadı. Gazap dolu***

[136] "The Poetical Works", By. John Greenleaf Whittier, In Four Volumes, "King Solomon and the Ants" (Süleyman ve Karıncalar), s. 502-503

kral, onun bu gecikmesine çok kızdı ve çevresindekileri azarlayarak onu getirmelerini emretti: Derken İbibik çıktı geldi ve şöyle dedi: 'Ey efendi, dünyanın kralı, eğil kulağına söyliyeceklerim var. *Üç aydan beri, sana danışmaya dahi fırsat bulamayacağım kadar bir konuyu çözmekle uğraşıyordum. Efendim kral'a kim tabidir, kim değildir diye aç ve susuz tüm dünyada dolaşırken,* ***doğuda Kitor'da bir şehir buldum.*** *Orada toz bile altından daha değerli. Sokakları gümüşten çamur gibi. Onların tüm zamanların başlangıcından beri cennet bahçesinden akan suları emen ağaçları var. Şehir erkeklerle dolu ve* ***başlarında da Saba Kraliçesi olarak adlandırılan bir kadın var.***"[137]

Altını çizdiğim kısımlar, Neml'in 20'den 27'ye kadar olan ayetleri ile büyük ölçüde çakışan bölümlerdir. The Legends of the Jaws'te yer alan ve İslamiyet'ten yüzyıllarca öncesine uzanan bu Yahudi rivayetinin devam eden bölümleri de, Neml'in devam eden ayetleri ile yine önemli oranda çakışmaktadır. Örneğin: Neml ayetinde Hüdhüd "*Onu* (Seba Kraliçesi Belkıs'ı) *ve kavmini Allah'ın yerine güneşe secde ederken buldum*"(Neml 24) derken, apokrif Yahudi hikayesinin İbibiği de "*Kraliçeyi bir sabah vakti güneşe ibadet ederken gördüm*" demektedir. Süleyman'ın Hüdhüd'ün anlattıklarından emin olamaması, Sebe Kraliçesine bir mektup yazışı, yazılan mektubun Hüdhüd aracılığıyla Belkıs'a gönderilmesi, Belkıs'ın mektuptan etkilenerek Süleyman'ı ziyarete gelişi, Süleyman'ın sarayına hayran kalması ve aralarında geçen dialoglar dahi Neml ve Legend of the James arasında neredeyse birebir çakışmaktadır.[138]

Kuran kendisi için her ne kadar "*Bilin ki o* ***Allah ilmiyle indirilmiştir***"(Hud 14) dese de, Allah ilmiyâtı bu derece basit ve alıntı şeyler üzerine kurulu olmamalıdır. "Allah ilmi" çok daha farklı olmak zorundadır. Çok daha kayda değer, ayırt edici, saygın, mantıklı, ikna edici, kısacası tek kelimeyle mükemmel olmak zorundadır. Aksi takdir de çocuk masallarına dahi inanmak mümkün hale gelir. Ne idüğü belirsiz

---

[137] "The Legends of the Jews", By. Louis Ginzberg, Chapter V, Solomon, Bölüm: "Queen of Sheba",

[138] "The Legends of the Jews", By. Louis Ginzberg, Chapter V Solomon, Bölüm: "Queen of Sheba", "*İbibiğin konuşması kralı memnun etti. Hemen katipleri çağırdı, onlara bir mektup yazdırıp mektubu İbibiğin kanadına bağladı. Kuş göğe yükseldi, çığlığında bütün kuşlar peşine takıldı ve hep birlikte Sheba'ya doğru kanat çırptılar. Sheba'ya geldiklerinde Kraliçe uyanmış, sabah vakti* ***güneşe ibadet ediyordu.*** *Bütün kuşlar bir anda onun etrafını sardılar. Kraliçe önce şaşırdı, ama İbibiğin kanadına bağlı mektubu görünce elini uzattı ve mektubu alıp İbibiği bıraktı ve mektubu okudu. Mektup 'Ben Solomon' diye başlıyordu.....Solomon Kraliçeyi karşılamak için Benaya Yeho'ya oğlunu gönderdi*". Gerisi: Solomon ve Sheba Kraliçesi diyalogları.

basit bir Hüdhüd kuşu ile uğraşmak, her şeyin yaratıcısı olduğu iddia edilen Allah'a yakışmaz. Bir tanrı'da olması gereken vasıf ve özellikleri beyninizde şöyle bir parça olsun tasavvur etmeye çalıştınız mı, bu türden anlatımların Allah'a ve ilmiyatına yakışmadığını zaten anlarsınız. İlahiyatta takdirler, mutlaka tanrı, insan ve zihin triolünden çıkan sonuçlar doğrultusunda kullanılmalıdır. Çıkan sonuçlarda eğer ki akla yatmayan şeyler varsa, onlar ya inanıldığı iddia edilen tanrıya ait değillerdir ya da tanrı o kadar mükemmel değildir. Tanrı'nın mükemmel olamayacağı zinhar düşünülemeyeceğine göre, o zaman mükemmel olmayan bu türden hikâyeleri olsa olsa ancak mükemmel olmayan kullar üretmiş olabilir!

Kul üretimi ve alıntı olduğu kesin Süleyman ayetlerinden bir diğeri de, Süleyman ile Sebe melikesi Belkıs ilişkisidir. Bu ilişki hiç de Kuran'ın sandığı gibi kutsal bir ilişki değildir. Tevrat'ta Belkıs sadece Süleyman'ın şöhretini duyarak onu ziyarete gelmiş bir kişidir. Süleyman'ın bilgeliği ve zenginliği karşısında şaşırıp kaldığı doğrudur, lakin imana gelmesi diye bir şey yoktur. Sadece ziyaretini gerçekleştirmiş, sonra da çekip memleketine gitmiştir. Kuran, Yahudi kaynağının bu sıradan apokrifal ziyaret öyküsünü almış, o kendine has uslup ve dili ile bambaşka yerlere kaydırmış, neticede de ortaya son derece mantıksız ve de anlamsız Neml ayetleri çıkmıştır. Örneğin; Belkıs'ın Süleyman'ı ziyarete gelmeden önce şu "*Tahtının bir cin tarafından kaçırılıp, değişikliğe uğratılma*"(Neml 41) gizemini ele alalım. Belkıs'ın tahtı neden "*kaçırılmış*", niye "*değişikliğe uğratılmış*"tır, bunlar ayetlerde tam bir sır ve muammadır. Fakat kaçıran Süleyman olmalı ki, sarayına geldiğinde Belkıs'a "*Senin tahtın daha önce böylemiydi bak bakalım* "(Neml 42) diyebilmektedir. Belkıs'ın Süleyman'ın bu sorusu karşısında verdiği yanıt ise çok ilginçtir. "*Bize önceden bilgi verilmişti ve biz zaten* ***teslimiyet*** *göstermiştik*"(Neml 42)! Süleyman ne sormakta, Belkıs ise ne cevaplamaktadır. İşin ilginç tarafı da, Neml 42'de "*Biz zaten teslimiyet göstermiştik*" diyerek çok önceden Müslüman olduklarını zaten dile getirmiş olan Belkıs'ın, Süleyman'ın huzuruna çıktığında ikinci bir defa imana gelip yeniden Müslüman olmasıdır. "*Belkıs, 'Ey Rabbim! Şüphesiz ben nefsime zulmetmiştim.* ***Şimdi*** *ise Süleyman ile birlikte* ***âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum****' dedi*"(Neml 44). Kuran Musa'yı nasıl ki tekrar tekrar peygamber kılmışsa, Belkıs'ı da burada ikinci defa yeniden Müslüman kılmıştır.

Belkıs Müslüman olmuştur olmasına da, lakin Müslüman oldukları halde Allah Belkıs'ı da, kavminide helak etmeden yine de yapamamıştır. Bunu da, Sebe Sûresi ayetlerinden öğreniyoruz! "*Andolsun, Sebe halkının oturduğu yerlerde de bir ayet vardır. Evleri sağdan ve soldan iki bahçeliydi. Onlara 'Rabbinizin rızkından yiyin ve O'na şükredin. Güzel*

bir şehir ve bağışlayan bir Rabbiniz var' dedik "(Sebe 15), "***Ancak onlar yüz çevirdiler***, *böylece biz de onlara Arim Selini gönderdik. Ve onların iki bahçesini, buruk yemişli, acı ılgınlı ve içinde az bir şeyde sedir ağacı olan iki bahçeye dönüştürdük* "(Sebe 16), "*Böylelikle* ***nankörlük etmeleri dolayısıyla*** *onları cezalandırdık.* ***Biz nankörlük edenden başkasını cezalandırmayız?*** "(Sebe 17). Şimdi gelin de çıkın işin içinden. Neml'de Belkıs'ın imana gelmesiyle övgülendirilen bir kavim, Sebe'de "***nankörlük etmeleri nedeniyle*** " helak edilmektedir. Helakta "Arim Seli", "*Seyle el Arimi*","سَيْلَ الْعَرِمِ "ile gerçekleştirilmiştir, yani. "baraj seli" ile. İşte burası çok önemlidir, zira Kuran Arim Seli ile helakleri ilk defa mitolojik olmaktan çıkartmış ve yeryüzü realitesinin doğal bir olayına bağlamıştır. "Arim Seli"[139], İslamiyet'in ilahiyatı nasıl yeryüzü realitesine çekmeye çalıştığınında çok önemli bir kanıtıdır.

Kuran'ın reel dönüştürme eylemlerini ne kadar takdir edersek edilim, Süleyman ayetlerinde ortaya çıkardığı itilafları da malesef görmezden gelemiyoruz. Örneğin; Süleyman'ın ölüm itilafı gibi. "*Böylece Süleyman'ın ölümüne karar verdiğimiz zaman, ölümünü onlara, asasını yemekte olan bir ağaç kurdundan başkası haber vermedi. Artık o, yere yıkılıp–düşünce, açıkça ortaya çıktı ki, şayet cinler gaybı bilmiş olsalardı böylesine aşağılanıcı bir azap içinde kalıp, yaşamazlardı* "(Sebe 14). Okuyan herkesin anlamakta son derece zorluk çektiğinden kesin emin olduğum ayet, kanatimce şunu kastetmektedir; Süleyman ölmüş, lakin hiç kimse farkına varmamıştır. Ne zaman ki bir ağaç kurdu onun yaslandığı asasını kemirip kırılmasına sebep olmuş ve Süleyman yere düşmüştür, işte o zaman onun öldüğü anlaşılmıştır. Ayetin zaten zor anlaşılan retoriği, devreye bir de "*cinlerin gaybı bilmemesi*" ve "*aşağılanıcı bir azap içinde kalmaları* " gibi konu ile tamamen alakasız anlatımların devreye girmesi ile iyice anlaşılmaz bir hale gelmiştir. Bunun nedeni, Kuran'ın farklı bir Tevrat öyküsü ile apokrifal bir Yahudi öyküsünü harmanlayarak kurgulama yapmış olmasıdır. Sebe 14'ün "*ağaç kurdu ve kemirme*" hadisesi Süleyman'a değil, orjin olarak Tevrat'ta Yunus'la ilgili bir öyküye aittir. Yunus Ninova şehrinin tanrı tarafından helak edilişini izlemeden önce dinlenmeye çekilir. Tanrı, Yunus'a gölge sağlayacak bir kene otu yetiştirir, ama bir "bitki kurdu" o keneotunu yer, çürütür, Yunus'ta uyuya kaldığını anlar[140]. Yani, "*anlaşılan*" şey Süleyman'ın ölümü değil, öykünün orijinal versiyonunda Yunus'un uyuya kaldığını anlamış olmasıdır. Kuran Yunus ile Süleyman'ı birbirine

---

[139] "İslamiyet Öncesi Arap Tarihi", M. Şemseddin Günaltay, "Sedu Arim", s.158

[140] " *Ertesi günü şafak sökerken, tanrının sağladığı bir bitki kurdu keneotunu kemirip kuruttu*"(Tevrat, "Yunus", Blm. 4/7).

karıştırmış, Tevrat'ın Yunus öyküsünün bitki kurdunu alıp getirip Süleyman'ın asası içine oturtmuş, oturtunca kurt bu defa da Süleyman'ın asasını kemirmiş, asa kırılınca da Süleyman'ın öldüğü anlaşılmıştır! Gayba ait varlıklar oldukları Kuran'da defalarca belirtilmesine rağmen, cinlerin nasıl olup da "*gaybı bilemedikleri*" ise ayette zaten başıbaşına bir soru işaretidir! Tıpkı bunun gibi, Süleyman'ın yanında yer aldıkları halde cinlerin neden tanrı tarafından "*aşağılanıp, azap içinde kaldıkları*" ve Süleyman'ın ölümü ile cinlerin aşağılanmasının ne gibi bir ilişkisinin olduğu da. Bütün bu karmaşıklığın yaşanmasının nedeni, Kuran'ın apokrif bir Yahudi öyküsünü içeriğini de tam olarak anlamadan getirip Sebe 14 ayeti içine katmış olmasıdır. Sebe'nin cinlerle anlatmaya çalıştığı ama anlatamadığı öykünün o apokrifal metinlerdeki tam karşılığı şöyledir. " *Süleyman elli üç yaşında öldü, kırk yıl krallık yaptı. Cinlerin inşa etmeye çalıştığı tapınak binasının zamanında bitmeyeceğinden endişe edip asasının üzerine yaslanıp dua ettiği bir sırada ölüm meleği onun ruhunu aldı. Cinler tapınağı bitirmekle uğraşırken, Süleyman'ın vücudu o vaziyette bir yıl kaldı. Bir solucan onun asasını kemirdi ve parçalara ayrılan asa kırılınca da Süleyman'ın cesedi yere düştü. İşte o zaman mabed yapımında çalışan cinler onu gördü ve öldüğünü anladı*".[141]

Kuran, Süleyman'ın ölümüne de tam olarak vakıf değildir. Böyle olmalı ki, Tevrat'ın aforoz ettiği Süleyman'ı ölümünde bile hâlâ iyi bir yere oturtup peygamber kılmaya devam edebilmiştir. Onun gerçek ölüm öyküsü ise Tevrat baz alınacak olursa, tam bir rezalettir. Ölmeden önce "*Solomon'un kral kızlarından yediyüz karısı ve üçyüz cariyesi vardı*","*Karıları onu yolundan saptırdılar*","*Solomon yaşlandıkça, karıları onu başka ilahların ardınca yürümek üzere saptırdılar.*", "*Böylece Solomon bütün yüreğini tanrısı Rabbe adayan babası Davud gibi yaşamadı.* ***Saydalılar'ın tanrıçası Aştoret'e ve Ammonlular'ın iğrenç ilahı Molek'e taptı*** "(Tevrat 1. Krallar 11/3,4,5). Yahudiler, Kuran'ın kendilerinden olan birini onca rezaletine rağmen takdir etmesine herhalde epey şaşırıyorlardır. Bu takdir, Müslümanlar tarafından keşke bilince çıkarılıp devam ettirilsede, Ortadoğu bu kadar kan gölüne dönmese!

---

[141] "Jewish Encyclopedia", By. Emil G.Hirsh, Ira Maurice, "Death of Solomon"

YUNUS PEYGAMBER " ZÜNNUN " VE EFSANEVİ ÖYKÜSÜ

Yunus, İslamiyet'in Museviler'den devralıp peygamber kıldığı önemli mitolojik kişiliklerden birisidir. Kuran'da ve İslam tefsir kaynaklarında belirsizliğini koruyan Yunus, Tevrat'ta tüm biyografisine varıncaya kadar etraflıca anlatılmaktadır.Tevrat'ın bu biyografik ve etimolojik üstünlüğü, ilahiyatçılar tarafından da kabul edilmiş olmalı ki, Yunus ve öyküsünü aydınlığa kavuşturabilmek için Tevrat yaprakları arasından alınması gereken ne varsa hepsini alıp, İslamiyet'in vagonlarına taşımışlardır. O zaman, bu taşıma eylemine biz de katılalım ve onlarla birlikte Tevrat sayafalarına uzanalım.

Yunus'un Tevrat'taki karşılığı (**יונה**) Jonah'tır ve öyküsü de Tevrat Jonah. Blm. 1 ve 2'de etraflıca anlatılmaktadır. Öyküde, Rab Jonah'tan (Yunus) bir gün Ninova'ya gitmesini ve Ninova halkını uyarmasını ister. Jonah ise denileni yapmaz, kaçar ve bir gemiye binerek Tarşiş'e doğru yola çıkar. Rab Jonah'a çok kızar, şiddetli bir rüzgâr çıkarır ve Jonah'ın kaçtığı gemi neredeyse batacak gibi olur. Gemidekiler korkuya kapılıp kendi ilahlarına yalvarmaya başlarlar, bu belanında kimin yüzünden meydana geldiğini anlamak içinde aralarında kura çekerler. Kura Jonah'a isabet eder, bunun üzerine ona dönüp "*Söyle bize!,bu bela kimin yüzünden başımıza geldi? Ne iş yapıyorsun, nereden geliyorsun, nerelisin, hangi halka mensupsun*?"(Tevrat Jonah 1/8) diye sorarlar. Jonah'ta "*İbrani'yim. Denizi ve karayı yaratan göklerin tanrısı Rabbe taparım' diye yanıt verir*". "*Denizciler bu yanıt karşısında dehşete kapılır. 'Neden yaptın bunu?' diye onu sorgulamaya başlarlar.*"(Tevrat Jonah 1/9,10) Denizcilerin Jonah'a denizin yatışması için ne yapmaları gerektiğini sormaları üzerine, Jonah "*Beni denize atın ancak o zaman deniz durulur* "(Tevrat Jonah 1/11,12) der. Bunun üzerine tutup Jonah'ı denize atarlar ve deniz de gerçekten durulur. "*Bu arada RAB Jonah'ı yutacak büyük bir balık sağlar. Jonah üç gün üç gece bu balığın karnında kalır.*"(Tevrat Jonah 1/17). Jonah balığın karnında Rabbe kendisini kurtarması için dua eder, Rab onun bu yakarmasını duyar, balığa emir verir, bu emir üzerine balık gidip Jonah'ı karaya kusar. Rab, Jonah'a ikinci kez yeniden Ninova'ya gitmesini ve onları uyarmasını emreder, Jonah'ta kalkıp Ninova'ya gider ve kırk gün sonra Ninova'nın yıkılacağını onlara bildirir. Ancak Ninova halkı başta kralları olmak üzere tanrıya inanır, Rab'den kendilerine acımasını isterler, Rab'de onları dinler ve bağışlar. Jonah tanrının bu kararı karşısında sinirlenir ve onu "*Yapacağı kötülükten cayan bir tanrı*" olmakla suçlar. "*Rab'da ona 'ne hakla öfkeleniyorsun' diyerek*

karşılık verir "(Tevrat Jonah 4/4). Jonah bunun üzerine bir kenara çekilir ve "*kentin başına acaba ne gelecek*" diye merakla beklemeye başlar. "*RAB Jonah'ın üzerine gölge salacak, sıkıntısını giderecek bir kene otu sağlar, Jonah'ta buna çok sevinir* "(Tevrat Jonah 4/6).

Kuran Tevrat'ın gayet muntazam ve profesyonelce işlemiş olduğu bu Jonah öyküsünü alıp, o kendine has amorf diliyle ayetleri arasına katmış, ama katmakta da malesef çok geç kalmıştır. Çünkü Tevrat öykünün patent hakkını Kuran'dan 2500 yıl önce zaten çoktan almıştır. Jonah ve öyküsünün şimdi bir de Kuran versiyonuna bir göz atalım. " *Helak ettiğimiz memleketlerin halkları keşke helaka uğramadan iman etselerdi de, imanları kendilerine fayda sağlasaydı.? Sadece Yunus' un kavmi helak olmak üzereyken iman etti de, dünya hayatının rezillik azabını üzerlerinden kaldırıp, onları bir süreliğine rahata kavuşturduk* "(Yunus 98), "*Hani o bir zaman dolu bir gemiye kaçmıştı.*", "*Kur'a çekmiş de kaydırılanlardan olmuştu.*", "*Derken kendisini balık yutmuştu. nefsini kınıyordu* ", "*Eğer çok tesbih edenlerden olmasaydı yeniden dirilecekleri güne kadar onun karnında kalırdı.*", "*Biz onu hasta bir halde bir alana çıkardık.*", "*Üzerine* ***kabak cinsinden bir ağaç*** *bitirdik* ", "*Biz onu* ***yüz bin veya daha çok insana*** *peygamber olarak gönderdik* ", " *O zaman ona iman ettiler de biz onları bir zamana kadar yaşattık* "(Saffat 140-148), "*Sen, Rabbinin hükmüne sabret. Balık sahibi gibi olma. Hani o, kederli bir halde Rabbine yakarmıştı* ", "*Şayet Rabbinden ona bir nimet yetişmemiş olsaydı, o mutlaka kınanmış bir halde ıssız bir yere atılacaktı*", "*Rabbi onu seçti ve salih kimselerden kıldı* "(Kalem 48- 50).

Tevrat ayetlerinin sistemsiz bir uyarlaması olan bu son derece amorf ayetleri, içeriklerindeki bir çok hata ve yalnışlar nedeniyle birer Allah vahyi olarak kabul edebilmek mümkün değildir. Nasıl mümkün olabilsin ki? Örneğin; Kuran, Saffat 148 ayetinde Yunus'un üstünü örten bitkinin ne olduğunu bilemediği gibi, tahmini olarak nitelediği bu bitkinin botanik özelliklerini de bilmemektedir. Tevrat bitkinin adını net olarak "*kene otu*" olarak tanımlarken, Kuran "*kabak cinsinden bir ağaç* " diyerek tam bir belirsizlik sıfatı içerisine sokmuştur. Ama, sokarken de yanlış sokmuştur, çünkü kabaktan ağaç olmaz, olamayacağı için, onun cinsi diye bir şeyi de olamaz. Olmayacak şeylerden birisi de, miktar belirsizliğidir. Ayet "*Biz onu yüzbin* ***veya*** *daha çok insana peygamber olarak gönderdik*" diyerek, Allah'ın oranları tam olarak bilmediğine hükmetmektedir. Her şeyden haberdar ve bilgi sahibi olan Allah'ın, Yunus'un gönderildiği kavmin nüfusunu "veya" diyerek tahmini oranlarla geçiştirmesi olacak şey değildir. Bu ya yüzbindir, ya da başka bir bin. Alemlere hükmettiği iddia edilen bir yaratıcı, vahiylerinde asla "*veya*", "*ya da*", "*aşağı yukarı*" gibi

belirsizlik oranları kullanamaz. Bu türden tahmini oranlamaları sadece, bir şeylerden tam olarak emin olmayan kullar kullanır. Ayrıca "*Kura çekerek kaydırılanlardan olmak*" ta ne demek? Şayet "denize atılmak" sa bu açıkça belirtilebilirdi. Bütün bunların Kuran'ın Tevrat öykülerini tam olarak bilememesinden kaynaklandığı çok açık. Üstelik, Tevrat'ta tanrıyla tartışan birinin Kuran'da peygamber olarak gösterilmesi de ayrı bir soru işaretidir. Kuran Süleyman'ı son anlarındaki kâfirliğine rağmen nasıl ki peygamber kılabilmişse, Yunus'u da burada her türlü isyankârlığına rağmen peygamber yapabilmiştir. Ama bunun nedeni de, her zamanki gibi yine hazır ve nazırdır: Tevrat değişmiştir de, onun için!

Tevrat değişmiştir değişmesine de, lâkin bizdeki ilahiyatçıların Tevrat'tan yararlanma huyları pek değişmemiştir. Değişmemiş olmalı ki, Diyanet'in Yunus yorumu dahi aynen Tevrat'ta ki gibidir. "Zünnûn, balık sahibi demektir" diyerek işe başlayan Diyanet, yorumlarının gerisini Tevrat'tan kopya çekerek devam ettirir. "Yunus'un kavmini bırakarak gitmesi" , "bir gemiye binmesi" , "geminin batma tehlikesi geçirmesi ve bu nedenle de birinin denize atılması "na dair yapılmış tüm yorumlar, Diyanet'in Kuran'a değil de, tamamen Tevrat'a bakarak yapmış olduğu yorumlardır. Tevrat ve Kuran ayetlerini şayet mukayese edecek olursanız, Diyanet'in Kuran'dan değil de, Tevrat'tan yararlanmış olduğunu çok iyi anlarsınız. Tevrat'ın bu üstünlük ve rehberliğini Diyanet dışındaki tüm ilahiyatçılar da itirafa yanaşmaksızın zaten aynen kabul etmektedirler.

Şimdi de gelelim, Kuran'da Yunus sıfatı dışında adı zikredilmiş olan şu "Zünnun" ismine! Tevrat'ta "Jonah" olarak geçen bir isim, Kuran'da Yunus olarak tanıtılmışken, nasıl olurda ayrıca bir de Zünnun olarak takdim edilebilir? Tevrat'ta Zünnun diye bir isim yoktur. Kuran bu adı besbelli ki Tevrat dışı bir başka kaynaktan almıştır. İslami kaynaklar da, öyküsü ile de Yunus'a en yakın duran yegane isim, esas adı Sevban bin İbrahim olan Zünnun bin Mısri'dir. Mısri'nin Mısır'da yaşayıp, orada tasavvuf ilmini kurup geliştiren bir İslam bilgini olduğu iddia edilmektedir. İslam tefsir kaynaklarında anlatıldığı kadarıyla, Zünnun bin Mısri'nin öyküsü kısaca şöyledir. Zünnun, deniz yolculuğu yaptığı bir sırada bindiği gemide bir tüccârın mücevher dolu bir kesesi çalınır. Gemidekiler; "Sen aldın" diyerek Zünnun'a iftira atıp, işkence yapmaya başlarlar. Zünnun suçsuz olduğundan, Allah'a dua eder ve O'ndan yardım diler. Bunun üzerine ağızlarında birer mücevher bulunan binlerce balık bir anda suyun yüzüne çıkar, Mısri'de bu mücevherlerden birini alıp gemidekilere verir. Olaya şahit olan asıl hırsız getirip keseyi sahibine verince de, Zünnun–i Mısri zan altında kalmaktan kurtulur, kendisine de "balık sahibi" anlamına gelen Zünnun adı takılır. Bu ad tam da Kalem

Sûresi ayetinin "*Balık sahibi* " ifadesine uymaktadır. "*Rabbinin hükmüne sabret. **Balık sahibi** gibi olma* "(Kalem. 48). Zünnun–i Mısri'nin yaşadığı iddia edilen yıllar M. S. 772, yani Hicri takvimle 155 yıllarıdır. Bu tarihleme Hz. Muhammed'in yaşadığı ve dolayısıyla da Kuran'ın ortaya çıktığı tarihlerden çok sonralara denk gelmektedir. Kuran'ın kendisinden çok daha sonraları ortaya çıkacak olan bir ismi zikretme ihtimali herhalde olamaz. Bundan da, Zünnun isminin Kuran'a kasıtlı olarak sonradan yerleştirildiği anlaşılıyor. Hz. Muhammed zamanında ortalarda olmayan Mescid–i Aksa Kuran'da yer alabildikten sonra, çok daha sonraları ortaya çıkacak olan Zünnun adının da Kuran'da yer almasına zaten pek şaşırmamak gerekir. Sonraki dönem Kuran yazıcılarının, Kuran'ı Tevrat egemenliğinden kurtarabilmek maksadıyla, Tevrat kökenli Yunus adını imha ederek, onun yerine Zünnun ismini koymuş olma ihtimali bir hayli yüksektir.

Tevrat'ın, Yunus öyküsünde de Kuran'dan çok daha başarılı olduğu kesin. Ama mesele eğer ki öyküleri başka kültürlerden çalma meselesi ise, Tevrat'ta bu konu da hiç de masum sayılmaz. Kuran Tevrat'ın Jonah'ını nasıl ki Tevrat'tan aşırarak Zünnun'a dönüştürmüşse, Tevrat'ta Mezopotamya kültür ve mitlerinin "Ioannes"[142] ini o medeniyet kütlerinden çalıp Jonah yapıp çıkmıştır. Yani, Jonah'da, öyküsü de özünde Tevrat orjinli değildir, Epitomolojik olarak tamamen Mezopotamya menşeylidir. Tevrat'ın Yunus öyküsünde adı geçen şehir Ninova'da, zaten bir zamanlar Asur medeniyetine başkentlik yapmış olan bir şehirdir. Arkeolojik kazılardan ele geçirilen kalıntılardan, balığın Mezopotamya yöresinde çok önemli bir yer tuttuğu artık iyice açıklık kazanmıştır. Örneğin: Sümerler'in yaratıcı tanrılarından su tanrısı Enki'nin sembolü de balıktır. Arkeolojik bulgular da, Enki'nin rahipleri balık tarafından yutulmuş olarak görüntülenmektedir[143]. Tevrat'ın Jonah ve öyküsü ile, Sümerler'in Ioannes ve öyküleri arasında sayısız benzerlikler bulunmaktadır. İsimler dahi neredeyse aynıdır; Ioannes = Jonah ya da Jonas = Yunus. Aradaki asırlarca farka rağmen öykü ve isimlerin bu derece çakışıyor olması, Yunus öyküsünün orjin olarak Tevrat'tan değil, Mezopotamya mit ve teolojilerinden gelme olduğunu kanıtlamaktadır. Bu nedenle, Yunus ve öyküsünü kutsal kitaplarda değil de, en başta Mezopotamik köklerinde aramak gerekir. O zaman, kolları sıvayalım ve Mezopotamya'ya doğru uzun bir yolculuğuna çıkalım.

Yunus ve öyküsünün Mezopotamya bağlantılı biyografik ve

---

[142] Görsel: http://www.giovannipelosini.com/wp-content/uploads/Oannes.jpg

[143] Görsel: http://www.bibliotecapleyades.net/imagenes_sumeranu/anu25_07.jpg

etimolojik köklerine arkeolojik bulgular dışında, M.Ö. 350 yıllarında yaşamış ve Babil üzerine geniş araştırmalar yapmış olan ünlü antik Yunanlı tarihçi Berossus'un[144] belgeleri üzerinden ulaşabiliyoruz. Bu belgeleri günümüze taşıyanlar da M.Ö.200'lü yıllarda yaşamış ve yine antik bir Yunanlı olan Abydenus[145] ile, M.S. 263-339 yılları arasında yaşamış olan Eusebius'tur[146]. Bu tarihçiler Berossus'un belgelerine dayanarak hazırladıkları eserlerinde, denizden gelen bazı insan tipi varlıkların Mezopotamya'nın çeşitli sahil bölgelerinden, tıpkı Tevrat'ın Jonah'ı, Kuran'ın da Yunus'u gibi balık kıyafetleri içerisinden sahile çıktıklarını anlatmaktadırlar. Çıktıkları yerlerden birisi de, Tevrat'ta bahsi geçen Asurlular'ın başkenti Ninova'dır. Eusebius, "Evangelicae Preaeparationis"[147] ve özellikle de "Chronicle"[148] adlı eserinde, Hristiyanlığın putperest dinler ve diğer inançlar üzerindeki üstünlüğünü ve Mezopotamya geleneklerinden çoğunun, Asurlular'ın Hristiyanlığı benimsemiş kolu olduğunu iddia ettiği Keldaniler'den geldiğini ispatlamaya çalışırken, aslında farkında olmaksızın Hristiyanlık, Musevilik ve İslamiyet'in Yunus öykülerinin Mezopotamya pagan mitlerinden gelme olduğunu kanıtlamış olmaktadır. Kaldı ki, Eusebius'un Hristiyanlığın alt yapısını oluşturma uğruna başvurduğu kaynaklardan birisi olan, M.Ö. 1. yüzyıl da yaşamış Grek Alexander Polyhistor'un belgeleri dahi, zaten yine Berassus'un Asur ve Babilliler üzerine yapmış olduğu pagan orjinli incelemelere dayanmaktadır!

" *Babil sınırları içerisinde Kızıldeniz'de Oannes adında müthiş bir yaratık ortaya çıktı. Bu varlığın vücudu kuyruğuda dahil baştan aşağı*

---

[144] Berossus (Βήρωσσος): M.Ö. 350-270. Babil ve Babilliler başta olmak üzere Mezopotamya tarihi, kültürleri ve mitleri üzerine araştırmalar yapmış ünlü Antik Yunanlı tarihçi yazar. ("Berosi, Chaldaeorum Historie", Commentatione Prolixiori, Auctore: Joanne Dan & Cuil Richter). Berossus'un esrlerinden bazı kısımları M.S. 263-339 yıllarında yaşamış olan Hristiyan ilahiyatçı tarihçi yazar Eusebius'un "Chronicon" ve "Evangelicae Preaeparationis" adlı eserinden de öğrenebilirsiniz.

[145] Abydenus(Αβυδηνός,) M.Ö. 200: Antik Grek'te yaşamış, özellikle Asur tarihi ve onların meşhur kralı Nebuchadnezzar ve Asurluların bir kolu olan Keldaniler üzerine geniş araştırmalar yapmış, "Cheldaeans" adlı eserin sahibi Yunanlı tarihçi. Kendisinden önce yaşamış olan Berossus'un araştırmalarınıda eserlerinde işleyip günümüze aktarmıştır. (Kaynak: "Dictionary of Grek and Roman Biography and Mythology", Edited By.William Smith, 1/ page 4)

[146] Eusebius Pamphili: M.S. 263-339. Hristiyan ilahiyatçı ve tarihçi yazar. ("Eusebius", Aaron P. Johnson). Hristiyanlık ve onun kökleri üzerine "Evangelicae Preaeparationis" adlı 15 cilt araştırma kitapları mevcuttur.

[147] "Evangelicae Preaeparationis", 15 cilt, Eusebii Pamphili, Posterior, Oxonii E Typographeo Academico, Harvard College Library.

[148] "Chronicle" Eusebius, Translated from Classical Armenian, By: Robert Bedrosian

balık, iki ayağı ve başı ise insan şeklindeydi ve insan dili konuşuyordu. O (Oannes) *sahillerden çıkıp şehir ve tapınaklara gelir ve sabahlara kadar insanlara okuma yazma, farklı sanat teknikleri,ağırlık ve ölçü birimleri, tohum ekimleri, huzur bulma gibi insanlığa yararlı pek çok şeyi öğretirdi. Güneş indiğinde ise tekrar denize döner ve su yaşamına devam ederdi. Daha sonraları Mezopotamya'da onun gibi başka benzer yaratıklarda ortaya çıkmaya başladı* "[149].

Alexander Polyhistor'un Eusebius'un "Chronicle" adlı eserinden yapmış olduğu aktarımlardan, Ohannes öyküsünün sıradan bir hikaye olmayıp, tufana gelene kadarki on meşhur kral listesine dahi damgasını vuran başlıbaşına öneme sahip bir efsane olduğunu öğreniyoruz. "*Alorus'un ölümünden sonra yerine oğlu Alaparus tahta çıktı. Alaparus'tan sonra Keldani Almelon ve ondan sonra da Ammenon.* ***Ammenon'un zamanında İdotion adında balık şeklinde bir adam Kızıldeniz'de ortaya çıktı.*** *Ammenon'dan sonra Amegalarus ve sonrasında da çoban Daonus Pautibiblon kentinde iktidar oldu.* ***Daonus'un zamanında Kızıldeniz'den balık şeklinde yine, ama bu defa dört melez varlık daha çıktı.*** *Sonra Edovanchus kral oldu.* ***Onun zamanında da Kızıldeniz'de Odacon adında balık bir adam yine ortaya çıktı. İşte o zaman tahta çıkan tüm kralların birer Ohannes olduğuna inanıldı.*** *Sonra gelen Keldani Amenpsinus, Lanchara kentine hükmetti. Sonra da Otiartes ve onun ölümünden sonrada oğlu Xisuthrus.* ***Tufan da Xisuthrus'un zamanında meydana geldi***"[150].

Mezopotamya'nın tufan bağlantılı Ohannes öykülerinin kutsal inançların Yunus öykülerine zemin hazırladığı çok açık. Yahudiler'in uzunca bir dönem Babil ve Asur'da yaşamış olmaları, Mezopotamya'da yaygın olarak dolaşan balık mit ve ritüellerinin kutsanarak aynen Musevilik ve Eski Ahid'e taşınmasına da yol açmıştır. Her iki mitolojik öyküde de felsefe aynı, tasarım ve ritüeller aynıdır. Paralel öykülerin en karakteristik ortak özelliği de, Tevrat ve Kuran'ın Yunus'unun, balık onu karaya kustuktan sonra gidip Ninovalılar'a tanrının emirlerini iletip imana gelmelerini istemiş, Mezopotamyalılar'ın Oannes'lerinin de balık şeklinde karaya çıktıktan sonra gidip insanlara ilim ve irfan öğretmiş olmasıdır.

Balık mitleri bir zaman sonra Mezopotamya'dan yola çıkarak, daha da

---

[149] "Chronicle" Eusebius, Translated from Classical Armenian, By: Robert Bedrosian, " The Chaldean Chronicle", Page: 4

[150] "Chronicle" Eusebius, Translated from Classical Armenian, By: Robert Bedrosian, " The Chaldean Chronicle", Page: 3

batıya kayar ve batının birçok medeniyet mitinin temel motif ve felsefelerinden birini oluşturur. Bunların en başta gelenide antik Yunan'dır. Grekler'de Jonah (Yunus) motifinin yerini değişik ritüel ve versiyonlarla Yunan tanrısı Dionysos almıştır. Eski Yunan'dan kalma bir çok eser ve rölyef, Dionysos'u Yunus Balıkları ile resmetmektedir. Tunus'un Bardo Müzesi'nde sergilenen ve Dionysos'un Yunuslar ile olan öyküsünü resmedildiği antik Yunan'dan kalma mozaik bir işleme bunlardan en meşhur olanıdır.[151] Görsel belgeler dışında, Dionysos'un yunuslar öyküsü ise Eski Yunan metinlerinde iki değişik versiyon halinde sunulmaktadır. Bunlardan birisi şöyledir: Dionysos bir keresinde sahilde ölümlü bir insan olarak otururken, birkaç denizci onu zengin birisi sanıp soymaya, sonra da kaçırıp uzak bir diyara götürerek köle olarak satmaya kalkışırlar. Ama, onu zaptedebilecek bir ip bulamaz, geminin halatlarına bağlarlar. Dionysos vücuduna geçirilen tüm halatları koparıp, bir anda vahşi bir aslan haline gelir ve gemicilerin üzerine bir ayı salar. Canlarını kurtarmak isteyen denizcilerden gemide kalanlar parçalanır, suya atlayanlar da suda birer Yunus Balığı'na dönüşür.[152]. Dionysos öyküsünün ikinci versiyonu da şöyledir. Naxos Adası'na gitmek üzere Tyrrheoi denen korsanların gemisine binen Dionysos, denize açıldıktan bir süre sonra denizcilerin gemiyi Naxos yerine Anadolu'ya seyrettirdiğini görünce adamların niyetlerini anlar ve gemiyi tam anlamıyla cehenneme çevirir. Güverteyi sarmaşıklar sarar, kürekler ve yelkenlerin ipleri yılanlara dönüşür, korsanlar nereden geldiğini anlayamadıkları sağır edici bir flüt sesiyle suya atlarlar ve atladıkları anda da birer Yunus Balığı haline gelirler[153]

Grekler'in iki değişik versiyon halinde sunulmuş olan bu Dionysos öyküleri, karakter ve ritüeller yer değiştirmiş olarak şaşılacak derecede Tevrat ve Kuran'ın Yunus'unun gemi macerasını anımsatmaktadır Gemide bir felaket meydana gelmesi, bu felaketin tanrı Dionysos (Kuran ve Tevrat'ta da Rab ve Allah) tarafından gerçekleştirilmesi, birilerinin suya atılmak zorunda kalması (Kuran ve Tevrat'ta Yunus'un, Dionysos'un da gemicilerin), su da Yunus balığına dönüşülmesi ya da balık karnına girme gibisinden birçok anlatım, bazıları yer değiştirmiş olarak her iki

---

[151] https://en.wikipedia.org/wiki/Dionysus#/media/File:Neptune_et_les_pirates.jpg
Resim Anlatı: "Dionysos in Archaic Greece", An Understanding through Images, By Cornelia Isler Kerényi, Translated by. Wilfred G.E. Watson, Leiden Boston, s. 182

[152] " Greek Mythology I" Deities, s. 256, Kylix (M.Ö. 6.yy) depicting Dionysus among the sailors transformed to dolphins after attempting to kidnap him,

[153] " The Homeric Hymns And Homerica", With an English Translation By. (H Evelyn- White, M.A. London: William Heinemann, VII, To Dionysus, Page. 429-431

paralel öyküde de ortak ritüeller olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yunus öykülerinin köklerinde karşılaşılan paralelliklerden birisi de Cumartesi gününün önemidir. Kuran'da Cumartesi yasağına değinen bir ayet, son derece dikkat çekicidir. "*Bir de onlara, o deniz kıyısındaki şehrin başına gelenleri sor. O sırada onlar* ***cumartesi yasağına riayet etmiyorlardı****. Cumartesi günü balıklar akın akın geliyorlardı, yasak olmadığı gün ise gelmiyorlardı. Yoldan çıkıp* ***sapıklık yaptıkları için*** *biz de onları işte böyle sınıyorduk* "(Araf 163). Ayet her ne kadar şehrin adını vermemiş ise de, içeriğindeki anlatımlar dikkate alındığında bu bize tipik bir şekilde Asurlular'ın Ninova kentini ve Oannes efsanelerini çağrıştırmaktadır. Asur mitinde tanrı Enki'nin balık görünümlü rahipleri tapınmak üzere cumartesi günleri Ninova sahillerine gelmekte, Ninovalılar'da o günler de onları sahiller de beklemekteydiler. Kuran'ın "*Balıklar cumartesi günü akın akın geliyorlardı*" diyerek, bu benzer Asur mitine işaret etmiş olma ihtimali bir hayli yüksektir. Ayet sanki, cumartesi günlerinin yasaklarına Müslümanların da riayet etmesini buyurur gibidir. Böyle buyurmuş olmalı ki, Allah bu yasağa uymamış olanları ayette "*sapkınlık yapmakla*" suçlayabilmektedir. Cumartesi günlerinin tanrıya saygı gereği Yahudilerde de özel bir gün olduğu dikkate alınacak olursa, bu hiç de uzak bir ihtimal değildir. Eğer böyle ise bilin ki, cumartesi günleri, tıpkı Yahudiler'de olduğu gibi Müslümanlık'ta da mutlaka özel bir gün olmak zorundadır. Bizden sadece hatırlatması!

Teolojide bazı şeyler zincirleme bir reaksiyon yaratır ve ortak bazı geleneklerin ortaya çıkmasına yol açar. Örneğin; 1 Nisan balık şakaları gibi. Bu şaka Mezopotamya menşeyli balık öykülerinden gelme geleneklerden sadece birisidir ve büyük bir ihtimalle de. Asurlular üzerinden önce Museviliğe, Musevilik üzerinden de Hristiyanlığa bulaşmıştır. Nitekim, Hristiyanlığın ilk dönemlerinde kullanılan sembol de zaten haç değil, balıktır. Tarihte, Mezopotamya medeniyetlerine çok yakın durmuş Hristiyan topluluklarından biri olan Ermeniler'de Noel gecelerinde balık sunulması ve. Gregoryanlar'ın Paskalya arefesine denk gelen Cumartesi günlerinde kilise ayinlerinden sonra balık yemeleri gibi birçok geleneğin, Mezopotamya menşeyli balık geleneklerinin bir devamı olduğu sanılmaktadır. Tevrat'ta Yunus'un duası olarak geçen şiir de, Sümerler'in Enugma Zeliş'indeki şiir ile neredeyse aynıdır. Enugma Zeliş'te bir tanrıça veya kutsal bir kadın tarafından, balık totemli bir topluluğun erkeklerine yapıldığı sanılan "ay ışığında gel" adlı ilahi de, Yunus'un Rabbe yalvarma şiirinin aynısı yer almaktadır.

HABİL-KABİL VE TARİHTE İLK ENSEST

Habil ve Kabil. Adem ile Havva'nın oğulları. Daha üzerlerindeki toprakları dahi silkeleyemeden birbirlerini gırtlaklamaya kalkışan iki kardeşin daramatik öyküsü ve kardeş kanının insanoğlunu üreten o bereketli topraklara ilk kez dökülüşü. Ardından, kabul edilemez bir türeme hikâyesi ve tarihte ilk ensest ilişkilerin ortaya çıkışı. İnsanlık tarihi her daim Kabil'in Habil'i öldürme vakasına değil, en çok Adem soyunun nasıl olup da türeyebildiği sorusuna kilitlenmiştir. Hadi diyelim, Adem topraktan yaratılmış, ondan da şu veya bu şekilde Havva ve her ikisinin ilişkisinden de Habil ve Kabil. Buraya kadar her şeyi normal saydık diyelim. Peki, ya sonrası? Topraktan tekrar tekrar yaratılış da gerçekleştirilmediğine göre, geriye artık tek bir şık kalmaktadır, o da Adem çocuklarını kendi aralarında ensest bir ilişkiye sokmak. İlahiyatın içine düştüğü bu aciz durum, yaradılışı sudan başlatan ve bu nedenle de hiç bir etik sorunla karşılaşmayan evrim tezleri karşısında tanrının ve ilahiyatının maruz kalmış olduğu en büyük yenilgidir. Hiç bir şeyin değişmeden günümüze kadar geldiğini savunan idealistler ise, bu iddiaları ile ensest ilişkilere nasıl ortak olduklarının ve ensesti meşru kıldıklarının farkında bile değillerdir.

Bizzat tanrının takdiratıyla kurgulanmış olan böylesine uygunsuz bir ilişki, artık tarihin her döneminde kara bir leke olarak sürekli insanoğlunun karşısına çıkacak ve her çıktığında da insanoğlu bu iğrenç lekeden devamlı kaçıp kurtulmaya çalışacaktır. Bu kaçış, durumu kabullenemeyen Ademoğlu'nun inancına rağmen tanrıya karşı bilinç altından gütmüş olduğu gizli bir muhalefet ve nefret güdüsünden başka bir şey değildir. İnsanoğlu tarihsel evrimi içerisinde belki çok günahlar işleyecek, fakat bu ilişkileri, karakter ve kişilik bozulumlarından türeyen tercihler haricinde asla kabullenemeyecektir. Bu topyekûn kabullenemeyiş, müminlerin tanrı karşısında organize olmuş belki de yegane isyan girişimidir. Müminler teolojiye yakışık almayan bu etik sıkıntıyı müşterek bir şekilde devamlı yaşamak zorunda kalır, ama inanç ihtiyaçları gereği bunu bir türlü itirafa yanaşmazlar. Aynı sıkıntıyı Kuran'da yaşamış olmalı ki, ne Adem soyunun nasıl türediğine ilişkin bir ipucu sunmuş ne de adlarını zikretmiştir. Onlara sadece "*Adem' in çocukları* " deyip geçip gitmiştir. Bu geçiştirme, ensest üreme tezinin Kuran tarafından da kabullenilmediğinin bir göstergesidir. Kuran'ın ısrarla kapatmaya çalıştığı bu çarpık ilişkiyi müminler ise, ya Tevrat'ı ya da Tevrat patentli Kuran tefsir kaynaklarını eşeleyerek bulup illa ki yine de öğrenmeye çalışırlar.

Her konu ve olayı detayına kadar işlemesi ile malum Tevrat dahi, bu utanç vesilesi kronolojiyi bir yerde kırma ihtiyacı duymuştur. Tevrat'ta, Adem soyundan gelen ilk kişiler Adem'in iki oğlu olan Habil ve Kayin'dir. Kayin bir ürün paylaşımı nedeniyle kardeşi Habil'i öldürür. Bunun üzerine Tanrı Kayin'i lanetler ve onu yalnızlığa mahkûm eder. "*İşlediğin toprak bundan böyle sana ürün vermeyecek. Yeryüzünde aylak aylak dolaşacaksın.*"(Tevrat Yaradılış Blm. 4/ 12). Ama nasıl olursa olur "*Yeryüzünde aylak aylak dolaşmaya*" mahkûm edilen Kayin, dünyada annesinden başka hiçbir kadın da olmadığı halde yine de bir kadın bulur ve onunla evlenir. Tevrat Kayin'in sadece karısı ile yattığından ve ondan "Hanok" adında bir oğlu olduğundan bahseder. "*Kayin **karısıyla** yattı. Karısı hamile kaldı ve Hanok' u doğurdu. Kayin o sırada bir kent kurmaktaydı. Kente oğlu Hanok' un adını verdi.*"(Tevrat Yaradılış Blm. 4/ 17). Yeryüzünde sadece bir iki kişiyken, Kayin'in nasıl olup da kent kurulabildiği mantıksızlığı bir yana, anlatılanların tamamen bir mit ve hayal ürünü olduğu her halinden belli olmaktadır. Öyküde adı geçen kahramanların ne nereden geldikleri bellidir ne de nasıl kent kurabildikleri. Hadi Kayin'i anladık diyelim, onun Havva gibi bir anası da vardır, Adem gibi bir babası da. Peki ya eşinin? Eşi Ahlat'lı mıdır, yoksa Bağdat'lı mı? Fadime'den mi doğmuştur yoksa Emine'den mi? Dünyada tanrı tarafından yalnız başına dolanmaya mahkûm edilmiş olan Kayin, nasıl olmuşsa olmuş, kendisine soyu sopu, anası babası belli olmayan bir eş bulmuş, onunla evlenmiş ve hatta ondan bir evlat sahibi dahi olabilmiştir! Kayin'in eşi olarak tanıtılan kişi, yeryüzünde türemiş başka insan nesli de olmadığına göre, olsa olsa ancak Adem soyundan türemiş bir dişi, yani Kayin'in kız kardeşi olabilir! Etik krimonolojinin ortaya çıkaracağı sonuçların müminler üzerinde derin şüphelere yol açabileceğinin farkına varmış olacak ki, yeri geldiğinde her şeyi gözler önüne sermekten asla çekinmeyen Tevrat, usta bir manevrayla bunu sadece "Kabil'in karısı" diyerek geçiştirmiştir. Böylece idealizmin türetme tezi de, Darwin'in alkışları arasında daha baştan iflas etmiştir.

Kayin'in nereden geldiği belli olmayan karısı ile yaşadığı o kendine mahsus özel aşk hikayesi dışında, baba Adem ile ana Havva'nın yaşam öyküleri ise beri taraftan olanca hızıyla sürmektedir. Tevrat, "Adem'den Nuh'a" bölüm başlığı altında bunu etraflıca anlatmaktadır. Anlatır anlatmasına da, lakin bir yığın soru işaretini de geride bırakır. Bırakılan en önemli soru işaretlerinden birisi, Adem ile oğullarının yaşam sürelerine dair olanıdır. İnsan biyolojisi, anatomisi ve genetik yapılanmasını kökten altüst eden ve bilimsel tezleri tekrar tekrar gözden geçirmemize vesile olan ilahi bir zamanlama haritası içerisinde Adem

nesli -Allah daha da uzun ömürler versin- en az 365 yıl yaşar ve hattı bereket tanrısının tüm kariyerini elinden alarak yüz yaşından sonra çocuk sahibi bile olurlar! Örneğin; Adem'in yüz otuz yaşındayken bir oğlu olmuştur. "*Adem yüz otuz yaşındayken kendi suretinde, kendisine benzer bir oğlu oldu. Ona Şit adını verdi* "(Tevrat Yaradılış Blm. 5/ 3). Yüce yaradan, yarattığı insanoğlunun ensest ilişkilerden kendisi de bir hayli rahatsızlık duymuş olmalı ki, bu sakat ilişkilerin biran önce kaybolup gitmesi için Adem nesline verilmesi gereken ne ömür ve cinsel güç varsa hepsini esirgemeyip vermiştir. Örneğin: Adem 800 yıl yaşayıp, bu süre zarfında birçok çocuk sahibi olmuştur. "*Şit' in doğumundan sonra Adem sekiz yüz yıl daha yaşadı. Başka oğulları, kızları oldu* "(Tevrat Yaradılış Blm. 5/ 4). Ama, Adem'de değilmi ki eninde sonunda bir insandı, elbette ki günümüze kadar yaşamayacak, gün gelip – Allah rahmet eylesin, fakat - ölümle illaki tanışacaktı; "*Adem toplam dokuz yüz otuz yıl yaşadıktan sonra öldü* "(Tevrat Yaradılış Blm. 5/5). Uzun yaşayan sadece bir tek Adem olsa hadi yine neyse! Çünkü, Adem'in soyundan gelen nesiller de, bir tek "Hanok" haricinde en az baba Adem kadar yaşarlar. "*Oğul Şit 912 yıl*", "Torun "*Enoş 905 yıl*", "*Kenan 840 yıl* ", "*Mahalalel 895 yıl*" , "*Yeret 962 yıl*", "*Hanok 365 yıl*" –çok şükür, nihayet az yaşayan birine rastlayabildik–, "*Metuşelah 969 yıl*" ve "*Lemek 777 yıl*"(Tevrat Yaradılış Blm.5/8'den 28'e). Her bir çocuğun bereket tanrısı misali o yaşlarda nasıl olup da çocuk sahibi olabildiklerine ise artık girme gereği dahi duymuyorum. İnsanoğlunun yaratılıştan günümüze kadar hiç değişmeden aynen kaldığını iddia edenler, bu uzun yaşam sürelerinin günümüzde neden devam etmediğine dair ise tek laf etmezler. Şayet evrim yoksa, günümüzde de erkeklerin en azından 350 yıl kadar yaşayabiliyor olması gerekmezmiydi? Kadınların yaşam sürelerini maalesef sayamıyorum, zira kadınların kaderi yaradılışta olduğu gibi, sonrasında da hiç değişmemiş ve haklarında en ufak bir bilgi dahi verilmemiştir! Adem neslinin erkekleri en ince ayrıntısına kadar anlatılırken, kadınlar bir kenara itilmiştir. Kendilerine sadece "*Ve kızlarıda oldu*" denilerek şöyle bir değinilip geçilir. Ne de olsa, kızlar anaları Havva'nın sıcağı sıcağına işlediği günahın ceremesini çekmekle meşguldürler!

Kuran'a gelecek olursak, Kuran Tevrat'ın bu yaşam teorileri ile kendi İslami değerleri arasında sıkışıp kalmıştır. Diğer kutsal kitaplar üzerinde uygulaya geldiği sansür geleneği Habil-Kabil hikayesinde de bozulmaz. Adem neslinin üremesine dair etik değerlerden yoksun ne Tevrat bilgisi varsa hepsi dışarıda bırakılır. Lût'un kızları ile yatma hadisesi nasıl ki geçiştirilip kapatılmışsa, Adem soyunun üreme hikâyesi de aynen geçiştirilip kapatılır. Kuran'ın kapatmaya çalıştığı bir konuyu ise,

ilahiyatçılar şahıslarına münhasır geliştirdikleri birtakım özel tezlerle eşelemeden yine de duramazlar. Hâlbuki, Kuran her ne kadar yaraya tam olarak merhem olmasa da, "*nükte su*", "*alaka*" ve en çok da "su" ya dayanan üreme tezleri ile sorunlu konuyu, ilahiyatçılardan yine de çok daha başarılı bir şekilde çözmesini bilmiştir. Kuran'ın sorunu aşmak üzere bulduğu formüller, günümüz ilahiyatçılarının bulduğu çözümlerden bin kat daha ileri, etik ve rasyoneldir. İlahiyatçıların formüllerinin zaten Kuran'da bile karşılığı yoktur. Buldukları formüllerden en revaçta olanı, Adem çocuklarını "doğum batınları" ya da "ikiz olmaları" na göre ayrıştırarak birbirleri ile ilişkiye sokmaktır. Son derece basit ve gülünç iddialarına göre Adem güya Habil'in ikiz kız kardeşi "Lubud" ile Kabil'in, Kabil'in ikiz kız kardeşi "İklima" ile de Habil'in evlenmelerini istemiştir. Kuran'da zerre izine rastlanılamayan bu olağanüstü keşif sayesinde ilahiyatçılar Kuran'ın özenle kaçındığı bir işi başarmış, kardeşleri birbirleriyle ilişkiye sokarak hem ensest ilişkileri meşrulaştırmış hem de bunu utanmadan bir de formüle bağlamışlardır. Onların bu saçma sapan formülleri yüzünden de, günümüz de akraba evlilikleri ve ensest ilişkiler daha hâlâ varlığını koruyup devam ettirir. Yok, amca oğlu olmaz, dayı oğlu, amca kızı olmaz teyze kızı gibisinden bütün yakışıksız arayışlar bir bakıma bu usturupsuz formüllerin de bir sonucudur. Reziller, beyinleri örümcek ağı bağlamış embesiller. Bu sakat ve evrime uğramamış kafalarınızla mı Allah'ın sizi cennetine kabul edebileceğini sanıyorsunuz? Ahirette "*Herkesin kendi kitabına çağırılarak sorgulanacağını*" nasıl olur da unutursunuz? Allah'ın huzuruna çıktığınızda, yoksa "Biz Kuran dışı şeylere inandık da, onun için bu hataları yaptık" mı diyeceksiniz?

İlahiyatçıların buldukları takdire şayan formüllerin devamı da tam bir komedidir. Kabil güya kendine sunulan Habil'in ikizi "Lubud"u çirkin bularak evlenmek istememiş, güzel olan kendi ikizi "İklima" ile evlenmek istemiş, bu yüzden de Habil'i öldürmüştür. Tefsir kaynakları, öldürmeyi bu şekilde gerekçelendirerek Kuran'a da ne kadar ters düştüklerinin farkında değillerdir, zira Kuran, Kabil'in Habil'i öldürme gerekçesini ensest bir aşk hikâyesine bağlamaz, "*Ürünlerin Allah'a sunulması*" gibi bir nedene bağlar ve bu nedenin de müminlere mutlaka "***doğru olarak anlatılması***" nı şart koşar. "*Onlara Âdem'in iki oğlunun olayını **doğru olarak anlat.** İkisi birer **kurban sunmuşlardı**. Birinin kurbanı kabul edilmiş, diğerinin ki kabul edilmemişti. Kendisininki kabul edilmeyen 'And olsun, seni öldüreceğim' deyince, kardeşi 'Allah yalnız saygılı olanlarınkini kabul eder' cevabını vermişti. 'Eğer, öldürmek için bana el kaldırırsan bile, ben öldürmek için sana elimi kaldırmam, doğrusu ben*

dünyaların Rabbi Allah'tan korkarım. 'Ben, hem benim ve hem de senin günahınla dönüp ateşliklerden olasın, isterim. Bu, haksızların cezasıdır'. ***Bunun üzerine bencilliği kendisini kardeşini öldürmeye götürdü de kardeşini öldürdü.*** *Böylece kaybedenlerden oldu.*"(Maide 27'den,30'a). Öldürülme gerekçesini hikâyenin gerçek sahibi olan Tevrat'ta hemen hemen Kuran'da ki gibi, fakat çok daha ayrıntılı sunar. "*Habil çoban oldu, Kayin ise çiftçi. Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden Rab'be sunu getirdi. Habil'de sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını getirdi. Rab Habil'i ve sunusunu kabul etti. Kayin'le sunusunu ise reddetti. Kayin çok öfkelendi, suratını astı. Rab Kayin'e 'Niçin öfkelendin?' diye sordu, 'Niçin suratını astın?' Doğru olanı yapsan, seni kabul etmezmiyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın. Kayin kardeşi Habil'e 'Haydi tarlaya gidelim' dedi. Tarlada birlikteyken kardeşine saldırıp onu öldürdü.*"(Tevrat Tekvin Blm. 4/ 2'den 8'e).

Ancak, Kuran'da Tevrat'tan farklı olarak bir de Kabil'in kardeşinin cesedini gömme hadisesi anlatılmaktadır. "*Nihayet Allah, ona kardeşinin ölmüş cesedini nasıl örtüp gizleyeceğini göstermek için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. "Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini örtmekten aciz miyim ben?" dedi* "(Maide 31). Kuran'ın bu öyküsüne Tevrat'ta rastlanılmaz. Rastlanılamamasının nedeni, öykünün Tevrat'tan değil de, Pirke De–Rabbi Eliezer'in Yahudi rivayetlerinden alınmış olmasıdır[154]. Tevrat dışı kaynaktan yararlanılarak derlenen bir başka ayet'te, Maide 31'in hemen ardından gelen Maide 32. ayettir: "*Bundan dolayı İsrailoğullarına şunu yazdık: "Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüştür. Her kim de birini yaşatırsa sanki bütün insanları yaşatmıştır*"(Maide 32). Bu ayet, Talmut'un Yahudi yasalarını içeren bölümlerinden olan "Mişna" dan alınmadır. "*Bir kişiyi öldürenin tüm insan ırkını yok etmiş sayılacağını kanıtlamak için yaratıldın. Oysa, tek bir kişinin canını kurtaran tüm insan ırkını kurtarmış sayılır*"[155]. 1810-1874 yılları arasında yaşamış olan Yahudi asıllı Abraham Geiger, "Muhammed Yahudilikten Neleri

---

[154] "Pirkê De Rabbi Eliezer", By. Gerald Friedlander. London, By. Paul Kegan,Trech,Trubner&Co.Ltd 1916 s. 156. " *Adam ve Kain, Abel'in cesedi önünde ne yapacaklarını bilmeden oturmuş ağlıyorlardı. Çünkü mezar nedir bilmiyorlardı. Bir karga'nın arkadaşlarından biri ölmüştü. Kuzgun "Ne yapması gerektiğini bu adam benden öğrenecek" dedi ve kazdığı mezara arkadaşını sürüp gömdü. Adam " Bende bu karga gibi yapacağım" dedi, yeri kazıp Abel'in cesedini oraya gömdü ve şöyle dedi: "He be mübarek şu Kuzgun kadar olamadım*"

[155] Talmud, "Misnah Sanhedrin" 4/5

Devraldı"[156] adlı eserinde bu benzerliklere ayrıntılarıyla değinmektedir. Kuran'ın çeşitli kaynaklardan yapmış olduğu alıntılar onun retoriğini bir hayli bozmuştur. Örneğin; Maide Sûresinin 27'den 31'e kadar olan ayetleri başka bir şeyi anlatmaktadır, 32. ayeti ise bambaşka bir şeyi. Değil ulusların, daha insanların bile ayrışmamış olduğu bir çağ da, ortada İsrailoğulları diye bir ulus yoktur ki, Kuran çıkıp da İsrailoğulları'nın adını zikredebilsin!

Ancak, ayetler muntazam oluşturulmuş olsaydı bile, Kuran açısından değişen bir şey yine olmayacaktı, çünkü Habil-Kabil öyküsü zaten kutsal orjinli değildir. Mezopotamya menşeyli bir başka pagan mitidir! Kökleri Sümer mitlerinde uzanan bu öykü, kendisine nereden bir kanal bulmuşsa bulmuş, önce Tevrat'a, Tevrat üzerinden de gelip Kuran'a musallat olmuştur! Öykünün Sümer versiyonu şöyledir: Çoban tanrısı Dumuzi ile çiftçi tanrısı Enkimdu, aynı anda aşk tanrıçası İnanna'ya âşık olur ve ona kendi yetiştirdikleri ürünlerden sunarlar. Tanrıça İnanna, çoban tanrısı Dumuzi'nin sunduğu ürünleri daha çok beğenerek onunla evlenmeye karar verir, Enkindu ise Tevrat'ın öldürme vakasının aksine bu seçimi gayet makul karşılar ve hatta onlarla dost bile olur. Bir diğer Sümer versiyonunda da "yaz" ve "kış" vardır. Kış'ı temsil eden Enten, hava tanrısı Enlil'e tıpkı Tevrat'ın Habil'inin sunduğu ürünlere benzer hayvan, yağ ve süt gibi ürünler, yaz'ı temsil eden Emeş'te Kayin'in sunduğu ürünlere benzer ağaç, bitki türünden ürünler sunar. Her ikisi de kendi ürünlerinin daha değerli olduğunu iddia ederek Enlil'in gözüne girmeye çalışırlar. Tanrı Enlil Kış'ın getirdiklerini daha çok beğenir, yaz'da tanrı Enlil'in bu kararına boyun eğip, mecburen kış'ın sunumunu kabullenmek zorunda kalır[157]. Her iki Sümer versiyonunda da ortada ne bir öldürme vakası vardır, ne de herhangi bir ihanet. Sümerler, tıpkı bu örnekler gibi daha birçok varlık ve eşyaları, örneğin; sığır ile tahılı, kuş ile balığı, ağaç ile kamışı, gümüş ile bakırı ya da kazma ile sabanı birbirleri ile tartıştırmışlardır[158]. Yani, teoloji de ürün sunumları sadece Habil ve Kabil'e, yani kutsal inançlara özgü bir şey değildir. Kutsal inançlardan çok önceleri teoloji tarihinde zaten çoktan yer almış öykülerdir.

---

[156] "Was hat Mohammed aus dem Judenthume aufgenommen" von: Abraham Geiger, Herzogl. Nassauishchem Rabbiner zu Wiesbaden, Bonn 1833

[157] Babylonian Tablet's: University of Pennslyvania Museum of Archaeology and Anthropology, Catalogue of the Babylonian section (CBS), Tablet Number: 8310

[158] "The Sumerians", Their History, Culture and Character, Samuel N. Kramer, p. 218
Babylonian Tablet's : University of Pennslyvania Museum of Archaeology and Anthropology, Catalogue of the Babylonian section, Tablet Number: 14005

KURAN'DA KADIN VE KADIN HAKLARI

"Kadınlar sizin tarlanızdır. Tarlanıza dilediğiniz gibi girin ve istikbal için hazırlıklı bulunun."(Bakara 223)

Kuran ayetleri arasında seyrederken bazen de öyle kelâmlarla karşılaşırız ki, şaşar kalırız. Bunun nedeni, bu kelamların günümüz çağdaş yaşam normları ile asla bağdaşmıyor olmasıdır. Bunlarla karşılaşıldığında, İslamoğlu biri uhrevi, diğeri dünyevi iki mutlakiyet arasında sıkışıp kalır ve Kuran ile Ramazan, Allah ile de akıl, İhsan ister istemez karşı karşıya gelir. Ne Allah kelamlarından vazgeçilebilir ne de ilmi hikmetten, zira sorun gelip illaki ikisinden birini tercih noktasına dayanmıştır. Tercih de genellikle, gönül elvermediği halde Allah kelamlarından yana kullanılır. Geriye de söylenecek sadece tek bir laf kalır. "Takdiri ilahi"!

İyi de, Allah'ın takdiri de her ne hikmetse gelip hep kadınları ve ufacık körpe kızları bulmuştur. Kuran'ın kadınlara dair buyurmuş olduğu bazı hükümler hiç de öyle kolay yenilip yutulacak cinsten değildir. İşin aslına bakarsanız, bu hükümlerin Allah tarafından buyurulup, buyurulmadıkları da zaten bir hayli şaibelidir, çünkü hiçbir şekilde Allah'ın vasıflarıyla örtüşmemektedir. Bu tarz hükümler daha çok, Arap çöllerinde ayaklarını kaşıyarak yayıla yayıla oturan ve oturduğu yerden de kadını hor görüp aşağılayan şeyhlerin vasıfsızlığına yakışmaktadır! Böyle olmalı ki, kadına cennette oturupta dinlenebilmesi için ufacık bir tabure dahi reva görülmemiştir. Aksi takdir de, mükemmel bir yaratıcının, ruhundan kendisine de üflemiş olduğu kadından bunu esirgemiş olabileceği nasıl düşünülebilir? Ama, Kuran yazıcıları esirgemiş ve dünyada olduğu gibi cennette dahi kadını erkeğe hizmetçi konumuna getirmişlerdir. Ama keşke dünyadaki gibi olsaydı, zira kadının cennette ki konumu daha da vahimdir, zira kadın dünya da sadece erkeğe hizmet ile mükellefken, cennette bir de koltuklarına yayılarak oturmuş erkeklere cinsel hizmetçidir. Gerçi, dünyada da durum pek farklı değildir ya hadi neyse! İnançlara elbette ki saygı duyuyoruz, lakin saygının da, insan ahlakı ve normları ile olduğu kadar, mutlaka tanrının vasıfları ile de bağdaşır bir çerçevesi olmak zorundadır. Fakat ne yazık ki, Kuran'ın bazı hükümleri bu çerçeveyi bir hayli delip, bozmaktadır. Bunun nedeni ise bize göre bu hükümlerin Allah vahyi değil de, birer kul vahyi olmasıdır.

Kuran'a sonradan yerleştirildiğinden kesin emin olduğumuz ayetlerden biri, bölüm başına da özenle seçerek getirip koymuş olduğumuz Bakara Sûresi 223. ayetidir. Bakara 223'te geçen ifadeleri şayet Kuran değil de, yoldan geçen herhangi biri söylemiş olsaydı,

kadınlardan oklavayı kafasına yemesi işten bile olmazdı. Ayetin sertliğinin ilahiyatçılar da zaten farkındadır, bu yüzden de ayete katmadıkları inceltici madde kalmamıştır. Kuran ısrarla "*Ayetlerim ile oynayanların vay haline*" dediği halde, ayetin "*girin*" kelâmını "yaklaşın" kelâmı ile değiştirerek ayeti inceltmeye çalışmışlardır. Bu müthiş formül sayesinde de, ayetin kaba argümanını güya kırılabileceklerini ve müminlere de şirin gösterebileceklerini sanmışlardır. Lakin, boşuna, zira ayet gayet açık ve net bir şekilde "*Nisâukum harsun lekum, fe'tû harsekum ennâ şi'tum* ", " نِسَآؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأْتُواْ حَرْثَكُمْ أَنَّى شِئْتُمْ ", yani "*Kadınlarınız sizin tarlalarınızdır, o halde tarlanıza **dilediğiniz gibi girin***" diyerek kadına düpedüz hakaret etmektedir. Ayetin " أَنَّى شِئْتُمْ ", "*ennâ şi'tum*" ifadesinin tam karşılığı "*dilediğiniz gibi*" ya da "*nasıl diliyorsanız*" dan başka hiçbir anlama gelmemektedir. Bu tanım, kendisinden bir önceki "*fe'tû*", "فَأْتُو" yani "*gelin, girin*" ya da "*girebilirsiniz*" ifadesi ile de birleşince, sonuçta erkeğe özgürce, dilediği zaman ve dilediği şekilde kadına girme hakkını tanımış olmaktadır.

Hop, hop, ağır olun bakalım beyler. Tarla istemedikten sonra, siz o tarlaya "*dilediğiniz gibi*" biraz zor girersiniz. Kadın her an girilebileceğinizi sandığınız dingonun ahırımıdır ki, çıkıp da istediğiniz zaman girebilesiniz? O tarlaya "tekbir" getirerek değil, ancak "tek bir" şartla girilebilirsiniz, o da şayet kadın isterse! Bu nedenle, Bakara 223'ün bu hükmü kusura kalınmasın, ama işin ucunda Allah dahi olsa hiç bir şeyi bağlamaz. Kadın erkek ilişkilerini tayin eden bu türden çağdışı kalmış hükümler değil, günümüz modern ilişkileri ve kurallarıdır. Yani yapmanız gereken tek şey, kadın istemedikten sonra, avucunuzu yalayıp sessiz sedasız oturmaktır. Öyle değil mi, Allah'ı da ihtiraslarına alet ederek körpecik kızlara sulanmaktan geri kalmayan takma dişli yobaz kardeşlerim? İşin aslına bakarsanız Bakara 223 ayetine katılmamakla Allah'a karşı olunacak bir durumda yoktur, zira bu hükmün bir Allah vahyi olmadığı günümüz de artık iyice açıklık kazanmıştır. Mezopotamya topraklarında yapılan kazılarda ele geçirilen tabletlerden "Kadınlar tarlanızdır" hükmünün bir Allah vahyi değil de, Sümerler'e ait şiirler de geçen erotik ifadeler olduğu anlaşılmıştır. Sümerler kadını tarlaya, erkeğide o tarlayı sürecek olan pulluğa benzetmiş ve edebiyatlarında da bu benzetmeleri çok sıkça kullanmışlardır. Örneğin; " Pulluk tarlada", "Çiftçi tarlamı sürmek istiyor", "Tarlan taşlı" ya da "Tarlana girebilirmiyim?" gibi. Bir Sümer şiiri'nde, sevgilisi Tanrıça İnanna'ya "Tarlan taşlı" demekte, o da sevgilisine bu ifadelere karşılık benzer

yanıtlar vermektedir[159]. Tarla ve tarlayı sürme gibi ifadeler, gübre gibi bazı sembollerinde araya katılmasıyla aynen Babil, Asur ve Fenikeliler tarafından da kullanılmıştır. Örneğin; Fenike Kral'ı Rib-Addi yazdığı bir mektupta Babil'i değerlendirirken "Kocanın karısının tarlasını sürme beceriksizliği" ile ilişki kurmaktadır[160]. Bu ifadenin Mezopotamya'da başka kişiler ve halklar arasında da kullanılmış olması, bunun bir atasözü olabileceği ihtimalini güçlendirmektedir. Mezopotamyalılar arasında kullanılagelen bu öz deyiş, ifade ve atasözleri Yahudiler tarafından bir hayli benimsenmiş olmalı ki, aynen Tevrat ve Tevrat tevsir kaynaklarına da geçmiştir. Mezopotamyalılar'ın sıradan şiir metinleri ve atasözlerinin birgün gelip de, kutsal inançların bir tanrı hükmü ve vahyi haline gelebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Bu pagan transferler dışında, başka bir şıkkı kabul edebilmek zaten asla mümkün değildir. Kadını kendi rızasından mahrum, istenildiği zaman kendisine girilebilecek bir cins olarak gören bir anlayış olsa olsa ancak bir mağara kültürüne ait olabilir de, asla her şeye hükmettiği iddia edilen bir yaratıcıya ait olamaz. Olamayacağı, Allah'ın cinsler arasında "takva" dışında hiçbir ayrım gözetmeyen Hucurrat Sûresi 13. Ayetinden de zaten yeterince anlaşılmaktadır. Allah, Hucurrat 13'te "*Ey insanlar ! **Biz sizi bir erkek, bir dişiden yarattık.** Allah katında **en üstün olanınız takvaca en ileride olanınızdır**.*" diyerek, bu hükmünün dışında yönelinebilecek her türlü ayrıma kesin yasak koymuştur. Bakara 223 ile uzaktan yakından ilgisi olmayan Hucurrat'ın bu hükmü, bizim açımızdan İslamiyet'in ilk dönemleri ve asli köklerinden gelen ve onu gerçek anlamda temsil eden son derece doğru ve yerinde bir hükümdür. Bakara hükmünün ise, son derece geri ya da farklı kültürlerden kaynaklandığı çok açık.

Kuran'ın erkek egemen hüküm̈leri bir tek Bakara 223'te değildir. Kadını aşağılayıp hor gören, onu erkeğin yanında devamlı ikinci plana iten ve hatta erkeğe onu dövme hakkını dahi veren Kuran'da kul imalatı daha başka hükümler de vardır. "***Erkekler kadınlardan üstündür.** Çünkü Allah onları birçok şeylerle kadınlardan üstün etmiştir.*"(Nisa 34), "*Şirretliğinden yıldığınız kadınlara önce öğüt verin, sonra yataklarında yalnız bırakın, yine fayda etmezse **onları dövün.** Fakat **size itaat ederlerse** zulmetmek için yol aramayın.*"(Nisa 34). "Aman efendim, şöyledir de, böyledir.", "Kuran bunları aslında şunun için söylemiştir " falan, filan.

---

[159] "Imagining The Fetus", Edited by. Vanessa R. Sasson&Jane Marie Law, The Unborn in Myth, Religion, and Culture, s. 138

[160] "Imagining The Fetus", Edited by. Vanessa R. Sasson&Jane Marie Law, The Unborn in Myth, Religion, and Culture, s. 138

Geçin bunları geçin, Hucurrat 13 gibi gerçek ayetlerin yanında çakma olduğu her halinden belli olan bu tür erkek egemen ayetler yüzünden kadının asırlardan beri erkeklerden çekmediği zulüm, görmediği işkence kalmadı. Hatta bununla da yetinilmedi, cinsel meta haline getirilip kendi iradesi dışında utanmadan sürekli erkeğe takdim edildi. Ah, bir de, "*Erkeklerin kadınlardan üstün tutulmuş*" olduğu o "*şeyleri*" bir bilebilsek! Penisleri mi yoksa güçleri mi? İyi de, bir kadının vajinası olmadan penis ne işe yarar ki? Yoksa güçlerimi? Ama erkeğe gücü de, kadına karşı şiddet uygulasın diye verilmemiştir ki. Tam tersi, dişisini koruyup kollaması için verilmiştir. Bunu nereden mi biliyoruz? Çok basit, bazılarının onlar kadar dahi olmayı beceremediği hayvanlardan! Ama görünen o ki, bazılarında hayvanların doğasını dahi görebilecek göz yok. Aynı şekil de, kadına o doğalarını bahşedenin ve ruhundan üfleyenin Allah olduğunu idrak edebilecek bir beyinde.

İşin ilginç yanı da, kadını o derece aşağılayan erkek egemen hükümlere rağmen, o aşağılanan kadınlardan çoğunun daha hâlâ bu uydurma hükümler peşisıra takılıp gidiyor olmalarıdır. Bir kadın ilahi mazoşizm akıntısına kendisini ancak bu kadar kaptırabilir. Bir erkeğin, ilahiyatın kendisine tanımış olduğu ayrıcalıklar nedeni ile bu hükümler karşısında lakayıt ve vurdumduymaz davranması gene bir yerde normal sayılabilir, lâkin aynı vurdumduymazlığın o derece aşağılanmasına rağmen bir kadından gelmesi hiç de hayra alamet değildir. Mümin bir kadın da mantık tek kelimeyle iflas etmiştir. Tahrik unsuru olduğunu kabullenip kendi saçını kapatmasını bilir, ama nefse hakimiyet için asıl erkeğin uçkurunun bağlanması gerektiğini bir türlü düşünemez, zira genetikleşmiş bir ilahi şartlanma yüzünden kendi fizyonomik özelliklerini ve biyolojisini tamamen unutmuştur. Şayet unutmamış olsaydı, cinsel güdünün sadece erkeğe mahsus bir özellik olmayıp, aynen kendisi için de geçerli olduğunu bilir, bu nedenle kendi nefsine hâkim olabilmesi için erkeğin de mutlaka kapanması gerektiğini anlardı.

İslam kadınının anlayamadığı şeylerden birisi de, ilahiyatta kendisinin de bir yeri olduğunu sanmasıdır. Onun bu yanılsamalı sanısına yol açanda, Kuran'da Hucurrat 13 gibi kadını erkekle eşit kılan bazı hükümlerin varlığıdır. Bu hükümler mümin kadını motive eder ve kendisini erkekle sanki bir ve eşitmiş gibi görmesine neden olur. Ama ne yazık ki, iş sadece Hucurrat 13 gibi kadını tanrının gözünde eşit kılan hükümlerle sınırlı kalmamaktadır. Bu sınırlar Bakara 223 ve Nisa 34 gibi sahte ayetler tarafından delinir ve kadın kendisini bu defa da tam bir erkek esareti içinde bulur. Hucurrat 13 ile verilmiş tüm haklar Bakara ve Nisa ayetleri aracılığıyla kadından bir bir geri alınır ve tekrar erkeğe

sunulur. Bu alış verişler arasında ise, İslam kadını adeta paranoyak olur. Bu hastalığına yol açan da, Kuran'ın esaret hükümleri ile, özgürlük hükümlerinin devamlı birbirleriyle çatışma içerisinde olmasıdır. Bu çatışma mümin kadını ikileme sokar ve onu kişilik bölünmesine uğratır. İlahi travmalarla ne yapması, hangi hükme uyması gerektiğini bir türlü kestiremez. Yaşanan bu durum tam bir ilahi paranoyadır. Bu paranoyalar içerisinde kimi kadın kapanır, kimisi de açılır. Açılıp kapanmalara yön veren de genellikle eğitim ve kültür farklılığıdır. Kültür ve eğitim düzeyi düşük kadınlar Kuran'ın Bakara 223 ve Nisa 34 gibi erkek egemen hükümlerini, yüksek olanlar da Hucurrat 13 gibi erkekle eşitlik buyuran hükümleri tercihe yönelir. Kültür düzeyi yüksek mümin kadınları bu tercihe yönelten ana faktör, Kuran'ın erkek egemen hükümlerini Allah'a ve ilahiyata yakıştıramamış, daha doğrusu böyle olmaması gerektiğini bir parça da olsa sezmiş olmalarıdır. Bu nedenlede bu tür mümin kadınlar İslamiyet'te genellikle daha ilerici ve demokrat olurlar. Eğitimsiz mümin bir kadın ise, Kuran'ın Hucurrat 13 gibi ayetlerinin kendisine vermiş olduğu özlük hakları göremez, geleneksel islami telkinlerin etkisiyle haklarını bizzat kendi elleriyle erkeğe teslim eder. Teslim etmesiyle de cendereye girmesi bir olur.

Kuran'ın erkek egemen ayetleri içerisinde kadının hiçbir yeri yoktur. Varsa yoksa hep erkekler vardır ve erkeğin bu üstünlüğü aynen cennete de taşınır. Cennetin en ucra köşelerine bile gitseniz, kadına oturması için tahsis edilmiş ufacık bir tabure göremezsiniz. Tüm koltuklar erkeklere rezerve edilmiş, kadınlar ise erkeklerin hizmetine verilmiştir. "***Onlara,*** *'Dünya'da yapmakta olduklarınızın karşılığında, sıra sıra dizilmiş koltuklara dayanarak afiyetle yiyin için' denir. Biz,* ***onlara, iri gözlü güzel hurileri eş olarak vermişizdir*** "(Tur 19,20). Ayetin samimi itirafından da görüldüğü üzere, "*onlar*" olan erkekler koltuklarına yaslanarak afiyetle yiyip içmekte, kadınlar ise onlara hurilik etmektedir. Peki, ya koltuğa yayılarak oturmuş bir kadın? Sürmehaşa, koltuklara yayılmış erkeklerin ayaklarını yıkamak ve onlar istedikleri zaman da altlarına yatmak dururken, yayılarak oturmak kadının haddine mi düşmüştür? Erkeğin cennette ki oturma biçimi dünya yaşamındayken de zaten çok farklı değildir ya, hadi neyse! Bu tarz oturma biçimleri özellikle de feodal gelenek ve kültürlerin yoğun olduğu yörelerde çok sıkça karşılaşılan islami ritüellerinden birisidir. Erkekler dünyadayken de "*sıra sıra koltuklara*" yaslanarak oturur, kadınlar da durmadan onlara kahve, meyve ne varsa taşıyıp durur. Cennet'teki durumları ise çok daha vahimdir, zira kadın cennet'te hizmeti dışında bir de tam bir orta malı yapılıp çıkılmıştır. İslami olmadığına yüzde yüz kani olduğum ayetler ve

o ayetlerin yazıcıları, erkekleri cennet yaşamına teşvik amacıyla yapılması gereken ne reklam varsa hepsini yapmıştır. Dünya da mahrem kılınıp kapattırılan her şey, cennet de bir bir açtırılıp erkeğin penisine bağışlanmıştır. "*Şüphesiz **Allah'a karşı gelmekten sakınanlara** bir kurtuluş, bahçeler, üzümler, kendileriyle bir yaşta, **göğüsleri çıkmış genç kızlar** ve dolu dolu kadehler vardır* "(Nebe 31'den,34'e). Peki, ya kendisine erkek bağışlanmış bir kadın? Bir kez daha "sürme haşa". İyi de, neden haşa? Çünkü, ayetten anladığımız kadarıyla, kadınlar kendilerini "*Allah'tan sakınmamışlardır*" da onun için. Şayet sakınmış olsalardı, ayetler "***Göğüsleri çıkmış genç kızlar*** " dan bahsettiği kadar, " **göğüsleri çıkmamış erkekler**" den de bahsederdi. Bahsetmiş midir? Hayır. Bahseden başka ayet var mıdır? O da hayır. E, nerde kaldı o zaman Hucurrat 13'ün eşitlik hükümleri? Hani kriter "*takvaca ileri olmak*" ve " *Allah'tan sakınmış olmak*" tı! Kriter madem ki "*takvaca ileri olmak*" ve " *Allah'tan sakınmak*" tır, o zaman buna uymuş kadınlara da cennet de sunulma mutlaka bir takım erkekler olmalıdır. Mümin ve özellikle de türbanlı kadınlarımız adına üzgünüm, ama maalesef sunulmamıştır. Bırakın sunulmasını, erkek egemen ayetlere bakılacak olursa, kadınlar kendilerinden bir de sakınılması gereken şeytan türü sabıkalı varlıklardır ve onların bu sabıka dosyası da Adem'in kıçı kokan Havva'ya imzalattırılarak günümüze postalanmıştır. Yafta bir defa bu şekilde yapıştırıldıktan sonra, artık sakınsalar da olur, sakınmasalar da, zira bu kabarık dosyasıyla kadın yeryüzünde olsun ya da ahir zaman da, değilmi ki zamanında işlenmiş günahın faturasını devamlı erkeğe ödemek zorundadır.

Kadının vazgeçtik cennette bir yeri olmasından, daha adı bile zaten yoktur. Kuran adama "Adem" demesini bilmiş, lakin kadının adını zikretmemiştir. Allah kendisinden bin defa razı olsun ki, Kuran'da adı zikredilmeyen kadının imdadına Tevrat yetişmiştir de, ona "Havva" demesini bilmiştir. İslamiler de zaten, Kuran'ın adını koymayı unuttuğu kadının adını o kendisini sürekli karalamaya çalıştıkları Tevrat'a bakarak durmadan "Havva anamız" olarak zikredip dururlar. Zikrederler etmesine de, lakin "anamız" dedikleri kadını da yerin dibine geçirmeden edemezler. Sahte İslami geleneklerin kadına karşı uygulamadığı linç girişimi ve hakaret kalmamıştır. Gelin isterseniz bunlardan bazılarına kısaca bir göz atalım. "Dövmek bazen mübah olur, zira bazı kadınlar ancak bu yolla ıslah olur "[161], "Eğer bir kimsenin bir kimseye secde etmesini emretseydim, erkeklerin kadınlar üzerinde olan haklarından

[161] "İlmin Işığında İslamiyet", Tabbara, syf. 388

dolayı kadınların erkeklere secde etmelerini emrederdim"[162], "Namazı bozan şeyler kara köpek, eşek, domuz ve kadındır "[163], "Uğursuzluk üç şeyde vardır. Kadın da, evde ve atta "[164], "Kocanın vücudu irin ile kaplı dahi olsa ve karısı onu yalayarak temizlese, yine de kocanın hakkını ödemiş olamaz "[165], "Ey kadınlar! Eğer kocalarınızın size olan haklarını bilseydiniz, ayaklarının tozunu yüzlerinizle silerdiniz."[166]. İslamilerin kendilerine en çok örnek aldığı Buhari bile kadınlar hakkında bakın ne demektedir; "Kadınlar, sadaka veriniz, zira bana cehennem halkı gösterildi, çoğu sizlerdiniz "[167]. Buhari bunu utanmadan bir de Hz. Muhammed'in söylediğini iddia ederek hadis haline getirmiştir. Hz. Muhammed'i paravan ederek bu uyduruk hadisleri türetenler bana göre asla insan olamaz. Ama hayvan da diyemiyorum, zira hayvanlar doğaları gereği eşlerine en çok sahip çıkmasını bilen canlılardır! Kadına şiddetin tohumlarını eken bu türden hadisler, Diyanet'i de rahatsız etmiş ve temizlenme yoluna gidilmiştir. Diyanet bu eylemi ile, hadislere güven duyulmaması gerektiğine dair iddiamızı da resmen onaylamış olmaktadır.

Lakin, Diyanet ne kadar hadis temizleme operasyonlarına girişirse girişsin, bu operasyonlarla kadını erkek esaretinden kurtarabilmek bugünkü haliyle yine de mümkün değildir, zira sorun hadisler de değil doğrudan Kuran'ın kadına şiddet buyuran sahte ayetlerindedir, bu yüzden de operasyonlar bu ayetler üzerinde gerçekleştirilmelidir. Bir de, bu ayetlere yaslanarak türetilmiş ve İslamiyetin gerçek kökleri ile hiçbir ilgisi olmayan yanlış İslami geleneklerde. İslamiyet'in asli kaleleri etrafında oluşturulmuş gecekondulardan çıkma ve de çakma bir yığın yabanıl özel hüküm, bugüne kadar müminlere durmadan İslamiyet diye yutturulmaya çalışıldı. Kadın üremenin "ikinci" bir cinsi olarak değil, bir garip "ikincil" mahlûkatı olarak tanıtıldı. Bir mahlûkat yerine konulduktan sonra, şeytan yerine konulmaması için de artık hiçbir neden kalmamıştı. İnsanoğlunun asla değiştirilemez genetik yapılanmasını altüst etmek bahasına –ki, bu tanrısal yaratılış kuramlarını da altüst etmekten başka bir anlama gelmez-, kadının dişi gametini gasp eden ve kendi kendine eşeyl bir üreme içerisine giren erkek, kadını tanrının Havva'yı cennetten kovuşu gibi yanından kovdu, ama bir şeyi unuttu; Tanrı'nın cennet'inden kovulanın sadece kadın değil, kendisinin de olduğunu!

---

[162] "Rada" Tirmizi, 10/1159
[163] "Salat", Sahihi Müslim, 265
[164] "Tıb",. Ebu Davud, 24/3922
[165] "Müsned", Ahmed B. Hanbel, 5/239
[166] "Büyük Günahlar", Hafız Zehebi, s. 187
[167] "Hadis", Sahih Buhari, s. 208

Varoşlardan çıkarak hızla yayılan zehirli sarmaşıklar, bir zaman sonra İslamiyet'in aşılamaz denilen duvarlarını gün gün aşıp, Kuran'ın kadın haklarına işaret eden Hucurrat 13 gibi ne kadar doğru ayeti varsa hepsini sarıp sarmalamış ve Allah'ı da, yarattığı kadını da iyice görünmez hale getirmiştir. İslamiyet'in bu uygunsuz gidişatını zamanında İmam-ı Azam gibi bazı samimi ilahiyatçılar da farketmiş ve "İslamiyet'in gerçek özünün bu olmadığını ve gittikçe özünden kopmaya başladığını" dile getirmişlerdir. Biz de o zaman, sahte İslami geleneklerin zehirli sarmaşıklarının görünmez hale getirdiği Kuran'ın öz ayetlerini bir bir açığa çıkartalım ve işe önce Hucurrat'ın 13'ten başlayalım. " *Ey insanlar! Biz sizi bir erkek, bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz* ***Allah katında en üstün olanınız takvaca en ileride olanınızdır*** ". Ayet hiçbir cinsel ayrım gözetmeksizin ne kadını erkekten ne de erkeği kadından üstün kılmaktadır. "*Ey insanlar*", " يَا أَيُّهَا النَّاسُ ", " *Yâ eyyuhen nâsu*" diyerek herkese hitap etmekte ve üstün olmayı da kadın–erkek diye ayırmaksızın tek bir şarta, "takva" ya, yani Allah'a yakınlaşma yarışına bağlamaktadır. Şart bu olduktan sonra, artık kadın da üstün olabilir, erkek de. Bu kadar doğru bir hükmün, Nisa 34'ün "Erkekler kadınlardan üstündür." hükmü ile bastırılmış olabilmesi için, ayetlerden biri üzerinde mutlaka oynanmış olması gerekir, çünkü; Allah'a ait olduğu iddia edilen bir kitapta aynı anda iki farklı hüküm olamaz. Kadın ya eşittir ya da değildir. Hem eşit, hem de eşit olmamak eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu durum da yapılması gereken tek şey, doğru olma ihtimali en yüksek olan ayeti seçerek, onu yanlış olandan ayrıştırmaktır. Ayrıştırılsın ki, farklı hükümler arasında gidip gelmekten paranoyak hale gelmiş olan İslam kadını da artık daha fazla yıpranmasın. Arındırma eyleminizden dolayı da hiçbir endişeye kapılmayın, çünkü Allah tercihini doğrudan yana kullanan kullarını sever ve bağışlar.

Allah'ın esirgeyip bağışlama güvencesi altında, tercihler mutlaka Hucurrat 13 gibi cinsler arasında ayrım gözetmeyen ayetlerden yana kullanılmalı ve bu kullanımdan dolayı da hiçbir kaygı duyulmamalıdır, zira mükemmel olduğu iddia edilen bir yaratıcının yarattığı kulları arasında ayrım gözetmeyeceği kesindir. Ancak, Allah'ın gözetmediği bir şeyi sonraki dönem Kuran yazıcıları gözetmiş ve Kuran'a sonradan ikame ettikleri çakma ayetlerle kadına Allah tarafından bahşedilmiş tüm hakları gaspederek, erkeği dünyanın ve cennetin .tek varisi ilan etmişlerdir. Veraset ilanını eline alan erkek de, kadının Hucurrat 13'le kazanmış olduğu tüm madalyaları bir kenara atar, onu mutfak hizmetleri ve kendisini tatmin görevleriyle mükellef kılar, kendisi de koltuğa yayılıp bir

güzel "*gözlerini kendisine dikmiş hurilerle*" oynaşır. "*Astarları kalın ipekten döşeklere yaslanırlar*","*Oralarda **bakışlarını sadece eşlerine çevirmiş dilberler** vardır. Onlara eşlerinden önce ne bir insan, ne bir cin dokunmuştur*","*Onlar sanki yakut ve mercandır* "(Rahman 54, 56, 58). Bazı ilahiyatçıların " Cennet tasavvurları içinde sunulan örnekler insanlar anlayabilsinler diye dünya yaşamından sunulma örneklerdir " iddiaları demek ki boş yere değilmiş. Yani, kadının cennette erkeğe hizmeti, meğerse dünyadaki hizmetinin bir karşılığıymış ta haberimiz yokmuş! Lâkin, kadının cennetteki hizmeti, dünyadakinden farklı olarak aynı zaman da bedenen de bir hizmettir. Eh bu da, Arap erkeklerinin dünya yaşamında kurdukları fantazilerinin cennetteki bir karşılığı olsa gerek! Böyle olmalı ki, erkeğin cinsel eğilimlerini tatmin maksadıyla cennette erkeğe sunulmadık kadın – ki her ne hikmetse bunlarda hep huri olarak tanımlanır– kalmamıştır. Kadın, yani huri sunumları Rahman'ın son bölümlerinde de tüm hızıyla devam eder gider. "*Onlara **huyları güzel, yüzleri güzel dilberler** vardır*" , "*Onlar, **çadırlara kapanmış hurilerdir.***" ,"*Onlara, eşlerinden önce ne bir insan ne bir cin dokunmuştur.*"(Rahman 70, 72, 74). Cennete temas eden diğer ayetlerde de konum değişmez. "*Onlar, karşılıklı yaslanmış vaziyette mücevherâtla işlenmiş tahtlar üzerindedirler*"(Vakıa 15, 16), "***Onlar için saklı inciler gibi, iri gözlü huriler de vardır.***"(Vakıa 22, 23).

İster Rahman'da olsun, isterse de cennet tasavvurlarına değinen Vakıa gibi diğer sûre ve ayetler de, cennette kendilerine durmadan bir şeyler sunulan kişiler hep "***onlar***" olan "erkekler" dir. Ayetler, huri adı geçsin ya da geçmesin, kendilerine bir şeyler sunulan kişiler olarak hep erkeklere işaret etmektedir. "*Onlar*" olarak takdim edilen erkekler "*üstün kılınmış*" bir cins olarak cennetin tek sahibi ve efendileridir. Dünya da "*İyi amel işlemiş olanlar*" hep erkekler olmalı ki, sahte Kuran ayetleri "***Ahiret mutluluğuna erenler için**, hep bir yaşta eşlerini çok seven **gösterişli bakireler yaptık**.*"(Vakıa 36, 37, 38) diyerek, cins sunumları içerisinde durmadan kadınları takdim etmektedir. E, ne de olsa "*Azamet ve ikram sahibi Rabbinin adı yücedir.*"(Rahman 78).

Cennette, erkeklere hizmetle mükellef kılınmış cins yalnızca kadınlar ve "*göğüsleri çıkmış genç kızlar*" olsa hadi yine neyse deriz, zira koltuklarına yayılarak oturan "*onlar*" olan erkeklere hizmetle mükellef kılınmış bir de öyle "*gençler*" vardır ki, sormayın gitsin! Bunlar "*İnci gibi gençler*"dir! "*Hizmetlerine verilmiş, **kabuğunda saklı inci gibi gençler** etraflarında dönüp dolaşırlar.*"(Tur 24). Bu gençlerin ne cins bir genç oldukları Kuran'da her ne kadar belirtilmemişse de, bunların "*göğüsleri çıkmış genç kızlar*" olmadıkları kesin. Gelin isterseniz bunların ne türden

gençler olduklarını, Kuran'ın yapamadığını yaparak biz açıklayalım. Bunlar eşcinsel gençlerdir ve bunu dürüst bazı ilahiyatçılar da ayetin içinde parantez açarak zaten belirtmektedirler. Üstelik bu gençler cennetin kendi kadrolu elemanları da değillerdir, tıpkı "*koltuklarına yayılarak oturan*" erkekler gibi yine dünyadan gelmiş, lakin koltuklara yayılma şansını elde edememişlerdir. Diyeceksiniz ki "Bunların dünyadan geldiklerini de nerden çıkartıyorsun? ". Gayet basit, yine aynı ayetlerden ve bu ayetler de "*inci gibi gençlerin*" in kendi aralarındaki konuşmalardan. "*Birbirlerine dönüp sorarlar* "(Tur 25), "*Derler ki: 'Şüphesiz daha önce biz, **ailemiz içinde yaşarken** Allah'a isyandan korkardık.*"(Tur 26), "*Allah da bize lütfetti ve bizi iliklere işleyen cehennem azabından korudu.*"(Tur 27), "*Gerçekten biz bundan önce ona yalvarıyorduk. Şüphesiz O iyilik edendir, çok merhametlidir.*"(Tur 28). Dialoglara dikkatinizi iyice verecek olursanız, ayetin bu gençler ile farklı türden erkeklere işaret etmekte olduğunu da kolayca anlarsınız. Ayet gayet açık bir şekilde, bu gençlerin dünya da iken aileleri yanında bir eşcinsel olarak yaşadıklarını, bu cinsel konumlarından dolayı Allah'ın kendilerini cehenneme göndereceğini sandıklarını, ama Allah'ın kendilerine "*lutfta bulunup*" cennete gönderdiğini anlatmaya çalışmaktadır. Gerisi de malum, cennette erkeklere hizmet eden "***kabuğunda saklı inci gibi birer genç***" olmak! Vakti zamanında, Arap toplumunda bu eğilimlerin ne kadar yaygın olduğu dikkate alınacak olursa, onların cinsel konumlarının belirttiğimiz türden olma ihtimali de bir hayli geçerlilik. kazanmaktadır. İlahiyatçıların "Kuran'ın cennet tasavvurları insanlar anlasınlar diye dünya örneklerinin bir karşılığıdır" şeklindeki iddiaları besbelli ki bu türden gençleri de kapsıyor! Bu da demek oluyor ki, bu "*inci gibi gençler*" Araplar'ın dünyada ki sapık arzularının cennetteki bir karşılığıdır! İlahiyatçılar Kuran ayetlerinin yapamadığını kendileri yapmış ve bu usturupsuz yorumları aracılığıyla hem dünya hem de cennette ki eşcinsel ilişkileri iyice meşrulaştırmışlardır. İlahiyatçıların iddialarından ne yazık ki bundan başka bir sonuç çıkmaz. İlahiyatçıların yorumları ya da Kuran'ın konuya dair kelamlarını bilemem ama, her şeye hükmettiği iddia edilen bir tanrı nasıl olur da böylesine sapık eğilimlere prim verebilir? Allah'ın vasıfları ile bağdaşması asla mümkün olmayan bu hükümlerin, Kuran yazıcıları tarafından sonradan türetilerek getirilip Kuran'a yerleştirildiği çok açık.

İster "*inci gibi gençler*" i ile olsun, isterse de "*hurî*" leri ile, cennet besbelli ki gözü doymaz bazı erkeklerin başlı başına bir şehvet yuvası olup çıkmıştır. Tabiri caizse cennet, erkekler için gerçekten de tam bir "cennet yuvası" dır. Kuran'da cennet anlatımlarının büyük bir bölümünü

erkeklerin şehvet yaşamları oluşturur. Cennet tasavvurları içerisinde her ne kadar "*güzel pınarlar*", "*bol meyveler*" gibi nimetlerden bahsedilse de, bütün bu kulağa hoş gelen nimetler erkeklerin şehvet yaşamları yanında yine de çok az bir yer tutmaktadır. Kuran yazıcıları erkeklerin dünya yaşamında taşıdıkları ne kadar sapkın eğilim, emel ve arzu varsa, hepsini alıp bir bir Kuran'a taşımış, kadının istek ve arzularını ise ambargo uygulayarak o güzelim cennet bahçelerinin tamamen dışında bırakmışlardır. İşte bu nedenledir ki Kuran ayetleri arasında "kadınlara hizmetle iştigal iri gözlü erkekler" e ya da "bir yerleri çıkmış vaziyette dolanıp, kadınlara hizmet eden gençler" e asla rastlayamazsınız. Mümkün mü, Bengaldeş'te bile hükümet kadınlara erkeklere tanınan sosyal haklardan bir kısmını vermeye kalktı da, yer yerinden oynadı, değil ki bu hakları cennette kadına verebilesin! İslamiyet'te, bazı şeylere besbelli ki Allah'tan ziyade erkekler karar veriyor, sonra da çıkıp utanmadan "Allah'a şirh koşulmaması gerektiği" nden bahsediliyor. Erkek, Allah'ın egemenliğinden çok, kendi egemenliğini Allah'a şirk koşmuştur da, bundan ne yazık ki müminelerin haberi yoktur. Kitap Ehli'ni, İsa'yı Allah'a şirk koşmakla tenkit ederken, İslam erkeğini o derece ayrıcalıklı ve yetkili bir konuma taşımak, -argo bir tabir olacak ama-, Allah'a şirk koşmanın dik alasıdır ve Kuran'ın herkesi eşit kılan diğer hükümleri ile de hiçbir şekilde bağdaşmamaktadır. Kuran'ın eşitlik hükümleri, ister erkek olsun isterse de kadın, ayrım gözetmeksizin herkesi Allah'ın huzurunda bir ve eşit kullar olarak hizaya geçirmiştir. Herkesi "*erkekli dişili olmak üzere bir ve eşit yaratan*" ve sadece "*takvaca üstün kılan*" Allah'ın, sonradan görüş değiştirerek, dünya da ve cennet'te sadece erkeklere bir ayrıcalık ve üstünlük tanıyabileceği nasıl düşünülebilir? Şayet tanınmışsa, bunun nedeni Allah'ın sonradan görüş değiştirmiş olması değil, sonraki dönem Kuran yazıcılarının ayetler üzerinde oynayarak erkek egemenliğini üstün kılmış olmalarıdır. Mantığınızı biraz kurcalayacak olursanız, bunu kolayca anlarsınız. Dünya da, iffetlerine varıncaya kadar kadının herşeyini düşünen bir tanrının, kadını çıkıp da cennet'te soyup soğana çevirip erkeklere sunacak hali herhalde yoktur. Ahlak ve iffet dediğimiz kavramlar yoksa zaman ve mekân kavramlarına göre bir değişkenlik mi taşıyor? Buna aklınız yatıyorsa, kusura kalmayın ama, ya çok saf ya da çok aptalsınız demektir.

Allah'ın erkeği kadından üstün kılmadığı, İslamiyet'in asli köklerinden gelme olduğuna inandığımız başka ayetlerden de zaten anlaşılmaktadır. Bu ayetlerden birisi de Ahzab Sûresi 35. ayetidir. Ayet kadın ile erkek arasında, hiçbir ayrım gözetmemekte ve kadın ile erkeği her alanda bir ve eşit tutmaktadır. "*Müslüman erkekler, Müslüman*

kadınlar; mümin erkekler, mümin kadınlar; itaat eden erkekler, itaat eden kadınlar; özü–sözü doğru erkekler, özü–sözü doğru kadınlar; sabreden erkekler, sabreden kadınlar; korunup sakınan erkekler, korunup sakınan kadınlar; sadaka veren erkekler, sadaka veren kadınlar; oruç tutan erkekler, oruç tutan kadınlar; ırzlarını koruyan erkekler ve ırzlarını koruyan kadınlar; Allah'ı çokça hatırlayan erkekler ve Allah'ı çokça hatırlayan kadınlar. ***Bunlar için Allah büyük bir ödül ve bağışlanma hazırlamıştır.*** (Ahzab 35) Başka söze gerek yok sanırım. Ama ne yazık ki var, zira Kuran konuya dair ne eşitlikçi hüküm buyurmuş olursa olsun, imam bildiğini okumaktan, müminler de imamın peşine takılmaktan asla vazgeçmez, sonra da çıkıp Kuran'ı tek kelimesine kadar olduğu gibi kabul ettiklerini iddia ederler. Hâlbuki, aslolan kabul etmek değil, uygulamaktır. İşte, sıra zikre geldi mi, müminler Bukelamun gibi bir anda renk değiştirir ve Kuran'ın tamamını ne derece benimseyip benimsemedikleri de açık verir. Ayetlerden işine gelenleri tercih ederek, diğerlerini yok saymak, Kuran'ı kısmen tanımak değildir de, nedir? Bizler nasıl ki Kuran'ın sahte ayetlerden arınması gerektiğine kanaat getirmişsek, bu yobazlar da doğru ayetlerden arınması gerektiğine kanaat getirmiş olacaklar ki, ne bu tür ayetlerin konusunu yaparlar ne de bu ayetlerin müminlerin yoluna çıkmasına müsaade ederler. İyi de, o zaman aramızda ki fark nedir? Biz Bakara 223 ve Nisa 34 gibi ayetleri İslamiyet ve Allah'a yakıştıramıyoruz, onlar da Hucurrat 13 ve Ahzab 35 gibi ayetleri! Yakıştıramazlar tabi, dört karı birden alarak şehvetin doruklarına tırmanmak dururken, kadını erkekle bir ve eşit kılmak Allah'ın haddine mi düşmüştür! İşin kolayı dururken, çık bir de kadının gönlünü alma, kalbine girme gibi uzun ve meşakatli aşk oyunlarıyla falan uğraş dur? Bastırırsın parayı, alırsın karıyı. Ne de olsa Kuran'ın sahte ve erkek egemen ayetleri de yeterince aralamıştır kapıyı. Madem aralanmıştır, biz de aralanan o kapılardan içeri girip, şehvet düşkünlerinin o doymak bilmez aç ihtiraslarını ve Müslümanlık'la da hiçbir ilgilerinin olmadığını teşhir etmeye devam edelim o zaman!

"*Eğer velisi olduğunuz* ***yetim kızlarla*** *evlenip, onların haklarını yemekten korkarsanız, beğendiğiniz, hoşunuza giden kadınlardan iki, üç veya dört kadın alın. Fakat bunların arasında adaletsizlik yapmaktan korkarsanız, o vakit bir eşle, veya sahibi bulunduğunuz cariyelerle yetinin* "(Nisa 3). İlahiyatçılar tarafından genellikle "savaş koşullarında dul kalan kadınların sahiplenilmesi maksadı ile" denilerek izahı yapılmaya çalışılan ayet, gördüğünüz gibi erkeklere birden çok eş alabilme imkânını tanımaktadır. İşin aslına bakarsanız, ilahiyatçıların ayeti nasıl yorumladıkları da pek belli değildir. Ayet hükmünü, bir yandan Kuran'ın

evrensellik tezine uyarak genelleştirirlerken, diğer yandan da döneminin özellikleri ile açıklamaya çalışırlar. Diyelim ki, iddia doğrudur ve ayet savaş koşulları içerisinde ki kadınların durumunu dikkate alarak böyle bir hüküm buyurmuştur. İyi de, günümüzde herhangi bir savaş koşullarımı vardır ki, müminler çıkıp da dört kadın birden alabilmekteler? Hepimiz de şunu çok iyi biliyoruz ki, günümüzde savaş koşulları olmasa dahi erkekler dört kadın birden alabilmektedir. İnançlarında samimi ilahiyatçıların Kuran ayetini kurtarma girişimlerini bir yerde elbette ki saygıyla karşılıyoruz. Lakin, sorun ne yazık ki bizim saygı göstermemizle çözülmüyor, zira ayetin ne dediği, neyi önerdiği ayan beyan ortadadır. Ayet gayet açık ve net bir şekilde, velisi olunan yetim kızlarla bile evlenilebileceğine, şayet bunlarla evlenmek göze alınamıyorsa, bu defa da "*beğenilen ve hoşlanılan kadınlardan*" dört kadarının alınabileceğine hükmetmektedir. Sizlerden elinizi vicdanınıza koymanızı beklemiyorum. Sizden sadece, Hucurrat 13 ve Ahzab 35 ayetlerini dikkate alarak bu hüküm hakkında bir karar vermenizi istiyorum. Ahzab 35 "*Müslüman erkekler, Müslüman kadınlar, mümin erkekler, mümin kadınlar, itaat eden erkekler, itaat eden kadınlar*" diyerek, erkekle kadın arasında tam eşitliğe dayanan ne varsa hepsini bir bir saymaya çalışmıyormuydu? Elbetteki sayıyor ve gerisini sayıp devam ettirmeyi de bizlere bırakıyordu. O zaman, bu demek oluyor ki, bu sayımlar arasına rahatlıkla "dört kadın almak isteyen erkekler ve dört erkek almak isteyen kadınlar" gibi bir hüküm de pekâlâ eklenebilir. Bunun zaten "gibi" diye bir şeyi de söz konusu olamaz, zira ayetin sunumundaki mantık silsilesi şayet devam ettirilecek olursa, bu tastamam böyle olmak zorundadır. Allah'ın çıkıp da eşitlik maddelerini sonuna kadar tek tek sayacak hali herhalde yoktur. Ayette kadın erkek eşitliği bir yere kadar sayılmış, aynı eşitlik mantığı üzerinden gerisini sayma görevi ise bizlere bırakılmıştır. Bırakılan yerin devamında erkeğe dair sayılabilecek ne varsa, bilin ki aynısı kadın içinde sayılmak zorundadır. Erkek şayet dört kadın alabiliyorsa, demek ki kadın da aynı şekilde dört erkek alabilme şansına sahiptir. Ama, erkek müminlerden çoğu, Allah'ın bu sarih hükümlerini bir türlü kabul etmez, gidip Nisa 3 hükmüne dört elle sarılırlar, zira bilirler ki bu tarz hükümler uçkurlarının daha çıkarınadır. Çıkar bu olduktan sonra, diğer ayetler başka ne demiş dememiş hiçmi hiç önemli değildir. O ayetlerin onların gözünde ve takiye politikaları içerisinde sadece yeri geldiğinde eşitlik savunularına birer kanıt teşkil etmeleri kadarıyla birer önemleri vardır. Ama bilmezler ki, Allah'ın kitabında bu türden politikalar yazmaz. Bunlar yalnızca Makyavel'in ve kapitalistlerin kitaplarında yazar!

Onların bu makyavelist politikaları dışında ise, Kuran'ın ne yazdığı

malumdur, malum olan eşitlik hükümlerine göre de, bir kadının da "*beğendiği ve hoşlandığı*" erkeklerden "*dört kadarını*" almasında hiç bir mahsur yoktur. "*Hoşlanma*" ve "*beğenme*" denilen cinsel güdüler, yaradılış gereği herhalde bir tek erkeğe tahsis edilmemiştir. Yaradılış ve cinsel fonksiyonları gereği, bir kadın da yeri geldiğinde dört erkekten rahatlıkla "*hoşlanabilir*". Dört kadınla birlikte ortalarda gerine gerine dolanan yobaz zihniyetlerin besbelli ki, yaradılışın daha bu fonksiyonlarından bile haberleri yok. Oh ne ala memleket, erkek kendisine tanınan ayrıcalıklarla parasını bastırıp ufacık körpe kızları satın alacak, o kızcağızlar ise miğdeleri bulansa dahi sırf kendilerini satın aldılar diye "hoşlanmadığı", "beğenmediği" o ihtiyarlarla yatmak zorunda kalacak ve bunun da adı her ne hikmetse İslamiyet olacak. Allah katına tırmanmanın yolunun, zevkin doruklarına tırmanmaktan ve yataktan geçtiğini zanneden bu gibi zibidilerin ibadetlerinin ne derece İslam'dan sayılabileceğinin takdirini artık tamamen size bırakıyorum.

Nisa 3 ayeti bir de "*Eğerki velisi olduğunuz **yetim kızlarla** evlenip, onların hakkını yemekten korkarsanız*" demektedir. Bu nasıl bir ayet-i kerimedir ya Rabbi? Hem yetim körpe kızlara velilik edeceksin, hem de çıkıp onlarla pişkin pişkin evleneceksin. Kimdir bu "*yetim kızlar*", kaç yaşındadırlar? Benim bildiğim "*yetim kızlar*" genellikle yaşça küçük olanlardır. Bu yetim kızların yaşlarına dair Nisa 3 ayeti tarafından belirlenmiş belli bir yaş haddi de yoktur. Nisa 3 ayeti besbelli ki, yaş farkına bakılmaksızın her küçük yetim kızla evlenilebileceğine de hükmetmektedir. Sübyancılığın Arap toplumunda eskiden bir hayli yaygın bir eğilim olduğu bilindik bir şeydir, lakin bu sapık eğilimin bir zaman gelip de Kuran ayetleri arasına yerleşeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ama ne yazık ki yerleşmiş ve günümüz sübyancılarının da iştahını bir hayli kabartan genel bir hüküm haline gelebilmiştir. Kuran'ın yalnızca bu türden ayetlerinin takipçisi haline gelmiş yobaz zihniyetler, bu ayetleri kurcaladığımızda hemen reaksiyon gösterip, tepki verirler, çünkü hassas yerleri incinmiştir! Utanmadan çıkıp bir de din ve ahlaktan bahsederler. Beri taraftan küçük yaşta kızlara musallat olmaktan da asla vazgeçmezler. H. Üzmez gibi rezillerin pedofili vakalarına "iftira" derler, bilinçaltlarından ise "iftahar" ederler. Bu rezil ilişkilerle mi cennet bahçelerine gidip de oturacaksınız zibidiler? Cennetin o lüks koltuklarına bu rezil rüsva ilişkilerle gidip oturmaktansa, "*cehennem ateşlerinde bir odun olup yanmak*" çok daha evladır!

Kuran ayetleri arasında yol alırken bazen de öyle ayetlerle karşılaşılır ki, Nisa 3'ün "yetim kızlar" vakası bile bu ayetlerin yanında hiç kalır. Çünkü, bu ayetler evlenilebilecek kızların yaş sınırını sıfır yaş grubuna

kadar dayandırmaktadır. Nasıl mı? Açıklayalım: Kuran, erkeklerin boşanma şartlarını sayarken, kadının iddet zamanlarının dikkate alınması gerektiğine hükmeder. "*Ey peygamber! Kadınları boşamak istediğinizde onları **iddetlerini** dikkate alarak boşayın ve **iddetlerini sayın***."(Talak 1). İlahiyatçılar, dilibirlik etmişçesine iddet'i hep "kadınların temizlik zamanları" olarak açıklarlar da, lakin bir türlü kadınların özel zamanları, yani "adet zamanları" olduğuna vurgu yapmazlar. Hâlbuki, ayet net bir şekilde, "***li iddetihinne***"," لِعِدَّتِهِنَّ " diyerek boşanmasına karar verilen bir kadının "***adet zamanları***" nın sayılması gerektiğine işaret etmektedir. Ayetin biraz daha genişletilmiş meali şöyledir; " النِّسَاء فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ ", "*nisâe fe tallikûhunne li iddetihinne*", yani "*O halde kadınların adet zamanlarını dikkate alarak boşayın*". Ayeti okuyan her kim olursa olsun, iddet dendi mi aklına mutlaka kadının adet zamanı gelir de, asla başka bir şey gelmez. Okuyanların aklına gelen şey, her ne hikmetse bir türlü ilahiyatçıların aklına gelmez! Getirmemekte de çok haklıdırlar, zira iddet'i doğru tanımlamaları, Talak. 1'in hemen ardından gelen ve ne Allah'ın ne de aklı başında hiçbir insanın kolay kolay kabul edemeyeceği bir gerçeği açığa çıkartacaktır da onun için. İlahiyatçıların "iddet"i gerçek tanımından uzaklaştırarak devamlı farklı yönlere çekmeye çalışmalarının nedeni de, işte bu gerçeğin açığa çıkmasından duydukları korku ve endişedir. Konuya öncelikle Talak 1 ile giriş yapmayı uygun gördüm, zira Talak 1'in iddet mevzusu anlaşılmadan, onun hemen ardından gelen diğer ayet ve hükümler pek kavranılamayacaktı.

Talak 1, "*iddet*" diyerek "adet" görebilen kadınlardan nasıl boşanılabileceğine hükmetmektedir. Yani, aşağı yukarı 13 ile 45-50 yaş grupları arasında ki adet görebilen kadınlardan. Hâlbuki, kadınlardan bazıları bildiğiniz üzere adet yaşının altında ya da üstünde de kalabilmektedir. Yani adetten artık tamamen kesilmiş olanlarla, henüz adet ile tanışmamış olanlar, yani küçük yaştaki kızlar. İşte Talak 4 tam da bu kadınların durumuna temas etmekte ve onlardan nasıl boşanılabileceğini hükme bağlamaktadır. "***Kadınlarınızdan âdetten kesilmiş olanlarla, henüz âdet görmeyenler** hususunda tereddüt ederseniz, onların bekleme süresi ise üç aydır. Hamile olanların bekleme süresi ise, doğum yapmaları ile sona erer* "(Talak 4). " وَاللَّائِي يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِن نِّسَائِكُمْ إِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي لَمْ يَحِضْنَ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَل لَّهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ", " *Vellâî yeisne minel mahîdı min nisâikum inirtebtum fe iddetuhunne selâsetu eşhurin vellâî lem yahıdn ve ulâtul ahmâli eceluhunne en yada'ne hamlehunn ve men yettekıllâhe yec'al lehu min emrihî yusrâ* ". Talak 4 adet görmeyen kadınların durumuna açıklık kazandırmış, lakin kazandırırken de geride telafisi

kolay kolay mümkün olamayacak çok önemli bir açık bırakmıştır, çünkü adetle tanışmamış olan kızların yaşları sıfır yaş grubuna kadar inebilmektedir. Ayet yaş konusunda herhangi bir sınırlama koymadığına göre, hükmü maalesef aynen bu şekilde kabul etmekten başka bir yol yoktur. Ayet, adet falan derken, erkeklerin "*ellerinin altındaki kadınların*" yaş gurubunun sıfır yaş grubuna kadar inebildiğini belki de farkında olmaksızın – ki inşallah böyledir– itiraf etmiş olmaktadır.

İlahiyatçılar, yaptıkları alakasız bir takım yorumlarla şaibeli ayeti devamlı geçiştirip kapatmaya çalışırlar. Yapabilecekleri başka bir şey de zaten yoktur, çünkü Kuran kendileri tarafından "tek kelimesi dahi değişmemiş" bir kitap olarak kabul edilmiştir, bu yüzden de içeriğinde var olan bütün hata ve yanlışların ya izahının yapılması gerekir ya da kabulü. Ama, bizim ilahiyatçılarda kabul diye bir şey olmadığı için, ya akıl almaz yöntemlerle şaibeli ayetin üstünü örterler ya da konuyu farklı yönlere çekerler. Efendim, neymiş? "Ayet bu hükmü ile meğerse reşit olmayanları değil de, psikolojik nedenlerle adetten kesilmiş kadınları kastediyor" muş da biz bilmiyormuşuz! El insaf, yerin göğün yaratıcısı yüce tanrı kadınların psikolojik nedenlerle adetten kesildiklerini bilmiyor muydu ki, ayette bunu belirtme yoluna gitmedi? İlahiyatçılar adına üzgünüm, ama belirtmemiştir, çünkü ayet doğrudan "***henüz adet görmemiş***" küçük kız çocuklarının durumuna hükmetmektedir. Talak 4 adet görmeyen kadınlara işaret etmiş ve bu kadınları üç gruba ayırmıştır. Bunlar, adetten kesilmiş yaşlı kadınlar, ayetin "*henüz*" diyerek işaret etmiş olduğu sıfır yaş grubuna kadar inebilen adet ile "henüz" tanışmamış küçük kızlar ve bir diğeri de hamile olmaları nedeni ile adetten kesilmiş kadınlardır. Kuran'ın, hamile kadınları Talak 1 dışına çıkartarak, Talak 4 içerisinde mütalaa etmiş olmasının nedeni de zaten budur. Yani hamile kadınların geçici bir süre için adetten kesiliyor olmaları, çünkü hamile kadınlar da hamilelik süreçleri içerisinde bildiğiniz gibi hiç adet görmezler. Ayet bu kadar açık iken, ilahiyatçılar adetten kesilmiş kadınlar olarak hâlâ psikolojisi bozuk kadınları gösterebiliyorlarsa, asıl kendi psikolojileri bozulmuş demektir. Onların bozulan şeylerinden birisi de Türkçe'leridir, zira "*henüz adet görmemiş olanlar*" dendi mi, Türkçe'de herkesin aklına hemen adet ile tanışmamış yaşı küçük kızlar gelir de, asla psikolojisi bozuk kadınlar gelmez. Ayetler üzerinde anlaşabilmek için görünen o ki, ilahiyatçılar ile bir defa en başta Türkçe üzerinde mutabık kalmak gerekiyor. İlahiyatçıların dil cehaletleri dışında ise ayetin kimleri kastettiği çok açıktır, bunlar "***henüz*** *adet görmemiş*" küçük kız çocuklarıdır ve ayet bu kızların yaşları hususunda da hiç bir sınır koymamıştır. Etik değerlerden tamamen yoksun böylesi bir ayet nasıl olur

da bir Allah vahyi kabul edilebilir? Ama ne yazık ki edilmiş ve yetmezmiş gibi Talak 4'ün hemen ardından gelen Talak 5 ayetinde "*İşte bu, Allah'ın size* ***emridir***" denilerek hüküm bir de bunu buyurması asla söz konusu olamayacak yaratıcıya mal edilmek istenmiştir. İlahiyatçıların görevi, saçma sapan yorumlarla ayeti kurtarmak değil, her şeyden önce Allah'ın vasıflarını dikkate alarak ayeti bu saçmalıklardan kurtarmaya çalışmak olmalıydı. Çünkü, Allah her şeydir, ayetler ise o her şeyin sadece tek bir şeyi!

Tanrının varlığı üzerine belki mutabık kalınamayabilir. Ama bu, şayet varsa bir tanrıda olması gereken vasıfların neler olması ve nasıl hükümler buyurmuş olabileceğinin bilinemeyeceği anlamına gelmez. Yere, göğe, evrene ve hatta belki de evreninde ötesinde evrenlere hükmettiği iddia edilen yüce bir varoluşun, etik değerlerden son derece yoksun bu türden ayetleri sunmuş olabileceği nasıl olurda düşünülebilir? Daha büluğ çağına girmemiş ufacık körpe kızları kendilerinden kat be kat yaşlı erkeklerin aç ihtiraslarına kurban etmek; bir buyurduğu hükmünü bir başka ayetinde tekrar geri almak; "*Biz insanları bir erkek bir de dişiden yarattık*" diyerek son derece doğru bir hüküm buyurmuşken, birden fikir değiştirerek kadını erkeğin baskı, tahakküm ve egemenliğine sokmak; cennet koltuklarını sadece erkeklere rezerve etmek her şeyin yaratıcısı ve son derece mükemmel olduğu iddia edilen bir tanrı'ya asla yakışık alan eylem, tutum ve davranışlar değildir. Tanrı bütün bu saçmalık ve ahlaksızlıklardan tamamen uzak ve tek kelimeyle son derece mükemmel olmak zorundadır. Olmamasına kanaat getirdiğiniz şeyler bilin ki tanrınızın da olmamasını istediği, olmasına kanaat getirdiğiniz güzel, olumlu ve mantıklı şeyler de O'nun da benimsediği ve size gerçekten reva gördüğü şeylerdir. Tanrının kullarına kötülük buyuracak hali herhalde yoktur. Yoktur ki, " Size *her şeyin en iyisini reva gördüm, siz de o zaman artık iyi ameller işleyin*" diyebilmektedir. Tanrı, kullarının kötü, günah ve haksız şeylerden uzak durarak devamlı doğruluk, iyilik ve adaletten yana olmalarını istemiştir. Hem de öyle bir adalet istemiştir ki, " *Kendiniz, ana, baba, yakınlarınız aleyhine dahi olsa mutlaka doğru şahitlik edin* "(Maide 8) bile diyebilmiştir. Kuran ayetleri içerisinde yürürken rastlayacağınız her olumlu ve doğru ayet, ifade, metin ya da ayet-i kerime, bilin ki gerçekten Allah'tan, bizim tabirimizle de İslamiyet'in asli ve gerçek köklerinden gelme kelamlardır. Bunların dışında kalanlar ise mutlaka sonradan uydurulup Kuran'a yerleştirilmiş kul kelamları. Unutmayın ki, Kuran'ı melekler koruyup taşımamaktadır, çıktığı andan itibaren nice kirli kul elleri üzerinde taşınarak bugünlere ulaşmıştır. Bu nedenle, hiç kimse Kuran'a sonradan ikame edilmiş yoz hükümlerin günahı vebalini çekmek

zorunda değildir. Bırakın, biraz da yüreğiniz ve mantığınız sizleri bir yerlere taşısın. Taşırken de yıktığınız hiç bir şey sizi korkutmasın, çünkü tanrı iyi niyetinizi bilir, bildiği için de sizi mutlaka bağışlar. Şayet, bilip bağışlamıyorsa, bilin ki o tanrı zaten tanrı değildir.

Ayetler, güzel düşünce ve fikirleri taşıyabildikleri sürece Allah'ı gerçek anlamda temsil edebilir ve O'nun şanına yakışırlar. Allah'a yakışık almayan ve O'nu temsil etmesi asla mümkün olmayan ayetlerin peşi sıra takılıp gidecek olanlar varsa buyursun gitsin, ama sakın ola ki "*henüz adet görmemiş*" körpecik kızları kendi kirli emellerine alet etmeye yeltenmesin. Çünkü, cennet onlarınsa bu dünya da bizimdir. Bu dünya da ise, yobazların cinsel aç ihtirasları değil, insanlığın kuralları geçer. İnsanlık ayakta tutulduğu sürece de, şayet varsa tanrı her zaman mutlaka bizim yanımızda olacaktır. Bundan hiç şüpheniz olmasın.

Tanrının inayetine sığınarak, Kuran'ın kadınlarla ilgili ayetleri arasında ilerlemeye kaldığımız yerden şayet yine devam edecek olursak, Hucurrat 13 ve Ahzab 35 gibi kadın haklarından yana ayetler dışında karşımıza çıkan ve bizleri karşılayan ayetler hep erkek egemen ayetlerdir. Erkek egemenliğinin öne geçtiği, kadınlarınsa ikinci plana itildiği ayetlerden birisi de Bakara 228. ayetidir. "*Boşanan kadınlar üç aybaşı hali beklerler Allah'a ve ahiret gününe inanmışlarsa Allah'ın rahimlerinde yarattığını gizlemeleri helal değildir. Kocaları bu süre içinde barışmak isterse* ***kadınlarını tekrar almaya tam hakları vardır.*** *Kadınların hakları ise* ***geleneğe uygun bir şekilde*** *görevlerine denktir. Ancak* ***erkeklerin kadınlardan bir üstün dereceleri vardır***"(Bakara 228). Her şey bir yana, ayetin bir Allah vahyi olmadığı "*geleneğe uygun bir şekilde*" denmiş olmasından zaten belli olmaktadır. "Gelenek" denilen şey, eskiden beri uygulana gelen ve toplumun çoğunluğu tarafından da benimsenmiş olan örf ve âdetlerdir. "*Geleneğe uygun bir şekilde*" dediniz mi, yeni olan şeylerin artık pek fazla bir hükmü kalmaz. Yeni olan İslam dinidir, eski olan ise çok tanrılı Arap paganizmi ve onun gelenekleri. İslamiyet daha yeni yeni de oluşmaya başladığına göre, "*geleneğe uygun bir şekilde*" denilerek İslamiyet öncesi Arap Paganizmi'nin bazı geleneklerine vurgu yapılmaya çalışıldığı çok açıktır. Halbuki, tamamen Allah'a ait olması gereken yeni bir inanç yapısı içerisinde ne eski pagan gelenekleri yer alabilir ne de Allah vahiyleri bu geleneklere dayanabilir. Kısacası, İslamiyet eskinin kökten ve tamamen yadsınmasına dayanmak zorundadır. Ancak Bakara 228. Ayetinden çıkarabildiğimiz kadarıyla, pagan Arapları'nın tanrıları, kendi geleneklerini İslamiyet'e kabul ettirebilmişlerdir. Ettirmiş olmalılar ki, "*Üç aybaşı bekledikten sonra erkeğin boşadığı karısını yeniden geri alma hakkı*" gibi bir pagan Arap

geleneği Kuran'da yer alabilmiştir.

Geleneksel açıdan irdelemeyi bırakıpta, ayetin şu "*tam alma hakkı*" nı bir bakalım. Erkeğe neden eski karısını yeniden geri alma "*tam hakkı*" tanınmıştır? Cevap basit, çünkü "*Erkeklerin kadınlardan bir **üstün dereceleri** vardır*" da onun için! Erkeğin, Bakara 228'den kapmış olduğu bu "*derece farklı*" liyakat nişanı ile, kadın üzerinde daha nerelere kadar baskın ve egemen olabileceğini varın artık düşünün! Hani "*Allah katında en üstün olan*" erkek dişi ayrımı gözetmeksizin Takvaca "*en üstün olan*" dı? Nerede kaldı Hucurrat 13'ün bu üstünlük hükmü? Bu son derece doğru ve yerinde hüküm Bakara 228'de unutulup, bir hayli rafa kaldırılmışa benziyor. Ayrıca bu nasıl bir "*eşit*" lik anlayışıdır ki, kadın boşandığı halde bile daha hala "*eşit*" ve özgür olamıyor? Kadın boşandığı halde "*üç aybaşı bekleyecek*", onu boşayan koca ise, bir yerleri kalktığında gidip onu tekrar geri alabilecek, bunun adı da her ne hikmetse "eşitlik" olacak! Bundan âlâ bir eşitsizlik olabilir mi? Kullanacağım kaba argümandan dolayı okuyucu kusura kalmasın, ama erkeğin ayrıldığı "*eski karısına karşı istek*" ve arzusu ona karşı beslediği temiz aşk duygularından değil, cinsel istek ve açlığından dolayı da kabarmış olabilir, çünkü ayet sadece "*eğer isterse*" demiştir de, başka hiçbir şey dememiştir. İşin aslına bakarsanız, Kuran'da zaten sevgi ve aşk üzerine kurulu herhangi bir ayet de yoktur Radikal İslam erkeğinin romantizm ve aşk duygularından uzak kalmasının nedeni de zaten bir bakıma budur. Sevgiyi tanımadığı için insani aşk duygularından yoksundur. Ne aşktan anlar ne de kadına saygıdan. Anladığı yegâne şey cinsel ihtiyaçlarını tatmin amacıyla ruhsuz bir şekilde kadınla yatıp kalkmaktır. Ruhunu kaybetmiştir, ama beri taraftan da ruhun varlığından bahsetmekten asla geri kalmaz. Bu tür erkeklerden bekle ki, Hucurrat 13 gibi kadına hak ettiği değerleri veren ayetleri anlayabilsin ve kendini terbiye edip de gelişen çağa ayak uydurabilsin!

Modern çağda, bir kadının boşandıktan sonra "*üç aybaşı beklemesi*" diye bir şey nasıl söz konusu olabilir? Peki, ya kadın kendisini tekrar almaya kalkışan eski kocasını istemezse? Üzgünüm, ama kadının eski kocasını reddetme gibi bir lüksü ve şansı ne yazık ki yoktur, çünkü kocanın "*eski karısını tekrar almaya **tam hakkı** vardır*". "*Kadının hakkı ise sadece geleneğe uygun düşen görevleri*" kadardır. Yani erkeğin altına yatmak, kalkmak gibi görevler. Kadının görevleri bu kadarıyla da kalmaz, erkeğin ölümünden sonra da sürer gider, zira erkeğin pençesi ölümünden sonra dahi daha hâlâ kadının üzerindedir; "*İçinizden ölüp, **karılar** bırakacak olanlar, **eşlerinin evlerinden çıkarılmayarak**, kendilerine bir yıl bakılmasını vasiyet etsinler* "(Bakara 240). Kocanın ölüm faturasını

dahi kadına çıkartmaktan geri kalmayan Bakara ayeti, kadına hiç acımamış, kocaya verdiği vasiyet hakkı ile onun bir yıl boyunca dört duvar arasına tıkılmasına da yol açmıştır. Allah'tan ki, rahmetli koca eşini bir parça olsun yine düşünebilmiştir de, ona bir yıl boyunca bakılmasını vasiyet edebilmiştir. Eh, bu kadarına da şükür!

Kuran'da cinsel ayrımcılığın kendisini en çok hissettirdiği alanlardan birisi de miras hukukudur. İslam hukuğunda adalet yine erkekten yana işler. Kuran'da miras hukuğuna en çok değinen ayetler Nisa Sûresi'ndedir. Nisa'da "*Ana, babanın ve yakınların bıraktıklarından erkekler için hisse vardır* "(Nisa 7) denilerek girilen erkekçe bir yaklaşımın ardından, kadınlara da lütfedilip bir parça pay sunulmuştur. "*Ana, babanın ve yakınların bıraktıklarından* ***kadınlar içinde*** *hisse vardır.*"(Nisa 7). "*Erkekler için*" denilerek yapılan kesin bir vurgulamanın ardından "*kadınlar içinde*" denmiş olması, İslamiyet'te kadının ikinci plana atılmasının samimi bir itirafından başka bir şey değildir. Miras dağılımında kadın aleyhine işleyen adaletsizlik, aynen Nisa suresinin diğer ayetlerinde de kendini gösterir. "*Erkeğin hissesi, iki kızın hissesi kadardır*"(Nisa 11). İslamiyet te, iki kadının sadece tek bir erkek edebildiğini Nisa 11 ayeti sayesinde böylece öğrenmiş bulunuyoruz. Kuran eksperliğinde bir hayli uzmanlaşmış ilahiyatçılar, Nisa'nın kadın aleyhine bu hükümlerine de ne yapıp edip illa ki bir kulp takarlar. O kulp da, Nisa'nın bu hükümlerinin günümüz için değil, o dönemler için geçerli olduğudur. Kuran'ı evrensel ve tüm zamanları kapsayan bir kitap olarak niteleyen zihniyetlerin yeri geldiğinde de ah şu Kuran'ı yerel niteliklere çekme huyları yok mu, adamı valla çıldırtır! İlahiyatçıların mantığını anlayabilmek gerçekten çok zor. İyi de, neden o zaman biz "Kuran evrensel değil, sadece Araplar için indirilmiş bir kitaptır" dediğimiz zaman kızılca kıyametler koparılıyor? Biz söylediğimiz de kabahat, ilahiyatçılar söylediğinde ise her ne hikmetse ilm-i hakikat oluyor. Dilleri ise bir türlü ayetin yanlışlığına varmıyor. Siz hiç bugüne kadar Kuran'ın tek bir hükmünün dahi geçersiz ya da mazide kaldığını itiraf eden bir ilahiyatçıya rastladınız mı? Ben şahsen hiç rastlamadım. Ağızlarının içinde durmadan bir şeyler geveleyip durur, lakin bunu bir türlü itirafa yanaşmazlar, çünkü bilirler ki, bunlardan bir tekinin dahi itiraf edilmesi Kuran üzerine şüpheleri arttıracaktır.

Kuran'da meleklerden, peygamberlere, canlılardan bitkilere kadar hemen hemen her yerde kesif bir erkek kokusu vardır. Ayetlerin çoğunda kadına öncelik tanınmaz. Kadın sürekli aşağılanıp ezilir ve hatta şeytanla özdeşleştirilir. "*Onlar Allah'ı bırakırlar da dişilere taparlar.* ***Böylece, uncak, inatçı şeytana tapmış olurlar.***"(Nisa 117). Ayetin "dişiler" olarak

işaret etmeye çalıştığı şey, pagan Arapları'nın baş tanrısı Al-İlah'ın kızları olan Lat, Menat ve Uzza'nın Kâbe içerisinde bulunan putlardır.Ayet işte bu dişi putlara tapılmasına karşı çıkmaktadır. Konu burada şayet sadece bu putlara tapmanın yanlışlığı olsaydı yüreğimiz yine o derece yanmazdı, çünkü ayet o putlara tapılmasını değil, esas olarak, tanrıların dişi yerine konulmuş olmasını yermektedir. Ayet bu yergisi ile zımnen hem Allah'ı erkek yerine koymakta, hem de dişilerin ilahiyatta asla bir yerlerinin olamayacağına hükmetmektedir. Hem de öyle bir hükmetmektedir ki, "*böylece*" diyerek dişi putlardan yola çıkıp kadınları şeytan yerine dahi koyabilmektedir. Biz de, İslamiyet'in kadınlara dair formülünü "*böylece*" öğrenmiş bulunuyoruz; Dişi put=kadın=şeytan. Nisa ayeti aracılığıyla öğrendiğimiz şeylerden birisi de, söylentilerin aksine pagan Arapları'nın dişilere, yani kadınlara ne kadar büyük bir önem ve değer vermiş olduklarıdır. Pagan Arapları kadına eğer ki tanrı katında yer alabilecek kadar yer verebildilerse, onların "doğan her kız çocuğunu diri diri gömüp öldürdükleri" ne dair iddialar da artık tamamen çöpe gitmiş demektir. Zaten oldum olası da bu yöndeki iddialara pek inanmamışımdır, zira her kız çocuğu doğar doğmaz şayet imha edilseydi, ne Arap nüfusu çoğalabilir ne çoğalmayan bir nüfustan İslamiyet doğabilir ne de ilahiyatçılar bu boylarından büyük lafları edebilirlerdi!

Pagan Arapları'nın, dişilik üzerine iddiaları Kuran yazıcılarını bir hayli öfkelendirmiş olmalı ki, paganlara karşı erkek savunmacı yanıtlar çok fazla gecikmez. Bunlardan birisi de, meleklerin cinsiyeti üzerinedir. Pagan Arapları Allah'ın meleklerini dişi olarak tanımlamış, Kuran'da paganların bu iddialarına karşı çıkarak, melekleri erkekler safına katmıştır. "*Ey Muhammed! Onlara sor: Kız çocukları Rabbinin de, erkek çocukları onların mı?*","*Yoksa biz melekleri dişi olarak yaratmışız da onlar şahid mi bulunuyorlarmış?* ","*İyi bilin ki onlar kendi uydurmaları olarak,' Allah çocuk sahibi oldu' diyorlar. Onlar elbette yalan söylüyorlar.*","***Yoksa Allah kızları erkeklere tercih mi etti?*** "(Saffat 149'dan 153'e). Saffat'ın aktarmış olduğumuz bu ayetleri, gayet haklı olarak İslamiyet'in normları açısından meleklerin görülemeyeceğine, bu nedenle de onların cinsiyetleri hakkında da bir iddia da bulunulamayacağına hükmetmektedir. Lakin ne var ki, Saffat'ın bu haklı ve yerinde çıkışları, bir zaman sonra haklı olmaktan çıkar ve İslamiyet'in kadına karşı olumsuz bir bakışına dönüşür. "***Yoksa Allah kızları erkeklere tercih mi etti?***" demek Allah'ın kadınlardan ziyade erkekleri tercih ettiği anlamına gelir de, başka bir anlama gelmez. Tercihin erkeklerden yana kullanıldığı Kuran'ın başka ayetleri tarafından da zaten teyit edilmektedir. Örneğin "*Onlar, **Rahmân'ın kulları olan melekleri de***

dişi saydılar "(Zuhruf 19) gibi. Hadi diyelim biz yalan söylüyoruz. İyi de, bizim iddialarımıza paralel yorum yapan Diyanet'te mi yalan söylüyor. Hatta Diyanet ayetin dediklerinden bile daha ileri giderek, "melekleri dişi olarak göstermenin Allah'a layık şeyler olmadığını" bile söylemektedir. "Ayette müşriklerin, 'melekler Allah'ın kızlarıdır' şeklindeki inançları kınanmakta, Allah'a layık olmadığı şeyleri isnat etmenin şirk ve bir çeşit putperestlik olduğu ifade edilmektedir "(Diyanet Web sitesi)!

Kuran'ın dişilik aleyhtarı ayetlerinden birisi de Necm 21 ve 22. ayetleridir. "*Erkek size de, dişi O'na mı*" , "*Öyle ise bu **çok insafsızca** bir paylaştırmadır*". Dişilerin Allah'a mal edilmesini "*insafsız bir paylaşım*" olarak niteleyen bir ayetin, cinsiyet ayrımı gözetmeyen Allah'a mal edilmesi ve bir Allah vahyi olarak kabul edilmeside bir o kadar "insafsızlık" tır. Allah bizzat kendi yarattığı ve ruhundan üflediği dişilerin varlığından utanç mı duymaktadır ki, çıkıp da dişilerin kendisine mal edilmesini "*insafsızlık*" olarak nitelendirebilsin? "*Sizleri biz erkekli dişili yarattık*" diyerek cinsler arasında hiçbir ayrım gözetmediğini değişmez bir hüküm haline dahi getirmiş olan o yüce yaratıcı değilmiydi? Ayetin bir Allah vahyi olmadığı, ayette "*O'na*" gibi yanlış bir işaret sıfatının kullanılmış olmasındanda anlayabiliyoruz zaten. Allah'ın, kendisini takdim ederken ikinci bir tekil şahıs kılığına girerek, "*O'na*" diye hitap edecek hali herhalde yoktur! Ayetin Allah dışında bir başkaları tarafından kaleme alındığı ayette belirgin bir şekilde sırıtmaktadır. Bu başkalarının kadın aleyhtarı eylemleri başka ayetlerde de karşımıza çıkmaktadır. "*Şüphesiz **ahirete iman etmeyenler, meleklere dişi isimleri veriyorlar.***"(Necm 27). Kuran yazıcılarının meleklerin cinsiyetine dair bakış açıları ne ise, peygamberlerin cinsiyetine dair bakış açıları da yine aynıdır, bir değişim yaşanmaz ve erkekler maşallah çakı gibi yine hep en ön saflardadır. "*Biz senden önce kendilerine vahyettiğimiz **erkeklerden başkasını peygamber olarak gönderdik.** Eğer bilmiyorsanız ilim sahiplerine sorun*"(Nahl 43), "*Peygamberi bir melek olarak yaratsaydık, **yine erkek suretinde yapardık*** "(En'am 9)!

Kuran'ın İslami olarak nitelendirilmesi asla mümkün olmayan geleneklerinden birisi de cariyelik kurumudur. Köleci sistem yapısının bir ürünü olan bu kurum nasıl olmuşsa olmuş, Arap paganizmi üzerinden gelip Kuran'da da yerini bulmuştur. "*Dünya hayatının geçici menfaatlerini elde etmek için **iffetli olmak isteyen cariyelerinizi** fuhşa zorlamayın*"(Nur 33). Ayet "*cariyelerinizi*" diyerek bu kurumun İslamiyet'te de devam ettiğini açıkça onaylamaktadır. Bu asla kabul edilebilecek bir şey değildir, zira Allah'tan gelme olduğu iddia edilen bir inanca, yani İslamiyet'e düşen görev, bir önceki pagan toplum yapısının

gelenek ve kurumlarını korumak değil, bunların hepsini tuttuğu gibi kökünden söküp atmak olmalıydı. Kaldı ki, İslamiyet'in Arap paganizminden devraldığı gelenek sadece cariyelik kurumu da değildir. Cariyelik gibi, Arap paganizminden devralınan bir başka kurum da "köle" geleneğidir. İslamiyet bu kurumu yadsıyacağı yerde, ona sahip çıkmış ve kendi dönemi içerisinde de devam ettirmiştir. "*Sizden bekâr olanları, **kölelerinizden** ve **cariyelerinizden** durumu uygun olanlarla evlendirin*"(Nur 32). Kölecilik, bireyin özgür iradesini reddeden ve insan emeğinin köle sahipleri tarafından ücretsiz sömürüsüne dayanan bir sistem yapısıdır. Ne insan temel hak ve özgürlükleri ne de Allah'ın eşitlik hükümleri ile bağdaşması hiç bir şekilde mümkün olmayan bu her iki kurum İslamiyet'te de devam edip yerlerini alabildiyse, İslamiyet'in ne derece bir hak dini olduğunu oturup yeni baştan gözden geçirmek gerekir! Nur 33. ayeti cariyelerin bir de "*zorlanmaması*" gerektiğinden bahsediyor. Siz hangi "*zorlamama*" dan bahsediyorsunuz Alahaşkına! Kişinin özgür iradesi ve özlük haklarını çekip elinden aldıktan sonra o kişiyi zorlasanız ne olur zorlamasanız ne olur! Sonuçta değilmi ki, hakları temelden zaten gaspetilmiş bir insan söz konusudur. İslamiyet kölelerin ve cariyelerin prangalarını belki biraz gevşetmiş olabilir, bu ayrı bir konu. Ama burada söz konusu olan bir yaratıcıdır ve yaratıcıya "*layık olan şey*" de prangaları gevşetmek değil, tamamen söküp atmaktır.

Ama ne yazık ki atılmamış, üstüne üstlük cariyeler Nur ayetinde bir de "*iffetsiz*" kişiler yerine konulmuştur. Konulmuş ki, Nur ayeti cariyeler hakkında rahatlıkla "*Şayet iffetli olmak isterlerse*" diyebilmektedir. Allah'a da İlahiyatına da yakışan şey, tıpkı bizim yaptığımız gibi bu kurumların nasıl bir sömürü sisteminden kaynaklandığını göstermeye çalışmaktır, yoksa "*iffetli olmak isterlerse*" diyerek cariyeleri sanki iffetsiz ve namussuz kişilermiş gibi tanıtmak değil. Kaldı ki, bu tür tanıtımların İslamiyet'ten gelmiş olması da zaten başlıbaşına bir talihsizliktir. Zira unutulmasın ki, İslam soyu da İbrahim peygamberin **cariyesi** olan Hacer'den doğma oğlu İsmail'den gelmektedir! Bunu da biz değil, İslamilerin kendileri zaten iddia ediyorlar!

Yanlışlık, daha önceki pagan geleneklerin İslamiyet'te yer almış olmasında değildir. Yanlışlık, pagan Arapları'na ait geleneklerin kutsanarak İslamiyet'e ait geleneklermiş gibi takdim edilmesindedir. Yoksa, tarihte her yeni toplum ve teoloji, ne gibi değişikliğe gidilirse gidilsin, elbetteki daha önceki toplum yapısı, gelenekleri ve teolojilerinden birtakım şeyler alacaktır. Bu, toplumlar tarihinin değişmez diyalektik bir yasasıdır. Hz. Muhammed'de, ne kadar Allah'tan olduğunu iddia ederse etsin, yeni bir din yaratmaya çalışırken, yadsımaya çalıştığı

daha önceki Arap paganizminin gelenek ve kurumlarından bazı şeyleri elbette ki İslamiyet'e taşımak zorunda kalacaktı ve nitekim de taşımıştır. Taşınan gelenekler bir tek cariyelik ve kölelik gibi kurumlar da değildir. İslamiyet bu iki kurum gibi daha birçok geleneği pagan Arapları'ndan miras alıp kendi inanç sistemine taşımıştır. Bu gayet normal ve olağan bir şeydir. İslamiyet'in yaptığı yegâne şey, bu gelenekleri İslamiyet'in normlarına uydurarak birer Allah vahyi haline dönüştürmüş olmasıdır. Ancak ne var ki, taşıma eylemleri bazen İslamiyet'in normları ile uyuşmaz ve hatta pagan Arap geleneklerinin dahi gerisinde kalır. Bu kalış, günümüz de hâlâ karşılaşılan yakın akraba evlilikleri gibi son derece yanlış bir takım İslami geleneklerin türemesinin de ilk tohumlarıdır. Bu tohumların en çok serpildiği ayetlerin başında da Ahzab Sûresi ayetleri gelmektedir. Ahzab'ın bazı ayetleri, Arap paganlarından devralınan bazı olumlu geleneklerin, sonradan nasıl yozlaştırıldığını göstermesi bakımından da başlı başına öneme sahip ayetlerdir.

Bu yozlaştırma eylemlerinden birisi ve hatta ilki, Hz. Muhammed'in kölesi Zeyd'den dolayı maruz kaldığı bir sorunu telafi sırasında yaşanır. Hz. Muhammed kölesi Zeyd'i azad etmiş, sonra da onu evlatlık edinerek, halasının kızı Zeynep ile evlendirmiştir. Ancak, Zeyd geçimsizlik nedeniyle bir süre sonra Zeynep'ten boşanmak ister. Hz. Muhammed, çevre de oluşabilecek dedikoduları hesap ederek Zeyd'i bu fikrinden caydırmaya çalışır. Lakin Zeyd yine de ikna olmaz, eşini boşar ve Hz. Muhammed'de bu yüzden bir hayli zorda kalır. İşte, tam bu sırada Kuran devreye girer, Zeynep'i Hz. Muhammed'e eş kılar, böylece de uzun zamandır pagan Arapları tarafından uygulanagelmiş olan ve akraba evliliklerini yasaklayan son derece doğru ve yerinde bir gelenek de, sırf Zeynep'in özel sorununun çözülebilmesi amacıyla ilk defa kırılmış olur. Zeynep ile Zeyd arasında ki sorun ortaya çıkana kadar, Araplar arasında yakın akraba evliliklerine asla müsaade edilmemiş, evlat edinilenler öz evlatlarla bir tutulmuş ve boşandıkları eşleriyle de kesinlikle evlenilmemiştir. Bu doğru geleneğin, sırf hala kızı Zeynep sorununu çözmek maksadıyla kırılarak Kuran'da başlı başına bir ayet haline getirilmiş olması ne Kuran'ın evrensellik iddialarına yakışmaktadır ne de İslam ilahiyat anlayışına. Kuran, Zeynep'in şahsına münhasır özel bir kitap mıdır ki, çıkıp da onun özel sorunlarıyla uğraşılsın? İlahiyatta bazı hükümler de, evrensel kuramlara göre değil, özel bir takım sorunlar ortaya çıktığında hazırlanıp kullara servis ediliyor galiba! Bu türden sorunların yaşanabileceği önceden bilinmiyor muydu ki, hükümler ilahiyatın tozlu raflarında bekletildi bekletildi de, ancak sorun ortaya çıkınca kullara servis edilebildi!

Kuran, Arap paganizminin doğru bir geleneğini sırf Hz. Muhammed ile Zeynep evliliğini meşru kılabilmek maksadıyla yıkmış ve bu meşruiyeti özel olmaktan çıkararak bir de genel bir hüküm haline getirmiştir. "*Allah, hiçbir adamın içine iki kalp koymamıştır. Kendilerine zıhâr yaptığınız* ***eşlerinizi de anneleriniz yapmamıştır.*** *Yine* ***evlatlıklarınızı da öz çocuklarınız kılmamıştır.*** *Bu sizin ağızlarınızla söylediğiniz sözünüzdür. Allah ise gerçeği söyler ve doğru yola iletir* "(Ahzab 4). Ayetin vermeye çalıştığı mesajı isterseniz bir de biz açıklayalım. Ayet, müminlerden bazılarının yakın akraba ve evlatlıklarla evlenme isteği taşıdığını; Allah'ın onların bu isteğini bildiğini ve bu isteğin aslında hiç de yanlış olmadığını; çünkü ne "*eşlerinizin anneniz*", ne de "*evlatlıklarınızın öz çocuklarınız olmadığı*"nı; bu nedenle de onlarla rahatlıkla evlenilebileceğini hükme bağlamaktadır. Ayet, şayet daha da kurcalanacak olursa, işin daha nerelere kadar uzanabileceğini sanırım hepiniz de çok iyi tahmin etmişsinizdir. Örneğin; hadi "***evlatlıkların öz çocuklarınız kılınmamış***" olmasını anladık diyelim, peki ya şu "***eşlerinizin anneleriniz yapılmamış***" olmasına ne demeli? Ona bakarsanız "kız kardeşlerinizi de anneleriniz yapmamıştır". Ne yani, şimdi çıkıp kızkardeşlerinizlede mi evlenebileceksiniz? Ayet'in kastettiği şey şüphesiz bu değildir, ama hüküm ve ifadeler şayet askıda ve eksik bırakılırsa, Ahzab 4 ayeti pek âlâ bu anlama da gelebilir. Kısacası, Ahzab ayeti Zeynep sorununda kaş yapiyim derken göz çıkartmıştır. Zeyd'in evlatlık sorununun telafisi ise Zeynep'e nazaran yine nispeten daha kolaydır, zira ne de olsa "*Muhammed, evlatlık erkeklerden hiçbirinin babası değildir*"(Ahzab 40). İlahiyatın tozlu raflarında unutulmuş bu her iki hükmün yeryüzüne indirilmesiyle bir yandan Zeyd'in sorunu çözümlenir, diğer yandan da Hz. Muhammed'in hala kızı Zeynep ile evlenebilmesinin yolu açılır. Hz. Muhammed artık sıkıntı yaşamayacaktır, zira "*Allah'ın, kendisine farz kıldığı şeyleri yerine getirmesi konusunda peygambere bir darlık yoktur.*"(Ahzab 38). Peygamber belki bir "*darlık*" yaşamamış olabilir, lakin günümüz de pek çok İslam kadınının, Ahzab 4'ün bu hükmü yüzünden içine düşmediği "*darlık*" kalmamıştır. Yakın akraba evliliklerine ilk meşruiyeti kazandıran da zaten işte bu ayettir. Keza, İran'da babalıkların küçük yaşlardaki üvey kızları ile evlenebilmelerine imkan tanıyan yasanın çıkmasına olanak sağlayan da. Hüküm günümüzde bile pek çok uygunsuz evliliğe ilham kaynağı olabilmişse, aklı selim müminlerin oturup da, ayetin ne derece doğru, adil ve Allah'tan olabileceğini çok iyi hesap etmesi gerekir. Müminlerin hesapları dışında, bizim açımızdan ise ayetin Allah vahyi olabilmesi kesinlikle mümkün değildir, zira "*her şeyden bilgi sahibi olan*" bir yaratıcının, yakın akraba evliliklerinden sakat çocukların doğabileceğini

bilmemesi asla düşünülemez. Madem ki bilim de Allah'tan gelmedir, o zaman bilimin yadsıyıp, yasakladığı her türlü ilişki kökten reddedilmelidir. Gelin isterseniz, neden reddetmemiz gerektiğine bilimsel veriler ışığında kısaca bir inceleyelim.

İnsan varlığının ana unsurlarından birisi genlerdir. İnsanın temel yapı taşlarını oluşturan kromozomlar içerisinde, biri anneden diğeri de babadan gelme karşılıklı vaziyette konumlanmış genler bulunmakta ve bu genler birbirleriyle etkileşerek bizlerin her türlü özelliklerimizin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Kromozomlar çoğaldıkça genler de çoğalır ve hücreden hücreye geçerler. Vücudumuzun büyüyüp gelişmesi de genlerimizin kontrolüne bağlıdır. Her bir gen biri anneden diğeri de babadan gelen iki kopyaya sahiptir. Şimdi de, akraba evliklerinin zararını daha iyi anlayabilmek bakımından, bu genlerin özelliklerine bir göz atalım. Kromozomlar da karşılıklı olarak konumlanmış olan genlerden karşısındaki genin etkisini söndürüp tek başına hâkim olan genlere baskın ya da dominant gen, baskın olmayanlara da çekinik ya da resesif gen denir. Şayet aynı karakterde iki resesif gen karşı karşıya gelir de etkileşime girerse sonuçta ortaya bazı bozukluk ve hastalıklar çıkar. Yok, hayır böyle değil de ana ve babadan gelme iki baskın yani dominant gen karşılıklı etkileşime girerse doğacak çocuk da tamamen sağlıklı olacaktır. Akraba evliliklerinde eşler aynı gen yapısına sahip oldukları için resesif genlerin birbirleri ile karşılaşma ihtimalleri, yani doğacak çocuğun bozuk ve hastalıklı doğma ihtimali de artacaktır, çünkü resesif genler hastalık taşıyan genlerdir. Bunun etkisini azaltmanın tek yolu ise yakın akraba evliliklerinden uzak durmaktır, zira bu tür evliliklerden uzaklaştıkça resesif genlerin karşı karşıya gelme ihtimalleri azalmakta, bunun yerine dominant genlerin etkisi artmaktadır.

Bruce Calvert "İnanmak düşünmekten kolaydır, zaten bunun için de düşünenden çok inanan insan vardır" der. Bilimin ortaya koyduğu bu gerçekler ortadayken, müminlerin aksine bir tutum sergileyerek inatla yakın akraba evliliklerine yönelmeleri bu sözün ne kadar yerinde ve doğru olduğunu kanıtlıyor. Şayet, bilimin ortaya koyduğu gerçekler hesaba katılarak ve düşünülerek inançlara yaklaşılabilseydi, hem Ahzab 37'nin ne kadar yanlış bir hüküm buyurmuş olduğu hem de Allah'ın böylesine yanlış ve bilim dışı bir hüküm buyurmasının asla sözkonusu olamayacağı kolayca anlaşılabilirdi. Bilimin doğruları Allah'ın da doğruları değil midir? Böyle olmalı ki, müminler yakın akraba evliliklerinden doğan sakat çocuklarını imamlara değil de, öncelikle hastane ve doktorlara götürme ihtiyacı duyabilmektedir. Müminlerin bu tercihleri, Ahzab ayetini kendilerinin de benimsememiş olduklarının

hayat içerisinde ispatlanmış pratik bir kanıt ve göstergesidir. O zaman, yapılması gereken tek şey, Allah'ı da kulları da Ahzab 37 gibi yakın akraba evliliğini teşvik edici ve tamamen bilim dışı bu tür ayetlerden uzak tutmaktır. Ama ne yazık ki tutulamamakta ve bu yüzden de yakın akraba evlilikleri her geçen gün daha bir artmaktadır. Nüfusunun %98' i müslüman olarak nitelenen Türkiye'de yakın akraba evliliklerinin oranı %25'lere kadar çıkabilmiştir. Hatta bu oran doğu illerine doğru gidildikçe %45'lere kadar dahi tırmanabilmektedir. Bu tırmanışa paralel olarak doğan sakat çocuk sayısı da artmaktadır. Bu özürlü doğumların müsebbibi herhalde ne bizleriz ne de Allah. Bunun tek müsebbibi ne Allah'ın vasıflarından ne de bizim haklı bilimsel uyarılarımızdan hiçbir şey anlamayan aptal ve cahil bir mümin kitlesidir.

Hz. Muhammed'in yakın akraba evliliği sadece hala kızı Zeynep ile de kalmaz, Zeynep'in ardından bu defa da sıra diğer akraba kızlarına gelir. Ne de olsa, Zeynep helal kılındıktan sonra, diğerlerinin de kılınmaması için geriye artık hiçbir neden kalmamıştır. "*Ey Peygamber! Biz sana mehirlerini verdiğin eşlerini, Allah'ın sana ganimet olarak verdiklerinden elinin altında bulunan kadınları; seninle beraber hicret eden,* ***amcanın kızlarını, halalarının kızlarını, dayının kızlarını ve teyzelerinin kızlarını sana helal kıldık***"(Ahzab 50). Günümüzde müminlerin yakın akraba evliliklerine yönelmelerine Ahzab 37'den sonra meşruiyet kazandıran ikinci bir ayette, işte Ahzab'ın bu ayettir. Müminler Ahzab 50'nin bu hükümlerine yaslanarak yakın akraba evliliğine yönelirler, lakin arada da çok önemli bir ayrıntıyı unuturlar. Unuttukları o ufak ayrıntı da, bu evliliklerin kendileri için değil, "***sana***" denilerek yalnızca Hz. Muhammed'e "***helal kılınmış***" olmasıdır. Nitekim, bu hakkın sadece Hz. Muhammed'e tanınmış olduğunu, Ahzab 50'nin devamında gelen diğer ayetler de zaten onaylamaktadır. "*Ayrıca,* ***diğer mü'minlere değil de, sana has olmak üzere****, mehirsiz olarak kendini Peygamber'e bağışlayan, Peygamber'in de kendisini nikahlamak istediği herhangi bir mü'min kadını da* ***sana helal kıldık***"(Ahzab 50).

Müminlerin, Hz. Muhammed'e tanınan ayrıcalıklardan nemalanma huyları değişmez, fakat Kuran'da Hz. Muhammed'e tanınan ayrıcalıklar da bitmek bilmez. "*Ey Muhammed! Bunlardan (hanımlarından) dilediğini geri bırakırsın, dilediğini yanına alırsın.* ***Uzak durduklarından dilediklerini yanına almanda da sana bir günah yoktur***"(Ahzab 51). Yalnız, peygambere tanınan ayrıcalıklar müminlerin bir hayli tepkisini çekmiş olmalı ki, Kuran bir zaman gelip Hz. Muhammed'e de eş alımlarında artık "dur" deme ihtiyacı duyabilmiştir. "*Bundan sonra,* ***güzellikleri hoşuna gitse bile,*** *başka kadınlarla evlenmek, eşlerini*

hoşayıp başka eşler almak sana helal değildir"(Ahzab 52). Eş alımlarında konulması gereken sınır konulmuş, bir tek cariyeler bu sınırlamanın dışında tutulmuştur. "***Ancak sahip olduğun cariyeler başka***"(Ahzab 52). Yeri geldiğinde "*Ey insanlar*" diyerek tüm insanlığa hitap eden ve kullar arasında hiçbir ayrım gözetmeyen Kuran'ın, cariyeleri bu genelleme dışında tutmuş olması, onun evrensel niteliklere haiz bir kitap olmasının da, Allah'ın adalet anlayışı ve vasıflarının da üzerine bir hayli gölge düşürmektedir. Bir tanrı nasıl olur da, bir yandan kullarının eşitliğine hükmederken, diğer yandan da bu eşitliği bizzat kendisi ihlal edebilir, bu olacak şey değildir. Yine bunun gibi, "*güzel kadınlardan hoşlandı*" diye Hz. Muhammed'e eş alımlarında olağanüstü ayrıcalıklar tanıyabilmesi, yakın akraba evliliklerinin zararlı sonuçlarını bildiği halde yine de yakın akraba evliliklerini teşvik edebilmesi de. Müminlere tavsiyem, inandıklarını iddia ettikleri tanrıya, O'nu bütün bu saçmalıklardan, uzak tutarak inanmaya çalışmalarıdır. Hatta, gerekli görülürse, O'nun vasıfları ile bağdaşmayan Kuran ayetlerinden bile uzak durarak. Zira önemli olan her şeyden önce tanrı'ya inanmaktır, yoksa kitaplara değil.

Kitabımın çoğu yerinde, Kuran'ın daha sonraki dönem ilahiyatçıları tarafından değiştirilmiş olabileceği ihtimalleri üzerinde durmuştum. Şimdi de, Ahzab ayetlerinden yola çıkarak Kuran'ın bazı paragraflarını Hz. Muhammed'in kaleme almış olma ihtimali üzerinde durmak istiyorum, çünkü açık söylemek gerekirse, Ahzab ayetleri böylesi bir ihtimale bir hayli yakın durmaktadır. "Hz. Muhammed'in okuma yazma bilmediği için Kuran'ı kaleme almasının asla mümkün olamayacağı", şeklinde ki iddia da zaten doğru değildir, zira Mekke'nin Kureyş gibi İslamiyet öncesi Kâbe'nin korumasını dahi üstlenmiş köklü ve soylu bir ailesinden gelen, amcası Ebu Talip ile ticaret amacıyla Suriye ve Yemen'lere kadar gidebilen birisinin okuma yazma bilmiyor olabilmesi kesinlikle mümkün değildir. Kuran kelamları içerisinde "*O' na*" diyerek Allah'a işaret eden ikinci bir kişinin varlığı da şayet dikkate alınacak olursa, Kuran'ın bazı ayetlerinin, sonraki dönem Kuran yazıcıları dışında Hz. Muhammed tarafından da kaleme alınmış olma ihtimalini bir hayli arttırmaktadır. O dönemin koşulları ve bu koşullar içerisinde ortaya çıkan bazı sorun ve zorunluluklar Hz. Muhammed'i bugünden kestirmesi çok zor bazı nedenlerle bu tarz hükümleri buyurmaya yöneltmiş olabilir. Ama kesin olan bir şey varsa, hangi koşulların ürünü olarak ortaya çıkmış olursa olsun, Ahzab 4 ya da 50 gibi ayetlerin ne Allah'ın vasıflarına ne de ilahiyat felsefesi ve ruhuna hiç bir şekilde yakışmadığıdır. İşin içinde Hz. Muhammed bile olsa, kişilerin özel sorunları etrafında ilahiyat yaratmak Allah'ın işi olamaz. Ama, bunlar bence, Hz. Muhammed'in eş alımları

konusunda kendisine bilinçi olarak tanımış olduğu ayrıcalıklar da olamaz. Etik değerlere son derece önem vermiş olduğuna inandığım bir peygamberin, çıkıp da kendisine yakın akrabalarını reva görecek kadar olağanüstü ayrıcalıklar tanımış olabileceğine şahsen ben hiç ihtimal vermiyorum. Güçlü kanaatim odur ki, bunda o zamanki müminlerin peygamber eşlerini ve diğer mümin kadınları tacizleri önemli bir rol oynamıştır. Nitekim, Ahzab ayetleri de zaten, peygambere tanınan bu özel ayrıcalıklar kadar, o zaman ki müminlerin bu tacizlerini, peygamberin ve Allah'ın onları uyarmasını, şayet ayaklarını denk almazlarsa kendilerine uygulanacak cezaları da anlatmaktadır. Hz. Muhammed, büyük bir ihtimalle, müminlerin bu tacizleri karşısında "Allah vahyi" diyerek bu ayet hükümlerini öne sürmüş ve bu yolla da ailesini ve diğer müminleri korumaya çalışmıştır. İşte bu nokta çok önemlidir, zira günümüzde bile hâlâ tartışma konusu olan ve son derece de yanlış anlaşılan türban ve çarşaf gibi örtünme saçmalıklarının ilk açığa çıkışı da tam bu taciz dönemlerine rastlamaktadır. Bu yüzden, konunun daha iyi anlaşılabilmesi bakımından gelin isterseniz Ahzab ayetlerinin klavuzluğunda o dönemlere gidelim ve "türban" ile "çarşaf " saçmalıklarının bu tacizler arasından nasıl türediğine bir göz atalım.

HZ. MUHAMMED HANIMLARININ MÜMİNLER TARAFINDAN TACİZİ VE ÇARŞAF SAÇMALIĞININ TÜRETİLİŞİ

Hz. Muhammed'in eş sayısındaki artış, bir zaman sonra müminleri bir hayli rahatsız eder ve hatta bazı müminler daha da ileri giderek peygamber hanımlarını dahi taciz etmeye başlarlar. Bu durumdan peygamber bir hayli rahatsız olur ve Kuran'da soruna dair peş peşe katı hükümler buyurur. "*Ey iman edenler! Yemek için çağrılmaksızın ve yemeğin pişmesini beklemeksizin Peygamber'in evlerine girmeyin, çağrıldığınız zaman girin. Yemeği yiyince de hemen dağılın. Sohbet için beklemeyin. Çünkü bu davranışlarınız* ***Peygamber'i rahatsız etmekte,*** *fakat* ***o sizden de çekinmektedir****. Allah ise gerçeği söylemekten çekinmez. Peygamberin hanımlarından bir şey istediğiniz zaman perde arkasından isteyin. Böyle davranmanız hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temizdir.* ***Allah'ın Resûlüne rahatsızlık vermeniz ve kendisinden sonra hanımlarını nikahlamanız ebediyyen söz konusu olamaz****. Çünkü bu Allah katında büyük bir günahtır.*"(Ahzab 53). Ayet, Hz. Muhammed ile müminler arasında yaşanan sorunları zaten yeterince ortaya koyduğu için üzerinde çok fazla durma gereği duymuyorum. Olayları olduğu gibi değil de, sadece görmek istediği gibi algılamaya çalışan bir zihniyet, ayetin açık açık ifşa ettiği taciz vakalarını elbette ki göremeyecek ya da gördüğü halde bunları inatla kabullenmek istemeyecektir. Halbuki, günümüzde popülaritesi bir hayli yüksek türban ve çarşaf gibi örtünme kurallarının gerçek mahiyetlerinin anlaşılması, tamamen o dönemin Müslümanları arasında yaşanan bu taciz vakalarının içeriğinin çok iyi kavranmasına bağlıdır. Zaten, bu kavranamadığı içindir ki, "***sadece sana*** *mahsus olmak üzere*" denilerek "*sadece*" Hz. Muhammed için buyurulmuş olan özel hükümler özel olmaktan çıkarılarak tüm müminlere mal edilmeye çalışılmakta, tedbiren buyurulmuş geçici örtünme kuralları da geçici olmaktan çıkarılarak mutlak uyulması gereken genel hükümler haline dönüştürülmektedir.

"Tek bir saç telinin dahi görünmeyecek şekilde kapatılması gerektiği" ne dair son derece uygunsuz ve uydurma örtünme biçimleri ne Kuran'da ne de İslamiyet'in ilk dönemlerinde kesinlikle yoktur. Vazgeçtik o dönemler de olmasından, ta Adem ile Havva'dan beri gelen ilahiyat tarihi ve süreci içerisinde de zaten yoktur. Bunu nereden mi biliyoruz? Çok basit, zira şayet olsaydı, Allah Kuran'da daha Hz. Muhammed hanımları ile ilgili sorunlar ortaya çıkmadan çok önceleri buna temas eden hükümler buyurmasını zaten bilirdi de onun için! Ama buyurmamıştır. Allah'ın

Ahzab ve Nur surelerine gelene kadar olan süreç içerisinde kullarının giyim kuşam tarzlarına dair buyurmuş olduğu sadece tek bir hüküm vardır, o da yalnızca "*avret yerleri*" nin kapatılmasıdır ve bu da bilindiği üzere, Adem ile Havva'nın cennetin yasak meyvesini yemeleri üzerine gündeme gelmiş bir giyim tarzıdır! Adem ile Havva yasak meyveyi yemiş, yedikten sonra "*avret yerleri*" nin çıplak olduğunu fark etmiş, fark edince de mahrem yerlerini kapatma ihtiyacı duymuşlardır. Bugün en değme Müslüman bile Adem ile Havva'yı asla çarşaf ritüelleri içerisinde tahayyül etmez, onları devamlı "*avret yerleri*" üzerine konmuş incir ya da asma yaprağı gibi ritüellerle tasavvur eder. Kuran'da "*avret yerleri*" denilerek bir insanın nerelerinin kastedildiği açıkça belirtilmiştir. Arapça'da olsun ya da Türkçe'de "avret yerleri" dendi mi herkesin aklına hemen erkek ve kadının edep yerleri gelir. Yani kadının vajinası, erkeğin penisi ve her ikisinin anal yerleri.

Ama, kadını illa ki kara çarşafa tıkma sevdasındaki ilahiyatçılar, avreti sırf türban ve çarşafa uyduracaklar diye, ısrarla bu yerleri göstermekten kaçınır ve insan anatomisi ve fizyonomisini tamamen alt üst edip avreti kendi kafalarına göre açıklarlar. Efendim, neymiş? Yüce yaradan "*Avret yerleri*" diyerek bir insanın meğerse yüz haricinde kalan tüm bölgelerini kastediyormuş da bundan bizim haberimiz yokmuş! Hal böyle olunca da, iddia sahiplerinin aklına elbette ki çarşafla kadını tamamen kapatmaktan başka bir formül gelmeyecektir. Bu formül akıllarına gelir de, lakin çarşafın o zamanlar nasıl olupta tedarik edilebileceği gelmez! Adem ile Havva'nın zamanında ortalıkta konfeksiyon sektörü diye birşey mi vardı ki, Allah'ın "*Avret yerlerini kapatmaları*" nı buyurması üzerine Adem ile Havva gidip de cennetin AVM'lerinden çarşaf satın alıp da giyinebilsinler? Sen şu aptal kullarına biraz zeka eyle ya Rabbi. Kaldı ki, ilahiyatçıların iddiası şayet doğru olsaydı, bu durumda sadece Havva'nın değil, Adem'in de kendisini kara çarşaf içerisine hapsetmesi gerekirdi, çünkü yaradan "*avret yerleri*" diyerek bir tek Havva'yı değil, her ikisini de kastetmektedir. Bugün ufacık bir çocuğa bile "avret yerin neresi" diye soracak olsanız, yüzünün kızarmasından verdiği yanıtı hemen anlarsınız. Yani, ilahiyatçılar bir çocuğun anladığı kadar bile avrete vakıf değillerdir. Kısacası, İslamiyet tarihinin hiç bir döneminde, ilahiyat atölyelerinden çıkma çarşaf gibi bir tesettür kıyafeti yoktur. Taki, Hz. Muhammed hanımları müminler tarafından taciz edilene kadar!

İlahiyatçıların, türban ve çarşafa temas edildiğini iddia ettiği ayetler Kuran'ın yalnızca Ahzab ve Nur Sûreleri'nde ve o da sadece yaklaşık olmak üzere yer almaktadır. Bu ayetler de yer alan yaklaşık bazı ifadeler dışında ise Kuran'ın hiçbir yerinde, mikroskopla dahi tarasanız ne türbanı

ne de çarşafa asla rastlayamazsınız. Bunların her ikisi de, müminlerin tacizlerinin anlatıldığı Kuran ayetlerinin kurcalanması ve bazı ayet-i kerimelerin çarpıtılması üzerinden keşfedilerek sonradan getirilip İslami gelenekler içerisine yer ettirilmiş tesettür kıyafetleridir. Bu çarpıtma eylemlerinin nasıl gerçekleştiğini anlayabilmek için, gelin isterseniz önce ilahiyatçıların iddia ettiği ayetlere bir göz atalım ve türban ile çarşafın o ayetlerde varolup olmadığını meydana çıkaralım.

Ahzab Sûresi, diğer sûrelerden çok farklı olarak, Hz. Muhammed ile Müslümanları arasında ortaya çıkan bazı sorunların ve bu sorunlara bağlı olarak o zamanlar mümin kadınlara Allah tarafından tedbiri olarak önerilmiş bazı kıyafet kurallarının anlatıldığı bir sûredir. Kuran'da o ana kadar görülmeyen pek çok şey ilk defa Ahzab'ta ileri sürülmüştür. Daha önceleri belirtilmeyip de, ilk kez ileri sürülen şeyler siz de takdir edersiniz ki, genele değil, özele işaret eden şeylerdir. Kalıcı ve değişmez hükümlerin ise özeli diye bir şeyi olamaz, çünkü bunlar genel ve herkesi bağlayıcı hükümlerdir, bu yüzdende mutlaka çok önceden buyurulmuş olmak zorundadırlar. Peki, nedir o zaman Ahzab'ın anlatmaya çalıştığı bu ilk kez yaşanıp ortaya çıkan özel şeyler? Bunların neler olduğunu Ahzab ayetleri, ilahiyatçıların hiçbir çarpıtma ve yorumuna mahal vermeden açık açık zaten sunmaktadır. O zaman, bu sunumlara bir göz atalım.

Hz. Muhammed ve eşleri ile ilgili dedikodular bir zaman sonra Mekke ve Medine'de alıp başını gider, Kuran'da o ana kadar müşrikler için dahi buyurmadığı son derece katı hükümlerini bir bir dedikodu yayanların önüne serer; "*Mümin erkeklerle mümin kadınları, yapmadıkları şeylerden dolayı rahatsız edenler, bir iftira ve açık bir günah işlemişlerdir*"(Ahzab 58), " *Andolsun, eğer münafıklar, kalplerinde bir hastalık bulunanlar ve Medine'de kötü haberler yayıp ortalığı karıştıranlar tuttukları yoldan şayet vazgeçmezlerse, seni elbeteki onların üzerine gitmeye teşvik edeceğiz. Onlar da orada lanete uğramış kimseler olarak seninle pek az süre komşu kalacaklardır. **Nerede bulunurlarsa, yakalanırlar ve yaman bir şekilde öldürülürler*** "(Ahzab 60,61). Bu hükümler ile birlikte, Kuran artık sadece müşriklere karşı bir savaşımın değil, aynı zamanda Hz. Muhammed'i müminlerden korumanın da bir kitabı haline gelmeye başlar, mütevazilikten eser kalmaz ve müminlerden durmadan Allah'a ve peygamberine biat etmeleri istenir; "*Ey iman edenler! Siz de ona salât edin, selam edin* "(Ahzab 56), "*Şüphesiz Allah ve Resülünü **incitenlere**, Allah dünya ve ahirette lanet etmiş ve onlara aşağılayıcı bir azap hazırlamıştır.*"(Ahzab 57). Sorun, madem ki Hz. Muhammed'in eşlerinin taciz edilmesinden kaynaklanmaktadır, o zaman peygamber eşleri için de bazı düzenlemeler yapmak kaçınılmaz olur. Bu amaçla gidilen ilk

düzenleme de, peygamber hanımlarının kimlerle muhattap olmaları gerektiğinin hükme bağlanmasıdır. "*Peygamberin hanımlarına, babalarından, oğullarından, erkek kardeşlerinden, erkek kardeşlerinin oğullarından, kız kardeşlerinin oğullarından, mümin kadınlardan ve sahip oldukları cariyelerden ötürü bir günah yoktur.*"(Ahzab 55). Ayetin devamında "*Ey Peygamber hanımları! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah her şeye hakkıyla şahittir*" şeklinde bir hüküm buyrulmaktadır ki, bu hüküm ile müminlerde gözü olan peygamber hanımlarına da sanki bir uyarı çekiliyor gibidir. Nitekim, ayette peygamber hanımlarının görüşebilecekleri kişiler arasında, sadece "*mümin kadınlar*"ın sayılıp, mümin erkeklerin sayılmamış olması da, böylesi bir ihtimali bir hayli arttırmaktadır. Hz. Muhammed hanımlarının peygamberden dolayı Allah'a çok daha yakın durmaları gerekirken, bunun tam tersi bir davranış örneği sergilemiş olmaları da ayrı bir soru işaretidir ya, hadi neyse diyelim!

İş sadece peygamber hanımlarının kimlerle muhattap olacaklarını düzenlemekle de kalmaz, zira o eşlerin değilmi ki ev yaşamları dışında da bir yaşamları vardır ve dışarıya çıktıklarında her an bir tacize uğrama tehlikesi ile yüzyüzedirler. İlahiyatçıların illaki "çarşaf" olarak niteledikleri meşhur kıyafet tarzı da, işte tam bu karamboller arasında gündeme gelir. "*Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle, üstlerine örtü alsınlar. Bu onların tanınıp incitilmemeleri bakımından* ***daha uygundur.***"(Ahzab 59). Ayetin içeriğini ve özünde ne anlatmak istediğini zaman ve mekan kavramlarını dikkate alarak kavramaktan aciz ilahiyatçılar, ayetin sadece "*üstlerine örtü alsınlar* " kerimelerinden hareketle hemen kolları sıvar ve İslamiyet'te o ana kadar görülmedik bir dizi kıyafet reformuna girişir. "Filin kuyruğundan tutup süpürge sanmak" diye de işte buna denir. Ahzab'ın, erkek müminlerin uçkurlarına sahip olamamalarından dolayı bu hükmü buyurmuş olduğu kaşla göz arasında unutulur, erkeğin penisine kilit atılacağı yerde, gidip kadının eline giyinmesi için zorla kara çarşaf tutuşturulur ve böylece kadın asırlarca sürecek zindan yaşamına hapsedilir. Yaradana inat, suç artık tamamen kadına yüklenmiştir. Penisine hakim olamayan asıl suçlu erkek ise yaşanan karamboller arasından ustaca sıvışıp kurtulur ve kurtulmanın kendisine sağladığı avantajla asırlarca gerine gerine ortalarda rahat ve özgür bir şekilde dolanıp durur. Kimsenin de aklına bunun hesabının asıl erkekten sorulması gerektiği gelmez. İlahiyatçıların nev-i şahıslarına münhasıran yaptıkları kurgulamalar dışında, Ahzab 59'un ise ne önerdiği ne anlatmak istediği ayan beyan ortadadır. Ahzab 59, her daim geçerli ve kalıcı bir

örtünme kuralı önermemekte, o zamanlar yaşanan taciz vakalarından ötürü peygamber eşleri ve diğer mümin kadınların dışarı çıktıklarında "*tanınıp incinmemeleri bakımından*" yanlarına aldıkları örtüyle bir süreliğine kendilerini gizlemelerini tavsiye etmektedir. İlahiyatta öneri ve tavsiyeler asla genel hükümler haline getirilemez ve evrensel kılınamaz. Evrensel hükümler, öneri şeklinde olmayan kesin emirlerdir. Ayette ise ne böyle bir emir vardır ne de herhangi bir zorlama, ne çarşafın adı geçmektedir ne de renginin siyah olacağına dair herhangi bir ibare. Siyah çarşaf tarihi kökleri itibariyle zaten İslamiyet'e özgü bir giyim tarzı da değildir. Siyah çarşaf Yahudi ve Hristiyan kadınların eskiden kendi gelenekleri içerisinde kullandıkları bir kıyafet biçimidir.

Ahzab 36'dan itibaren başlayan ayetlere şayet şöyle topluca bir göz atacak olursanız, bunun belirttiğimiz şekilde olduğunu kolayca anlarsınız. Kuran'da özel hükümler herkesin kolayca anlayabileceği şekilde üstüne ısrarla basılarak açıkça belirtilmiştir. Örneğin; Ahzab 50'de "*Ey muhammed, **sana has** olmak üzere*" şeklinde vurgulandığı gibi. Hz. Muhammed'in şahsına yönelik bu tarz özel hükümlere Kuran'da yeri geldikçe çok sık rastlanılır. Örneğin; "*Ey Muhammed, bu namaz sadece **sana mahsus** olmak üzere farz kılındı*"(İsra 79) gibi. İşte, bu özel hükümlerden birisi de Ahzab'ın değindiğimiz 59. ayetidir. Ayetin "*Mümin hanımlarına da söyle*" ayet-i kerimesi, o an yaşanan taciz durumlarından ötürü sadece o dönemdeki mümin kadınlar için söylenmiş bir sözdür, yoksa tüm zamanlarda ki mümin kadınlar için değil. Kuran genele hitap ederken hep çok daha genel ifadeler kullanmıştır. Örneğin; Hucurrat'ta geçen "*Ey insanlar*", ya da "Ey Müslümanlar, ey inananlar " gibi. O zamanki müminlerin taciz günahlarını ve önerilen kıyafet kuramlarını tüm zamanlara yayarak bütün müminlere ımal etmenin de zaten hiçbir mantıksal tarafı yoktur. Günümüz kadınının, o dönemler yaşanan taciz vakalarıyla herhangi bir ilgisi mi vardır ki, çıkıp da o müminlerin günahlarını kadınlarınızdan çıkarmaya çalışıp, kara çarşaflar içerisine hapsedebilesiniz? Zamanının Müslüman erkekleri şayet böyle bir hayâsızlık içerisine girdilerse, bunun müsebbibi herhalde günümüz kadını değildir. Bu tamamen o zaman ki erkek müminlerin, bir suçudur. Ayrıca, bir erkeğin işlediği suçun ceremesi nasıl olur da suçsuz ve günahsız bir kadından çıkartılabilir. Uçkuruna sahip olamayan kadınlar mıdır yoksa erkekler mi? Erkekler olmalı ki, Hz. Muhammed hanımlarını dahi taciz edebilecek kadar ileri gidebilmişlerdir. İşte size takdir-i ilahinin adalet mahkemesi. Girin içeri, tanrının huzuruna çıkın ve zamanında işlenmiş bir suçu adilce yargılayın. Kim suçlu? Taciz eden mümin erkek mi, yoksa tacize uğrayan mümin kadın mı? Ahzab ayetlerinden anlaşıldığı

kadarıyla, suçlu burada erkekten başkası değildir. O zaman suçun ceremesini de mutlaka ve mutlaka erkek çekmelidir. Artık erkeğe çarşaf mı giydirirsiniz, penisine kelepçe takıp da zindana mı atarsınız, o kadarını bilemem. Ama yeterki adaletli olun, zira yaradan " *Ey inananlar, **daima adaleti gözetleyici olun**. Kendiniz,ana, baba, yakınlarınız aleyhine de olsa **mutlaka doğru şahitlik edin**. Adaleti yerine getirirken nefsinizin isteğine uymayın. **Bir tarafı gözeterek hüküm verir**, yahut bir taraftan yüz çevirirseniz bilin ki, Allah yaptıklarınızın hepsinden haberdardır*"(Nisa 135) ve " *Ey inananlar, Allah için **daima doğru hüküm verin***"(Maide 8) diyerek her zaman mutlaka adil olmanızı buyurmuştur. Ama, bizzat Kuran'dan alıp getirdiğimiz bu ayet-i kerimeler de şayet hızınızı kesmedi ve ısrarla suçu yine de kadının üzerine atmak niyetindeyseniz, o zaman ola ki çıkıp da kadınlarınıza yönelik herhangi bir tacizden şikâyet edip de boş yere fedailik toslamayın, zira haksız kararınızla bu tacizleri meşrulaştıran zaten sizsiniz.

Ayrıca, mesele eğer ki nefse hâkimiyet ise, bunun için kadını kara çarşaf içerisine hapsetmek de neyin nesi oluyor? Nefse hâkimiyet denen şey sadece cinsel ihtiraslarla sınırlı bir şey midir ki, kadını kapatarak bunun önüne geçebilesiniz. Oruç bile bir nefse hâkimiyet değil midir? Benim bildiğim, ilahiyatta nefse hâkimiyet denen şey, maddi ve manevi diye ayırmaksızın, insanoğlunun aşırı hırs ve tutkularını kontrol edebilmesi ve iradesi ile bunlara direnç gösterebilmesidir. İlahi tabiri ile, Allah'ın hükümlerinin mi, yoksa kişisel zaafların mı tercih edilip, edilmediğinin sınanmasıdır ve bu sınanmanın tek başına cinsel arzularla da bir ilgisi yoktur. Siz cinselliği minselliği bir kenara bırakın da, oturup öncelikle maddi konularda ne kadar nefsinize hâkim olup olamadığınızı bir sınayın. Allah "*Faizin her türlüsünü haram kıldım*" der, müminler ise bir dakka olsun banka ve ATM'lerinin önünden ayrılmaz! Mesele konfeksiyon değil de, ekonomi oldu mu, müminlerin çoğu sınıfta çakar. Kadınların giyim ve kuşamları ile uğraşacağınıza, gidip bu son derece önemli ekonomi dersinize iyi çalışın. Yoksa, değil bu dünya da, cennette bile kadın yüzü göremezsiniz.

Kaldı ki, nefsine hâkim olamayan madem ki erkektir, o zaman kadını değil, erkeğin gözünü kapatırsın olur biter. Bir de, hadi diyelim kadını kapadınız, peki ama, ya bir kadını bir anda çırılçıplak hale sokan erkeğin o derin fantastik iç dünyasını nasıl kapatacaksınız? Yoksa nefse hâkimiyet denilen şey, Ademoğlunun iç dünyasından muaf ve ayrı bir şey midir? Nefse hâkimiyette asıl önemli olan, kişinin kendi iç dünyasını ve ruhunu da kontrol edilebilmesi değil midir? Bir kadının bedenini türban ve çarşafla kapatabildiğiniz kadar, iç dünyanızda ki kadını da acaba

kapatıp nefsinize hâkim olabiliyor musunuz? Yok, hayır, şayet olamıyorsanız, neden o zaman çıkıp da "bir inancın ruhen ve kalben olması gerektiği " nden bahsedip, duruyorsunuz? Yoksa, Allah dışınızı biliyor da, içinizi mi göremiyor? İyi de, "*içinizi de dışınızı da bilirim*" diyen inandığınızı iddia ettiğiniz o Allah değil midir? Eğer böyle ise, bilin ki, Allah dış dünyanızda işlediğiniz günahlar kadar, iç dünyanızda ki günahlardan da bilgi sahibidir. Biliyor olmalı ki, "*Allah yaptıklarınızın hepsinden haberdardır*"(Nisa 135) diyebilmektedir. Günahın kökleri de zaten dışarda değil, esas olarak beyninizin derinliklerindedir. Bu nedenle de, eğer günahtan kurtulmak istiyorsanız, öncelikle bu kökleri kazımanız gerekir. Bunu başaran biri Allah aşkıyla yanıp tutuşacak ve çırılçıplak dahi olsa bir kadını asla görmeyecektir. Şayet görüyorsa, o kişinin inancında zaten bir sakatlık var demektir.

İlahiyatın bu derin ruhunu ve felsefesini kavrayamadığınız taktir de, iş gelir, nefse hâkimiyet falan derken kadını tamamen ortadan kaldırma noktasına kadar dayanır. Öyle ya, nefse hâkimiyeti engelleyen madem ki kadındır, bu cinsel objeyi tesettür atölyelerinden çıkma kıyafetlerle kapatacağınız yerde bir adım daha öteye gidip tamamen ortadan kaldırırsınız olur biter! Behey be kafirler, Ahzab 59 gibi ayetlerin gerçek mahiyetini anlayamayarak, nefse hâkimiyet üzerinden türettiğiniz saçmalık ve günahlara Allah'ı da nasıl iştirak ettirdiğinizin farkında mısınız acaba? Kullarının iyiliği için "*En güzel şeyleri nasip ettik*" deme alicenaplığını göstermiş olan bir yaratıcının, sıcak yaz günlerinde bir kadını kara çarşaf içerisine hapsederek, kan ter içerisinde kalmasına, leş gibi kokmasına ve eziyet görmesine rıza gösterebileceğini mi zannediyorsunuz? Denize girildiğinde balon gibi şişen ve çevredeki insanların dahi gülüşmelerine yol açan o kara çarşafların çirkin ritüellerini sizler de şayet bizim kadar görebilseydiniz, buna yol açanın kesinlikle mükemmel bir yaratıcı olamayacağına zaten kanaat getirirdiniz. Yoksa, sizler Allah'ın güzellik ve iyiliklerden yana değil de, çirkinlik ve kötülüklerden yana mı olduğunu iddia ediyorsunuz? Böyle iddia ediyor olmalısınız ki ne kadar kötü ve çirkin şey varsa bunların hepsini bir bir bulup, getirip İslamiyet'e yer ettirmeye ve Allah'a yakıştırmaya çalışıyorsunuz.

KURAN'DA YERİ OLMAYAN TÜRETME BİR GELENEK "TÜRBAN " VE TÜRBAN'IN PAGAN KÖKENİ

İslamilerin çarşaf derken çarşaflamalarından sonra, şimdi de gelelim günümüzün reytingi bir hayli yüksek ikinci konusuna, yani "türban" sorununa. Kuran'da türban ile ilişkillendirilebilecek sadece iki ayet vardır, onlar da "Nur" ve "Ahzab" sûrelerinde yer almaktadır. Türban taraftarlarının türbana kanıt olarak ileri sürdüğü iddialar da zaten sadece bu iki ayete dayanmaktadır. Dayandırılmaya çalışılır da, lâkin her iki ayetin de türban ile uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Kaldı ki, türban sorununu çözebilmek için ayetleri öyle pek fazla kurcalamaya da zaten gerek yoktur, çünkü basit bir mantık muhasebesi ile dahi konuyu aydınlığa kavuşturabilmek mümkündür. Nasıl derseniz, açıklayalım; Örneğin, "Kadının saçının hiç görünmeyecek şekilde kapatılması" iddiasını ele alalım? Bunun amacı nedir, kadının kadın olduğunu saklamak mı yoksa böyle bir cinsin var olduğunu dahi unutturmaya çalışmak mı? Ama türban taktırarak bir kadını ne kadar saklayıp, unutturabilirsiniz ki? Onun bir kadın olduğu her tarafından zaten sırıtmaktadır. Saçını kapatsanız, suratından; ayaklarını bağlasanız ellerinden, dudaklarından, yanaklarından velhasıl her tarafından onun bir kadın olduğu devamlı sırıtıp durur. Peki, bu durumda ne yapacaksınız? Saçını türbanla kapattığınız gibi ağzını, burnunu, o güzel ses tonunu, ellerinin kıvrak hareketlerini, zarif oturuşunu, yani kısacası bir erkek üzerinde tahrik unsuru olabilecek tüm fizyonomik özelliklerini de mi örtüp kapatacaksınız? Güldürmeyin adamı Allahaşkına. Bu asla mümkün olamayacağına göre, nedir o zaman saçın kapatılmasının amacı? Erkeğin kadının saçlarından etkilenerek nefsine hakim olamayıp tahrik olması mı? Eğer ki böyle ise, türban üzerine iddialar zaten daha baştan çuvallamış demektir, zira bir erkek bir kadının saçlarından hoşlandığından çok daha fazla onun ellerinden, ayaklarından, dudaklarından, göğüslerinin oynamasından, cilvelerinden, mimiklerinden, bakışlarından ve hatta ses tonundan etkilenir. Saç bir erkeğin kadından etkilenebileceği belki de en son sıralarda gelen cinsel objelerden birisidir. Bugün hangi erkeğe sorarsanız sorun, size cevap olarak mutlaka bu yazdıklarımın aynısını söyleyecektir. Türbanlı bir kadın türban sorununu dile getirirken bile, o dudak hareketlerinin bir erkek üzerinde ne kadar cinsel bir etki yarattığını bilseydi, türban savunusunda acaba yine de o derece ısrar edermiydi, doğrusu çok merak ediyorum!. Güleceksiniz belki ama, bir erkeğin nefsine hâkim olabilmesini sağlayabilmek için, değil kadının başını örtmek, kadının hareketini dahi engellemek gerekir. Ama,

kim bilir, saç belki de dişiliği sembolize ettiği için kapatılma yoluna gidilmiştir. Fakat, bu da yine mümkün değildir ki, çünkü dişiliğin sembolize edilişinde dahi saç yine en son sıralarda gelen objelerden birisidir. Yoksa, müminlerin iddia ettiği gibi türbanı gerçekten de Allah'mı önermiştir? Sürme hâşâ, böyle bir ihtimali akla getirmek bile yaradana çok büyük bir hakaret olur, çünkü "*Her şeyden haberdar olan*" bir yaratıcının, kadının anatomik yapısından, "saç" ın tahrikte en son sıralarda gelen bir obje olduğundan bihaber olabileceği asla düşünülemez. Peki, nedir o zaman kadının saçlarının kapatılmasının nedeni? Sorunun yanıtı aslında çok basit. Nasıl mı, çünkü Kuran'da türban diye bir şey yoktur da onun için! Kuran'da türban diye bir şeyin olmadığını kendileri de aslında çok iyi bilen ilahiyatçılar, artık hangi akla da hizmet ediyorlarsa, Nur ve Ahzab ayetlerini karıştırmış, o ayetlerden cımbızla topladıkları birkaç ayet-i kerimeyi ayetlerin içeriğindeki gerçek muhtevalarından koparark türbanla özdeşleştirmiş ve böylece de ortaya türban gibi ne idüğü belirsiz bir giyim tarzı çıkmıştır. İlahiyatçıların bunu nasıl becerdiklerini görebilmek bakımından, iyisi mi gelin bahsi geçen ayetlere bir göz atalım ve bu sayede de türbana açıklık kazandırmaya çalışalım.

Türbana hükmettiği iddia edilen ayet Nur Sûresi 31. ayetidir. Ayetin resmi Kuran'da ki Arapça karşılığı aynen şöyledir. "*Ve kul lil mu'minâti yagdudne min ebsârihinne ve yahfazne furûcehunne, ve lâ yubdîne zînetehunneillâ mâ zahera minhâ, vel yadribne bi humurihinne alâ cuyûbihinne* "(Nur 31). Türbanın kendisinden türetildiği meşhur ayet işte bu ayettir. Ayetin nasıl çarpıtıldığını ve gereksiz yere de bir türban sorununun ortaya çıkarıldığını tam olarak anlayabilmek bakımından, ayetin önce türban iddiacısı ilahiyatçılar tarafından yapılmış son derece yanlış mealine bakalım. "*Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini (onların) bakışlarından indirsinler, ve ırzlarını korusunlar, ve zahir olan şeyler dışında zinetlerini açmasınlar, **başörtülerinide** yakalarının üzerine düşürsünler* ". Çok ilginçtir, ayetin yanlış mealinde dahi türban diye bir şey yoktur. Ne türbanın adı geçmektedir ne de saçın. Yani, ayeti türbana uydurma sevdasındaki ilahiyatçılar, bizzat kendi yaptıkları yanlış meal de dahi sınıfta çakmışlardır. Fakat iyisi mi, biz ilahiyatçıların yanlış mealleri ile falanda uğraşmayalım ve kelimeler üzerinde tek tek durmak bahasına da olsa ayetin tam ve doğru mealine ulaşmaya çalışalım. Konunun öneminden dolayı buna gerçekten gerek var.

Ayette türban konusuna açıklık kazandırabilecek anahtar kelime "*zahir*" dir. Kelime ayette o derece bir önem taşımasına rağmen, ilahiyatçılar ise meallerinde "*zahir olan şeyler dışında*" demesini bilir,

fakat "*zahir*" in ne anlama geldiğini bir türlü belirtmezler, çünkü bilirler ki, kelimenin aydınlanması, bugüne kadar ki bütün türban iddialarını boşa çıkaracaktır. Hâlbuki, türbanın tüm sırrı tam da bu anahtar kelimenin içinde gizlidir. O zaman, türbanın bağlarını çözüp, kadını özgürlüğüne kavuşturabilecek olan bu anahtar kelime üzerinde biraz duralım ve zahirin ne anlama geldiğini açığa çıkarmaya çalışalım. "*Zahir*" Arapça'da, varlığı inkar edilemeyen, bu yüzden de mecburen kabullenilmesi gereken şeyler de kullanılmaktadır. Ayette bu; "illâ mâ zahera" denilerek, bir kadının "*zahir olan şeyleri dışında*" yani "*mecburen görünen yerleri dışında*" kalan kısımları kastedilerek kullanılmıştır. Yani "Zahir" "mecburen" anlamına da gelmektedir. Ayette zahir'in ne anlama geldiğini ve kullanılma amacını şimdilik bir kenara koyupta, bir tek genel anlamı etrafında tura çıkacak olursak, türban ile olan uyumsuzluğu zaten hemen anlaşılır. Örneğin; bir kadının yüz ya da elleri yaradılışı gereği "zahiren" yani "mecburen" mutlaka açıkta olmak ve görünmek zorundadır. Bir erkek nasıl ki gözleri aracılığıyla yaşanan dünyaya "*zahiren*" yani "mecburen" bakmak ve elleri aracılığıyla da dokunmak zorundaysa, bir kadın da aynı şekilde hayata bakmak ve elleri ile de dokunmak zorundadır. Kendisini ne kadar kapatmaya çalışırsa çalışsın, bir kadının çarşafın göz hizasına denk gelen yerlerini mutlaka açıkta bırakmasının nedeni de zaten bu "*zahera*" dan yani "*mecburiyet*" ten dolayıdır. Kısacası, bir kadının tamamen kapanabilmesi yaradılışsal ve fizyonomik bazı özellikleri gereği hiçbir zaman mümkün değildir. Tıpkı gözleri gibi, bir kadının dokunabilmek için ellerini, soluyabilmek için burnunu, bebeğini kucaklayabilmek içinde kollarını yine "zahiren" yani "mecburen" açıkta tutması gerekmektedir. Bu kadar basit konuların anlaşılamaması yüzünden, mümin kadınların çarşaftan bugüne kadar çekmediği sıkıntı ve azap kalmamıştır Ne erkekler gibi ellerini yüzlerini doğru dürüst yıkayabilmete ne de bebelerini rahatça emzirebilmektedirler. Hâlbuki bir kadın, hem bir dişi hem de bir insan olarak bunların hepsini yapmak zorundadır, zorunda olduğunu bildiği için de yüce yaradan bütün bu türden zorunluluklara "*zahera*" yani "mecburen" demiştir.

"*Zahir*" in kelime anlamına genel olarak bir göz attıktan sonra, işte şimdi zahirin ayette ne tür bir amaçla kullanılmış olduğuna geçebiliriz. Ayet "zahera" diyerek besbelli ki, saçla hiçbir ilgisi olmayan bambaşka bir şeye işaret etmektedir. İşaret ettiği o şey ise "*zinet*" tir. Ayet gayet açık ve net bir şekilde, bir kadının "zahiren" yani "*mecburen görünen yerleri dışında zinetlerini açmamaları*" gerektiğinden söz etmektedir. O zaman ayetin sözünü ettiği o "*zinet*" nedir ve "*zinetlerinizin*" denilerek ne kastedilmek istenmiştir? Türban taraftarı ilahiyatçılar "zinet" in bir

kadının saçı olduğunu iddia ederler, halbuki alakası bile yoktur. Kendileri sıradan bir kul oldukları halde bunun saç olduğunu biliyorlar da, yaratıcı olduğu halde Allah mı bilmiyor ki, ayette saçtan hiç bahsetmemiştir? İlahiyatçıların iddiaları şayet doğru olsaydı, önemine binaen yüce yaradan Kuran'da bunun saç olduğunu herhalde açık açık belirtirdi. Ama belirtmemiştir, zira ayette adı zikredilen "zinet" saç demek değildir. Yaradan "*zinetlerini*" diyerek besbelli ki, bir erkek üzerinde tahrik unsuru olabilecek çok daha ciddi bir objenin üzerinde durup, ona dikkatimizi çekmeye çalışmaktadır. Gelin isterseniz, kelimeler etrafında da artık daha fazla dolanıp durmadan, bahsi geçen ve ilahiyatçıların da bildikleri halde itiraf etmeye dillerinin bir türlü varmadığı bu objenin ne olduğunu size biz açıklayalım. Ayette zinet denilerek ksatedilen şey bir kadının göğsüdür. Ayet tamıtamına, o dönemler içerisinde ortaya çıkmış olan mümin erkeklerin mümin kadınları taciz durumlarından ötürü bir kadının mümin bir erkekle karşılaşması halinde, tedbiren karşılaşma bitene kadar erkek üzerinde tahrik unsuru oluşturan "*zinetlerini*" yani "*göğüslerini*" kapatmalarından bahsetmektedir, işte hepsi bu. "Zinet" Arapça'da iki anlama gelmektedir. Bunlardan biri süs takı türünden kıymetli şeyler, diğeri de Nur 31 ayetinin de işaret etmiş olduğu bir kadının göğüsleridir. Araplar, kadınların göğüsleri için genellikle zaten hep zinet tanımını kullanmışlardır. Ayetin zineti takı gibi kıymetli şeylere mahsuben kullanmadığı çok açık, zira siz de takdir edersiniz ki, takı türünden şeylerin kapatılması son derece anlamsızdır. Ayrıca, İslamiyet'in onca sorunları ortada dururken, Allah'ın çıkıp da süs eşyaları ve bunların kapatılmasına hükmedecek hali herhalde yoktur!

Ayetin "*Zinetlerini* " diyerek işaret etmeye çalıştığı şeyin bir kadının göğüsleri olduğunu, Nur suresi. 31. ayetinin devamında gelen diğer ayet-i kerimelerden de zaten kolayca anlayabiliyoruz. "*Kocaları, babaları, kocalarının babaları, kendi oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları ellerinin altında bulunan, erkeklerden kadına ihtiyacı kalmamış hizmetçiler, yahut henüz* ***kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklardan*** *başkasına* ***ziynetlerini*** *göstermesinler* "(Nur 31). Ziynetin göğüs demek olduğu, ayetin "*kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklar*" ifadesinden de belli olmaktadır, zira bildiğiniz gibi, bir kadının göğsü ergen olmayan bir çocuğun cinsel olarak hiç umurunda değildir, umurunda olmadığı için de, ayet kadınların zinetlerinin yani göğüslerinin çocukların yanında açıkta tutulmasında hiç bir mahsur görmemektedir. Bütün bunlardan da şu anlaşılıyor ki, o zamanlar bir kadın ayette adı anılan kişilerin yanında değil saçı, göğüsleri

açık olarak bile rahatlıkla dolaşabilmektedir! Göğüsleri belki tamamen açıkta olmayabilir, artık o kadarını tam olarak bilemiyoruz, fakat anlaşıldığı kadarıyla tamamen kapalı da değildir. Ne kadar şaşırsanız, ne kadar kabul etmek istemeseniz de, ayetin kastetmek istediği şey işte tastamam budur. Bu olduğu Nur 31'in devamında gelen diğer ayet-i kerimelerden de anlaşılmaktadır. "*Gizlemekte oldukları ziynetleri anlaşılsın diye ayaklarını yere vurmasınlar*"(Nur 31). "*Vurmasınlar*" emri ile zinet konusu artık iyice bir netlik kazanmıştır, çünkü ayaklar yere vurulduğunda bir kadının göğüsleri "*gizlenmiş*" te olsa sallanarak kendisini "zahiren" yani "mecburen" hemen belli eder ve çevrede olanların da dikkatini çeker.

Zinet'in ne olduğu da şayet anlaşıldıysa, şimdi yeniden Nur 31'in ilk ayeti kerimelerine dönelim ve ayetin "*ve lâ yubdîne zînetehunneillâ mâ zahera minhâ*", " إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ " diyerek neyi anlatmak istediğini bir toparlamaya çalışalım. Ayet bu ifadeleri ile tartışmasız bir şekilde bir kadının ne kadar saklamaya çalışsada "*Mecburen görünen yerleri dışında göğüslerini kapatması* " ndan bahsetmektedir. Ama nasıl ve ne ile? İşte, bu sorunun yanıtı da türban muammasını çözmenin ikinci cevap anahtarıdır. Bunun yanıtını bize en iyi bir şekilde ayetin devamında gelen "*vel yadribne bi humurihinne alâ cuyûbihinne*" ayeti kerimesi vermektedir. Türban taraftarı ilahiyatçılar, kendi ayet meallerinde bunu "başörtülerini yakalarının üzerine düşürsünler" diyerek son derece çarpıtarak sunarlar, ama bu sunumlarıyla türbanın varlığını değil de, aslında yokluğunu kanıtlamış olmaktan başka bir şey yapmış olmazlar, zira meali bu yanlış haliyle kabul etsek dahi, içinde yine türban lafı geçmemektedir. Yanlış meal bile bir türbandan değil, bir başörtüsünden bahsetmektedir. Halbuki, bildiğiniz gibi türban başka, başörtüsü başka bir şeydir. Hadi diyelim, bunu da görmezden geldik ve ayetin türban dediğini kabul ettik. İyi de, bu durum da türbanın bağlanma stilinden dolayı nasıl olur da onun yakaya düşürülmesinden bahsedilebilir ki? Sımsıkı sarıp sarmalamaktan dolayı, türbanın yakaya düşmesine fırsat mı bırakıyorsunuz? Yok hayır, bu eğer bir türban değil de, şayet bir başörtüsü ise, başörtüsünün de yine yakaya düşürülmesinden bahsetmek kadar anlamsız bir şey olamaz, zira başörtüsü bağlandıktan sonra ayetin özel olarak belirtmesine gerek kalmaksızın, yerçekimi kanuna uyarak zaten göğüs üzerine kendiliğinden düşer. "*Herşeyden*" olduğu gibi, yerçekiminden de bilgi sahibi olan bir yaratıcının, böylesine basit ve bilinen bir olayı çıkıp da Kuran'da başlıbaşına bir konu haline getirerek müminelere sunacak hali yoktur herhalde! Ayet besbelli ki, bütün bu düşürme saçmalıklarının çok ötesinde bambaşka bir şeyden bahsetmekte

ve ona işaret etmektedir. Peki, nedir o zaman bu işaret etmeye çalıştığı şey? Hata tamamen ayetin tam ve doğru bir mealinin ilahiyatçılar tarafından yapılamamış olmasından kaynaklanmaktadır. "*Vel yadribne*" Arapça'da asla "düşürmek" ya da "düşürsünler" anlamına gelmez, bu tamamen türbanı Kuran'a mal etmeye çalışan zihniyetlerin bir çarpıtmasıdır. Bu zihniyetler "*vel yadribne*" yi "salsınlar" ya da "düşürsünler" şeklinde çarpıtarak meallediklerı için, ayeti okuyan müminler de, sanki bir başörtüsü varmış da, bu örtünün uçları yakaya düşürülecekmiş gibi bir his ve izlenime kapılmaktadır. Halbuki, ayet "*vel yadribne*" diyerek düşürmenin dışında bir şeyin üzerine konulması gereken bir nesneden bahsetmektedir. O zaman, bu nesne nedir ve neyi kapatması gerekmektedir?

Bunun anlaşılabilmesin yolu, ayetin "*cuyubihinne*" dediği şeyin çözümsenmesinden geçmektedir. "*Cuyûbihinne*", (جُيُوبِهِنَّ) ayette, göğüsün çoğulu olan "*göğüslerinin*" şeklinde kullanılmıştır. "*Alâ cuyûbihinne*", "عَلَى جُيُوبِهِنَّ" ise "*göğüslerinin üzerine*" diyerek bir istikamet belirlemektedir. Ayette bu açıkça belirtilmiş olmasına rağmen, türban taraftarları bunu inatla yine de "yakalarının üzerine" şeklinde tanıtarak müminlere yutturmaya çalışırlar. Hlbuki ayet "*vel yadribne*" diyerek, kadınların "*göğüslerinin üzerine*" bir şey koymalarından bahsetmektedir ki, bu konulacak şey de "*humurihinne*" denen ve asla da türban ve başörtüsü anlamına gelmeyen sade bir "*örtü*"den, daha doğrusu bir boyun örtüsünden başka bir şey değildir. Yani ayet, asla başörtüsü anlamına gelmeyen sade bir "örtü" den bahsetmektedir. "Humur" Arapça'da eğer ki kendisini farklı bir anlama taşıyacak başka bir şeyle birlikte kullanılmamış ise, sadece örtü anlamına gelir. Humurihinne ayette şayet başörtüsüne tekabül ediyor olsaydı, bu "*humurihinne*" olarak değil, başörtüsünün tam karşılığına denk gelen "hımarürres" olarak tanıtılırdı, zira "hımarürres" "hımar" olan örtü ile "ras" olan başın bileşiminden oluşan ve tam olarakta başörtüsüne tekabül eden birleşik bir kelimedir. Hâlbuki ayet "*humurihinne*" diyerek tamamen bambaşka bir şeyden bahsetmektedir ki, bahsi yapılan bu şey de "*boyun örtüsü*", daha doğrusu çoğul olan "*boyun örtüleri*" nden başka bir şey değildir. Yaradan böylesine önemli bir konuda "hımarürres" ile "*humurihinne*" yi birbirine karıştıracak değildir herhalde! Allah'ın neyi ne için önerdiği tek tek kelamlarına kadar bellidir de, türban taraftarı ilahiyatçılar sadece bunu bir türlü kabullenememektedir.

Ayeti kerimelerin anlam ve manaları tam olarak meydana çıktığına göre, işte şimdi ayetin tam olarak ne anlatmak istediğine gelebiliriz. Ayet gayet açık ve net bir şekilde, o zamanki mümin kadınların yolda

giderlerken erkeklerle karşılaştıklarında gözlerini bir süreliğine onların bakışlarından kaçırarak yere indirmelerini ve "*zahiren*" yani "*mecburen*" görünen yerleri dışında da "*zinetleri*" ni, yani "*göğüsleri*" ni boyun örtüleri ile kapamaya çalışmalarını, "*bunun onların tanınıp incinmemeleri bakımından daha hayırlı olacağını*" anlatmaya çalışmaktadır. Ayet kelamları arasında o kadar dolanıp durduktan sonra, ayetin tam ve doğru bir mealini isterseniz şimdi bir de biz yapalım. " *Ey Muhammed, mümin kadınlara da söyle, ırzlarını korumak için gözlerini erkeklerin bakışlarından kaçırıp indirsinler ve mecburen görünen yerleri dışında göğüslerini, üzerine boyun örtülerini koyarak kapatmaya çalışsınlar* "(Nur 31). İşte Nur 31 ayetinin doğru meali budur. İçinde ne türbanın adı geçmektedir ne de başörtüsünün, ne başörtüsünün yakayı düşürülmesinden bahsedilmektedir ne de tek bir saç telinin dahi görünmemesinden. Ayet, durmadan boyun örtüsü, göğüs gibi şeylerden bahsetmekte, lakin asla türban ya da saça işaret etmemektedir. Şayet etmişse, buyrun getirin de bizde öğrenelim! Ayette saç nerede? Yok. Saç teli, başörtüsü, türban nerede? Onlarda yok! Ama bütün bu olmayan şeylere rağmen var olan tek bir şey var, o da olmayan şeylerin var gösterilmeye çalışıldığı bir yığın yalan dolan. İlahi halüsinasyonun ancak bu kadarı olur! Kadını boyunduruk altına alıp ezmek için ilahiyatçıların Allah'ın kelamları üzerine atmadığı format, katmadığı neokelimat kalmamıştır. Onların bu uyduruk kelamlarıyla ancak meram bağlarına gidilir de, asla cennet bağlarına gidilmez! Zira Kuran ayetleri üzerinde oynayarak iman tazelenmez. Kaldı ki, her ne kadar hadislere pek güvenmiyor olsam da, bazı hadisler ve güvenilir İslami belgeler de, o dönem Arap hanımları arasında boyun örtüsünün bir hayli yaygın olduğunu iddia etmektedir. Yurdum Anadolu kadını da zaten böyle değil midir? Anadolu kadını da çoğu zaman omuzunda bu tür bir örtü ile dolaşır ve bir erkekle karşılaştığında da bu örtüyü hemen üzerine çekerek, kendisini kapatmaya çalışır. İşte ayetin bahsini yaptığı örtü ve örtünme şekli de tastamam budur. "*Mümin kadınların bakışlarını erkeklerden kaçırarak yere indirmesi*" de günümüzde hemen hemen yine aynıdır. Günümüzde de bir kadın erkeklerin tacizkâr bakışlarıyla karşılaştığı zaman bakışlarını hemen ondan uzaklaştırır ve yere düşürür. Yani, taciz karşısında alınan tedbirler, aradaki onca zaman farkına rağmen özünde pek fazla değişmemiştir, refleks yine aynı reflekstir.

İşin komedi tarafı da nedir biliyor musunuz? Allah'ın kadınların iyiliğinden yana buyurmuş olduğu bir korunma tedbirinin, ilahiyatçıların maharetli elleri sayesinde kadının kötülüğünden yana bir hüküm ve gelenek haline dönüştürülmüş olması. Allah kelamları ve hükümlerinin

içeriğini kavramaktan aciz basit beyinler, kadının iyiliğinden yana buyrulmuş olan hükümleri tersine çevirmiş ve yaşamı kadına zehir zıkkım etmişlerdir. Eh, Allah şimdi sizi çarpmasın da ne yapsın? O güdük beyinlerinizle, yaratıcının yarattığı kullarından yana kötü hükümler buyuracağını mı sandınız da kadınlarınızı kara zindanlara tıktınız? Kadını ebeden sürecek genetik bir mahkûmiyet içerisine sokmak sadece sizin gibi aklı kıt basit kullara yakışır da, asla her şeyin yaratıcısı olduğu iddia edilen Allah'a yakışmaz. Allah'a yakışan şeyler daima güzel ve doğru şeylerdir. Sıcak yaz günlerinde bir kadını çarşaf ya da türban içerisine hapsetmek fikren de zikren de ilahiyatın o mükemmel dizaynına hiçbir şekilde yakışmamaktadır. "*Allah'a layık olmayan şeyleri O'na yakıştırmanın çok büyük bir günah olduğu*" nu burada tekrar hatırlatmama gerek yok sanırım. E, ilahiyatta her şey de sadece Kuran ayetleri demek değildir. Biraz da Allah'ın size bahşetmiş olduğu o mükemmel tasarımlı beyni çok iyi kullanabilmektedir. Ama tabi, şayet o mükemmel beynin farkındaysanız!

Konuya, bölüm başında aslında çok daha başka türden bir iddiam ile başlamak niyetindeydim. Ancak, bunu birçok şeyi açıkladıktan sonra sunmayı daha uygun buldum, zira şayet daha baştan bu iddiamı ileri sürmüş olsaydım, yeterince var olan İslami şartlanmaların da etkisiyle hem okuyucu bu iddiamı yeterince ciddiye almayacak, hem de pusuda bekleyen ilahiyatçılar, kullanabilecekleri bir koz niyetine bu iddiam üzerine hemen atlayacaklardı. Bu iddiam şudur ki, Nur 31. ayeti "*ve lâ yubdîne zînetehunneillâ mâ zahera minhâ*" yani "*mecburen görünen yerleri dışında zinetlerini kapatsınlar*" diyerek aslında o zaman ki İslam kadınlarının tamamen açıkta olan göğüslerini kapatmalarını da buyurmuş olabilir. Yoksa neden "*mecburen görünen yerleri dışında*" denmiş olsun ki? Ama dediğim gibi, bu sadece bir ihtimaldir, lakin hiç de yabana atılacak bir ihtimal de değildir. O dönem İslam kadınını bizler, geleneksel İslamın bize empoze etmeye çalıştığı ritüeller nedeniyle de hep kapalı olarak tasavvur ettik, ama bir kere bile olsun farklı ve dekolte bir giyim tarzları da olabileceğini düşünmedik. Üstelik, özellikle de sıcak iklim koşulları nedeniyle, İslamiyet öncesinde olduğu gibi, sonrasında da Arap kadınlarının çoğu zaman yarı bellerine kadar çıplak vaziyette dolaştıklarına dair ortada bolca rivayetler de dolaşmaktadır. Başlarına bir örtü koydukları, bu örtünün iki ucunu omuzları arasından arkaya saldıkları, boyun, gerdan ve göğüslerinin bir kısmını açıkta bıraktıkları gibi! Bugün Afrika'da çoğu zenci kadınların yarı bellerine kadar çıplak vaziyette dolaşmaları da zaten benzer iklim koşulları nedeniyle değil midir? Coğrafi koşul benzerlikleri de dikkate alındığında, Arap kadınının

da aynı benzer giyim tarzıyla dolaşmış olması hiç de ihtimal dışı değildir.

Örneğin; İbni Kesir'in tefsirinde Câbir İbn Abdullah El Ansari o dönem arap kadınlarını anlatırken şöyle demektedir; "Esma bin Mürşide, Harise oğulları kabilesindeki yerinde idi. Üzerlerinde ızârları olmaksızın kadınlar onun yanına girmeye başladılar. Ayaklarındaki halhalları, göğüsleri ve zülüfleri görünüyordu"[168]. Bahsi edilen şey sadece cahiliye dönemi arap kadınlarının giyim tarzları da değildir. İslamiyet döneminde de durumun pek değişmediğine temas eden, mümin kadınların üstleri açık ve çoğu zaman mahrem bir vaziyette dolaştıklarına işaret eden ortada pek çok rivayet mevcuttur. Örneğin; İbn Abbas müminelerin bulunduğu ortama girilirken izin isteme kuralını anlatırken bize şu bilgileri aktarmaktadır; "Ben, 'Benimle birlikte bir evde olan, evimde ki yetim kız kardeşlerimin yanına girmek için izin mi isteyeceğim' dedim. Evet buyurdu. 'Onları **çıplak** olarak görmeyi istermisin' buyurdu. Ben 'Hayır' dedim. 'O halde izin iste' buyurdu"[169]. İbn Cüreyc'de şöyle demektedir; "Bana İbn Tâvûs, babasının şöyle dediğini nakletti; '**Çıplak halini görmekten en çok hoşlanmadığım kadınlar,** nikâhı bana haram olan kadınlardır' "[170]. Rivayetlerin çoğu, çıplak olmasalar dahi, o dönem Müslüman kadınların hiç de zannettiğimiz gibi mutaassıp olmadığını, başları kapalı değil, tam tersi bakımlarına son derece özen gösteren, saçlarını bile tarayarak insanların karşısına çıkabilen kadınlar olduğunu kanıtlamaktadır ve bunu Hz Muhammed'de onaylamaktadır; "Allah Resûlü Medine'ye gündüzün geldiğinde devesini şehrin ortasına ihtırır ve 'Bekleyin, akşamleyin girelim ki, bir zamandan beri kocasından ayrı kalmış olan kadın hazırlansın, **saçı başı dağınık olan da taransın**' buyurdu"[171].

Her ne kadar, tefsir ve hadis kaynaklarına genel olarak itibar etmiyor olsam da, şayet aktardığım kaynaklar baz alınacak olursa, o kaynaklarda iddia edilenlerle, bizim Nur 31. ayetine dair iddialarımız önemli oranda çakışmaktadır. İslam kadınının bizim geleneksel tasavvurlarımızın çok ötesinde çok daha özgür ve özgün bir giyim tarzına sahip olma ihtimali bir hayli yüksektir. Nur 31 ayetinden anladığım kadarı ile, İslam kadını mümin erkeklerin bazı tacizleri nedeniyle sadece biraz daha kapanmak zorunda kalmıştır hepsi o kadar. Zaten, tarihte hiçbir toplum da, daha

---

[168] "Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri", Hafız İbn-i Kesir, s.b 1687

[169] "Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, Hafız İbn-i Kesir, s. 1685

[170] "Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, Hafız İbn-i Kesir, s. 1685

[171] "Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, Hafız İbn-i Kesir, s. 1685

önceki toplumun kültür ve geleneklerini öyle bir çırpıda yadsımamıştır. Toplumlar tarihinde diyalektik olarak birbirine eklemlenmiş halkaları kafanıza göre öyle bir çırpıda kolayca birbirinden koparıp ayrıştıramazsınız Ama başta da belirttiğim gibi, siz siz olun ve benim bu iddiamı yine de ikinci planda tutun, zira ilahiyatçıların ayetler üzerine yapmış olduğum bütün analizleri görmezden gelip, sadece bu iddiamdan yola çıkarak nasıl bir karalama kampanyasına girişebileceklerini daha şimdiden çok iyi tahmin ediyorum. Bu türden ihtimalleri yok saysak dahi, ortada inkarı hiçbir şekilde kabil olmayan tek bir gerçek vardır, o da Allah'ın ne bahsi geçen ayetlerinde ne de Kuran'ın tamamında türban ve çarşafa dair asla her hangi bir hüküm buyurmadığıdır. Şayet buyurmuş olsaydı, Kuran'ın başka ayetlerinde de bunun izine mutlaka rastlanılırdı. İnsanlık varolduğu sürece, tarihin her döneminde insanoğlunun karşısına çıkacak olan böylesine önemli bir konuda yaradan Kuran'ın başka ayetlerinde de çarşaf ve türbandan bahsetmemezlik edecek değildir herhalde.

Hz. Muhammed dönemi özgür giyim tarzının, tam zıddına dönüşerek yerini türban ve çarşaf gibi kapalı ve mutaassıp tesettür kıyafetlerine bırakmış olmasının nedeni, İslamiyet'in gerçek özünden kopartılarak yozlaştırılmış olmasıdır. "*Allah'ın ayetleri üzerinde oynayarak* " kadını türban ve kara çarşaflar içerisine tıkmak, ona daha bu dünyadayken cehennem azabı yaşatmaktan başka bir şey değildir ve de çok büyük bir günah işlemektir. Kadına bu cezayı reva gören çağdışı zihniyetler, utanmadan bir de, İslamiyet'in Hristiyanlık ve Musevilik'ten çok daha ileri de, mantıklı ve insan haklarına saygılı bir inanç olduğunu iddia edip dururlar. Ortalıkta başlı başına görüntü kirliliği oluşturan, kadını bunaltan, genç kızlarımızın ruhunu karartan, her şeyden önemlisi de Allah'ın niteliklerine asla yakışmayan o kara çarşaflar mı ya da parmak kadar kızları takma dişli morukların kucaklarına atmak mıdır ileri de olmak? Eğer, "evet bunlar" diyorsanız, alın o zaman kara çarşaflarınızı da kafalarınıza çalın. Siz bu şahsi özel hükümlerinizle çarşafı sadece kadına değil, insan temel hak ve hürriyetlerine, İslamiyet'in gerçek özüne, Allah'a ve ilahiyatının ruhuna da giydirmeye çalışıyorsunuz da, farkında değilsiniz. Bu çağdışı kalmış kıyafet ve zihniyetlerinizle, sizler ne Allah'ı ne de İslamiyet'i asla temsil edemezsiniz. Çünkü Allah'a gerçek anlamda inanan biri, çağının en önünde yürümesini ve Allah'ı da layıkıyla temsil etmesini bilir.

TÜRBAN VE ÇARŞAF İSLAMİYET'E SONRADAN ETİKETLENMİŞ BİR YAHUDİ VE MEZOPOTAMYA PAGAN GELENEĞİDİR

Buraya kadar, İslamiyet'in ilk dönemlerinde ve Kuran'da türban ve çarşaf diye bir giyim tarzının olmadığını işledik. Peki ama, Kuran'da yeri olmayan bu giyim tarzları o zaman nasıl olup da İslamiyet'te yine de yer alabilmiştir? Bu sorudan yola çıkarak türban ve çarşafın köklerine inecek olursak, bu tarz tesettür kıyafet biçimlerinin İslamiyet'e değil de, Hristiyanlık ve Museviliğe ait olduğunu görürüz. Hristiyan ve Museviler'in gardropları ağzına kadar bu kıyafetlerle doludur. Hz. Muhammed sonrasında ortaya çıkan ve gittikçe Kuran'dan ve asli köklerinden uzaklaşmaya başlayan İslami gelenekler, Ehli Kitab'ın gardroplarından onlara ait bu kıyafetleri bir bir çalmış ve getirip kendi gardropuna tıkıştırmıştır. Bu nakliyat işleminin nasıl gerçekleştirildiğine bir göz atalım isterseniz?

Örneğin; Talmud'da, bir kadının başkalarının yanında başını açması, kocasının onu boşamasına yeterli bir neden sayılmıştır. Tevrat'ın birçok ayeti de, Yahudi kadınları ve kızlarının nasıl giyinmeleri gerektiğine dair birçok paragraflarla doludur; "*Rebeka İbrahim'in hizmetkârına, 'Tarladan bizi karşılamaya gelen şu adam kim?' diye sordu. Hizmetkâr, 'Efendimdir' diye karşılık verdi. Rebeka* ***hemen peçesini alıp yüzünü örttü***"(Tevrat Yaratılış 24/65). Tevrat Yeşeya'nın "Yeruşalim Kadınlarına Uyarı" başlıklı 3.bölümünde de, Yahudi kadınlarının giyim tarzları için çok katı hükümler buyrulmakta ve evli kadınların başlarını örtmeleri mutlak zorunlu kılınmaktadır. "*RAB şöyle diyor: 'Siyon kızları kibirlidir, burunları bir karış havada, göz kırparak geziyor, ayaklarında ki halhalları şıngırdatarak kırıtıyorlar* "(16), "*Bu yüzden onların başlarında yaralar çıkaracağım, mahrem yerlerini açacağım* "(17), "*O gün Rab güzel halhalları, alın çatkılarını, küpeleri, bilezikleri, peçeleri, başlıkları, ayak zincirlerini, kuşakları, koku şişelerini, muskaları, yüzükleri, burun halkalarını, bayramlık giysileri, pelerinleri, şalları, keseleri, el aynalarını, keten giysileri,* ***baş sargılarını, tülbentleri*** *ortadan kaldıracak* "(Tevrat Yeşeya Blm 3/18, 23). Bizler 6666 kadar olduğu iddia edilen Kuran ayetleri arasından adları dahi zikredilmediği halde çarşaf ve türbanı mikroskopla arayarak bulmaya çalışırken, Musevi ve Hristiyanlar ise, sanki elleriyle koymuş gibi bu kıyafetleri kendi kitaplarından bir çırpıda bulup, çıkarabilmekteler! Tevrat ve İnciller'de var olduğu halde bu tesettür kıyafetleri Hristiyanlık ve Musevilik'te zamanla kaybolmaya yüz tutarken, İslamiyet'te Kuran'da dahi yeri olmadığı halde gittikçe daha

çok uygulanır bir hale gelmiş olması da işin bir başka düşündürücü tarafıdır! Tam bir ilahi paradoks! Giyim üzerinden ortaya çıkan günahları, kitaplarında onca açık hükümler bulunmasına rağmen bu hükümlere uymamış olan Musevi ve Hristiyan kadınlarında mı aramalı, yoksa Kuran'da yeri olmadığı halde Müslüman kadınların bu kıyafetlere aşırı itibar etmiş olmasında mı?

Türban ve çarşafın kökleri şayet daha da kurcalanacak olursa, bu köklerin Musevilik ve Hristiyanlığın'da ötesinde, Mezopotamya pagan teolojilerine kadar uzandığına tanık olunur. Yazılı tarihten gözlemleyebildiğimiz kadarıyla da, türbanın ilk sahipleri Sümerler'dir. Sümer teolojisinde tanrıça İnanna bolluk ve bereketin olduğu kadar, güzelliğin, aşkın ve cinselliğin de sembolü sayılmış ve "Gökyüzünün Kraliçesi" (Quen of Heaven) olarak adlandırılmıştır[172]. Bu nedenle, İnanna'ya Sümerler'de çok büyük değer verilmiş ve adına yeryüzünde mabedler açılmıştır. Bu mabedler de kendilerini İnanna'ya adamış olan bazı kadınlar seks yapmakta ve kendilerini diğer kadınlardan ayırmak için de türban ve başörtüsü takmaktaydı[173].M.Ö. 1500 yıllarına gelindiğinde Asur kralı Sümerler'den gelen bu geleneği değiştirerek, tam tersi bir uygulamayla bu defa da evli ve dul kadınların başlarını örtmelerini mecbur kılmış, kızların, cariyelerin ve fahişelerin örtünmelerini ise yasaklamıştır[174]. Asur medeni kanununda türban ve başörtüsü konusunda yaşanan bu dönüşüm, zamanla batıya kayarak önce Roma-Yunan, daha sonra da onların Helenistik kültürleri ile eklemlenen Hristiyanlığın önemli kültürel alt yapılarından birisini oluştur. Başörtü kültürünün alt yapısına yerleştiği diğer bir alanda Yahudiler ve Musevilik'tir. Yalnız, başörtüsü geleneği Museviliğe Hristiyanlık'ta olduğu gibi Helenizm üzerinden ulaşmamıştır. Bu zaten mümkün de değildir, çünkü Musevilik, Roma

---

[172] "History Begins at Sumer", Thirty Nine Firsts in RecordedHistory, Samuel Noah Kramer, Page: 155

[173] "History Begins at Sumer", Thirty Nine Firsts in RecordedHistory, Samuel Noah Kramer, Chapter: 25, "To the Royal Bridegroom The First Love Song", Page: 245, 246

"Vatandaşlık tepkilerim", Muazzez İlmiye Çığ,, "5000 yıl önceki Mabed fahişeliği diriliyormu", s. 150

[174] " Asur Yasaları, Kolon XI, Madde 40: *"İster evli kadınlar, ister dul kadınlar, veya Assur'lu kadınlar olsun, sokağa çıkarlarken başlarını açmayacaklardır. Adamın kızları ya bir şal, ya bir ..., veya bir gulinu ile örtüneceklerdir. Sahibi ile sokağa giden esirtu'lar örtülüdürler. Kocaya varan Kadiştu'lar, sokakta örtünmelidirler. Kocaya varmamış Kadiştu'ların sokakta başları açıktır, örtünmemelidir. Fahişe örtülü değildir, başı açıktır. Örtülü bir fahişeyi gören olursa, onu tutuklayacak, şahitler bulacak; onu saray mahkemesine götürecek, ziynetlerini almayacaklar, onu yakalayan elbisesini alacaktır. elli sopa vuracaklar, başına zift dökecekler. Eğer bir adam örtülü bir fahişeyi görür, onu serbest bırakır ve saray mahkemesine götürmezse o adama elli sopa atılacaktır."*

İmparatorluğu ve onların Helen kültürleri ile, o kültürlerle eklemlenme içerisine girmiş Hristiyanlığa her zaman karşı durmuş bir inanç akımıdır. Yahudiler'in uzun zamanlar Mezopotamya coğrafyası içerisinde yaşamış olmaları, türban geleneğinin Museviliğe Mezopotamya üzerinden geçmesine yol açmıştır.Yahudiler'in başörtü ve türban geleneği bu yüzden daha çok Mezopotamik, Hristiyanlar'ınki ise Helenistik özellikler taşır.

Başörtü kültürünün batıda ilk izlerine rastlandığı alan da Antik Yunan'dır. Grekler'den kalma birçok kadın heykel ve rölyefi kadını başörtüleriyle resmetmektedir[175]. Ünlü antik Yunanlı filozof Heraklit antik Yunan'da kadınların kullandığı başörtü biçimini şöyle tarif eder: "*Giysilerin başa gelen kısmı öyle sarılır ki, yüzün tümü peçeyle örtülmüş gibi görünür. Zira sadece gözler ortada kalır, yüzün diğer bölümleri ise giysinin bir parçası ile tamamen örtülür. Bütün kadınlar bu şekilde beyaz renkli giysiler giymekteler*". Türban ve peçe (tegidion), Eski Yunan'da özellikle de Arkaik dönemler içerisinde Yunan kadınının Atina merkezli olmak üzere erkek egemen ideolojinin baskınlığını simgeleyen yaygın giyim biçimlerinden biri olmuştur. Her ne kadar kadın masumiyeti ve bekaretini toplumdan korumanın ya da kadına ayrıcalık tanımanın bir biçimi olarak gösterilip tanıtılmaya çalışılmışsa da, aslında Yunan kadınının erkek tarafından eve hapsedilmesinin sembolünden başka bir şey değildi[176]. Bu antik sembolizm aynen Yunan kadınının gelinlik ritüellerine de geçmiştir. Evlenmek için mabede giren kadının başındaki çiçekli taç Yunan tanrılarının hediye sepetini, kapalı duvak kadının esaretine ancak bir erkeğin son verebileceğini, evliliğin mabed de yapılması da, o evliliğin ancak tanrıların huzurunda gerçekleşebileceğini simgelemekteydi. Günümüz de, Hristiyan gelin adaylarının başlarında çiçekli taçlarla kiliseler de evlenme ritüelleri de yine aynı değimlidir zaten? Aradaki fark sadece, tanrıların yerini tanrı'nın, mabedlerin yerini kiliselerin, Yunan erkeğinin yerini de Hristiyan erkeğinin almış olmasıdır. Yunan mabedlerindeki koroların yerini kilise koroları ve müziklerinin almış olmasını da unutmayalım tabi! Bütün bu benzer ve paralel ritüeller, Hristiyanlığı pagan köklerden arındırmaya çalışan 4. yüzyıl Hristiyan araştırmacı tarihçi rahip Eusibius'un tüm çabalarına rağmen, türban ve başörtüsü geleneğinin aslında nasıl Helen kültüründen gelme olduğunu kanıtlamaktadır. Türbanla ilgili başka örneklerde çok farklı değildir.

---

[175] Görsel: https://www.flickr.com/photos/h_savill/508182379/in/photostream/
Görsel: https://www.flickr.com/photos/h_savill/508153908

[176] "Aphrodites Tortoise", The Veiled Woman Of Ancient Greece, Lloyd Llewellyn-Jones

Örneğin; İsa'nın annesi meşhur Meryem'i ele alalım. Meryem'de Hristiyan camiası tarafından hem resimlerde devamlı türbanlı olarak resmedilmiş hem de kapatıldığı manastır da kapalı örtüler içerisinde tanrı'ya hizmet vermiştir. Bugün Hristiyan kiliselerinde rahibelerin saçlarını hiç görünmeyecek şekilde kapatmaları da yine aynı Helen türban kültürünün bir devamıdır. Hristiyanlık'ta başörtüsünün en yaygın olarak kullanıldığı alanlar Katolik ve Ortodoks Kiliseleri ve camiasıdır. Özellikle Ortodokslar'da bazı kadınlar ya başlarını örtmekte ya da saçlarını tamamen kesmektedirler. Bunun nedeni Elçi Pavlus'un "*Kadın ya saçını örtsün veya tamamen traş etsin*" demiş olmasıdır. Bu aynen İnciller'de de geçmektedir[177].

Kadınların başlarını örtmelerine yönelik bu tarzdan hükümler Musevilik'te de yer almaktadır. Yahudi kadınlar da evlendiklerinde saçlarını traş edip, başlarını bir başörtüsü ile kapatmışlardır. İlginç olan da, Sümerler'de bazı kadınların tanrıça İnanna adına fuhuş yapma geleneğinin benzerine, Musevilikte de rastlanılıyor olmasıdır. Museviliğin ilk dönemlerinde de bazı Yahudi kadınlar tanrı adına fuhuş yapmış, ama bu gelenek Rab tarafından sonradan yasaklanmıştır. Bu, Tevrat tarafından da zaten teyid edilmektedir; "*İsrailoğullarından ve kızlarından **kendilerini fuhşa vakfetmiş kimseler olmayacaktır**. Kadınlar! **Fuhşun ücretini herhangi bir adak için Rabbin mabedine getirmeyeceksin**, çünkü bunların ikisi de Rabbe mekruhtur.*"(Tevrat "Yasanın Tekrarı", Tesniye, Blm.23/18). Bütün kaynaklar ve tarihsel veriler, türban ve başörtüsü geleneğinin İslamiyet'e, Kuran'dan değil, harici gelenek ve kültürler üzerinden gelip yerleştiğini kanıtlamaktadır. Sonuç olarak toparlamak gerekirse, türban ve çarşaf sanıldığı gibi birer Allah vahyi ya da emri olmayıp, Mezopotamya teolojilerinden önce Museviliğe, daha sonra da Hristiyanlığa intikal etmiş ve o inançlar üzerinden de getirilip İslamiyet'e ikame ettirilmiş pagan orjinli kıyafet geleneklerinden başka bir şey değildir. Bu nedenle siz siz olun, bu uydurma kreasyonları asla Allah'a mal etmeye çalışmayın. Aksi takdir de Allah yerine pagan tanrılarının hükümlerine uymuş olmanız nedeniyle çok büyük günaha girersiniz! Artık bizden sadece söylemesi.

Müminler inançlarını çok iyi sorgulayıp, gözden geçirmelidir, çünkü gözden geçirilmeksizin ifa edilecek bir ibadet, bazen Allah'a ihanetten başka bir şey getirmeyebilir. Görünen de o ki, müminler "iman tazeliyoruz" derken, aslında yeterince bir günah ve ihanet içerisine

---

[177] " *Kadın başını açarsa, saçını kestirsin. Ama kadının saçını kestirmesi ya da traş etmesi ayıpsa, başını örtsün*" (1. Krontiller, Duada Düzen, Bölüm: 11/6)

sürüklenebilmişlerdir. Günahın en büyüğünü de, Allah'ın onca eşitlik hükümlerini gözardı ederek, kadına karşı işlemişlerdir. Kadının günahına giriş, yaradılışın daha ilk anlarından başlar. Kaburga, kalça kemiği falan derken, kadın Adem'in kıçına reva görülebilecek kadar basit ve aşağılık bir seviyeye konur. Bir defa böyle konuldu mu da, kadının artık tüm zamanlarda da aşağılanıp, horlanmaması için geriye çok fazla bir neden kalmaz. Bu idealist genetik kurgulama yüzündendir ki, ilahiyatın uzun bir tarihsel süreci içerisinde kadın devamlı ikinci plana itilip, alay konusu yapılmış ve hatta şeytan ya da cadı ile özdeşleştirilerek insafsızca yakılmıştır. Mistik ve sofu İslami gelenekler içerisinde dahi kadının yeri devamlı erkekten sonradır. Bunu çok iyi bilen yobazlar da zaten bu nedenle, dünya da olsun ya da cennette, öncelikle hep kendilerine rezervasyon yaptırır, zira ne de olsa, "*cennetin yasak meyvesini*" şeytanın aklına uyarak önce kadın yemiş, ardından da yemesi için erkeğin aklını çalmıştır. Bu baştan çıkarış, kadının günümüze kadar uzanan uzunca bir lanet öyküsünün de ilk başlangıç tohumlarıdır. Bu genetik lanetlenişin kadın üzerinde yarattığı baskıyı bugün acaba kaç erkek mümin tahmin edip hissedebiliyordur? Ne kadar tahmin edebildikleri ortada: Kız çocuğu oldu diye üzülmeler, erkek çocuk doğurmadı diye eş boşamalar, dayaklar, sopalar, cadı avları, cadı yerine koyup yakmalar, şeytan ile özdeş kılmalar, "Siz zaten yaradılıştan böylesiniz" diyip aşağılayıp ezmeler ve daha da neler neler! Erkeğin bilinçaltına devamlı ve sistemli bir şekilde yer ettirilmiş bu sabit fikirler yüzünden, kadının asırlardan beri çekmediği eziyet, ızdırap kalmadı. Adem'in intikamını alma güdüsü erkekte devamlı ağır bastı. Kadın üzerindeki en büyük baskı, koca ya da herhangi bir erkeğin baskısı değil, her şeyden önce ilahiyat tarafından yaratılmış olan işte bu genetik baskıdır. Kadın bu baskının ağır yükünü tarihin her döneminde sürekli üzerinde hissedip, sırtında taşır. Allah'tan, günümüz modern koşullarına ulaşılabilmiştir de, kadın bu sayede bir parça olsun soluk alma fırsatı yakalayabilmiştir. Tabi, bunu da İslam ülkelerine değil, daha çok batıda seyreden çağdaş ilerlemeye borçludur.

Lakin, İslamiyet'i, daha doğrusu Kuran'ı günümüzdeki kadın hakları ihlaline bakarak değerlendirmekte başka bir insafsızlık olur. Bu sadece İslamiyet'in bugünkü panoraması nedeniyle böyledir, yoksa kutsal kitaplar baz alınacak olursa, Kuran'ın kadına verdiği değer, yaptığımız onca kritiklere rağmen, Tevrat ve İnciller'le kıyaslanamayacak kadar çok daha ileridedir. İslamiyetin bugün kadın hakları konusunda vermiş olduğu açıkların nedeni Kuran değil, esas olarak yanlış İslami geleneklerdir. Aksi takdir de, Kuran'da kadına karşı doğrudan ve açıktan bir saldırı yoktur. Tevrat ve İnciller'de ise kadını aşağılama ve hakaret diz boyudur

Örneğin; M. Ö. 500 yıllarında, Yahuda krallığının mezheplerinden biri olan Essenliler arasında kadın şeytan ile özdeşleştirilmiş ve şeytanın hizmetkarı olmakla suçlanmıştır. İki ahit arasında yer alan Ruben vasiyetinde bu açıkça belirtilmektedir."*Kadınlar kötülük içindir çocuklarım. Erkekler üzerinde hiçbir güç ve kudretleri olmadığından, onu kendilerine çekmek için cazibe oyunlarını kullanırlar. Cazibesiyle büyüleyemediklerinin, hileyle üstesinden gelirler. Daha da ötesi, Rabbin meleği bana anlattı ve öğretti ki,kadınlar erkeklerden daha fazla zina ruhuna yenilirler ve kalplerinde erkekleri hedef alırlar ve süslenerek önce onların akıllarını alır ve bakışıyla zehirini akıtır ve sonra başarılı hareketle onları tutsak ederler. Bir kadın bir erkeği zorlayamaz, ama fahişe davranışıyla onu ayartır.*"[178]. Kadını aşağılama Eski Ahid de böyledir de, dünya medeniyetlerinin medarı iftiharı olan Hristiyanlık'ta sanki çok mu farklıdır? Türlü vesilelerle kadının İslamiyet'te ki yerini yerden yere çalmaktan geri kalmayan batılı medeniyetler, o gurur duydukları kitaplarının kadına verdiği değeri her ne hikmetse bir türlü görmez ya da görmek istemezler. Bunun gibi, kendi ülkelerinde yasak koymaya çalıştıkları türban ve çarşafın aslında nasıl kendi inanç geleneklerinden gelme olduğunu da. Pavlus'un mektupları ve I.Korintliler kadına nefret kusmaktadır. İncil I.Korintiller'de erkek kadından üstün kılınmakta ve hatta vasıfları neredeyse tanrının vasıflarına yakınlaştırılmaktadır. "*Erkek başını örtmemeli, **o tanrı'nın benzeri ve yüceliğidir. Kadın da erkeğin yüceliğidir.** Çünkü erkek kadından değil, kadın erkekten yaratıldı. Erkek kadın için değil, **kadın erkek için yaratıldı***"(1.Korintliler Blm. 11/7,8,9). Bu düzeyde fetişize edilen erkek egemenliği altında, kadına bir de bugünkü yanlış İslami gelenekler de dahi rastlanılmayan katı örtünme kuralları dayatılır. "*Bu nedenle* –yani erkeğin üstün olması nedeniyle– *ve melekler uğruna kadın, bir yetki işareti olarak başını örtmelidir.*"(1. Korintliler Blm.11/10), "***Her erkeğin başı Mesih, kadının başı erkek, Mesih'in başı da tanrı'dır*** "(1. Korintliler Blm.11/3), "*Başına bir şey takıp dua ya da peygamberlik eden her erkek, başını küçük düşürür* "(4), "*Ama başı açık dua ya da peygamberlik eden her kadın, başını küçük düşürür. Böylesinin, başı traş edilmiş bir kadından farkı yoktur* "(5), "***Kadın başını açarsa, saçını kestirsin**. Ama kadının saçını kestirmesi ya da traş etmesi ayıpsa, başını örtsün*"(6), "*Siz kendiniz karar verin: Kadının açık başla tanrı'ya dua etmesi uygun mu?*"(13), "*Doğanın kendisi bile size erkeğin uzun saçlı olmasının kendisini küçük düşürdüğünü, kadının uzun saçlı olmasının ise kendisini yücelttiğini öğretmiyor mu? Çünkü **saç kadına örtü olarak***

[178] "The Testament Of Reuben Chapters" 1,2,3,4,5 Internet Achive

verilmiştir"(14, 15), "*Bu konuda çekişmek isteyen varsa, şunu bilsin ki, bizim ya da tanrı'nın kiliselerinin başka bir geleneği yoktur.*"(1.Korintililer Blm.11/16). Onca aşağılayıcı hükümlerden sonra, kadına bir parça da olsa değer veren bir iki İncil paragrafına hamdolsun nihayet rastlayabiliyoruz. Ama tabi, erkeğin öncelik hakkı yine elden bırakılmadan. "*Ne var ki, Rab'de ne kadın erkekten, ne de erkek kadından bağımsızdır. Çünkü kadın erkekten yaratıldığı gibi, erkek de kadından doğar. Ama her şey tanrı'dandır* "(1. Korintiler Blm.11/11,12).

İncillerin kadın aleyhtarı bu öğretilerinden sonra batı erkeğinin kadına karşı müsammahâkar olabilmesi elbette ki beklenemezdi. Kadına şiddet şayet Hristiyan kamuoyunda da almış başını gidiyorsa, bunda İnciller'in bu anti feminen öğretilerinin de mutlaka önemli bir katkısı var demektir. Konuya dair, Avrupa Konseyi'nin sunduğu raporlar, batı da kadına karşı şiddetin son derece ürkütücü bir boyuta ulaşmış olduğunu göstermektedir. Rapora göre, AB ülkelerinde 15 yaşından itibaren her üç kadından biri fiziksel ve cinsel şiddete maruz kalmaktadır. Şiddetin en çok uygulandığı ülkelerin başında da % 52 ile Danimarka, % 45'le Hollanda ve % 44 ile de Fransa gelmektedir. Rapor, her 10 kadından birinin 15 yaşından itibaren cinsel şiddete maruz kaldığını, her 20 kadından birinin tecavüze uğradığını ve her 5 kadından birinin de eski ya da yeni eşi tarafından cinsel ve fiziksel şiddet gördüğünü ortaya koymaktadır[179]. Raporlar da ayrıca, sadece son bir yıl içerisinde Fransa'da 72, Almanya'da da 300'e yakın kadının aile içi şiddet yüzünden hayatını kaybettiği de belirtilmektedir. Avrupa da kadın hakları konusunda örnek ülke olarak gösterilen İsveç'te bile, kadına yönelik şiddet vakaları yılda 20 binlerden, 30 binlere tırmanmış durumdadır. Şayet Okyanus ötesine geçecek olursak, ABD'nde de her yıl 4 bin kadın erkeğin uyguladığı şiddet yüzünden yaşamını yitirmiş, 4 milyon kadın eşinden dayak yemiş, her altı dakika da bir kadın tecavüze uğramış, kız çocuklarının da yüzde 35'i çeşitli aile bireyleri tarafından istismar edilmiştir. Atomu parçalara ayırır gibi, kadın ile erkeği çarşaflarla, türbanlarla, "*erkeği kadından üstün tutmalarla*", "*Mesih'in başı*", Musa'nın asası, "*derece farklılıkları*" ile birbirinden koparıp ayrıştırmaya kalkarsanız, sonuçta ortaya çıkacak olan da elbette ki böylesine bir manzara ve Atom bombasından çok daha güçlü bir patlayıcı elde etmekten başka bir şey olmayacaktır. Atomu parçalara ayırarak atom bombası yapmak, hegemonyalarını sürdürme amacındaki emperyalistlerin, harp sanayicilerinin ve finans kapitalistlerin belki işi olabilir, ama insanoğlunun genetik yapısını parçalayarak kadınla erkeği

[179] " Violence against Women: an EU- Wide Survey", Main Result, FRA, European Union Agency for Fundamental Rights

birbirinden ayrıştırmak asla "*biz insanları kadınlı erkekli çift yarattık*" diye hüküm buyurmuş olan bir tanrının işi olamaz. Tanrı'nın bu hükmünden hiçbir şey anlamayan ilahiyatçılar, insanoğlunun genetik yapısı üzerinde oynayarak daha hâlâ erkeğin gametini dişinin gameti üzerinde egemen kılmaya çalışıp dururlar. Allah'tan ziyade kendi hükümlerinin geçerli olduğuna inanan bu zihniyetler yüzünden de, kadın yaşamın her alanında durmadan ezilir de ezilir ve cennetten kovulma müsebbibi bir "*yasak meyve*" kadar bile kıymeti harbiyesi kalmaz. Günahın sembolü elma bile, manavdan, hipermarketlere kadar özgürce dolaşabilirken, kadın 21. yüzyıl da hâlâ eve tıkılır kalır, zira kocasının elma seçerken bile Havva'nın işlediği günah hâlâ aklındadır ve ona devamlı Adem'in intikamını alması gerektiğini çağrıştırmaktadır.

Kocanın intikam duyguları erkek egemen mantık içerisinde yine bir parça olsun anlaşılabilir bir şeydir de, lakin mümin kadının bunları kabullenmesi akıl alacak gibi değildir. İçine hapsolduğu türban ve çarşaf gibi basit bez parçalarını savunmasını bilir, lakin asıl savunulması gerekenin kendisi olduğunu bir türlü idrak edemez, çünkü inanç şartlanması gözlerini kör etmiştir. Erkeğin alkışları arasında özgürlük bayrağını indirir, teslim bayrağını çeker ve kadınlığının tüm onur ve haysiyetini çiğnemesi için bizzat kendi elleriyle erkeğin ayakları altına serer. Varlığını erkeğin kıçına reva görebilecek kadar alçalan basit beyinler, ilahi mazoşizmin girdapında kendisini durmadan aşağılar da aşağılar, neden aşağıladığını ise bir kere bile olsun oturup düşünmez. Demez ki "O güzelim cennet bahçesinde elmanın ne işi vardı? Orası Adem'e olduğu gibi bana da günahların olmadığı bir mekân olarak tanıtılmıştı. Kutsal kitaplar dahi cennetin tam orta yerine getirilip yerleştirilen ağaçta ki varlığın bir yılan ını yoksa şeytan ını olduğu hususunda aralarında anlaşamamışken, ben nasıl olurda bu yaratığın kötü olduğunu bilebilirdim? İyilik ve kötülük diye bir şey mi tanımıştım? ". Bütün bu haklı soruları için kadının müracaat edebileceği bir üst ilahi mahkeme de yoktur ki çıkıp hakkını orada arayabilsin de, kendisini temize çıkarabilsin! Borçlar kanununda bile, ölen bir kişinin borcu bir yere kadar mirasçılarına ödettirilip, bitirilir, lakin kadının günah borcu bir türlü bitmek bilmez. Üzerine yıkılan bu ezeli borcu ebediyyen öder de öder. Bir elma ısırığının günah-ı vebali bu kadar mı ağırdır ya Rabbi? Kaldı ki Havva'nın teklifine "evet" demiş olması Adem'in suçumudur, yoksa Havva'ya o mükemmel güzelliği bahşetmiş olan tanrının suçu mu? Ayrıca, Havva'ya Adem'i bile baştan çıkartabilecek kadar o şehvetli güzelliği vermiş olan tanrı, nasıl olurda çıkıp kullarından bir de "*şehvetten sakınmaları*" nı isteyebilir? Birer melek olmalarına rağmen,

dünyaya indiklerinde " *Şehvetten sakınamayarak*" gördükleri ilk güzel kız Zühre'ye aşık olan ve hatta bu yüzden aralarında kavgaya bile tutuşanlar Harut ve Marut melekler değil midir? Melekler dahi yeryüzünün güzel kızları karşısında " *Şehvetten sakınamadılarsa*", Adem'den nasıl olur da Havva karşısında "*kendisini sakınması*" beklenebilir? Ama bizim türbanlı ve çarşaflı mümin kadınlarımız da, bütün bu haklı soruları sorma cesareti ne gezer? Soramadıkları için de, cennetten kovulma yılan gibi durmadan yerlerde sürünmeye devam edip giderler. Ne diyelim, alçak sürünüşe devam o zaman!

Kutsal inançların kadını yok sayma ve durmadan ezmelerine karşılık, o durmadan karalanmaya çalışılan pagan inançlar ise kadına verilmesi gereken her türlü değeri vermesini bilmiş ve hatta kadını ilahiçe ve tanrıça mertebesine dahi yükseltmişlerdir. Sümerler'de böyledir, keza daha sonra gelen Asur, Babil gibi uygarlıklarda da öyle. O medeniyetlerin teolojilerinde tanrıçaların yerini zamanla tanrılar alsa dahi, kadınların gökyüzünde yerleri hiçbir zaman eksik olmamıştır. Tanrıça İnanna bunun en somut örneklerden birisidir. Bir dişiyi tanrı mertebesine yüceltmek kutsal inançların asla kabul edebileceği bir şey değildir. Bunu Meryem'i yücelterek kısmen de olsa bir tek Hristiyanlık yine başarabilmiştir. Kadına teolojik katlarda ve hiyerarşilerde yer ayırmak Sümer ve diğer Mezopotamya medeniyetlerinin şaşmaz geleneklerinden birisidir. Kadına verilen önem, onların yalnızca teolojileri ile de sınırlı kalmaz, edebiyatlarından, sanatlarına ve hatta atasözlerine kadar pek çok alana ulaşır. Örneğin; bir Sümer atasözü şöyle der; " *Karısı insanın geleceğidir, oğul insanın sığınağı, kızı da insanlığın kurtuluşu*"[180]. Eşini kaybeden ve onu çok seven bir Sümer erkeği de eşi için şu ağıtı yakmıştır; "*Nerede şimdi benim alımlı silahım, nerede şimdi benim görkemli elmasım, nerede şimdi benim kalpleri dolduran tatlı şarkım?*". Bir Sümer çocuğunun annesi için yazdığı şu övgü dolu sözler de, Sümerler'in daha küçük yaşlardan başlayarak çocuklarına kadına saygıyı nasıl işlediklerinin çok güzel bir kanıttır. "*Annem, nazik ve sevgi dolu. O bir kuzu. Annem, ufukta parlayan bir ışık, bir dağ geyiği; Öğlen saatlerinde bile ışıldayan bir sabah yıldızıdır o. Bir kıymetli akik taşı, marshai bir topaz, bir hazine, bir güneş gibi süs. Bir teneke bilezik, antassura bir yüzük. Parlak altın ve gümüş. Bir canlı heykelcik, onun uzuvları cazibe dolu. Dilmun* (Cennet) *için en iyi yağmur ve su. Sulama arkları için bereketli suları getiren bir kanal. Annem çok tatlı bir koku ile hurma ağacıdır.Onun huzuruna*

[180] "How to Read the Old Testament", A Guide to the Bible, Proverbs, Etienne Charpentier, Page. 82

çıktığınızda deyin ki, ' Sevgili oğlunuz Lu-Dıngır sizi selamlıyor"[181]. Annelerle ilgili bir başka güzel sözler de şöyledir: " Annenin kelimesi bir tanrı kelimesidir, dikkat ediniz", "*Annem can değiştirir, benim kaderim onun sesidir*":("Nam-tar-mu gu. Nam ama-mu- mu-da-an-kur").[182] Paganların kadına verdiği önem ve değeri anlayabilmek için, tarihi öyle çok fazla karıştırmaya da gerek yok. Günümüz de pagan inanç yapısına sahip ülkelerin geleneklerine dahi şöyle bir göz atacak olsanız, bunu zaten hemen anlarsınız. Örneğin; Japonya'da kadına yönelik şiddet, batılı ülkelerle kıyaslanamayacak kadar azdır. Pagan teolojileri erkeğe yaradılışsal özellikleri haricinde hiçbir ayrıcalık tanımamıştır. Bunları ufak tefek istisnalar dışında ne duymuş, ne okumuş ne de görmüşsünüzdür. Çünkü, pagan öğretileri doğa sevgisi ve insan eğitimleri dışında, ayrıca kadına karşı sevgi ve aşk öğretileri ile doludur. Kutsal inançlarda ise bu nazik duygulardan hiçbirisi yoktur. Kutsal kitaplarda ne aşktan bahsedilir ne de sevgiden. İslam insanı da zaten bu yüzden ruhsuz ve duygusuzdur. Ne aşktan anlar ne de sevgiden!

Kadınlar, genetik olarak olsun ya da sosyal olarak, bizlerin asla farklılaştırılamaz, ikinci plana atılamaz, ezilemez, dövülemez, horlanamaz son derece kıymetli varlıklarımızdır. Fizyonomik farklılıklar dışında ne kadın erkekten, ne de erkek kadından ayrıcalıklı ve üstün olamaz, zira insanlığın cinsel ayrımı olmaz. Bunun gibi herhangi bir vatanı, memleketi, mezhebi, rengi ya da inancı da. Yaşamın ve insan doğasının bu tartışılamaz gerçeklerini ne inançlar değiştirebilir ne de çağ dışı kalmış müminler. Erkek güçlüdür, bu doğru, ama erkeğe bu gücü onu kendisinden zayıf olan kadına karşı kullanması için bahşedilmemiştir. Tam tersi, insanoğlunun doğa ile olan çelişkisinde yanında bulunan eşini koruyup kollaması için verilmiştir. Kadın doğadan korunma içgüdüsü ile erkeği tarafından devamlı sarılıp sarmalanmak, onun tarafından korunmak ister, yoksa hırpalanmak değil. Bu doğamızın şaşmaz bir yasasıdır ve bu yasa doğayı birlikte paylaştığımız tüm canlılar için de geçerlidir. Hayvanların neredeyse tamamı güçlerini, dişilerini ezmek için değil, onları doğadan ve diğer canlılardan korumak için kullanır. Dumura uğramış zavallı basit beyinler, doğanın bu yalın ve çıplak gerçeklerini

---

[181] "Sümerian Tablet's", Extracts from The "Message of Lu-dingir-ra to his Mother" and a Group of Akkado-Hittite "Proverbs". M. Civil. Journal of Near Eastern Studies , 23, 1964, Published by The University of Chicago Press , copyright © 1964 by The University of Chicago.

[182] Sumerian Tablet's, Fig.11. UM 29-15-343, SP Collon.2.6. Nanı-ama-mu (Annelik) "Sumerıan Proverb Collectıon", XXIV, Bent Alster, 1980, "In Assyriologial Miscellanies, p. 33-50

dahi daha görebilmekten acizdirler. Bunları görmek yerine –bakmayın onların din iman laflarına- kadını sadece cinsel bir meta olarak görüp hayal ederler. Böyle gördükleri için de, ufacık kızları dahi nüfuzlarına almaktan hiç çekinmezler. Bu türden mümin tipler, basit bir böceğin gösterebildiği erkeklik vasıflarının zerresini dahi gösteremez. Ne bir böceğin dişisini koruma güdüsünü görebilir ne de dişisinin ölümünden dolayı erkek kurdun acı acı ulumasını, balinanın ızdırap içinde kendisini kıyıya vurmasını, bir kuşun doğaya küsmesini.

Centilmen bir erkek, yaşamında ne savaşlar verirse versin, eşinin huzuruna geldiğinde onun önünde saygıyla eğilmesini ve kılıcını ona teslim etmesini bilen bir erkektir. Kadına karşı güç ve şiddet kullanan bir erkek ise zaten erkek değildir. Bu tür bir erkeğin asıl kendisi zayıftır, bunu bildiği için de, zayıflığının hıncını kadın gibi daha güçsüz bir cinsten çıkartmaya çalışır. Hatta, yatakta ki başarısızlığının da! Neden şaşırdınız? Pek çok erkeğin yataktaki cinsel başarısızlıklarının hıncını şiddete başvurarak nasıl kadından çıkartmaya çalıştıklarına günümüzde hep birlikte yeterince şahit olmuyormuyuz? Nisa Sûresi 34. ayeti "*Serkeşliğinden yıldığınız kadınlara önce öğüt verin, yatakta yalnız bırakın olmazsa da onları dövün.*" der. Bu hüküm nasıl olur da bir Allah vahyi olarak kabul edilebilir? Yüce yaratıcı, yarattığı ve ona da ruhundan üflediği kadının, kadın olmasından ötürü bazı özel anları olduğunu, bu anlarınında onu son derece sinirli, agresif ve "*serkeş*" yapabileceğini bilmiyormuydu ki, çıkıp da kendi vasıflarına ve bilgi düzeyine ters böyle bir hüküm buyurmuş olsun? Bunu bilmeyen tanrı değil, olsa olsa kadının biyolojik özelliklerinden hiç bir şey anlamayan son derece cahil bir kul olabilir. Bir kul olmalı ki, tanrının kadını erkeğe dövdürttürebilecek kadar sadist, barbar ve cahil olduğunu zannedebilmiştir. Aman ha, siz siz olun, kadına el kaldırırken son derece dikkatli olun. Neden mi? Çünkü, tanrı madem ki kadına da kendi ruhundan üfleyip can vermiştir, o zaman kadın da da tanrının ruhu gezinmektedir, bu nedenle kadına kalkan her el tanrıya'da kalkmış demektir.

" CENNET–CEHENNEM ", "ŞEYTAN VE MELEKLER "

Müminleri yanlış ilahiyat fikirlerine yönelten nedenleri kestirmek bizim açımızdan hiç de zor değil. Bunun en birincil nedeni, müminlerden çoğunun ölüm karşısında gösterdiği zaaf, korku ve paniktir. Onların bu halet-i ruhiyeleri, bizim ilahiyata daha reel yaklaşmamız ister istemez frenler ve her şeye rağmen kendilerini anlamaya teşvik eder. Anlamaya çalışır ve mümkün mertebe inançlarına dokunmamaya çalışırız, çünkü biliriz ki dokunacağımız şeyler ölüm karşısında direnme mücadelesi veren zayıf insanların kendisine sımsıkı sarılıp tutunmuş olduğu son umut dalını ellerinin altından çekip almak olacaktır. Bu nedenle, tıpkı bir hastaya yaklaşır gibi yaklaşır ve kendilerini yine de anlamaya çalışırız. Anlar, anlayışla karşılar ve saygı duyarız.

Lakin, saygı da, tek taraflı gözetilen bir şey değildir. İnançlarına saygı gösterdiklerimizden de, aynı şekilde bizlere ve fikirlerimize saygı göstermelerini bekleriz. Saygının ihlal edildiği bir yerde ne anlayıştan bahsedilebilir ne de hoşgörüden. Bizler, bugüne kadar onca iftiralara rağmen, inananlara ve inançlarına yine de saygılı olmaya çalıştık. Ancak, bu saygımızın ne yazık ki zerre karşılığını bulamadık. Bunu bulamadığımız yer, hoşgörü ve toleransımızın kırılmaya başladığı yerdir. İnanç fikirleri karşısında düşüncelerimizi artık çok daha fazla dile getireceğimiz yerdir. O zaman dile getirelim ve ilahiyatın en popüler konuları arasında yer alan şu cennet–cehennem ve şeytan ile melekler konularına bir göz atalım.

İlahiyatın ana omurgasını oluşturan bu dört konu aydınlığa kavuşturulmadan, ne ilahiyat felsefesi tam olarak kavranabilir ne de ifa edilmek istenen iman. Her mümin bu konuları çok iyi bildiğini sanar, hâlbuki haklarında daha hala bilinmeyip belirsizliğini koruyan o kadar çok şey vardır ki. Örneğin; neden "melekler" denildi mi hep çoğul sıfatı kullanılır da, "şeytan" denildi mi müminler ne kullanacaklarını devamlı şaşırıp, kalır? Yani, şeytan tekil midir yoksa çoğul mu? Kuran bir baş melekler olduğunu ve bunların altında da sayısız melek mevcudiyeti bulunduğunu yazar. Peki, ya şeytan? İşte, söz konusu şeytan oldu mu, işler biraz sarpa sarar. Müminler genellikle tekil sıfatlı sadece tek bir şeytandan söz ederler, lakin yeri geldiğinde de "şeytanlar" demeden edemezler. Kimin ne dediği bir yana, ilahiyat literatürüne baktığımızda ise, tanrıya kafa tutan ve diğer melekleri de kaale almayan ortada sadece tek bir şeytan mevcuttur. Tek olmalı ki, tanrı katından kovma hadisesinde de, Ademgiller'in cennetten kovulma vakasında da tanrı şeytanlarla değil, sadece tek bir şeytan ile muhatap olabilmiştir.

Tanrı ile muhatap olabilecek kadar belli bir seviyeye ulaşabildiğine göre, o zaman şeytanı bugüne kadar bize empoze edildiği haliyle değil de, daha detaylı ve objektif bir incelemeye tabi tutmamız gerekiyor sanırım! Şeytan gerçekte nasıl bir misyon sahibidir ve tanrı ile aşık atma, O'na kafa tutma cesaretini de nereden bulabilmiştir? İlahi katlarda kurumlaşabilecek kadar yer etmiş bir varlık, tanrıya kafa tutma cesaretini şayet kendinde bulabilmişse, kendince de mutlaka bir takım haklı nedenleri var demektir ve bu nedenleri tam olarak anlayabilmek için de bugüne kadarki tüm şartlanmışlığımızı bir kenara koyarak biraz da şeytana kulak vermemiz gerekiyor galiba! Şeytan'a kulak verdiğimizde ise, onun bu nedenlerinden bazılarında pek de haksız olmadığına şahit oluyoruz. Örneğin; şeytan tanrının vasıflarını ve gücünü bildiği halde nasıl olup da yine de tanrıya kafa tutabilmiş ve bu uğurda da diğer tüm meleklerden üstün o gök katlarındaki tüm mevkilerini dahi kaybetmeyi göze alabilmiştir? Aptal olduğu için mi? Zinhar, tanrıya o derece yakın bir varlığın zekâsından şüphe etmek, zekâsından dolayı şeytanı tercih etmiş olan tanrının da zekâsından şüphe etmek anlamına gelir ki, bu tanrıya hakaret etmekten başka bir anlama gelmez. Peki, nedir o zaman bu bozuşma ve kapışmanın nedeni? Gök katlarında mutlaka bizim kestiremeyeceğimiz türden bir şeyler yaşanmış olmalı ki, şeytan mevkisini kaybetmek bahasına da olsa tanrı ile aşık atabilecek kadar ileri gidebilmiştir Yezidiler "Şeytana haksızlık yapıldı" derken acaba doğru mu söylüyorlar? Onların ne söyledikleri bir yana, ama kutsal kitaplardan öğrenebildiğimiz kadarıyla, tanrının gök katlarında yaşanan takışmalarda tamamen haklı olduğu da pek söylenemez. Neden derseniz, örneğin; şeytana duyulan kin ve nefretin faturası, nasıl olurda olup bitenlerden tamamen habersiz basit insanoğluna ebediyen ödettirilebilir? Bu, tanrının son derece mantıklı olması gereken ilahiyat felsefesine asla yakışık alan bir eylem biçimi değildir!

Ayrıca, insanoğlunun yeryüzünde işlemiş olduğu günahlarının faturasının, hiç birimizin daha henüz görüp tanık olamadığı cehennem gibi bir mekân da ödettirilme fikri de şahsen bana pek inandırıcı gelmiyor. İşlenen günahları bu dünyada ödettirmek dururken, bunun vadesi bilinmeyen çok ileri bir tarihe ertelenmiş olması, insanları kandırıp bilinçli olarak oyalamaktan, günahların üzerine bu dünya da gidilmesini engellemekten ve günahın bizzat yaratıcısı olanların ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey değildir. Elin adamı, ilahiyatın kendisine tanıdığı bu dünyevi dokunulmazlık hakları sayesinde günahı boşverip servetine servet katıp cennetteymiş gibi yaşayacak, fakir fukara da bunların cezasının bir gün görüp tanık dahi olamadığı cehennem gibi bir mekân da

çıkarttırılacağına inanacak, oh ne âlâ memleket. Bu türden fikriyatlar, dini kendilerine kalkan edinmiş egemen sınıfların, Allah'ı da kendi günahlarına ortak ettirerek, altlarında ki sınıfları bastırmak, sömürmek ve başkaldırılarını engellemek maksadı ile sonradan uydurdukları birer yalandan başka bir şey değildir. Kusura kalınmasın, ama günahkarların cezalarının ben şahsen bu dünyada verildiğini görmek istiyorum, yoksa görüp tanımadığım mekânlar da değil. Hz. Muhammed'de bunu böyle kabul etmiş olmalı ki, etrafına topladığı tüm fakir fukara ve sömürülen kesimlerle birlikte Mekke müşriklerinden hesap sorma yoluna gidebilmiştir. Yani hesap sormayı ahirete bırakmamıştır. Bırakması da düşünülemezdi, çünkü İslamiyet özünde zaten bir hak arama savaşımıdır. Müminler Hz. Muhammed'in mücadelesini bugüne kadar hep ilahi içeriği ile tanımaya çalıştı, hâlbuki, İslamiyet'in ortaya çıkışının da, zaman içerisinde gelişip güç kazanmasının da ana nedeni, onun özünde bir sınıf mücadelesi olmasıydı.

Kürsüye çıkan her ilahiyatçı, düzen şartlarından etkilenen insanlara "Zenginlerin suç ve günahlarının ahirette bir gün mutlaka ödettirileceğini" empoze ederek onları devamlı sınıf mücadelesinden uzak tutmaya çalıştı. Ama bu fikirleri telkin ederken, beri taraftan yeryüzüne indirdikleri cennetin içine kurulup oturmaktan da asla geri kalmadılar. Sonra da gelsin paralar, faizler, rantlar, lüks arabalar villalar. Cennet yeryüzüne indirilir de, cehennem sanki gayb'da mı unutulur? Hakkını aramaya kalkışan her günahkâr, yeryüzüne indirilen cehennemin zindanlarına doluşturulur. Çünkü çok büyük günah işlemişlerdir. Ayakkabı kutularından çıkan dolarların hesabını sorarak, Taksim Gezi parkında ağaçların kesilmesine karşı çıkarak, kadın haklarını, kişi hak ve hürriyetlerini, işçinin emeğini savunarak çok büyük günaha girmişlerdir. O zaman, atın onları cehenneme de, "*Cehennem ateşinin alazlarını arttıran birer odun*" olsunlar. Dünyamız, hep fakirlerin cehennem, zenginlerin ise cennet yaşam örneklerine tanık olmuştur da, lâkin bir kere bile olsun gayb'ın cennet cehennemine tanık olamamıştır! Gidip gelende yoktur ki haber verebilsin! Valla, benim bildiğim bu dünyaya gelen herkes ya sefalet çekerek cehennemi, ya da lüks içinde yaşayarak cenneti görmüş ve öylece de çekip gitmiştir. İlahiyat tarihini bilemem, ama insanlık ve toplumlar tarihinin bugüne kadar kanıtlayabildiği ne yazık ki bunlardan başka örnek yoktur. Tarihte ve günümüz de insanlar, emek sömürüsüne dayanan değişik sistem yapıları içerisinde ya zengin olarak rahat ve huzur içinde yaşamış ya da emeğini hakim sınıflara satarak sefalet içinde sürünüp gitmişlerdir. Buna tarih de şahittir, Allah'ta.

İslam ilahiyat anlayışına göre, bu dünya da iyilik yapanlar cennet'e,

kötülük yapanlar da cehenneme gideceklerdir. Melekler cennetin, şeytan'da cehennemin yol göstericisidir. Hedef bu olduktan sonra, insanoğluna dünya yaşamında artık yerine getirmesi gereken tek bir görev düşmektedir, o da ilahiyatın bütün sınavlarından başarıyla geçerek bir an önce cennete gitmek. Aksi takdir de gideceği yegane yer cehennemdir. Bu her iki mekân, dünya deneyiminde sınanan insanların "*içerisinde daimi olarak kalacakları*" mekânlardır. Bütün bir ilahiyat felsefesinin gelip üzerine oturduğu ana kaide ve mantalite kısaca ve kabaca işte budur ve başkaca da gidilebilecek hiçbir alternatif mekan yoktur. Var olan tek alternatif sadece "Araf" adında belirsiz ve ne olduğu da tam olarak belli olmayan bir mekandır ki, yanılmıyorsam bizim gibi iyi kalpli kâfirlere reva görülen yer de büyük bir ihtimalle orasıdır! İlahiyatın bu asla değişmez ve değiştirilemez ana mantalitesi gereğince, artık hiç kimsenin aptallık edip de bu dünya nimetleri için çalışmaması gerekir, zira Kuran'ın da buyurduğu üzere "*Dünya hayatı sadece bir oyun, eğlence ve geçici bir konaklama yerinden başka bir şey değildir*"(En'am 32), "*Ebedi ahiret diyarı ise hayatın ta kendisidir*"(Ankebut 64). Allah'ın bu kadar açık hükümlerine rağmen, müminler de şayet dünya nimetlerine yönelik bir gözetim varsa, bilin ki o müminlerin inancın da mutlaka bir yamukluk var demektir. Kopyası Allah tarafından zaten sunulmuş böylesine basit bir ilahiyat sınavın da, müminlerin yanıtlamaları gereken sadece tek bir şık vardır, o da "cennet" diyerek dünyanın hiç bir şeyini umursamayıp ne yapıp edip mutlaka cennete gitmeye çalışmak. Ama ne gezer, müminler bu basit sınava geçmek için değil de, sanki geçmemek için girmiş gibidirler. "*Dünya yaşamı geçici bir mekândır*", müminler ise kendilerini bu fani dünyaya çivi gibi çakmıştır. Ama soracak oldunuz mu, size fitresinden, zekâtına, orucundan da namazına kadar saymadık malzeme bırakmazlar. Çünkü "*ahiret sınavı*"na değil de, laf yetiştirme sınavına çok iyi çalışmışlardır. Ama, o kadar laf ebeliğine rağmen, ortalık da her ne hikmetse sayısız günahlardan bir türlü arınıp kurtulamaz. Faizler, yalanlar, "*fasık*" lar, "*fitne*" ler ve daha da neler neler! Dünya nimetlerinin geçiciliğine rağmen müminlerden çoğunun eli, ceplerine bile varmaz, zira ceplerinde akrep dolanmaktadır!. Hep "benim param" derler de, bir kere olsun Allah'ın literatürüne uyup da "bana emanet edilmiş olan Allah'ın parası" demezler, sonra da çıkıp "*kimsenin malının kendisine ait olmadığı*", "*rızıkların tek ve gerçek sahibinin sadece Allah olduğu*" nu dillendirip tekerlerler. Sahtekârlar, Allah'ı bile dünya menfaatlerine alet etmekten çekinmeyen soytarılar. Bunlar yetmezmiş gibi, çıkıp utanmadan bir de günahların artışından bizleri sorumlu tutarlar. "Dinime küfreden de Müslüman olsa bari"

Ülke nüfusunun %98'inin Müslüman olduğu iddia ediliyor. Bu oranlama bu dünya için belki geçerli olabilir, ama ya Allah nezdinde? Üğünüm ama, ilahiyatta İstatistik Enstütüleri'nin değil, Allah'ın oranları geçmektedir! Allah'ın oranları ile bakıldığında ise, ne yazık ki, çıka çıka %80 civarında bir faizci, yalancı, iftiracı, fasık, fitneci, dedikoducu, zinacı, dolandırıcı, sübyancı ve (gerisini artık siz sayın) bir çoğunluk çıkmaktadır! Yani, % 98 Müslümanın çoğunda samimi ve içten bir inanış yoktur, olmadığı için de, ortada zaten İslamiyet denen bir inanç yoktur. Sadece, yüzde doksan sekizinin Müslüman olduğu zannedilen bir ülke vardır! İnançlarımız da samimi olup olmadığımız, kendisini en başta yaşam tarzlarımız da gösterir. Yaşam tarzlarımız, inançlarımızla ne derece tutarlı ve uyum içerisinde yürüyüp yürümediğimizin bir göstergesidir. Bu göstergeyle uyuşmayan günah sepetlerini müminlerin önüne serdiğinizde ise alacağınız yanıt bellidir; " Eh, bu kadarcık da artık olur". Hâlbuki, Allah'a gerçekten ve içten inanıp bağlanmış bir müminin sabıka dosyasında bunlardan hiçbiri olmamalıdır, çünkü inanç denilen şey, "ama" gibi mazeretlere sığınılmadan mutlaka hatasız ve mükemmel olmak zorundadır. Şayet değilse, kafirlere sataşırken asıl müminlerin kendilerinde inançlarından yana bir şüphe var demektir ve Allah'ta bu türden müminleri çok iyi bilmektedir. Biliyor olmalı ki, "*İnsanlardan bazıları inanmadıkları halde 'Allah'a ve ahiret gününe inandık' derler. Oysa ki onlar inanmamışlardır"böyleleri Allah'ı ve inananları aldatmaya çalışırlar. Oysa sadece kendilerini aldatırlar da farkına varmazlar.* "(Bakara 8) diyebilmiştir!

Müminler inançlarının hükümleri ile uyumlu yürüyüp yürümediklerine bakmaz, çıkıp bir de bize sataşırlar. Cenneti kendilerine, cehennemi de bize layık görürler. Ne de olsa, inançlı olmak cennet'e gitmenin yeterli bir vizesidir. Ama bilmezler ki, ne cennet pasaport dairesidir ne de tanrı pasaport memuru! **Tanrı inancına bakmaksızın sadece iyi olanları yanına alır**. Çünkü, iyi olmanın tanrının gözünde vatanı ya da inancı yoktur. Cennete gidecek olan bir Çinli de olabilir bir Musevi ya da bir kafir de. İyilik–kötülük ne cennetten çıkmadır ne de şeytandan. Bunlar, inançlı, inançsız diye ayırmaksızın sadece tek bir kaynaktan çıkmaktadır, o da insanoğlundan. İnsanoğlu bütün iyiliklerin de, kötülüklerin de yegâne yaratıcısıdır. İnançlar iyilik ve kötülüklerin belirlenmesinde şayet yegâne faktör olabilseydi, inanan herkesin "iyi", inanmayanların da tamamen "kötü" olması gerekirdi. Kısacası, inanan iyidir de, inanmayan kötüdür diye bir kural yoktur. Bütün bu gerçeklere rağmen bizlere yine de Cehennemi reva görürler. Madem görmekteler, gelin o zaman bir de şu cehennem denen yere doğru bir tura çıkalım

" CEHENNEM ", CEHENNEM'İN GERÇEK VARİSLERİ YAHUDİLER VE PAGAN YAHUDİLERİ'NİN "GEHİNNOM"U

İslamiyet'te cehennem, günahkâr olanların günahlarını ödemek üzerine içine atılacakları ateşten bir mekândır. Lakin, ne kadar İslami olduğu iddia edilse de, "cehennem"in adı bile daha İslami değildir. Cehennem, İbranice'nin "Gehenna","Ge-Hinnom" ve "Hinnom"[183] sıfatlarından türeyerek gelip İslamiyet'e yerleşmiş ve patent hakkı da bu yüzden Yahudilere ait olan bir mekânın adıdır. İbranice'de "Ge" vadi demektir, "Hinnom" da vadi içinde bir bölge adı. Ge–Hinnom denen bu vadi, "Ge–Ben–Hinnom"un kısaltılmışı olup, Kudüs'ün güneyinde bir coğrafya da yer almaktadır[184]. Yani kısacası, Müslümanlar'ın gaybi olarak niteledikleri Cehennem gayb'da bir yerlerde olmayıp, aslında tam burnumuzun dibindedir ve mirasçıları da Yahudiler'dir, Yahudiler olduğu için de, Museviler cehennemi hiçbir zaman başka yerler de arayıp, tasavvur etmemişlerdir. Kaldı ki, cehennem ya da namı diğer "Ge–hinnom"un gerçek varisleri Musevi Yahudiler'i de değildir. Keşke böyle olsaydı, zira bu durum da, her ne kadar İslamiyet'e ait olmasa da, Allah'a ait bir başka kutsal inançtan geliyor der geçer giderdik. Ama ne yazık ki böyle değildir, çünkü Ge–Hinnom'un kök olarak asıl varisleri, Musevilik'ten de önce pagan Yahudileri'dir. Yahudiler'den gelme olduğu doğrudur, lakin Musevi Yahudileri'nden değil de, pagan Yahudileri'nden. Musevilik ortaya çıkmadan çok önceleri, İsrail Krallığı'nda Yahudiler, "Hinnom Vadisi" denilen yerde, Malik, Moloş, Moloz olarak da adlandırılan "Molek" adındaki bir putun tam ortasında devamlı yanık tutulan ateşe, kurban için çocuklarını, cezalandırmak için de suçluları atmaktaydılar. Çünkü inançlarına göre, tanrı Molek devamlı kan istemekteydi, bunun için de ateşinin kurban edilen insanlarla devamlı beslenmesi gerekmekteydi[185]. İşte, İslamiyet ve Hristiyanlığın meşhur cehennem kültürü de kaynağını pagan Yahudileri'nin bu Gehinnom geleneğinden almaktadır. Kuran'ın "*Cehennem ateşinin sönmesine asla izin verilmeyeceği*" ne dair hükmünün de, Molek'in ateşinin bu asla söndürülmemesi ve devamlı kan istemesi kültüründen esinlenmiş olma ihtimali bir hayli yüksektir: "*Onun ateşi ne zaman sönmeye yüz tutsa biz*

---

[183] " גֵּיא הִנֹּם-בֶּן ","גֵּיא בְּנֵי הִנֹּם ","גֵּיא הִנֹּם" - Gr. Γέεννα; "Valley of Ben-Hinnom, Valley of [the Son (s) of] Hinnom," Gehenna-

[184] Görsel: http://www.masters-table.org/studies/gehenna%20fire.jpg

[185] "Dictionary Of The Bible", Antiquities, Biography, Geography and Natural History, Volume: I, Dr. William Smith's, "Gehen'na",s. 879

onun alevini hemen artırırız"(İsra 97). Ateşin arttırılması ve sönmesine izin verilmemesi için de lazım olan nedir? Elbette ki, putperest Yahudilerinin de kullandığı malzeme olan "insan". Çünkü "*onun tutuşturucusu olan yakıt, insanlarla taşlardır* "(Bakara 24).

Cehennem fikrini, Yahudi paganizmi ve Musevilik süreçleri içerisinde bir yerlere oturtabilmek yine nispeten kolaydır, lakin aynı fikri İslamiyet'te bir yerlere koyup da oturtabilmek hiç de zannedildiği kadar kolay değildir. Musevilik, Yahudi paganizmine ait Gehinnom geleneğini reddederek paçayı yine bir parça olsun kurtarabilmiştir, ama ya İslamiyet? İslamiyet ne yazık ki, Yahudi paganizminin Gehinnom kültürünü doğrudan sahiplenmiş olması nedeniyle başına izahı kolay kolay kabil olamayacak çok büyük işler açmıştır. Köklerinin Yahudi Paganizmi'ne uzanıyor olması cehennem'in (Ge-Hinnom) İslamiyet'e yakışmamasına yol açtığı gibi, Allah'ın bağışlayıcılık vasıflarının üzerine de bir hayli gölge düşürmüştür. Yahudi paganlarına ait bir kültür nasıl olur da İslamiyet ve kitabı olan Kuran'da yer alabilir? Ama ne yazık ki alabilmiş ve tamamen pagan tanrılarına ait bir cezalandırma mekânı, Yahudi paganizminden devir alınarak, getirilip İslamiyet'in tam göbeğine oturtulmuş, oturtulunca da, sonuçta ortaya bir yığın soru işaretleri çıkmıştır. Örneğin; "Molek'in ateşinin hiç söndürülmemesi" geleneğinin Kuran'da ki izdüşümü olan şu "*Cehennem ateşinin hiç söndürülmemesi*" fikrini ele alalım. İslamiyet'in Cehennemi Yahudilerin Gehinnom'u gibi bu dünyadan bir mekânmıdır ki, onun ateşi hiç söndürülmeyebilsin? Söndürmeme eylemi, Gehinnom'u bu dünyaya ait bir mekân olarak tanımlamış olan Yahudi Paganizmi'ne elbette ki yakışmaktadır, lakin cehennemi müstakbele ait bir kurum olarak tasavvur edip tasarlamış olan İslamiyet'e nasıl olurda yakışabilir? İslamiyet'te, ölen insanlardan günahkâr olanlar ölür ölmez hemen cehenneme mi gitmektedirler ki, "*Cehennemin ateşi hiç bir zaman sönmemekte*" dir? Peki, ya yeryüzünden yeni ve taze günahkârlar gelmeyecek olursa ne olacak, cehennem ateşi bu malzemelerden yoksun kaldığı için sönmeye mi yüz tutacak? Kuran'ın cehennem kurgulamasına bakılacak olursa, buna asla fırsat verilmemelidir, zira "*Onun ateşi ne zaman sönmeye yüz tutacak olsa, alevi hemen **yeni günahkârlarla arttırılmalıdır***"(İsra 97).

Ayetin bu mantığından hareket edilecek olursa, kullarının devamlı günahlardan arınmaları gerektiğine hükmetmiş olan Allah'ın, cehennemin malzeme ihtiyacından dolayı, kullarından devamlı günah işlemelerini de beklediği gibi bir sonuç çıkar ki, bu durumda artık tek başına şeytanı da suçlayamazsınız. Son derece adil ve insaflı olduğu iddia edilen Allah'ın, böylesine adaletsiz ve çelişkilerle dolu cehennem ayetleri buyurmuş

olabileceği nasıl olur da düşünülebilir? İsra ayeti, şayet "Cehennemin zaten yandığı, ama günahkâr insanların bolluğu yüzünden ateşinin iyice arttığı" gibisinden bir şeye temas etmiş olsa idi, hüküm yine bir parça olsun daha anlaşılır bir hale gelebilirdi. Ama ne yazık ki, etmemiştir. Ayetler ısrarla "*cehennem ateşinin hiç söndürülmemesi*" gerektiğine hükmetmektedir. Hükmün geleceğin cehennemi için geçerli olduğunu iddia etmek ise hepten abeste iştigal etmek olur, zira dünya yaşamı çoktan son bulmuş olacağı için, cehenneme yeni insanların gelmesi diye bir şey zaten söz konusu olamayacaktır. O ana kadar ne malzeme çıkmışsa çıkmıştır. Daha gerisi gelmeyecek olan bir şey için ise, nasıl olur da çıkıp "*Ateşinin devamlı yeni gelenlerle alevlendirleceği*" nden söz edilebilir? Pagan Yahudileri bundan rahatlıkla sözedebilmiştir, çünkü insan nesli yeryüzünde durmadan türediği için Molek'in yanan ateşi de bu yeni gelen insanlar tarafından durmadan beslenebilme imkanına sahiptir. Kısacası, Cehennem kültürü Yahudi paganizmine uymakta, lakin İslamiyet ve Kuran'a uymamaktadır. Monoteist ve politeist teolojilerin bileşkesi üzerinden bir İslami cehennem kültürü yaratılmaya çalışılmış olması, hem İslamiyet'i paganlaştırmış hem de Allah'ın vasıflarına asla yakışık almayan cehennem ayetlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

İslamiyet cehennem fikrine Museviler üzerinden ulaşarak ateşini durmadan körüklemeye çalışırken, Musevilik ise tam tersi bir eylemle Yahudi paganizminden gelen Gehinnom'u yadsıyıp, tamamen çöpe atmıştır. Bu bir şaka değildir, çünkü Gehinnom Museviliğin ortaya çıkışı ile birlikte Museviler tarafından gerçekten de bir çöplük olarak kullanılmıştır! Tamamen tanrıya ait olması gereken yeni bir inanç açısından da bu yadısıma zaten son derece doğru ve yerinde bir eylemdir. Kısacası, Museviler Rab'lerinin emrine uyarak, pagan Yahudileri'ne ait bir geleneği kökten reddetmiş ve Molek'in ateşini söndürerek Gehinnom'u, yani cehennemi bir daha geri dönmemek üzere cehennemin dibine göndermişlerdir. Müslümanlar ise, Musevilere "*Sizin tanrınız da bizim tanrımız da birdir* " dediği halde, bu "*bir*" olan tanrının hükmüne uymamış ve Yahudiler'in yadsıdığı pagan cehennem geleneğini sahiplenerek onu anlamsız bir şekilde devam ettirmişlerdir! Cehennem konusun da, Tevrat'ın RAB'binin Kuran'ın Allah'ından çok daha tutarlı davranmış olduğunu söylemek aslında hiç de yanlış olmaz. "*Yahuda halkı gözümde kötü olanı yaptı, diyor Rab. Bana ait olan bu tapınağa iğrenç putlarını yerleştirerek onu kirlettiler. Oğullarını kızlarını ateşte kurban etmek için Ben-Hinnom Vadis'nde Tofet'e puta tapılan yerler kurdular.* ***Böyle bir şeyi ne buyurdum ne de aklımdan geçirdim. Bundan ötürü oraya artık Tofet ya da Ben-Hinnom Vadisi değil, Kıyım Vadisi***

deneceği günler geliyor, diyor Rab. *Tofet'te yer kalmayana dek gömecekler ölüleri. Bu halkı korkutup kaçıran hiç kimse olmayacak*"(Yeremya 7/30'dan 33'e).

Tevrat'ın cehennem karşısındaki bu tavrı, ilahiyatın ana kurgulanış mantığı açısından, Kuran'ın cehennem kültürüne nazaran çok daha doğru ve tutarlıdır. Kullarının devamlı iyiliğinden yana olan, son nefeslerinde bile günahlarını bağışlayabilen bir tanrının, bu vasıflarını bir anda unutarak son derece kötü ve gaddar bir tanrı haline dönüşebilmesi mantıken de zaten imkansızdır. Bu kaosun yaşanmasının ana nedeni, Tevrat'ın Cehennem bilgilerinin Kuran tarafından son derece yanlış ve ters anlaşılmış olmasıdır. Kuran kuvvetle muhtemeldir ki, Pagan Yahudileri'nin Gehinnom'unu Allah'a ait bir kurum zannetmiş ve Tevrat'ın Gehinnom'u lanetlemesini de, tanrının insanları cehennemle tehdit etmesi olarak algılamıştır. Nitekim, Kuran'ın son derece caniyane cehennem hükümleri, onun sevgi ve şevkat buyuran diğer hükümleri yanında da zaten bir hayli şaibeli durmaktadır. Ayrıca, Kuran'ın cehennem hükümlerinin İslamiyet'in Allah'ına ait olup olmadığı da doğrusunu söylemek gerekirse bir hayli tartışma götürmektedir. Bu hükümler büyük bir ihtimalle, insanları korkutarak otoritelerini sağlamlaştırmaya çalışan Emeviler ve Memluklar gibi tarihte ki İslam devletleri tarafından uydurularak getirilip Kuran'a yerleştirilmiştir, zira ancak kullar insanları tanrı ile korkutmak ister. Aksi takdir de, ilahiyat dizaynında hep tanrı–kul yakınlaşması ve sevgisi vardır. Tarihte egemen sınıflar, hâkimiyetlerini sürdürebilmek amacıyla karşılarında önemli bir tehdit olarak gördükleri halk kitlelerini devamlı bu tür yalan yanlış öğretilerle korkutup bastırmaya çalışmış, bu amaçla ilahiyatın doğru dizaynlarını ve kutsal kitaplarını bile ters yüz ederek yozlaştırmaktan kaçınmamışlardır. Amaçlarına nail olabilmek için de, maşa olarak sürekli ilahiyatçıları kullanmışlardır. Zaten bu nedenledir ki, ezilen sınıfların yanında ve onların hakkını savunan din adamlarına kolay kolay rastlayamazsınız. J. P. Sartre' ın da dediği gibi "Din adamları ezen sınıfların asalaklarıdır". Halk kitlelerini Allah ve cehennemle korkutarak, egemen sınıfların ekmeğine yağ sürerler, bu hizmetleri karşılığında da sistemin sömürü çarkından nemalanırlar. Nemalarını da götürüp, Allah'ın "*faizin her türlüsünü yasak kıldığı*" kurumlardan biri olan bankalara yatırlar! Müminler de onların cehennem palavralarını bir güzel yutup, haklarını bu dünyada aramaz, arama işini durmadan "Allah'a havale" ederler. Ama bilmezler ki, Allah bir havale memuru değildir. Hakkı da, eşitliği de daha bu dünyadayken gözetendir. Bu dünyada gözetmiş olmalı ki, "*Kendilerine rısk verilmiş olanlar, rısklarını altındakilere* ***dağıtmazlar***

ki, rızıkta hep eşit olsunlar" diyebilmiştir!

Ayrıca, insanlar bugüne kadar cehennem azapları ile korkutuldu da ne oldu? Günahların önüne geçme de sanki çok mu başarılı olundu? Nüfusunun yüzde 98'inin Müslüman olduğu iddia edilen ülke de, günahlar şayet rekor düzeyde almış başını gitmişse, sizce bu, korkutma eylemlerinde başarılı olunduğunun mu yoksa olunamadığının mı bir göstergesidir? Elbette ki olunamadığının ve bir o kadar da inancın o topraklar da hiç de sağlam olmadığının. İlahiyatçılar bunun nedenlerini, kendi günahlarını da işin içine katarak sorgulayacakları yerde, bütün suçu kâfirlerin üzerine atarak kestirmeden sıvışır, müminleri de cehennem ateşlerinde yanmakla tehdit ederek kendi saflarında tutmaya çalışır. Ne de olsa, ellerinin altında silah olarak kullanabilecekleri Kuran'ın barbarlıktan da öte cehennem ayetleri vardır. En barbar bir insan da dahi, acıma duygusunun tutabileceği bir sınır olmasına karşın, cehennem ayetlerinde bu sınırın zerresi yoktur. "*İşte o inkar edenler, onlar için* ***ateşten elbiseler*** *biçilmiştir; başları üstünden de* ***kaynar su dökülür.*** *Bununla* ***karınları, derileri eritilmiş*** *olur. Onlar için* ***demirden kamçılar*** *vardır* "(Hac 19,20,21), "*İşte onlar Rablerine karşı inkara sapanlar, işte onlar* ***boyunlarına ateşten halkalar*** *geçirilenler ve işte onlar ateşin arkadaşları olanlardır*"(Rad 5). Bunlar yetmezmiş gibi, işin içine bir de, kula ait olduğu her halinden belli olan türlü işkence aletleri sokulur. "*Ateşe yüzükoyun atma*"lar, "*kaynar suları baştan aşağı dökme*" ler, "*ateş yedirtme*" ler, "*yetmiş arşın kızgın zincire vurma*" lar, "*ateşten irin içirme*" ler, "*boyna ateşten halka geçirme*" ler, "*katrandan giysi*" ler ve daha da neler neler. Birbirinden sadist işkence yöntemleri ve de aletler. Kuran'ın cehennem ayetleri cehennem azabını sadizmin de ötesinde aşırı abartmıştır. İyi de, cehennem bütün bu ürkütücü ayetler ile abartıldı da ne oldu, müminler sanki hakkın yolunu mu buldu? Müminlerin hak yolundan ziyade, Hakkı'nın yolunu tercih ettikleri, onların dünyevi yaşam tarzlarından anlaşılmıyor mu? Yoksa, biz mi Allah'ın günah, fasıklık, dedikodu, yalan, dolan, faiz gibi şeyler üzerine olan yasak hükümlerini çok abarttık? Hayır, biz abartmasına abartmadık da, müminler sadece dünya nimetlerinin önemini aşırı abarttılar! Abarttıkları için de dünya nimetlerine ulaşmada gerektiğinde birbirlerinin üstüne basmaktan bile kaçınmıyorlar. Bu da, Allah katına tırmanmanın herhalde bir başka yolu olsa gerek! Kısacası, cehennem ayetleri, Allah katına tırmanmanın değil de, paraya ve dünya nimetlerine tırmanmanın bir aracı olup çıkmıştır. Aksi takdir de, hangi tanrı kendi yarattığı kullarının böylesine işkencelere maruz kalmasına rıza gösterebilir ki? Birilerini yaptıklarından dolayı belki korkutulup, cezalandırabilirsiniz, ama cezalandırmanın böylesine

sadist biçimlerini vicdan ve acıma duygusu olan hiç kimse kabul edemez herhalde. Kulun kabullenemeyeceği bir şeyi ise, Allah zaten hiç kabul etmez. Neden mi? Çünkü, günahları ne olursa olsun, o kulları ruhundan üfleyerek bizzat tanrının kendisi yaratmıştır da onun için! Ayrıca da, hep "*bağışlayıcı*" olduğundan bahsetmiştir. Böyle olmalı ki tüm hayatı boyunca günah işlemiş kullarının son nefeslerindeki "*kelimei şehadetlerini*" dahi kabul edebilmektedir.

Cehennemin şayet daha da derinliklerine doğru yol alacak olursak, bizi karşılayacak olan her seferinde yine bir yığın soru işaretleri ile dolu saçmalıklardır. Örneğin; basit bir elma ısırığının faturası sizce bu kadar mı ağır olmalıdır? Hadi diyelim basit bir elma ısırığının faturasını ödettirmek üzere tüm günahkarlar tıkış tıkış cehenneme doluşturuldu. Peki, bu durumda ne günah işlemiş olursa olsunlar, günahkârlar cehennem ateşleri içerisinde amansız bir şekilde yanıp kavrulurken, cennetin sevapkar müminleri cennet'in hurileri ile acaba yine de fingirdeşerek, rahat ve huzur içinde kadeh tokuşturabilecekler midir? Bu vurdumduymaz halleri ile o müminlerin cennet bahçelerine nasıl kabul edilebildikleri de zaten bir hayli şaibelidir ya, hadi neyse! Yoksa, cennet dünyada ki insani değer yargılarının zıddına dönüştüğü bir mekân mıdır ki, insanlık cennette o derece iflas edebilmektedir? Kendilerine tanrının ruhundan üflenmiş olan müminlerin, bu tanrısal ruhu ve insanlık duygularını cennette kaybedecek halleri yoktur herhalde! Hele ki, bir de bedenin değil, ruhun ölümsüz kaldığı iddia edilebiliyorsa! Eğer böyle ise, günah aynen cennet'in müminleri arasında da kol geziyor demektir. Neden olmasın, Adem ile Havva'da zaten kendilerine günahsız olarak tanıtılmış olan cennet mekanından günaha girerek kovulmamışlar mıydı? Bu da demek oluyor ki, geleceğin cennetinde de müminlerin durumu hiç güvence de değildir ve her an günaha girerek oradan da kovulma tehlikesi ile yüzyüzedirler .Yasak ağacının meyvesinden yediler diye Adem ile Havva'yı cennetten kovmasını bilen tanrının, cehennem de yanan kullara karşı vurdum duymaz tavırlarından dolayı sevapkar müminleri geleceğin cennetinden de kovmayacağı ne malûm! Olmaz olmaz demeyin, valla ilahiyat bu, her an her şey olabilir! Ne de olsa "*Allah **her zaman her yerde** hak gözetendir*".

İslamiyet cehennem fikrine sadece Tevrat üzerinden ulaşmamıştır. Ulaştığı ikinci bir kanal da Hristiyanlık'tır. Fakat, İncillerin cehennem fikriyatı Kuran'dan çok Tevrat'a yakın durur, bu nedenle, Tevrat'ın yadsıyarak lânetlemiş olduğu cehennem, yani Ge–Hinnom, aynen İnciller tarafından da lanetlenmektedir. Bu durum, Kuran'ın caniyane cehennem fikriyatında tamamen yalnız kalmasına yol açmıştır. İnciller'de de,

Tevrat'ta da "Gehinnom" olarak geçen cehennem sıfatının, aynı kutsal temeli paylaştığını iddia ettiği halde, fikren de zikren de Kuran'da farklı nitelendirilip, tanıtılmış olması, cehennemin İslamiyet tarafından nasıl dejenere edilip, yozlaştırıldığının bir kanıtıdır. Aradaki fikri açıklığın o kitapların değişmiş olmasına vurularak açıklanabilmesi de asla mümkün değildir. Tevrat ve İnciller'in cehennem konusunda aralarında o derece anlaşmış olmasına karşın, bir tek Kuran'ın bu ortak orjinden uzaklaşmış olması, değişenin o kitaplar değil, asıl Kuran'ın olduğunu gösterir. Tevrat Eski Ahid'de adı geçen cehennem, yani "Gehinnom" ne ise, İnciller'de İsa tarafından kendisine işaret edilen Gehinnom'da yine aynıdır. Kutsal metinlerde cehennemin adı "Hinnom vadisi" olarak geçmekte ve Tevrat'ın Rab'bi tarafından lanetlendiği gibi, İsa'nın, tanrısı tarafından da lanetlenmektedir. "*Eğer elin günah işlemene neden olursa, onu kes. Tek elle yaşama kavuşman, iki elle Hinnom Vadisine gitmenden iyidir. Eğer ayağın seni günaha sokuyorsa, onu kes at; tek ayakla yaşama kavuşman iki ayağınla Hinnom Vadisine atılmandan iyidir. Eğer gözün seni günaha sokuyorsa, onu çıkar at; tek gözlü olarak tanrının krallığına girmen iki gözünle Hinnom Vadisi'ne atılmandan iyidir. Oradakileri kemiren kurt ölmez, yakan ateş sönmez.*"(Markos 9/ 43'ten 48'e).

Cehennem hükümleri İnciller'de de gerçi yer almaktadır, ancak bu hükümler Kuran'da olduğu gibi cehennemin kurumsallığını kabul maksadıyla değil, günâhların kötülüğünü vurgulamak amacıyla işlenmiştir. İnsanlara işledikleri günahların kötülüğü Hinnom vadisi örnek gösterilerek sembolik olarak hatırlatılmak istenmiştir. Hristiyanlık'ta cehennem, İslamiyet'te olduğu gibi, günahkarların içinde ilelebet kalacakları ve eziyet görecekleri bir mekan olarak görülmez, sadece yok edilecekleri bir mekan olarak misyonandırılmıştır. "*Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Siz asıl* ***canı da bedeni de cehennemde tamamen yok eden*** *tanrıdan korkun*"(Matta 10/28) İsa bu söylemi ile, hem tanrının günahkar bir kişiyi "Hinnom Vadisi" nde ki gibi yok edebilecek bir güçte olduğuna hem de cezalandırmanın yalnızca günahkarların yok edilmeleri ile gerçekleştirileceğine işaret etmektedir. İnciller'in bu cehennem misyonu ve cezalandırma yöntemi, cehenneni başlı başına mezbahane ve işkencehaneye çeviren İslamiyet'in sadist cehennem fikri ve cezalandırma yöntemlerinden bin kat daha doğru, tutarlı ve mantıklıdır, çünkü Hristiyanlık tanrıyı asla bu eziyetleri kullarına reva gören bir varlık olarak tanıtmaz. Tanrı Hristiyanlık'ta da bir cezalandırıcıdır, ama asla sadist ve işkenceci değildir. Tanrının vasfını sadizm düzeyine ulaştıran yegâne inanç ideolojisi, yeryüzünde var olan bütün inançlar arasında sadece İslamiyet'tir. Bir tanrının böyle

niteliklerinin asla olmaması gerektiğini hem İsa'nın tanrısı hem de; "*Böyle iğrenç şeyler yaparak Yahuda'yı günaha sürüklemelerini ne buyurdum, nede aklımdan geçirdim.*"(Yeremya 7/31) diyerek Yahudiler'in Rab'bi söylemektedir. İsa söylemlerinde zaten hep tanrının sevgi, şevkat ve merhamet dolu olduğundan bahseder. Bir babanın dahi, her türlü kusuruna rağmen evladını sobaya atıp yakabilmesi mümkün değil iken, tanrının milyarlarca kulunu cehenneme tıkıştırarak yakabileceği ve yetmezmiş gibi çıkıp bir de tepelerde bir yerlerden onların yanışlarını sadist bir zevkle izleyebileceği nasıl olurda düşünülebilir? Matta İncil'i doğru bir cezalandırma yönteminin nasıl olması gerektiğini açık açık yazmıştır ve İslamiyet'te bence bundan ders almalıdır. "*Ey lanetliler, çekilin önümden. İblis'le melekleri için hazırlanmış sonsuz ateşe gidin. Bunun üzerine kral onlara şöyle diyecek, **'Bunlar sonsuz ölüme, doğrular ise sonsuz yaşama gidecekler***"(Matta,25/41,46).

İnciller'de cehennemin adı sadece on bir defa geçer, Kuran'da ise bu sayı 130'lara ulaşır. Cehennemin asıl sahibi Tevrat'ta ise, Yahudi paganizmi ve onların Ge-Hinnom'una atıfta bulunmanın dışında özel bir cehennem tanımı yoktur. Eski Ahid'de sadece ölenlerin gideceği "Ölüler Diyarı" [186]. adında bir yere işaret edilmektedir. Eski Ahid öncesi Yahudi Paganizmi'nde ise "Şeol" vardır. Ölen bütün insanlar Şeol'a gitmekte ve bu gidişin bir daha da asla geri dönüşü olmamaktadır. Bu kültür şaşılacak derecede Mezopotamya mitlerinin "Aralulu" denilen yer altı dünyası kültürünü anımsatmaktadır. Sümer teolojisinde de ölenler yer altı dünyasına gitmekte, bir daha da geri dönmemekteydiler. Bu yer altı dünyasının yöneticisi önceleri tanrıça Ereshkigal'dir. Ereshkigal daha sonraları tanrı Namtar'la evlenerek bu dünyayı birlikte yönetmeye başlar[187]. Yahudiler'in uzun yıllar Mezopotamya medeniyetleri ile iç içe yaşamış olmaları besbelli ki, onları da etkilemiş ve bu yeraltı kültürünün Yahudi Paganizmi'ne geçmesine yol açmıştır. Musevilik ise, Yahudi Paganizmi'nin Ge-Hinnom'unu yadsıdığı gibi, Şeol'lerini de yadsımış, ama ölüler diyarı kültürünü, üzerine format atarak kendi kültürü içerisinde kullanmıştır. Kullandığı da, Eski Ahid'de yer altı dünyasını tasfir eden bazı anlatımlardan anlaşılmaktadır[188] Yer altı dünyasının adı Eski Ahid'de bazen "çukur"(Yeşaya 38/18), bazen "yerin

---

[186] Tevrat, Tekvin, "Kaybolan Kase", Bölüm: 44/31

[187] "The Sumerians", Samuel Noah Kramer, Page. 134

[188] Eski Ahid, Eyüp, Bölüm 10/21. " *Dönüşü olmayan yere gitmeden önce, Karanlık ve ölüm gölgesi diyarına, Zifiri karanlık diyarına, Ölüm gölgesi diyarına, Aydınlığın karanlığı andırdığı yere*"

derinlikleri"(Mazmurlar 63/9),bazen de "ölüler diyarı"(Tekvin 44/31) olarak geçmektedir ve bu adlardan hiçbirisinin Kuran'ın cezalandırmaya dayanan cehennem kültürü ile uzaktan yakından bir benzerlik ve ilişkisi yoktur. Eski Ahid'de cezalandırma değil, sonradan diriltilme vardır ve bu diriltilme de Rab'bin takdirinde sadece İsrailoğulları'na hak olarak tanınmıştır[189].

Kısacası, Eski Ahid'de ne cehennem diye bir yer vardır ne de kötü olanların cezalandırılması diye bir şey. Sadece, Rab'bin benimsemediği kötü ulus ve kişiler tamamen yok edilmektedir o kadar. Bu Hristiyanlıkta'da böyledir. İnciller cehennemi Yahudiler'in Ge-Hinnom'una atıfta bulunarak sembolik olarak kullanmış, Kuran ise tamamen kurumlaştırmıştır. Peki, ya Kuran'ın cehennem kültürüne öncülük eden Molek'in devamlı yanan Ge–Hinnom'una ne olmuş dersiniz? Müslümanlar cehennem ateşini körükleye dursunlar, Ge-Hinnom'un ateşi M. Ö. 8. Yüzyıl da, kral Hosea tarafından lanetli sayılıp yıkılmış ve Kudüs'ün bir çöplüğü olarak kullanılmıştır. Yahudiler'in sıradan bir çöplüğünün İslamiyet tarafından kutsanarak, Allah'a mal edilmiş olması ne kadar ilginç bir trajedi değil mi?

Her yeni olan bir öncekinden mutlaka bir şeyler alır demiştik. Museviliğin Ge-Hinnom bağlantılı olmak üzere Yahudi paganizminden devraldığı şeylerden birisi de "sunu" geleneğidir. Put Molek'in ateşi Yahudiler tarafından söndürülmüş, lâkin külleri arasından bu defa da Rabbin ateşi tutuşturulmuştur. Ama, elbette ki insan yakımları ve sunumları için değil. Musevilik'te insan sunumlu yakım vakasının görüldüğü yegane olay, Kenan dininden kurtulmanın bir yolu olarak İbrahim'in oğlu İshak'ı Rabbin buyruğu üzerine yakmaya çalışma vakasıdır. Bu sunum vakası da, Rabbin İbrahim'e bir koç göndermesi ile yarım kalmıştır. Bu öykü İslamiyet'te İsmail'inin kurban edilme hikayesinin orjinal versiyonudur. Olayın gerçek kahramanı olan İshak Kuran'da İsmail'e, yakma eylemi de kesmeye dönüşmüştür. Kurban etmenin Allah'a bir şey "sunmak" la eş anlamlı olduğu şayet dikkate alınacak olursa, Tevrat'ın sunum öyküsünün daha doğruya işaret ettiği kesindir. İslamiyet ne kadar sahiplenmeye çalışırsa çalışsın, öykü İslamiyet'ten 1600 yıl önce Museviler tarafından çoktan tescillenip,

---

[189] Tevrat, Hezeikel, "Kuru Kemikler, Bölüm: 37/12,13,14. "*Bu yüzden peygamberlik et ve onlara de ki, `Egemen RAB şöyle diyor: **Ey halkım, mezarlarınızı açıp sizi oradan çıkaracak, İsrail ülkesine geri getireceğim.** Mezarlarınızı açıp sizi çıkardığım zaman benim RAB olduğumu anlayacaksınız, ey halkım. **Ruhumu içinize koyacağım, canlanacaksınız. Sizi kendi ülkenize yerleştireceğim.** O zaman, bunu söyleyenin ve yapanın ben RAB olduğumu anlayacaksınız' Böyle diyor RAB.*"

ilahiyat tarihine işlenmiştir. Eski Ahid "Levililer" bu sunuların türlü örnek ve anlatımlarıyla doludur. Rab Musa'yı çağırır ve sunuların nasıl yapılacağı hususunda onu uyarır. "*Harun'la oğullarına buyruk ver. Yakmalık sunu yasası şudur: Yakmalık sunu bütün gece, sabaha kadar sunakta ki ateşin üzerinde kalacak. Sunağın üzerindeki ateş sönmeyecek. Kâhin keten giysisini, donunu giyecek. Sunağın üzerindeki yakmalık sunudan kalan külü toplayıp sunağın yanına koyacak. Sunağın üzerindeki ateş sürekli yanacak, hiç sönmeyecek. Kâhin her sabah ateşe odun atacak, yakmalık sununun parçalarını odunların üzerine dizecek, onun üzerinde de esenlik sunularının yağını yakacak. Sunağın üzerindeki ateş sürekli yanacak, hiç sönmeyecek.*"(Tevrat Levililer Blm. 6/8'den 13'e). Kuran'ın "*cehennem ateşinin hiç sönmeyeceği*"ne dair hükümleri, kaynağını Yahudi paganlarının Molek'in ateşinin hiç söndürülmemesi geleneğinden aldığı kadar, bir ihtimaldir ki Eski Ahid'in bu "*sunağın hiç söndürülmemesi*" hükmünden de almış olabilir. Pagan ve Musevi Yahudileri'nin "Sunu", "Gehinnom" ve "Ge–Hinnom'un ateşinin hiç söndürülmemesi" gibi kültür ve gelenekleri görünen o ki, Kuran'ın cehennem kültürünün armonisini bir hayli bozmuşa benziyor!

Kuran'ın cehennem kültürüne bir de Mezopotamya teolojileri açısından bakmakta yarar var, zira Kuran'ın bazı cehennem anlatımları şaşılacak derece de o teolojilerin kültürlerine de yakın durmaktadır. Örneğin; Sümerler'in Gılgamış Destanı'nda yer alan bir bölüm bize tipik bir şekilde Kuran'ın cennet ve cehennem anlatımlarını çağrıştırmaktadır. Kuran, ahret de sorgulanan insanları sevk ve idare edip, onları cennet ve cehenneme yönlendiren burç üzerinde birtakım adamlardan bahsetmektedir. "*İki taraf arasında bir engel ve burçlar üstün de hepsini yüzlerinden tanıyan adamlar vardır. Cennete gireceklere 'Selam size' derler, ki bunlar, henüz girmeyen fakat şiddetle arzu edip umanlardır.", "Gözleri cehennem halkından yana çevrilince:'Rabbimiz, bizi zalimler topluluğuyla birlikte kılma' derler.", "Burcun üstündeki adamlar, yüzlerinden tanıdıkları adamlara seslenerek derler ki 'Ne toplamış olmanız, ne büyüklük taslamanız size bir yarar sağlamadı*"(Araf 46,47,48). Sümerler'in Gılgamış Destanı'nda yer alan bir metinde geçen ifadeler ile Araf'ın bu ayet-i kerimeleri arasında önemli benzerlikler gözlemlenmektedir. Ölümsüzlük otunu bulma umudu ile yola çıkan Gılgamış'da, Kuran'ın "*burçlar üzerindeki adamlarının*" bulunduğu yere benzer bir mekâna gelir. Bu yer adeta cehennem gibidir ve kapısında da Kuran'ın ahirete gelenleri bekleyen ve onları yönlendiren adamları gibi, bazı "akrep insanlar" beklemektedir. "*Gılgamış bir dağa geldi. Dağın adı Mâşu'dur. Gılgamış bu Mâşu dağına gelince, günü gününe güneşin*

çıkmasını ve girmesini bekleyen, ***başları gökyüzüne kadar yükselen ve göğüslerine kadar cehenneme batmış bulunan iki akrep insanın, bu dağın kapısını beklediklerini gördü. Bunlar öylesine korku vericiydi ki, korkudan yüzlerine bakılmazdı. Bunların görünüşü ölümdür****. Bunların korkunç görünümü tüyleri ürpertiyor ve dağları deviriyor. Bunlar, güneşin dağdan çıkmasını da ve dağa girmesini de bekliyorlar* "(Gılgamış Tablet 9). Benzerlikler destanın devamında da sürer. Gılgamış o dağdan içeri girmek için akrep insanlardan izin ister ve onlar da ona izin verir. Dağın içi cehennem gibidir. "*Dağların içinde iki kez on iki saat uzaklığında bir boğaz vardır;* ***içi koyu karanlıktır. Işık yoktur.*** *Güneş doğduğu zaman dağın kapısı açılır, battığı zaman kapı kapanır* "(Gılgamış tablet 9). "*Koyu karanlıklar içinde ışıksız bir mekan* " gibi tanımlar bildiğiniz gibi Kuran'ın cehennem tasavvurları içerisinde de yer almaktadır ve çok sıkça da tekrarlanmaktadır. İlginç olan ve dikkatimizi çeken bir başka şey de, Gılgamış'ın bu ucubet yeri aşmasından sonra dağın çıkışında karşılaştığı ortamın Kuran'ın cennet tasavvurları ile önemli benzerlikler taşımasıdır. "*O dışarı çıktı. O, iki kez on iki saat ileri gidince: aydınlık parlıyordu. O,* ***cins taşlarla dolu*** *bir bahçeye girdi. Bunların görkemini görünce rahatladı.* ***Akikten meyveler taşıyan üzüm salkımları dallarda asılıdır****. Görünüş çok hoştu.* ***Lacivert taşı goncalar taşıyor, meyveler taşıyor; görünüşü bir zevktir***"(Gılgamış Tablet 9). Kuran'ın cennet tasavvurları içerisinde de çok sıkça bu anlatımlara benzeş ifadeler kullanılmaktadır. Ama tabi, bütün bu benzerlikler sadece birer ihtimaldir, fakat hiç de yabana atılacak türden ihtimaller de değildir. Amacım farklı öyküleri kaba bir şekilde birbirleriyle çakıştırmak değil. Ama tarihte pek çok kültürün nasıl birbirleri ile etkileşimler sonucunda ortaya çıktığı şayet dikkate alınacak olursa, bu ihtimalleri hesaba katmadan maalesef yapamıyoruz.

İLAHİYATIN SUÇU HALA ANLAŞILAMAMIŞ BİR VARLIĞI "ŞEYTAN " VE ŞEYTAN'IN MİTOLOJİK ÖYKÜSÜ

Kuran'ın diğer kutsal inançlar üzerinden aktarmalı gelen bir başka Mezopotamik kültürü de "şeytan"dır. Ekseriyetle, boynuzları uzun kuyruğu ve elinde çatalı ile tasavvur edilip, ritüelleştirilen bu varlık aslında kimdir, neyin nesidir, biyografisi ve kimlik bilgileri nelerdir? Başlangıç da çok önemli bir konum ve misyon üstlenebilmiş bir melek iken, sonradan ne olmuştur da, kötü bir varlık haline dönüşebilmiştir? Kutsal kitaplar da, hakkında ileri sürülen birbirinden farklı ve itilaflı bilgilere bakılacak olursa, kötülüğü de daha henüz tam olarak kanıtlanabilmiş değildir.

Şeytan fikriyatına şayet en son kitaptan, yani Kuran'dan başlayacak olursak, Kuran şeytanın son derece karmaşık kronoloji ve biyografisine rağmen, onu yine de en net olarak tanımlamış yegane kitaptır. Ama bu, şeytan hakkında en doğruyu Kuran'ın söylediği anlamına da gelmemektedir. Kuran, şeytanı gayet net, fakat bir o kadar da basit tanımlamış ve neticede de "şeytan kötüdür" deyip işin içinden kolayca sıyrılıp çıkmıştır. Diğer kutsal kitapların şeytan hakkında ki bilgileri ise, çok daha karışık olmasına karşın, Kuran'dan yine de çok daha sağlıklı, aydınlatıcı ve tutarlıdır. Hristiyanlık ve Musevilik'te cehennem kültürünün İslamiyet'ten farklı kabul edilmiş olması, şeytanın o inançlarda ki misyonunu da bir hayli askıda bırakmıştır. Hristiyanlık ve Musevilik'te şeytan sadece çeşitli kılık ve rollerle ilahiyat sahnesine çıkarken, İslamiyet'te ise ilahiyatın tam bir kötü başrol oyuncusudur ve rolü de daimi olarak hep kötülükleri oynamaktır. Onun bu aktif kötülük rolü yaradılışın başından sonuna, hiç değişmez. Senaryo son derece basittir, iyiliği temsil eden melekler devamlı insana yardım eder, şeytan ise kötülüğü temsilen onları hep baştan çıkarmaya çalışır.

İslamiyet'te, tanrının ilk önce şeytan, melek ve cinleri yarattığı iddia edilmektedir. Kuran'a göre melekler "nur" dan, Şeytan ve cinler ise "ateşten" yaratılma varlıklardır. Adem yaratıldığında Allah bütün meleklerin Adem'in önünde secde etmesini ister, Allah'a en yakın konumda bir baş melek olan şeytan ise gurur yapar ve ateşin toprağa hükmettiğini iddia ederek tanrının bu isteğine karşı çıkar. Bu öyküyü Kuran'da en iyi anlatan sûre Araf Sûresi'dir. Allah şeytan'a "*Sana emrettiğim zaman seni saygı ile eğilmekten ne alıkoydu?* " der, şeytan "*Ben ondan hayırlıyım, çünkü beni ateşten onu ise çamurdan yarattın*"(Araf 12) diyerek yanıt verir, Allah'ta bunun üzerine "*Şimdi in aşağı oradan. Çünkü senin orada büyüklük taslamak haddine değil!*

Hemen çık! Çünkü sen aşağılıklardansın"(Araf 13) diyerek onu en büyük melek olma mertebesinden aşağı indirir. Bu azledilişin hemen ardından da, sıra bu defa şeytanın talebi üzerine Allah–şeytan antlaşmasına gelir. Şeytan haklılığını kanıtlamak için Allah'tan "*İnsanların tekrar diriltilecekleri güne kadar kendisine bir süre vermesini*"(Araf 14) ister. Şeytanın amacı burada, bu süre zarfında insanoğlunu devamlı baştan çıkararak onun ne kadar basit bir yaratık olduğunu ispatlamaya çalışmaktır. "*Beni azdırmana karşılık, yemin ederim ki, ben de onları saptırmak için senin dosdoğru yolunun üzerinde oturacağım.*","*Sonra onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükredenler bulamayacaksın*"(Araf 16,17). Allah şeytan'ın bu teklifini kırmaz, "*Sen süre verilenlerdensin*" diyerek ona bu şansı tanır ve böylece kıyamete kadar sürecek olan ezeli rekabette o andan itibaren start almış olur. "*Yerilmiş ve kovulmuş olarak çık oradan. Andolsun, onlardan sana kim uyarsa sizin, hepinizi cehenneme doldururum*"(Araf 18). Allah ile şeytan arasında varılan bu mutabakat gereği, şeytan kıyamete kadar olan süre içerisinde artık devamlı insanları baştan çıkarmaya çalışacak, insanlar da ona ya kanacak, ya da kanmayacaklardır. Kananlar cehenneme, kanmayanlar da cennete gideceklerdir. Dünyanın denenme maksatlı bir mekan olması ve temel varoluş gerekçemizin açıklanmasına dair Kuran'ın kurgulaması ve ilahiyat felsefesi işte kısaca ve kabaca budur.

Kurgulama bu olmasına budur da, lakin kul hakkımızdan doğan bir yığın soru işareti de o gün bu gündür durmadan beynimizi kemirir durur! Sorulması gereken soruların en başında da, tanrı katında o derece önemli bir mevki edinebilmiş olan şeytanın, gücünü de bildiği halde, tanrıya kafa tutma cesaretini nerden bulabildiği gelmektedir. Bu meydan okuyuşun şeytan'ın aptallığından kaynaklandığı herhalde iddia edilemez, zira Allah'a o kadar yakın olabildiğine göre, zeka ve ruh sağlığı da son derece yerinde demektir.Yerinde olmalı ki, insanoğlunu kandırabileceğine dair iddiasında bile haklı çıkabilmiştir. Peki, bu durumda asıl "*kapris ve gurur yapan*" kimdir? Girilen iddiadan yenilgi ile çıkmış olan tanrı mı, yoksa son derece haklı çıkmış olan şeytan mı? Şayet adil ve mantıklı yaklaşmak zorundaysak, bu sorunun yanıtından ne yazık ki tanrıdan başka bir sonuç çıkmamaktadır. Varılan mutabakatın ve girilen iddianın kısa özeti şudur ki, şeytan iddiasında son derece haklı çıkmış, ama buna rağmen tanrı "kapris ve gurur yapıp" onu yine de göksel konseyden haksız yere kovmuştur.

Şeytan'ın niteliği üzerine ortaya çıkan bir başka soru işareti de, onun "*büyüklük taslamış*" olmasıdır. Sorun şayet buysa, şeytanı suçlamak zaten

daha baştan iflas etmiş demektir, çünkü ona bu vasfı kazandıran da, diğer bütün meleklerden üstün kılan da tanrının bizzat kendisidir. Bildiğiniz gibi, gök katlarında her şeye tanrı hükmeder ve bu hükümler de herhangi bir şaşma olması da asla beklenemez. Ama, tanrı bu defa galiba şaşmış ve neticede de ortaya şeytan gibi bir imalat hatası çıkmıştır. Bundan da şu anlaşılıyor ki, tanrı gök katlarında ki varlıkları her zaman mükemmel yaratmasını bilememektedir! Bilememiş olmalı ki, şeytan'a iyi derken, onun kötülüğüne de maruz kalabilmiştir. Ondaki kötülüğü onu yaratan tanrı da artık göremediyse, zavallı Adem ile Havva nasıl olur da görebilir ve kendisine uymuş olmaları nedeniyle de suçlanabilir? Ama kimbilir, kötülük şeytanın içine belkide tanrı tarafından bilinçli olarak yerleştirilmiştir. İnananlar adına üzgünüm ama, ortada maalesef bundan başka hiçbir şık kalmamaktadır. Bundan da, şeytanın aslında kötü bir varlık olmadığı, onun tanrı tarafından kasıtlı olarak zaten kötü yaratıldığı gibi bir sonuç çıkmaktadır. Demek ki, kötülük ne Adem'dedir, ne cennetin yasak ağacının meyvesinin yenmesinde ne de şeytan'ın Adem'e secde etmemiş olmasında. Kötülük doğrudan, bütün bu günahların ortaya çıkmasına da yol açacak olan günah tohumlarının tanrı tarafından bilinçli olarak şeytanın genetiğine aşılanmış olmasındadır. Genetik daha baştan bir defa böyle kurgulandı mı, kusura kalınmasın ama, kötülüğü temsilen ortada tanrıdan başka hiç kimse kalmamaktadır, zira şeytan'da dâhil olmak üzere kozmos da hiçbir varlık yok ve daha henüz yaratılmamış iken, ortada sadece tanrı vardır.

Logos'tan başlayarak, her şeye tanrının karar verdiği bir durumda, günahın izlerini çıkıpta artık başka yerler de aramak ve onun yaratımı olan varlıkların sırtına yıkmak, tanrının günahlarını örtbas etmeye çalışmaktan başka bir anlama gelmez. Gelmediği için de, şeytan doğal olarak böylesi bir haksızlığı kabul etmek istemez, çünkü kötülük misyonunu kendisi talep etmemiş, bu misyon ilahiyat tarihinin daha başlarında kendisine tanrı tarafından zorla kabul ettirilmiştir. Senaryosu bizzat tanrı tarafından kurgulanmış traji-komik bir ilahiyat oyununda, İyilik ve kötülükler şeytan ile melekler arasında çoktan paylaştırılmış ve ilahiyatın kötü adam rolü de şeytana dayatılmıştır. Böyle olmalı ki, melekler "nur"dan yaratılırken, kendisi de bir melek olduğu halde şeytan "ateş"ten yaratılabilmiştir. İslam ilahiyatında "ateş"in cehennemi, "nur"unda cenneti temsil ettiği dikkate alınacak olursa, kurgulamanın mantığı sanırım çok daha iyi anlaşılır. İnsanlara "*kutsal*" olarak yutturulmaya çalışılan geniş bir ilahiyat sahnesinde şeytan ve cinler cehennem ve kötülükleri, melekler ise cennet ve iyilikleri temsil etmektedir. Yani kısacası, ileri de yaşanacak büyük savaşım ve

Armageddon'un tüm cepheleri, Adem'in elmayı yemesinden de, şeytanın secde etme muhalefetinden de çok önceleri zaten hazırlanmış, geriye sadece savaşın fitilini ateşlemek kalmıştır. Gaybın bu büyük savaş projeleri ortadayken, artık hiç kimsenin çıkıp da günahı kendisinde aramasına gerek yoktur. Ne şeytanın, ne Adem'in ne de sizlerin. Günah, insan oğlu daha herhangi bir suç işlemeden, yılan ağaca tırmanmadan, Havva'nın aklını çelmeden, Havva Adem'e elmayı yedirtmeden, şeytan Adem'in önünde secde etmeden ve hatta siz marketten bir elma çalmadan çok önceleri, tanrının büyük ilahiyat projelerine bağlı olarak çoktan hazırlanmış ve yememiz için de, bir bir önümüze servis edilip konulmuştur! Kısacası, her türlü kötülük ve günah daha hiçbir şeyin olmadığı bir zaman da ilahiyatın DNA'sına işlenmiş olarak kozmoz da zaten yeterince kol gezmektedir. Böylesi bir DNA'dan ileri de elbette ki her türlü kötülük de çıkacaktır, günah da.

Günah gök katlarında tezgahlandığı sıralar da, ortada ne Adem ile Havva vardır ne de onları günaha sokacak olan cennetin yasak meyvesi. O ana kadar ilahiyat tarihinde işlenmiş yegane suç sadece şeytan'ın "*Adem'e secde etmeme*" suçudur. Peki, bu durum da nasıl olur da bütün bir insanlık "*yeniden diriltileceği güne kadar bir denenme*" süreci içerisine sokulabilir? İnsanoğlunun denenebilmesi için onun herşeyden önce üreyip çoğalabilmesi ve bunun için de Adem ile Havva'nın mutlaka yasak ağacının meyvesini yiyerek günaha girmiş olmaları gerekirdi, zira bilindiği üzere, insanoğlunun üremesi ancak Adem ile Havva'nın yasak meyveyi yiyerek günaha girmeleri üzerine gerçekleşmiş bir hadisedir. Aksi takdir de, Adem ile Havva cennetten kovulmayacak ve sonsuza dek orada tek başlarına öylece mutlu bir şekilde yaşayıp, gitmiş olacaklardı. Bunu nereden mi biliyoruz? Gayet basit, Allah'ın onlara "*Cennette yaşayıp gidin, ama şu yasak ağacının meyvesinden sakın yemeyin, yoksa kovulursunuz*"(Araf 19) demiş olmasından. Bu durum da, tanrının insanoğluna "*cehennem yollarını*" hatırlatması da bir hayli anlamsız kaçmaktadır, zira ortada daha ne insanların denenip, sınanmaları diye bir süreç vardır ne de kıyamet ve cehennem. Dolayısıyla, tanrı ile şeytan arasında varılan mutabakatın insanoğlunu bağlayıcı herhangi bir yanı da olamaz, şayet olursa, bilin ki günah çok önceden tasarlanarak zavallı Adem ile Havva'nın önüne servis edilmiş demektir. Edildiği de, suç aleti olan yasak ağacının getirilip cennetin tam ortasına yerleştirilmiş olmasından bellidir. Şeytan ile varılan mutabakat gereği, yasak ağacının meyvesinin yenmesi çoktan hükme bağlanmış, geriye artık sadece. Adem ile Havva'nın o meyveyi yemesi kalmıştır. Hüküm bu olduktan sonra Adem ile Havva meyveyi artık yeseler de olur, yemeseler de, zira değilmi

ki her ikisi de ayvayı zaten çoktan yemişlerdir!

İnsanoğlu ilk günahı durmadan basit bir elma ısırığında arar durur da, lakin bir türlü ilahiyatın perde arkasında dönen oyunlar da aramaz. Ne de olsa, gaybın devler savaşı arasına girmek her baba yiğidin öyle kolayca göze alabileceği bir iş değildir. Hâlbuki işin bütün kerameti de, bu derin ilahi savaş projelerinde gizlidir. Bu projeleri kurcalayacak olursanız, karşılaşacağınız yegane şey ise koskoca bir "hiçlik"tir! Ortada ne ilk günah diye bir şey vardır, ne şeytanın kibir yaparak Adem'e secde etmemesi ne de tanrının şeytanı makamından kovması diye bir şey. Bütün bunlar, insanoğlunun ölüm fobilerinin ve bilinmeyeni keşfetme merakının, varolduğundan beri onun zihninde yol açmış olduğu ilahi travma, halüsinasyon ve akıl oyunlarından başka bir şey değildir.

Şeytan fikriyatı, İslamiyet'in Tevrat ve İnciller'den miras aldığı, fakat son derece de yozlaştırmaya uğrattığı kültürlerden birisidir. İslamiyet'in Şeytan'ı karakter olarak da, etimolojik olarak da daha çok Hristiyanlığın şeytanına yakın durmaktadır. Şeytan'ın Hristiyan ilahiyatındaki karşılığı "Satan"dır. İslamiyet ufak bir rötuşla Hristiyanlığın Satan'ını "Şeytan"a dönüştürmüştür. Hristiyanlığın Satan'ının etimolojik ve biyografik kökleri ise, Museviliğin Eski Ahid'inin ılımlı şeytanı olan "Stn"(שָׂטָן) ya da "Hstn" (הַשָּׂטָן) e uzanmaktadır. Hristiyanlar Eski Ahid'i okurlarken bu ismi İngilizce karşılığı olarak "Adversary" olarak zikrederler. Eski Ahid'de Stn yani şeytanın karşılığına denk gelebilecek bir başka varlık da Azazel'dir. Enock kitabından Eski Ahid'e geçtiği zannedilen ve düşmüş bir melek olarak nitelendirilen Azazel, Eski Ahid'de kendisinden hiç de o kadar korkulacak ve çekinilecek bir varlık gibi durmamaktadır. Eski Ahid cehennem fikrini kabul etmediğinden dolayı, ne şeytan'ı ne de Azazel'i asla cehennemin yol göstericisi olarak tanıtmaz. Tanıtmamakla da en doğrusunu yapmıştır, zira ilahiyatta amaç kızgın ateşi ile cehennemi, kötülükleri ile de şeytanı körükleyip teşvik etmek değildir. Tevrat'ta arada sırada görülen şeytan bu nedenle Musevilik'te asla kötülük rolü oynamaz. Tevrat'ta kötülükler ya tanrıdan gelmektedir ya da kullardan. Tanrı her ne kadar insan hayrına çalışıyor gibi görünse de, aslında insanoğlunun başına gelen pek çok kötülük ve felaketin asıl yaratıcısıdır. Musevilik'te bu yüzden hayrın da şerrin de hep tanrıdan geldiğine inanılmıştır. Bu inanış, benzer bir biçimde İslamiyet'te de zaten böyle değil midir? İnsanlardan bazılarının "*gözlerinin bağlanması, kalplerinin mühürlenmesi*" ya da "*Allah'ın bazılarını doğru yola eriştirip, bazılarını kötü kılması*" gibi bazı ayet-i kerimeler, tanrının zaten bu niteliğine de işaret etmektedir. Kısacası, geleneksel İslamiyet tarafından her ne kadar açıktan itiraf edilmese de, Kuran teyidi baz alınacak olursa bazı

kötülükler Allah'tan da gelebilmektedir, ancak yerleşik bir kanı olarak Allah'ın bu kötülükleri kullarının hayrından yana kullandığına inanılır. Örneğin; "tufan" vakasında olduğu gibi. Müminler Hiroşima'ya atılan atom bombasının kötülüğünü düşünür, fakat tanrının tufan kötülüğünü düşünmez, çünkü ne de olsa tufanı Allah yapmıştır, o yaptıysa da mutlaka doğru yapmıştır. "Katli vacip" türü yargılar da zaten bu kanıdan kaynaklanmaktadır ve kaynağını da tanrının şaşmaz ve kadir–i mutlak bir varlık olarak kabul edilmiş olmasından almaktadır. Hâlbuki, ilahiyat tarihinin de kanıtladığı üzere, tanrı da bazen pekala yanılabilmektedir. Daha elmayı yemeden Adem'i günahkar yerine koyarak, insanı şaşırtabileceğini iddia eden şeytan karşısında yanıldığını bildiği halde şeytan'ı yine de makamından kovarak, sırf bir kavme kızdı diye bir tufan yaratıp suçlu suçsuz herkesi ve her şeyi toptan imha ederek pekâlâ da yanılabilmektedir.

İslamiyet'in tanrıya tanımış olduğu bu üstün ayrıcalık ve mutlakiyete karşılık Eski Ahid ise tanrının hata ve yanılgılarını teşhir edip sergilemekten asla kaçınmaz ve şeytan'ı da kötülüklerin tek müsebbibi yerine koymaz. Tekvin şeytan'ın karşılığı olarak, Azazel'i saymazsak yalnızca yılanı keşfetmiştir. Eski Ahid'in son bölümlerinde dahi kötülükler vardır, ama şeytan yine ortalarda yoktur. Olması da beklenemez zaten, zira şeytan tıpkı diğer melekler gibi göksel konseyde yer almakta ve tanrı adına çalışmaktadır. Eski Ahid'de şeytan, Kuran'ın iddiası aksine hiç de tanrı katından kovulmuş ve, göksel konseyden dışlanmış kötü bir varlık gibi durmamaktadır. Onun tanrının yanında yer aldığını da bize daha çok "Meseller" ayetleri kanıtlamaktadır. "Bir gün ilahi varlıklar Rab'bin huzuruna geldiklerinde ***Şeytan'da onlarla birlikte geldi***. *Rab Şeytan'a 'nereden geliyorsun?' dedi. Şeytan 'Dünyada gezip dolaşmaktan' diye yanıtladı. Rab 'Kulum Eyüb'e bakıpta düşündünmü?' dedi. Çünkü dünya da onun gibisi yoktur; kusursuz doğru bir adamdır. Böylece Şeytan Rab'bin huzurundan ayrıldı*"(Tevrat Eyup Blm.1/6,7,8,12)[190]. Gördüğünüz üzere, şeytanın tanrı tarafından hiç de aforoz edilmiş ve kovulmuş bir hali yoktur ve tanrının makamına dahi rahatlıkla girip çıkabilmektedir. Ne tanrının gözden düşmüş bir varlığıdır ne de O'nun yeminli bir düşmanı. Şeytan'ın Tevrat'ta sadece onbir yer de adı geçer ve geçtiği bu yerlerin hiçbirisinde de tanrı düşmanı değildir. Şeytan bir kötülük yapmışsa dahi, bunu kendisi istediği için değil, yapılmasını tanrı emrettiği içindir. Tanrı kötülük yapmak istediği birisi için şeytana görev vermekte, o da gidip bu emri yerine getirmektedir.

---

[190] Tevrat Eyup Blm.1/6,7 וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל יְהוָה וַיָּבוֹא גַם הַשָּׂטָן בְּתוֹכָם

Tanrı-şeytan ittifakına örnek bir başka kanıt da, Eski Ahid'in "Levililer" bölümüdür. Rab Harun'un kutsal mekâna ikide bir girip çıkmasından rahatsız olur ve kardeşi Musa aracılığıyla o mekâna ancak sunuda bulunularak girilebileceğini hatırlatır. Sunu kuralının bir gereği olarak Harun iki teke alacak, onları buluşma çadırının önüne götürecek ve tekeler arasında kura çekerek Rab'bin payına düşen tekeyi Rab'be, diğer tekeyi de Azazel'e adayacaktır. Rab'be adanan teke günah sunusu, Azazel'e adanan teke de İsrail halkının günahlarını bağışlatma sunusu olacak ve Azazel'e bağışlanan teke çöle götürülüp Azazel'e yollanacaktır.[191] Tanrı şeytan işbirliği diye de, işte tam da buna denir.

Peki, kendisine teke dahi sunulabilecek kadar başlıbaşına bir mevki sahip olabilen şeytan, nasıl olup da kötü bir varlık haline dönüşebilmiştir? Dönüşümün sinyallerinin ilk alınmaya başlandığı yıllar, Hristiyanlığın Yahudilik'ten ayrışarak, Roma Helenizminin etki alanına girmeye başladığı M. Ö. 180 yıllardır. O tarihler Yahudiler için tam bir kaos yıllarıdır. Roma helenizmi Yahudiler arasında bölünmelere yol açmış ve mezhep çatışmaları ortalığı tam anlamıyla cehenneme çevirmiştir. Yahudilerin bir kısmı Romalılar'ın safına geçerken, Helen karşıtı Essenliler'de Eski Ahid etrafında toparlanarak Romalılar'a baş kaldırır. Yahudi kralı II. Yohannes Hykanos, helen karşıtı Essenlileri katleder, önde gelen liderlerini de çarmıha gerdirir. Bütün bu çatışmalar arasında dinsel sertlik iyice derinleşir ve Eski Ahit'ten yavaş yavaş kopmalar başlar. Kopma süreci, beraberinde Yeni Ahid'in oluşumunu getirir. Eski Ahid'in birçok hükmü yerini yeni versiyonlarla Yeni Ahid'e bırakır. Bu yol ayrımı ile birlikte, Eski Ahid'de o ana kadar masum masum oturan şeytan da artık valizini toplar ve yeni ikametgahı olan Yeni Ahid'e doğru yola çıkar. Şeytan'ın tanrı katından kovulması dediğimiz vaka, kim bilir belki de budur. Yani şeytan'ın Eski Ahid'den kovulmuş olması!

Şeytan yeni ikametgahına taşındıktan sonra, kendine yeni bir gardrop edinir, kıyafet değiştirir ve bambaşka bir kreasyonla insanların karşısına çıkar. Eski Ahid'de olduğu gibi artık uslu uslu da oturmaz, tanrı ile anlaşamaz ve tanrı'ya düşman ve tamamen kendi hesabına çalışan kötü bir varlık haline dönüşür. Eski Ahid'in bir çok yumuşak öğretisi, kutsal Roma İmparatorluğu'nun çıkar ve menfaatleri uğruna nasıl ki değiştirilip, katılaştırılmışsa, şeytan'da artık iyice katılaştırılıp, insanları korkutmanın ve bastırmanın güçlü bir aracı haline getirilir. Eski Ahid'in yumuşak yüzlü şeytan'ından ortada artık eser kalmaz. Romalılar'dan günümüze uzun serüveni içerisinde şeytan artık her daim insanlar arasında dolanacak

[191] Eski Ahid, "Levililer", Bölüm: 16/ 1'den 34'e

ve devamlıda onları baştan çıkarmaya çalışacaktır. Harun'un cezalandırılması sırasında, tanrının kendisine keçi dahi takdim edebildiği zavallı şeytan, bu uzun yolculuğunda artık devamlı kendisi günah keçisi yerine konulacak ve her uğradığı yerden de kovulacaktır. Şeytan'ın Yeni Ahid'le birlikte başlayan bu kötülük misyonunu, Hristiyanlığı takiben bir zaman sonra İslamiyet'te sahiplenir. Tarihte çeşitli İslam devletleri de kendilerine uygun bir şeytan misyonu biçerek, insanları devamlı şeytana uymakla korkutup bastırmaya çalışır. Bütün bu karamboller arasında, kimin kimi kullandığı ve baştan çıkarmaya çalıştığı ise artık iyice belirsiz bir hal alır! Şeytan'ın mı insanları, yoksa insanların mı şeytanı!

Şeytan'ın Hristiyanlık'taki imaj ve misyonu İnciller'den çok, Hristiyan tefsir kaynaklarına dayanmaktadır. Kuran'ın yararlandığı kaynaklar da zaten ekseriyetle o kaynaklardır. Hristiyan tefsirlerinin aşırı abartılarına karşılık, şeytanın İnciller'de ki karakter ve misyonu ise daha farklıdır. İnciller'de şeytan tanrının çok güçlü bir rakibidir ve kendisini de tanrı katına layık görmektedir. Kuran'ın şeytan biyografisi ve tiplemesi de bu nedenle Tevrat'tan çok İnciller'e yakın durur. Bu yakınlığın en tanıdık örneklerinden birisi, İncillerin şeytanının da da insanları baştan çıkarmak için tanrıdan Armageddon'a (kıyamete) kadar bir süre istemiş olmasıdır. Ancak, Hristiyanlık'ta cehennem İslamiyet'teki gibi, günahkarların içinde devamlı kalacakları bir mekân olarak kabul edilmediği için, şeytanın misyonu bu antlaşmadan daha öteye gitmez ve şeytana verilen süre, yani "aeonios" ile son bulur. Aeonios'un sonuna gelindiğinde, İsa tahta oturacak, başına geçtiği koyunları (taraftarları) ile iblise karşı Armageddon adında son bir savaş açacak ve onları tamamen yok edecektir.[192] Armageddon Musevilik'te de vardır.[193] Fakat, Museviler hem İsa'yı Mesih olarak tanımadıkları hem de şeytan'ı kötülüklerin kaynağı görmedikleri için, Armageddon'u da İsa'nın önderliğinde iblislere karşı verilecek son bir savaş olarak kabul etmezler. Rab'bin kötülüklere karşı vereceği bir savaş olarak kabul ederler[194]. Hristiyanlık Armageddon'u Musevilik ve Eski Ahid'in bu temel ilahiyat felsefesinden kapmış ve onu bir savaş sanatı haline getirerek İsa'ya uyarlamıştır.

---

[192] Matta, Bölüm: 25,"Yargı Günü",31'den 46'ya

[193] Tanah, Sefenya, "Felakete karşı Uyarı" Bölüm: 1, 1'den 18'e. *"RAB'bin büyük günü yaklaştı, Yaklaştı ve çabucak geliyor. Dinleyin, RAB'bin gününde En yiğit asker bile acı acı feryat edecek. Öfke günü o gün! Acı ve sıkıntı, Yıkım ve felaket, Zifiri karanlık bir gün olacak, Bulutlu, koyu karanlık bir gün. RAB diyor ki, 'İnsanları öyle bir felakete uğratacağım ki, Körler gibi, nereye gittiklerini göremeyecekler' "*

[194] "Dictionary Of The Bible" Antiquities, Biography, Geography, And Natural History, Dr. William Smith's, Armageddon, s. 156-157,

Kuran'da, elinde çatallı sopası, kuyruğu ve boynuzu ile tasvir edilmiş herhangi bir şeytan figürü olmamasına karşın, geleneksel İslamiyet şeytanı her nedense hep Hristiyanlığın bu siluetleri ile tasavvur etmiştir. Halbuki bu türden silüetlerin, değil Kuran, İnciller'de dahi karşılığı yoktur. Bu türden silüet ve kompozisyonlar daha çok Hristiyan tefsir kaynaklarında yer almaktadır. Örneğin; Lucifer'in tasfiri böyledir. Bu da bize İslamiyet'in şeytan konusunda o geleneklerin ne kadar etki alanına girmiş olduğunu kanıtlamaktadır. İslamiyet o geleneklerden etkilenmiş, ama çok önemli bir ayrıntıyı da göz ardı etmiştir. Gözardı edilen o ayrıntı da, bu tarz şeytan ritüellerinin köken olarak Hristiyanlık değil, pagan teolojileri ve mitlerinden gelme olduğudur. Geleneksel Hristiyanlığın şeytan ritüel ve figürlerine en çok da Helen pagan kültürlerinde rastlanılır. Örneğin; Antik Yunan'da tanrı Pan bu silüetlerle görselleştirilmiştir.[195] İslamiyet Hristiyanlığın bu pagan şeytan figürlerini kendi gelenekleri içerisine taşıyarak, farkında olmadan paganizm propogandası ve izlenimciliği yapmış olmaktadır. İslamiyet'in peşine takılıp gittiği bir başka pagan yolu da, aynı coğrafyanın paylaşılmış olması nedeniyle, Mezopotamya paganizmi ve onun kültürel mitleridir. Mezopotamya teolojilerin de yer alan bir çok öykü ve varlık, tipik bir şekilde Kuran'ın şeytan ve cehennem tasavvurlarına benzemektedir. Şeytan'ın Sümerler'de ki karşılığı "Namtar" dır. Sümerler'de yazgı iblisi olarak anılan Namtar, tanrı Enlil ile birlikte cehennemin efendisi sayılmış ve Ereşkigal'in haberciliğini yaparak, insanlara ölüm emirlerini ulaştırmıştır. Namtar'ın bu misyonu Kuran'ın "ölüm meleği" nin misyonu ile neredeyse aynıdır. Namtar'da dahil olmak üzere Mezopotamya mitlerinin bütün iblisleri hep yer altı cehenneminden doğmuşlardır. Asur ve Babil teolojilerinde iblisler devamlı insanlar arasında gezinmekte ve insanlar da onlardan korunmaya çalışmaktaydılar. Korunmaları için de doğdukları andan itibaren her insana mutlaka birer koruyucu tanrı verilmekteydi. Bu koruyucu tanrılar insanlar ölene dek onların yanından hiç ayrılmaz, günah işleyecek olurlarsa da onları terk ederlerdi. Terk ettiklerinde de yerlerini hemen iblisler doldurmaktaydı. Bu kültürel imlere "*Her insanda koruyucu bir melek olması*" fikriyatı ile İslamiyet'te de rastlanılır. Rastlanılan bir başka im de, meleklerin klavuzluğunda her müminin gitmeğe can atmış olduğu cennet mekânıdır. O zaman müminlerin merakını da gidermek açısından, idealizmin kapılarını sonuna kadar aralayalım ve o gitmek için can attıkları cennet mekânına doğru yola koyulalım!

---

[195] Görsel: http://www.theoi.com/image/S22.1Pan.jpg

ADEMOĞLU'NUN İDEAL MEKÂNI "CENNET" VE CENNET'İN MEZOPOTAMİK KÖKENİ

Cennet İslam ilahiyatında, kulların işledikleri sevaplar üzerinden gidecekleri güzel bir mekânın adıdır. Kuran, cehennem gibi cenneti de gayba ait ve yeri belli olmayan bir mekân olarak tanıtır. Ancak, ne kadar gaybi olarak tanıtılmaya çalışsa da, cennetin kök bilgileri bunun tam aksini kanıtlamakta ve cennetin gayb da değil de, yeryüzünde bir yerler de olduğuna işaret etmektedir. İslamiyet, cehennem fikrine nasıl ki Tevrat üzerinden Pagan Yahudileri'nin Ge–Hinnom'una sahip çıkarak ulaşmışsa, cennet fikrine de yine Tevrat üzerinden, ama bu defa da, Sümerler'in "Dilmun"una sahip çıkarak ulaşmıştır. İslamiyet'in cennetinin Tevrat'ta ki karşılığı "Eden", Eden'in Sümerler'deki karşılığı da "Dilmun"dur. Ünlü Sümerolog Samuel Noah Kramer Dilmun'u cennet'e referans olarak gösterir[196]. Sümer tabletlerine cennetin, yani Dilmun'un ana karakterleri Enki ve Ninhursag'dır. Su ve toprak tanrısı Enki (An-Ki) ile anne tanrıça Ninhursag Dilmun'un gerçek sahipleridir. Sümer tabletlerinden Dilmun'un hastalık, yaşlılık ve ölümün olmadığı güzel bir bölge olduğu anlaşılmaktadır. Dilmun'da ihtiyaç duyulan tek şey, Sümerler'in "Abzu" olarak adlandırdığı bir yeraltı suyudur, bu suyu da anne tanrıça Ninhursag ile evlenerek tanrı Enki sağlamıştır. Suyun tedariki ile birlikte Dilmun tatlı sularla ve her çeşit meyvelerle dolu güzel bir bahçeye dönüşür. Sümer teolojisinin Dilmun'u ile, Tevrat'ın "Eden Bahçesi" arasında çok yakın benzerlikler bulunmaktadır. Bu benzerlikler dikkate alındığında, cennetin bir İbrani ya da İslam keşfi olmayıp, tamamen Sümerler'e ve onların kültürlerine ait bir mekân olduğu açığa çıkmaktadır. Bunun en güçlü kanıtı da, cennetin adının Tevrat'ta, Akad dilindeki gibi cennet anlamına gelen "Adenu" olarak geçiyor olmasıdır ki, bildiğiniz gibi Kuran'da da cennet zaman zaman "Aden" olarak anılmaktadır.

Mezopotamya medeniyetlerinin Fırat ve Dicle nehirlerini de içine alan bir coğrafya da varlık göstermiş olmaları, onların birçok mitinin de o coğrafyanın özelliklerinden etkilenmesine yol açmıştır. Örneğin; Musa öyküsünün orjinal versiyonu olan Kral Sargon'un bebekken bir sandık içerisine konularak salındığı nehir Fırat Nehri'dir. Bu nedenle, Kuran'ın cennetinide şayet bulmak istiyorsak, onu gayb'da bir yerlerde değil de, daha çok bu nehirlerle bağıntılı bir coğrafya da aramak daha yerinde olur. Nitekim, Eski Ahid'in sunduğu bazı bilgiler de, dikkatimizi zaten

[196] "The Sümerians", Their History, Culture, And Character, S.N.Kramer Page. 122, 147, 148

yeterince bu coğrafyaya çevirmemizi zorunlu kılmaktadır: "*Rab **doğu da, Aden'de** bir bahçe dikti. Yarattığı Adem'i oraya koydu*" , "*Bahçe de iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacı ile iyiyle kötüyü bilme ağacı vardı.*","***Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu.***","***İlk ırmağın adı Pişon'dur**. Altın kaynakları olan Havila sınırları boyunca akar.*","*Orada iyi altın, reçine ve oniks bulunur.*","***İkinci ırmağın adı Gihon'dur**. Kûş sınırları boyunca akar.*","***Üçüncü ırmağın adı Dicle'dir**. Asur'un doğusundan akar. **Dördüncü ırmak ise Fırat'tır.***","*Rab tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu.*","*Ve ona, 'Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin' diye buyurdu.*"(Tevrat Yaradılış Blm. 2/8'den 16'ya). Tevrat referans alındığında "*ilk ırmak olan Pişon*" la, "*ikinci ırmak Gihon*" un hangi kollar olduğu bugün için her ne kadar tam olarak bilinmiyor olsa da, adı geçen 3. ve 4. nehirlerin, yani "*Fırat ve Dicle*" nin nerede ve hangi nehirler olduğu hepimizce malumdur. Kaldı ki, bilinmeyen iki nehrin adları da zaten Tevrat'ta Fırat ve Dicle ile birlikte anılmaktadır. Yani "Pişon" ve "Gihon" da tıpkı Fırat ve Dicle gibi Amerika ya da Avrupa kıtalarında bir yerler de değil, yine Mezopotamya coğrafyasında akmaktadır. Bundan da, "Adenu" yani cennetin tapusunun tanrıya değil de, Ada, Pafta ve Parsel numaralarına varıncaya kadar tescillenmiş olarak Mezopotamyalılara ait olduğu anlaşılıyor. Tevrat ayrıca, Dicle'nin "*Asur'un doğusundan aktığı*" na da işaret etmektedir ki, tarihte Asur devleti de hakikaten Dicle'yi de içine alan bu bölgede varlık göstermiş bir medeniyettir. Asurlular'ın M. Ö. 2000'li yıllardan itibaren bu bölgede varlık göstermiş olması Tevrat yılları ile çakışmakta ve bu da "Adenu" nun Asurlular'dan Tevrat'a geçmiş olma ihtimalini bir hayli arttırmaktadır.

Tevrat ve ona esin kaynaklığı yapan bütün pagan mitleri, cenneti bu dünyaya ait bir mekân olarak tanıtırken, bir tek Kuran onu yeryüzünden söküp alarak, gayba taşımıştır. Bunun nedeni ise, cennetin İslamiyet'te gaybi bir kurum olarak kabul edilmiş olmasıdır. Kuran cenneti asla dünyamızdan bir mekân olarak tanıtmaz. Cennet kültürünü isim ve öykülerine varıncaya kadar diğer inançlardan almış, bir tek coğrafi bilgilerini dışarı da bırakmıştır. Diğer semavi inançların gaybın bilinemezliğini delme girişimleri elbette ki yabana atılamaz. Bu girişimler göksel fanatizmin kırılıp, ilahi demokrasinin ve yeryüzü kapılarının aralanması bakımından son derece yararlıdır. Lakin, bir o kadar da, ilahiyatın metafizik felsefesini bozmaktadır. İslamiyet sonuna kadar bu felsefi çizgiye sahip çıkmaya çalışmış, lakin bu defa da ilahi demokrasinin boyutlarını daraltarak, göksel fetişizmin abartılmasına yol

açmıştır. Bu abartı, İslam ideolojisini diğer inançlara nazaran radikalizme daha açık bir hale getirir. İnanç radikalizmi ve fanatizmine en çok İslam ülkelerinde rastlanılıyor olmasının önemli nedenlerinden birisi de zaten budur.

Ancak, Kuran gaybı ne kadar yeryüzünden muaf tutup ayırmaya çalışsa da, yeryüzünden türeyip gelen birçok pagan kültürü Kuran'da yine de sürekli sırıtıp durur ve hem gaybın bilinemez özelliğini hem de Kuran'ın Allah vahyi bir kitap olma niteliğini bozup ortadan kaldırır. İşte, bu bozan şeylerden birisi de cennettir. Buram buram Mezopotamya kültür ve coğrafyası kokan cennete bu nedenle, gaybi ve Allah'a ait bir kurum olarak bakabilmek, İslamiler adına üzgünüm, ama ne yazık ki mümkün değildir. Kısacası, Kuran'ın cenneti, Tevrat'ın "Aden"i ve Sümerler'in de "Dilmun"unun arabeskleşmesinden başka bir şey değildir. Sümerler'in Dilmun'unun genetik yapısı ile oynamak Kuran'ın cennetini sadece GDO'lu bir ürün yapar. Bu nedenle Kuran'ın cennetinin hangi meyvesinden yerseniz yiyin, asla doğru dürüst bir tat alamazsınız. Sümerler'den Kuran'a gelene kadar cennetin meyveleri yolda bir hayli bozulmuştur. Yahudiler bu meyvelerden Müslümanlara nazaran daha bir tat alabilmişlerdir, zira meyvelerin nakledildiği ilk durak Museviliktir. Kuran'ın cennet tasvirlerinin bozulmasına bir de ilahiyatçılar su katınca cennet fikriyatı İslamiyet'te artık iyice içinden çıkılamaz bir hale gelir. Örneğin; Adem ile Havva'yı cennet'te baştan çıkaran varlığı Kuran "*Şeytan*", Tevrat ise "*Karnının üzerinde sürünecek ve ömrünün sonuna kadar da toprak yiyeceksin*"(Tevrat Yaradılış 3/14) diyerek bir yılan olarak nitelerken, ilahiyatçılar Kuran'ın bu nitelemesine pek itibar etmemiş olacaklar ki, onu Tevrat'a bakarak çoğu zaman yılan olarak da sıfatlamadan edemezler. Tevrat'ın bu varlığı bir yılan olarak sıfatlaması anlaşılır bir şeydir, zira Tevrat daha önce de belirttiğim gibi şeytanı asla kötü ve tanrının rakibi bir varlık olarak görmez. Peki, ya ilahiyatçıların yaptığına ne demeli? İlahiyatçılar Kuran'ın kesin tanımlamasına karşın, cennette ki varlığın niteliği hususunda aralarında besbelli ki tam olarak bir mutabakata varamamışlardır. Varamadıkarı için de iki cami arası beynamaz kalırlar. İş bununla da kalmaz, iki varlık arasında ilahi bir konsensüs yaratıp, şeytan'ı kılıktan kılığa sokarlar. El–Taberi'ye göre "şeytan yılan kılığına bürünmüş", El–Vahidi'ye göre "şeytanın cennete girmesine yılan vesile olmuş", El–Askeri'ye göre de her nasıl oluyorsa "şeytan yılanın sakalı arasına saklanarak cennete girmiştir"! Hatta, işi "yılanın şeytan'ın karnına","azı dişine" saklanarak cennete girmesine kadar vardıranlara dahi rastlanılabilmektedir. Ortalık, yılan–şeytan işbirliğinden adeta geçilemez haldedir. Hâlbuki, onca kaosun

yaşanmasının tek nedeni, yılanın şeytanın gardoropundaki kreasyonları kullanmış olması değil, ilahiyatçıların Tevrat ve Kuran arasında bağlantı köprüleri kurmaya çalışmış olmalarıdır. Nitekim, ilahiyatçıların bu çabaları bir hayli işe yaramış olacak ki, günümüz müminleri yılana devamlı şeytanla işbirliği yapmış bir varlık gözüyle bakabilmektedirler. Onların bu yılan takıntıları, Kuran yanında yeri geldiğinde Tevrat'la flört etmekten de kaçınmadıklarının bir kanıtıdır ki, bu da Kuran'a kazık atmaktan başka bir anlama gelmez! Kuran'da yılan hakkında herhangi bir bilgi yoktur ve onu asla kötü bir varlık olarakta tanıtmaz. Kuran'ın tanıtamadığı bir şeyi ilahiyatçılar tanıtmış ve hem yılana Tevrat'ın diline uyarak durmadan "*toprak yedirtmiş*" hem de onu haksız yere her yerden kovmuşlardır. Yani, olan zavallı yılana olmuştur ve hatta yılanla birlikte belki de bütün sürüngen hayvanlara. Öyle ya, "*yerde sürünmek*" madem ki günaha girmenin bir göstergesi ve bedelidir, o zaman bugün yerde sürünür gördüğümüz bütün hayvanlar da demekki aynı suça iştirak etmişlerdir. Solucanların durumu ise hepsinden vahimdir, zira solucanlar devamlı toprak altında yaşayıp süründükleri için, yılandan bile çok daha fazla "*toprak yemekte*" dir. O kadar çok toprak yediğine göre de, cennetin kötü varlığı sakın solucan olmasın?

Kuran cennetin kötü varlığını ilahiyatçılardan daha doğru tanımlamış, lakin cennet fikrine de bir o kadar yabancı kalmıştır. Kalmış olmalı ki, şeytan'ın üzerine kurulup oturduğu ağacın ne ağacı olduğunu dahi bilememektedir. Kuran ağacı sıradan bir ağaç sanmış, neticede de ağaç da, meyveleri de kuruyup gitmiştir. Hâlbuki cennetin ana fikri tam da, Kuran'ın kayda değer görmediği bu ağacın dalları arasında gizlidir! Kaldı ki, Kuran'ın üzerinde durmadığı bu ağaç sadece tek bir ağaç da değildir. Bunlar, Tevrat'ta adları "*bilgelik*" ve "*yaşam*" ağaçları olarak geçen iki kayda değer ağaçtır. Kuran Tevrat'ın cennet kültüründen yararlanmaya çalışırken bu ağaçlara hiç dokunmamış, sadece meyvelerinin yenmiş olmasını bahane ederek Adem ile Havva'yı anlamsız bir şekilde cennetten kovmuştur. Kuran ağaca, yalnızca Tevrat'tan duyduğu kadarıyla ve o da tek bir ayetinde "*sonsuzluk ağacı*" diyerek şöyle bir dokunup geçer! Halbuki bu iki ağaç Adem'lerin cennetten kovulmalarının olduğu kadar, insanoğlunun bugünkü varlığının açıklanmasının da ana halkasıdır. Tanrı Adem ile Havva'ya "*bilgelik ağacı*" nın meyvelerinden yememelerini söylemiştir, çünkü, şayet yiyecek olurlarsa bilinçlenecek, bilinçlenince de bu defa "*yaşam ağacı*" na yönelip tanrı gibi ölümsüzleşeceklerdir. Kuran'ın konuya yetersiz ve yabancı kalmasından dolayı, ilahiyatçılar da ağacın felsefesine o kadar uzak kalmışlardır ki, ağacın felefesine kafa yoracakları yerde, gidip ağacın cinsleriyle uğraşmaya başlamışlardır! El

Taberi'ye göre bu ağaç güya "incir", İbn Kesir'e göre "zeytin", İbn Süleyman'a göre "sümbül", İbn'ul Cevzi'ye göre "hurma" Es Saleb'e göre de "mihnet" ağacıdır. Hatta ağacın "şarap ağacı" olduğunu iddia eden ilahiyatçılara dahi rastlanılabilmiştir. Tam bir ilahi komedi!

Şimdi de, gelin isterseniz cennetin nasıl bir mekân olduğuna kısaca bir göz atalım, zira Kuran'dan çıkarabildiğimiz kadarıyla, cennet hiç de gitmeye can atılacak bir mekân gibi gözükmüyor. Onca fitre ve zekatlarınız boşa gitmiş olabilir ve aradığınız pek çok şeyi orada pek bulamayabilirsiniz. Örneğin; günümüzün bilgisayar, araba, uçak vb. gibi teknoloji harikası ürünlerine cennet'te rastlayamazsınız, ekseriyetle develerle yol almak zorunda kalırsınız. Kuran'ın hep evrensel bir kitap olduğundan bahsedilir, lakin gelin görün ki cennetin hiç bir malzemesi günümüz malzemelerinden seçilme değildir. Malzemeler genellikle Arap yaşam tarzına denk düşen arabesk ürünlerdir. Keza yiyecekleri, içecekleri de öyle. Allah her kavme ve topluma ayrı bir kitap verdiği gibi, eğer ki ayrı cennetler de vaat etmemiş ise, karşılaşacağınız cennet tamamen arabesk bir cennettir. Arap hurmalarından yer, fistanlarından giyinirsiniz. Sunulan huriler de büyük bir ihtimalle Arap olmalı ki, ayetler de genellikle "*badem gözlü huriler*" in adı geçmektedir. Ayrıca sunulan şarapları öyle Paşabahçe cam fabrikası üretimi kadehlerle de içemezsiniz, kadehler daha ziyade Arap imalatı olan "gümüş" ya da "şeffaf" kadehlerdir. "*Etraflarında* ***gümüş kaplar, şeffaf kadehler*** *dolaştırılır*","***Gümüşten billur kaplar*** *ki, onları ölçüp düzenlemişlerdir.*"(İnsan 15,16). İçecekler de Araplar'ın damak tadına göre üretilmiştir. "*Orada kendilerine, katkısı* ***zencefil*** *olan içecekle dolu bir kâseden içirilir.*"(İnsan 17). Kıyafetlerinizin nasıl olacağınıda merak ediyorsanız onu da söyleyelim. Kadınlar için öyle çok özel bir takım kreasyonlar tasarlanmamıştır, zira kadınlar "*göğüsleri dışarıda bakireler*" olarak devamlı erkeklere hizmetle iştigal edecekleri için giyinmeye hiç bir zaman fırsat bulamayacaklardır. Erkeklerin kıyafetleri ise genellikle "*İnce ve kalın ipekten yeşil elbiseler*"(İnsan. 21) dir. Günümüzde erkek müminlerin giyimlerinde neden ekseriyetle yeşile merak salmış olduklarını da böylece öğrenmiş bulunuyoruz! Demek ki, cennetteki erkek egemenliklerine şimdiden hazırlık yapıyorlar!

Nüktelerimiz size biraz garip ve alaycı gelmiş olabilir, ama bilin ki bunlar ne bir alay ne de nüktedir. Hepsi de Kuran da zaten var ve yazılı olan şeylerdir. Yazılanlar bunlar olduktan sonra, cenneti artık hiçbir şekil de farklı bir biçimde tasavvur edipte yorumlayamazsınız. Yorumlayamayacağınız için de ister istemez bu arabesk ürünlerle idare etmek zorundasınızdır. Kuran cennete dair ne yazmışsa, hepsi odur, bu

yüzden de, Araplara özgü kıyafetleri giyinip, içeceklerinden içmenizden başkaca bir yol yoktur. Bizim açımızdan, bu arabesk ürün ve malzemelerin Kuran'da yer almış olması zaten şaşırtıcı değildir, zira Kuran, kendisininde defalarca belirttiği üzere, evrensel değil, sadece "*Mekke ve yöresi Arapları için indirilmiştir*". Böyle olduğu için de, Kuran'ın cennet tasavvurları içerisinde Araplar'a özgü geleneksel malzemelerin yer almış olması gayet normaldir. Normal olmayan, Kuran "*Mekke ve yöresi Arapları için indirilmiş*" bir kitap olduğunu ısrarla vurgularken, bazılarının onu hâlâ evirip çevirip evrensel kılmaya çalışıyor olmasıdır.

Sonuç olarak toparlamak gerekirse, bütün kutsal kitapların her türlü kutsama ve sahip çıkma eylemlerine karşın, bugüne kadar varlığı kanıtlanmış ve bütün kutsal kitaplara da ilham kaynağı olmuş yalnızca tek bir cennet vardır, o da Sümerler'in meşhur "Dilmun" u. Yani Cennet iddia edildiği üzere, Allah tasarımı kutsal bir mekân olmayıp, pagan tanrılarına ait bir yeryüzü mekândır ve şantiye bölgesi de Mezopotamya'dır. Bu nedenle, hiç kimse çıkıp da boş yere tarihi eser kaçakçılığı yaparak, cennet'i başka beldelere ya da gayba taşımaya çalışmasın. Yapılacak her türlü kaçakçılık tarihte zaten yapılmış, Yahudi taşeron firmalar aracılığıyla Mezopotamya şantiyelerinden çalınmadık malzeme kalmamıştır. Çalınan malzemelerden birisi de, Tevrat'ın "yaşam ve bilgelik ağacı" olarak mütala ettiği ağaçlardır. Yahudiler Babil sürgünü sırasında tanıdıkları bu ağaçları Mezopotamya topraklarından söküp İsrail'e taşımış, Araplar'da bu ağaçlardan birinin tohumunu alarak "*sonsuzluk ağacı*" adı altında götürüp Arap topraklarına ekmişlerdir. Ekmişlerdir, fakat ne yazık ki yeşertememişlerdir. Şimdi de gelin, önemlerine binaen, Kuran'ın ve Araplar'ın anlayamayarak göz ardı ettiği bu ağaçlara kısaca bir göz atalım.

İLAHİYATIN İSLAMİYET'TE KAYBOLMUŞ ÖNEMLİ BİR KONUSU: " SONSUZLUK AĞACI "

Ağaç, tarihin her döneminde yaşamın sembolü haline getirilmiş çok önemli simgelerden birisidir. Tarihte pek çok ulus, ağaca "dünya ağacı", "kozmik ağaç" ya da "evrensel ağaç" gibi adlar vererek onu kendilerine sembol yapmışlardır. Mayalar'dan Kızılderililer'e, Çinliler'den eski Türkler'e kadar pek çok kavim ağacı toplumsal yaşamlarının ayrılmaz bir parçası saymış ve ağaç etrafında çeşitli felsefi ve kültürel gelenekler yaratmışlardır. Lâkin, ne tür gelenekler yaratılmış olursa olsun, ağacın üzerinde yükseldiği ana fikir ve tema öz itibariyle hepsinde de aynıdır, pek fazla değişmez. Ufak tefek farklılıklar dışında, genellikle ölümle yaşam, yer ile gök ya da tanrı ile insan arasındaki yaşamsal ve ruhsal bir takım şeylerle ilişkillendirilmiştir. Onun ruhban olarak temsil ettiği ana felsefe, toprak (yeryüzü) ile gökyüzü (sonsuzluk) arasında bir bağlantı köprüsü oluşturması ve bu bağlantılar arasından da beşeriyete bir takım mesajlar iletmesidir. Temsilin bu biçimi ağaca bütün inançlarda kutsal bir nitelik kazandırmıştır. Hatta ağacın misyonu bazı toplumlarda o kadar abartılmıştır ki, yeryüzünün merkezi ya da ekseni olarak bile kabul edilebilmiştir. Örneğin; Şamanlar'a göre bu eksen Orta Asya'daki şaman çadırından, Kızılderililer'e göre de "güneş dansı hücresi" nin tam ortasından geçmektedir. Çinliler'de Kiyen–Mu adını verdikleri bir ağacı dünyanın merkezi saymışlardır. Ancak, ne kadar ruhban bir niteliğe sokulmaya çalışılsa da, özellikle de pagan kültürler de ağaç ve felsefesi öz itibariyle hep diyalektik bir nitelik taşımıştır

Onun bu diyalektik niteliğini ve felsefesini bozan ve tamamen ruhban bir konuma sokan yegane inanç sistemleri ise sadece monoteist inançlar ve özellikle de Musevilik'tir. Tevrat, ağacı "*hayat ağacı*" ve "*yaşam ağacı*" olarak ikiye ayırıp bir düalite içerisine sokmuş ve bu düaliteyide kendi ilahiyat felsefesinin temel yapı taşı yapmıştır. Tevrat'a bu kültürü aşılayan da Babilliler'dir. Babil teolojisine göre, Babil'in batı kapısında "*Hayat ağacı*" ve "*Hakikat ağacı*" adında iki tür ağaç bulunmaktaydı. Yahudiler bu ağaçlarla Babil sürgünleri sırasında tanışmış ve onları kutsayarak kendi monoteist inanç ideolojilerine taşımışlardır. Ağaçların isimlerinin her iki kültür de aynı olmasının nedeni de zaten budur. Babil insanı "*hakikat ağacı*" nda gerçekleri, "*hayat ağacı*" nda da yaradılış ve ölümsüzlüğü aramıştır ki, ağaçların bu misyon ve felsefesi Tevrat'ta da hemen hemen aynıdır. Tevrat'ın "yaşam ağacı"da ölümsüzlük ve

dünyanın yaradılış sırlarını[197], hakikat, yani "*iyiyle kötüyü bilme ağacı*" da bilgiyi ve iyi ile kötüyü ayırtetmeyi[198] temsil etmektedir. Temsilin bu biçimi, Adem ile Havva'nın cennetten kovulmasının olduğu kadar, günümüze kadar uzanacak olan bütün bir ilahiyat felsefesinin anlaşılmasının da kilit noktasıdır. "*Rab tanrı Adem'i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu. Ve Rab doğuda Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem'i oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında* ***yaşam ağacıyla iyiyle kötüyü bilme ağacı vardı****. Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu. Rab Adem'e 'Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin' diye buyurdu. Ama* ***iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme; çünkü ondan yediğin gün mutlaka ölürsün*** "(Tevrat Yaradılış 2/7-10,16-17).

Tekvin ayetlerinin, cennete referans olarak Babilliler'in Aden'ini göstermiş olması, "*yaşam*" ve "*bilgi*" ağaçlarının o uygarlıklardan aşırma olduğunun çok önemli bir kanıtıdır. Babil kapılarının hemen önüne ekilen bu ağaçlar, Hristiyanlık'tan İslamiyet'e bütün kutsal inançların ilahiyat serüvenlerinin de ilk başlangıç tohumlarıdır. Ancak, Mezopotamya ağaç ve cennet kültürlerine çok daha yakın durmuş olması nedeniyle, Tevrat'ın ağaç felsefesi ve bilgisi Kuran ve İnciller'in ağaç kültüründen çok daha başarılı ve güçlüdür. Bu nedenle kulak verilecek ise, en başta Tevrat'ın dediklerine kulak verilmelidir. Eski Ahid'in ağaç felsefesi kısaca şöyledir: Tanrı cennetin tam ortasına iki ağaç koyar. Bunlardan biri "*hayat ağacı*"dır. Hayat ağacı "*ölümsüzlüğün*" olduğu kadar, "*sonsuz ve mutlu bir yaşam*" ın da simgesidir. Ademler in cennetten kovulmalarına da neden olan diğer ağaç ise, "*hayat ağacı*" nın hemen yanı başına konmuş olan "*bilgi ağacı*" dır. Tanrı'nın, meyvelerinin yenmesinden korktuğu, bu nedenle yasak koyduğu ağaç da zaten işte bu ağaçtır. Yasaklanmıştır, zira Adem ile Havva şayet "*bilgi ağacı*" nın meyvelerinden yiyecek olurlarsa, bilinçlenip her şeyi idrak edecek, edince bu defa da "*yaşam ağacı*" na yönelecek ve şayet onun da meyvelerinden yiyecek olurlarsa tanrı gibi ölümsüzleşeceklerdir. ***"****Sonra Rab, 'Adem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu' dedi, 'Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip* ***ölümsüz olmasına izin verilmemeli.***"(Yaradılış 3/22). Ancak, Tevrat'ın bu her iki ağaçtan yola çıkarak vermeye çalıştığı mesajlar çok iyi algılanıp, anlaşılmalıdır. Çünkü burada sözkonusu olan ne sıradan bir ağaçtır ne de onun meyvesinin

---

[197] Tekvin, Yaratılış, Bölüm: 3/22

[198] Tekvin, Yaratılış, Bölüm: 3/5

yenmesinin yol açtığı basit bir cennetten kovulma hadisesi. Ortada "*iyilik ve kötülüğü bilme ağacı*" diye herhangi bir ağaç da yoktur. Aynı şekilde, onları ayartan herhangi bir varlık ve " *Şayet ağacın meyvelerinden yedikleri taktirde ölecekleri* " diye bir şey de. Tevrat burada, ağaçlardan yola çıkarak ironi yapmakta, özünde ise insanoğlunun yaşama nasıl bakması gerektiğine dair bir takım mesajlar vermeye çalışmaktadır. Vermeye çalıştığı o mesajlar da, "*Yılanın sözüne uymama*" ile kötü şeylerin tercih edilmemesi gerektiği, "*ölürsünüz*" ile de fiziki bir ölüm değil, bilinçlenme neticesinde karşılaşılacak olan manevi ölümdür. İnsan bilinçlendikçe gerçekleri görür ve ölümü tanır. Şayet ölüm fikrini yaratan bilinç ortadan kalkarsa da, ölüm bilinçsiz bir kavram haline dönüşür. Buna verilebilecek en iyi örnek hayvanlardır. Bildiğiniz gibi, hayvanlar ölüm kavramını bilmedikleri için, yaşamlarını ölümü tanımadan sürdürürler, bu nedenle de ömürlerinin sonuna kadar ölüm korkusu nedir bilmezler. İnsanoğlu ise, hayvanların aksine ölümlü olduğunu ve bir gün mutlaka öleceğini bilerek yaşar, bu da onlar da manevi bir huzursuzluğa ve ölüm korkusuna yol açar. Tevrat ağaç fikriyle ayrıca, insanın ruhani tercihleri ile yeryüzü tercihleri arasındaki ikilemlerine de bir vurgu yapmaktadır. Yani, sonsuz ve huzurlu bir yaşamı ifade eden ruhani tercihlere karşın, salt bilince dayalı bir dünya yaşamının tercih edilmesinin, insanoğlunu ızdıraplı bir yaşam içerisine hapsedeceğine dikkat çekmeye çalışmaktadır. Adem ile Havva'nın "*bilgi ağacı*" nın meyvesini yedikten hemen sonra örtünme ihtiyacı duymuş olmalarını da zaten aynı nedenlere bağlamaktadır, yani, meyveyi yedikten sonra bilinçlenmiş, bilinçlenince de çıplak olduklarını fark etmiş olmalarına!

Tevrat'ın ağaç kültürünün Mezopotamya pagan mitlerinden aşırma olduğu, öyküde kullanılan malzemelerin o mitlerde de birer karşılığının olmasından zaten yeterince anlaşılmaktadır. Örneğin; Adem ile Havva'nın örtünmek için kullandıkları yaprağı ele alalım. Sümerler'in Gılgamış Destanı'nda Tanrıça İştar'da asma yaprağı ile örtünmüştür. Sümerler'de İştar'a bu nedenle "Asma Ana" ya da "Asma Tanrıça" da denilmiştir. Adem ve Havva'nın örtündüğü yaprak Tevrat'ta her ne kadar incir yaprağı olarak geçiyorsa da, Tanrıça İştar kreasyonunun benimsenmesinden olmalı ki, Musevi ve Hristiyan sanatlarında Adem ile Havva en çok asma yaprağı ile görselleştirilebilmiştir. Asma yaprağını Musevi tefsir kaynaklarından Talmut'ta benimsemiştir. Talmud'un ilk bölümü Mişna'da, iyilik ve kötülüğü bilme ağacı yine asma ağacıdır.

Hristiyanlık ve Musevilik, Mezopotamya ağaçlarına yaslanaraktanda olsa, kendisine değilmi ki bir ağaç kültürü ve felsefesi yaratmasını yine de becerebilmişlerdir. Bunu beceremeyen yegâne inanç ideolojisi

İslamiyet'tir. İslamiyet ağacın derin ruhban felsefesine hiç kafa yormamış, ona sadece "sonsuzluk ağacı" deyip, geçip gitmiştir. Geçince, müminler ağacın bereketli meyvelerinden yiyip beslenememiş, beslenemedikleri için gerçekleri görememiş, göremeyince de, cennetten kovulma gerekçesini o gün bu gündür sadece basit bir elma ısırığında arayıp durmuşlardır. Tabiatıyla, ardından da gelmedik saçmalık kalmamıştır. Örneğin; Allah'a karşı ihaneti ve şeytanla işbirliğine rağmen Adem'in kutsanarak peygamber kılınmış ve kendisine Kâbe'nin inşa ettirilmiş olması bu saçmalıklardan sadece bir kısmıdır. Konu üzerinde uzman Tevrat ise, İslamiyet'in aksine, ne Adem'i peygamber kılmış ne de ona "Adem babamız" gibi sıfatlar yakıştırmıştır, çünkü Tevrat'a göre Adem ile Havva yasak ağacının meyvesinden yiyerek tanrı'ya başkaldırmış, bu da yetmezmiş gibi bir de "yaşam ağacı" na yönelerek onun meyvelerinden de yiyip tanrı gibi ölümsüz olmaya kalkışmışlardır. Bu eylemlerinden ötürü de tanrı tarafından lanetlenip cennetten kovulmuşlardır. Lanetlenen birisinin peygamber kılınamayacağını Tevrat görebilmiş, Kuran ise görememiştir. Kendisini Allah'a şirh koşmaya kalkışmış birisi nasıl olur da peygamber ilan edilebilir, bu asla kabul edilebilecek bir şey değildir.

Ağaç üzerinden ortaya çıkan bütün karışıklık ve tutarsızlıkların nedeni, Kuran'ın izlenimciliğini yapmış olduğu Tevrat konularını tam kavrayamamış olmasıdır. Ağaca Kuran'da sadece Taha Sûresi'nde değinilir. Değinilir de, lakin ağaçla ne anlatılmak istendiği dahi belli değildir . "*Nihayet şeytan ona vesvese verdi. Şöyle dedi: 'Ey Âdem!* ***Sana sonsuzluk ağacını ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi?***" (Taha 120). İşte hepsi bu kadar! Bu kadar da, lakin şu kadarcık ayet-i kerimeler de bile kırılmadık pot kalmamıştır! Kırılan en büyük potta, ayetin cennetin yasak meyvesini Havva dururken gidip de Adem'e yedirtmeye kalkışmış olmasıdır. Ayette şeytan doğrudan Adem'e hitap etmekte ve yasak ağacının meyvesini yemesi için de onu teşvik etmektedir. Halbuki, hepimiz de şunu çok iyi biliyoruz ki, şeytanın baştan çıkarmaya çalıştığı asıl kişi Adem değil, Havva'dır. Şeytan kadını ikna eder, kadın da gidip Adem'i.

Mezopotamya topraklarında üretilen ağaçların tohumlarından birisi "*sonsuzluk ağacı*" adı altında Kuran'a da düşmüş, lakin sulaması iyi yapılamadığından yeşeremeden çürümüştür. Şayet yeşertilebilseydi, hem ilahiyatın ruh–madde, tanrı–insan, bilinç–bilinçsizlik, hayır–şer ve iyilik–kötülük gibi can alıcı konuları çok daha iyi anlaşılabilecek hem de bunların anlaşılması üzerinden müminler imanlarını daha bir yerli yerine oturtmuş olabileceklerdi! Vazgeçtik müminlerden, müminlere önderlik

iddiasıyla yola çıkan ilahiyatçılar dahi ağaçla verilmek istenen mesajları daha doğru dürüst kavrayabilmiş değillerdir. İlahiyatçılar ağacı sadece bahçelerinde suladıkları sıradan bir ağaç sanmış, böyle sandıkları için de ağaç üzerine doğru dürüst tek bir laf dahi etmemişlerdir! Bu suskunluğun bilhassa da Türk kökenli ilahiyatçılardan geliyor olması son derece hazin ve düşündürücüdür, zira Türkler tarihte ağaç kültürüne en çok önem verip sahip çıkmasını bilmiş şaman uluslardan birisidir. Türkler, hayat ağacının dünyanın ekseni saymış ve ağacın yer ile göğü birbirine bağladığına inanmışlardır. Eski Türkler'de ağacın bir başka özelliği de, doğacak ve ölecek olanları idare ediyor olmasıdır. Şaman inancında ağacın dallarına konan kuşlar doğmamış ruhları temsil etmekte, insanlar öldükten sonra göğe yükselmekte ve bir yıldıza ulaşmaktaydılar. Eski Türkler toprak altından göğe doğru yükselen koskoca bir ağaç olduğunu tasavvur etmişlerdir. Bu ağacın en yüksek ucunda gök tanrı oturmaktaydı ve bu gök tanrı gece–gündüzlerin oluşumundan, insanların yaşamlarına kadar da pek çok şeye karar vermekteydi. Sembol seçilen bir ağaca kurdele ya da çeşitli paçavralar asarak adakta bulunmakta zaten çok eski bir Türk geleneğidir. Ağaç Eski Türkler tarafından yaşamın özünü açıklayan, her baharın gelişiyle dirilen ve güzün gelmesiyle de sona eren sonsuz bir hayat sürecini temsil eden doğal bir simge sayılmıştır. Ağacın güçlü kökleri Türkler'in geçmişini, gövdesi o anki yaşamlarını, budakları da geleceklerini ve gelecek kuşaklarını temsil etmekteydi. Bu önemli misyonu nedeniyle ağaçlara Eski Türkler'de asla dokunulmamış, aksine köklerinden budaklarına kadar devamlı özenle korunup gözetilmişlerdir. Peki, ya o eski Türkler'in torunları olan şimdiki Türkler ne yapıyor dersiniz? Atalarının özenle koruduğu o ağaçları Taksim gezi parkında olduğu gibi "alt tarafı basit bir ağaç" diyerek kesip AVM yapmaya çalışıyorlar. Ne kadar hazin değil mi?

Eski Türkler'in ağaç etrafında yaratmış olduğu bütün bu güzel ritüel ve gelenekler, Türkler'e İslamiyet'in zorla kabul ettirilmesi ile birlikte zaman içinde bir bir kaybolup gitmiştir. İslami Arap zorbaların keskin kılıçları tarihte Türkler'i nasıl ki kesip budamışsa, onların atalarının asırlar içerisinde yaratmış olduğu o güzelim ağaç kültürlerini de kesip budamış ve onları tamamen köksüz, sapsız bırakmıştır. İslami asimilasyon üzerinden ortaya çıkan bu kültürel boşluk bugün yaşamımızın her alanında hissedilmektedir. Halbuki, ilahiyatta da aslolan şey, müminleri insan eğitimleri ile devamlı ileriye taşıyabilmektir. İslamiyet'te ise müminleri eğitip ileri taşıyabilecek ve onlara doğa sevgisini aşılayacak bir ilahiyat anlayışı ve felsefesi yoktur. Her ne kadar Mevlâna gibi bazı tasavvufi şahsiyetler insanın ruhani ve beşeri yönden

eğitimlerine ağırlık vermişlerse de, insan eğitimi İslamiyet'te genel olarak hep askıda kalmıştır. Şintoizm ve Budizm gibi pagan inançlar da ise bunun tam tersi bir durum yaşanır ve insanoğlunun eğitimine her şeyden çok daha fazla önem ve değer verilir. Verildiği için de, paganlar da İslam insanıyla kıyaslanamayacak kadar haysiyetli ve onurlu davranış örnekleri sergilenir. Bir zamanlar, Japon savunma bakanının hakkında çıkan rüşvet söylentilerini gururuna yediremeyerek, Kobe belediye başkanının da deprem sonrası "halkıma iyi hizmet edemedim" diyerek intihar yolunu seçmiş olmaları, Japon insanının ahlaki değerler yönünden nasıl eğitildiğinin çok güzel, ama bir o kadar da hazin örneklerindendir. Bizim gibi İslam ülkelerinde ise yapılmadık suistimal ve yolsuzluk kalmaz, fakat buna rağmen bunları yapanlar maşallah çakı gibi yine de yerlerinde durur! Ne bunların üzerine gidilir ne de hesap sorulur. Sadece "Allah belalarını versin" denilerek iş Allah'a havale edilir. Müminlerin kendisini bir havale memuru yerine koymuş olduğu yüce yaradan ise Kuran'da durmadan insanların doğru, dürüst, adil, iyi ve hak gözetir olmalarından bahsetmektedir. Yani, İslamoğlu daha elinin altındaki kitabın doğru yönlendirimlerinden bile bihaberdir.

Velhasılıkelam, sorun cennetin sıradan bir ağacının meyvesinden yenmiş olması sorunu değildir. Meyvenin yenmesi ile başlayan ritüeller zincirinin ardında bambaşka bir felsefi boyut ve spiritüalite yatmaktadır ve işin kerameti de zaten bu boyutun yakalanmasındadır, yoksa manavdan aldığımız elmaya bakıp bakıp da Adem ile Havva'nın işlediği günahı anmakta değil. Bu derin felsefi boyutuyla yaklaşıldığı takdir de, Tevrat'ın "*hayat*" Kuran'ın da "*sonsuzluk*" olarak nitelediği ağaçların vermeye çalıştığı mesajların, bir Brahma, Tao, Maha–Atman, Buda ya da Konfiçius gibi diğer inançların mesajlarından özünde çok da fazla bir farkı kalmaz. Sadece nüans ve ritüel farklılıkları kalır. Bütün teolojik ekoller tek bir ağacın dalları ve yapraklarıdır. Hepsi de yaşamın maddi köklerinden beslenip, ya gökyüzüne ya da idealizmin nurlu ufuklarına doğru uzanmaktadır. Aradaki tek fark sadece göğe uzanımın izahındadır. Bu izah kiminde monoteist, kiminde ise politeisttir. Fakat, hepsininde yapmak istediği tek şey, yerden yola çıkarak göğün sırlarına ulaşabilmektir. Nirvana bu çabanın en tanındık bilinen örneklerinden birisidir. Keza, tasavvuf felsefesi de öyle. O zaman, yapılması gereken tek şey, inançlı, inançsız diye de ayırmaksızın herkesi ve her inancı hayat ağacının birer dalları haline getirmektir.

İLAHİYATTA TANRI'NIN OLMASI GEREKEN GERÇEK YER

Bazı şeyleri mitolojik olarak benimseyebilmek kolay, lakin fizik ötesi ve gaybi olarak kabullenebilmek hiç de zannedildiği kadar kolay değildir. Nedenine gelince, çünkü gaybi olduklarını bilmiyoruz da onun için! Ama müminlere sordunuz mu "biliyoruz" deyip işin içinden kolayca sıyrılıp çıkarlar. Günlük hayatta pek çok şey de mantıklı davranmasını bilir, fakat aynı mantığı ilahiyatta kullanmayı bir türlü beceremezler. Bunun sebebini de "İlahiyatta bazı şeylerin, bizim yargı ve mantığımızın ötesinde işlemesine" bağlarlar. Eh, bu konu da müminlere hak vermemekte zaten pek mümkün değildir, zira şayet mantığımıza göre işliyor olsaydı, orta da ilahiyat diye bir şey kalmazdı, çünkü ilahiyatı ilahiyat yapan onun zaten o gizemli sırlarıdır. Sırlar bir defa sır olmaktan çıkmaya başladı mı, insanlar üzerinde heyecan ve etki yaratan o gizemlerini de artık yavaş yavaş kaybetmeye başlarlar.

O zaman, aklımıza ister istemez şu soru takılıyor. İlahiyatta gaybın sır olarak kalmasına neden ihtiyaç duyulmuştur? Bir başka soruyla, inanılması istenen şeylerin bu kadar gizli kapaklı tutulmasına gerçekten de gerek var mıdır? Bunlar saklı tutulacaklarına, kapıları sonuna kadar açılarak insanların daha kolay yoldan inanmaları ve gerçekleri görmeleri sağlanamaz mıydı? Şayet bu gerçekleşipte, inanılması istenen şeylerin gerçek olduklarını görebilseydik, artık hangimiz çıkıp da inanmamazlık edebilirdik ki? Hiç kimse, varlığı somut olarak ispatlanabilen bir şeye inanmamazlık etmez herhalde. O zaman sorun nedir? Bunların gerçek olmadığının anlaşılmasından mı çekiniliyor ya da korkuluyor? Böyle olmalı ki, görebildiklerimiz dışında her türlü bilgi "gaybi" denilerek bir sır gibi saklanıyor ve yetmezmiş gibi bir de bu sırlara bilincimizi ve değer yargılarımızı tamamen çöpe atarak üstünkörü inanmamız isteniyor. İyi de, saklanılan bir şeye nasıl olur da inanılabilir ki? İnanılması istenilen şeyler bilinmeyen değil, tam tersi mutlaka bilinmesi gereken şeylerdir, aksi taktir de, değil Allah'a, her şeye inanabilmek mümkün hale gelir. Örneğin; Zeus'a ve onun da bir tanrı olduğuna. Neden olmasın, Zeus'ta eninde sonunda somut olarak ispatlanamadığı halde sadece var olduğu iddia edilen ve kendisine inanılması istenilen bir tanrı değilmidir? O zaman aradaki fark nedir? Eğer mesele bir bilinmeyene inanmaksa, Allah'a inandığınız kadar rahatlıkla Grek tanrı Zeus'a, Dionysos'a, Fenikeli tanrı Attis'e, Suriyeli Kibele'ye ve hatta hatta Latin Amerikan Mayaları'nın İnti'sine bile inanabilmeniz pek âlâ da mümkündür! Bilinçli

ve şuurlu bir inanış da ise soyuta asla yer yoktur. İnanılması istenilen şeyler mutlaka aklımızın sentezleyip kabul edebileceği türden somut şeyler olmak zorundadır. O zaman herkesin kendisine sorması gereken soru şudur; Gerçekten inanıyor muyuz, yoksa kendimizi mi kandırıyoruz?

Müminlerden çoğu, sorunun yanıtını hiç düşünmeksizin hemen "inanıyorum" diyerek verir ve kendisini de her türlü sorguya kapatır, çünkü bu gibi müminlerde bilinç, reel sinyalleri değil, soyut sinyalleri algılamaya yönelik çalışmaktadır. Yargılarında somut gerçeklik diye bir şey yoktur, tek çabaları bir türlü nail olamadıkları soyut mesajları yakalamaktır, yakalayamayınca da, bulutların sunduğu ritüelleri tanrı'nın elleri ya da gözleri sanıp, gaybın gerçeklerine ulaştıklarını sanarlar! Soyut ile somut, şuurlu bilinçle de şuursuz bilinç bu gibi kişiler de sürekli karşı karşıya gelip, çatışma içerisine girer. Gerçekleri ve doğruları gösterme yönünde artık ne yaparsanız yapın nafiledir, zira kişinin şuursuz bilinci sunulan gerçekleri asla algılayıp kabul etmek istemez. Size durmadan ispatı kabil olmayan soyut gerçekleri dayar, gerisine ise hiç aldırmazlar. İnandıkları soyut gerçekler doğrularla çakışmış çakışmamış hiç umurlarında olmaz, zira onları asıl yönlendiren güdü bilinç altlarına iyice ikame etmiş olan idealist güdüdür.

İdealistleri bu güdülere ve sabit fikirlere yönelten esas olarak iki neden vardır, bunlardan birisi ölüm korkusu, diğeri de cehalettir. Ölüm idealist kişiyi soyut gerçekleri benimsemeye yönelten en etmen fobidir ve çoğu halüsinasyonik ilahiyat oyunlarının da baş senaristidir. Ölüm fobisi arttıkça, kişinin ilahi travma ve şartlanmalarıda artar. Ölüm asla kabullenilmez, kabullenilemediği için de, ne ölümsüzlüğü temsil eden inanç fikirlerine ne de bu fikirlerin sahibi olduğu iddia edilen Allah'a dokunulmasına asla müsaade etmezler, çünkü reel doğrular kişinin varlık zeminini tamamen ortadan kaldıracaktır. Yani, kişinin kendisine dokundurtmamaya çalıştığı şey aslında Allah değil, her türlü "Allah'a dokundurtmama" edebiyatlarına rağmen kendi öz varlığıdır, bu yüzden de Allah'a dokunmayı kendi varlığına bir dokunma ve tehdit sayar.

Mümin kişiyi şartlanmaya ve şuursuz bir inanışa sürükleyen ikinci etmen de cehalettir. Cahil bir mümin ilahiyat konularını doğru dürüst kavrayamaz. Kavrayamadığı için de, önüne sunulan şeyleri doğruluk ve yanlışlık derecelerini sınamadan olduğu gibi kabul eder, bu yüzden de, egemen sınıflar ve ilahiyatçılar tarafından kolayca kandırılıp yönlendirilir. İnsanları sistem ilişkileri ve sınıf çelişkileri içerisinde kandırabilmek zor, ama inançlarını kullanarak kandırabilmek çok kolaydır. İşin içine tanrı katıldı mı, ortada ne sınıf çelişkileri kalır ne de sistem sorunları! Türkiye siyasal sürecinde nice iktidarlar gelip gitmişken, bir tek AKP'nin yıllarca

iktidarda kalma becerisi gösterebilmiş olmasının nedeni de zaten budur.

Müminlerin ilahiyat konularında içine düştükleri yanılgıların en önemli nedeni, tanrının vasıf ve niteliklerini tam olarak kavrayamamış, olmalarıdır. Buna aslında "yaklaşık olarak kavrayamamak" demek çok daha doğru olur, zira tanrı'nın tam olarak kavranıp bilinebilmesi elbette ki O'nu ancak görmekle mümkündür. Tanrı'yı birebir görmek mümkün olamayacağına göre, o zaman O'na ve vasıflarına nasıl yakınlaşılabilir? Bunun mutlaka bir yolu olmalı, aksi taktir de tanrı-kul yakınlaşması diye bir şeyden de bahsedilemez. Aynı şekilde, ruh birliğinden de, zira bildiğiniz gibi "*Tanrı insana ruhundan üflemiştir*". Madem üflemiştir, o zaman kulda da tanrı'nın mutlaka ortak birtakım vasıf ve özellikleri olması, bunları taşıyor olması gerekir. Bu ortaklık belki tanrı-insan bütünleşmesi olmayabilir, ama bu, tanrıdan tamamen kopuk ve O'ndan muaf olmak demekte değildir. İnsanı bir tanrı parçacığı olarak kabul edenler, evren de her şeyin tanrı'nın bir parçası olduğunu, her şeyin tanrı, tanrının da her şey demek olduğunu iddia eden panteistlerdir. Bizim amacımız ise burada sadece, var olduğu iddia edilen tanrının vasıflarına bir parça da olsa yakınlaşmaya çalışmaktır. Lakin, Kuran dahil bütün kutsal kitaplar tanrının "*elleri*", "*kolları*" "*altı gün çalışması*" "*yedinci gün dinlenmesi*" "*ruhundan üflemesi*" gibi birtakım insanımsı vasıf ve özelliklerinden de bahsedebildiklerine göre, panteistlere de bu konuda bir parça olsun hak vermemek mümkün değildir. Panteistler bir yana, bizim kastettiğimiz bütünleşme ise pantesitlerin iddia etiği türden bir bütünleşme değil, fikren bir bütünleşme, daha doğrusu yakınlaşmadır. Tanrı ile bedenen olmasa bile, zihnen ve fikren ortak bir bakış açısı içerisine girebilmek, doğru bir inanışa uzanabilmek bakımından zaten mutlak bir zorunluluktur. Girilsin ki, "*Layık olmadığı şeyler Allah'a yakıştırılmaya kalkılmasın*". Yaradan böyle bir hüküm buyurarak, bizlere besbelli ki, kendisini tanımamızın aslında hiç de zor olmadığının, vasıflarını bir parça da olsa tanıyıp algılayabileceğimizin sinyalini de vermektedir. Müminlere düşen görev de, Allah'ın verdiği bu sinyalleri algılayarak O'na doğru bir biçimde yakınlaşmaya çalışmak olmalıdır.

Mesele tanrı-kul yakınlaşması ve tanrıdan gelen mesajların algılanması olduğuna göre, o zaman bu nasıl ve ne şekilde sağlanabilecektir? Kutsal kitaplar aracılığıyla mı? İşlediğimiz konulardan da gördüğünüz üzere, elimizde mevcut kutsal kitaplardan hareketle böylesi bir yakınlaşma ve çakışmayı sağlayabilmek ne yazık ki pek mümkün görünmüyor. Bir defa en başta, kutsal kitaplara ortaya çıktıkları ilk anlardan itibaren günümüze kadar değmedik kul eli kalmamıştır. Kitaplara onca kirli kul eli değmiş ve hatta tarihte orijinal Kuran nüshaları

bile yakılıp imha edilmişken, bugünkü mevcut kutsal kitaplardan nasıl olur da bu bütünleşmede bize yardımcı olmaları beklenebilir ki? Geleneksel İslam tanrıyı insanlara bugüne kadar hep kitaplardan tanıtmaya çalıştı, müminler de O'nu hep kendilerine sunulan bu sınırlı ve yalan yanlış bilgiler kadarıyla tanıdı. Bu tür bir tanıma, yaratıcıyı sadece bize empoze edildiği kadarıyla bir tanıma biçimidir. Halbuki tanrısal tanıma çok daha genel, deneysel ve düşünsel olmak zorundadır. Kutsal kitaplar sadece bir nesnedir, tanrı ise her şey, bu yüzden de kitabi tasavvur olsa olsa tanrısal bütünlüğün ancak bir parçası olabilir. Bir yaratıcının varlık, kudret ve özelliklerini besbelli ki bütün bu öznel nesne ve verilerin çok daha ötesinde tasavvur edip algılamak gerekiyor. Peki, ama nasıl?

Bunun yalnızca tek bir yolu vardır, o da tanrının bahşi olan akıl ve mantığı kullanmak. İnsan her şeyi aklı ile kavrayıp idrak eder, mantığı ile de bunları sentezleyip gerçeğe ulaşır ya da en azından gerçeğe yakınlaşır. Kavranılması ve algılanması gereken olgular, bizim irademiz dışında zaten var olan ve yadsınması da asla mümkün olmayan pozitif gerçeklerdir. Örneğin; suyun yüz derece de kaynayıp buharlaşması, belli bir atmosfer basıncında yoğunlaşıp yağmur olup düşmesi, deprem, fırtına ve rüzgarların oluşması gibi. Bütün bu reel, nesnel olay ve olgular, sadece biz materyalistlerin değil, dünyanın bir tanrı tarafından yaratıldığına inanan herkesinde asla yadsıyamayacağı somut pozitif gerçeklerdir. Bir tanrıya inanırsınız ya da inanmazsınız orası ayrı mesele, fakat eğer ki bir yeryüzü coğrafyasında yaşıyorsanız, suyun H_2O'dan meydana geldiğini, sonbahar da ağaçların yaprak döktüğünü, sıcaklar da bir kadını kara çarşaflar içerisinde hapsetmenin –hele bir de tanrısal uyum yasalarından bahsediyorsanız- doğru olmadığını, tam tersi ferahlaması için mutlaka açılması gerektiğini bir realite olarak mutlaka kabul etmek zorundasınızdır. Bunları kabul etmemek, tanrının uyum yasalarını ve kuramlarını çiğnemekten başka bir anlama gelmez. Kısacası, herkes fikren olsun ya da zikren bu tanrısal realite ve diyalektik yasalanışa mutlaka uymak ve denk düşmek zorundadır, şayet uymuyorsa tanrısal gerçekliğe ters düşmüş demektir. Bu, materyalistler ve ateistler açısından da böyledir, keza inananlar açısından da. Mümin olmak hiçbir şeyi değiştirmez. Yaşamın bu inkâr edilemez realitesini ve diyalektik çizgisini değiştirebilecek ya da tersine çevirebilecek hiçbir güç yoktur. Tanrı, insan ve yaşam arasında, insan akıl ve mantığı aracılığıyla kurulabilecek reel bir senkronizasyon ve meditasyon, bizim tanrı ile en doğru bir biçimde bütünleşebilmemizin temel anahtarıdır. Tanrı insanoğluna aklı herhalde boş yere vermemiştir. Bu aklı yaşamın içinden gelen reel mesajları doğru

algılayıp, yine doğru bir şekil de sentezleyebilsin diyede vermiştir. İnsanı insan yapan da onun zaten bu ayırtedici özelliğidir. O zaman hiçbir şekilde insan beyninin yolladığı doğru sinyallere kendinizi kapatamazsınız, çünkü bu sinyaller tanrısaldır, tanrısal kabul edilmek zorundadır. Tanrısal olduğu kadar da kutsaldır. Hatta kutsal kitaplardan bile çok daha kutsaldır, zira kitaplar sizi bir yerde yanıltabilir, ama aklınızın yanıltma payı çok daha azdır. Akıl, kutsal kitaplar da yazılanların doğruluk derecelerini sınayabildiği gibi, tanrısal buyrukların çeşitli dönemlere ve toplumlara göre nasıl uyarlanması ve uygulanması gerektiğinin de imkânını sunar. İlahiyatçıların çoğu zaman Kuran dışına taşarak, onu yorumlama ve günümüze uyarlama çabaları da zaten bu yüzden değilmidir? Demek ki, insan akıl ve mantığının kullanımı ayneı müminler için de geçerlidir.

Ama, gözünü ölüm korkusu bürümüş, bu nedenle de tanrı'ya sadece şuursuz bir inanışla sığınmaya çalışan müminler de bütün bu reel gerçekleri görebilecek, bunları kavrayabilecek beyin ne gezer. Tanrı'yı akıl ve mantıklarını kullanarak arayıp bulacaklarına, daha hâlâ başlarını yukarıya kaldırarak durmadan gökler de arayıp bulmaya çalışırlar. Bulamayıncada uydururlar. Bu türden müminlerin yakalandıkları ilahi paranoya ile gökyüzünde görmediği Allah organı kalmamıştır. Gözleri, elleri, kolları ve hatta bazen de bizzat kendisi! İnternet dünyası bile, cahil müminlere yutturma bir yığın Allah hologramları ile doludur. Keza, bu hologramlar kadar, Kâbe'ye inen melek görüntüleriyle de. Müminler semalarda Allah'ı görmesini bilir, lakin her ne hikmetse hükümlerini görmeyi bir türlü beceremez. Örneğin; durmadan insanoğlunun kaderini Allah'ın belirlediğinden bahsederler, fakat sözkonusu canları oldu mu, yeşil ışık da dahi sağa sola bakmadan asla karşıdan karşıya geçmezler, zira bilirler ki, bazı şoförler kader mader dinlememektedir. Bastılar mı gaza valla maazallah bir anda insanın kaderini alnından söküp alıverir. İşte bu gibi anlar müminlerin derin ilahiyat uykularından uyanıp, yeryüzü realitesine inmeye ve gerçekleri görmeye başladığı anlardır. Akıl ve mantıklarını tam kapasite çalıştırıp, karşılarına çıkan realiteleri kabullenmeye başladıkları anlardır. Bu gibi anlar da orta da ne Allah kalır ne imanları ne de kitaplarının yazdıkları!

Gaybı bilemem, ama dünya da hiçbir şey pozitivizmden ve realiteden muaf tutularak açıklanamaz. İlahiyatta gayb belki bilinmeyeni temsil ediyor olabilir, ama dünya her zaman bilinir olanları temsil eder. Bilinen şeyler aklımızla sentezleyip, gözlerimizle görüp, ellerimizle dokunabileceğimiz kadar gerçek olan şeylerdir. Ne hayalidirler ne de bir bilinmeyen. Yaşam realitesinde yazı kış, kışı da yaz yapamazsınız.

Üşürken soyunup, terlerken kapanamazsınız. Yaşamın gerçekleri ve bu gerçeklere paralel zihnimizde oluşan bilgi birikimleri bize nerede ne zaman ne yapmamız gerektiğinin devamlı sinyallerini verir. İşin kerameti de zaten bu sinyalleri yakalayabilmektedir. Şayet yakalayamıyorsak, ruh ve akıl sağlığımız yerinde değil demektir, çünkü insanı insan yapan şuurlu ve bilinçli hareket edebilmesidir. Hayvanlar da ise bilincin yerini daha ziyade güdüler alır. Sıcaktan bunalan bir hayvan iç güdüsünün verdiği uyarımla sığınacak gölge bir yer arar. İnancında fanatik bir mümin ise, sıcak yaz günlerinde dahi karısını kara çarşafa hapseder ve çıkıp bir de utanmadan "Allah'ın her şeyi uyum içerisinde yarattığından" bahseder. Böyle bir müminin, ne Allah'ın uyum yasalarından ne de hayvanların doğasından haberi vardır. Şayet olsaydı, yaşam realitesine ters düşen çarşaf ve türban gibi kıyafetlerin bir yaradan tarafından buyurulabilmesinin asla mümkün olamayacağını, bizim uyarılarımıza gerek kalmadan zaten anlardı.

Doğanın yasalanış ve dizaynı aklımızı devamlı mantıklı olandan yana kullanmamızı zorunlu kılmaktadır. Böyle olmalı ki, yediğimizden içtiğimize pek çok şeye, mevsimleride hesaba katarak dikkat etme gereği duyabiliyoruz. Hastalandığımızda da, "Allah'ın takdiri" ya da "kader" demeden doğruca doktora koşturabiliyoruz! Bizler için de ne kötü bir kadermiş ki, 21. Yüzyılda daha hâlâ bu kadar basit ve anlaşılır mevzuları konuşmak zorunda kalabiliyoruz. Müminler hiç değilse, tanrının yeryüzünden yolladığı mesajları bari doğru dürüst algılayabilselerdi de, biz de bu kadar basit mevzuları konuşmak zorunda kalmasaydık. Kaldı ki bu mesajların gaybdan muaf tutularak yalnızca yeryüzüne mahsus olmak üzere algılanması da acaba ne derece doğrudur? Ya da bir başka deyişle, gaybi bilgiler yeryüzü realitesine mahsus değer yargılarımızdan acaba çok mu farklıdır? Realite, gaybın hudutlarına girdiğinde acaba gerçektende zıddına dönüşüp bizim tanımlayamayacağımız türden idealist bilgiler haline mi dönüşmektedir?

İşte şimdi, idealistler artık bizimle istedikleri kadar polemiğe girip, aşık atabilirler, zira konu değilmi ki yeryüzü atmosferinden kurtulup, artık onların popüler ilgi alanına girmeye başlamıştır. Girmiştir girmesine de, lakin idealistlerin gaybda da bizimle pek aşık atabileceklerini pek sanmıyorum! Çünkü, atmosferden çıktıktan sonra dahi pozitivizm aynı hızla gaybda yine devam edip gitmektedir. Şayet devam etmeseydi, ne aya gidebilmek ve uzaya uydu gönderebilmek mümkün olabilirdi ne de galaksi, kuyruklu yıldız ya da uzayın kara deliklerini gözlemleyebilmek. Bu imkanlara sahip olabilmişsek, bilin ki gaybı da artık yavaş yavaş gözlemlemeye başlamışız demektir. Bilimin uzayın daha nerelerine kadar

ulaştığını ve bu ulaşımların da pozitif bilgiler sayesinde gerçekleştiğini hepimiz de çok iyi biliyoruz. Kısacası, bilim gaybın belli bir yerine kadar ulaşmasını becerebilmiş ve yeryüzü pozitivizminin gaybda da devam ettiğini ispatlayabilmiştir. Ama idealistlerin bilimin bütün bu başarılı adımları karşısında yanıtları her zaman olduğu gibi yine hazır ve nazırdır. En bilindik yanıtları da, gaybın uzay demek olmadığıdır. İddia ederler ki, "Gayb insanoğlunun beş duyu organı tarafından algılanamayan, görülemeyen, yalnızca Allah'ın bilebildiği uhrevi bir mekândır ve bu mekâna da hiçbir dünyevi bilgi ile ulaşılamaz". Kuran'ı ruhuyla kavramaktan uzak basit beyinlerden, başka türlü bir yorumda zaten beklenemezdi. Halbuki, Kuran'ın gayb tanımlaması dünya ve onu çevreleyen gökyüzü dışında kalan her şeyi kapsamaktadır. Kuran bilinemeyen her şeye gayb demiştir. Bu tanımlamaya Mars'ta girmektedir, Jüpiter'de, uzayın kara delikleri de girmektedir diğer güneş sistemleri de. Kuran ise bunların hiçbirinden söz etmez. Söz etmediği için de bunların hepsini gaybi olarak nitelemekten başkaca hiçbir yol yoktur.

Bilim, tanrının bize "bilinen" olarak tanıttığı yeryüzü coğrafyası ile sınırlı kalmamış, atmosferi delip geçerek uzayın derinliklerine kadar uzanmasını bilmiştir. Uzandığı her yerde de, pozitif ekolojinin hiç bozulmadan aynen devam ettiğini ispatlayabilmiştir. Bu da bize, hem rölativitenin hem de pozitivizmin tanrı gerçekliği ve evrensel yaradılış kuramları, yani gayb ile içiçe olduğunu kanıtlamaktadır. İdealistler, bu konudaki görüşlerimize de karşı çıkar ve Kuran'ın "*yedi kat gök*" diyerek dünyaya değil de evrene işaret etmiş olduğunu iddia ederler. Bunun ne kadar yanlış bir iddia olduğuna "Dünya ve evrenin yaradılış öyküsü" bölüm başlığı altında zaten değineceğim için, şimdilik geçiyorum. Lakin, mantıken bile bakılacak olursa, tanrı gerçekliği ve ilahi kurgulanış sistematiğinin yeryüzünde olduğu gibi gaybda da kendisini hiç bozulmadan zaten aynen koruyup, devam ettiriyor olması gerekir. Şayet ettirmiyorsa, inanmak için gerekli olan her türlü rasyonel mantık muhasebesinden mahrum kalmışız demektir. O zaman da hiç kimse çıkıp "Ben tanrıya tam olarak inanıyorum" diyemez, zira "tam" olarak inanıldığı iddia edilen şeyler, mutlaka kusursuz ve eksiksiz olmak zorundadır. "Eksiksiz"likten kasıt elbette ki tanrıyı birebir görmek demek değildir. Tanrıyı göremesek bile, rasyonel mukayeseler yolu ile O'nun "var" olduğunu beynimizde bir yerlere oturtabilmek, daha doğrusu varlığı konusunda kendimizi ikna edebilmek demektir. Kaldı ki, bu türden mukayeseli kabullenmeler yalnızca tanrı gerçekliğini kabulde geçerli bir yöntem de değildir. Yeryüzü ile bağıntılı pek çok şeyi de, kendilerini görmesek dahi zaten hep bu tür mukayeseler yolu ile kabul etmekteyiz.

Örneğin; Amerika'da da bir elma ağacının var olduğunu kabullenebilmek için illaki o ağacı görmemiz gerekmez, çünkü biliriz ki, elmanın yetişebilmesi için gerekli iklim ve toprak koşulları var olduğu sürece Amerika'da da pekâlâ bir elma ağacı yetişmiş olabilir. Bizi bunu kabule ve kendimizi ikna etmeye yönlendiren şey, birbirleri ile bağlantılı diyalektik rasyonel veriler ve bu verilerin akıl ve mantığımız aracılığıyla sentezlenmesidir. İlahiyatta bazı şeylerin kabulüde, işte aynen böyle olmak zorundadır. Tanrıyı göremiyor olabiliriz, ama bize tanrı hakkında sunulan bilgilerin ne derece doğru olup olmadığını, aklımızı ve inantığımızı kullanarak ve de böylesi bir rasyonel yöntemle sorgulayarak belli bir kanaat ve sonuca pek âlâ da ulaşabiliriz. Tanrı da bizlerden zaten böyle bir inanç bekliyor olmalı ki, inanabilmemizi sağlayabilmek için saymadık delil bırakmamış, bu deliller aracılığıyla bizleri iknaya çalışmıştır. Örneğin; "*Rüzgarların gemileri sürüklemesi*","*Bulutların arasından yağmur yağması*","*şimşeklerin çakması*" ve bunun gibi daha da nicelerini. Kulu iknaya dayanan bu tür bir inandırma yöntemi, İslamiyet'i diğer kutsal inançlardan ayıran çok önemli bir özelliktir. Diğer kutsal kitaplar da böyle bir bir inandırma yöntemi yoktur. Musa'nın Kızıldeniz'i yarması kanıtlanamaz, zira bunun gibi olağanüstü hikayeler kanıtlanması asla mümkün olmayan son derece idealist delillerdir. Bize basitte görünse, Kuran'ın sunduğu örnekler ise daha gerçekçi reel deliller.

Kuran'ın bu delil savaşından da şu anlaşılyor ki, tanrı fikriyatının mutlaka kişiyi ikna edici bir içeriği olmalıdır. Şayet olamıyorsa ne tanrı inancımız tam demektir ne de imanımız. "Ben tanrıya tam olarak inanıyorum ama, gaybı bilmiyorum" diyemezsiniz. Bilinmeyen bir şeye inanılması, inanılması istenen şeylerin de bilinmemesi diye bir durum söz konusu olamaz. Ayrıca, tanrı gaybını da kendisini de neden saklama ihtiyacı duysun ki? Adem ile Havva'nın bilgi ağacının meyvesinden yiyerek bilinçlenip bir şeyleri görmeye başlaması gibi, onların soyundan gelen insanoğlunun da kendisinin varolmadığını görmesinden mi korkup çekinmektedir? Şayet Tevrat baz alınacak olursa, sorun tastamam da budur. Tevrat'a göre Adem ile Havva bilgi ağacının meyvesinden yiyerek bilinçlenmiş, bilinçlenince de sonsuzluk ağacına yönelerek tanrı gibi ölümsüz olmaya kalkışmışlardır. Tevrat'ın bu ironisinden alınması gereken en önemli mesaj, insanoğlunun bilinçlenmesinin tanrısal idealiteyi ve otoriteyi ortadan kaldırarak O'nun yerine realiteyi ikame edebileceğinden duyulan korku ve endişedir. Kısacası; İnsanoğlunun kendi bilincine koyduğu ambargo yüzünden tanrıyı dokunulmaz kıldığı, şayet bu dokunulmazlık yıkılırsa, tanrı fikrinin de yok olacağı anlatılmak istenmektedir.

Tevrat'ın mesajını bir kenara bırakacak olsak dahi, bir yaratıcının hiçbir neden ve gerekçe ortada yokken, kendisini kullarından boş yere sakınmış ve de saklamış olması zaten hiç mantıklı değildir. İnanabilmemiz için "*Etrafınızda varolan dağlara, taşlara uçan kuşlara bakın*" diyerek bu dünyadan pek çok delil saymasını bilen tanrı, bizim de bildiğimiz türden bu objeleri bizlere kanıt olarak göstereceğine, doğrudan kendisini göstererek acaba daha kolay yoldan inanmamızı ve iknâ olmamızı sağlayamaz mıydı? İlahiyat dediğimiz ilmiyat bir saklambaç oyunu mudur ki, yaradan en güçlü kanıt olan kendisini kullarından o derece sakınıp saklamaktadır? Bu ilahiyata sadece sofistik spiritüal bir pencereden bakmaktan başka bir şey değildir. Gayb-yeryüzü ve tanrı-bilgi dilalitesini esas alan teozofobik idealist bakış açısı bile, böylesi bir bakış açısından yine çok daha doğru ve tutarlıdır. Birer hikâye dahi olsa ve bu yüzden bol bol eleştirilerimize maruz kalsa da, Tevrat'ın bazı sunumları tanrı gerçekliği ve vasıflarına bir bakıma çok daha denk düşmektedir. Örneğin; Tevrat'ta tanrı, kendisine öyle çok fazla bir ayrıcalık tanımaz ve hatta zaman zaman yeryüzüne dahi iner. Tur Dağı'nda Musa ile, çadır da İbrahim'le, mabed'de de Meryem ile rahatlıkla ve hiç çekinmeden görüşüp, konuşur. Kendisini kullarından sakınmaması ve de saklamaması gereken bir tanrıda olması gereken vasıf ve özellik de zaten bu gibi şeyler olmalıdır. Bu samimiyet dolayısıyla İsa'nın tanrıya "baba" olarak hitap etmesini dahi yadırgamamak gerekir, zira yaratıcı ile kulları arasında asla yabancılaşma olmamalı, samimi bir dialog yaşanabilmelidir. Aksi bir yaklaşım tanrı ile kulların arasını açar ve tanrıyı kullarına yabancılaştırır.

Kaldı ki, insanoğlu değil sadece tanrıya yakınlaşmak, İslam ilahiyatına bakılacak olursa, tanrının zaten ayrılmaz bir parçası da olmak zorundadır, çünkü tanrı şayet "*İnsana kendi ruhundan üflemiş*" ise, kendisine ait birçok vasıf ve özelliklerinden de ona mutlaka yüklemiş demektir. Bu durum da, müminlerin artık ne kendilerini tanrıdan ayrı düşünebilmesi ne de tanrıyı çok fazla ayrıcalıklı bir yere koyabilmesi mümkün değildir. İlahiyat felsefesinin bu şekilde kabullenilişi, tanrı ile aynı ruh ve genetik birlik içerisinde olunduğunun kabulünden başka bir anlama gelmez. İslamoğlunun en büyük hatası, Kuran'ın bu "*ruha üfleme*" felsefesini kavrayamayarak kendisini tanrıdan tamamen koparıp, soyutlamış olmasıdır. Hâlbuki, tanrı bu ruhani birlik ve bütünlük içerisinde kendisinden korkulup, sakınılan değil, tam tersi kendisine tıpkı bir ana baba gibi sımsıkı sarılabileceğimiz kutsal bir varlık olmak zorundadır. Kendisini, ilahiyatın bu ruhban felsefesine göre hazırlayıp eğitememiş bir beyin, Allah'a yakınlaşacağı yerde elbette ki O'ndan korkup, kaçma eğilimleri taşıyacak ve O'nu son derece despot ve korkunç bir varlık

yerine koyacaktır. Bu eğilimlerin müşterekleşmesi, müminler arasında organize bir korku ve panik dalgasının ortaya çıkmasına yol açar, neticede de Allah'ı sevecekleri yerde, O'ndan daha çok korkup, kaçmaya başlarlar. Müminler arası ilişki ve telkinler de, Allah sevgisi değil, daha çok Allah korkusu işlenir. Günlük yaşamda çok sıkça "Allah'tan kork" ya da "Allah korkun yok mu senin" gibi telkinlerle karşılaşılıyor olması da zaten bu yüzden değil midir? Genellikle hep bu tür telkinlerle karşılaşılır da, lakin bir kere bile olsun doğru dürüst "Allah'tan sakın korkma", "Allah'ı sev" gibi duygusal telkinlerle karşılaşılmaz. Ortalıkta varsa yoksa hep Allah korkusu vardır. Korku imparatorluğunun aksini iddia edenler ise devamlı bastırılıp cezalandırılmaya çalışılır. Evreni tanrı olarak kabul eden Panteistler ile, tanrı da evreni gören Panenteist bazı İslami mistik akımlar ya da sezgiler yoluyla ilahi hakikatlere ulaşılabileceğine inanan sufistler felsefeleri içerisinde devamlı Allah sevgisini aşılayan fikirler üretmişlerse de, bu fikirler hâkim otoriter tanrı anlayışı nedeniyle ya bastırılmış ya da etkisiz bırakılmıştır. Lâkin, onca korku telkinlerine rağmen, faizden zinaya, fasıklığa, fitneye kadar pek çok Allah yasasını asıl çiğneyenler de her ne hikmetse, hep bu korku imparatorluğunu yaratan ve aşılayanlardır. Sözkonusu kendi menfaatleri oldu mu, içlerinde ne Allah korkusu kalmaktadır ne de din iman. Allah korkusunuda zaten bunun için işlerler, yani sektörel ilahi nemalanmalarını koruyabilmek için. Bu amaçlar dışında ise, oluşturulmaya çalışılan Allah korkusu yalnızca bir palavradan ibarettir. Bu palavralar dışında doğru olan tek şey korkmadan Allah'a yakınlaşabilmektir. Ayrıca unutulmasın ki, İnsan korktuğu şeyleri asla sevmez, sevmediği için de kolay kolay benimsemez. İnsanoğlunun içten ve canı gönülden benimsediği şeyler, daha ziyade kendisine yakın bulup, sevdiği şeylerdir. Bu insan doğasının en büyük özelliğidir.Doğamızın bu özelliğini şayet tanrıda bulabiliyorsak, işte o zaman gerçek anlam da tanrıya bağlanmış ve Allah aşkı ile yanıp tutuşuyoruz demektir.

İnsanların duyguları ile oynayıp, ceplerini karıştırmaktan asla geri kalmayan sömürgen ilahi zihniyet tarihin her döneminde müminleri devamlı tanrı ile korkutarak araya sınırlar çekmeye çalışmış, müminler de bu sınırları aşıp tanrıya ulaşacaklarına, onların bu palavralarına kanıp, kendilerini bu sınırların içerisine hapsetmişlerdir. Halbuki, en azından hislerini konuşturmuş olabilselerdi, korku telkinlerinin sadece bir palavradan ibaret olduğunu kolayca görüp anlayabilirlerdi. Basit ve önemsiz gibi görünse de, insanoğlunun hisleri bazen en güçlü bilgiden bile çok daha önemli ve öğreticidir ve ilahiyatın gizemli kapılarını da çok daha kolay aralayabilir. Çünkü hisler yaşamın realitesinden ve onun

şaşmaz diyalektiğinden beslenir. Araya bu diyalektiği bozucu bir takım faktörler girmediği sürece de tamamen doğal ve anaçtırlar. Karısını ne kadar kapatmaya çalışırsa çalışsın, üzerinde ne gibi baskı kurarsa kursun, en sofu bir mümininin bile eşine karşı cinsel hisler duyması da zaten özünde taşımış olduğu bu anaçlıktan dolayıdır. İşin kerameti de zaten bu temel özellik ve doğamızı keşfederek tanrıya ulaşabilmektedir. İlahiyat üzerine çok şey yazılır çizilir, ama bunlardan hiçbirisi bazen basit bir hissimizin verdiği kadar güçlü mesaj veremez. Tıpkı basit bir atom parçacığının koca bir şehri ortadan kaldırabilecek güce sahip olduğu gibi.

Bu mesajları şayet ruhban olarak algılayıp, yorumlamaya çalışacak olursak; tek bir atom parçacığında var olan realitenin, kendisi ile bütünlüklü kılınmış olan tanrı parçacığında da aynen devam edip geçerliliğini koruyor olması gerekir. Aksi takdir de, ilahiyat gerçek ve ispatlanabilir olmaktan çıkar ve tamamen idealist ve metafizik soyut bir kavram haline dönüşür. İspattan kasıt, elbette ki tanrının somut olarak ispatı değildir. Tanrının reel kriterlere bağlı olarak mantıken ispatıdır ve bu türden bir ispat çabası aynen idealistler içinde geçerli olmak zorundadır, çünkü tanrının soyut değil, olabilecek en somut varlık olduğunu iddia eden bizler değil, idealistlerin bizzat kendileridir. Hem de öyle bir somut ve gerçek olarak tanımlarlar ki, gaybın görünmez olduğu iddialarına rağmen her an bir meleğe rastlayabilecekleri ya da Allah'ın somut mucizesine tanık olabilecekleri umuduyla yanıp tutuşurlar! Göklerde tanrı'nın gözlerini, ellerini ya da herhangi bir suretini görebilme umut ve çabalarını da bu arada unutmayalım tabi! Fallar, hacılar hocalar aracılığı ile bilinmeyenden devamlı mesaj alma meraklarına ise hiç girmiyorum, zira bunların ne kadar suyunun çıkarıldığını hepimiz de zaten çok iyi biliyoruz. Müminlerin bu yönde ki istek, ve arzuları, gaybı kendilerinin de bilinebilir olarak kabul ettiklerinin zımni itirafından başka bir şey değildir. O zaman, nasıl olur da tanrı'nın ve gaybının daha hâlâ bilinemez olduğu iddia edilebilir? Şayet, gerçek oldukları iddia edilebiliyorsa, bilinebilir ve ispatlanabilir oldukları da kabul edilmek zorundadır. Bunları ispatlama, bugün için belki imkânsız olabilir, ama bu hiçbir zaman gerçekleşemeyeceği demekte değildir. Unutulmasın ki, uzayın birçok galaksi ve kara delikleri de daha düne kadar bilinmiyordu, ama bilimde ki ilerlemeler bize bunların varolduğunu pek âlâ da ispatlayabildi. Bunları ispatlayabildiyse, belli mi olur, bir de bakmışsınız tanrıyı da kanıtlayıp, ispatlayıvermiş!

İdealistler şayet çıkıp "Tanrı soyuttur, bu yüzden de asla görülemez" demiş olsalardı, kendilerini yine bir parça olsun anlayabilirdik. Fakat, iddiaları ne yazık ki böyle değildir. İdealistler tanrıyı hem "asla

görülemez" diyerek soyut bir varlık yerine koymakta hem de "yegane gerçeklik" olduğunu iddia ederek O'na olabildiğince de en somut niteliği yakıştırmaktadırlar. Bu, kulun kendi kendine oynadığı tipik bir gölge oyunudur. Tanrı'nın değil, kendi varlığının ölümsüzlüğünü kendisine kabul ettirme oyunudur. Kulun bu oyunları dışında ise, bir tanrı asla bu tür oyunlarla uğraşmaz, uğraşmayacağı için de köşe bucak kaçıp saklanmaz. Tanrıyı kaçırıp saklattıranda, O'nu bu tür oyunların içerisine sokanda müminlerden başkası değildir. Gayb'ın sınırlarına gelindiği andan itibaren başlayan tanrı ve yasakları değil, gerçekleri görmek istemeyen insanoğlunun kendi gözlerine ve düşünen beynine uygulamış olduğu sansürdür. Bunun tek nedenide, ölüm korkusu ve yitip gitmeme arzusudur.

Tanrı, insanı nasıl ki "*ruhundan üfleyerek kendi suretinde yaratmış*" ise, dünyayı da mutlaka gayb'ın bir takım benzerlikleri ile yaratmasını bilmiştir. Bu da, dünya da karşılaştığımız bazı şeylerin gaybda da mutlaka birer karşılıklarının varolması demektir. İyi–kötü, mantıklı–mantıksız, doğru–yanlış bildiğimiz bütün kavramlar gayb ve yeryüzü diye ayrılmaksızın bütün bir ilahi tasarımın değişmez birer parçaları olmak zorundadır. İlahi ayrıcalık ve sınırlamalar bu kavramlar da herhangi bir değişiklik yaratmamalıdır. Yeryüzü gerçekliği tanrı gerçekliğinden ayrı tutulup, düşünülemez. Aynı şekilde, tanrı gerçekliğide yeryüzü realitesinden. Bilimin doğruladığı gerçekler tanrının da gerçekleri, hayatta ters karşıladığımız şeyler, tanrının da mutlaka ters karşıladığı şeylerdir. İlahiyatta mantıklı ve bilinçli olunmasını istiyorsak, bilin ki bir parçası olduğumuz tanrı da o derece bilinçli ve mantıklı hareket etmemizi istiyor demektir. Kötü olan bir şeye iyidir diyemiyorsanız, bilin ki yaradan da dememektedir. Doğru yargıları yadsımak, aklın reel değer yargıları dışına çıkmak anlamına gelir ki, bu durum da aklın Allah tarafından bahşedilmiş olmasının da hiçbir hükmü ve anlamı kalmaz. Yani, aklınızın doğruları tanrının da doğrularıdır. İyi ve güzel beklentileriniz tanrının da beklentileri, kötü bildikleriniz Allah'ın da kötü bildikleri, saçma bulduklarınız Allah'ın da saçma bulduğu, Nuh'un bin yıl yaşamasının asla mümkün olamayacağına dair yargılarınız Allah'ın da yargıları, bunaltıcı sıcaklar da çarşafla dolaşmanın mantıksızlığı Allah'ın da mutlaka mantıksız karşıladığı şeylerdir. Kuran "*Birbiri ardısıra gelen gün ve geceler de bir ahenk ve uyum vardır*" demiş ise, insanoğlunun akıl ve mantığının ilahiyat ile eklemlenişinde de mutlaka bir uyum ve ahenk olmak zorundadır. Ne insan saçmalıklarının tanrı katında normal karşılanabilmesi mümkündür ne de ilahiyatta ki saçmalıkların insan tarafından. Tanrı'da ve gaybın da mantıksız karşılayabileceğiniz hiçbir

şey olmamalıdır. Mantık ve şuurlu bilinç yeryüzünde vardır, ama tanrı da ve gaybın da yoktur diyemezsiniz. Bunu iddia etmek doğrudan tanrıya hakaret etmekten başka bir anlama gelmez. İlahiyatta, eğer ki bu anlattıklarımızla orantısız ve ters giden bir şeyler varsa, bilin ki bunlar mutlaka uydurma ya da ilahiyata sonradan yamama şeylerdir. Nuh'un bin yıl yaşadığını kabul etmek, bilince dayalı bir inanç açısından hiç de kolay değildir. Bunu "tanrı isterse yaşatır" diyerek geçiştirebilmek de asla mümkün değildir. Bu türden şuursuz ve mantıksız kabullenmeler, beynin reel değer yargılarını ve sistematiğini bozar. Beyin bir defa bozulmaya başladımı da, gerisin de artık gelmedik saçmalık ve mantıksızlık kalmaz ve hiçbir şey hakkında da sağlıklı ve net sonuçlara ulaşabilmek mümkün olmaz. Kaldı ki, Nuh gayb'dan birisi de değildir, tamamen bizlerden ve üzerine bastığımız yeryüzü topraklarından bir bireydir. Hadi gaybı bilemiyoruz diyelim, ama şayet kendi içimizden örnekleri de gaybi bilinemezliklerle açıklamaya çalışacak oldukmu tek kelimeyle yandık demektir. Yaşamın görünen ve bilinen hiçbir şeyine artık tam olarak güvenebilmek mümkün değildir. O zaman da, sakın ha, çıkıp herhangi birisi için "ölümü yaklaştı" demeye kalkışmayın, zira belli mi olur, Nuh'u bin yıl yaşatmasını bilen tanrı bir bakmışsınız onu da bin yıl yaşatıvermiş. Kutsal kitaplarda da zaten uzun süreli bir yaşamın ortadan kalktığına dair herhangi bir ibare yoktur. Varolan yegane ibare, herkesin ne kadar yaşayacağına ve kaderlerine yalnızca Allah'ın karar verdiğidir. Yoksa, insan ömrünün takdirini Allah değil de siz mi biçiyorsunuz? Siz biçiyor olmalısınızki, çıkıp "çok az ömrü kaldı" gibi şahsınıza münhasır özel takdirlerde bulunabiliyorsunuz? Bu yargılarınızla kitabınızın ve Allah'ın değil, asıl kendi akıl ve mantığınızın sesine kulak vermiş oluyorsunuz da, farkında değilsiniz. O zaman, iyisi mi gelin kitaplar kadar biraz da aklınızın sesine kulak verin de, hiç değilse bundan sonrası için mantıksız bir gidişe alet olmayın. İnanıyorum, böylesi sizin için Allah nezdinde çok daha hayırlı olacaktır.

İLAHİYATIN SEVİMLİ VARLIKLARI: " MELEKLER "

İlahiyatın bize en yakın ve sempatik gelen varlıkları her zaman melekler olmuştur. Meleklere o kadar sempati duyarız ki, bebeklerden, masum insanlara ve güzel kızlara kadar pek çok kişiyi meleğe benzetmeden yapamayız. Bazen de rotamız şaşar, meleklerin ahını alırız! Adamın işlemediği suç, günah kalmaz, ama yine de bir melek olarak sıfatlanır. Her şey "melek gibi" dir. Çocuklar, güzel kızlar, üçkâğıtçılar ve hatta politikacılar! İlahiyatta melekler kadar suyu çıkarılmış başka bir varlık herhalde yoktur. Hadi çocukların masumiyetleri, kızların da güzellikleri nedeniyle meleklerle ilişkillendirilmelerini anladık diyelim, ya her halinden suç işleme potansiyeli taşıdığı belli bazı insan tiplerinin meleklerle ilişkillendirilmelerine ne demeli? Gökte ararken misliyle yerde bulduğumuz bir melek mevcudiyeti ile artık kimin melek kimin insan olduğu iyice ayırt edilemez bir hale gelmiştir. Herkes adeta bir melek olup çıkmıştır. İş sadece kişilerle sınırlı kalsa hadi yine neyse deriz, zira yeryüzünün bazı coğrafi bölgeleri bile adeta birer melek mekânına dönüşmüş durumdadır. "Melekler Vadisi", "Melekler Adası" ya da "Melekler Şehri" gibi. Hollywood sinemacılığı dahi melekleri senaryolaştırıp "Melekler Şehri" gibi filmlerin birer başrol oyuncusu yapıp çıkmıştır. Gece gündüz pencerelerinin önünde nöbet tutarak her an bir meleğin gelebileceği umudunu taşıyan müminlere dahi rastlanılmaktadır. Bulutların seremonik görüntüleri arasından Allah'ın gözlerini bulup çıkarma becerisini gösterebilen yaratıcı ilahi zihniyet, müminlerin bu yoğun melek taleplerini dikkate alarak, günümüz teknolojisinin harika keşiflerinden Blue–Beam hologramları aracılığıyla melekleri Kâbe üzerine indirmektende geri kalmamıştır. Müminler de bu basit hologram oyunlarına kapılıp, gerçekten melek gördüklerini sanıp kendilerini kandırır! "*Gayb'ın ve varlıklarının bilinemiyeceği*" ne dair Allah hükümlerinden ise geriye eser kalmaz, bu imite ilahiyat şovları arasında katlandığı gibi çöpe atılır. Velhasıl, endazesi kaçırılmış bir melek enflasyonuyla melekler sadece gayb da değil, artık her yerdedir. O kadar bizden biri olup çıkmışlardırki, bir tek bizlerle birlikte masaya oturup yemek yemedikleri kalmıştır!

Melekler, herkesin kendisine örnek alması gereken gaybın masum varlıkları olarak tanıtılır da, lakin gerçekten de acaba böyle midir! Geleneksel inanışta günah ve kötülüklerin kaynağı hep şeytan gösterilir. Şeytan, tanrı ile yaptığı akit gereği devamlı insanları baştan çıkarmaya çalışır, melekler de şeytana kanmamaları için onları uyarır. Kuran "*Her insanda uyarıcı bir melek bulunduğu*" ndan bahseder, lakin gelin görün

ki, ilk günahın işlenişi sırasında bile Adem ile Havva'yı şeytana karşı uyarabilecek ortalık da tek bir melek yoktur. Tanrı her nasıl olmuşsa olmuş, şeytanı cennete koymuş, lakin cennette asıl bulunması gereken meleği ise dışarıda unutmuştur! Peki, ama neden? Melekler daha henüz yaratılmadıkları için mi? Elbetteki değil, çünkü melekler tıpkı şeytan gibi Adem'lerin cennet hadisesinden önce zaten çoktan yaratılmış varlıklardır. O zaman, nasıl olur da ilk günahın işlenişi sırasında Adem ile Havva'nın yanında onları şeytana karşı "*uyaracak bir melek*" olmaz? Şeytan kadar vazifeşinas olamadıkları için mi, yoksa "City of Angel's" filminde olduğu gibi insan kızlara aşık olup da ortadan toz oldukları için mi? Vazifeşinas olup olamadıklarını bilemem, ama insan kızlarla aşk yaşamış olmaları aslında hiç de uzak bir ihtimal değildir ve onların bu aşk vukuatları kutsal kitaplar tarafından da kayıt altına alınıp zaten teyit edilmiştir. Bilindiği üzere, Harut ve Marut adındaki iki melek de, tanrı ile yaptıkları anlaşma sonrasında dünyaya inmiş, orada "Zühre" adında bir kızla karşılaşmış, ikisi birden ona aşık olmuş ve hatta onun yüzünden birbirlerini öldürmeye dahi kalkışmışlardır. Yani kısacası, melek olmakla da iş bitmiyor ve iyiden olunmuyor. Şayet olunsaydı, en başta şeytan iyi olurdu, zira bildiğiniz gibi şeytan da bir zamanlar bir melekti ve bir melek olmasına rağmen Allah'a yine de ihanet edebilmişti. Dolayısıyla, diğer meleklerin de ihanet etmeyeceklerinin hiçbir garantisi yoktur. Allah'ta onların ihanet potansiyeli taşıdığını zaten biliyor olmalı ki, onları çok sıkça uyarabilmekte ve hatta kendilerini tehdit dahi edebilmektedir. "*Onlar* (melekler) *Allah'ın sözünün önüne geçemezler. Bunlar Allah'ın hoşnut olduğundan başkasına şefaat de edemezler. O'nun* ***korkusundan titrerler.***","*Bunlardan kim ki 'ben de O'ndan ayrı bir tanrıyım' derse* ***onu cehennemle cezalandırırız.***"(Enbiya 27,28,29)

Gök katlarında bazı şeyler besbelli ki bizim klasik tahayyüllerimizin çok ötesinde işliyor. Müminler gaybı bugüne kadar hep belli bir sistem ve netliğe sahipmiş gibi tanımaya çalıştı. Örneğin; şeytan hep kötü, melekler de hep iyi gibi. Hâlbuki, Kuran gaybi hiyerarşinin hiç de umduğumuz türden olmadığının birçok mesajını bizlere sunmaktadır. "*Herşeyi mükemmel yarattım*" iddiasında bulunan tanrı, her şeyi de o kadar mükemmel yaratamamış olacak ki, "*Ben de ayrı bir tanrıyım*" deme ihtimalleri karşısında melekleri arada sırada korkutma ihtiyacı duyabilmektedir. Allah'ın meleklere olan güvensizliği Rad Sûresi'nde de karşımıza çıkar. "*Melekler O'nun korkusundan durmadan O'nu tesbih ederler*"(Ra'd 13). Bugüne kadar kendilerini iyi olarak tanıyıp itibar ettiğimiz ve hatta neredeyse birlikte yiyip içecek hale geldiğimiz meleklerin, "*Allah' tan o kadar korkmaları*" ve "*Ben de bir tanrıyım*"

deme ihtimalleri sözkonusuyken, bizler artık nasıl olup da meleklere tam olarak güven duyabiliriz ki? O Melekler ki, Allah'ın "*En sadık varlıkları*" değiller miydi? O zaman nasıl olur da "*Ben de bir tanrıyım*" deme ihtimalleri olabilir? Biz biliriz ki, endişe, korku, güvensizlik ve ihanet gibi nitelikler ancak insana mahsus özelliklerdir, gayb da ise bunların zerresine dahi yer olmamalıdır. Örneğin; kendimize şayet vuracak olursak; bizler bir şey karşısında neden "*korkudan tir tir titreriz*"? Cevap basit, ya karşımızdakinde bir halt var demektir ya da kendimiz de! Velhasıl, hangi açıdan bakarsak bakalım, insanoğluna örnek olmaları gereken meleklerin korku duygularını ve gaybın bu tuhaf ilişkilerini anlayabilmek gerçekten de çok zor. Allah katında bile şayet böylesine bir kaos ve anarşi yaşanabiliyorsa, varın artık yeryüzünde ki ilişkilerin ne derece güvenilir olabileceğini siz düşünün. Hele bir de meleklerin "*Ben de ayrı bir tanrıyım*" deme ihtimalleri söz konusuysa, durum zaten hepten vahim demektir. Bu durum da artık çıkıp da tek başına zavallı şeytanı da suçlayamazsınız!

Allah'ın melekler hakkında ki kanaatlerinden tek bir sonuç çıkmaktadır, o da meleklerin aslında hiç de güvenilir varlıklar olmadıkları. Melek masalına melek sayısı itibariyle inanabilmekte zaten çok zordur. Tevrat'ın mütevaziliğine karşılık, Kuran'ın melek sayısı tahminlerin çok üstünde seyretmektedir. Kuran her önüne geleni nasıl ki peygamber yapmışsa, her tarafı da kandil gibi meleklerle donatmıştır! Bu kadar sınırsız melek ordusu karşısında tek başına savaşım sürdüren şeytanın azmini, doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten de takdir etmek gerekir. İlahiyatta genel bir nüfus sayımı yapılacak olsa, melek nüfusunun, insan nüfusunu misliyle aştığına tanık olunur. "*Allah'ı bütün eksikliklerden tenzih ve tesbih etmek* " ten tutun, "*insanlar dışında kalan varlıkların Allah'a karşı yaptıkları ibadetleri Allah'a sunma*" ları na, "*hayvanların ve bitkilerin görevlerini onlara ilham etmek ve irade ile olan hareketlerine müdahale etmek*"ten, ahiret günü vazifelerine varıncaya kadar birçok alanda melekler sayısız görevler üstlenmişlerdir. Ayrıca, bugüne kadar arzı küre de ne kadar insan var olmuşsa, bunların hepsinin de ikişer meleği olmuştur. Bu melekler artık insanın ölümüyle birlikte bir başkasına mı geçmektedir o kadarını pek bilemiyoruz, ama bilinen bir şey varsa o da, Kuran'ın "*her insanda iki melek*" olduğuna hükmetmiş olduğudur. "***İnsanın biri sağ tarafında, diğeri sol tarafında oturmuş iki yazıcı melek de, insanın her davranışını yakalayıp kaydetmektedir***"(Kaf 17).

Hayata gelen her insan da var olan bu melek çiftlemesi, onun ahirette ki sorgulanması sırasında da karşısına çıkar. Bunu da, "*Herkes*

beraberinde bir sevk edici, bir de şahitlik edici melek ile gelir."(Kaf 21) hükmünden öğreniyoruz. İnsanlık tarihinin ortaya çıktığı ilk andan bugüne kadar var olmuş bütün insan mevcudiyetini iki ile çarpacak olursanız, nasıl bir melek nüfusu ve ordusu ile karşı karşıya olduğunuzu çok iyi anlarsınız. Kaldı ki, Kuran yazıcı meleklerin dışında bir de "*Hiç kimse yoktur ki, onun üzerinde bir koruyucusu ve denetleyicisi bulunmasın*"(Tarık 4) diyerek bir başka melek mevcudiyetine daha işaret etmektedir. Bu "*koruyucu*" ve "*denetleyici*" melekler artık "*biri insanın sağ, diğeri de sol tarafında oturmuş kaydedici melekler*" den ayrı mıdır bunu bilemiyoruz, ama, şayet ayrı ise, yeryüzünde bugüne kadar var olmuş insan mevcudiyetini bu defa da tekrar iki ile çarpmamız gerekecektir. Daha bitmedi, zira bütün bunlara bir de "*cennet ve cehennemde görevli*" ve "*gökyüzünde Allah için tesbih çeken*" melekleri de eklemeniz gerekiyor. Bütün bu melek nüfusunu dikkate aldığımızda, dünyanın aslında kimler için yaratıldığını sormadan edemiyoruz! İnsanlar mı, yoksa melekler için mi?

Geleneksel İslamiyet'te zaten, gayb da ortaya çıkan bu eşitsiz ve adaletsiz dağılımın farkına varmış olacak ki, Kuran'da karşılığı olmadığı halde şeytanı "cin gibi varlık" yerine koyarak onu kopyalayıp çoğaltma yoluna gitmiştir! Bu sayede de, arada ki muazzam açıklığın bir parça olsun kapatıp dengelenebileceği zannedilmiştir. Eh, ilahiyatçıların bu "cin gibi" fikirlerini de bir yerde takdir etmemiz gerekiyor, zira ilahiyat dizaynında gerçekleştirdikleri bu yeni türden reorganizasyon sayesinde hem şeytanın tek başına bütün bir melek ordusuna karşı savaşımının hem de yeryüzünde bazı kulların şeytan oldukları halde kendilerini melek gibi tanıtarak ortalığı çalıp çırpmalarının bir parça da olsa önüne geçilebilmiştir! İlahiyatçıların şeytandan bu "cin çıkarma" girişimleri dışında ise, Kuran'ın şeytan tanımı gayet açıktır. Kuran şeytanı asla çoğul olarak tanımlamaz, daimi olarak hep tekil olarak tanıtır. Adem'in yaratılışı sırasında secde etmeyen, bu yüzden aforoz edilen, tanrı katından kovulan, insanları devamlı baştan çıkarmaya çalışan ve bunun için de tanrıdan mahşere kadar bir süre isteyen sadece tek bir "şeytan" vardır ve bu şeytanın herhangi bir çoğulu ve kopyası da yoktur.

Kuran, belirttiğimiz melek mevcudiyeti dışında dört "baş melek" ten daha bahseder. Bunlar, Cebrail, Mikail, İsrafil ve bir de Kuran'da adı geçmediği halde müminler arasında Tevrat'a sadık kalınarak devamlı "Azrail" olarak sıfatlandırılan "*ölüm meleği*" dir. Üç melek adının Kuran'da aynen Tevrat ve Tevrat tefsir kaynaklarındaki gibi geçmesine karşılık, bir tek Azrail'in adının zikredilmemiş olmasının nedeni acaba ne olabilir? Bu durum, Azrail'in kötü misyonundan yola çıkarak, Kuran'ın

onu melekler sınıfına layık bulmamış olmasından ya da "*İnsanların canlarının yalnızca Allah tarafından alınabileceği*" ne dair İslam hükmünden kaynaklanmış olabilir. Belki de her ikisinden, zira Kuran hem canların sadece Allah tarafından alınabileceğinden bahsetmektedir hem de ölüm meleği tarafından! "*Size vekil kılınan ölüm meleği canınızı alacak, sonra Rabbinize döndürüleceksiniz*"(Secde 11). Bazı ilahiyatçılar bu farklılığı her ne kadar "Gerçekte öldüren Allah'tır, can alma işini ise ölüm meleğine bırakmıştır" şeklinde açıklasalar da, bu açıklamalar Kuran'da can alımı üzerinden ortaya çıkmış olan açık ve itilafı kapatmaya maalesef yine de yetmemektedir.

Semavi teoloji de peygamberlerin tamamı nasıl ki İbrani kökenliyse, gök katlarının varlıkları da yine hep İbrani kökenlidir! İslamiyet'te adı geçen baş melekler dahi İbrani asıllıdır, ya Tevrat ya da İsrailiyat lisanslıdır. Tek başına "Melek" sıfatı da zaten İslam ve Arap orjinli değildir. Melek "haberci" anlamına gelen İbranice bir sıfattır ve İbranice'de ki karşılığı da "mal'akh" (מַלְאָךְ) tir. Kuran'da adı geçen meleklerden Cebrail'in Tevrat'ta ki karşılığı Gaḇrî'ēl (גַּבְרִיאֵל), Mikail'in karşılığı da Mîkhā'ēl (מִיכָאֵל) dir. İsrafil ise Tevrat'ta yoktur. İşin aslına bakarsanız, İsrafil'in adı zaten Kuran'da da yoktur. İsrafil'in adı daha çok İslam tefsir ve Hadis kaynaklarında geçer ve o kaynaklarda İsrafil'i kuvvetle muhtemeldir ki, Tevrat dışı apokrif Yahudi kaynaklarından almıştır. Nitekim, araştırıldığında da zaten İsrafil'e bir tek o kaynaklarda rastlanılmaktadır. O kaynakların en başında da Enock ve Tobit'in kitabı[199] gelmektedir. İsmin etimolojik köklerine inildiğinde, İsrafil sıfatının Tevrat dışı apokrif Tobit kitabından alınma ihtimali de bir o kadar artmaktadır. İsrafil'in Tobit'te karşılığı Rāfā'ēl (רָפָאֵל) dir. "Rāfā'ēl" İbranice'de tanrı "Rab" ile iyileştirici manasına gelen "Hael" in bileşmesi neticesinde ortaya çıkmış birleşik bir kelimedir ve Musevilik'te "tanrı'nın şifacısı" anlamına gelmektedir. Nitekim, Rāfā'ēl'in Tobit'teki misyonu da zaten böyledir, yani tanrı tarafından görevlendirilen iyileştirici bir melek olması[200]. İslam tefsir kaynakları Tobit'in "Rāfā'ēl"ini İsrafil yapıp misyonunu da "Kıyamet günü Sur'a üfleme" ile değiştirmiştir.

Kuran'da adı geçen meleklerin misyonları ile Tevrat'ın meleklerinin misyonları da neredeyse aynıdır. Örneğin; Tevrat'ın "Gaḇrî'ēl"i, Kuran'ın

---

[199] "Tobit": 397 Kartaca Konseyi tarafından da apokrif bulunup kabul edilmemiş içinde melek Raphael'in de anlatıldığı gecikmiş bir İbrani el yazması kitap.

[200] "Duaları yüce tanrının huzurundan duyuldu. Ve tanrı ikisini de iyileştirmek için onlara Raphael'i gönderdi". ("The Book of Tobbit", Chapter: 3/16, 17)

Cebrail'i gibi ilahiyatta yine "tebliğci" rolünü oynamaktır[201]. Gaḇrî'ēl'de, Cebrail'de tanrıdan aldıkları emirleri peygamberlere tebliğ etmektedirler. Mikail'e gelecek olursak, Kuran'ın Mikail'inin, Tevrat'ta ki karşılığı da "Mîkhā'ēl"dir. Mîkhā'ēl Musevilik'te ışığın ve sevginin koruyucusu bir melek olarak nitelendirilmiştir. Korkuyu yok etmekte ve kişinin cesaret kazanmasında büyük bir rol oynamaktadır ve onun bu rolü Tevrat Daniel'de ayrıntılarıyla da belirtilmiştir[202].Kuran, Tevrat'ın "Mîkhā'ēl"ini kendi melek safına katarken, onun bu koruyuculuk misyonunu değiştirmiş tabiatı ve doğal dengeyi koruyan melek statüsüne yerleştirmiştir. Tevrat'ta, Kuran ve İslam tefsir kaynaklarında adı zikredilmemiş çeşitli görevlere haiz başka melekler de yer almaktadır. İlham meleği "Uriel" (אוּרִיאֵל), sevgi güçlerini temsil eden ve kötülüklere karşı duran "Haniel" (הניאל), insanlığın varlığını sürdürmesi ile görevli "Metatron" (מטטרון) ve sırlar meleği "Raziel" (רזיאל) gibi. Melekler Musevilik'te ışık ile özdeşleştirilmiş ve bu nedenle de kendilerine "*hayatın ışığı*" denmiştir. Tevrat'ın meleklerinin "ışıktan yaratılma" kültürü görünen o ki, Kuran'ın meleklerinin "nurdan yaratılma" fikrine bir hayli esin kaynaklığı yapmışa benziyor. Sözün kısası, İslamiyet'in melek fikri ve kültürü de kendine özgü bir şey olmayıp, tamamen Tevrat lisanslıdır. Tevrat'ın ardından, Kuran'ın kendisinden yararlandığı ikinci bir kaynakta Hristiyanlıktır ve bunun en iyi kanıtı da, meleklerin kanatlarıdır. Kanatlı melek fikri ve ritüelleri, Helenizm etkilenimleri nedeniyle en çokta Hristiyanlıkta geçer. Kısacası, kanat sadece İslamiyet ve Hristiyanlığın meleklerine mahsus bir organ da olmayıp, her iki kutsal inançtan asırlarca önce, tarihte çeşitli pagan kültürleri tarafından zaten çoktan işlenmiş ve hatta suyu çıkarılmış mitolojik sembollerden birisidir. Antik Yunan'dan Eski Mısır'a, Asur'dan Sümerler'e kadar tarihte bir çok medeniyet, çeşitli varlıkları kendi kültür ve teolojileri içerisinde çoğu zaman hep kanatlı olarak resmetmişlerdir. Kanatlı atlar, kanatlı insanlar, hayvanlar, şeytanlar ve hatta hatta kanatlı tanrılar gibi. Kısacası, Kuran'ın kanatlı melek fikri uhrevi değil daha çok mitolojiktir. Etraf bu derece kanatlardan geçilemez ve kuşatılmış bir haldeyken, İslamiyet'in bu mitolojik kanat ritüellerinden etkilenmemesi elbette ki beklenemezdi. Hatta öyle bir etkilenmiştir ki, aşırı abartarak

---

[201] Tevrat, Daniel, Bölüm: 9/21-23, "Daniel Dua Ediyor". "*Gabriel akşam sunusu saatinde uçarak yanıma geldi ve 'Daniel sana anlayış vermek için geldim' dedi.* ***'Sen tanrı'ya yalvarmaya başlar başlamaz duan yanıtlandı, bunu bildirmeye geldim'***"

[202] Tevrat, Daniel, "Daniel'in Dicle Irmağı'nda Gördüğü Görüm", Bölüm: 10/13-19. "*Mikail bana yardıma geldi.*", " *Ben kulun nasıl seninle konuşayım? Gücüm tükendi, soluğum kesildi. Mikael dokunup beni güçlendirdi. 'Ey çok sevilen adam korkma'dedi, 'Esenlik olsun sana, güçlü ol'.* ***O benimle konuşunca güçlendim. 'Konuşmanı sürdür efendim, çünkü konuştukça bana güç veriyorsun' dedim***"

meleklerin kanatlarını birden çok sayıya kadar bile vardırabilmiştir. "*Hamd, gökleri ve yeri yaratan,* ***melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı elçiler yapan*** *Allah'a mahsustur.*"(Fatır 1).

Şimdi gelin de, çıkın işin içinden! Melek fikriyatının paganizme uzanan kökleri nedeniyle kutsal kitaplara yakışmaması bir yana, lakin onların şu "*ikişer, üçer ya da dörder kanatlı*" olarak yaratılmalarındaki mantığı ve amacı dahi anlayabilmek gerçekten çok zor. Bazıları uçma zorluğu mu çekmektedir ki kanat sayıları farklılaştırılabilmiştir? Hangi melekler "*ikişer*", hangileri "*üçer*", hangileri de "*dörder beşer*" kanatlı yaratılmış ve kanat sayısı da neye göre belirlenmiştir, işte bunlar Kuran'da maalesef belirtilmemiştir. Kanat sayısı acaba sınıf ya da derece farkına göre mi belirlenmiştir? Hele şu "*üçer kanatlı* " olmayı, uçmanın denge kuralları açısından kabullenebilmek zaten asla mümkün değildir ve üç kanatla nesıl uçabildikleri de merakı mucipimizdir! Merakımızı cezbeden bir başka husus da, ayetin "***O*** *yaratma da dilediğini* ***artırır***" hükmünün Allah dışında birileri tarafından buyurulmuş olmasıdır. Hükmü buyuran Allah değil midir ki, Fatır 1 ayeti "***O***" diyerek Allah dışında bir başkasının işaret sıfatını kullanmaktadır? Velhasılıkelam, mantığımızı ne kadar zorlarsak zorlayalım, ne ayetin Allah dışındaki bu ikinci tekil şahıs hitaplarını ne de meleklerin dengesiz ve orantısız kanat sayılarını kabullenebilmek mümkün değildir.

Ayrıca, melekler neden bir kanata ihtiyaç duysunlarki? Görevlerini ifa etmeleri için uçmaları ve bunun içinde illaki bir kanatları mı olması gerekmektedir? Pek çok şeyi sadece bir "*ol*" demesi ile yaratmasını bilen takdir-i ilahi, melekleri kanat takıp da uçurtacağına, "uç" diyerek onların uçmalarını sağlayamazmıydı sanki? Kuşlara özgü bir organ olan kanatlara benim bildiğim yalnızca atmosfer tabakasının var olduğu yeryüzü mekânında ihtiyaç duyulur Yoksa, gaybda da bir atmosfer tabakası mı mevcuttur ki, meleklerin uçabilmeleri için kanata ihtiyaç duyulmuştur? Hamdolsun, meleklerin kanatlarından yola çıkarak gaybda da bir atmosfer tabakası olduğunu en nihayeti öğrenmiş bulunuyoruz! O zaman neden biz " Pozitivizm yeryüzünde olduğu gibi gaybda da mutlaka devam ediyor olması gerekir" dediğimiz zaman bu fikrimize karşı çıkıyorsunuz? Şayet çıkıyorsanız, meleklerin kanatlarına ilahiyatta neden ihtiyaç duyulduğunu mutlaka izah etmek zorundasınız. Ama iyisimi, gelin sizleri de bu izah töhmetinden kurtaralım ve meleklerin kanatlarına neden ihtiyaç duyulduğunu biz açıklayalım. İslamiyet'in melekleri kanatlıdır, çünkü bu kanatlar çok tanrılı pagan kültürleri ve mitolojilerinden aşırmadır. Yoksa, İslam ilahiyatının genel felsefesi içerisinde, gaybi varlıkların asla kanat gibi bir takım yeryüzü bağıntılı uzuvları olamaz.

Meleklerin kanatları da dâhil olmak üzere, Kuran'da yer alan pek çok ritüel, tanım ve sembollerin pagan mit ve kültürlerinden gelme olduğu bugün artık iyice açıklık kazanmıştır. Başta Mezopotamya olmak üzere, tarihte varlık göstermiş bir çok medeniyetlerin mit ve teolojilerinde Kuran'da yer alan varlıkların neredeyse birebir karşılıkları bulunmaktadır. O teolojilerde de bazı varlıklar, tıpkı Kuran'ın melekleri gibi tanrılar ile insanlar arasında birtakım aracılık misyonları üstlenmiş ve tanrıların emirlerini insanlara iletmişlerdir. Örneğin; Sümerler'de Cebrail'in rolünü tanrı Enki oynamıştır. Bilgelik tanrısı Enki insanlarla tanrılar arasında aracılık yapmakta ve insanlara tanrıların bilgi, haber ve emirlerini iletmekteydi. İslamiyet öncesi Arap Paganizmi'nde de benzer misyonlara sahip birtakım aracılar bulunmaktaydı. Mesela; Al–İlah'ın kızları olarak bilinen El–Lat, El–Uzza ve El–Menat'ın görevleri de yine, babaları Al İlah'la insanlar arasında aracılık yapmak ve insanların adak ve isteklerini Al–İlah'a iletmekti. Müslümanların her türlü karalama çabalarına karşın, tanrıların insanları dinlediği ve gerektiğinde de onlara hak verdiği ne kadar demokratik bir işleyiş değil mi? Pagan teolojilerinden en çok etkilenmiş bir inanç olması nedeniyle, bu türden tanrı-insan dialoglarına Tevrat'ta da rastlanılmaktadır. Tevrat'ın pek çok peygamberi tanrı ile rahatlıkla dialoğa girebilmiş, görüş ve düşüncelerini dile getirebilmiş ve hatta zaman zaman tanrı ile tartışabilmişlerdir. Geleneksel İslamiyet'te ise bu türden demokratik işleyişe asla rastlanılmaz, çünkü İslamiyet Allah'a kayıtsız şartsız biat etmeyi kesin şart koşmuş ve O'nunla tartışmayada yasak koymuştur.

Yanlış İslami geleneklerin korkunç ve ürkütücü telkinleri yüzünden müminler Kuran'ın "*Allah sorduğunuz şeyleri affetmiştir* "(Maide 101) gibi son derece demokratik hükümlerini dahi göremez bir durumdadırlar. İslami kapitalizmin korku imparatorluğu altında Kuran'ın fakir fukara hakkı gözeten ve eşitliği savunan kömünal hükümleri nasıl ki hasıraltı edilip üstü örtülmeye çalışılmışsa, onun Maide 101 gibi demokratik hükümleri de devamlı hasıraltı edilmeye çalışılmıştır. Fakirleri "*koruma, kollama*" hükümleri, İslami egemen sınıfları "koruma ve kollama" hükümlerine, "*Soru sorma hakkı*" gibi demokratik hükümleri de, "soru sormama" gibi yasak hükümlerine dönüştürülmüştür. Hz. Muhammed ve Müslümanlarının mal ve servet duygularından uzak ve son derece demokratik mütevazi yaşam biçimlerinden bugün geriye eser kalmamıştır.

DÜNYA VE EVRENİN YARADILIŞ ÖYKÜSÜ

"Yukarıda gökyüzü yokken, aşağıda yeryüzü adlandırılmamışken, tanrıların doğacağı Apsu, doğurgan Mummu ve onların hepsini doğuracak olan Tiamat, bütün sularını tek bir suda birleştiriyorlardı."(Enuma Eliş Tablet I, I,16)

"Başlangıç da tanrı gökleri ve yeri yarattı. Ve yer ıssız ve boştu ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı ve tanrının ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu"(Tevrat Yaratılış 1/1,2)

"İnkâr edenler, göklerle yer bitişikken, bizim onları ayırdığımızı ve diri olan her şeyi sudan meydana getirdiğimizi görmediler mi? Hâlâ inanmayacaklar mı?" (Enbiya 30)

Enuma Eliş ile Tevrat ve Kuran ayetlerinin neredeyse birebir sayılabilecek bu yaradılış çakışması nasıl açıklanabilir? Olağanüstü tesadüfi çakışmayla mı yoksa Tevrat ve Kuran'ın tanrısının, iddia edildiği üzere Sümerler'e de hükmetmiş olmasıyla mı? İnananlar adına üzgünüm ama, ne böyle bir tesadüf mümkündür ne de Allah'ın Sümerler'e hükmedebilmiş olması, zira Sümerler'e hükmeden tanrı tek bir tanrı değil, birden çok tanrılardır! Sümerler'in birden çok tanrısı kafa kafaya vermiş ve yaradılışı hep birlikte tasarlamışlardır. Kaldıki, bu tasarımlar sadece Mezopotamya toprakları ile de sınırlı kalmamış, Mezopotamya'dan yola çıkarak, dünyanın diğer coğrafyalarındaki birçok ulusunda ortak yaradılış projesi haline dönüşmüştür. Bu da bizleri ister istemez yaradılışın ilk köklerine, yani Mezopotamya laboratuarlarına inmeye teşvik etmektedir.

Sümerler'in Enuma Eliş yaradılış öyküsü kısaca şöyledir. Daha hiçbir şeyin olmadığı zamanlarda kozmozda sadece baba "Absu" ile, ana Tiamat ve Mummu adında sular vardır. Samuel Noah Kramer bu üçlemeyi Sümerler'in tanrının üç değişik parça halinde görünmesi şeklinde yorumlamış olabilecekleri ihtimali üzerinde de durmaktadır[203]. Bu üç su birleşip, yaradılışı başlatır. *"Üstte gök daha adsızken.. Altta da yer ad almamışken, hala sular ayrışmamışken, önce onları doğurtacak olan su (Apsu), Mummu ve hepsini doğuran Ti'amat vardı. Suları birbirine karışmıştı. Ne bataklık arazi çıkmıştı, ne de keçelenmşti kamışlar. Hiçbir tanrı belirmemişti daha henüz. Daha adlarıyla çağrılmamış, yazgıları yazılmamıştı. Ad verilmemişti hiçbir şeye. Yaratıldı tanrılar onların bağrından Lahmu'yla Lahamu geldiler dünyaya ve aldılar adlarını.*

---

[203] "Sumerian Mythology", Samuel Noah Kramer, 1961, "The Creation of the Universe", p. 30, Chapter II, Myths of Origins, "Plate VII, Gods and the Nether World", p. 32

Büyüyüp boy atmamışlardı ki daha, An-Sar'la Ki-Sar yaratıldılar, geçtiler boyca onları. Günler günü ömür sürdüler, ekleyip (günlere) *yılları. Gök ve yer henüz mevcut değilken,"*[204].

Sümerler'in bu yaradılış öyküsü, Mezopotamya medeniyetleri ve teolojileri ile bir zamanlar iç içe yaşamış olan Yahudiler'e de ilham kaynağı olur ve onların zaman içerisinde ortaya çıkacak Eski Ahid yaratılış öyküsünün de bel kemiğini oluşturur. Daha hiçbir şey yok iken her şeyin "su" olması fikri Tevrat Eski Ahid'in de ana fikridir. "*Yer ıssız ve boştu ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı ve* ***tanrının ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu***"(Yaratılış 1/1,2). Yaradılışta sıra bu defa da suların ayrıştırılmasına gelir. Ayrıştırma Tevrat'ta Rab, Sümerler'de ise hava tanrısı Enlil tarafından gerçekleştirilir. "*Yeryüzünden arazi tohumu getirdi Enlil. Cenneti dünyadan uzaklatırdım, yeryüzünü de Gökten ayrıştırdım.*"[205] Tanrı Enlil, Nammu'nun yarattığı dağı ikiye ayırır ve ayırdığı dağın üstüne "gökyüzü" anlamına gelen (An), altına da "yeryüzü" demek olan (Ki) adlarını koyar. Ayrıştırım Tevrat'ta da neredeyse aynıdır. "*Tanrı 'Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın' diye buyurdu. Ve öyle oldu. Tanrı gökkubbeyi yarattı. Kubbenin altındaki suları üstündeki sulardan ayırdı. Kubbeye 'gök' adını verdi. Tanrı 'Göğün altındaki sular bir yere toplansın,kuru toprak görünsün' diye buyurdu ve öyle oldu. Kuru olan alana 'Kara' adını verdi.*"(Tevrat Tekvin 1/2-10). Sümer yaradılış öyküleri Tevrat üzerinden uzun zaman sonra Kuran'a da intikal eder ve onun yaradılış ayetlerininde temelini oluşturur. "*İnkâr edenler, göklerle yer bitişikken, bizim onları ayırdığımızı ve diri olan her şeyi sudan meydana getirdiğimizi görmediler mi? Hâlâ inanmayacaklar mı?*"(Enbiya 30). Başlangıçta her şeyin su olma fikrine Kuran'da en açık bir şekilde temas eden ayette Hud Sûresi 7. ayetidir. "*O, hanginizin amelinin daha güzel olacağı konusunda sizi imtihan için, henüz* ***Arş'ı su üstünde iken*** *gökleri ve yeri altı gün içinde yaratandır*" (Hud 7)

Sümerler'den yola çıkıp, bütün kutsal kitapları adım adım dolaşan bu yaradılış öykülerini, her ne kadar Allah vahyi olarak tanıtılsada, bugünkü bilimsel veriler ışığında kabul edip benimseyebilmek hiçbir şekilde mümkün değildir. Vazgeçtik başlangıçta "her şeyin su" olmasından, daha

---

[204] "Enuma Eliş", The Epic Of Creation, Londra Museum,LW King Translator, From the Seven Tablets of Creation, the First Tablet.

Diğer Kaynakça: "Sumerian Mythology", Samuel Noah Kramer, 1944,1961, "The Creation of the Universe", page:30, Chapter II, Myths of Orıgıns

[205] "Sumerian Mythology", Samuel Noah Kramer, 1944,1961, Chapter II, Myths of Orıgıns, Plate VIII "The Seperation of Heaven and Earth", page:36

dünyamızdaki suyun bile nasıl oluştuğu ve nereden geldiği henüz belli değildir. Konuya dair ortaya birbirinden değişik bir yığın iddia ileri sürülmektedir. Örneğin; suyun dünyamıza gezegenlerin çarpışması ya da uzaydaki astroidlerin düşmesi neticesinde gelmiş olabileceği gibi. Ancak, suyun oluşumu bugün için her ne kadar belirsizliğini koruyor olsa da, başlangıçta her şeyin su olamayacağı da bir o kadar da bilimsel olarak kanıtlanmıştır. İddia edilen şeylerin illa ki aksi kanıtlanacaktır diye bir kural yoktur, ama iddiaların doğruluk dereceleri, bilimsel verilere vurularak pek âlâ da sorgulanabilir. Sorgulandığında ise, kutsal kitapların "başlangıçta her şeyin su olma" tezini çürütebilmek hiç de zor olmaz.

Evren de ve dünya da her şey su demek değildir. Su evren de belki her yerdedir. Galaksiler de, kuyruklu yıldızlar da, astroidler de ve hatta belki de güneş de. Ama bu yine de her şeyin su olduğu anlamına gelmez, zira evren de suyun dışında, bildiğimiz ve bilemediğimiz daha pek çok madde ve element yer almaktadır. Hâlbuki, ilahiyatın yaradılış kuramı ile şayet bakılacak olursa, evren de suyun dışında başkaca hiç bir maddenin mevcut olmaması gerekir, çünkü su (H_2O) yalnızca iki hidrojen atomuyla bir oksijenden oluşur ve bu oluşumdan kendi bileşenleri dışında herhangi bir başka maddenin çıkabilme ihtimali de kesinlikle yoktur. Kısacası, ilahiyat başlangıçta her şeyin su olduğunu iddia etmekle kendisini zaten daha baştan tıkamıştır. Bunu "Allah istedi de, öyle oldu" şeklinde sudan birtakım bahanelerle geçiştirip kapatabilmekte mümkün değildir, zira Allah her ne kadar her türlü kudretin kendisinde olduğunu belirtmiş ise de, diğer yandan bizlere o kudretini görebilmemiz için "*bilmez misin, görmez misin*" gibi, akıl ve mantığımızı kullanmamızı teşvik eden sorularda yöneltmektedir. Teşvik bir defa bu yönde oldu mu, işin içine bilimin verileri de girer, Allah'ın bizlere bahşi olan akıl ve mantığımızı kullanmak da. Bilime sıkı sıkıya bağlı akıl ve mantığımız ise bize bir tek şeyi kabul ettirmektedir, o da H_2O'dan herhangi bir başka madde ya da elementin çıkabilmesinin mümkün olmadığını ve asla da olamayacağını. Peki, bu durumda elenmesi gereken şık hangisi olmalıdır? İlahiyatın "*başlangıçta her şeyin su olduğu*" iddiası mı, yoksa bilimin herşeyin su olamayacağına dair iddiası mı? Aklın ve bilimin yolu Allah'ın da yolu olduğuna göre, bu durum da elenmesi gereken şık elbette ki "*başlangıçta her şeyin su olduğu*" tezi olmalıdır. Ama hayır, buna rağmen ilahiyatın bu tezinden yine de vazgeçmek niyetinde değilseniz, o zaman hiç çekinmeden yirminci katta da olsa evinizin balkonundan aşağıya atlayabilirsiniz, zira ne de olsa düşeceğiniz yer yine o "her şey" dediğiniz su olacaktır!

İdealizm ile realizmi birbirinden ayıran en önemli farklılık, olay ve

olgulara bakış açılarıdır. İdealistler, ispatlansın ya da ispatlanmasın her şeye "tanrı hükmüdür" diyerek kolayca kanarlar, realistler ise gerçeği araştırıp bulmadan hiçbir şeye inanmazlar. Bilim tam olarak kanıtlayamadığı şeylere her zaman temkinli yaklaşır, iddia edilen şeyleri de o an ulaştığı bilimsel veriler ışığında mercek altına alır. İşte, bilimin mercek altına alıp kanıtladığı şeylerden birisi de, evren de ne öncesi ne de sonrasıyla her şeyin asla tek başına sudan müteşekkil olamayacağıdır. Evren su dışında demir, helyum, karbon vb. gibi katı ya da sıvı daha pek çok madde, element ve bileşenler içermektedir. Hâlbuki ilahiyatçıların iddiası ile şayet bakılacak olursa, evren de her şeyin sadece sudan müteşekkil olması gerekir, çünkü Allah'ın "*gökyüzü*" diyerek bütün bir evreni kastettiğini iddia edenler bizler değil, ilahiyatçıların bizzat kendileridir! İlahiyatçılar "göğü" evrene çekip evrenle özdeşleyerek nasıl bir gaf yaptıklarının ve kendilerini nasıl bir açmaza soktuklarının dahi daha farkında değillerdir. Halbuki Kuran, ilahiyatçıların iddialarının aksine, "*bitişik olan göklerden yeryüzünü ayrıştırarak*" su sorununu evrensel olmaktan çıkarıp parçaya indirgemesini bilmiş ve bu sayede de evrensel bir su sorunu içinde boğulmaktan kendisini bir parça da olsa kurtarabilmiştir. Ama, Kuran'ın bu öznel ayrıştırma eylemine rağmen, ayrışmanın dünyamızda değil de, evren de gerçekleşen bir olay olduğunda şayet yinede inat edilecek olursa, bilinsin ki bu durum da, evrende yıldızlarıyla, galaksileriyle, kara delikleriyle varolan tüm gök cisimlerini ve diğer her şeyi su olarak niteleyip, kabul etmekten başkaca hiçbir yol yoktur. İlahiyatçıların ısrarlı iddialarından ne yazık ki bundan başka bir sonuç çıkmamaktadır.

Kuran'ın ayrıştırmayı dünyamıza çekme girişimlerini her ne kadar bir yere kadar takdir etsekte, yaradılışa dair ileri sürdüğü bazı tezlerini kabullenebilmekte bir o kadar zordur. Örneğin; Kuran Allah'ın yeri göğü "*kendi elleri ile*" yarattığını yazar. "*Göğü **kendi ellerimizle** biz kurduk ve biz elbette genişleticiyiz.*"(Zariyat 47). Zariyat ayetinin doğru meali bu olmasına karşın, ilahiyatçılar ayeti kerimeler üzerinde oynayarak ayetin "*ellerimizle*" ifadesini "kudretimizle" yaparak değiştirme yoluna giderler, yani "*göğü kendi **kudretimizle** biz kurduk ve şüphesiz bizim gücümüz yeter* "(Zariyat 47. Diyanet meali) şeklinde. Böyle bir düzenlemeye ihtiyaç duyulmuş olmasının nedeni, Kuran'da "*Allah'ın eşi benzeri olamayacağı*" na dair daha farklı türden Kuran hükümlerin[206] de yer alıyor olması ve bu hükümlerin de Zariyat 47'nin "Allah'ın elleri" gibi organ ritüelli hükmü ile bağdaşmıyor olmasıdır. Nasıl bağdaşsın ki,

---

[206] *" **Hiçbir şey** O'na denk ve **benzer değildir**" (İhlas Sûresi, 4. ayet), " O'nun benzeri hiçbir şey yoktur" (Şura Sûresi, 11. ayet)*

"*Allah'ın eşi ve benzeri olmadığı*" na göre, o zaman O'nun asla insan gibi elleri de olamaz. Zariyat ayeti ise tam tersi, böylesi bir gerçekliğe rağmen Allah'ın ellerinden bahsetmektedir. " وَالسَّمَاء بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ", "*Ves semae beneyna ha* ***bi eydin***" yani "*Göğü kendi* ***ellerimizle*** *biz kurduk*". Ayette geçen (بِأَيْدٍ) "***bi eydin***"in tam doğru meali " ***ellerimizle*** " dir. Kaldı ki, Kuran'ın başka ayetlerinde de Allah'ın elleri gibi ifadelere zaten çok sıkça rastlanılmaktadır. "*Allah, 'Ey İblis!* ***ellerimle*** *yarattığıma saygı ile eğilmekten seni ne alıkoydu'* "(Sad 75). "*Kale ya iblısü ma meneake en tescüde li ma halaktü* ***bi yedeyy*** *estekberte em künte minel alın* " gibi.

Allah'ın insan silüetine bürünmesi, müminlerin pek alışık olmadığı bir şey olsa da, Kuran çoğu zaman bu tür tanıtım ve tasavvurlarda bulunmaktan hiç çekinmez. Ama, çekinmemesinin nedeni, bu tür ritüel ve silüetleri özünde çok fazla benimsediği için değil, Tevrat'ı sahiplenmesinden dolayı bunları mecburen kabullenmek zorunda kaldığı içindir. Bu sahipleniş, Tevrat'ın birçok insan silüetli tanrı ritüeli ve tanıtımlarının aynen Kuran'a da geçmesine yol açmıştır. Örneğin; Tevrat'ın Rabbi insana "*ruhundan üflemiş*" ve onu kendi suretinde yaratmıştır. İslamiyet, Tevrat'ın "*ruhtan üfleme*" kültürünü aynen almış, "*suret benzerliği*" ni ise kendi ilahiyat felsefesine ters düştüğü için dışarı da bırakmıştır. Bırakmakla da bence çok iyi yapmıştır, zira suret benzerliği kutsal orjinli olmayan Mezopotamik pagan bir tanımlamadır ve başta Babilliler olmak üzere tarihteki birçok Mezopotamya medeniyetide bu tanımlamayı kendi teolojileri içerisinde kullanmışlardır. "*Tanrı Anshar* ***kendi suretinde*** *büyük oğlu Anu'yu yaptı*"[207] gibi. Lakin, Kuran buna rağmen, Tevrat izlenimciliği nedeniyle birçok ayetinde "*Allah'ın elleri*" gibi Mezopotamya menşeyli paganik ifadeler kullanmadan yine de edemez. Kuran'ın silüet tasarımlarında kendisinden en çok yararlandığı bir başka kaynakta Hristiyanlıktır. Hristiyanlığın birçok varlıkları da benzer bazı silüet ve formlarla Kuran'da devamlı karşımıza çıkar. Örneğin; kanatlı melekler gibi. Hristiyanlığın melekleri de kuşlarla ilişkillendirilmiş bir başka uhrevi varlıklardır. İslamiyet kendi ilahiyat felsefesi açısından ne tür tedbir almaya çalışırsa çalışsın, Tevrat ve Hristiyanlığın pagan kökenli bu ritüel ve silüetlerinin sayfalarına sızmasına yine de mani olamamıştır.

İlahiyatçıların Zariyat Sûresi 47. ayetinin "*ellerimizle*" ifadesini "kudretimizle" olarak değiştirmelerinden sonra, kendilerine uygun bulmayarak değiştirmeye yöneldikleri ikinci bir ayet-i kerime de,

---

[207] "Babylonian Tablets", British Museum, "The Seven Tablets of Creation" (Yaratılış Tabletleri, 7. Tablet),

"*genişleticiyiz*" ifadesidir. İlahiyatçılar ayetin "*genişletme*" eylemini evrenin genişletilmesi olarak takdim ederek, bununla bilimin ancak günümüz de keşfedebildiği bir gerçeği Kuran'ın daha o zamanlardan bilmiş olduğunu müminlere yutturabileceklerini sanmışlardır. Halbuki, ayette evrenin adı dahi geçmemektedir. Ama buna rağmen, ayetin bir tek "genişletme" ifadesine bakılarak öyle sayfalar dolusu yorumlar yapılır ki, şaşar kalırsınız. İlahiyatçıların evren genişletme operasyonları yanında ise, Kuran'ın neyi genişletip genişletmediği ayette gayet açık ve nettir. Kuran'ın genişletmeye çalıştığı şey evren değil, sadece dünyamızı çevreleyen gökyüzüdür ve işin aslına barsanız bu zaten bir "genişletme" de değil, "*göğün düzenlenmesi*" dir. Kuran'ın bütününde de zaten hep yeryüzü ve gökyüzünün düzenlenmesinden bahsedilir, fakat bir kere bile olsun evrenin düzenlenmesinden bahsedilmez. Arapça'da "*ar sama*" ((سماء yalnızca "gök" ya da "sema" anlamına gelmektedir. Evren ve kâinatın Arapça'daki karşılığı ise "el kaun" dur. Yüce yaradan evreni demek olan "el kaun" u bilmiyor muydu ki, ayetinde bu sıfatı telafuz edeceği yerde, ona yanlışlıkla "ar sama" deme yoluna gitti? Ah, İlahiyatçıların şu Arapça'yı Allah'a da öğretme huyları yok mu! Üstelik de, yüce yaradan kitabı Kuran için "*O, ayetleri apaçık Arapça olarak açıklanmış bir kitaptır*" bile dediği halde. İlahiyatçılar sırf bir şeyleri savunacaklar diye, itibarlarını yerlerde süründürmektedirler de, lakin bunun farkında bile değillerdir. Kendilerinin içine düşmüş olduğu bu acız durum dışında ise, Kuran'ın "sema" ve "genişletme" daha doğrusu "düzenleme" ile neyi kastettiği ve ne anlatmak istediği ise gayet açıktır. Şimdi, gelin isterseniz buna bir göz atalım.

Aslı pagan teolojilerine ait olan "yedi" rakamı, Kuran'ın yaratılış öyküsünde de karşımıza çıkar. "*O, **yedi göğü** tabaka tabaka yaratandır* "(Mülk 3). Ayetin tabakalandırıldığına işaret ettiği şey evren değil, yaşadığımız dünyayı çevreleyen gökyüzüdür. Nitekim, bunun gökyüzü olduğunu Nebe Sûresi 12. ayetinin "*Üstünüze yedi sağlam gök bina ettik* " ve Enbiya Sûresi 32. ayetinin de "*Gökyüzünü korunmuş bir tavan yaptık*" ayet-i kerimelerine bakarakta zaten öğrenebiliyoruz. Tabi bu durumda, "*Yedi kat gök*" denince aklımıza ister istemez dünyamızı çevreleyen atmosfer tabakaları geliyor. Bizim aklımıza gelen ilahiyatçılarında aklına gelmiş olacak ki, yedi kat göğü kendileride zaten aynen bizim dediğimiz gibi açıklamaya çalışmışlardır. Çalışmışlardır da, lakin arada da çok önemli bir şeyi atlamışlardır, atladıkları o şey de, atmosferin yedi değil, Troposfer, Stratosfer, Mezosfer ve İyonosfer olmak üzere dört tabakadan oluştuğudur! Kaldı ki, yedi tabaka olduğunu varsaysak dahi, bu bile bizim iddiamızı kanıtlamaktan başka bir işe yaramamaktadır, çünkü bizim

iddiamız da zaten Kuran'ın yedi kat gök diyerek evrene değil, dünyamıza işaret ettiğine dayanmaktadır. Dolayısıyla, ilahiyatçılar yedi kat göğü atmosfere çekerek bizim iddiamızı desteklemekten başka bir iş yapmış olmamaktadırlar. Kuran'ın yaradılışa temas eden diğer ayetleri de "*gökyüzü*" nün belirttiğimiz gibi bir konumlanışa sahip olduğunu zaten defalarca teyit etmektedir. "*Allah gökleri gördüğünüz gibi direkler olmaksızın yaratmıştır*"(Lokman 10), "*Yerin üzerine düşmesin diye göğü o tutmaktadır* "(Hac 65). Hac'ın bu ayet-i kerimeleri, konu üzerine sürecek bütün tartışmalara artık son noktayı koymaktadır, zira siz de takdir edersiniz ki, milyarlarca galaksi, yıldız ya da gezegenin yeryüzüne düşmesi diye bir durum kesinlikle söz konusu olamaz. Olduğu taktir de, tamamen bilim dışıdır, akıl dışıdır. Kuran'ın Araf Sûresi 54. ayeti de "O *Allah'tır ki, gökleri ve yeri* altı günde yaratmış, *sonra da Arş'ta istivaya çekilmiştir*" diyerek, Sümerler'den Tevrat'a, Tevrat'tan da kendisine intikal etmiş olan uzunca bir yaratılış öyküsünü özetleyip, bitirmektedir.

Kuran'ın gök fikriyatı ve coğrafyası bu kadar açıkken, onun göğe temas eden ayetlerini sırf bilimle aşık atılacak diye atmosferin dışına çekerek, evrenin sınırlarına kadar uzatmanın hiçbir anlamı yoktur. Efendim, neymiş? "Allah ayetlerinde yedi kat gök derken, dünyamızı çevreleyen gökyüzünü değil" de, meğerse "Galaksileri ve tüm yıldızları da içine alan bütün bir evreni kastediyor" muş da bundan bizim haberimiz yokmuş. İlahiyatçıların bu komik iddiaları şayet doğru olsaydı, Kuran'da bunun ufak da olsa bir izine mutlaka rastlanılırdı. Örneğin; "bilinen dünyanın ötesi", "başka alemler", "uzay" ve hatta doğrudan adını dahi vererek "galaksiler", "kuyruklu yıldızlar" ya da "astroidler" gibi. Üzgünüm, ama ne yazık ki rastlanılamamaktadır, çünkü Kuran ne yedi kat göğü evren olarak görmektedir ne de ay ve güneş dışında herhangi bir gök cisminin adını zikretmektedir. Etmesi de beklenemezdi zaten, zira Kuran "gök" diyerek yalnızca dünyamızı çevreleyen gökyüzünü kastetmektedir. Sadece kastetmekle de yetinmemiş, koskoca evrende dünyamızdan misliyle büyük bütün gök cisimlerini, galaksileri, yıldızları getirip bir de, uzay da kaale dahi alınmayacak kadar küçük olan dünyamızın atmosfer tabakası içerisine yerleştirmiştir. "E*n yakın göğü korumalı halde kandillerle* (yıldızlarla) *donattık* "(Fussilet 12), "*Şüphesiz biz en yakın göğü yıldızlarla süsledik*"(Saffat 6). Mantık biraz olsun doğru işletilmiş olsaydı, dünyamızdan misliyle büyük bütün gök cisimlerinin dünyamızı çevreleyen küçücük gökyüzü içerisine oturtulamayacağı zaten anlaşılırdı. Peki, bu durumda o zaman kim doğruyu söylemektedir? Yıldızların çakıl taşı kadar ufak ve gökyüzümüz içerisinde olduğunu iddia eden Kuran ve idealistler mi, yoksa başka

yıldızlar yanında dünyamızın önemsenemeyecek kadar ufak kaldığını bu nedenle de uzayda yer alan gök cisimlerinin gökyüzümüz içerisinde yer alabilmelerinin asla mümkün olamayacağını iddia eden bilim mi?

Sorular şayet daha da devam ettirilecek olursa, karşımıza çıkacak olan manzara yine idealistlerin açmazı, bilimin ise başarısı olacaktır. Örneğin, "*Allah dünyayı dört, gökleri de iki günde yaratmış*" ise, gök katları içinde mütalaa edilen bütün gök cisimlerini acaba kaç günde yaratabilmiştir? Yaradılış, herhalde bir tek dünyanın yaradılışı ile sınırlı değildir. Ama Kuran sınırlamıştır, çünkü bir insan gözüyle algılanabilen şeyler dışında Kuran hiç bir gök cismini tanımamaktadır. Tanımadığı içinde, bunlara dair hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Kuran'ın bahsettiği yegâne şey sadece, tanrının yeri göğü altı günde yaratıp, yedinci günde yorulup "*arşta istivaya* (dinlenmeye) *çekildiği*" dir; "*Şüphesiz Rabbiniz O Allah'tır ki gökleri ve yeri altı günde yarattı, sonra arşa istivâ etti.*"(A'raf 54), " الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ", " *el rahman ala arş el istiva* " yani "*Allah göktə istivaya çekildi*". Arş'ta istiva Tevrat'ta da aynen böyledir. "Rab *yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip* ***dinlendi.***"(Tevrat Yaradılış Blm 2/3). Tanrının emek gücü sarfını ihtiva eden ve Tevrat aracılığı ile pagan yaradılış tezlerinden geldiği her halinden belli olan bu ayetler nasıl olur da birer Allah vahyi olarak kabul edebilir ki? Kuran'ın bu yaradılış tezi, onun bir başka yaradılış tezi ile başlıbaşına bir çelişki içermektedir. İslamiyet'in gerçek yaradılış tezinde, tanrı yaradılış için öyle çok fazla uzun boylu günlerce uğraşmaz, emek sarfetmez, yaratmak istediği bir şeye sadece "ol" der ve o da hemen oluverir, çünkü "*Allah her şeye kadirdir* "; "*Biz* ***birşeyin olmasını istediğimizde*** *ona* ***sadece 'ol' derik*** "(Nahl 40). Allah'ın gerçek vasıf ve gücü bu olduğu ve Kuran'da bunu kayıt altına aldığına göre, Kuran neden o zaman çıkıp bir de, bu hükme taban tabana zıt bir başka hüküm daha buyurma yoluna gidebilmiştir? Öyle ya, Allah madem ki herşeyi bir "ol" demesi ile bir an da yaratmasını bilmektedir, neden o zaman çıkıp da boş yere günlerce yerin ve göğün yaratılması için uğraşıp da kendisini yorsun ki? Tanrı bir insan mıdır ki, altı gün çalışıp da, yedinci gün yorulup dinlenmeye çekilebilsin? Çalışma, yorulma ve dinlenme dediğimiz eylem ve kavramlar benim bildiğim sadece insana mahsus özelliklerdir, yoksa tanrıya değil. Emek gücü sarfı gerektiren bu tür eylemler mitolojik pagan tanrılarına belki yakışabilir, lakin İslamiyet'in Allah'ına asla. Nitekim, ayetin kendisinden yararlanmış olduğu kaynaklar da zaten Tevrat üzerinden gelip, kendisine intikal etmiş olan o teomitolojik pagan kaynaklardır ve tanrı'nın çalışması ve yorulması gibi beşeri ritüellerle de en çok o kaynaklarda karşılaşılır.

Örneğin; Sümerler tanrılarını tıpkı bir insan gibi çalıştırmış, dinlendirmiş ve hatta evlendirmişlerdir. Bu türden tanrısal ritüeller, Eski Mısır'dan Eski Yunan'a pek çok antik pagan mitininde en revaçta kültürel motiflerindendir. Anlatım ve isim farklılıkları dışında bütün pagan mitlerinde tanrılar, tıpkı insanlar gibi yiyip içmiş, evlenmiş, çocuk sahibi olmuş ve ölmüşlerdir. Hatta, ölen tanrıların yerine, Eski Yunan da olduğu gibi yeni tanrılar dahi gelebilmiştir Başta Tevrat olmak üzere, bütün kutsal kitapların yaptığı şey ise, dolaylı ya da dolaysız pagan mitlerinin bu uluslararası reaksiyonlarına ve de dalgalarına kendilerini kaptırarak o mitleri ve ritüelleri kutsayıp kendi inanç felsefelerine katmaktan başka bir şey değildir. Yalnız, Kuran'ın konumu biraz daha farklıdır, çünkü Kuran kutsal inançların içerisinde monoteizm ile politeizm arasında sıkışıp kalmış yegane kutsal kitaptır. Kuran'da "Ol" demeyle olmayı "altı gün çalışmayla da dünyayı yaratmayı" buyuran zıt hükümlerin varlığı da, zaten hep bu sıkışmanın birer sonucudur.

Kuran'ın yaradılış öyküsü, bütün bir evrene hükmeden bir tanrıdan ziyade, yeryüzünde ikamet edipte göğe bakarak bir şeyleri yorumlamaya çalışan bir insanın tanım ve tasavvurlarına daha çok benziyor. Kuran ne Mars'tan bahseder ne de Jüpiter, Uranüs, Neptün vs. gibi diğer gezegenlerden, zira o zamanlar Araplar'ın elinde ne bu gezegenleri gözlemleyebilecek bir teleskop vardır ne de herhangi bir bilgi. Kuran yazıcıları yeryüzünden göğe bakmış bakmış, sadece ay, güneş ve parlayan yıldızları görmüş ve onları alıp getirerek dünyamızın gökyüzü içerisine oturtmuşlardır. Ama, ah keşke doğru oturtabilselerdi, çünkü yerleştirme planı tam uygulanmamış, uygulanmayınca yerleştirilen gök cisimlerinin fonksiyonlarıda ister istemez yer değiştirmiştir. Bilimsel dizayna tamamen zıt ve alternatif yanlış bir tanrısal yerleşim planı sayesinde, kimi zaman Güneş aydınlatma aracı olur, kimi zaman da Ay; *"Onların içinde* (gökyüzü içinde) ***ayı bir ışık nur, güneşi de kandil*** *yapmıştır."*(Nuh 16), *"Göğe burçlar yerleştiren ve orada* ***aydınlatıcı bir ay yaratan.***"(Furkan 61), *"Üstünüze yedi kat sağlam gök bina inşa ettik ve oraya alev alev yanan* ***aydınlatıcı ve ısıtıcı bir kandil yerleştirdik*** "(Nebe 12,13). Ayetlerin güneş dururken "Ay"ı bir ışık kaynağı olarak takdim etmesi, bilimsel veriler itibariyle asla kabul edilebilecek bir şey değildir. Ay herkesin de bildiği üzere, kendisinden bir ışık kaynağı olmayıp, yalnızca güneşten aldığı ışıkla parlayan bir gök cismidir ve bizler de onu bu yüzden parlak görmekteyiz. Ayetler ise Ay'ı sanki kendisi bir ışık kaynağıymış gibi sunup takdim etmektedir. Böyle bir sunum son derece yanlış ve bilim dışıdır. Ay şayet kendisi bir ışık kaynağı olsaydı, bizim de onu devamlı parlak görmemiz gerekirdi. Hâlbuki bildiğiniz gibi, onu her

zaman aynı parlaklıkta görmemekteyiz, bunun nedeni de, dünyanın güneş etrafındaki döngüsüne bağlı olarak Ay'ın güneş ışınlarını her zaman aynı şekilde alamıyor olmasıdır. Bu farklılık Ay'ın görüntü ve parlaklığının her zaman aynı olmamasına yol açar. Buna da Ay'ın evreleri denir. Ay şayet kendisi bir aydınlatma aracı olsaydı, onun bu evrelerine de asla rastlanılamazdı. Kuran'da ayrıca Ay'ın sanki mola veriyormuş gibi bazı "*konaklama dönemleri*"nden de bahsedilmektedir ki, böylesi bir ifade her şeyin yaratıcısı olduğu iddia edilen tanrıya yakışmadığı gibi, son derece de çocukça kaçmaktadır. " *Ve ay için de belli konaklama yerleri tayin ettik*"(Yasin 39). Yunus Sûresi 5. ayeti de "*Ay'ın bir nur kılındığı*" ndan bahsetmektedir. Ay hakkında fazla bilgisi olmayan o zamanlarda ki bir mümin, onun sadece geceleri görünen parlak yüzüne bakarak onu elbette ki bir "nur" sanacak, görünmeyen arka yüzünün nursuz halini ise bilip, tanıyamayacaktı.

Allah vahyi olduğu iddia edilen bir kitap da tek bir hatanın varlığı dahi, o kitabın vahiy niteliği üzerine gölge düşürür ve o ilahiyat anlayışının temelden çökmesine yol açar. Kuran ise ne yazık ki bir de değil, sayısız hata ve yanlışlıklarla dolu bir kitaptır. Asırlar öncesinin basit bilgilerini Allah vahyi ve evrensel olarak tanıtmak son derece yanlış ve tehlikelidir. Bunu böyle kabullenip tanıtmaya çalışan bir zihniyet, insanlık ve bilim ne kadar ilerlerse ilerlesin, durmadan bu basit bilgileri egemen kılmaya çalışır ve her türlü yeniliklere de kendisini kapatır. Bilim ne demiş, dememiş hiç umurunda olmaz. İşin aslına bakarsanız savunduğu kitabının ne deyip demediği de onun pek umurunda değildir, çünkü umurunda olsaydı, kitabının en azından doğru hükümlerini görüp, hiç değilse onları uygulamaya çalışırdı. Örneğin Kuran'ın kesinlikle yasak kıldığı faizin üzerine gitmek gibi. Daha elinin altındaki kitabın hükümlerini uygulamaktan aciz zavallı basit beyinler yüzünden günümüz de karşı karşıya gelmedik şey kalmamıştır; İlahiyatla bilim, bilim ile müminler, müminlerle kendi inançları ve hatta müminler ile diğer müminler ve daha da nice şeyler.

Araplar dünyanın da bir gök cismi olduğunu o dönemler elbette ki bilemezlerdi. Yerden baktıklarında ne görmüşlerse onları sadece o kadarıyla yorumlamış ve dönemlerinin literatür ve edebiyatıyla da müminlere tanıtmaya çalışmışlardır. Kuran'ın dili ve literatürü de bu nedenle ilmi değil, daha çok basit ve cahiliye Arabidir. Örneğin; Kuran yerden bakış açısına bağlı olarak, dünyamızın düz olduğunu dahi sanabilmektedir; "*Yere bakmazlar mı, nasıl **satıh yapılıp düzleştirilmiş***"(Gaşiye 20), "*Yeryüzünü de biz **uzatıp yaydık***"(Kaf 7),"*Ve **yeryüzünü uzattık***"(Hicr 19). Kuran'ın yanıldığı şeylerden birisi de,

güneşin hareket ettiğini ve doğuda bir yerlerden doğarak batı da bir yerlerden battığını sanmış olmasıdır; "*Nihayet güneşin battığı yere vardığı zaman, güneşi kara bir balçıkta batıyor buldu.*"(Kehf 86). İlahiyatçılar da Kuran'ın bu yanlış bakış açısının zaten farkındadırlar ve "ayette kastedilenin aslında bu olmadığını, ayetin güneşin batışıyla mecaz yaptığını" iddia ederek durumu bir parça olsun kurtarmaya çalışırlar. Halbuki, Kuran asla mecaz yapmaz. Ne buyurmuş ne yazmışsa hepsi odur. Dilinin ve hükümlerinin basit olmasının nedeni, bizim anlayamayacağımız türden birtakım mecazlarda bulunmuş olması değil, Astronomi de dahil olmak üzere pozitif bilgilere son derece uzak kalmış olmasıdır. "*Güneşin batacağı yere ulaşması*","*kara bir balçıkta batması*" gibi ifadeler de zaten hep bu uzak kalmanın neticesinde türeyip ortaya çıkmış o zamanlara mahsus son derece basit tanımlamalardır. Bazı ayetlerinde beyin yerine devamlı "*kalp*" geçiyor olmasının nedeni de zaten budur. Yani beyin ve beyin fonksiyonlarının o dönem Arapları tarafından bilinmiyor olması!

Teokronolojik açıdanda Yaradılış öyküsü zaten Kuran'a değil, daha çok kendisinden esinlenmiş olduğu ve takipçiliğini yaptığı Tevrat'a ait bir öyküdür. Yerin ve göğün altı günlük yaratılış sürecinde her bir güne düşen uğraşlar Tevrat'ta kabaca şu şekildedir; Başlangıçta hiçbir şey yoktur, yalnızca engin karanlıklar vardır ve tanrının ruhu karanlık suların üzerinde gezinmektedir. Tanrı karanlıktan çıkılması için ışık olsun ister ve ışık olur ve bu ışığı karanlıktan ayrıştırır. Işığa "gündüz", karanlığa da "gece" adını verir, böylece de akşam ve sabah meydana gelir. İkinci gün suları ayıran bir kubbe yapar ve bu kubbeye "gök" adını verir. Üçüncü gün göğün altındaki suları bir yerde toplar, denizleri oluşturur ve suların altından toprak çıkararak karaları yaratır, yaratılan o karalardan da ağaçlar ve bitkiler çıkar. Dördüncü gün gök kubbeye güneş, ay ve yıldızlar yapılıp yerleştirilir. Beşinci gün, suda yaşayacak hayvanlar ile kuşlar yaratılır. Yaratılmanın altıncı gününde sığırları, sürüngenleri, yer de yaşayacak tüm hayvanları ve bu hayvanlara egemen olması için de kendi suretinde erkek ve dişi olmak üzere insanoğlunu yaratır ve onlara, "*çoğalın*" der. Altıncı günün sonunda yaratma nihayet son bulur ve ertesi gün, yani yedinci günde tanrı yorularak artık dinlenmeye çekilir[208].

Her ne kadar Eski Ahid orjinli gibi görünsede, yaradılışın bu öyküsü aslında Babil yaradılış mitinden başka bir şey değildir. Yahudiler'in bir dönem Babil'de sürgün hayatı yaşamış olmaları, onlara ait birçok mit ve küt'ün Eski Ahid'e geçmesine yol açtığı gibi, Babil yaradılış öykülerinin

[208] Eski Ahid, Yaratılış, "Dünyanın Yaratılışı, Bölüm: 1/ 1'den 31'e, Bölüm: 2/1-3

de aynen Tevrat Eski Ahid'e taşınmasına yol açmıştır. Nippur ve Mezopotamya'nın birçok yöresinde yapılan kazılardan elde edilen tabletlerde, özellikle de Enuma Eliş'te, Eski Ahid'in bu yaradılış öyküsünün neredeyse birebir karşılığı yer almaktadır. Bunlardan bazı bölümleri aktaralım isterseniz; "*Marduk Sumuqan'ın hayvanlarını ve ovadaki canlı şeyleri de yarattı; Dicle ile Fırat'ı yaratıp yerlerine koydu Uygun biçimde adlarını verip ilan etti. Yarattı çimenleri, bataklıktaki sazları, kamışları ve ağaçlıkları, Yarattı tarlalardaki yeşil otları; Kuru toprakları, azmakları, kamışlıkları, İnekle yavrusu buzağıyı, koyunla kuzusunu, ağıldaki sürüyü; Yemişlikleri ve korulukları; Marduk bir set yığdı denizin kıyısına, bataklığı çevirdi kuru toprağa. Yarattı kamışı, yarattı ağacı. yarattığı yerde, Kerpiçler koydu üst üste, kerpiç kalıbını yaptı; kenti kurdu; Kurduğu kentin içine canlı yaratıklar koydu; Nippur'u kurdu, Ekur'u inşa etti; Evcil hayvanlar ve bitkiler tanrısı*"[209]. M.Ö. 800 yıllarından Asur'dan kalma bir başka tabletler de, Babil'in bu yaradılış öyküsünün devamı niteliğindedir. "*Gök uzaktaki ikizi yerden ayrıldığı; Ve tanrıçaların anası var edildiği zaman; Yer meydana çıkarıldığı ve toprak biçimlendirildiği zaman; Göğün ve yerin yazgıları saptandığı zaman, Hendeğe ve kanala yönleri verildiği ve Fırat'la Dicle'nin setleri yerine konduğu zaman; İşte o zaman Anu, Enlil, Şamaş, Büyük tanrılar,* ***oturdular yükseltilmiş kutsal göğün üzerine*** (ki, bu Tevrat ve Kuran'ın tanrısının da her işi bitirdikten sonra **yedinci günde göğün en yüksek katında, yani Arş'ta dinlenmeye çekilmesinin** orijinal versiyonudur); *Ve tekrar sayımını yaptılar aralarında yaratılanların. 'Şimdi, göğün ve yerin yazgıları belirlendiğine göre, Daha ne yapmalı, daha ne yaratmalıyız ey Anunnaki'ler, siz, büyük tanrılar?; Daha ne yapalım? Hepsi Enlil'e yanıt verdiler; Gökle yer arasındaki bağ Uzumu'da; Öldürelim iki Lamga tanrı; Yaratalım onların kanından balçıkla yoğurarak insan soyunu. Onların görevi olsun tanrılara hizmet*"[210]. Diğer bazı Sümer, Babil ve Asur tabletlerinde de, yaradılış Eski Ahid'e paralel değişik versiyonlar halinde işlenmiştir[211].

Kuran, kökleri Babil'e uzanan yaradılış öykülerini Tevrat'tan kapmış, lakin zamanlamalarını tamamen birbirine karıştırmıştır. "*De ki: 'Siz mi*

---

[209] "Enuma Eliş", Babil Yaradılış Destanı, Alexander Heidel, Bölüm II, "Öteki Babil Yaradılış Öyküleri", s. 93

[210] "Enuma Eliş", Babil Yaradılış Destanı, Alexander Heidel, Bölüm II, "Babil Yaradılış Öyküleri", s. 100, 101

[211] "The Seven Tablets of Creation", by Leonard William King, (1902), II: Other Accounts of the History of Creation, V. Another Version of the Creation of the World by Marduk, page: 131-139

yeri ***iki günde*** *yaratanı inkâr ediyor ve O'na ortaklar koşuyorsunuz?*"(Fussilet 9). Fussilet ayeti sadece "*yerin iki günde yaratıldığı*"na hükmetmektedir. Hâlbuki, Kuran'ın bir başka ayeti ise, sadece yerin değil, yer ve göğün "*iki günde*" yaratıldığına hükmetmektedir. "*Sonra duman halinde bulunan göğe yöneldi,* ***ona ve yeryüzüne*** *'İsteyerek ve ya istemeyerek buyruğuma gelin' dedi. İkisi de 'İsteyerek geldik' dediler. Böylece* ***onları iki günde*** *yedi kat gök olarak yarattı*"(Fussilet 11,12). Yaratılış karmaşası sadece bu kadarıylada kalmaz, iki günlük yaratılış süresi içerisine bir de dört gün süren "*dağların ve rızıkların yaratılış*" süreleri eklenirki, bunu matematiksel olarak çözümleyebilene doğrusu aşkolsun; "*O,* ***dört gün içinde,*** *yeryüzünde yükselen sabit dağları ve rızık arayanlar için azıklarını takdir etti*"(Fussilet 10). İlahiyatçılar "ayetin dört günlük yaratılış süresinin, yerin iki günlük yaratılış süresini de kapsadığını" iddia ederek, ortaya çıkan itilafı kendilerince güya kapatıp, izole edebileceklerini sanmışlardır. Halbuki, Fussilet 9 sadece yerin iki günde yaratıldığına hükmetmektedir. O zaman nasıl olur da, yerin iki günlük yaratılış süreci içerisine bir de dört gün süren dağlar ve rızıkların yaratılış süreci eklenebilir? Kuran, yerin ve göğün ne kadar süreler içerisinde yaratıldığına besbelli ki tam olarak karar verememiştir. Tevrat yaradılışı tüm ayrıntılarıyla sunarken, Kuran böylesine öneme haiz bir konuda sadece yüzeysel anlatımlarla yetinir, yetinincede altından kolay kolay kalkamayacağı çok önemli açıklar verir. Bunun nedeni, Tevrat yaratılış öyküsünün Kuran tarafından yeterince kavranılamamış olmasıdır. Kavranılamadığı için, yaradılış Kuran'da hem sığlaşmış, hem de tamamen birbirine karışmıştır. Hem de öyle bir karıştırmıştır ki, yaratılış bu zamanlama hataları yüzünden 8 güne dahi çıkabilmiştir. Ama buna rağmen, Kuran yine de Allah'ın yaradılışı "*altı günde gerçekleştrdiği* " ne ve "*yedinci günde de arşta istivaya çekildiği* " ne hükmetmektedir. Halbuki, hesaplamalara bakılacak olursa, Allah'ın dinlenmeye vakti dahi kalmamaktadır.

İlahiyatçılar Kuran ayetlerinde ortaya çıkan her itilafı durmadan kendi kafalarına göre değiştirip düzenlemeye çalışırlar. Lakin, bu eylemlerinde de pek haksız sayılmazlar, zira Kuran hakikaten de pek çok yanlış öğretiler içermektedir. Örneğin; Enbiya suresi 33. ayeti gibi; "*O geceyi, gündüzü, güneşi ve ayı yaratandır.* ***Her biri gökler de yüzmektedirler***". Ayetin doğru meali bu olmasına karşın, ilahiyatçılar ufak bir operasyonla ayetin "gökler" ini kaldırıp, onun yerine "yörünge" yi koyarlar. "*O, geceyi, gündüzü, güneşi ve ayı yaratandır. Her biri* ***bir yörünge de*** *yüzmektedir*"(Enbiya 33'ün ilahiyatçılar tarafından düzenlenmiş meali). Hâlbuki, ayetin hatalı da olsa doğru mealinde ay ve güneşin "bir yörünge

de" değil, "*Fi **felekin** yesbehune*","فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ " denilerek "*gökler de yüzdüğü*" belirtilmektedir. Arapça'da "felek" gök demek olduğu kadar "dünya" anlamına da gelmektedir ki, bildiğiniz gibi onun bu anlamını çoğu zaman "kahpe felek" gibi yakınmalarla bizler dahi kullanmaktayız. İlahiyatçılar da bu gerçeğin çok iyi bilincindedir, bu yüzden de felegi imha edip onun yerine yörüngeyi ikame etmişlerdir, zira aksi taktirde ayetin ay ve güneşi dünyamızın gökyüzü içerisinde kabul eden son derece yanlış hükmü açığa çıkmış olacaktır. Kaldıki, ayetin gece, gündüz, Güneş ve Ay'ın göklerde yüzdüğüne kanaat getirmiş olmasında da şaşılacak herhangi bir şey yoktur, zira o dönemin Araplar'ı başlarını yukarı kaldırdıklarında her şeyin göklerde yüzdüğünü sanmışlardır! Sandıkları şeylerin içerisinde gece ve gündüzün olması ise zaten başlıbaşına bir talihsizliktir. Ama, bunu da pek yadırgamamak gerekir, zira o dönemin Araplar'ı gece ve gündüzün dünyanın kendi etrafında dönmesi neticesinde ortaya çıktığınıda bilmiyorlardı. İlahiyatçılar ayetin en azından bu yargısından yola çıkmış olsalardı, gece ve gündüzün evren de gerçekleşen bir olay olamayacağını, bu nedenle ayetin gökyüzü diyerek mutlaka dünyamızın gökyüzüne işaret etmiş olduğunu zaten anlarlardı.

Düzenleme kurbanı ayetlerden bir başkası da Fussulet 53. ayetidir. Ayet "*Ayetlerimizi **ufuklarda** ve kendi nefislerinde onlara göstereceğiz*" demektedir. "حَتَّى أَنفُسِهِمْ وَفِي الْآفَاقِ فِي آيَاتِنَا سَنُرِيهِمْ", "*Se nurîhim âyâtinâ fil âfâkı ve fî enfusihim*". Ayetin doğru meali bu olmasına karşın, ilahiyatçılar "ayetlerin *gösterilmesi*"ni "delillerinin gösterilmesi"ne dönüştürür ve bunların gösterilmesini de "kainatın uçsuz bucaksız ufukları" na kadar yayarlar: "**Varlığımızın delillerini, (kainatta) *uçsuz bucaksız ufuklarda* ve kendi nefislerinde onlara göstereceğiz**"[212]. Ne de olsa ilahiyatçıların bakış açıları, Allah'ın bakış açısından çok daha geniş bir boyuta sahiptir! Böyle olmalı ki, Allah'ın ufuk hattını beğenmeyip, uydurdukları "deliller"in gösterilmesini kainatın uçsuz bucaksızlığına kadar vardırabilmişlerdir. Ama vardırırken de şu kadarcık ufak bir ayrıntıyı hesap edememişlerdir; kainatın delillerinin Allah tarafından insanoğluna gösterilebilmesi zaten ne mümkündür ne de gereklidir.

İlahiyatçıların ayet düzenleme eylemleri bitmek bilmez. Kuran'da ne zaman göğe temas eden bir ayet görseler, göğü hemen evrene çekerler. Örneğin; "*Güneş de kendi **yörüngesinde** akıp gitmektedir.*"(Ya–Sin 38), "*yollara* (**yıldızların dolaştığı yörüngelere**) *sahip göğe andolsun ki.*"(Zariyat 7,8) ya da "*Ne güneş aya yetişebilir, ne de gece gündüzü geçebilir. Her biri bir **yörüngede** yüzmektedir.*"(Ya–Sin 40) gibi. Hatta,

[212] Diyanet İşleri Başkanlığı, Fussilet Suresi 53. Ayet meali

Suat Yıldırım hızını alamayıp, uzay da ne kadar gök cismi varsa hepsini alıp Ya–Sin 40 ayeti içerisine oturtur. "***Gök cisimlerinden** her biri, **birer yörünge de** akar, durur.*" Gelin de şimdi "Allah'ın kelâmları üzerinde oynanmıyor" diye hâlâ iddia edin! Valla, kendileri neyi iddia ederler onu bilmem ama, Ya–Sin 40. ayetinin ise ne dediği gayet açıktır, açık olan o şey de "*hepsinin göklerin içinde yüzdüğü*"dür ("*ve kullun fi **felekin yesbehune***"). Ayetin tam ve doğru meali aynen şöyledir: "*Güneşin Ay'a yetişmesi ve gecenin gündüzü geçmesi mümkün olmaz. **Ve hepsi göklerin içinde yüzerler***". Ayette ne yıldızların adı geçmektedir ne de yörünge ya da herhangi bir gök cisminin. Tekrar hatırlatmakta fayda var; Kuran ne yazmışsa hepsi odur ve hiç kimsenin de onda yazılı olmayan şeyleri yazarak, yazdıklarını evrene çekip çıkartmaya hakkı yoktur! Hz. Muhammed'den veya o dönemin Arapları'ndan elbette ki bir National Geographic ya da uzay fiziği yazmaları beklenemezdi. Kuran'ın hangi koşul ve bilgi birikimleri üzerinden ortaya çıktığını kestirmek bizim açımızdan hiç zor değil. Bunu kestiremeyenler yalnızca günümüzün aklı kıt bazı mümin ve ilahiyatçılarıdır. Bunun bilincinde olduğumuz için de, kritiklerimiz Hz. Muhammed ya da o dönem Arapları'na değil, daha ziyade İslamiyet'in tarihsel koşullarını kavrayamayarak, onu hâlâ geri bir düzey ve seviyede tutmaya çalışanlara yöneliktir. Ah bir de o toz kondurmamaya çalıştıkları Kuran ve öğretilerine gerçekten sadık kalabilseler hadi yine neyse deriz. Lakin ne gezer, hem sadık kalmaz hem de ayetleri Allah'ın yasaklamasına rağmen çarpıta bildikleri kadar da çarpıtırlar. Lakin, her ne hikmetse de bir türlü çarpılmazlar! Çarpılmadıkları çarpıtmalarından birisi de Furkan 53. ayetidir. Ayet "*O, birinin suyu lezzetli ve tatlı, diğerininki tuzlu ve acı olan iki denizi salıverip aralarına da **görünmez bir perde ve karışmalarını önleyici bir engel koyandır***"(Furkan 53) demektedir. Furkan'ın bu yanlış ayet meali, Diyanet'te dâhil olmak üzere birçok ilahiyatçının üzerinde mutabık kaldığı bir mealdir. Lakin yanlış bir mealdir, çünkü ayetin doğru mealinde ne "görünmez perde" diye bir şey vardır ne de "Biri tatlı, diğeri tuzlu su" diye bir şey. Ayetin doğru mealinde sadece iki denizin sularından birisinin "*ferahlatıcı*", diğerinin de "*çorak ve kır*" olduğuna vurgu yapılmaktadır. İlahiyatçılar ayete kendi kelamlarını katarak Kuran'a güya ilmi bir itibar kazandıracaklarını sanmışlardır. İlahiyatçıların sanıları dışında ise ayetin doğru meali aynen şöyledir. "*Ve huvellezi meracel bahreyni haza azbun furatun ve haza milhun ucacun, ve ceale beynehuma, berzehan ve hıcran mahcura* ", " بَرْزَخاً بَيْنَهُمَا مَحْجُوراً وَحِجْراً وَجَعَلَ أَجَاجٌ مِلْحٌ وَهَذَا فُرَاتٌ عَذْبٌ هَذَا الْبَحْرَيْنِ الَّذِي وَهُوَ " yani "*İki denizi birbiri üstüne salan O'dur. Bu yürek ferahlatıcı; şu çorak ve kır. Ve ikisinin arasında bir engel vardır karışmamaktadır*". Ayet o zamanın Arapları

tarafından da yakınen bilinen Kızıldeniz'e ve Kızıldeniz kıstağında yer alan Sina Yarımadası'na dikkatimizi çekmektedir. Her ne kadar adı zikredilmemiş ise de, bu coğrafyanın Sina ve Kızıldeniz olduğu Rahman Sûresi 22. ayetinden zaten yeterince anlaşılmaktadır. "*İkisinden de inci ve mercan çıkar*". Kızıldeniz'de, bilindiği üzere inci ve mercanları yönünden çok zengin bir denizdir. Ayette "berzah" denilerek iki suyun karışmasını engelleyen yer de, Kızıldeniz'i ikiye bölen Sina yarımadasıdır. "Berzah" Arapça'da "kıstak", yani coğrafi olarak bir yarımadayı karaya bağlayan, iki yanı su ile çevrili dar kara parçası demektir. Rahman 19. Ayeti de işte tam da buna parmak basmaktadır. "*iki denizi salıvermiştir; birbirine kavuşuyorlar.*" Kaldı ki, ayet değil suların karışmamasından, tam tersi iki denizin birbirine kavuştuğundan bile bahsetmektedir.

Allah'a inat, suları ısrarla birbirine kavuşturmama ve de karıştırmama sevdasınaki kafası karışmış ilahiyatçılar, utanmadan bunu bir de Allah'ın bir mucizesi olarak tanıtmaya çalışırlar. Hâlbuki, karışmasalar dahi bunda şaşılacak bir şey yoktur, çünkü Oşinografi'den biraz olsun anlayan biri şunu çok iyi bilir ki, bazı denizler az ya da çok tuzlu olup olmamaları ya da ısı gibi birtakım faktörler nedeniyle zaten birbirlerine karışmazlar. Örneğin; Gulf Stream akıntısı gibi. Kaldı ki, bu şayet bir mucize ise, bu mucizenin patent hakkı Kuran'a da ait değildir. Hz. Muhammed'den aşağı yukarı 600 yıl kadar önce Gaius Plinus Secundus bu doğa olayını çoktan keşfetmiş ve "Naturalis Historia" adlı eserinde de işlemiştir. Secundus'tan çok daha önceleri yaşamış olan Aristo'da aynı konuya temas etmektedir. Bir şeyin mucize olabilmesi için, onun mutlaka çok daha kayda değer ve şaşırtıcı bir takım özellikleri olması gerekir. Örneğin; Kuran hemen yanı başında yer alan tanındık ve bilindik coğrafyalardan değil de, Gulf Stream gibi Arap coğrafyasına çok uzak coğrafyalardan şayet örnekler verebilseydi, mucizelerini belki çok daha kolay kabul ettirebilirdi. Lakin, Kuran'ı bu hususta yermekte pek doğru olmaz, zira Kuran sadece "*Araplar için indirilmiş bir kitap*" olduğunu her vesile ile zaten dile getirmiştir. Misyonunu lokal bir coğrafya ile sınırlanmış bir kitap örneklerini de elbette ki kendi coğrafyasından sunacaktır. Bu yüzden de, burada yerilmesi gereken Kuran değil, onu her vesileyle evrensel kılmaya çalışan ilahiyatçılardır. Bizler Kuran'ın misyon ve yerel niteliğini zaten biliyor ve ondan çok fazla bir şeyler beklemiyoruz. Bekleyenler bizler değil, onu bu sınırlı misyonu dışına taşırarak, ondan haddinden fazla bir şeyler bekleyen, bu yüzden de Kuran'ı yerden yere geçiren İslamilerdir.

İSLAMİYET ARAP PAGANİZMİNİN REFORME EDİLİP MONOTEİSTLEŞTİRİLMİŞ BİR DEVAMIDIR.

"Bana Rab'bimden apaçık ayetler gelince, sizin Allah'tan başka taptıklarınıza kulluk etmekten kesin olarak men edildim."(Mü'min 66)

Bütün yeni toplum biçimleri, bağrından çıktıkları bir önceki toplum yapısından mutlaka bir şeyler alır ve onun bazı izlerini taşır. Bu diyalektik bir yasadır. Ancak söz konusu inançlar oldu mu, bu yasa her üç kutsal inanç temsilcileri tarafından asla kabul edilmek istenmez, çünkü bu inanç temsilcilerinin iddialarına göre, kendi inançları tek ve gerçek bir tanrıdan gelmektedir ve o tanrı daha önceki tanrıların bütün yasalarını yadsıyıp tamamen rafa kaldırmıştır.

İddia böyledir de, lakin vaziyeti ahval hiç de iddia edildiği gibi değildir ve bu konuda en çok fire vermiş inançlardan birisi de ne yazık ki İslamiyet'tir. İslamiyet'in Allah vahyi olduğu iddia edilen birçok gelenek ve kültürü, Allah'tan ziyade, daha çok kendisinden önceki Arap paganizminin kültür ve geleneklerinden gelmektedir. Gelmiş olduğunu, bugüne kadar gün yüzüne çıkmış pek çok inkar edilemez kanıtlar nedeniyle bazı ilahiyatçılar da saklayamayıp, artık yavaş yavaş itiraf etmeye başlamışlardır[213]. Bu intikal pagan geleneklerin en başında da, Allah'ın zaten bizzat kendisi gelmektedir. Yani, İslamiyet'in Allah'ı nevi şahsına münhasır bir tanrı olmayıp, pagan Arapları'nın Baş Tanrı'sı "Al–İlah"tan başkası değildir. Arabistan yıldız dini nedeniyle Ay'la özdeşleştirilen ve epistemolojisi ve biyografisiyle de M.Ö. 800'lü yıllara kadar uzanan kökeniyle pagan Arapları'nın Al–İlah'ında, İslamiyet'in Allah'ının pek çok nitelik ve özelliklerini bulabilmek mümkündür. Örneğin; Al–İlah da pagan Arapları tarafından tıpkı Allah gibi dünyanın yaratıcısı olarak kabul edilmiş ve Kâbe'nin efendisi sayılmıştır[214]. Bütün tarihsel veriler, ay tanrısı Al–İlah'ın köklerinin bir yandan Mısır teolojisine, diğer yandan da Mezopotamya kültürlerine uzandığını kanıtlamaktadır. Ay tanrı inancı, Ortadoğu merkezli olmak üzere, dünyanın Antropomorfist en yaygın inançlarından'da zaten birisidir ve Mısır gibi çoğu eski medeniyetlerin önemli şahsiyetleri de genellikle hep Ay ile özdeşleştirilip ritüelleştirilmişlerdir.

---

[213] "Kuran-ı Kerim nazil olduğu ortamın bazı adetlerini ikba etmiş, bazılarını yeniden düzenlemiş, bazılarını da ilga etmiştir". Zeki Tan, Yrd. Doç. Dr. Iğdır Ünv. İlahiyat Fak. "Kuran Öncesi Arap Toplumunun Örf ve Adetlerini Bilmenin Kur'ân'ı Anlamadaki Rolü, Selçuk Ünv. İlahiyat Fakültesi Dergisi, 32, 2011, s. 143

[214] "A Guide to the contents of Quran" Faruq Sherif, Reading, 1955, pp. 21 ff

Ay tanrı fikriyatının en yerleşik hale geldiği alan Mezopotamya coğrafyasıdır. Sümerler zamanından günümüze ulaşabilen pek çok kil tabletlerden, Sümerler'in farklı isimler altında birer ay tanrıya taptıklarını öğrenmekteyiz. Bu tanrılardan en popüler olanları Nanna, Suen ve Asimbabbar'dır[215]. Mezopotamya bulgulu bir rölyef, Nanna'yı diğer tanrılar ve insanlar üzerinde koca bir hilal altında resmetmektedir[216]. Sümerler'le başlayan Ay tanrı fikriyatı, bir zaman sonra Sümerler'in zimmetinden kurtulur ve tüm Mezopotamya medeniyetleri ve teolojilerinin de en popüler ve baskın kültürlerinden birisi haline gelir. Asurlular, Babilliler ve Akadlar, Sümerler'in ay tanrılarından biri olan "Suen"i "Sin"e dönüştürerek, onu bütün tanrıların üzerinde ve hepsine hükmedebilen baş tanrı konumuna yüceltirler.[217] Antik Suriye'de Sin, hilal evresinde bir ay olarak temsil edilmiştir. Temsilin bu biçimine Babil'de de rastlanılmaktadır[218]. Sin, Güneş tanrıçası ile evlenmiş ve ondan birçok yıldız kızları olmuştu. Örneğin; İştar bir Sin kızıydı. İştar'ın yerini Arap Paganizmi'nde El-Uzza, Sin'in yerini de, yine Ortadoğu'nun yaygın ay tanrılardan biri olan "El" ile kategorize olarak Al-İlah almıştır. Al-İlah, Arap Paganizmi zamanında Kureyş dışında kalan bazı kabileler tarafından da zaten ekseriyetle "Sin" ya da "Hubal" olarak telafuz edilmiştir[219]. Sin ya da namı diğer Al-İlah'ın Arabistan'da ki diğer kızları da El–Lat ve El–Menat'tır. Bu üç kız, insanlar ile babaları Al–İlah arasında tıpkı meleklerin misyonuna benzer bir takım arabuluculuk görevleri üstlenmiş alt düzey tanrıçalardı[220]. Kâbe'de yer alan bu üç kız tanrıça, İslamiyet'in gelişi ile birlikte yerlerini İslamiyet'in meleklerine terketmişlerdir. İslamiyet'in bazı gelenekleri nasıl ki Arap Paganizmi'nden geliyorsa, bu üç kız tanrıça'da Arap paganizmi'ne, çevre coğrafyaların pagan geleneklerinden gelip yerleşmişlerdir. Mesela; El Lat, El–Uzza ve El–Menat'a yöre toplumlarından olan Palmirliler'de

---

[215] Mark Hall, "Sümer Ay tanrısı", Sin, PhD, 1985, Pennsylvania Üniversitesi Çalışması

[216] Görsel: http://astrologyrestored.com/wp-content/uploads/2015/06/Sin-Naan-moon-god.jpg

[217] Austin Potts, "The Hymns and Prayers to the Moon-god, Sin", PhD., 1971. Dropsie College, p.2

[218] Görsel: http://www.crystalinks.com/SinMoonGod.jpg, (Ur'da Arkeolog Sir Leonard Woolley'in yaptığı kazıdan elde edilmiştir. Benzerlerine Harran'da ki kazılarda da rastlanılmıştır)

Görsel: http://i.huffpost.com/gen/2074420/thumbs/o-MOON-GOD-SIN-570.jpg

[219] "İslam Muhammed and his religion", Arthur Jeffery, 1958, p 85

"Muhammad at Mecca", W. Montgomery Watt, 1953, p 23-29

[220] "Islam and the Arabs", Rom Landau, 1958, p. 11-21

rastlanılmaktadır. El–Lat'ın, Havran'ın doğusunda El-Hara'da bulunan ve Safa Arapları'na ait olduğu anlaşılan kitabelerde adı geçmektedir[221].

Arap coğrafyasında yapılan arkeolojik kazılarda elde edilen birçok tablet ve rölyeften, ay tanrı inancının Arabistan coğrafyasında ne kadar etkin olduğu anlaşılmaktadır. Örneğin; 1950 senesinde Filistin'in Hasor beldesinde bulunan bir tapınak heykeli, Ay Tanrısı'nı tahtta otururken resmetmektedir. Aynı yerde ele geçirilen ve Müslümanları da çok yakınen ilgilendiren ikinci bir bulgu da, iki avuçun Ay Tanrı'ya uzanışının resmedildiği rölyefli bir tablettir[222]. Rölyef de, iki el dirseklerden itibaren kırılmış ve yukarıya doğru kalkmış vaziyette, tıpkı günümüz Müslümanlarının yaptığı gibi ay'a (yani Al-İlah'a) dua etmektedir. Bu kompozisyonla verilmek istenen mesaj Ay Tanrı'ya sadakatin dile getirilmesi ve ayın nurundan yararlanılarak tüm günahlardan arınılacağına inanılmış olmasıdır. Duadan hemen sonra ellerin yüze sürülmeside yine aynı pagan geleneğin bir devamıdır ve bilindiği üzere bunu her duadan sonra günümüz Müslümanları da aynen uygulamaktadır. Bu türden dini motif ve ritüeller, kökleri ay tanrı'ya dayanan hemen hemen bütün inançların ortak gelenekleridir.

Tüm bulgular, İslamiyet'in Arap paganizmi ve Mezopotamya pagan teolojilerinin yakın takipçisi bir inanç sistemi olduğunu kanıtlamaktadır. Günümüz İslamiyet'i kendisini ne kadar bu pagan köklerden koparıp arındırmaya çalışsa da, bunun başarılabilmesi asla mümkün değildir. Yeri geldiğinde, Kuran'ın kendisi dahi bunu -belki de farkında olmaksızın- zaten itiraf etmektedir. Örneğin; Kuran Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına hükmetmiş ve Ay'a ve Güneş'e tapınılmasını yasaklamıştır. Ancak ne varki, bunu yasaklamasına rağmen en başta Allah'ın kendisi Ay'a tapmakta ve hatta Ay'ı şahit göstererek onun üzerine yemin edebilmektedir. "Ay'a andolsun ki."(Müdessir 32) gibi ve diğerleri![223] Ay, Allah'ın dışında ve onun da üstünde bir yaratıcı mıdır ki, Allah çıkıp da Ay üzerine yemin edebilsin, bu olacak şey değildir. Yemin, ancak Allah şahit gösterilerek edilebilen bir şeydir ve etse etse ancak ikinci tekil şahıs olan bir kul yemin edebilir ki, bence o kul da Hz. Muhammed'den başkası değildir. Kuran'da sıklıkla da zaten Allah'ın dışında bu türden ikinci ve hatta üçüncü tekil şahıs yeminlerine rastlanılmaktadır. Örneğin; "*Görebildiklerinize ve göremediklerinize yemin ederim ki, **Kuran** hiç*

---

[221] "İslam Öncesi Arap Tarihi", M. Şemsettin Günaltay, s. 234

[222] Görsel: http://www.cultofthelivinggod.net/islam/muslim2.gif

[223] "*Dolunay haline gelmiş **Ay'a andolsun ki***."(İnşikâk Sûresi 18. ayet), "*Onu izleyen **Ay'a andolsun ki***" "(Şems Sûresi 2. ayet)

*şüphesiz çok şerefli **bir elçinin sözüdür**.*"(Hakkâ 39) gibi. Ayet hem Allah adına yemin etmekte hem de Kuran'ın peygamber sözleri olduğunu üçüncü bir ağızdan dile getirmektedir. Yemin eden peygamber dahi olsa, buna çok fazla şaşmamak gerekir, zira Hz. Muhammed İslamiyet'e tanrı olarak zaten Arap Paganizminin baş tanrısı Al-İlah'ı tanrı olarak seçmiş bir peygamberdir, bu yüzden de Ay üzerine yemin etmede hiçbir mahsur görmemektedir! Bu kabulleniş Ay'a İslamiyet'te çok büyük bir kutsiyet kazandırtmış ve İslamiyet'in güçlü bir sembolü haline gelmesine yol açmıştır. Her caminin tepesinde mutlaka bir ay mahlasının bulunması ya da Hicri Takvim'in ay'a göre belirleniyor olması gibi örnekler hep ay'ın İslamiyet'te taşımış olduğu bu büyük önem ve kutsiyetten dolayıdır. Bu öyle bir kutsiyettir ki, Kuran'da dahi bir sure olarak yer alabilmiştir. Evet, "Ne suresi" olduğu sorulacak olsa, müminlerden çoğunun yanıt veremeyeceği bir sure olan Ya-Sin Sûresi aslında bir ay suresidir.

İslamiyeti doğru analiz edebilmenin yolu, onun ortaya çıkış koşullarını ve evveliyatını çok iyi tahlil edip incelemekten geçmektedir. Derinlemesine analiz edildiğinde, İslamiyet'in hiç de iddia edildiği gibi ayrı ve bağımsız bir din olmadığına tanık olunur. Şayet, ayrı bir din olsaydı, o ana kadar zaten kızakta bekletilmez, çoktan tedavüle çıkarılırdı. Bir tek bu mantıksal kırılma bile, İslamiyet'in farklı bir orjinle ortaya çıkmadığını, birbiriyle eklemlenmiş uzun bir teolojik zincirin son halkalarından birisi olarak ilahiyat sahnesinde yerini aldığını kanıtlamaktadır. Politeizmden monoteizme doğru seyreden konjonktürel inanç değişim koşulları, o zamanlar çeşitli toplumları ve teolojilerini etkilediği kadar, Arap coğrafyasını da derinden etkilemiş ve bu etkilenimlerin neticesinde de ortaya İslamiyet çıkmıştır. İslamiyet'in ortaya çıkışının ana nedeni işte kısaca budur, yoksa yaratıcının durup durup da, bir anda aklına gelmesiyle İslamiyet'i teoloji sahnesine sürmüş olması değil. İslamiyet tarih sahnesinde daha yerini almamışken, özellikle de Ortadoğu coğrafyasında ikamet eden birçok toplum, sistem ilişkileri ve bu ilişkilerin ortaya çıkardığı toplumsal kutuplaşmalara bağlı olarak teolojilerin de birtakım reformlara gitme ihtiyacı duymuş ve bu ihtiyaçla tek tanrıcılığa dayanan monoteist inanç fikirlerini tetiklemiştir. Örneğin; Mısır'da IV. Amonafis zamanında ortaya çıkan tek tanrı fikirleri böylesi bir tetiklemenin ve sürecin sonucudur. Konuya dair ayrıntıları "Kuran'ın bir başka mitolojik öyküsü Musa ve mucizeleri" bölüm başlığı altında yeterince zaten işlemiştim. İşte İslamiyet'te, akranları olan Musevilik ve Hristiyanlık gibi böylesi benzer bir sürecin neticesinde teoloji sahnesinde yerini almış monoteist bir inançtır. Kısacası, tek tanrı fikriyatı sadece kutsal inançlara özgün bir şey olmayıp, kaynağını daha önceki pagan

teolojilerinin "tek tanrı", daha doğrusu "baş tanrı" fikirlerinden almaktadır. Bu meyan da, paganların "baş tanrı" fikirlerinin, kutsal inançların tanrısının embriyosunu oluşturduğunu söylemek aslında hiç de yanlış olmaz. Toplumlar tarihinde bir baş tanrı arama ihtiyacı, daha sonradan ortaya çıkacak olan bütün kutsal inançların tek tanrı fikriyatınında ilk nüvesi ve çekirdeğidir. Zamanında, doğanın insan bilinci ile çözümsenemeyişinin bir ürünü olarak ortaya çıkan ilk teolojik fikirler, insanoğlunun evrilişine bağlı olarak zamanla önce çok tanrı fikrine, ardından "baş tanrı" veya "tanrılar tanrısı" fikirlerine ulaşmış, zamanla da kutsal inançlara sıçrayarak onların Allah", "Tanrı" ve "Rab" gibi tek yaratıcı fikirlerinin oluşmasına zemin hazırlamıştır. Yani, tek tanrı fikri, insanoğlunun uzun bir evrim maratonunun sonucundan başka bir şey değildir.

Bu maraton sürecinin bir parçası olarak Arap Paganizmi de İslamiyet'in ortaya çıkabilmesi için gerekli her türlü koşulları önceden hazırlayıp bir bir İslamiyet'in önüne sermiş, geriye artık sadece Kureyş kabilesinden Hz. Muhammed'in Arap toplumu için ihtiyaç duyulan reformları yapması kalmıştır. Yani, İslamiyet kendine özgün bir inanç sistemi olmayıp, Arap paganizminin reforme edilmiş yeni bir biçimi ve devamından başka bir şey değildir. Kuran'da, Kâbe'den hac, namaz ve kurbana kadar birçok Arap pagan geleneğine rastlanılmasıda zaten bu yüzdendir. Bütün bu geleneklerin ortaya çıkışında en çok da Mekke Panteonu'nun merkezileşme süreci rol oynamıştır. Bu önemli rolünden dolayı, hem Mekke tarihine hem de panteonun oluşum sürecine bir göz atmadan maalesef geçemeyeceğiz.

Başta Cebelu Safa kitabeleri olmak üzere, tüm tarihsel veriler Mekke'nin ilk sahiplerinin, Yemen asıllı Amalika kabilesi olduğuna işaret etmektedir[224]. Mekke adının Babil kökenli oluşu da bu ihtimali önemli oranda güçlendirmektedir. Bütün Arap tarihçilerinin de mutabık kaldığı üzere, Mekke'de hakimiyet Amalikalar'dan sonra sırasıyla, önce Ezd kabilesine, onlardan Huzaalılar'a, ardından Kinâneliler'e ve en sonunda da Hz. Muhammed'in soyu olan Kureyşliler'e intikal etmiştir Yalnız, bütün bu süreçler hakkında, başta tarihi her olayı kayda geçirmekle nam salmış Yunanlı tarihçiler olmak üzere, çoğu araştırmacı Mekke'den bahseder, fakat Kâbe'den bahsetmez. Sadece Sicilyalı Toyodor eserlerinde Nebatiler'i anlatırken, M.Ö. birinci asırda Nebatiler'in doğusunda Ben-i Züveym'in ülkesinde –ki burası tam olarak Mekke'ye

---

[224] " İslam Öncesi Dönemde Mekke İdare Sistemi ve Siyasetin Oluşumu", Adem Apak, Uludağ Ünv. İlahiyat Fak. Cilt 10, Sayı: 1, 2001, s. 177, 194

denk düşmektedir- bir heykel bulunduğundan ve bütün Araplar'ın da o heykele çok büyük bir saygı duyduğundan bahsetmektedir[225]. Kâbe'nin net olarak görülmeye başlandığı yıllar esas olarak, Mekke'nin Kureyş kabilesinin egemenliğine geçtiği yıllardır ve o yıllarda Kureyş'in en önemli şahsiyeti de, Hz. Muhammed'in 5. Kuşak'tan atası olan Kusay'dır. İslamiyet'in ortaya çıkışına kadar da hakimiyet hep Kureyş'te kalmıştır.[226].

Kusay'dan başlayıp, İslamiyet'in ortaya çıkışına kadar uzanan süreç, Arap paganizminin antik olmaktan çıkarak, Mekke Panteonu etrafında merkezileşip kurumlaştığı yıllardır ve bu merkezileşmenin Mekke'de ilk tohumlarını atanda Kusay'dır. Kusay'ın egemen olur olmaz ilk icraatı, o Mekke'de dağınık halde seyreden tüm ibadetleri Kabe etrafında merkezileştirerek kurumlaştırmak olur, zira o ana gelinceye kadar, Mekke'de hemen hemen her kabilenin ve hatta her bireyin ayrı bir putu bulunmakta ve ibadetlerde o oranda dağınıklık taşımaktaydı. Putlara tapınma son derece basitleştirilmişti. Mesela; bireyler seçtiği taşlardan birini önlerine koyup, onun etrafında tavaf dahi etmekteydiler. Bu antik ve ilkel tavaf biçimleri, önce Arap paganizmi'nin, daha sonraları da ortaya çıkacak olan İslamiyet'in daha gelişkin tavaf biçimlerinin ilk nüveleridir. Antik Arap Paganizmi'nde bireylerin tavaf ettikleri bu taşlara el-Ensab, heykellere el-Evsan, tavaf etmeye de Davar denilmekteydi[227]. Arabistan'da taş etrafında tapınmaya dayanan bu ibadet biçimleri, aynı zamanda bütün Kenan (Canaan) bölgesinin de yaygın ibadet biçimlerinden birisiydi[228]. İşte, Kusay'ın Arap Paganizmi'ne yaptığı en büyük hizmet, Al-İlah etrafında ortaya çıkmış olan bütün bu dağınık ibadet biçimlerini, Kabe odaklı olmak üzere bir Panteon yaratarak tek bir merkezde toparlamak olmuştur. Kâbe'nin misyonunun en çok arttığı ve adınında en çok duyulmaya başlandığı yıllar da, işte tam da o yıllardır. Yani, Kâbe sanıldığı ve iddia edildiği gibi Adem tarafından yapılarak, İbrahim ve oğlu İsmail tarafından onarılmış bir mekân değildir. Kabe'nin ilahiyat tarihinde ilk yerini alışı her ne kadar fluğ olsa da, misyon kazanmaya ve ilk görünmeye başladığı yıllar Kusay yıllarıdır. Kabe

---

[225] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, s. 236

[226] " İslam Öncesi Dönemde Mekke İdare Sistemi ve Siyasetin Oluşumu", Adem Apak, Uludağ Ünv. İlahiyat Fak. Cilt 10, Sayı: 1, 2001, s. 180
"İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, s. 238, 239

[227] "Kuran Öncesi Arap Toplumunun örf ve Adetlerini Bilmenin Kuran'ı Anlamadaki Rolü: Kurban Örneği", Zeki Tan, s. 145, 146

[228] "Mohammed: The man and his faith", Tor Andrae, 1936, Translated by Theophil Menzel, 1960, p13-30, "Arabia at the Time of Mohammed, Chapter: I

kronolojisini Arap paganizmi dışına çıkararak başka yerlere kaydırmak zaten tam bir saçmalıktır. Bu iddiaya ancak aptallar kanabilir. Bunu ne Kuran yazar ne de diğer kutsal kitaplar. Kuran sadece, Kâbe'nin İbrahim ve oğlu tarafından onarıldığından bahseder. Kuran'ın bahsini yapmadığı bir şeyi ilahiyatçılar keşfetmiş ve Adem'e akıl almaz bir şekilde Kâbe'yi inşa ettirtmişlerdir. Adem Kâbe'yi ayrıca neden inşa etmiş olsun ki? Adem zamanında ortada binlerce Müslüman mı vardır ki, Adem çıkıp da onların tavaf edebilmesi için Kâbe'yi inşa etsin? Havva ile birlikte Kâbe'yi tek başlarına tavaf edecek halleri de yoktur herhalde! Hele, Kâbe'nin İbrahim ve oğlu tarafından şu meşhur onarılma vakası ise zaten başlıbaşına bir komedidir, zira İbrahim cariyesi Hacer'den ayrıldıktan sonra oğlu İsmail'i bir daha hiçbir zaman görmemiştir ki, onunla birlikte Kâbe'yi onarabilsin! Görmediğini hem Kuran onaylamaktadır, hem de öykünün gerçek sahibi olan Tevrat[229]. Kuran Kâbe'nin İbrahim ve oğlu İsmail tarafından onarıldığından elbetteki bahsetmiştir burası doğru, ama aynı Kuran, Hacer'in kovulma hadisesinden sonra baba ve oğlun yeniden bir araya geldiklerine dair herhangi bir şeyden de bahsetmez. Kuran'ın, İbrahim öyküsünde kendisine sonuna kadar sadık kalmaya çalıştığı Tevrat'ta ise, İbrahim'in ne Arabistan'a ne Mekke'ye ne de Kabe'ye gittiğine dair hiçbir ipucu yoktur. İlahiyatçılar bunu aynı klasik alışkanlıkla yine Tevrat'ın değişmiş olmasına yorarlar, ama kendilerini gülünç bir duruma sokmaktan başkaca da bir şey yapmış olmazlar, çünkü, Yahudiler'in Tevrat'tan neredeyse 1600 yıl sonra ortaya çıkacak olan Kuran'dan haberleri yoktur ki, çıkıp da Tevrat'ı kasıtlı olarak değiştirmiş olsunlar! Kuran'ın, İbrahim ve İsmail hakkında bahsini yapmadığı şeylerden birisi de, İbrahim'in İsmail'i kurban etme hadisesidir. Kuran sadece, İbrahim'in oğlunu kurban etmeye çalıştığından bahseder, lakin bahsi yapılan oğlanın adının İsmail olduğunu asla zikretmez. Kuran'ın zikretmediği bir adı kurban vakasına temas eden ayetlere parantezler açarak yine de ilahiyatçılar yama yaparlar[230]. Halbuki, Kuran'ın kurban

---

[229] " Sara İbrahim'e 'Bu cariyeyle oğlunu kov' dedi. Bu İbrahim'i çok üzdü, çünkü İsmail'de öz oğluydu. İbrahim sabah erkenden kalktı, biraz yiyecek, bir tulum da su hazırlayıp Hacer'in omzuna attı, ***çocuğunu da verip onu gönderdi***". Tevrat, Tekvin, Bölüm: 21, "Hacer'le İsmail Uzaklaştırılıyor", 8'den 21'e

[230] *"İbrahim ona* (**İsmail'e** -ilahiyatçıların ilavesi-), *"Yavrum, ben rüyamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?" dedi. O da, "Babacığım, emrolunduğun şeyi yap. İnşaallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi. Nihayet her ikisi de boyun eğip, İbrahim de onu yüz üstü yere yatırınca ona, şöyle seslendik: "Ey İbrahim! Gördüğün rüyayı yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız." "Şüphesiz bu apaçık bir imtihandır." Biz, (İbrahim'e) büyük bir kurbanlık vererek (O'nu kurtardık.".* Kuran-ı Kerim, Saffat Sûresi, 108,109

öyküsünde bahsini yaptığı kişi, her ne kadar adı zikredilmemiş ise de, İbrahim'in küçük oğlu olan İshak'tır. Kuran Kurban öyküsünü aynen Tevrat'taki gibi aktarmış, sadece İshak'ın adını anmamıştır.

Özetleyecek olursak; kutsal kitaplara dayanarak aktardığımız bu bilgiler de dahil olmak üzere, tüm tarihsel veriler, İbrahim'in oğlu İsmail ile birlikte Kabe onarımını gerçekleştirmesinin asla mümkün olamayacağını kanıtlamaktadır. Eğer ki gerçekleşmişse de, bu onarım İbrahim ve oğlu İsmail tarafından değil, Hz. Muhammed'in 5. Kuşaktan atası olan Kusay tarafından gerçekleştirilmiştir. Kâbe'nin İslamiyet'e ait olabilmesi, İslamiyet'in ilahiyat felsefesi ve normları açısından da zaten mümkün değildir. "*Her yerde olduğu*" iddia edilen bir yaratıcının nasıl olur da Kâbe gibi bir evi ya da herhangi bir mekânı olabilir? Allah bir insan mıdır ki, çıkıp da kendisine başını sokabileceği bir mekan edinebilsin? İslamiyet'in temel felsefesi ve kuramları gereği, O'nun Antropomorfik olarak nasıl ki insan gibi elleri ya da gözleri olamayacaksa, mimari tasarımlarla yapılıp düzenlenmiş herhangi bir evi ya da mekânı da olamaz, çünkü O zaten "***Her yerde*** *ve her şeyin sahibidir*". Kuran'ın Allah'ın niteliklerine işaret eden her ayeti de, bunun böyle olduğunu zaten devamlı surette teyid edip, onaylamaktadır[231]. Kabe, gerek etimolojisi, gerekse de misyon ve nitelikleriyle, her yerde olduğu iddia edilen Allah'a değil, daha çok Arap Paganizmi'ne yakışmaktadır, çünkü Pagan Arapları Kabe'yi, Müslümanlar onu sonradan ibadethane olarak kullansınlar diye değil, taptıkları putlarını saklamak maksadıyla kendileri için yapmışlardır. İslamiyet Arap Paganizminden önce ortaya çıkmış bir inanç değildir ki, Müslümanlar Kâbe'yi paganlardan bir zaman sonra tekrar geri almış olabilsinler!

Peki, bütün bu gerçekler kendileri tarafındanda çok iyi bilindiği halde, Hz. Muhammed ve Müslümanları nasıl olup da Kabe'yi yine de benimseyebilmiş ve Allah'ın evi olarak kabul edebilmişlerdir. İşte, İslamiyet'in ne olduğunun da, içerisinde pek çok Pagan Arap geleneklerini barındırıyor olmasının da tüm cevapları bu kritik sorunun yanıtında gizlidir. Müslümanlar Kabe'ye sahip çıkmışlardır, çünkü paganların baş tanrısı ve Kabe'nin efendisi[232] olan Al-İlah, Müslümanlar'ında sahiplendiği ve kendilerine tek tanrı seçtikleri Allah'ın ta kendisidir. Yani, Al-İlah Allah'tır, Allah'ta Al-İlah. Hz. Muhmmed

---

[231] "*Allah'ın her şeyi kuşattığını bilesiniz*" (Talak Sûresi 12. ayet), "*Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır* "(Nisa Sûresi 126. ayet), "*Doğu da Allah'ın, batı da Allah'ındır* "(Bakara Sûresi 115. ayet), "*Göklerde ve yerdeki her şeyin sahibi olan Allah* "(Şura 53)

[232] "God and Man in the Quran", Toshihiko Izutsu, Chapter:4, Allah, P.96, 119

yeni bir din yaratmamış, sadece Arap paganizmi'nin Al-İlah'ının tek tanrı olduğunu ilan ederek, diğer bütün tanrıların egemenliğine son vermiştir, hepsi bu! İslam tarihine bakılırken Hz. Muhammed'in her nedense hep sonrasına bakılır da, asla evveliyatı ve soyağacına bakılmaz. Hâlbuki, sonrasına bakıldığı kadar şayet biraz da evveliyatına bakılmış olunsaydı, Hz. Muhammed'in Kureyş gibi pagan bir aileden gelme olduğu, bu nedenle pagan kültürlerine aslında hiç de yabancı olmadığı, dolayısıyla o kültürlerinden belli bir etkilenme durumunun da sözkonusu olabileceği kolayca anlaşılırdı. Hz. Muhammed'in Hristiyanlık ve Musevilik'ten etkilenerek tek tanrılı monoteist inanç fikirlerine yatkınlık göstermiş ve tek tanrı olarak da mevcut tanrıların içerisinden bir tek Al–İlah'ı seçmiş olma ihtimali son derece yüksektir. Bu ihtimali destekleyen ortada zaten yeterli miktar da kanıtlar da mevcuttur ve bu kanıtların en başında da Kâbe'nin bizzat kendisi gelmektedir. Kâbe İslamiyet tarafından nasıl ki Allah'ın evi sayılmışsa, İslamiyet'in kendisinden devraldığı Arap Paganizmi tarafından da yine Al-ilah'ın evi sayılmıştır. Çok ilginçtir, Al–İlah'ta bu evde zaten asla bir put olarak yer almamış, tıpkı İslamiyet'in Allah'ı gibi gökler de uhrevi bir varlık olarak nitelendirilmiştir. Yani Al–İlah'ın ruhban konumu da İslamiyet'in Allah'ının konumundan pek farklı değildir. İslamiyet Al-İlah'ın bu ruhban konumunu ve bu konumla bağıntılı tüm gelenekleri kendi inanç felsefesinin birer parçası haline getirmiş, tek tanrı fikriyatıyla örtüşmeyen tüm gelenekleri ise paramparça edip İslamiyet'in dışına atmıştır. İslamiyet'in hakimiyeti ile birlikte Kâbe'de bulunan tüm putlar birer birer parçalanıp imha edilirken, bir tek Al–İlah ve Kâbe'ye dokunulmamış olmasının nedeni de zaten budur.

Monoteist dönüşüm sürecine bağlı olarak, İslamiyet'in başvurduğu ilk eylem, Pagan Arapları'nın baş tanrısı Al–İlah'a sahip çıkarak, diğer bütün tanrıları imha etmek olur. IV. Amonafis nasıl ki Mısır Panteonu'nun tüm tanrılarını ortadan kaldırarak Mısır'da tek tanrıcılığı ilan etmişse, Hz. Muhammed'de Mekke Panteonu'nda 360 kadar olduğu söylenen tüm putlarını ortadan kaldırıp, Arabistan'da sadece Al-İlah'ın (yani Allah'ın) varlığını ilan etmiştir. Bu eylem, İslamiler tarafından ne kadar gizlenilmeye çalışılırsa çalışılsın, Kuran tarafından zaten kayıt altına alınmıştır. Bunu en açık itiraf eden ayette Mümin Sûresi 66. ayetidir. "أَنْ وَأُمِرْتُ رَبِّي مِن الْبَيِّنَاتُ اءنِيَ جَلَمَّا اللهِ دُونِ مِن تَدْعُونَ الَّذِينَ أَعْبُدَ أَنْ نُهِيتُ الْعَالَمِينَ لِرَبِّ أُسْلِمَ إِنِّي قُلْ ", "*Kul innî nuhîtu en a'budellezîne* ***ted'ûne min dûnillâhi*** *lemmâ câeniyel beyyinâtu min rabbî ve umirtu en uslime li rabbil âlemîn.*" yani "*De ki: 'Bana apaçık belgeler gelince, sizin* ***Al-İlah'tan*** (yani Allah'tan) ***başka taptıklarınıza*** *kulluk etmekten kesin olarak menedildim ve âlemlerin Rabbine teslim olmakla emrolundum*". Ayet gayet açık ve net

bir şekilde, Pagan Arapları'nın birden çok tanrısı olduğunu, Allah'ın emri geldikten sonra Hz. Muhammed'in bu tanrılardan Al–İlah dışında kalanlara kulluk etmekten kesinlikle men edildiğini, sadece Al–İlah'a tapmakla emrolunduğunu hükme bağlamaktadır. Allah ile Al–İlah sıfatlarının neredeyse bire bir çakışıyor olması da zaten bu yüzdendir. İslamiyet'in Allah'ı, şayet Al–İlah'tan başkası olsaydı, herhalde Allah olarak sıfatlandırılmaz, bu sıfattan tamamen uzak bir başka adla vasıflandırılırdı! Ama vasıflandırılmamıştır, çünkü İslamiyet'in Allah'ı Pagan Arapları'nın Al-İlah'ından başkası değildir. Arap Paganizmi'nin baş tanrısı olduğu ve diğer bütün tanrılara da hükmettiği halde, Kuran'da Al–İlah aleyhine edilmiş en ufak bir yergi, ve lanetlemeye rastlanılamıyor olması da zaten bu yüzdendir. Devamlı El–Lat, El–Menat ve El–Uzza gibi putlar lanetlenmekte[233], lakin bir kere bile olsun Al–İlah lanetlenmemektedir. Pagan Arapları'nın tanrılarına karşı amansız bir savaş açan İslamiyet'in, bir tek bütün bu tanrıların elebaşısı konumundaki bir baş tanrıyı unutmuş olabileceği herhalde düşünülemez. İlahiyatçılar da bu tehlikeli itilafın zaten farkındadırlar, bu yüzden de Mümin 66. ayetini yanlış mealleyerek, Allah'ı devamlı Al-İlah'tan uzak tutmaya çalışırlar. Örneğin; "*De ki:'Rabbimden bana apaçık deliller gelince, **Allah'ı bırakıp da taptıklarınıza tapmam** bana yasaklandı*" mealiyle uzaklaştırmaya çalıştıkları gibi. Hâlbuki ayetin doğru mealinde bu "*Allah'ı bırakıp da*" değil, "*Allah'ın* (yani Al-İlah'ın) *dışında*" olarak geçmektedir. Ayetin dediğimiz gibi olduğunu en iyi vurgulayıp teyid eden ilahiyatçılardan birisi de "***Sizin Allah'tan başka taptıklarınıza** tapmaktan men edildim*" doğru ayet meali ile Ali Bulaç'tır ve ayetin doğru meali de zaten tastamam budur.

İslamiyet'in Al-İlah'ı sahiplendiği, Allah sıfatı içerisinde "ilah" adının geçiyor olmasından da anlaşılmaktadır. Kuran zaman zaman ilahlara karşı olunması gerektiğinden bahseder, fakat ilginçtir, ilahlara karşı olunması gerektiğine hükmeden Allah, o ilahlardan zaten birisidir ve onlardan birisi olduğunu da Kuran'ın çoğu ayetinde bizzat kendisi söylemektedir; "***Hepinizin ilâhı, tek bir ilâhtır**. Ondan başka da bir **ilâh** yoktur* "(Bakara 163), "*Bana şu vahyediliyor: '**İlahınız ancak tek bir ilahtır**'.*"(Enbiya 108) "*İşte Rabbiniz olan Allah bu! **O'ndan başka ilâh yoktur** *"(En-Am 102) ve diğerleri[234]. 147 kez kullanılışıyla ilah, Kuran'da Allah ve Rab

---

[233] Kuran-ı Kerim, Necm Sûresi 19. ayet

[234] "*Göklerde de yerde de **hakiki İlâh** sadece* Allah'tır "(En-Am Sûresi, 3.ayet), "*O böyle bir **ilâhtır ki**, göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinindir* "(Furkan Sûresi, 2.ayet), "*Sizin ilâhınız, ancak kendisinden başka hiçbir **ilâh** bulunmayan Allah'tır* "Taha Sûresi, 98.ayet), "*Gökteki **İlâh da**, yerdeki **İlâh da** O'dur* "(Zuhruf Sûresi, 89.ayet)

sıfatlarından sonra en çok kullanılan üçüncü sıfattır. Kuran'dan Allah'ın 96 ismini bulup çıkarma becerisini gösterebilen basit zihniyetler, her ne hikmetse bir tek Kuran'da 147 kez geçen ve bu oranıyla da üçüncü sıraya yerleşmeyi mutlak hak eden Allah'ın "İlah" sıfatını görememişlerdir! Bu nasıl bir oyun, bu nasıl bir entrikadır ya ilahi? Adama sormazlar mı şimdi; "Allah bile kendisini İlah olarak tanıtmaktan hiç çekinmezken, sen nasıl olur da O'nun bu sıfatını imha edersin" diye? İmha operasyonları sadece bununla kalsa hadi yine neyse, zira operasyonlar Allah'ın kelamları üzerinde oynamak bahasına ilah sıfatının geçtiği her Kuran ayetini tahrifatlarla da devam eder gider. İlahiyatçılar Allah'ın nerede ilah olarak tanıtıldığı bir ayet-i kerime görseler, meallerinde bunları hemen "Allah" sıfatı ile değiştirip temizleme yoluna giderler. Ama, ne yaparsa yapsınlar, Allah'ın sıfatı içerisinden "ilah" sıfatını söküp atamazlar, çünkü Allah (الله) tek başına bir isim olmayıp, "El" ((ال ile "İlah"ın ((إله bileşiminden meydana gelmiş birleşik bir sıfattır. Allah'ın Al-İlah ile bu birebir çakışmasından rahatsız olan ilahiyatçıların Esmâ-yı Hüsnâ diye yutturarak Allah'a Kuran dışında takmadıkları isim[235] ise kalmamıştır. Bu yolla da Allah'ın ilah sıfatını güya boğarak görünmez kılacaklarını sanmışlardır. Onların bu imha operasyonları dışında ise, tüm etimolog ve dilbilimciler Allah kelimesinin Al-İlah'tan türediği konusunda hemfikirdirler.[236] Etimolojik her türlü inceleme ve araştırmalar Allah sıfatının kesinlikle Arabi olmadığını kanıtlamaktadır ve detayına inildiğinde de ismin kökleri Mezopotamya coğrafyasının çeşitli pagan teolojileri ve literatürlerine kadar inebilmektedir. En yakın akraba olduğu kökleri, yine kendisi gibi tanrı anlamına gelen İbranice "Eloah" (אלה), Keldanice "Alaha", Aramice "Elāhā" ve Süryanice "Alāhā" sıfatlarıdır. İbranice'de "Elah" (אֱלָה) ve "Elohim" (אֱלֹהִים) gibi telafuzlarına da rastlanılmaktadır. Bütün paydaş isimlerin ortak takısı olan "El" ve "Al" "tanrı" anlamına gelmekte ve kökleri de Eski Babil ve Sümerler'e kadar uzanabilmektedir. Mezopotamya'dan yola çıkan "El" ve "Al" takıları zamanla "Alaha" ve " Eloah" yani "ilah", gibi isimler altında Aramice, Süryanice ve Asurca'ya geçmiş, onlar üzerindende gelip "Al-İlah" formuyla Arapça'ya yerleşmiştir. Yahudilerin Eloah'ı ile Al-İlah yani Allah aynı tanrıdır ve Kuran'ın Ankebut Sûresi 46. ayeti de Yahudiler'e zaten bunun için "*Biz, bize indirilene de, size indirilene de îmân ettik.* ***Bizim İlâhımız ve sizin İlâhınız birdir***" demektedir.

---

[235] مخزى "Muhzii", بـ رىٰ "Berfiiun", احق "Ehagg", اوفـ ى "Evfaa", شهرد "Şuhuud", احـكـمـ حاكـمـ ين "Ahkem ul Haakimiin", حـ فـ يظ "Hafiiz" ve diğerleri

[236] "İslam Muhammed and His Religion", Arthur Jeffery, 1958, Page: 85
"Muhammad at Mecca", W.Montgomery Watt, 1953, page: 23-29

İlah sıfatının Arapça'ya, Kenan bölgesinin baş tanrısı olan "El" veya "İl" üzerinden ulaştığı zannedilmektedir. Sami ırklar da "Tanrı El" çoğu ulusun baştanrısı konumundaydı ve hemen hemen her ulusunda bir El'i vardı.[237] Arap Paganizmi'nde Al-İlah etrafında nasıl ki değişik putlara tapınılmışsa, El'i ilah edinmiş Sami uluslarda da, El etrafında değişik putlara ve seçilen bir kara taş ya da herhangi bir kaya çıkıntısına tapınılmaktaydı. Kısacası, "taş" başta Kenan olmak üzere Ortadoğu coğrafyasında yer alan birçok ulusun ibadetlerinin çok önemli bir objesi ve nesnesi sayılmıştır. İbadette" taş"ın seçilmesinin en önemli nedeni de, kurban sunumları için kullanılabilecek en uygun bir nesne olmasıydı.[238] Taş üzerinde kurban sunum kültürüne, aynı ibadet yöntemlerini benimsemiş bir ulus olarak Yahudiler'de de rastlanılır. Tevrat Eski Ahid bunun örnekleriyle doludur.[239] Taş kültürü daha sonraları Arap Paganizmine de sıçramış ve daha kesin bir biçim almıştır. Bunun en kesin kanıtı da Kabe'dir. Kabe taş kültürünün Arabistan'a intikali neticesinde ortaya çıkmış en görkemli bir taş yapıdır. Mekke'nin tarihi bir öneme sahip olması da, zaten Kabe'nin bu misyonundan dolayıdır ve bu misyon şehrin adının belirlenmesinde de rol oynamıştır. Aslı Mezopotamik olan Mekke sıfatı, Babil lehçesinde "Beyt" anlamına gelmektedir. Bu da, Mekke'nin adının Asuri ya da Babili olma ihtimalini arttırmaktadır.[240] Bilindiği üzere, Kuran dahi Kabe'yi telafuz ederken zaman zaman onu Babil lehçesine uyarak "Beyt" olarak tanımlar ve tanıtır[241]. Kabe, pagan Arapları'nın putlarının mekânı olduğu kadar, o putlara kurban adanmasınında önemli bir mekânı olmuştur. Bu meyan da, taş ve Kurban kütünün Arap Pagan teolojisinin merkezini ve esasını oluşturduğunu söylemek aslında hiç de yanlış olmaz. Bu her iki geleneğin misyonunu Hz. Muhammed'in atası olan Kusay'da fark etmiş olacak ki, tüm ibadetleri bu iki küt etrafında merkezileştirerek, Mekke Panteonunu yaratma yoluna gidebilmiştir. Mekke'nin İslam camiası içerisindeki

---

[237] "Mohammed: The Man and His Faith", Tor Andrae, 1936,Translated By. Theophil Menzel 1960, Page: 13-30, Chapter I: "Arabia at the Time of Mohammed"

[238] "Mohammed: The Man and His Faith", Tor Andrae, 1936,Translated By. Theophil Menzel 1960, Page: 13-30, Chapter I: "Arabia at the Time of Mohammed"

[239] Tevrat, Eski Ahid, Hakimler, Bölüm:6/1-40, "Gidyon". *"Tanrı'nın meleği, "Eti ve mayasız pideleri al, şu kayanın üzerine koy. Et suyunu ise dök" dedi. Gidyon söyleneni yaptı. RAB'bin meleği elindeki değneğin ucuyla ete ve mayasız pidelere dokununca kayadan ateş fışkırdı. Ateş eti ve mayasız pideleri yakıp kül etti. Sonra RAB'bin meleği gözden kayboldu. "*

[240] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, Mekke-i Mükerreme tarihi, Hadari, Adnaniler, s. 236

[241] Kuran-ı Kerim, Âli İmran Sûresi, 96.ayet, Kuran-ı Kerim, Bakara Sûresi,125.ayet

bugünkü önemide, bu geleneklerin zaman içerisinde merkezileşmesinin bir sonucudur ve bugün İslami olarak nitelendirilen pek çok kurum ve gelenek de, bu merkezileşme sürecinin ortaya çıkardığı yeni tür pagan geleneklerinin yeniden reforme edilmesi üzerinden ortaya çıkmıştır. Örneğin hac, tavaf ya da şeytan taşlamaları gibi.

Hac'cı Mekke'de ilk kez kurumlaştıran yine Kusay'dır. Kusay yalnızca dağınık halde seyreden ibadetleri merkezileştirmekle kalmamış, hacıların düzensiz hac görevlerini de belli bir usule bağlamıştır. Kusay'a bu toparlayıcı niteliğinden dolayı o zamanlar "mucemmi" (toparlayıcı) de denilmiştir. Pagan Arapları da tıpkı Müslümanlar gibi o zamanlar Kâbe'yi ibadetlerinin bir gereği olarak yılın belli zamanlarında ziyaret eder, Kabe'de yapılan ayinlere katılır, Kabe'nin etrafını yedi kez dönüp tavaf eder, sair bir günün şafağında Mekke'nin iki mil doğusunda bulunan Mina'ya doğru yürüyüp, orada kurban keser ve en sonunda da şeytan taşlayarak hac görevlerini bitirirlerdi.[242] Hac sırasında Safa ile Merve arasında yedi kez koşulması da yine bir başka Arap Pagan geleneği idi.[243] Pagan Araplarının Mina'ya yürüyerek şeytan taşlaması ile, günümüz Hac'cında hacıların Mina'ya yürüyerek şeytan taşlanması hemen hemen aynıdır. İşin ilginç olan yanı da, Kuran'da şeytan taşlamaya dair herhangi bir hüküm olmamasına rağmen, günümüz hacılarının, Arap paganizminin bu geleneğine riayet edilerek hâlâ şeytan taşlıyor olmalarıdır. Hem de, 24 Eylül 2015 tarihinde olduğu gibi izdihamdan bine yakın ölü vermek bahasına! Bundan da, günümüz hacılarının Allah'ın hükümlerinden ziyade, pagan tanrılarının emirlerine çok daha fazla itibar ettikleri anlaşılıyor! Arap Paganizmi'nde Hac için bir de "Nesiy" denen haram aylar belirlenmişti. Kusay tarafından belirlenmiş olan bu haram aylar Recep, Zi'l Kaade-Hicce ve Muharrem aylarıydı ve bu aylarda savaş yapılması kesinlikle yasaktı. Kuran Arap Paganizminin bu haram aylar kültüründe aynen almış ve kendi gelenekleri içerisine katmıştır.[244] Sadece Kameri-Güneş takvimine göre belirlenen Nesiy uygulamasını kaldırıp, onun yerine Kameri aylara göre belirlemeyi esas almıştır.[245]

---

[242] "Mohammed: The Man and His Faith", Tor Andrae, 1936,Translated By. Theophil Menzel 1960, Page: 13-30, Chapter I: "Arabia at the Time of Mohammed"

[243] "Camiu'l-Ahkâm", Kurtubi, XII/64

"Kuran Öncesi Arap Toplumunun örf ve Adetlerini Bilmenin Kuran'ı Anlamadaki Rolü: Kurban Örneği", Zeki Tan, s. 168

[244] "Muhakkak ki, Allah'ın kitabında ayların adedi, Allah'ın indinde semaların ve yerin yaratıldığı gün 12'dir.Onlardan dördü haram aylardır. Artık o aylarda nefislerinize zulmetmeyin "Kuran-ı Kerim, Tevbe Sûresi, 36. Ayet.

[245] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, s. 268

Kabe'in etrafının yedi kez dönülmesi, yani "tavaf" ta paganların hac görevlerinin bir başka parçasıydı. Hac merasiminin sonuncusunu teşkil eden şeytan taşlama görevi ise Ben-i Suffan denilen bir boya aitti. Mekke'den Arafat'a giden hacılar Ben-i Suffa'ndan izin alıp, şeytan taşlamaya öyle gitmekteydiler. Bu gidiş de belli bir usule bağlanmıştı. Ben-i Suffa'dan biri ayağa kalkıp "Eciz-i Suffa" der, arkasından bir başkası kalkıp "Eciz-i Hinde" diye bağırır, sonra her iki guruba mensup bireyler harekete geçince de, arkasından diğer hacılar yola çıkarlardı.[246] Kabe etrafında merkezileştirilen bütün bu ibadet biçimleri, Mekke'nin bir zaman sonra başlıbaşına bir ticaret merkezi haline dönüşmesine yol açmıştır. Bu dini ticari gelenek bugün de bildiğiniz gibi aynı şekilde ve artan bir hızla devam etmektedir. Kusay'ın ta o zamanlardan ikame ettiği bir başka gelenek de, "Hicabe", yani Kabe'yi açıp kapama görevini kendisi ve ailesi için ayrıcalıklı bir imtiyaz haline getirmiş olmasıdır ki, bildiğiniz gibi bu ayrıcalıklı görevi günümüzde de Suudi Kralları kendilerinde görmektedirler. Bunların dışında, Kusay hem kendisini hem de şahsında temsil ettiği Kureyş Sülalesini daha başka türden görevlerle de mükellef kılmıştır.[247] Kureyş sülalesinin en başta gelen görevi ise, Kabe'nin korumasını üstlenmiş olmasıdır. Kuran'da zaman zaman "*Kabe'nin bir koruyucuları*" olduğundan bahsedilir. Bahsi edilen koruyucular Kuran'da her ne kadar "*takva sahipleri*" olarak belirtilmişse de[248], korumanın Kureyş Sülalesinin koruma geleneğinden gelerek, İslamiyet'in literatürüne geçmiş olma ihtimali bir hayli yüksektir.

İslamiyet ile Arap paganizmi arasındaki bağlantı köprülerinin en önemli simgesi "kara taş"tır. "Taş" orjin olarak Arap Paganizmine ait bir nesnedir, "kara" da Pagan Arapları'nın kendilerine tapınmak için seçtikleri taşların rengidir. Bunun günümüzdeki en güçlü kanıtlarıda, siyah granit taşlardan yapılmış olan Kabe ile, hacıların Kabe'yi tavaf ederlerken hiç çekinmeden ellerini ve yüzleri sürdükleri, Kabe'nin doğu köşesine yerleştirilmiş olan "Hacer-ül Esved"dir. Günümüz İslamileri Hacer-ül Esved'e her ne kadar "Cennetten gelme" ya da "Allah'ın sağ eli" gibi bir takım uydurma kudsi değerler biçselerde, Hacer-ül Esved aslında Arap Paganizmi taş fetişizminin simgesi olan, kendisine tapınılan

---

[246] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, s. 266

[247] "Rifade": Hac mevsiminde hacılardan fakir olanlara yiyecek dağıtma görevi, "Liva": Savaş zamanlarında Kureyş Bayraktarlığını ifa etme, barış zamanlarında da sancağı koruma görevi, "Kiyade": Kafileye liderlik görevi gibi. "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, s.243

[248] Kuran-Kerim, Enfal Suresi, 34. ayet. "*Onun koruyucuları takva sahiplerinden başkası değildir. Ama onların çoğu bunu bilmezler* "

sıradan bir taştan başka bir şey değildir ve Kuran'da da hiçbir yeri yoktur. Arap Paganizmi zamanında, değişik pagan kabileleri aralarında şayet herhangi bir barış ya da antlaşma yapacak olurlarsa, kendilerine şahit olarak Hacer-ül Esvedi seçer ve antlaşmayı bozmayacaklarına dair onun üzerine yemin ederlerdi. Yemin de, kadınların Kabe yakınına koydukları bir kaba el daldırmak ve sonra da Hacer-ül Esved'e dokunmak suretiyle gerçekleştirilirdi[249]. Dolayısıyla, günümüz hacıları Hacer-ül Esved'e ellerini yüzlerini sürmekle, dokunmakla, aslında Pagan tanrılarına sadakatlerini dile getirmekten başka bir şey yapmış olmamaktadırlar. Kuran'da yeri olmadığı halde pagan geleneklerine uyularak günümüz de nasıl ki şeytan taşlamaya gidilebiliyorsa, pagan geleneklerin takibi üzerinden Allah'ın lanetlediği bir taşa el yüz de sürülebilmektedir. Bu da, Allah'a şirk koşmanın 21. Yüzyıl versiyonu olsa gerek! Günümüz de Hacer-ül Esved kadar İslamiyet'in pagan köklerini kanıtlayan başka bir örnek yoktur.

Kökeni pagan olup da, kutsanıp müminlere yutturulmaya -daha doğrusu içirilmeye- çalışılan bir başka şey de, hacıların Umre ve Hac dönüşleri sırasında yanlarında getirdikleri ve Allah bahşi sandıkları şu meşhur "Zemzem" suyudur. Mekke Panteonu'nun oluşturulma sürecinde hacıların su ihtiyacını karşılamak amacıyla, Kureyşliler'in İsaf ve Jvdüe adını verdikleri putların dikili olduğu tepelerin arasından Kabe yakınlarına taşınmış olan bu su nasıl olmuşsa olmuş, kutsanarak İslamiyet'te de yerini bulmuştur. Halbuki, Zemzem Allah bahşi olmaktan ziyade, Kureyş sülalesinden Abdulmuttalib'in bahşi olan sıradan bir sudan başka bir şey değildir! Bu sudan içilerek ne kadar mutlu olunup, cennete gidilebilir, orasını pek bilemem ama, Zemzemin o zamanlar hem Abdulmuttalib ve Mekkelileri hem de hacıları bir hayli mutlu ettiği kesindir! Çünkü Zemzem sayesinde hem Abdulmuttalib'in Araplar arasındaki şan ve saygınlığı artmış hem de susuzluktan muzdarip Mekke halkı ve hacılar suya doyabilmişlerdir[250].

Arap Paganizmine ait olup, İslamiyet'te de devam eden bir başka gelenek de, "Kurban" geleneğidir. Tanrısal varlıkları temsil eden putlar önünde kurban kesmek, Pagan Araplarının ibadetlerinin ayrılmaz bir parçasıydı. Putlara yakınlıklarını belirtmek maksadıyla, Pagan Arapları kurban keser, kestikleri kurbanın etlerini taşlara yayar, kanlarını putlara bulaştırılır, bu sayede de Kabe'ye olan saygınlıklarını yerine

[249] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay. s.245
[250] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay. s.248

getirdiklerine inanırlardı.[251]. Kesilen kurbanların belli bir payı Al-İlah'a (Allah'a), ayrılmakta, kalanları ise putlara ve cinlere adanmaktaydı. Kuran, Pagan Araplarının bu kurban paylaştırma biçimini hem eleştirmiş hem de tüm kurbanın sadece Al-İlah'a adanması biçiminde reforme ederek onu kendi geleneklerinden birisi haline getirmiştir. " *'Şu Al-İlah'ın* (Allah'ın)' *dediler, ' Şu da Al-İlah'a ortak olan putlarımızın'. Ortakları için ayırdıkları Al-İlah'ın hissesine konulmaz, ama Al-İlah'a ait olanlar ortaklarının hissesine aktarılır. Bunlar ne kötü hüküm veriyorlar.*"(En'am 136).[252] Daha henüz İslamiyet'in ortada olmadığı bir dönemdeki kurban paylaşımını ele alan En-Am ayetinin, kurban paylaşımında Al-İlah'a haksızlık yapıldığını ve tüm kurbanın sadece Al-İlah'a adanması gerektiğini vurgulamaya çalıştığı çok açık. Ayet bize iki şeyi kanıtlamaktadır; Hem İslamiyet'in Arap paganizminin reforme edilmesi üzerinden ortaya çıktığını hem de Kuran'ın Allah'ının Al-İlah'ın ta kendisi olduğunu. Ayet kurban etlerinden bir kısmının Al-İlah dışında putlara ve cinlere de ayrılmasını yermekte ve kurbanın tümünün Al-İlah adına kesilerek ihtiyaç sahiplerine dağıtılması gerektiğini hükme bağlamaktadır. Kuran'ın bu paylaşıma karşı çıkmasının bir başka önemli ve haklı gerekçesi de, kurban geleneğinin o zamanlar din adamları tarafından bir rant kapısı haline dönüştürülmüş olmasıdır. Çünkü, kesilen kurbanlardan putlara ve diğer tanrılara ayrılmış olan payları Kabe'nin din adamları kendi tasarruflarına geçirmekte ve bundan da çok büyük bir gelir ve rant elde etmekteydiler. Hatta bir zaman sonra, kesilen kurbanlardan tanrılar için daha çok pay ayrılmasını dahi savunmaya başlamışlardı.[253] İşte, Kuran ve İslamiyet bu haksız uygulamalara karşı çıkmış ve tüm kurbanın sadece Al-İlah'a adanması gerektiğini savunarak, fakir fukaranın daha çok doymasını sağlamıştır. Kaldı ki, Kuran'ın karşı çıktığı şey sadece bu kurban paylaşım adaletsizliğide değildir. Onun haklı olarak

---

[251] "Kuran Öncesi Arap Toplumunun Örf ve Adetlerini Bilmenin Kuran'ı Anlamadaki Rolü", Kurban Örneği, Doç. Dr. Zeki Tan, s. 147

"Mohammed: The man and his faith", Tor Andrae, 1936, Translated by Theophil Menzel, 1960, p13-30, "Arabia at the Time of Mohammed, Chapter: I

[252] "Kuran Öncesi Arap Toplumunun Örf ve Adetlerini Bilmenin Kuran'ı Anlamadaki Rolü", Kurban Örneği, Doç. Dr. Zeki Tan, s. 170

Kuran-ı Kerim, Hacc Sûresi, 36. ayet. " *Deve ve sığır cinsi hayvanların bedenlerini sizin için Allah'ın farzlarından kıldık. Onların kurban edilmesinde sizin için hayır vardır. Kurbanların üzerinde saf dururken Allah'ın adını zikredin. Yanları üzerine düşünce artık ondan yeyin ve isteyeni de istemeyeni de doyurun*".

[253] " Tevhimu'l Kur'an", Mevdudi, 1/597

"Kuran Öncesi Arap Toplumunun örf ve Adetlerini Bilmenin Kuran'ı Anlamadaki Rolü: Kurban Örneği", Zeki Tan, s. 171

karşı çıktığı şeylerden birisi de, gerek kurban dağıtımında olsun, gerekse de hayvan türlerinin tüketilmesinde, gözetilmiş olan cinsel ayrımcılıktır. Paganlar hayvan türlerini erkeklere serbest bırakıp kadınlara yasaklamakta, kadına ise sadece karnında yavrusu ölmüş hayvanları reva görmekteydiler[254]. Kuran işte bu haksız uygulamaya da karşı çıkmış ve bu geleneği bozarak kadınlar lehine yeniden düzenleyip reforme etmiştir[255].

Ancak hemen belirtelim ki, Kuran'ın bütün bu düzenlemeleri Al-İlah adına ve onu sahiplenerek yapılmış düzenlemelerdir. Ayetlerin retoriği devamlı Al-İlah'ı ön plana çıkartmakta ve asla da O'nu lanetleyip yadsımamaktadır. Ayetlerin lanetleyip devamlı karşı çıktığı tek şey, Al-İlah dışında kalan diğer putlardır. O zaman, Kuran'da geçen tüm Allah telafuzlarını hiç çekinmeden rahatlıkla Al-İlah olarak değiştirebilirsiniz. Ne kadar kabul etmek istemeseniz de, bu gerçeğin ta kendisidir. Bu o kadar açıkken, Al-İlah'ın adının bugün elimizde mevcut resmi Kuran'da daha hâlâ "Allah" olarak geçiyor olması başlıbaşına bir soru işaretidir. Ben şahsen, bugün Kuran'da ne kadar Allah olarak geçen sıfat varsa, bunların hepsinin bugün ortada mevcut olmayan, daha doğrusu Ebubekir zamanından beri imha ettirilmiş olan orijinal Kuran'da Allah olarak değil de, Al-İlah olarak geçtiğine inanıyorum. Kimbilir, tarihteki orijinal Kuran imha eylemleride belki, Al-İlah'ın bu sıfatını Kuran'dan silmek maksadıyla da gerçekleştirilmiştir! Aksi halde, Al-İlah adının Kuran'da yer alınamasının izah edilebilecek hiçbir yanı yoktur. Unutulmasın ki, Hz. Muhammed'in amcaları ve hatta babasının ismi içinde dahi, Al-İlah'la bağıntılı ilah sıfatı geçmektedir. İslamiyet'in ancak çok daha sonraları ortaya çıktığı dikkate alınacak olursa, o isimlerin içerisinde yer alan ilah sıfatının İslami olarak nitelendirilemeyeceği çok açıktır. Hz. Muhammed'in baba adı olan Abdullah, yani "Abd-el İlah" zaten "İlah'ın Kölesi" demektir. Bunda öyle çok fazla şaşılacak bir şey de yoktur, zira Hz. Muhammed'in ailesi olan Kureyş sülalesi, Mekke'de Kusay'dan itibaren başlayarak Arap Paganizmi'ni en üst düzeyde temsil etmiş çok köklü bir sülaledir. Arabistan'da Al-İlah sıfatı üzerinden türetilmiş ilk isim de, Safa Arapları'na ait olduğu kesinleşen kitabelerden anlaşıldığı kadarıyla, miladi üçüncü asrın ilk yarısında Tedmur'a egemen olan

---

254 "Kuran Öncesi Arap Toplumunun örf ve Adetlerini Bilmenin Kuran'ı Anlamadaki Rolü: Kurban Örneği", Zeki Tan, s. 173

255 "*Şunu da söylediler:"Şu hayvanların karnındakiler erkeklerimize özgülenmiştir; kadınlarımıza haramdır. Yavru ölü doğarsa kadın-erkek hepsi onda hak sahibidir." Bu nitelendirmeleri yüzünden Allah onların cezalarını verecektir. Hakîm'dir O,* Alîm'dir. "(En'Am Sûresi 139. ayet. "وقالوا ما في بطون هذه الأنعام خالصة لذكورنا ومحرم على أزواجنا وإن يكن ميتة فهم فيه شركاء سيجزيهم وصفهم إنه حكيم عليم"

Uzeyne ile Zenûbiyâ'nın çocukları Teymullah'tır.[256].

Hz. Muhammed'i bu geleneksel sülale çizgisinden ayıran tek farklılık, İslamiyet öncesi ortaya çıkmış olan Musevilik ve Hristiyanlık'tan etkilenerek, o inançların tek tanrı fikirlerini içinde yaşamış olduğu toplumun pagan inanç gelenekleriyle entegre edip, Al-İlah etrafında yeni bir monoteist inanç yaratmış olmasıdır. Kuran'da bu entegrasyonun çeşitli izlerini yakalayabilmek mümkündür. Kuran'da bir yandan Tevrat ve İncil öğretilerine, diğer yandan da Arap Pagan geleneklerine rastlanılmasının nedeni de zaten budur. Kuran, Tevrat'ın Rab'bi ile İnciller'in tanrısını, pagan Arapları'nın baş tanrısı Al-İlah ile özdeşleştirmiştir. Al-İlah (Allah) adının Kuran'da her iki inancın tanrı sıfatları ile birlikte anılıyor olması da zaten bunu kanıtlamaktadır. Örneğin; "Rab" sıfatı gibi. "Rab" aslen Tevrat'a ait bir sıfatlama olmasına karşın, gerek Kuran'da, gerekse de müminler arasında çok sıkça kullanılmaktadır. Allah sıfatına sahip çıkılmışken, bir de Tevrat'ın "Rab"binin adının zikredilmiş olmasının başka hiçbir izahı yoktur. Geleneksel İslam Allah'ın sıfatlarından yüzlercesini sayar, lâkin Kuran'da Allah sıfatından sonra en çok kullanılan sıfat 970 kez kullanılışıyla Tevrat'ın "Rab" sıfatıdır. Yahudiler'de, kendi kitapları olan Tevrat'ı, pagan köklerden kurtarıp arındırmaya çalışmış olmalılar ki, kendi tanrılarını ilah anlamına gelen "Elohim" köklerinden uzaklaştırarak onu daha çok Rab sıfatıyla zikretme yoluna gitmişlerdir. Hz. Muhammed ise, Yahudiler'den çok daha tutarlı davranmış ve Arap Paganlarının Al-İlah'ına hiç dokunmayarak, bu sıfatı kullanmaya aynen devam etmiştir. Devam ettiği için de, Tevrat'ta ilah olarak geçen hükümlere çok daha yakın durmuştur. Örneğin: "*Lâ ilâhe illallah*" "لا إله إلا الله" yani " *Allah'tan başka ilah yoktur*" hükmü gibi. Kuran'ın bu hükmü sanki, Eski Ahid'in On Emir'inin "Elah" sıfatına vurgu yapar gibidir. "*Benim dışımda başka ilahların olmayacak*", "לא.ג פָּנַי עַל אֲחֵרִים אֱלֹהִים לְךָ יִהְיֶה"[257].

İslamiyet'e intikal etmiş pagan gelenekler say say bitmez. Örneğin; günde 4–5 vakit namaz kılınmasıda yine bir başka pagan geleneğidir. Çok ilginçtir, Kuran'da namazın nasıl kılınacağına dair herhangi bir hüküm olmamasına rağmen, Müslümanlar sanki çok önceden beri biliyorlarmış gibi namaz kılmasını yine de becerebilmişlerdir. Bunun nedeni, namazın Pagan Arapları zamanından beri zaten uygulanıyor olmasıdır. Yani kısacası, Müslümanlar namaz ve oruca hiç de yabancı değillerdi. Pagan Arapları'nın abdest alma şekli ve gelenekleri dahi yine aynen İslamiyet'te

---

[256] "İslam Öncesi Arap Tarihi" M. Şemseddin Günaltay, s. 249

[257] "Shemot", Torah, Exodus, Chapter 20/3

ki gibiydi. Paganlar abdest alırken Müslümanlar gibi yine burunlarına su çekmekte ve dirseklerine kadar kollarını yıkamaktaydılar. Oruç da yine Müslüman orjinli olmayan bir başka Pagan Arap geleneğidir. Pagan Arapları da otuz gün boyunca oruç tutmakta ve oruç tutulan bu aya da "ramazan ayı" demekteydiler. Ramazan, Arap Paganist literatürde zaten "çok sıcak" anlamına gelen "ramiza" dan türeme bir kelimedir. "Çok sıcak" anlamına gelmesinin nedeni de, Pagan Arapları'nda güneş takviminin kullanılmış olması sebebiyle, ramazanın her yıl hep Temmuz ve Ağustos aylarına denk gelmiş olmasıdır. Ramazan ve oruç geleneği İslamiyet tarafından paganlardan devralınıp aynen devam ettirilmiş, sadece zamanlaması ay takvimine göre belirlenmiştir. Eh bu kadarcık bir fark da olsun artık, yoksa ortada İslamiyet adına hiçbir şey kalmayacaktır. İslamiyet'in namaz, fitre, zekat ya da abdest gibi Arabesk bir takım geleneklerine Hristiyanlık ve Musevilik'te rastlanılamamasının nedeni de, zaten İslamiyet'in o inançların geleneklerini değil de, Arap paganizmi'nin geleneklerini devam ettirmiş olmasıdır.

Bir de, bari hiç değilse bundan sonrası için, dua sonlarında sakın ola ki "amin" demeye kalkışmayın, aksi takdir de çok büyük günaha girersiniz. Nedenine gelince, kitabımıda artık noktalayabilmek babından, gelin isterseniz son olarak bir de buna kısaca bir göz atalım. "Amin" demek günahtır, çünkü özellikle de günümüz de pagan kökenli olduğu en çok anlaşılmış ve de kanıtlanmış bir sıfattır. "Amin"in zaten Kuran'da da yeri yoktur. Amin'e İslamiyet'te Kuran'da değil, daha çok, Hz. Muhammed'in ölümünden üç asır sonra yazılmış olan hadis kitaplarında rastlanılır. İlahiyatçılar da amin'in meşruiyetini zaten hep o hadis kaynaklarını kendilerine baz alarak açıklama yoluna giderler. Halbuki, konuya dair baz alınması gereken tek kaynak varsa o da Kuran'dır ve Kuran'da da amin'e rastlanılabilen yegane yer sadece Fatiha Sûresi'dir, ama Fatiha'da zaten son derece şaibeli bir sûredir. Her ne kadar "Kuran'a giriş mahiyetinde bir sûre" olarak yorumlanıp yutturulmaya çalışılsa da, Fatiha'nın aslında Kuran'la uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur. Kul kelâmı olduğu her halinden belli olan bir sûredir ve ilahiyatçılar da Fatiha'yı zaten Allah kelamlarına bakarak değil, hep kul kelamı hadislere yaslanarak Kuran'a yamamaya çalışırlar. Yaslandıkları bu uydurma hadislerin en başında da "Hz. Muhammed'in Fatiha Sûresini tamamlamasının ardından cemaatten mutlaka 'amin' demelerini istemiş olması"[258] yalanı gelmektedir. Dolayısıyla, onların bu yalanları sayesinde de, Kuran'ın başka hiçbir yerinde asla göremeyeceğiniz "Amin" Kuran'a bir güzel yerleşmiş olur.

[258] Buhârî "Tefsîr", 2; Mûslim, "Salât", 62, 87

Yaradan "Kuran'a giriş mahiyetinde" bir sûrenin ne kadar önem taşıdığını ve ayetlerinin "amin" denilerek mutlaka teyid edilmesi gerektiğini bilmiyormuydu ki, Fatiha'yı ve "amin" i Kuran'a kendisi koyma yoluna gitmeyipte, bu görevi peygamberine bırakmış olsun? Yoksa unuttu mu? Haşa, her şeyin yaratıcısı olan Allah'ın bunları unutmuş olabileceği zinhar düşünülemez. Ne bu görevi peygamberine bırakmış ne de unutmuştur. Tam tersi, O " *Kitabımla ve kelâmlarımla asla oynamayın*" diyerek, kitabına sonradan hiçbir şeyin ilave edilmemesi gerektiğini kesin şart koşmuş ve Kuran'ın "Oku" diye buyuran ve ilk vahiy olan Alak Sûresi birinci ayeti ile başlaması gerektiğinide açık bir şekilde sunmuştur.

Konuya, kitabımın "Kutsal kitaplar kutsal inançları ne kadar temsil edebilmektedir?" bölüm başlığı altında zaten yeterince değindiğim için, burada bir kez daha üzerinde durma ihtiyacı duymuyorum. Buna pek gerek de yok zaten, zira "Amin"in Allah'tan değil, bütün kutsal inançların "amin"ine isim babalığı yapmış olan Mısır Firavunu "Amen" (Amon ya da Amin) den gelme olduğu, günümüzde birçok veriler ışığında zaten yeterince anlaşılmıştır.[259] M.Ö. 2400-2300 yıllarına uzanan eski Mısır piramit metinleri, bize "Amen" sıfatının asli kökleri ve etimolojisi hakkında gerekli olan her türlü bilgiyi sunmaktadır.[260]

Mısır'ın M.Ö. 1550 yıllarına denk gelen orta krallık döneminde etkinliğini iyice arttıran Amon, kendisini Mısır'da "Güneş Tanrısı" olarak ilan edip baş tanrı yerine koymuş ve "Amen Ra" (Amon Ra) adını almıştı.[261] Mısır gizem ayinlerinde onun ne zaman adı geçse, başta rahipler olmak üzere tüm Mısırlılar hemen "Tanrıların Kralı" anlamına gelen "Amin" diyerek onun adını zikretmekteydiler.[262] Bu aynı zamanda "Ben Amon'a güvendim", "Ben Amon'un tanrılığına ikna oldum" anlamına da gelmekteydi ki, bilindiği üzere bu her üç kutsal inancın "Amin"inde de yine aynı anlama gelmektedir. Yani, bir şeyin "onaylanması" ve "kabul edilmesi" anlamına. Kısacası, "Amin" bir olumlama beyanıdır. Kutsal inançların "amin" i ile Eski Mısırlılar'ın

---

[259] "Dictionary of The Bible", Antiquities, Biography, Geography, and Natural History, Dr. William Smith's, Volume I, s. 86

[260] Kaynaklar:. "The Ancient Egyptian Pyramid Texts", James Allen, "The Ancient Egyptian Coffin Texts", Raymond Faulkner, (2004).

"Die Altaegyptischen Pyramidentexte nach den Papierabdrucken und Photographien", des Berliner Museums (1908), no 446 .

[261] "Moses And Monotheism", Sigmund Freud, By. Katherine Jones,Part:2, Page. 32

Görsel: http://www.touregypt.net/images/touregypt/amun-re3.jpg

[262] "Collation Of Theosophica Glossaries"

"Amon (Egyptian god)." Encyclopædia Britannica, 2012

amin'i arasındaki tek fark, sadece Eski Mısır dilinde Amen'in "yodh" harfi ile başlaması nedeniyle "Yamen" şeklinde telafuz edilmiş olmasıdır[263]. Antik Mısır'ın Amin'inin kutsal inançlardaki ilk durağı Musevilik, ikinci durağı Roma İmparatorluğu ve Helenizm üzerinden Hristiyanlık, en son durağı da hepsinin üzerinden İslamiyet'tir. Amin İbraniler'e Amin (אָמֵן)[264], Hristiyanlığa Amen (eɪˈmɛn" ya da "ɑːˈmɛn) ve İslamiyet'e de aynen İbraniler'de olduğu gibi Amin (آمين) olarak yer etmiştir. Ancak, kelimenin etimolojisi bir tek İbraniler hariç çok daha eskilere uzanmaktadır. Aramice'de Ortadoğu menşeyli Ay Tanrısı "El" e atfen "el'mEn" ya da "eɪˈmɛn ɑ" (ܐܡܝܢ) olarak da geçen amin – ki "Emin" ismi de zaten Aramice'nin bu tanımından gelmektedir- Aramice'nin ortak kullanımı nedeniyle Süryanice'ye "ܐܡܝܢ", Ermenice'ye "ամէն", Eski Yunan'a "Ámmōn" (Ἄμμων) ve "Hámmōn" (Ἅμμων), tarihin en eski toplumlarından olan Asurlular'a da "𒀀𒈬𒌝" olarak geçip, yerleşmiştir.

Fakat, "amin"in etimolojik dağılım ağı tarihte her nasıl oluşmuş olursa olsun, asli kökeninin Eski Mısır olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Teozofistler, Afrika merkezli Afrosentrik tarih teorisyenleri ve gnostiklerin çoğu da dahil olmak üzere hemen hemen tüm etimologlar, Amin'in Eski Mısır ve onların baş tanrısı Amen (Amon Ra) den geldiği hususunda hemfikirlerdir. Tanrı Amen'in bu üstünlüğünün, günümüzde onun adının "Amen" denilerek hâlâ zikrediliyor olmasıyla tüm dünyaya mal olduğu su götürmez bir gerçek. Bu mal oluşta en çok katkıyı sağlayan tarihi kişilik de, Amen'den çok daha sonraları Mısır'ın başına geçecek olan Firavun IV. Amon Hoteb ya da namı diğer Akhenaton'dur. Akhenaton "Amen Ra" nın bu tanrısal üstünlüğünü kabul edip devam ettirmiş ve Mısır Panteonu'ndaki bütün tanrıları kaldırarak bir tek Amen'e tapınılmasını (Atenizm) kesin şart koşmuştur.[265] Akhenaton'un Mısır Panteonu'nda Amen dışında kalan tüm tanrıları kaldırarak sadece Tanrı Amen'e tapınılmasını şart koşmasıyla, Hz. Muhammed'in Mekke Panteonu'nun tüm putlarını ve tanrılarını imha ederek bir tek Al-İlah'a tapınılmasını şart koşması arasında şaşılacak

---

[263] Erman, Adolf &Grapow, Hermann: Wörterbuch der Aegyptischen Sprache., Im Auftrage der Deutschen Akademien, Berlin: Akademie Verlag (1971), sf.85

[264] "*Onun ardından gidin; çünkü o gelip tahtıma oturacak ve yerime kral olacak. Onu İsrail ve Yahuda'ya yönetici atadım. Yehoyada oğlu Benaya, "**Amin**" diye karşılık verdi.*" (Tevrat, I. Krallar, Bölüm: 1/35,36

[265] "Ancienty History Encyclopedia", Bölüm: Akhenaton

" A Guide To Writing in History and Classics", Part: 4, History and Religion, Section: X, "Akhenaton and Monotheism"

derecede benzerlikler bulunmaktadır. Bir başka benzerlik de, Akhenaton'un Tanrı Aton adına yazmış olduğu ilahilerle, Tevrat Mezmurlar (Zebur) ve İslamiyet'in ezanı arasında ki paralelliktir. Önemine binaen Akhenaton'un Amen ilahisinden kayda değer bazı bölümleri burada aktarmayı uygun görüyorum.

"O nasıl da uludur, birdir.
Tanrım, haberimiz olmadan yarattığın ne çok eser var
Eşsiz tanrım, senin gibisi yok
Kendi gönlüne göre yükleyip oluşturdun dünyayı;
Hiçbir şey yokken yarattın tüm erkekleri, sığırları, yabanıl hayvanları
Kendi ayakları üzerinde gidiyorlar yeryüzünde
Ve göklerde uçuyorlar kanatlarıyla.
Mısır arazisinin Suriye ve Nubia ülkelerine,
Yaratıp koydun insanları
Ve ihtiyaçlarını karşıladın onların.
Sayılır hayatın her bir günü onun takdiriyle.
Onların dilleri farklı, konuşmaları farklı;
Ve farklı bakıyorlar dünyaya,
Farklıdır derileri,
Sen halkları farklı kılansın, yer altı dünyasında Nil'in.
Onları serinletmek için Kış'ı,
Ve ısısı senden gelen Yaz'ı sen verdin.
Mısır insanlarını korumak için.
Tüm gözler, yarattıklarından önce seni görür,
Çünkü, hepsinin üzerinde önce sen varsın,
İhtişamı büyük yüce ATON.[266]

Dua niyetine de kabul edilmiş olan bu şiirin hemen ardından, ayinlere katılan Mısırlı'lar hep birlikte "Amen" demekte ve bu yolla da Tanrı Amen'e karşı saygı ve bağlılıklarını dile getirmekteydiler. Mısır medeniyeti içerisinde uzun yıllar -tahmini olarak 400 yıl- yaşamış olan Yahudiler, Babil sürgünü zamanı Babil mitlerinden çoğunu nasıl ki kendi inançlarına taşımışlarsa, Mısır kültür ve mitlerinden bir çok kültür ve imgeyi de yine inançlarına taşımışlardır. Bu taşınımdan dolayı olmalı ki,

---

[266] "The Ancient Near East", James B. Pritchard, Volume I, "An Anthology of Texts and Pictures", Princeton, New Jersey: Princeton Universty Press, 1958, Page: 227-230
Ancient Egyptian Literature", Miriam Lichtheim, (2nd Ref. Ed. 2006). " Volume II: The New Kingdom, Page: 99
Görsel: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/3d/Aten

Akhenaton'un Tanrı Amen (Aton) için yazmış olduğu bu şiirin neredeyse birebir karşılığına, Tevrat Mezmurlar'da da (Zebur) rastlanılmaktadır.[267] Şiirler arasındaki olağanüstü benzerlik ve Yahudiler'in Mezmur şiirleri ardından geleneksel olarak mutlaka "Amin" demeleri, Akhenaton şiiri ve "Amen" kültürünün Yahudiler üzerinde ne kadar etken bir rol oynadığını kanıtlamaktadır. Bu etkinlik, Tevrat'ın bir çok ayetinde "Amen"in çok sıkça kullanılmış olmasından da anlaşılmaktadır zaten.[268]

Yahudiler Tanrı Amen'i sahiplenir de, Hristiyanlar boş durur mu hiç? Yahudiliğin tam göbeğinden, yani Essenliler arasından doğarak gelişim gösteren Hristiyanlık'ta boş durmamış ve Roma helenizmi üzerinden kendisine intikal eden Mısır tanrısı "Amen" in o üstün sıfatını sahiplenerek, onu kendi geleneklerine ve İnciller'e katmıştır. Hristiyanlık'ta da her dua mutlaka, üstelik de Yahudiler'in "amin"i ile kıyas dahi kabul etmeyecek şekilde sayısız "amen" lerle bitirilmektedir. "Amin" Sinoptik İnciller'de (Matta, Markos ve Luka'da) 52, Yuhanna İncili'nde ise 25 defa geçmektedir.[269] Tevrat ve İncil ayetleri sayısız

---

[267] Tevrat, Mezmurlar, Bölüm: 104/1- 35. *"Ya RAB Tanrım, ne ulusun! Görkem ve yücelik kuşanmışsın, Gökleri bir çadır gibi geren, Evini yukarıdaki sular üzerine kuran, Rüzgarın kanatları üzerinde gezen, Yeryüzünü temeller üzerine kurdun, Engini ona bir giysi gibi giydirdin, Sular dağların üzerinde durdu. Onlar için belirlediğin yerlere doğru. Bütün kır hayvanlarını suvarır, Yaban eşeklerinin susuzluğunu giderirler. Gökteki evinden dağları sularsın, Yeryüzü işlerinin meyvesine doyar. Hayvanlar için ot, İnsanların yararı için bitkiler yetiştirirsin;RAB'bin ağaçları, Kendi diktiği Lübnan sedirleri suya doyar. Mevsimleri göstersin diye ayı, Batacağı zamanı bilen güneşi yarattın. Ya RAB, ne çok eserin var! Hepsini bilgece yaptın; Yeryüzü yarattıklarınla dolu. Büyük küçük yaratıklar. Soluklarını kesince ölüp toprak olurlar. Ruhun'u gönderince var olurlar, Sevinsin RAB yaptıklarıyla! Ömrümce RAB'be ezgiler söyleyecek, Var oldukça Tanrım'ı ilahilerle öveceğim. Sevincim RAB olsun! RAB'be övgüler sun, ey gönlüm! RAB'be övgüler sunun!*

[268] *."İşte o zaman süt ve bal akan ülkeyi -bugün sizin olan ülkeyi- atalarınıza vereceğime ilişkin içtiğim andı yerine getirmiş olacağım.* ***'Amin, ya RAB' diye karşılık verdim*** "(Tevrat, Yeremya, Bölüm: 11/5), *Yeremya şöyle dedi:* ***'Amin!*** *RAB aynısını yapsın! RAB, tapınağına ait eşyalarla bütün sürgünleri Babil'den buraya geri getirerek ettiğin peygamberlik sözlerini gerçekleştirsin!"*(Tevrat, Yeremya, Bölüm: 28/6), *"Sonra eteğimi silktim ve dedim ki, "Kim verdiği sözü tutmazsa, Tanrı da onu böyle silksin; malını mülkünü elinden alsın; tamtakır bıraksın."* ***Herkes buna, "Amin" dedi*** *ve RAB'be övgüler sundu.*"(Tevrat, Nehemya, Bölüm: 5/13), *" Ezra yüce Tanrı'ya, RAB'be övgüler sundu. Bütün halk ellerini kaldırarak,* ***"Amin! Amin!" diye karşılık verdi.*** *Hep birlikte eğilip yere kapanarak RAB'be tapındılar* "(Tevrat, Nehemya, Bölüm: 8/6)

[269] *"Yanımdakilerin hepsi sana selam eder. Bizi seven imanlılara selam söyle. Tanrı'nın lütfu hepinizle birlikte olsun.* ***amin*** "(Titus: 3/15), *"Ben Pavlus bu selamı elimle yazıyorum. Zincire vurulduğumu unutmayın. Tanrı'nın lütfu sizinle birlikte olsun.* ***Amin*** "(Koleseliler, 4/18), *"Tanrı'nın lütfu Rabbimiz İsa Mesih'i ölümsüz sevgiyle sevenlerin hepsiyle birlikte olsun.* ***Amin*** "(Efesliler, 6/24), *"Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun!* ***Amin.*** "(Galatyalılar, 6/18)

"amin" örnekleri ile dolup taşarken, Kuran'da ise, bir tek ilahiyatçıların Kuran'a zorla yamamaya çalıştıkları uydurma bir Fatiha Sûresi'nin bitişindeki "veladdin amin" haricinde tek bir "amin" ifadesine rastlanılmamaktadır. Kuran'ın pagan inançlardan ayrıştığı bu üstünlüğünü, ne yapıp edip geleneksel İslamiyet bozmuş ve her iki akran inanç dışında "amin"i misliyle kullanır bir hale gelmiştir. Tıpkı, Kuran'da yeri olmayan ve asli kökleri paganizm üzerinden Hristiyanlık ve Museviliğe bulaşmış olan türban ve çarşaf gibi pagan kıyafetlerini İslamiyet'e mal ederek Kuran'ı bozdukları gibi! Ne diyelim, Allah yollarını açık, İslamiyet'i de bahtiyar etsin!....."AMEN"

İNDEX:

Abaris, 261
Abbasiler, 15
Abdulmuttalib, 493
Abdülmelik Bin Mervan
  Mescid-i Aksa'yı yaptıran Emevi halifesi, 149
Abel, (Habil) 346
Abydenus, (Greek tarihçi), 338
Abraham
  Tevrat'ta İbrahim, 196, 197, 293
Acı su ile denenme
  Tevrat'ta Musa öyküsü, 319, 320
Ad Kavmİ
  Arabistan'da yaşadığı iddia edilen bir kavim, 191
Adem, 13, 140, 198, 200, 201, 202, 207, 208, 211, 212, 213, 343, 344, 345, 377, 378, 421, 423, 424, 431, 432, 433, 437, 438, 439, 485
Adenu
  Sümerler'de "cennet", 430, 431
Adonis Attis Osiris,
  J.G. Frazer, 264
Ağrı Dağı
  Nuh ve Tufan, 215
Akadlar, 219, 308, 480
Akhenaton
  Mısır'da tek tanrıcılığı ilan eden Firavun, (IV. Amonhotep) 240, 241, 242, 499, 500, 501
Alaha, (Keldanice Allah) 489
Alaka (مِنْ عَلَقٍ)
  Kuran'da kan pıhtısı, 85, 86, 140, 204, 213, 344
Amesha Spenta
  Zerdüştiliğin kutsal kitabı, 311
Alexander Polyhistor, 338, 339
Al-İlah, 479, 480, 481, 482, 486, 487, 488, 489, 494, 495, 496, 499
Amalika kabilesi, 483
Amen, (Firavun), 498, 499, 500, 501
Amenhotep I.
  Mısır Firavunu (M.Ö.1557), 239
Amenhotep IV.
  Mısır Firavunu M.Ö.1375, 239
Amenpsinus, (Babil Kralı) 339
Amin, (Mısır Firavunu ve dua), 497, 498, 499, 501
Ámmōn, (Eski Yunanlda "amin") 499
Amon Hoteb, 499
Amonafis IV. 198, 240, 482, 487
Amon Ra, 498, 499
Amorit
  Kenan (Filistin) bölgesi, 238
An-Ki, (Sümer tanrısı "Enki") 464
Anthoni Kenny
  "Ancienty Philosophy", 269, 270
Antlaşma Sandığı,
  İsrail kutsal sandığı 321, 323
Antonia Tripolitis
  Religions of the Hellenistic Roman 265
Anu,
  Sümer baştanrısı, 200, 215, 473
Aoron
  Tevrat'ta Harun, 195
Apoletik ışık
  İsa'nın ışığı, 266
Arafat, (Mekke) 492
Aralulu
  Sümer yer altı dünyası, 417
Araqiel,
  (düşmüş melek) 313
Arianizm
  Hristiyanlık'ta bir inanç akımı, 178
Aristes'in mektubu
  Eski bir Yahudi metni, 256
Aristo, 50, 478
Armageddon, 428
Armaros, (Büyücü melek) 313

Amy Friedman
Adapted "Jewish Tale", 328
Arpakşat
Sam'ın oğlu, 197
Arthur Weigall
The paganism in our Christianity 267, 268
Aruru, (Sümer'de tanrıça) 200
Ashab–ı Kehf
Yedi Uyuyanlar, 194
Asimbabbar, (Sümer'de Ay tanrı) 480
Astarte
"İştar" Fenikeliler, 271
Asur tabletleri
British Museum, 220, 230
Asurlular, 219, 228. 308, 480, 499
Asur Yasaları, 395
Atra Hasis
Nuh'un Akadlar'daki karşılığı, 219
Attis
Bitki tanrısı, 260, 263, 264
Augustus
İsa zamanı Roma İmparatoru, 257
Avram
İbrahim. 197, 280, 291. 293, 294
Avrupa'da mezhep savaşları, 15
Aziz Yuhanna
M.S.344 yıllarında yaşamış Hristiyan aziz. 117
Azazel, 312, 315, 425, 426
Azel ve Şemhezai, 312
Azra Erhat,
"Mitoloji Sözlüğü", 201, 264

Babil kulesi, 303, 305
Babil sürgünü, (Yahudiler) 208, 220, 228, 435, 500
Babil Talmudu
Bir Yahudi eseri, 249
Babylonian Tablets, 219
Bakara 195.ayeti, 98, 111
Balık sembolü, (Pagan kök), 271
Barabbas, 254
Bat-Şeva, (Davud) 327
Beatty
M.S.180 yıllarına ait papirüslere yazılı İncil metinleri, 183
Ben–Ammi
Lut'un kızının oğlu, 298
Ben-i Suffa, 492
Ben-i Züveym, 483
Benjamin (Bünyamin), 195
Berolinensis 0188
Berlin'de İncil metni, 184
Berossus, 338
Beyt. (Mekke) 490
Beyti Makdis
Süleyman mabedi kalıntıları, 149
Beytü'l Makdis
Kudüs'ün bir adı, 150
Beytü'l Mukaddes
Müslümanlar arasında Kudüs'ün bir başka adı, 150
Beytüllahim, 253
Bilgi ağacı, 437
Bodmer papirüsleri
180 yıllarından İncil metinleri, 183
Budizm, 27
Buhârî, 497
Burak
Hz. Muhammed'in bineği, 143
Büyük İskender, 307

Câbir İbn Abdullah El Ansari, 391
Caesar, 257
Calut. 319
Cebelu Safa, (Kitabe), 483
Cebrail
İslamiyet'te tebliğci melek. 68, 138, 142, 144, 145, 146, 147, 192, 268, 285, 287, 288, 311, 458, 459, 461
Cermenler, 106
Chester Papirüsleri
180 yılına ait İncil metinleri, 183
Chronicle (Kronikler), Eusebius, 264
Cinler, 421
Clement of Aleksandria,
(İskenderiyeli Klement), 264
Codex Ephraemi
İncil metinleri, 184
Codex Freer
Eski İncil metinleri, Washington Müzesi, 184

Codex Siniaticus
En eski İnciller'den birisi, 183
Cornelia Isler, 260
Codex Vaticanus
En eski İnciller'den birisi, 183
Cudi Dağı
Nuh'un gemisi, 223. 227
Cunatan
Midrash Rabbah yazarı, 302
Cybele, (Attis'in annesi), 264

Çarşaf, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 386, 394, 395, 397
Çile
"İsa'nın Çilesi", 253, 254, 260

D. Matlock
Amerikalı araştırmacı, 215
Dagon
Asur'da balık tanrı, 271, 272
Darwin, 203, 225
Davar, (Paganlar'da Tavaf) 484
David (Davud).
195, 326, 318, 319, 326, 327
David Adams Leeming,
"Creation Myths of the World" 270
David J. Gibson,
"Edom and the Hkysos", 239
Davud, (İsrail Kralı),
192, 195, 318, 319, 321, 322, 323, 326, 327
Death of Solomon,
"Jewish Encyclopedia", 333
Dekapolis. (Greek kenti) 262
Delos Greek miti, 262, 263
Demeter
Yunan bereket tanrısı, 262
Demeter and Persephone, 262
Demokrasi, 20, 21, 34, 40, 41, 77,
Demokrat Parti, 77
Deniz Gezmiş
Eşitlik fikirleri, 10
Descartes, 32
Desmond Morris
Araştırmacı yazar, 30
Deukalion
Grek mitinde Nuh, 220
Dilmun
Sümer'de "cennet", 430, 435
Dimityanus, (Ashab-ı Kehf) 194
Dionysos
Greklerde şarap tanrısı, 257. 258, 259, 260, 261, 270, 271, 340
Dirayet Tefsiri
Söylentilere dayalı tefsir, 71
Dominus Lord'unun günü, 265
Dumuzi
Sümerler, 347

Ea, 200, 216
Early Christian Writing
Pliny the Younger and Trajan on the Christians, 249
Ebubekir
Kuran yakma, 59, 60, 62, 63, 64
Ebu Davud
"Tıb", 354
Eciz-i Suffa, 492
Edom and the Hyksos
J.Gibson, 239
Egyptian Mythology and Egyptian Christianity
Samuel Sharpa, 267, 268
E.J. Brill,
"Cybele Attis and Related Cults", 264, 266
Eje, Mısır, Amon rahip, 240
Ektaf
Kuran yazılı kemik parçaları, 61
El, (Mezopotamya Tanrılarından) 49, 62. 64, 65, 80. 86, 142, 166, 176, 189, 193, 318, 363. 391, 432, 433, 461, 480, 488, 489. 499, 504, 510
Elah, 489, 496
Elāhā,
Yahudiler'de "İlah", 489
El-Aksa
Kudüs'te cami, 142
Elçi Pavlus, 397
Elçilerin İşleri
Hristiyanların komünal yaşam tarzı
İncil Metinleri, 116

El-Ensab, (Araplar'ın taptığı taş) 484
Eleusis, 262
Elisa, 192
El-Evsan, (Tapılan heykel) 484
El Itkan, (Suyuti), 65
El–Lat, 461, 480
El–Menat, 461, 480
Eloah, 489
El–Uzza, 461, 480
El–Vahidi, 432
El Yemame savaşları
Kuran ezbercilerinden çoğunun öldüğü savaş, 62
El Yesa
İslamiyet'te bir peygamber, 193
Emeş, (Sümer miti), 347
Emeviler
Kuran'ı yozlaştırma, 61, 93, 149, 150, 169, 246, 413
Empedocles, (Greek mit) 261
Engidu, 200, 215, 227, 258, 265
Engizisyon, (Kuran imha) 15, 64
Enki, 200, 208, 220, 337, 341, 430
Enlil, 198, 218, 309, 347, 429, 464
Enock, 425, 459
Enoch Kitabı, 312
Enoş, (Adem'in torunu), 344
Enten
Sümer miti, 347
Enugma Zeliş, 341
Enuma Eliş, 200, 463, 464, 473
Epimenides, (Greek mit), 261
Ereshkigal, (Sümer'de tanrıça), 417
Eridu Genesis,
Sumer Tablet's, (Ziusudra), Pennsylvania Museum 220
Eski Ahid
Tevrat'ın ilk beş Musa kitabı, 59
Eski Sülale, (Mısır), 308
Essenliler
M.Ö. bir Yahudi toplumu, 250, 251, 255, 398, 427, 501
Esmâ-yı Hüsnâ
(Allah isimleri) 489
Eusebius Pamphili, (Chronicle)
Hristiyan ilahiyatçı, tarihçi. M.S.263-339, 264, 338
Evangelicae Preaeparationis
Eusebius, 264, 338
Eyke Kavmi
Arabistan'da kavim, 130, 131, 191, 290
Eyyub, 192
Ezegel, (Enock'ta düşmüş melek) 313

F. Gülen, 44, 45, 81, 82, 83, 108, 114, 143, 151, 152, 155, 158, 160, 161, 172, 186, 208, 209, 320, 324
Faiz
Allah'ın yasak saydığı kurum, 114
Faruq Sherif
"A Guide to the Contens of Quran", 479
Fatalizm
(Kadercilik), 26
Fenikeliler, 200, 271, 350
Fetret dönemi
Kuran vahiyleri kesintisi, 68
Fetva
Osmanlı'da Şeyhülislam izni, 77
F.H.Colson, "Philo", 269
Filistin, 15, 318, 481
Filip II. Filoromeaus, (Selevkos) 307
Firdevs
Farsça'da "cennet", 163
Firdevs cenneti
Kuran'da bir cennet bölgesi, 163
FKÖ
Filistinliler'in meşru örgütü, 22
Flavius Josephus
İsa zamanında yaşamış bir Yahudi tarihçi, 248
Florentinus 0171
Eski İncil metni, Frenze Müzesi, İtalya, 184
Franz Cumont
"The Mysteries of Mithra", 258, 265, 266

Gabrî'ël, 459
Gaius Plinus Secundus, 478
Gayb, 242, 442, 444-449, 461

Gazze
Güney Filistin, 22
Gehenna, (Cehennem) 410
Gehinnom, 410, 411, 412, 413, 415
Ge-Hinnom
Pagan Yahudileri'nde Cehennem'in karşılığı olan bir mekan, 163, 410, 417, 418
Geist
Ruh, 28
Gerald Friedlander
"Pirke de Rabbi Eliezer", 312, 346
Gılgamış, 200, 215, 218, 219, 221, 223, 227, 229, 258, 259, 419, 438
Gihon, (Mezopotamya'da nehir) 431
Gnostikler
Şüpheci bir Yahudi topluluğu, 255, 256
Golyat, 318, 320
Goşen
Eski Mısır'da Yahudiler'in yaşadığı bir bölge, 243
Greek Mythology, 258, 340
Greko–Romen, 265
Guti, (M.Ö. 2230-2112) 308

Habil ve Kabil, 342
Hac, 491, 492, 493, 494
Haç, (Pagan kök), 271
Hacer-ül Esved, 492, 493
Haç ve Balık, (Hristiyan simgesi) 271
Hafız İbn-i Kesir
"Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, 391, 392
Hafız Zehebi
"Büyük Günahlar", 354
Hades, Grek " yeraltı dünyası", 261
Hadis
Peygamber sözleri, 72, 74
Hafsa
Halife Ömer'in kızı, 63, 64
Hakikat ağacı, 436
Hamas
Filistin'in Gazze örgütü, 22
Hâmân, 232, 305
Hámmōn, 499
Haniel, (Tevrat'ta bir melek) 460
Hanok
Adem'in torunu, 312, 343, 344
Hanna
Kuran'da Meryem'in annesi olarak tanıtılan kişi, 96, 276, 279
Harut ve Marut, 310, 311, 312, 313
Haurvatât" ve "Ameratât"
Zerdüştlükte Harut-Marut, 311
Hasan ve Hüseyin
Peygamber torunları, 96
Hawrot ve Mawrot
Ermenilerde Harut-Marut, 312
Hayat ağacı, 436
Hayrullah Örs
Yahudilik, 243
Hephaistos, (Greek miti), 201
Herakleitos, "Orpheus and Greek Religion",W.K.C. Guthrie, 270
Heremhab
Eski Mısır ordu komutanı, 240
Hermes, 11, 32, 270
Hermetizm öğretileri, 27
Hesiodos, 201, 261
Hırka–i Şerif
Peygamber hırkası, 60
History Begins at Sumer,
Samuel Noah Kramer), 395
Hicabe, (Kabe açma görevi) 492
Hicr Kavmi
Arabistan'da eski bir kavim, 130
Hieronymus, (Kudüs), 150
Hierosolyma
Kudüs'ün bir başka adı, 150
Hiksoslar
Mısır'ın ilk varisleri, 239
Hinnom Vadisi, 412, 416
Hititler, 219, 272, 308
Hoenir, (İskandinav tanrı), 202
Homeros Hymns, 261
Hopi
Mısır Nil Tanrısı, 239
Horus
Eski Mısır tanrısı, 239, 267, 268
Hosea
Bir Yahudi Kralı, 418
Hovav
Şuayb, 238

Hristiyanlığın Temelleri
Karl Kautsk. 6, 118, 249, 253, 258
Hrwwt-Mrwwat
Soğdaca'da Harut-Marut, 312
Hubal
Kabe'de ay tanrı, 480
Hud, Ad kavmi, 121
Hunlar, 106
Hüdhüd kuşu, 327, 329, 330, 331

İmagının The Fetus, Sümer'de "Kadın-tarla benzetmesi, 350
Irenaeus, 272

İbrahim, 56, 93, 95. 164, 165, 166, 168, 191, 196, 279, 291, 292, 293, 294. 295, 296, 298. 299, 300, 301, 302, 303, 418. 484, 485, 486
İblis, (Şeytan) 417, 421, 467
İbn Abbas. 65, 143, 392
İbni Kesir, 391, 392
İdris, 190, 195, 312
İftidah. Kuran'da namaz bölümü 281
İgnatyus
M.S.110, bir mesih inananı, 184
İklima, (Habil-Kabil), 345
İlk günah. 14
İlk Müslümanlar, 6
İlyapa
İnka tanrısı, 14
İmam
Halife Osman'ın Kuran'ının adı, 63, 64, 65
İnanmak, 3, 32
İnanna
Sümer aşk tanrıçası, 237, 315, 347, 349, 395, 397
İnti, (Latin tanrı), 14
İreneyus
M.S.130 Bir mesih inananı, 184
İsa, 25, 48, 59, 60, 91, 94, 96, 116, 117, 127, 128, 138. 152, 154, 171, 185, 186. 244, 245, 246. 248. 249, 250-257, 259-270, 272, 274, 275, 276, 282, 283, 284, 285. 286. 287, 288, 321, 416, 428
İshak
İbrahim'in küçük oğlu, 93, 165, 166, 167, 197, 280, 292, 418
İsis
Eski Mısır, 267, 268
İslam Kalkınma Bankası, 114
İsmail
İbrahim'in cariyesi Hacer'den olan oğlu, 93, 165, 166, 168. 191, 192, 196. 292, 293, 294, 295, 296, 370, 418, 484, 485
İsra Sûresi 1
Miraç ayetleri, 92, 132, 144
İsrafil, 458, 459
İsrail İşçi Partisi, 118
İştar, 215, 217, 230, 231, 271, 315, 438, 480
İsrailoğulları, 15, 39, 157, 165, 195. 197, 232, 233, 241, 292. 293. 317.320, 323, 347, 417
İshak. (İbrahim'in oğlu) 195
İznik konsili
İncil'in değiştirildiği iddia edilen kurul. 177

J. P. Sartre, 413
Jakop
Yakup, 195
James Baldwin.
Greek Flood myth, 220
Jeffrey H.Tigay. (Gılgamış), 219
J.G. Frazer
Adonıs,Attıs, Osırıs, 264
Jeremi Roberts.
"Chinese Mythology", FuXi, 220
Jerusalem, (Kudüs), 150
Jesus Research. 259
Jewish Tale,
Yahudi Rivayetleri)
King Solomon and the Ant, 328
Jewish Encyclopedia,
Emil G Hirsh, 333
Joachim, "Zekeriya", 277, 279, 280
John Greenleaf Whitter, 329
Justin Martyr, 272
Jüdische Chronic Son Gross.
Josephus Flavius, 249

Jonah
Yunus, 334, 335, 336, 337, 338
Jonatan, Aramice Targum metni, 228
Justin Martyr, 272
Jüdische Chronic Son Gross
Josephus Flavius, 249

Kâbe, 142, 148, 166, 167, 375, 439, 446, 479, 480, 483, 484, 485, 486, 487, 490, 491, 492, 493, 494,508
Kadim Aksa
Mescid-i Aksa altında bir yer, 142
Kadir Gecesi
Kuran'ın indirildiği gece, 68
Kamer Sûresi 1
Hz. Muhammed'in Ay'ı yarmasına kanıt gösterilen ayet, 132
Kanonik İnciller, 274, 277, 279, 301
Karl Kautsky
İlk Hristiyanlar, 6, 253
Kartaca Konsili, 288
Kârûn, 232
Kavimler Göçü, 105, 106
Keldaniler, 291, 338
Kenân, (Filistin) 15
Kenaniler
Eski Pagan Filistinliler, 150
Khnemu, (Mısır miti) 200
Kıyam, (Namaz, ayakta durma), 281
Kibutz, İsrail'de komünal kurum, 118
King Solomon and the Ants
John Greenleaf Whitter, 329
Ki-Sar, 464
Kitap Ehli,
Hristiyan ve Museviler, 66, 168, 169, 182, 358
Kiyen-Mu, (Çin'de hayat ağacı) 436
Klazomenai kenti
Zeytin ağacının kökenine rastlanan eski bir İzmir kenti, 102
Klement, M.S. 90
Roma'da bir mesih inananı, 184
Kokabel, ("Enock" kitabından) 313
Komünistler, 5, 10, 16, 46, 114
Konfüçyüs, (Çinli bilge), 27
Konstantin, (Bizans), 177
Kore, (Demeter'in kızı), 262
Korku
İnsanoğlunu inanca sürükleyen etmen, 11, 12, 48, 450
Kozmik ağaç, 436
Kozmik yumurta, 270
Kronikler
Josephus Flavius, 249
Kumran
Filistin bölgesi, M.Ö. 150, İlk incil kalıntıları, 183
Kuran ezbercileri
Kuran'ın kendilerine ezberletildiği kişiler, 62, 63
Kureyş, 97, 375, 480, 483, 484, 487, 492, 493, 495
Kureyş dili
Orjinal Kuran'a ait olduğu iddia edilen dil, 66
Kurtarıcının Arapça Çocukluk İncili
Apokrifal bir İncil, 286
Kusay, 484, 486, 490, 491, 495
Kutsal Roma İmparatorluğu, 254, 256
Kutsal ruh, 268, 285
Kütüb-i Sitte,
Abbasiler zamanı Hadis kitabı, 73
Kybele (Cybele)
Frigya ana tanrıça, 264

Lahamu, 464
Lahmu, 464
Larsa Hanedanlığı, 308
Lemek, (Adem'in torunu), 344
Levh-i Mahfuz
Allah katında mevcut olduğu iddia edilen kitap, 67, 173
Light of the World
Mitra'nın sıfatı, 266
Lihaf
Kuran'ın yazıldığı taşlar, 61
Lodur, (İskandinav tanrı), 202
Logos, 269, 283
Lord's day
Hristiyanlık'ta bir gün, 265
Lubud, (Habil-Kabil) 345
Lucifer, (Şeytan) 429
Luçyan
Samosotalı Grek yazar, 249

Louis Ginzberg,
The Legends of the Jews, 330
Lût, 31, 94, 131, 272, 291, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 344

M. Şemseddin Günaltay, 332, 484, 490, 491, 492. 493, 496
M. Şemsettin Günaltay
"İslam Öncesi Arap Tarihi", 481
Maha–Atman. 441
Mahalalel, (Adem'in torunu), 344
Mahşer
Kıyamet'te toplanılacak yer, 37
Makyavel. 360
Mal'akh, (Melek), 459
Mami, (Sümer'de bir tanrı) 200
Manu
Hint tufan miti, 220
Marduk. 309, 473, 474
Martin Hengel
Judaism and Hellenism, 259
Marks ve Engels,
faiz, 115
Mâşu, (Gılgamış'ta bir dağ adı), 419
Medyen. 107, 121, 130, 131, 191, 232, 233, 234, 238, 290
Mekke, 102, 110, 119-124, 148, 156, 157, 189, 379, 483-487, 490-499
Mekke Müşrikleri,
124, 130, 134, 135, 136, 137, 139, 148. 172, 188
Memluklar,
İslam Devleti, 15
Mervan İbn Hakem
Halife Osman'ın emriyle Kuran'ı yakan kişi, 64
Meryem, 96, 127, 128, 130, 165, 192, 253, 264, 267, 274, 275. 276, 277, 278, 279, 280, 287, 288, 322, 396
Mescid-i Aksa
Kudüs, 18, 142, 150
Mescid-i Haram
Kabe, 18
Metafizik, 35, 43, 48
Metatron, 460
Metuşelah
Adem'in torunu, 344
Mısır Panteonu, 487, 499
Midrash Rabbah
Yahudi tefsir kaynağı, 300, 301, 302, 312, 314
Midyan
Şuayb'ın kavmi, 233
Mîkhā'ēl, 459
Mina, 491
Miraç, (Komple bölüm) 142
Miryam,
Musa ve Harun'un kızkardeşi, 91, 275, 276
Misnah Sanhedrin. 346
Mişna
Yahudi yasaları, 346, 438
Mitoloji Sözlüğü,
Azra Erhat, 201, 264
Mitra
Fenike tanrısı, 258, 263, 265, 266
Mitraizm. 258, 260, 265
Mitre, 271
Moav
Lut'un kızının oğlu, 298
Molek
Yahudi Paganizmi'nde bir put, 93, 316, 333, 410, 411, 412, 418
Moriya
İbrahim'in İshak'ı Kurban etmek için götürdüğü bölge, 296
Moses and Monotheism
Sigmund Freud,240, 242, 230, 498
Moşe
Tevrat'ta Musa, 195
Mot
Eski Mısır ölüm tanrısı, 239
Muaviye
673 yıllarında Horasan'ı işgal edip Türkler'i zorla Müslüman yapan kişi, 157
Muazzez İlmiye Çığ, 198, 215, 223, 237, 395
Mucizeler, 3, 129
Muhammed Yahudilikten Neleri Devraldı, Abraham Geiger, 347
Musa, 48, 56, 59, 91, 94, 97, 102, 109, 117, 121, 129, 132. 147, 150, 153, 164, 180, 191, 195, 199, 230.

231, 232, 233, 234, 235, 236, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 250, 259, 275, 276, 290, 306, 319, 320, 322, 323, 324, 418, 426, 430
Mutezile
Hadisciliğe karşı çıkan akım, 73
Müsned
Ahmed B. Hanbel, 354

Nahl 71
Rızıkların dağıtımı, 110, 111, 162
Namaz, 281
Nammu, (Sümer tanrı), 464
Namtar, (Sümer'de tanrı) 417, 429
Nasıra, (İsa'nın memleketi), 116
Naturalis Historia.
Gaius Plinus Secundus. 478
Nemrut
Naramı-Sin olduğu zannedilen bir Akad kralı, 301, 302
Neofiti, Aramice Targum metni, 228
Nesiy,
Pagan Arapları'nda haram aylar) 491
Nibru-ki, (Sümer'de bir kent) 309
Ninhursag,
Bir Sümer tanrısı, 200, 430, 439
Ninova
Asur başkenti, 334, 337, 338, 341
Nintu, Sümer tanrısı, 200
Nirvana, (Hint felsefesi) 441
Nisan balığı, (Mezopotamya mit), 272
Nissir Dağı
Sümer tufan mitinde geminin oturduğu dağ, 217, 221
Nuh, 31, 51, 190, 195, 197, 198, 199, 214, 215, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 290, 453
Nuh Soyu,
Eski Ahid: 10/1-32 , 223
Nur 31
Türban'a kanıt gösterilen tek Kuran ayeti, 385, 389, 390
Nutfe, (Kuran, yaradılış, damla su) 85
Nü Wa ve Fu Xi
Çin tufan miti, 220

Odin, (İskandinav Tanrı), 202
Ohannes
(Asur balık rahip) 271, 339
On emir
Musa'ya Tur Dağı'nda verilen taş tabletler, 233
Onkelos,
Aramice Targum metni, 228
Oruç Baba, (Ekmek ve sirke) 269
Ortodoks, 35, 271, 397
Osman
Orjinal Kuran'ı Ebubekir'den sonra yaktıran üçüncü halife, 59, 60, 63, 64, 65, 68, 185, 186, 444
Osiris
Mısır Güneş tanrısı, 239, 267, 268, 270
Ostrogotlar, 106
Otiartes, (Asur'da bir kral) 339

Ölü deniz tomarları
M.Ö. 150 yıllarına ait ilk inciller, 183

Paganizm, 28
Palmirliler, 480
Pandora, 201, 220
Panteistler, 444, 451
Papa Jean Paul, 46
Paradise,
Farsça "Cennet", 163
Parnassos Dağı, Yunan tufan miti, geminin oturduğu dağ, 220
Pavlos'un risaleleri, 25
Pavlus'un mektupları, 259, 399
Penn Museum,
Babylonian Flood Tablet, 219
Persler, 172, 266, 281, 311
Phanes, (Greek miti), 271
Philostratus
"The Life of Apollonius of Tyana", 261
Philo, (Logos) 269
Pirké De Rabbi Eliezer, 312

Pilatus
İsa dönemi Kudüs Roma valisi, 249, 253, 254
Pişon, 431
Pitagor, (Greek mthy.) 261
Plato, (Grek tarihçi), 267, 269
Platon, 256
Plini
Romalı tarihçi, 249
Plinius
İsa dönemi Romalı bilgin, 248
Pontifex Maximus, (Augustus) 257
Post–Akkadlar, 308
Prometeus, (Greek myht.) 201
Pseudo Apollodorus, 201
Pyrrha
Yunan myth., Pandora kızı, 220

Qais, Jerash and Decapolis
Adolf Hoffman, 262
Quardu
Cudi Dağı, 228
Queen of Heaven
Göğün Kraliçesi",Meryem-Cybele ve İnanna lakabı., 264
Queen of Sheba, 330

R.H.Charles
"The Book of Enock", 313
R.T.Erdoğan
Laiklik anlayışı, 17, 20, 21
Rada
Tirmizi, 353
Rāfā'ēl, (Torah) 459
Ramiza, (Paganlar da Ramazan) 497
Raziel, Tevrat'ta bir melek, 460
Realistler, 35
Recep, (Hac ve yasak aylar) 143, 491
Ress kavmi
Eski bir Arap kavmi, 193
Reuel, (Tevrat'ta Şuayb), 238
Rıka
Kuran yazılı deri parçaları, 61
Rib-Addi
Fenike Kralı, 350
Rivayet Tefsiri
Rivayetlere dayanan tefsir, 71
Robert. Turcan
"Cults of the Roman Empire", 266
Romalılar, 7, 116, 117, 246, 255, 265, 267, 427
Rom Landau, "İslam and the Arab's" 480
Ruhu'l Kudus, 268
Rüku, (Namaz'da "eğilme") 281

Saba Melikesi Belkıs, 327, 329, 331
Saddukiler
M.Ö. bir Yahudi topluluğu, 250
Safa ile Merve, (Hac) 491
Safura
Hobab (Şuayb'ın kızı), 238
Sahih Buhari
"Hadis", 354
Sakal–ı Şerif
Peygamber sakalı, 60
Salat
Sahihi Müslim, 354
Salih
Semud kavmi peygamberi, 121
Sam
Nuh'un oğlu, 197, 222
Samiriyeliler
Yahudilikten ayrılma bir kol, 184
Samuel, 219, 268, 272, 318, 321, 323, 324, 325, 327, 395, 417, 430, 463, 464
Samuel Noah Kramer, 198, 215, 237, 272, 395, 417, 430, 463, 464
Samuel Sharpe.
"Egyptian Mythology and Egyptian Christianty", 267
Santorini Adası
Zeytin ağacının dünyada bilinen en eski coğrafyası, 102
Solomon
(Süleyman), 195, 321, 325-333
Sara
192-197, 292, 294-298, 299, 485
Sargon
Babil Kralı, 198, 230, 231, 237, 306, 307, 308, 430

Sargon (Hayat hikayesi),
Assriyan Tablet's, 230
Saul, 318, 324, 325
Secdeteyn, (Namaz) 281
Selevkoslar, 307
Semacherib
Asur Kralı, M.Ö.700, 228
Semud Kavmi
Arabistan'da eski bir kavim, 121, 130, 131, 132, 191, 223, 290
Sheba
"Seba" kavmi, 329, 330, 331
Sheldon Oberman
"Jewish Folklates", 328
Shemchazai, 312, 315
Sidre
Arabistan Kirazı, 144, 146
Sidretü'l Müntehâ
Hz. Muhammed'in Cebrail'le görüştüğü yer, 144, 146
Sigmund Freud
Moses and Monotheism, 240, 242, 230, 498
Sin
Mısır Güneş Tanrısı, 480, 482
Sinouhe
Eski Mısır'da Musa, 238
Soar
Lut'la kızlarının yerleştiği bölge, 291, 298
Sodom ve Gomore, 95, 298, 272
Sol
Mitra'nın arkadaşı, 5, 265
Solomon and the Ant, 328
Sosyalizm, 18
Sovyetler
İnanç özgürlüğü, 18, 118
Suen, 480
Sumerian Tablet, 402
Sunil Sehgal
Hint tufan miti, 220
Suyuti
El-İtkan, 64, 65
Süleyman, 91, 109, 124, 142, 192, 195, 310, 316, 317, 333
Süleyman Mabeti, 321, 149
Sünnet, 39, 294, 295, 296

Şamanlar, 436, 440
Şarkalişarri, (Akadlar), 308
Şartlı refleks, 161
Şeol
Yahudi paganizmi'nde ölenlerin gittiği yer, 417
Şeytan, 35, 94, 284, 368, 405, 406, 421 "Şeytan" komple, 432, 458
Şintoizm
Japon inancı, 27
Şuayb
Medyen kavmi peygamberi, 121

Tabbara
"İlmin ışığında İslamiyet", 353
Taberi
İslam tarihçi, 158, 192, 432, 433
Tacitus
İsa zamanı Romalı tarihçi, 248
Taliban, 18
Talmud, 346, 394, 438
Talud, 324, 325
Tanrı Amen
Eski Mısır, 498, 499, 500, 501
Tanrı Anu, 200
Tanrının Kutsal Sandığı, 323
Tanrının oğlu, 256, 257
Tanrısal Julius, 257
Tanrısal tuz ahdi, Eski Ahid, 272
Tatmos
Eski Mısır, Firavun lakabı, 242
Tavaf, 484, 491, 492
Terapeutae
Helen yanlısı Yahudi akımı, 255
Tertullian, 272
Tevhit 56, 57
That Moses
Firavun lakabı, 242
The Arabic Infancy Gospel
Apokrifal bir İncil, 286, 287
The Catholic Encyclopedia, 288
The Golden Bough
James G. Frazer, 260, 263, 271
The Gospel of Pseudo-Matthew
Sahte Matta İncili, 275, 277, 287

The Homeric Hymns, 340
The Infancy Gospel of James
Ezoterik bir İncil, 277, 283
The Legends of the Jaws
Louis Gizberg, 330
The Paganism in our Christianity,
Arthur Weigall, 267, 268
The Poetical Works
John Greenleaf, 329
The Sumerians
Samuel Noah Kramer, 215, 237
The Tale of Sinuhe
R.B. Parkinson, 238
The Targums. J.W. Etheridge, 312
Thomas Taylor
Iamblichus Life of Pythagoras, 261
Thrice-Greatesy Hermes,
G.R.S. Mead, 270
Thut-Mosis.I
Mısır Firavunu M.Ö.1526, 239
Thut-Mosis II.
Mısır Firavunu, 239
Thut-Mosis III.
Mısır Firavunu M.Ö.1500, 239
Thut-Mosis IV.
M.Ö.1420, 239
Tiberius (Roma İmparatoru
İsa dönemi, 248, 254
Tilottama, (Hint myht.), 315
Tim C. Leedom, 125
Tirmizi
"Rada", 353
Tofet, (Yahudiler'de put), 412
Tor Andrae
"Mohammed the Man and His Faith", 484, 490, 491, 494
Toshihiko Izutsu
"God and Man in the Quran", 486
Trinity, 268
Trophonius
Bir Greek miti, 262, 263
Tübba kavmi
Eski bir Arap kavmi, 193. 131
Türban, 377, 378, 384 "Türban" komple, 394, 395, 396, 397, 399, 400, 401
Türkiye'de sol, 16
Tyanalı Apollonius, 261

Ubaidler, 308
Umre, 493
Upasunda ve Sunda
Hint myth. Harut ve Marut, 315
Uriel, 313, 460
Uriya, 327
Ursalem
Kudüs'ün bir adı, 150
Uruk kenti, 200
Usub, 61
Utnapiştim
Sumerian Myth. Tufan, 198. 215, 218, 219, 221, 224, 227

Vandallar, 106
Vedd,
Pagan Arapları'nda sevgi tanrısı), 163
Vincent Vycinas,
"Earth and Gods", 270
Viracocha,
İnka Tanrısı), 14
Vishakarma, (Hint myth.), 315
Vizigotlar, 106

Xisuthrus, (Asur Myth.), 339

W.G.Lamber&A.R.Millard
Babil Tufan Hikayesi, 219, 220
William Smith,
"New Classical Dictionary", 264
W.K.C Guthrie
"Orpheus and Geek Religion", 270
W.Montgomery Watt
"Muhammad at Mecca", 489

Yafes, Nuh'un oğlu, 223
Yahudi Gnostizmi, 256
Yahya,(peygamber), 95, 138, 165, 167, 192, 278, 280, 290
Yahudiler'in Mısır'ı terk etmesi, 234
Yakup'un Mektupları, 252

Yamen,
Mısır'da tanrı, 499
Yaratıcı senaryosu, 47
Yasef
Tevrat'ta Yusuf, 195
Yavuz Sultan Selim, 150
Yeni Sümerler, 308
Yeret, (Adem'in torunu), 344
Yeruşalim, Kudüs'ün bir adı, 150
Yohannes Hykanos
Yahudi Kralı, 427
Yustin
M.S. 100, Bir mesih inananı, 184
Yusuf
İslam peygamberi, 97, 164, 193, 195, 242, 243, 287, 290

Zealotlar
İsa taraftarı Kudüslü bir halk, 254
Zebur
Tevrat "Mezmurlar" şiir kitabı, 156, 169, 170, 172, 183, 184, 192, 318, 326, 500
Zeger
Zekeriya, 195
Zekeriya, 95, 96, 165, 167, 192, 195, 277, 278, 279, 280, 281, 290
Zekeriya Kitapçı
İslam tarihçisi, 158
Zemzem, 493
Zenûbiyâ, 496
Zerdüştlük, 311
Zeus, 201, 220, 442
Zeyd
Hz. Muhammed'in evlatlığı, 371, 372
Zeyd İbn Sabit
Kuran toparlama, 63
Ziggurat, 306
Zi'l Kaade-Hicce, 491
Ziusudra
Nuh'un Babil karşılığı, 219, 220
Zühre, 314, 315, 456
Zülkareyn
Kuran'da kutsal bir kişilik, 193
Zülkifl, 192
Zünnun, 193, 336, 337

Tarih Boyunca Tanrı Arayışları ve İnançların Evrimi

İnsanoğlu var olduğundan beri devamlı Tanrıyı aramış, bulamayınca da onu var kılmaya çalışmıştır. Bunun nedeni; ölümle gelen yok oluşu kabullenememe olduğu kadar, doğa karşısında kendisini koruyacak bir varlığa duyduğu gereksinimdir. Bu gereksinim onu tarihin her döneminde sürekli motive etmiş, ölüme alternatif fikirler üretmesine yol açmış ve neticede de ortaya birbiriyle eklemli farklı inanç ekolleri çıkmıştır. Çıkan her inanç da önce samimi fikirlerle işe başlamış, zaman içerisinde ise gerçek köklerinden hızla koparak yozlaşmıştır. Yozlaşan bu inançlardan birisi de İslamiyet'tir. Bugün Hz. Muhammed Dönemi denildiğinde kimsenin aklına hanlar ya da saraylar gelmez, çünkü İslam oğlunun bilinçaltı güdüleri bunlardan hiçbirini o dönemlere layık görmez. Layık görülmeyen şeylerin bugünkü varlığı, İslamiyet'in gerçek köklerinin ne kadar yozlaştırıldığının da bir göstergesidir.

Araf'ta Kalanlar kitabı, insan soyunun düşünce evrimi içerisinde ortaya çıkmış tüm inançları doğru kaynaklarla gerçek köklerine kadar inerek bir bütün halinde mercek altına alıyor ve kutsal olarak nitelendirilen inançların, aslında politeizmden monoteizme doğru seyreden bir süreç içerisinde daha önceki pagan inanç fikirlerinin bir devamı olduğunu, bu devamın kanıtlarının da en başta İslam ülkelerinde kasıtlı ve bilinçli olarak devamlı engellenip hasıraltı edildiğini bir bir sorgulayıp teşhir ediyor.

Tanrı İnançlı Olanları Değil, İyi Olanları Yanına Alır...

Ümit Savaş, 1953 yılında Sivas'ta doğdu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okudu. 12 Eylül 1980 Askeri Darbe'si nedeniyle arananlar listesine girdi. Bir süre yurt dışında yaşamak zorunda kaldı. Daha sonra tekrar yurda dönerek, siyasi çalışmalarına devam etti.

EVRİM YAYINEVİ ve BİLGİSAYAR SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Neşet Ömer Sk. 10 / 7-378 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: 0216 347 49 63 Faks: 0216 347 76 12
e-mail: evrim@evrimkitap.com

Araf'ta Kalanlar
9 789755 032252